

Nguyễn Như Phong

Cổ Cồn Tráng

P1 - Chương 1

Đêm đã về khuya. Trời cuối thu đầu đông se lạnh. Chạy sát ven hồ Thủy Nguyệt là con đường nhỏ mang cái tên của một danh nhân rất mực tài hoa: Cao Bá Quát. Trên đường, thấp thoáng bóng những đôi trai gái đi như dựa vào nhau để tận hưởng sự êm ả, thanh khiết của trời thu.

Cuối phố, nơi có những cây hoa sữa cổ thụ mọc thêch rêu phong là một quán bar khá đẹp mang tên Hoa Sữa. Đây là một biệt thự kiến trúc hoàn toàn Pháp đã có tuổi thọ hơn bảy mươi năm.

Chủ của ngôi biệt thự là một nhân sĩ được Nhà nước kính trọng, có lẽ vì vậy mà trong hồi cải tạo tư sản những năm cuối thập kỷ 50 của thế kỷ trước, ngôi nhà đã không bị tịch thu. Năm 1990, ông qua đời để lại ngôi nhà cho hai người con trai. Người con cả là một Thiếu tướng quân đội thì được ở toàn bộ ba phòng tầng một và khu sân trước rộng hơn năm chục mét vuông. Người con thứ hai là một kỹ sư hóa chất ở toàn bộ tầng trên. Nhà Thiếu tướng có ít người, hơn nữa ông cũng được quân đội chia cho một khu đất khá đẹp ngoài ngoại ô, và ông đã xây ngôi nhà bốn tầng. Từ khi có ngôi nhà mới ông hầu như không về phố ở nữa cho nên ông đem tầng dưới cho thuê mở quán bar.

Người đứng ra thuê là một tay kinh doanh bất động sản khá tiếng tăm tên là Trần Dung và có biệt hiệu là Dung Tỉ Phú. Trần Dung cho sơn sửa lại với một gam màu vàng nhạt và trang trí quanh tường bằng những bức tranh phiên bản của những họa sĩ nổi tiếng như Văn Cao, Bùi Xuân Phái, Tô Ngọc Vân, Nguyễn Phan Chánh và đặc biệt là âm nhạc trong quán thường là nhạc cổ điển của Mozart, Chopin, Beethoven... Nhờ những cái đó, quán bar này đã tạo ra một bản sắc riêng biệt mà chỉ có những người ưa thích sự sâu lắng, nhẹ nhàng mới lui tới.

Bar mở cửa từ 10 giờ 30 sáng và đóng cửa khi nào hết khách, nhưng thường thường là khoảng 12 giờ đêm thì vắng hẳn.

Hôm nay cũng vậy, khi con chim cu từ trong chiếc đồng hồ quả lắc mang nhãn hiệu ODO thò đầu ra gáy mười một tiếng thì trong quán chỉ còn lại có bốn người. Hai thanh niên ngồi phía ngoài cửa và uể oải ngáp ngủ, còn phía góc trong của phòng có hai người vẫn đang nói chuyện - đó là một người đàn ông và một phụ nữ.

Người đàn ông tên Tiên, biệt hiệu là Tiên Chỉ đã cứng tuổi, có mái tóc chải cầu thả, mặt tròn, mắt nhỏ và môi mỏng. Tiên Chỉ tên chính là Hoàng Văn Tiên và do anh ta có tật khi nói chuyện cứ hay dùng ngón trỏ chỉ vào người đối thoại nên mới có biệt hiệu là Tiên Chỉ. Tuy nhiên, biệt danh Tiên Chỉ còn mang một ý nghĩa khác. Tiên vốn là một tay giang hồ có tiếng ở thành phố H, đã từng hai lần lĩnh án tù, tuy mỗi lần chỉ vài ba năm. Tiên được coi là thủ lĩnh của một băng nhóm tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen trên các lĩnh vực cờ bạc, cho vay nặng lãi, bảo kê vũ trường, kinh doanh bất động sản; và ngoài ra, Tiên còn lập cả công ty kinh doanh hàng điện máy, điện tử. Là kẻ mưu mẹo, có ý chí, được giới giang hồ nể trọng, xếp vào hàng chiếu trên, vì thế Tiên Chỉ thường được gọi thêm là "Cụ Tiên Chỉ". Năm 1996, Tiên ra tù và từ đó người ta thấy anh ta hiền lành hẳn. Tuy nhiên, cảnh sát hình sự thì vẫn coi anh ta là đối tượng tiềm ẩn. Còn cô gái khoảng gần 40 tuổi - đó là Oanh, biệt hiệu là Oanh Sói. Cũng là một ả giang hồ, là nữ quái nổi tiếng một thời của đất cảng Hải Phòng.

Oanh Sói không đẹp nhưng có nét hấp dẫn, đặc biệt là mái tóc cắt tém như con trai và ánh mắt nhìn sắc lạnh. Oanh hút thuốc liên tục và nét mặt xem ra có vẻ căng thẳng:

- Em rất cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng bây giờ thì em chưa cần... Em muốn phải thanh toán sòng phẳng với hắn.

- Hắn là ai? Cô cho anh biết. Anh sẽ giúp cô thanh toán món nợ đó?

- Chuyện này của riêng em. Em không muốn ai biết và cũng không muốn phải nhờ ai.

Tiên nheo mắt nhìn hai gã thanh niên trông còn rất trẻ con đang ngồi phía ngoài:

- Đệ tử của em đấy à?

- Vâng, em cũng cần phải bảo vệ mình. Em biết có kẻ muốn "chơi" em, nhưng đâu có dễ.

Nói rồi Oanh vẫy tay gọi một đứa đến và bảo:

- Các em về trước đi. Chị ở đây, lát nữa về sau.

Hai gã thanh niên lễ phép chào hai người rồi bước ra. Tiên gật gù, nhìn theo chúng rồi quay lại:

- Nếu em đồng ý, anh giao cho em ba sòng ở ngoại thành. Em không cần góp thùng tẩy [1], nhưng được ba chục phần trăm. Chỉ có điều là mấy sòng này đang bị bọn thằng Phuron Chột quấy phá. Em đưa mấy thằng đệ tử của em về, chắc chúng chịu thôi?

- Đến như anh mà cũng sợ thằng nào quấy ư? Thế những cảnh sát hình sự chiến hữu của anh đâu rồi?

Tiên tỏ vẻ lúng túng:

- Cũng có một số che chở cho mình. Nhưng có phải lúc nào cũng nhờ đến họ đâu. Nuôi quân ba năm, đánh giặc một giờ... Chỉ khi nào khó khăn lắm mới phải nói với họ ra tay. Làm nghề như anh em mình, muốn sống thì phải có quan hệ. Mình kiếm được nhiều, nếu không biết chia sẻ thì có ngày chết không có đất chôn.

Oanh Sói thở dài:

- Em vừa mua đất để cuối năm nay sang cát cho bố em. Tiện thể, mua luôn ô bên cạnh, sau này, em muốn nằm cạnh cụ.

- Cô chỉ gờ mờ. Bây giờ là lo làm ăn, rồi lấy chồng, đẻ lấy vài ba đứa con. Tiên kiếm được, dồn cho chúng ăn học. Đòi như anh em mình khổ nạn quá rồi, chỉ còn biết trông mong con cái sau này mở mày mở mặt. Em thấy đấy, kiếm được tiền nhưng trông thấy ai cũng nom nớp, nhìn thấy tay cảnh sát khu vực là phải cười từ xa; rồi còn cúng lễ đủ nơi đủ chốn, phải hầu hạ khối ông to bà lớn.

Ngừng một lát, Tiên cười nhạt:

- Đòi anh phải mang tiền đi biếu không biết bao nhiêu người rồi. Người có văn hóa thì cảm ơn và nói: "Chú kiếm được, cho anh, anh xin", nhưng cũng không ít kẻ, mà là quan to vật hăn hoi, chỉ nhét ngay vào ngăn kéo, không thèm nói câu nào. Đúng như các cụ xưa có câu: "Tiền vào nhà quan như than vào lò". Tết vừa rồi, riêng quà tết, anh phải chi hơn năm trăm triệu, đó là chưa kể mấy chục chai XO.

- Em cũng chưa thấy ai chê tiền cả. Chỉ có điều là cho có đúng lúc, đúng chỗ không mà thôi.

Tiên lặng im một lát rồi bảo:

- Tuần sau, anh giao mấy sòng đó cho em. Em nhớ gọi hết số đệ tử cũ về. Anh biết từ ngày em đi trại, bọn chúng tan tác gần hết.

- Hừ. Lũ ăn cháo đá bát. Em đã lên danh sách rồi... Tất cả những kẻ tưởng rằng em đã hết thời thì phải trả giá. Để rồi xem chúng nó phò được chủ nào!

- Cô vẫn không thay đổi - Tiên đổi giọng gọi Oanh là "cô", như thể muốn coi đó là cô em gái - Những tưởng ba năm đi trại đã giúp cô khôn hơn. Hay tám vạn nghìn tư mặc kệ, không mắc vòng tù tội đểch ra người... Cô có nghe thất người ta nói thế bao giờ không? Cô phải học lấy chữ "nhẫn". Anh nói thực với cô, nếu anh đây không học chữ "nhẫn", chữ "hòa" mà cứ thờ chữ "tiền", chữ "cương" thì đã đi ăn đất từ lâu rồi. Thôi anh về.

Tiên đứng dậy, vừa quay lưng đi bỗng quay ngoắt lại, móc túi lấy ra một xấp đô la giúi vào tay Oanh:

- Cô cầm lấy xài đỡ. Cần gì cứ báo anh, đừng ngại.

Tiên thông thả đi ra ngoài. Tới cửa, hẩn ngó quanh về cảnh giác. Bên kia đường có hai gã đi xe máy đang đứng tán chuyện với mấy gái mại dâm.

Cách quán không xa, dưới một gốc cây bằng lăng, có một cặp trai gái đang ôm nhau. Từ phía ngã ba đường, một chiếc xe BMW màu đen chạy tới dừng ngay gần chỗ Tiên. Cánh cửa bật mở, Tiên chui tọt vào xe.

Trong quán, Oanh vẫn ngồi trầm ngâm. Bỗng có tiếng chuông điện thoại di động. Oanh mở máy nghe, bỗng ả thay đổi sắc mặt, nói rít lên từng tiếng:

- Sao, anh bảo anh khó khăn à? Nếu ngày mai, tôi không có một tí thì anh đừng trách... Anh cướp cả cuộc đời tôi chưa đủ ư? Ba ngàn mét vuông đất một ngôi nhà, rồi bao nhiêu tiền, vàng... Tôi đưa cho anh, những mong được làm vợ anh, làm kẻ hầu người hạ cho anh... Vâng, tôi hiểu. Anh bây giờ phải lo giữ uy tín, tôi nghe nói tới đây anh còn định đi làm chính trị, định làm ông nghị... Hừ! Ghê thật đấy, ông cướp biển ạ...

Trong lúc Oanh nói chuyện điện thoại thì cô gái trực quầy bar lắng nghe với vẻ tò mò. Oanh vẫn xoe xoe:

- Tôi không còn gì để nói với anh nữa. Sẽ có quân của tôi tới bàn chuyện phải trái với anh... Anh đừng dọa tôi! Bởi lẽ cái con Oanh nó đã chết từ ngày lên giường ngủ với anh cách đây mười năm trước rồi.

Oanh tắt máy điện thoại di động và gọi cô gái ở quầy bar:

- Cho một ly rượu nữa.

Cô gái đến gần, rụt rè:

- Dạ thưa, em thấy chị uống cũng đã nhiều, hay để em pha nước cam?

Oanh quắc mắt:

- Cứ rót rượu, lấy chai Hennessy ra, loại xịn ấy.

- Rượu thật đắt lắm chị ơi?

- Từ này đến giờ cô cho tôi uống rượu rôm ư?

- Em đâu dám. Có anh Tiên tới, bao giờ cũng phải là hàng xịn.

- Thế còn bây giờ, chả lẽ tao không xứng uống một ly tử tế hay sao?

Cô gái vừa quay đi thì có hai thanh niên bá vai nhau bước vào quán. Cả hai thằng đều nhỏ bé và ăn mặc nom như hai sinh viên. Đến gần Oanh, một đứa lễ phép hỏi:

- Xin lỗi, chị có phải là Oanh không ạ?

Oanh gườm gườm nhìn chúng:

- Các chú ở đâu? Tìm Oanh có việc gì?

Một tên đảo mắt nhìn quanh, còn tên kia khề khàng:

- Ông anh em gửi cho chị cái này.

Dứt lời, hắn rút từ trong túi quần ra khẩu súng ngắn, chia thẳng vào ngực Oanh và bóp cò. Trong khoảnh khắc, Oanh đứng phắt dậy, hai bàn tay định xô bàn, nhưng không kịp. Một tiếng nổ đánh gọn vang lên. Oanh bật ngửa...

Cô gái bán bar run bần bật và chui vội xuống gầm bàn... Từ tầng trên, có tiếng la hét và tiếng chân chạy xuống cầu thang xầm xập. Một tên nhặt chiếc điện thoại di động của Oanh, lù lù tiến đến bàn lễ tân, nói trống không nhưng đủ cho cô gái đang chui dưới gầm bàn nghe thấy:

- Ai hỏi gì thì bảo lúc đó đang ở trong toa lét. Nhớ đây! Nếu khác đi một chữ thì cũng như con Oanh.

Dứt lời, chúng vội chạy ra ngoài. Phía bên kia đường đã có hai tên đi xe máy chờ sẵn. Ke đi chiếc xe Hyosung Hàn Quốc loại 125 phân khối cao lớn, còn tên đi chiếc xe Dream II thì nhỏ con hơn. Khi hai tên giết người chạy ra, có một người cũng vừa đi xe máy tới. Anh ta dừng xe ở cách bọn đi xe máy đứng chờ khoảng chục mét và nhìn chúng với vẻ tò mò. Thoảng cái, hai tên sát thủ đã nhảy lên xe. Gần như cùng một lúc, hai chiếc xe vọt đi như tên bắn...

*

Cũng vào thời điểm ở quán bar Hoa Sữa xảy ra vụ án mạng thì tại nhà riêng, Đại úy Vũ Mạnh Tường, Phó trưởng phòng Cảnh sát Điều tra kiêm Đội trưởng Đội Điều tra trọng án, Công an tỉnh H. đang cầm cúi viết chuyên đề về: "Đặc trưng của tội phạm có tổ chức trong thời kỳ Đổi mới và những kinh nghiệm bước đầu trong đấu tranh chống các tổ chức tội phạm". Thực ra, đây không phải là nhiệm vụ của Tường, nhưng từ năm 1999, lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát đã yêu cầu tất cả công an các tỉnh, thành phố phải có chuyên đề nghiên cứu về tội phạm có tổ chức. Điều đó cho thấy rõ một điều tội phạm có tổ chức đã và đang là mối lo đe dọa thực sự đối với trật tự an toàn xã hội.

Phòng Cảnh sát Hình sự được Ban giám đốc giao cho nghiên cứu đề tài này nhưng đã gần một năm mà không có được một báo cáo cho ra hồn, vì vậy mới chuyển sang đội Điều tra Trọng án. Ban Giám đốc giao cho Tường cũng bởi vì anh được coi là một điều tra viên xuất sắc, đặc biệt là trong các vụ án mờ - nghĩa là án mà khả năng tìm được thủ phạm chỉ là những tia hy vọng mỏng manh. Và không chỉ có thế, Tường cũng là một người rất có khả năng tổng hợp, khái quát các vấn đề quan trọng và biết từ thực tế rút ra những bài học... Để viết chuyên đề này, Tường đã phải bỏ nhiều công sức vào tra cứu các tài liệu từ một số vụ án do các ổ nhóm tội phạm có tổ chức gây ra trên địa bàn của tỉnh kể từ khi Đảng, Nhà nước bắt đầu sự nghiệp Đổi mới, xây dựng kinh tế đất nước vào năm 1986.

Thấy đồng hồ đã chỉ gần 12 giờ, anh nhìn những trang viết với vẻ hài lòng rồi tắt đèn bàn. Liên, vợ anh đã ngủ được một giấc đầy. Khác với Tường là trước khi ngủ cứ phải đọc quyển sách nào đó rồi khi hai mi mắt nặng trĩu khép lại thì anh rời ngay quyển sách và tắt đèn... Còn Liên thì chỉ cần nghe nhạc là nhanh chóng thiếp đi. Nhìn vợ nằm với bộ đồ ngủ mỏng tang, Tường thấy rạo rức. Anh nằm xuống cạnh vợ và kéo cô xoay lại mình. Liên quay lại, ngáp dài rồi hất tay Tường ra, cầu nhàu:

- Sao người anh chưa quá. Thôi, ngủ đi. Sáng mai em phải họp rồi. Cả ngày hôm nay, bao nhiêu là việc...

Tường cụt hứng. Anh chán nản nằm lẩn sang một bên. Bỗng có tiếng chuông điện thoại. Tường chồm dậy, cầm lấy ống nghe:

- A lô, Tường trọng án nghe đây.

Từ đầu dây đằng kia, có tiếng nói gấp gáp và Tường nhận ra ngay đó là giọng của Lê Hữu Thành, một điều tra viên của đội. Hôm nay, Thành trực ban:

- Anh Tường à, mẹ Oanh vừa bị bắn chết tại quán ba Hoa Sữa rồi. Bây giờ chúng em đến đây. Phó giám đốc Trung bảo anh đến ngay.

Nghe vậy, Tường hết sức ngạc nhiên:

- Sao, Oanh Sói bị bắn chết à? Bọn nào dám ra tay nhỉ? Cậu xuống, cho giữ nguyên hiện trường. Mà này, báo ngay cho bộ phận khám nghiệm hiện trường nhé, báo cho cả công an phường và cảnh sát hình sự nữa. Cậu cho ô tô đi qua nhà đón tôi luôn thể.

Tường vội vã mặc quần áo. Anh bảo Liên:

- Có trọng án, anh phải đi đây, xe đến đón.

- Con Oanh nào chết mà phải quan tâm thế? Mai không được à?

- Ở hay, án xảy ra, phải đến ngay... Ti ti thứ việc ấy chứ!

- Giá mỗi vụ án mà có ít tiền thì đi đêm cũng bỏ. Sao anh thật thà thế, cứ bảo là đang ốm thì sao. Chẳng lẽ đội trọng án của anh không còn ai à?

- Hôm nay không phải phiên trực của anh, nhưng Phó giám đốc đã gọi tức là có vấn đề nghiêm trọng rồi.

- Bao giờ mà chẳng nghiêm trọng. Từ ngày biết anh đến giờ, có vụ giết, cướp nào mà không nghiêm trọng đâu. Mà này, anh đừng có mó vào xác đây nhé. Người chết âm khí nặng lắm.

Tường cười xí xoá:

- Thôi nào, anh đi nhé. Có khi về muộn đây.

- Nếu muộn quá thì đừng về. Ngủ luôn ở cơ quan cho tiện. Nhưng sáng mai, anh về đưa con đi học. Em phải đi sớm.

Tường thở dài chán ngán. Anh biết là không bao giờ mình có thể thắng trong các cuộc tranh cãi lật vật với vợ. Có tiếng còi xe giục. Anh chạy ra. Một chiếc xe Uoát đã chờ ngoài đường...

*

Xe chở Đại úy Tường và anh em đội điều tra đến quán bar Hoa Sữa. Tại đó đã thấy công an phường, cảnh sát hình sự... Một cảnh sát hình sự nói với Tường:

- Thế là cuối cùng chúng giết nhau. Nghe nói nó chết, em nhẹ cả người.

Tường cau mày, tỏ thái độ không đồng ý với câu nói của anh cảnh sát đó:

- Cậu nên nhớ đây là một vụ án mạng và người nằm đây là một con người. Tôi sợ sau này sẽ vấy và hơn nhiều đây.

Tường đứng lặng trước xác Oanh. Oanh nằm ngửa, hai tay giang rộng, mắt vẫn hé mở và hình như vẫn còn có chút thần khí trong đôi mắt đó. Trong lòng anh vừa dấy lên sự thương cảm vừa xen lẫn nỗi ngán ngẫm mơ hồ. Máu chảy đọng thành vũng và ướt đầm chiếc áo gió. Mùi máu bốc lên tanh lợm. Tường rất sợ khi hít phải mùi máu, mặc dù anh đã tiếp xúc với không biết bao nhiêu xác chết. Nhìn Oanh, thương cảm là bởi vì Oanh chưa chồng, chưa con, anh em trong gia đình thì tan tác mỗi người mỗi ngả... Còn ngán ngẫm - chính là xuất phát từ linh cảm - Tường cảm thấy cái chết này sẽ mở đầu cho nhiều sự rắc rối khác mà anh cũng chưa lường được. Tường xem xác Oanh rồi bảo anh công an phường:

- Anh gọi ông Dung chủ quán và người nào phục vụ, có mặt lúc Oanh bị bắn ở đây.

Tường lặng lẽ nhìn các nhân viên khoa học kỹ thuật hình sự khám nghiệm hiện trường. Họ chụp ảnh; đo vẽ vị trí người bị hại, lấy dấu vân tay trên cái ly, cốc còn lại trên bàn... Tuy nhiên, xem cung cách làm việc của họ thì thấy rõ ràng là họ không hào hứng lắm với công việc.

Mấy cảnh sát điều tra và hình sự đứng nói chuyện với nhau. Dường như họ không hề quan tâm đến cái chết của Oanh Sói và có lẽ cái chết của ả, xem ra giúp họ thoát khỏi một nỗi ám ảnh đã thường trực bấy lâu nay bởi những hoạt động mang đầy chất xã hội đen của ả.

Cảnh sát khu vực đưa Dung Tí Phú tới. Tường hơi liếc mắt nhìn. Đó là một người gầy gò, nom khắc khổ, hoàn toàn không xứng với biệt danh "tí phú":

- Chào anh Dung, anh có biết cô Oanh không?

- Dạ, có. Ở tỉnh này có ai không biết cô ta.

- Hằng ngày cô ấy có thường tới không?

- Không! Ban ngày, khi tôi hay ở đây thì không. Còn tối, tôi về, không hiểu cô ta có tới không. Để tôi hỏi con bé kia.

Ông ta vẫy tay gọi cô phục vụ có cái tên rất ấn tượng là Lê Thị Hiếu Thuận tới:

- Các buổi tối, mày có thấy cô này - ông ta chỉ vào xác Oanh - tới đây không?

- Dạ... dạ... có... à không ạ.

- Có là có, không là không. Sao lại ấp úng như thế? - Dung trợn mắt.

Tường vội xua tay:

- Hôm nay cô Oanh ngồi uống rượu với ai ở đây?
- Dạ... một mình!
- Hừ, cô nói dối rồi. Một mình sao lăm lăm ly thế kia?
- Vâng! Lúc đầu có một anh đến... sau đó anh ấy đi
- Lúc cô ấy bị bắt, cô thấy gì không? - Tường nhẹ nhàng hỏi.

Cô gái lúng túng hồi lâu:

- Cháu... cháu đang trong toa lét thì nghe thấy tiếng súng nổ. Chạy ra thì họ đã biến mất rồi.
- Cô có nhớ hình dáng người uống rượu với cô Oanh không?
- Dạ, họ ngồi góc tối quá... cháu không thấy rõ.
- Thôi được rồi, cô hãy nghĩ cho kỹ. Nếu thay có điều gì bất thường cô hãy cho chúng tôi biết. Tất nhiên, chúng tôi sẽ tìm ra ngay ai ngồi uống rượu với cô ta. Bây giờ cô cứ làm cho chúng tôi một bản tường trình, kể lại sự việc từ lúc Oanh đến.

Tường ra hiệu cho các nhân viên đưa xác Oanh đi. Một nhân viên khoa học hình sự đến nói:

- Đạn bắn gần quá, chỉ khoảng mét rưỡi, chứng tỏ hung thủ ra tay quá nhanh và bất ngờ.
- Dấu vân tay có thu được không?
- Dạ, được. Của hai người - một đàn ông và một đàn bà. Đàn bà thì chắc chắn là Oanh rồi, còn người đàn ông, ngày mai mới có kết quả.

Tường bỗng liếc mắt về phía góc nhà, nơi có mấy ly rượu:

- Có lấy dấu vân tay trên chỗ ly kia không?
- Báo cáo anh, không ạ.
- Lấy hết đi, chưa biết chừng, ra chuyện đấy.

Tường gọi số cảnh sát đang có mặt ở đó lại:

- Các đồng chí cho lập biên bản khám nghiệm hiện trường, bộ phận kỹ thuật hình sự cho giám định dấu vân tay ngay và đề nghị bên hồ sơ tra cứu. Các đồng chí bên hình sự kiểm tra ngay số đối tượng nổi trong băng của Oanh và các băng nhóm có mâu thuẫn với ả. Sáng mai, tôi báo cáo Ban giám đốc. Khoảng chín giờ ta sẽ họp án.

Một cảnh sát ngáp ngủ:

- Vụ này, tìm làm quái gì cho mệt xác! Chúng nó giết nhau, càn đờ cho mình.
- Đồng chí nói gì lạ vậy - Tường nghiêm giọng - Tôi đề nghị các đồng chí nên từ bỏ ngay ý nghĩ đó đi. Trước hết, chúng ta phải tập trung tìm cho ra thủ phạm gây ra vụ án mạng này. Oanh Sói gây ra tội lỗi, sẽ có pháp luật trừng phạt. Còn việc kẻ nào giết người, dù bất cứ lý do gì cũng là phạm tội

Tường lên ô tô, anh lái xe bảo:

- Em đưa anh về nhà nhé!

Tường nhìn đồng hồ, thấy đã gần 4 giờ sáng, anh lắc đầu:

- Thôi, về phòng. Sắp sáng rồi.

*

Vì Oanh Sói sống giang hồ từ bé và gia đình thì cũng chẳng còn ai có thể lo đám tang cho nên Minh Hối, cũng là một tay lưu manh chuyên nghiệp, người nhận Oanh là em nuôi, đã đứng ra tổ chức ma chay cho Oanh. Minh bàn với một số tên là đệ tử của Oanh và quyết định phải tổ chức đám tang cho thật lớn và với những nghi lễ không giống bất cứ một đám tang nào. Làm điều đó cũng là để phô trương thanh thế đồng thời dần mất những băng nhóm nào muốn nhân cơ hội này để nhoi lên. Nhưng việc đầu tiên phải làm là đưa xác Oanh về Hải Phòng... Oanh sinh ra ở Hải Phòng, lớn lên và "lập nghiệp" cũng ở Hải Phòng, vậy thì khi chết, cũng phải đưa về Hải Phòng. Nếu đưa xác Oanh bằng ô tô thì phải mất hai ngày. Thuê xe bảo ôn không khó, tiền chẳng thành vấn đề, nhưng như thế thì giống người khác quá, vì vậy, Minh Hối quyết tâm là phải đưa xác Oanh về quê bằng máy bay. Minh đến một phòng bán vé của Hãng Hàng không quốc gia Việt Nam. Hắn đến phòng vé từ lúc chưa mở cửa và khi đến làm việc, hắn nằng nặc đòi gặp Giám đốc chi nhánh. Mặc dù rất khó chịu khi vừa mới bắt đầu một ngày làm việc, đã có người "ám quẻ", nhưng anh Giám đốc trẻ vẫn phải ân cần tiếp chuyện "thượng đế".

- Chuyện là thế này - Minh Hối khề khàng - Tôi có cô em chẳng may bị chết. Gia đình có nguyện vọng đưa em nó về quê tận Hải Phòng. Chúng tôi muốn đưa em nó đi bằng máy bay... Anh xem thế nào?
- Được thôi. Anh chuẩn bị giấy tờ như giấy chứng tử, xác nhận của chính quyền địa phương... Tôi sẽ bảo nhân viên hướng dẫn anh làm thủ tục.
- Cảm ơn anh. Nhưng... nhưng tôi muốn thế này. Quan tài của em tôi không đưa lên khoang hành lý.
- Thế thì đưa lên đâu? Chẳng lẽ lên hàng ghế VIP à?

- Dạ được thể thì tốt quá. Hết bao nhiêu cũng được chúng tôi sẽ hậu tạ anh thêm.
 Anh Giám đốc nhìn Minh Hối như nhìn một thằng từ trên trời rơi xuống:
 - Ông không đùa đấy chứ?
 - Thưa anh, em đâu dám đùa. Em gái em, nó không phải là người thường!
 - Là tiên hay là... hay là thánh? - Anh Giám đốc càng ngạc nhiên hơn..
 - Không ạ. Anh coi đây này - Minh Hối mở cặp lấy ra một xấp báo và chìa cho anh Giám đốc coi.
 Giám đốc cầm tờ báo và thấy ngay những hàng tit chạy trên trang nhất: "Trùm xã hội đen Oanh Sói bị bắn vỡ tim"; "Bí mật về cái chết của Oanh Sói"; "Cuộc thanh toán ân oán giang hồ đã bắt đầu"... Đọc đến đây, anh mới hiểu ra vấn đề.
 - Á ra vậy. Em gái anh là một nhân vật cộm cán. Dù thế nào thì tôi cũng chỉ có thể nói với anh là chưa bao giờ máy bay chở thi hài trên khoang hành khách cả.
 - Nếu thuê nguyên cả chuyến thì sao?
 - Vậy anh đến công ty dịch vụ bay và thuê máy bay vận tải. Loại AN26, AN24 chẳng hạn.
 - Không được, bây giờ ai còn đi loại máy bay ọc ạch như xe bò ấy nữa. Phải là Airbus hoặc Boeing. Tiền bao nhiêu không quan trọng!
 - Vậy thì quá thâm quyền của tôi. Anh đi đặt vấn đề với lãnh đạo hãng.
 Minh Hối chán nản, chào rồi về. Ngoài đường có hai người đang chờ sẵn. Đó chính là hai tên vệ sĩ đã ngồi cùng Oanh hôm ả bị bắn chết.

*

Đám tang Oanh Sói được Minh Hối đứng ra tổ chức rầm rộ và rất quái đản.
 Một phường bát âm do một số sinh viên khoa nhạc dân tộc đi trước xe chở quan tài. Tiếng nhị hồ rền rĩ, tiếng kèn bầu ai oán, tiếng sáo nỉ non và trên cả là tiếng trống cơm "bập... bập bung..." náo nùng. Họ chơi những bài như Lưu Thủy Hành Vân, Lâm Khốc, Làn Thảm. Là những người được học hành bài bản cho nên tuy là nhạc tang mà họ cũng chơi rất nghiêm túc, có phối âm, phối khí tử tế.
 Nhưng phía sau phường bát âm một đoạn ngắn thì lại là một ban nhạc Tây hiện đại với các loại kèn Trombone, Trompette, Clarinette, Cor, Cornet, Tuba... Đám này chơi toàn nhạc mới nhưng lại theo kiểu "tạp pí lù". Đang chơi nhạc Trịnh Công Sơn "Anh năm xuống... cho một lần vào viễn du. Đất hoang vu khép lại hên hò..." rồi thoát cái chúng chuyển qua Lambada, Vasilô; hoặc "Ngồi trên chiếc F4H bay qua Bắc Việt... Bị không quân Việt Nam bắn máy bay rơi. Chính nơi đây, bên sông Hồng thành nơi quê hương..." Gã nhạc trưởng đi đầu cứ nhảy như con chơi chơi và thỉnh thoảng ném cây gậy chỉ huy ngấn bằng hai gang tay lên trời. Cái một chơi nhạc Tây trong đám tang, ngoài Bắc không có, nhưng Minh Hối đã thuê ban nhạc hiệu từ Sài Gòn ra. Chính vì thế mà đám tang "không giống ai" này đã tạo được sự chú ý của những người hiếu kỳ. Người dân đứng chật hai bên đường tò mò nhìn đám tang và cảm thấy không thể hiểu nổi bọn giang hồ này nữa.
 Xe chở quan tài phủ đầy những vòng hoa trắng. Khoảng hơn chục cô gái trẻ chít khăn trắng, mặc áo dài trắng đi hộ tống sau xe chở cửu. Những người đi tiếp theo là đám con trai mặc đồ đen, ngực cài hoa trắng. Đám đệ tử của Oanh đi trước dẹp đường. Chúng bắt ôtô phải dừng lại. Chúng dùng roi tre vọt mạnh vào những người đi ngược chiều bắt họ phải đứng dẹp vào bên đường. Một chiếc xe Công nông bị chết máy cản đường, chúng đâm đá anh lái xe túi bụi rồi đẩy xe xuống ruộng. Trong số những người đi theo đám tang, có cả một số trình sát hình sự của Công an Hải Phòng và Cục Cảnh sát Hình sự.
 Có một người quay camera nghiệp dư đứng trên sân thượng của một căn nhà hai tầng chĩa máy quay xuống. Chúng phát hiện ra. Một tên báo cho Minh Hối. Hắn phẩy tay ra hiệu: "Thu băng của nó". Lập tức gã vừa báo cho Minh và một tên nữa tách khỏi đám tang lao vào nhà... Không hiểu chúng làm gì, nhưng chỉ vài phút sau, chúng đã quay ra. Tay cầm cuốn băng giờ cao, tay kia cầm cục pin... Người quay camera chạy ra năn nỉ với Minh Hối:

- Anh cho em xin viên pin... Em chót đại, không biết anh có lệnh cấm...!
 - Trả viên pin cho nó, à thôi, lát nữa tao quay về. Không ai lấy của mày đâu.
 Một chiếc xe cảnh sát hú còi vượt lên đám tang. Anh cảnh sát giao thông nhảy xuống nói với Minh Hối:
 - Anh cho xe chở cửu đi dẹp vào một bên. Cứ đi giữa đường, ừn tắc quá.
 - Dạ, dạ. Em thi hành ngay.
 Nói rồi Minh Hối bảo bọn đàn em cho xe đi dẹp vào trong. Một chiếc xe con vượt lên. Trong xe có Phó giám đốc Hoàng Văn Trung, Đại úy Tường, Trung tá Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự. Thực ra các anh không quan tâm lắm về đám tang này bởi vì tất cả khâu nghiệp vụ đã có công an Hải

Phòng lo. Nhưng nhân đi dự hội nghị về chống buôn bán vận chuyển chất ma túy tại Hải Phòng nên các anh đi xem cho biết. Phó giám đốc Hoàng Văn Trung lắc đầu:

- Thật nhớ nhăng hết chỗ nói. Các cậu có nhận xét gì về đám tang này?
- Hình như chúng muốn biểu dương lực lượng để ra oai với các băng nhóm khác. - Cường trả lời.

Tường im lặng, anh đang mãi suy nghĩ về một chuyện gì đó. Phó giám đốc Trung:

- Theo các cậu, kẻ nào dám giết Oanh?

Tường như chợt tỉnh:

- Báo cáo anh, chúng tôi mới họp án sáng hôm kia. Sơ bộ nhận định đây là vụ thanh toán theo kiểu ân oán giang hồ giữa các băng nhóm. Nhưng xác định cho thật đúng thì chưa thể. Hiện thời chúng tôi đang lên danh sách các băng nhóm có mâu thuẫn gay gắt với băng của Oanh. Đó là bọn Sơn Bạch Tạng; Thắng Tài Đậu ở Hà Nội; băng Lý "già" ở Hải Phòng; nhóm Hải Bánh; Thắng Trố; Cường Thíp ở thành phố Hồ Chí Minh; và dĩ nhiên cả nhóm Năm Cam nữa. Chúng tôi sẽ sàng lọc dần. Nhưng theo một số trinh sát có kinh nghiệm, rất có khả năng nhóm Tiên Chi đã giết Oanh.

Cường trầm ngâm:

- Tôi cho rằng ngoài Tiên Chi thì không kẻ nào dám xuống tay với Oanh. Thời gian gần đây, giữa chúng có mối quan hệ khá hơn trước nhưng thực chất chỉ là liên minh ma quỷ. Oanh Sói chưa bao giờ thần phục Tiên và từ khi ra tù, ả luôn có thái độ muốn Tiên phải "xẻ chiếc bánh" mà hấn đang ăn cho ả.
- Với dân giang hồ, không có gì đảm bảo sự bền vững trong quan hệ của chúng cả, quan hệ của chúng được tạo dựng bằng tiền. Vì vậy, kẻ nào có ý xâm phạm quyền lợi, tranh ăn của bên kia là chúng có thái độ ngay - Tường nói.

*

Đoàn xe đi vào nghĩa trang, việc an táng bắt đầu. Từ các vị trí kín đáo, các trinh sát chụp ảnh, quay phim...

Khi nấm mộ đã được đắp xong, các vòng hoa đã xếp kín, Minh Hối mới đứng ra nói:

- Tôi xin thay mặt em tôi, cảm ơn sự quan tâm, giúp đỡ của các anh em. Nó không may thiệt thân, tôi mong anh em hãy bảo trọng. Chắc rằng kẻ thù của chúng ta chưa ngồi yên đâu. Mỗi người hãy tự lo cho mình. Tôi mong từ nay, đừng ai nhắc đến tên em tôi nữa. Hãy để cho nó yên nghỉ.

Một tên lưu manh rất trẻ bỗng khóc rống lên và gào:

- Ôi chị ơi! Chị sống khôn chết thiêng, chị báo cho em biết đứa nào đã hại chị, em thề sẽ lột da nó ra.

Một nhóm khác nhao nhao:

- Đại ca cho biết đứa nào đã xuống tay với chị Oanh. Chả lẽ chúng ta chịu nhục à?
- Phải trả thù cho chị Oanh.
- Ông anh cứ phát lệnh, chúng em thề sẽ thực hiện.

Minh Hối gơ tay:

- Chết là hết. Đừng có ai nghĩ đến việc trả thù. Kẻ nào giết người sẽ phải đền mạng, sẽ có cơ quan luật pháp giải quyết. Đó không phải là việc của chúng ta. Ai có tin tức, chứng cứ gì, hãy báo cho công an. Tôi xin anh em không ai được làm liều.

*

Trời đã về chiều, ánh nắng đỏ bầm làm cho nghĩa trang trở nên thê lương. Tiên Chi đi xe Toyota Camry màu xanh lục đỗ ngoài cổng nghĩa trang. Trước khi xuống xe, hấn cẩn thận nhìn quanh quất xem còn có tên đệ tử nào của Oanh không.

Tiên Chi cầm thẻ hương và bó huệ trắng đến mộ Oanh. Hấn thắp hương và chắp tay đứng khấn rất lâu. Bỗng hấn chảy nước mắt... Rồi hấn lấy ví và đếm ra 5 tờ loại 10 USD và hấn thông thả đốt tiền. Từ trong nhà quản trang, các trinh sát đã chụp được ảnh Tiên đốt tiền, Tiên khóc...

Rời nghĩa trang, Tiên ra thẳng sân bay và làm thủ tục đi thành phố Hồ Chí Minh, rồi từ đó bay đi Đài Loan.

*

Khi việc ma chay đã xong xuôi, Minh Hối cho triệu tập đám đàn em trung thành nhất với Oanh đến ngay tại nhà Oanh. Trong số đệ tử này, có một kẻ có bộ mặt vuông vức, cặp mắt sắc lạnh, đó là Hùng - được mệnh danh là Hùng Sát Thủ. Minh Hối:

- Vậy là đã rõ, chính thằng Tiên Chi đã ra tay giết cô ấy. Nó mời cô ấy đi uống rượu, nó bảo Oanh bắt hai chú phải đi... Hôm nọ, thằng Hải Chùa nó bảo tôi: "Ông Tiên ghét bà Oanh lắm. Ông ấy bảo không muốn nhìn mặt Oanh nữa." Chắc nó sợ Oanh chiếm của nó mấy sòng bạc. Nghe nói nó sẽ đi Đài Loan lánh nạn vì sợ cảnh sát điều tra hỏi đến. Các chú phải ra tay trừng phạt cho nó biết thế nào là lễ độ.

Hùng Sát Thủ:

- Trong lúc này, chớ nên làm ầm ĩ. Công an sẽ nghĩ ngay là ta trả thù. Theo tôi, cứ chi bồi dưỡng thật nhiều cho quân hình sự để họ tìm, chừng nào không được ta sẽ ra tay.

Minh Hối:

- Trong giới giang hồ, ân oán phải tự mình giải quyết, sao lại nhờ đến pháp luật. Nếu chúng mình im lặng, còn có thể ngẩng mặt lên nhìn anh em được không?

Một tên đệ tử khác có vết sẹo ngay trên mi mắt:

- Anh nói phải. Em nhìn mấy thằng đệ tử của thằng Tiên, thấy chúng vênh vênh, tức ứa máu. Từ xưa đến nay, bọn này trông thấy quân nhà mình có đứa nào dám ngẩng mặt đâu.

- Không sợ tù mà chỉ sợ bị nhục. Bọn em đã hai lần ngồi tù rồi, thêm lần thứ ba, có gì đâu.

Vợ Minh Hối từ trong buồng đi ra, mặt hớn hờ:

- Anh ạ, được hơn sáu trăm triệu.

- Số tiền ấy, cô gửi tiết kiệm một trăm triệu để sau này xây mộ cho nó và lo việc cúng giỗ. Còn lại cô mang ra đây.

Vợ Minh ngạc nhiên, vừa định hỏi lại thì Minh quắc mắt:

- Nhanh. Tiếc tiền à.

Vợ Minh sợ hãi đi vào buồng. Minh căn dặn:

- Đúng là đồ đàn bà. Chỉ biết có tiền. Phải cho ai một đồng, chúng cứ làm như mất cả khúc ruột.

Vợ Minh ôm gói tiền ra. Minh đưa mỗi thằng một cục:

- Chú một trăm... chú một trăm... Thằng Hùng cầm hai trăm triệu, lo luôn việc rửa nhục. Làm cẩn thận. Không chết người là được.

Cả bọn cảm ơn và hứa sẽ làm ngay. Bỗng Hùng à lên một tiếng:

- Cái Oanh có một điện thoại di động Nokia, có một dấu vết rất kín. Ai không để ý sẽ không thấy. Phía trong nắp đây có khắc chữ rất nhỏ.

- Chữ gì ạ?

- Nhớ trả thù! Có ba chữ ấy thôi. Nhưng nghe nói lúc khám nghiệm không thấy chiếc điện thoại đâu cả?

- Có lẽ bọn chúng đã lấy đi rồi.

- Các chú nhớ tìm con bé phục vụ, cho nó nhiều tiền, để nó khai ra, nó đã thấy những gì. Mấy lão cảnh sát điều tra nói với ta rằng, nó không nhìn thấy, không nghe thấy? Thật vô lý. Nó phải biết, phải thấy.

Minh nói xong, đứng dậy, có vẻ uể oải:

- Ngày mai anh đi Đà Lạt ít hôm. Cũng đến lúc cần phải nghỉ ngơi. Việc trông coi, làm ăn dưới này, các chú cứ thế mà làm. Nếu phải gọi điện thoại cho anh không được dùng điện thoại nhà, điện thoại di động, mà ra điện thoại công cộng.

Mai mua cho tôi một thẻ điện thoại di động trả tiền trước. Loại này bưu điện không lưu trên máy.

*

Nhà hàng "Cánh buồm nhỏ" của Tiên Chi nằm sát mé một con sông lớn. Trời tối, khách ăn đang đông vui. Bỗng có một chiếc xe tải lù lù lù lù ầm ầm vào cổng. Bọn bảo vệ hò hét loạn xạ, nhưng gã lái xe cứ như bị điếc. Tầm bạt sau xe được tốc lên, từ trong đó, có hai tên hất xô phân vào giữa sân... Khách khứa chạy tán loạn. Chiếc xe rồ máy lao vọt đi.

*

Cửa hàng bán đồ điện tử - điện lạnh Hưng Thịnh nằm ở một con đường lớn ngay trung tâm thành phố. Cứ đến 9 giờ tối là cửa hàng đóng cửa và toàn bộ căn nhà được khóa trong. Người bảo vệ ngủ ở phòng trong gian bán hàng.

Đêm khuya có bốn gã thanh niên say rượu bá vai bá cổ nhau đi tới cửa hàng Hưng Thịnh. Chúng còn xách theo hai can rượu. Chúng rót rượu trong can ra uống, rồi chúng đổ vật xuống, gối đầu lên bụng nhau, đứa thì ngủ, đứa thì say, nói lè nhè. Quá nửa đêm, chúng bỗng tỉnh như sáo. Một tên lấy trong người ra cuộn ống nhựa nhỏ và luồn qua khe cửa sắt xếp... Chúng cắm phieu vào ống nhựa và đổ can xăng vào. Trong lúc một tên giữ phieu, một tên đổ, một tên canh giới, thì một tên lấy khóa, khóa cửa ngoài lại. Xong xuôi, chúng rút ống nhựa. Hai tên cầm can đi ngay Còn hai tên ở lại. Chờ hai tên đi khuất, chúng mới bật lửa, gi vào khe cửa. Hơi xăng bắt lửa bùng sáng rực. Chúng chạy mất hút.

Hai nhân viên bảo vệ cửa hàng đang mơ màng thì nghe thấy "phụt" một tiếng như kiểu tiếng mở lon bia rồi hơi nóng tấp vào mặt. Nhìn ngọn lửa réo ù ù, thốc vào những ti vi, tủ lạnh, điều hòa nhiệt độ bày trong cửa hàng, chúng run bần bật và luống cuống gào: "Cứu... Cứu? Cứu với!" Một tên chạy lên gác, gọi điện

thoại cho cảnh sát Phòng cháy chữa cháy. Cũng phải mất gần 10 phút sau, ba xe cứu hỏa mới chạy tới. Phải rất vất vả cảnh sát mới phá được cửa ngoài để đưa vòi vào chữa cháy.

Sáng hôm sau, Bùi Thị Cúc, người vợ thứ hai của Tiên Chi đến cửa hàng. Nhìn cảnh cháy tan hoang ở cửa hàng điện lạnh Hưng Thịnh, chị ta bật khóc thảm thiết.

*

Buổi trưa, đưa con gái của Tiên Chi đi học về. Có một cô gái ăn vận lịch sự đón đường:

- Cháu tên là Bình con bố Tiên mẹ Cúc phải không?

- Dạ, phải.

- Cô gửi cái này về cho mẹ. Con cầm giúp cô được không? - Cô gái chìa ra cái phong bì.

- Dạ, được.

- Cô cảm ơn con.

Cháu Bình mang thư về cho mẹ. Đang ngồi rầu rĩ, Cúc đọc xong thư, run lấy bầy, buông rơi lá thư. Bình cầm lên đọc: "Chồng mày gây tội thì phải đền mạng. Hãy rút khỏi thành phố này".

*

Hùng "sát thủ" cùng hai tên vệ sĩ ăn sáng, uống cà phê ở nhà hàng nằm ngay cạnh Hội Nhà báo Việt Nam ở phố Lý Thái Tổ. Chúng mua báo đọc và rất khoái với những bài báo có tít: "Cuộc chiến tranh giữa các băng nhóm xã hội đen đã nổ ra". "Tiên Chi có quan hệ với Oanh Sói như thế nào?" Bỗng Hùng "sát thủ" cau mày khi đọc một bài báo: "Qua đám tang Oanh Sói, bọn xã hội đen đã thách thức chính quyền". Hắn chỉ vào những hình ảnh về đám tang in trên báo:

- Các chú tìm ra thằng nào chụp những bức ảnh này, thu hết máy của nó.

*

Tiên Chi sang Đài Loan để gặp Vi Kiến Đức, một tay trùm buôn lậu hàng điện máy, điện tử. Tiên và Đức biết nhau đã lâu qua vụ buôn bán trầm hương vào những năm đầu thập kỷ 80 của thế kỷ trước. Đức thì cho rằng, Tiên là tay biết luật làm ăn, sòng phẳng và rất mưu mẹo. Tiên quý Đức bởi tính thâm trầm, nhìn xa trông rộng và không phải là kẻ "đo lọ nước mắm, đếm củ dưa hành". Ngày mai, Tiên Chi về nước cho nên Đức mời đi ăn cơm tại nhà hàng Nam Hoa tửu lầu - một nhà hàng nổi tiếng nhất Đài Bắc. Cô gái phục vụ đem rượu đến! Một chai Hennessy XO. Cô gái đưa chai rượu cho ông kiểm tra. Ông ta phẩy tay rồi nói với Tiên:

- Lần trước tôi sang Việt Nam, ông mời tôi uống rượu Hennessy. Tôi biết là rượu giả, nhưng nể ông, tôi không từ chối. Tôi nói cho ông biết, tất cả rượu Tây dòng Whisky như Hennessy, Camus, Jonhny Walker, Remy... có mặt ở châu Á đều là rượu giả. Nước Pháp, nước Scotland chưa bao giờ cho một quốc gia nào đóng chai rượu của họ. Tại Thái Lan, Hồng Kông, Trung Hoa đại lục có không ít nhà máy sản xuất rượu Tây và đưa sang thị trường Đông Nam Á. Những quốc gia này trong đó có Việt Nam, mới thoát ra khỏi cảnh nghèo túng và mọc lên một lớp người có tiền, lớp này có đặc điểm là vọng ngoại. Cái gì là đồ ngoại đều cho là tốt cả.

Cô gái rót rượu ra hai ly. Người đàn ông lắc nhẹ rồi giơ lên ngắm nghía:

- Ông thấy không, nếu đó là rượu thật, nó sẽ có những hạt li ti bám ở thành ly và chậm chậm chảy xuống, người ta gọi đó là nước mắt của rượu. Nào, chúc ông may mắn!

Tiên tợp một ngụm rượu nhỏ:

- Tôi rất cảm ơn ông đã dành cho tôi sự hợp tác quan trọng này. Tuy nhiên, tôi cũng phải nói thật, hoàn cảnh của tôi lúc này đang có những vấn đề không tốt.

- À, tôi biết. Cửa hàng của ông bị đốt, nhà hàng bị phá đám, vợ con ông bị đe dọa....

Tiên trở mặt:

- Trời ạ, sao tiên sinh biết?

- Tôi nhận được tin từ hôm qua. Người của tôi báo tin như vậy là hơi chậm, không phải là nó lơ đãng mà vì nó đã đi Vũng Tàu, đú đờn với con bé người mẫu. Nhưng thôi, ông ăn món này đi cho nóng. Đây là yến huyết Nha Trang hấp đường phèn đấy.

Người đàn ông đẩy chiếc bát nhỏ xíu về phía Tiên. Tiên ăn rồi thú nhận:

- Lần đầu tiên tôi được ăn món này. Nhưng thú thực, tôi không thấy ngon.

- Đúng vậy, có nhiều món rất quý nhưng nếu không hợp khẩu vị thì không ngon được. Không ngon nhưng đại bổ. Và lại một người như ông, cũng nên tập ăn các món cao lương mỹ vị. Các cuộc đàm phán làm ăn, các hợp đồng kinh tế nhiều khi được ký ngay trên bàn tiệc. Đối tác sẽ rất khó khăn khi đặt bút ký hợp đồng với một người ăn không biết thế nào là ngon, uống không biết thế nào là hợp. Tôi đi ăn thịt chó ở Hà Nội, và rất ngạc nhiên thấy họ uống rượu Napoléon - dĩ nhiên là Napoléon giả - với thịt chó và sự

nức mùi mắm tôm, riềng mẻ. Ăn uống sang trọng đã khó nhưng ăn uống cho đúng thì khó lắm. Ăn uống cũng như... làm tình là đều phải có nghệ thuật mới thú vị ông ạ.

Hai người tiếp tục ăn các món vịt quay kiểu Bắc Kinh, ba ba hầm thuốc bắc. Bỗng người đàn ông bảo cất chai XO đi và lấy một chai nhỏ rượu thuốc:

- Chai kia để lát nữa. Hương vị của nó sẽ quyến rũ các cô gái hơn đây.

Tiên trầm ngâm:

- Tôi chưa hiểu vì lý do gì mà bọn chúng phá dữ quá.

- Chuyện đơn giản mà. Hoặc họ thấy ông làm ăn ngon lành; hoặc ông đã chọc vào tổ kiến nào đó; hoặc có kẻ nào muốn hạ ông để nhồi lên... và thậm chí có thể trả thù chẳng hạn.

- Trả thù tôi? Vì cái gì chứ?

- Những người như ông, như tôi, nếu không có kẻ thù mới là chuyện lạ. Vấn đề là ai thù ta? Vì lý do gì? Chẳng hạn chúng nghi ông giết Oanh; chẳng hạn ông buôn bán, tranh cướp thị trường của chúng?...

- Không thể thế được. Tôi coi nó như em gái.

- Tôi là công an, tôi cũng đưa ông vào... vào diện tình nghi. Này nhé, cách đây hai năm, nó đã phá một sòng bạc lớn của ông, đúng không? Rồi ai là người cách đây một năm đã gọi ông là Tiên "Trư Bát Giới" - là nó, đúng không? Vì nó xác xược như vậy nên trong bữa tiệc tại nhà hàng Tứ Xuyên tầu lâu, ông đã tuyên bố "không muốn nhìn mặt nó", đúng không? Hôm nó chết, ông lại uống rượu cùng nó, lại bảo vệ sĩ của nó đi chơi... Chà chà, Việt Nam có câu rất hay trong trường hợp này: "Tình ngay lý gian".

- Tôi sẵn sàng làm mọi việc để chứng minh là tôi không liên can đến cái chết của Oanh.

- Luật tố tụng hình sự Việt Nam có một nguyên tắc rất hay, đó là nguyên tắc suy đoán vô tội. Tuy vậy, nguyên tắc này ít được thực hiện. Các nhân viên của cơ quan tố tụng thì làm thế nào để người ta nhận tội càng nhanh, càng tốt, ông có thấy thế không?

Tiên gật đầu nhẹ nhẹ.

- Ông có bao giờ tự vấn mình rằng, trong con mắt của công an, của chính quyền... mình là người thế nào chưa?

- Có. Họ đã nghĩ rằng, tôi gác kiếm, rửa tay...

Vì Kiến Đức cười ngả nghiêng:

- Chuyện trẻ con. Ai nghĩ? Chỉ những người ăn lương tháng của ông, những người thường xuyên ăn nhậu tại nhà hàng của ông, ký nợ nhưng không bao giờ thanh toán, và mấy gã nhà báo chuyên viết kiểu đâm thuê chém mướn... là nghĩ ông đã... hoàn lương. Ông ngây thơ lắm.

Ngừng một lát, ông ta nói tiếp, giảng giải:

- Một cơ chế kinh tế thị trường sẽ đẻ ra các băng nhóm xã hội đen. Đó là quy luật của tội phạm và kinh tế! Các công ty nhỏ, muốn tồn tại thì phải nhập vào công ty lớn. Còn bọn tội phạm, muốn sống được thì phải liên kết với nhau và chúng sẽ tự phân công nhau làm việc một cách rất tự nhiên. Dần dà, các băng nhóm nhỏ hoặc tự triệt tiêu, hoặc tự nguyện nhập vào các băng nhóm lớn, có thể chúng mới tồn tại được. Đó là quy luật, không cách gì tránh khỏi. Ông hãy nhớ lấy điều này. Chỉ có khác là nếu chính quyền mạnh thì chế ngự được nó, còn nếu chính quyền yếu, quan chức thối nát, thì điều hành chính quyền lại là các tổ chức phạm tội kiểu xã hội đen. Ông cần phải phấn đấu để vươn lên nhóm hạng hai.

- Hạng hai là thế nào?

- Hạng một là những tổ chức phạm tội có tổ chức cao, cơ cấu chặt chẽ, có điều luật rõ ràng. Chúng có thể dựng lên một ông bộ trưởng, thậm chí cả tổng thống như ở Mỹ; có thể dựng lên bộ máy chính quyền của một khu vực; làm thay đổi chính sách nhà nước, khống chế các hoạt động đối ngoại, làm thay đổi chính sách kinh tế... Hạng này phải có thâm niên lâu năm, có tiềm lực kinh tế và đang nắm giữ một số ngành, một số tập đoàn kinh tế mạnh. Hạng hai là có thể bóp chết một doanh nghiệp hoặc dựng lên một doanh nghiệp; có thể điều chỉnh giá cả thị trường trong một lĩnh vực nào đó, lập các đường dây chạy án, buôn lậu hàng quốc cấm... Còn hạng ba là như ông hiện nay: kinh doanh sòng bạc, cho vay nặng lãi, mở nhà hàng, cá độ bóng đá, thậm chí bảo kê, đâm thuê chém mướn. Loại này, tuổi thọ không bền.

- Tôi muốn nghe lời chỉ giáo của ông. Vì thế mới sang gặp ông.

- Tôi tin anh và thực lòng tôi rất quý anh. Tôi sẽ giúp anh. Tuy vậy trước khi rút hàng trả chậm cho anh, tôi phải sang Việt Nam vài ngày. Tôi cũng muốn kiểm tra số đề tử đang sinh sống, làm ăn thế nào. Minh là bề trên, để anh em sống cơ cực là có tội, phải không ông? Đừng buồn nữa, cháy mất ít hàng, chuyện vật, năm ngày thu xâu của cái sòng bạc của ông là hoàn lại thôi mà!

*

Phó giám đốc Công an tỉnh Hoàng Văn Trung phụ trách nghiệp vụ triệu tập cuộc họp để bàn về vụ án Oanh Sói bị giết. Đến dự có chỉ huy Phòng Cảnh sát Điều tra Cảnh sát Hình sự, Công an quận, Công an phường và một số sĩ quan cảnh sát đặc nhiệm chống tội phạm có tổ chức...

Cuộc họp tổ chức hơi muộn. Trong khi chờ Phó giám đốc đến, anh em bàn tán. Một thượng úy ở đội cảnh sát đặc nhiệm có vẻ khoái chí:

- Loại như Oanh Sói, nó chết đi, mình càng đỡ mệt. Tháng nào dám ra tay, kẻ ra nên được thưởng.

Rồi anh ta mời thuốc lá Tường:

- Hiểu Oanh Sói thì không ai bằng anh, đúng không? Anh đã suýt bị lột lon trong vụ nó cứu người yêu ở tòa án đúng không?

Tường gật đầu:

- Không, hiểu Oanh phải là lính hình sự của Hải Phòng. Tớ cũng biết không nhiều vụ đấy. Nếu hôm đó thằng Huy thoát tội thì không biết bao nhiêu người bị kỷ luật. Tớ thì chắc rồi vì trách nhiệm chính bảo vệ thằng Huy. Có lẽ lịch sử tội phạm Việt Nam, chưa có vụ nào chúng dám tổ chức cho bị cáo trốn ngay tại phiên tòa đâu nhỉ.

Tường đang hào hứng định kể lại cho mọi người nghe lại chuyện Oanh Sói cứu người yêu tại tòa như thế nào thì của phòng họp bật mở. Mọi người ngạc nhiên khi thấy cả Giám đốc Công an tỉnh, và Cục phó Cục Cảnh sát Hình sự - đó là những người mà không có trong danh sách cuộc họp.

- Nghiêm! - Sĩ quan trực ban hô to rồi báo cáo - Tôi Thượng úy Trần Minh Quang, sĩ quan trực ban, báo cáo đồng chí Trần Phúc, Đại tá, Giám đốc Công an tỉnh, cán bộ chiến sĩ được mời họp đã có mặt đông đủ. Xin chỉ thị đồng chí.

- Các đồng chí ngồi xuống, ta bắt đầu nhé. Tôi xin giới thiệu luôn, đồng chí Bình, Phó cục trưởng C14 [2] xuống dự họp với chúng ta. Đây là vụ án được lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát rất quan tâm. Nào, đồng chí Tường phụ trách Đội trưởng Đội Điều tra trọng án thông báo xem việc điều tra thế nào rồi. Nhớ nói luôn quan điểm của đồng chí về vụ án mạng này.

Tường đứng dậy, anh lật giờ quyền sở tay nhưng rồi lại đặt xuống và không cần đến sổ ghi chép, anh nói như thể đã thuộc lòng trong đầu. Sau khi báo cáo về công tác khám nghiệm hiện trường và một số biện pháp nghiệp vụ như xác định số đối tượng hiềm nghi, bố trí cơ sở giám sát di biến động của các đối tượng nổi và tập trung vào nhóm Tiên Chi, nhóm Năm Cam, nhóm Hải Bính. Tường thẳng thắn trình bày quan điểm của mình:

- Báo cáo các đồng chí lãnh đạo, không nghi ngờ gì nữa, cái chết của Oanh là do một vụ thanh toán nhau theo kiểu ân oán giang hồ và được thực hiện bởi một sát thủ có nghề. Có nhiều thông tin tập trung vào Tiên Chi nhưng tôi không tin lắm. Bởi lẽ Tiên Chi muốn giết Oanh thì không đại gì mời ả đi uống rượu và ngay sau đó ra tay. Cũng có những thông tin của trình sát cho biết thời gian gần đây, Tiên Chi quan tâm đến Oanh và muốn nhờ Oanh cai quản cho một số sòng bạc, hơn nữa, Tiên đang muốn vẽ cho mình bộ mặt mới nên chắc không dám làm liều... Tuy nhiên, chúng vẫn đặt trọng tâm vào nhóm này.

Sau khi nghe thêm một số điều tra viên báo cáo, giám đốc Trần Phúc kết luận:

- Các đồng chí thấy đây. Việc các băng nhóm tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen và có những biểu hiện thách thức chính quyền rõ ràng đã gây ảnh hưởng rất xấu tới tình hình trật tự an toàn xã hội ở tỉnh nhà và nhiều địa phương khác.

Vì thế, việc tìm cho ra kẻ nào chủ mưu giết Oanh Sói có ý nghĩa quyết định trong việc bóc gỡ mạng lưới thế giới ngầm. Phải truy tìm bằng được. Ban giám đốc cử đồng chí Vũ Văn Đắc, Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra làm Trưởng ban chuyên án. Đồng chí Tường là Phó ban thường trực. Các đồng chí có ý kiến gì nữa không?

Tường đứng dậy:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc, thưa các đồng chí! Theo tôi, đây sẽ là một chuyên án cực kỳ phức tạp, liên quan đến nhiều băng nhóm tội phạm hoạt động trên một địa bàn rộng từ Hà Nội, Hải Phòng, thành phố Hồ Chí Minh, Vũng Tàu, Đồng Nai, Đắk Lắk... Vì vậy để chỉ đạo phối hợp điều tra, có lẽ nên để Cục Cảnh sát Điều tra của Tổng cục Cảnh sát chỉ đạo chuyên án. Công an các đơn vị sẽ làm theo sự phân công của cấp trên. Như vậy, sẽ tránh được sự trùng giẫm lên nhau và việc điều tra sẽ có hiệu quả hơn.

Giám đốc Trần Phúc lắc đầu:

- Trước mắt các đồng chí cử điều tra, nếu thấy quá khả năng của ta, sẽ báo cáo Bộ cũng chưa muộn. Tôi đề nghị Phòng Cảnh sát Hình sự cử hai đến ba đồng chí có kinh nghiệm trong đấu tranh với tội phạm có tổ chức tham gia Ban chuyên án, dưới sự chỉ huy trực tiếp của đồng chí Tường. Các đồng chí lên danh sách, Ban giám đốc sẽ duyệt.

Đại tá Bình, Cục phó Cục Cảnh sát Hình sự, từ đầu đến giờ chỉ lắng nghe không hề có ý kiến gì, bây giờ mới nói:

- Tôi nhất trí với ý kiến của Giám đốc. Cục Cảnh sát Hình sự sẽ cử một đồng chí Phó phòng 3, là phòng Đấu tranh chống tội phạm có tổ chức tham gia chuyên án.

*

Chiều nay, Liên phải đi dự một buổi chiêu đãi mừng Công ty Vạn Lợi ký được hợp đồng mới. Xác định mình sẽ là nhân vật quan trọng, làm sang thêm cho Tổng giám đốc Li Cheng nên chị rất cẩn thận khi chọn đồ mặc. Đứng trước tủ quần áo có đến hàng chục bộ, Liên cứ đắn đo mãi mà không tìm được bộ nào vừa ý. Có một cô gái trẻ, là nhân viên văn phòng cũng ở đó và luôn miệng than phực:

- Chị ơi, chị may ở đâu, hôm nào chị giới thiệu cho em đi. Hôm nay dự chiêu đãi, theo em, chị nên mặc bộ váy vàng kia.

Liên lắc đầu:

- Mình là trợ lý của Tổng giám đốc, mặc phải nghiêm. Chị sẽ chọn bộ sẫm này.

Liên nhìn đồng hồ, đã 6 giờ tối:

- Sao giờ này ông ấy chưa về nhỉ?

- Anh Tường hả chị?

- Ủ, lấy chồng công an chán mới đợi.

- Em nghe nhiều người ca ngợi anh ấy lắm.

- Có tiếng, không có miếng. Từ ngày lấy nhau đến giờ, ở nhà, thứ duy nhất mà lão ấy sắm được là chiếc quạt Tàu để bàn. Nghe nói, đã vay lương trước cả hai tháng đi công tác.

- Làm thế nào được, ông anh họ em là cảnh sát lãnh sự, bố mẹ vẫn phải nuôi.

- Giờ này vẫn chưa về, không hiểu là rúc bờ rúc bụi, sờ mó vạch vôi cái xác chết nào rồi. Đêm hôm nọ, đang ngủ, lưu manh bắn nhau chết, cũng lại phải đi.

Liên thở dài:

- Mình thì cứ nai lưng ra làm kiếm tiền nuôi chồng nuôi con. Còn lão ấy nai lưng ra phụng sự nhà nước?

- Tổng giám đốc Cheng xem ra có vẻ mê chị lắm?

- Ông ấy cũng tội, mới hơn năm chục tuổi mà đã chết vợ, gà trống nuôi con. Chị đã khuyên ông ấy nên lấy cô vợ Việt Nam.

- Ông Cheng có nghe không?

Liên có vẻ lúng túng:

- Muốn nhưng còn kén - Liên cười ngặt nghẽo - ông ấy bảo phải tìm được người như chị thì mới lấy. Quái, lão này chưa về nhỉ?

*

Tường về đến nhà trời đã sập tối. Thấy một chiếc xe tô màu trắng đỗ ở cổng, anh biết là xe của công ty đến đón vợ đi. Anh tỏ vẻ khó chịu. Vợ anh ăn mặc rất diện cũng không vui khi chồng về muộn:

- Sao anh về muộn thế? Chậu khó nấu cơm hai bố con ăn nhé.

- Con đâu?

- Nó vẫn ở nhà trẻ, em gửi bà chủ rồi. Anh đón nó về đi. Em phải đi dự chiêu đãi mừng ký hợp đồng mới. Có lẽ về rất muộn.

- Muộn là mấy giờ?

- A! Ông cảnh sát điều tra hỏi phạm nhân. Anh có lúc còn phải phụ thuộc vào công việc đến không nhớ được gì cho riêng mình, em cũng thế thôi.

Nói xong vợ Tường ngúng nguẩy ra đi.

*

Tường vội phóng xe đi đón con gái về. Anh lúi cuí nấu cơm rất nhanh. Trong bữa ăn, cháu Thảo cứ luôn miệng:

- Mẹ đi đâu hả bố?

- Mẹ phải đi làm con ạ. Nào, con ăn đi. Hôm nay con học hát bài gì?

- Bài Con cò bé bé. Bố ơi, mẹ đi mấy giờ về?

- Lát nữa thôi. Con ăn nhanh lên!

*

Tường xem tập hồ sơ của Oanh Sói do Phòng Cảnh sát Hình sự Hải Phòng gửi về. Nhìn tập hồ sơ dày có đến cả gang tay và khá chi tiết về cuộc đời Oanh Sói anh thầm cảm ơn Trung tá Dương, Trưởng phòng

Cảnh sát Hình sự của Công an Hải Phòng. Kể cũng lạ, một người như Dương, vốn say mê kỹ thuật như điều đồ, am hiểu văn chương, thơ phú, vậy mà tốt nghiệp Đại học Bách khoa lại về làm cảnh sát hình sự. Nhưng rồi anh cũng chỉ xem được ít trang vì thấy đã gần 11 giờ đêm mà vợ vẫn chưa về. Một nỗi ghen tuông vô cớ xen lẫn sự bức mình khiến anh không còn tâm trí nào mà đọc hồ sơ. Hôm trước, trong một bữa cơm với mấy anh trên Cục An ninh Kinh tế của Bộ về công tác, có người đã nửa đùa nửa thật bảo Tường: "Mày cho vợ mày đi làm trợ lý Tổng giám đốc thì coi như là có người giúp nó lúc bí rồi. Có đồng tiền, coi chừng mất vợ đó".

Đọc không nổi, Tường bèn lấy giấy vẽ sơ đồ các băng nhóm: Sơn Bạch Tạng, Thắng Tài Dậu, Năm Cam, Hải Bánh, Thắng Con, Hưng Mi Nhon, Tuấn Phát, Tiên Chỉ và một nhóm anh chỉ để có một dấu hỏi to tướng trong ô trắng. Có tiếng chuông gọi cửa. Tường ra mở cửa. Vợ anh đã về. Người đưa cô ta về nhà. là Tổng giám đốc Li Cheng. Thấy Tường, ông ta lễ phép:

- Xin chào ông. Mong ông thứ lỗi vì bà nhà về hơi muộn. Cũng là do công việc, rất mong ông lượng thứ.

Vợ Tường có vẻ say. Cô ta nói tiếng Trung Quốc, chào Tổng giám đốc. Vào nhà, vừa cởi áo, cô vừa nói:

- Tổng công ty phát triển quá nhanh. Tháng tám, em phải đi Đài Loan học ba tháng. Anh thấy thế nào?

- Học xong về làm gì?

- Em cũng chưa biết! Nhưng chắc chắn ông Cheng cũng sắp xếp vị trí xứng đáng cho em. Đó là một người tuyệt vời...

Vợ Tường nằm xuống giường, miệng nói lảm nhảm và sắc mùi rượu:

- Tổng giám đốc Cheng... Thật tuyệt vời? Ít có ai thông minh, lịch lãm như ông ấy.

Tiên Chi từ Đài Loan về thành phố Hồ Chí Minh, rồi thuê riêng một chiếc đi xe về tỉnh. Trước những sự biến xảy ra ở nhà vừa rồi, Tiên vẫn rất bình thản. Sự im lặng đến lạnh lùng của Tiên khiến đám đệ tử khó hiểu nhưng không một ai dám hỏi. Bấy lâu nay, Tiên vẫn giữ một nguyên tắc bất di bất dịch đối với tất cả mọi người trong nhà, trong công ty, đó là nếu Tiên không hỏi, không yêu cầu mọi người cho ý kiến thì cũng không ai được đặt câu hỏi tại sao, làm thế nào...? Mọi người chỉ có trách nhiệm phải thông báo tin tức liên quan đến các hoạt động của công ty cho Tiên. Thực ra, Tiên đã xây dựng cho mình một bộ phận giống như cơ quan tham mưu do Hòa "đen", con rể Tiên chỉ huy. Bộ phận này còn làm cả nhiệm vụ thu thập tin tức về các băng nhóm khác cho Tiên.

Tiên Chi bình thản cho thợ sửa lại cửa hàng Hưng Thịnh. Một anh cảnh sát khu vực đến cửa hàng. Tiên không lạ gì anh, đó là một cảnh sát mẫn cán, thật thà.

- Cũng tại tôi mà anh - Tiên bảo - Cửa hàng toàn đồ dễ cháy mà không có hệ thống phòng cháy. Lần này sửa lại, tôi sẽ làm hệ thống báo cháy, camera theo dõi thật hiện đại. Anh giúp giới thiệu cho tôi một công ty của Bộ Công an chuyên làm thiết bị phòng cháy lo giúp tôi việc này.

Anh cảnh sát hào hứng:

- Dễ thôi, để tôi gọi ngay

Nói rồi anh ta mượn máy di động của Tiên và bấm số.

- A lô, Trung tâm dịch vụ phòng cháy hả. Làm ơn cho gặp anh Phú, giám đốc? Anh Phú à? Cửa hàng điện lạnh Hưng Thịnh cần trang bị lại hệ thống phòng cháy chữa cháy. Anh cho quân đến khảo sát thiết kế và lắp đặt luôn... Vâng... Tất nhiên là hiện đại. Tiên thì khỏi lăn tăn đi.

Quay sang Tiên, anh cảnh sát nói:

- Họ sẽ đến làm ngay bây giờ.

- Cám ơn anh - Tiên nói rồi giúi vào tay anh cảnh sát một phong bì - Đi Đài Loan về, chả có quà gì, anh cầm chút mua quà cho lũ trẻ. Đạo này chị nhà ra sao? Tôi nghe chị ốm, chưa qua thăm được. Anh thứ lỗi cho.

- Đỡ rồi, nhưng cơ quan đưa vào diện dư dôi, cho về nghỉ việc.

- Chà chà, gay quá nhỉ. Cảnh sát như anh, ba cọc ba đồng, vợ mà thất nghiệp thì sống thế nào đây. Làm công an, không có hậu phương vững chắc, mệt lắm.

Anh cảnh sát năn nỉ:

- Tôi lo lắm, nhiều đêm thức giấc, nghĩ tương lai mà toát mồ hôi lạnh. Vợ tôi nó có nghề kế toán. Anh quen biết nhiều, có chỗ nào làm ra được lương tháng vài trăm, giúp tôi với.

- Chuyện nhỏ mà anh. Kể ra làm chỗ tôi, quản lý chi tiêu ở mấy nhà hàng, vũ trường thì tốt. Nhưng mà ngại cho anh...

- Ngại cho tôi?

- Vâng, dù sao thì tôi cũng là đã vào tù ra tội, thậm chí còn được gọi là... trùm xã hội đen. Vợ anh làm cho tôi, người ta lại cho là tôi... tôi mua chuộc anh. Không được, uy tín chính trị của anh là quan trọng. Tôi hứa sẽ có việc cho vợ anh ngay khi cô ấy rời nhiệm sở.

Anh cảnh sát cảm động:

- Tôi rất cảm ơn anh. À nhân đây tôi cũng nói để anh biết mà đề phòng. Theo bọn giang hồ đồn đại thì chúng nghi là anh cho đàn em giết con Oanh, vì thế Minh Hối ra lệnh cho bọn Hùng Sát Thủ phá anh. Cảnh sát Hình sự cho tôi hay, chúng chưa dùng tay đâu.

Tiên Chi cười nhạo nhó:

- Đời tôi bị oan nhiều quá. Cũng không ít người cho rằng tôi và Oanh vốn thâm thù với nhau từ lâu. Anh còn nhớ bốn năm trước, khi tôi ra tù, tôi đã nói là sẽ gác kiếm ở ẩn. Thôi thì đời người ta cũng có vận hạn.

Tôi không giết Oanh, đó là sự thực và tôi tin Cơ quan Điều tra sẽ thấy rõ điều đó. Anh là cảnh sát ở đây, có bề gì, anh giúp đỡ cho đôi lời.

- Anh yên tâm, cây ngay không sợ chết đứng.

Nhìn sang bên kia đường, thấy một tốp công nhân đang cưa một cây xà cừ còn xanh mơn mẫm, Tiên triết lý:

- Không chết vì tự nhiên nhưng rồi chết vì kẻ khác đồn. Ai dám bảo là cây ngay không sợ chết đứng. Anh biết tại sao người ta chặt cây đó không?

- Nghe nói nó bị sâu, mối ăn rỗng thân. Sợ đổ bất tử, hại người qua đường.

- Chuyện trẻ con. Anh đã nghe thấy sâu ăn được gỗ lim bao giờ chưa, xà cừ là em của cây lim, là lim trắng... nó chết là vì người ta xây khách sạn. Mà nó thì lại đứng lù lù, chiếu đúng phòng ông giám đốc. Mà ông giám đốc này, anh biết là ai rồi chứ gì?

- Chuyện có gì đâu, tay ấy vốn là dân buôn đá đỏ.

- Không, đằng sau thằng giám đốc hữu danh vô thực đó mới là nhân vật đáng nể. Anh quá biết rồi còn gì.

Anh cảnh sát gật đầu:

- Tôi nghe nói tay này, dựa thế bố là VIP ngoài Trung ương. Chủ tịch tỉnh trông thấy hấn còn phải cười từ xa.

Ba nhân viên của Trung tâm dịch vụ Phòng cháy vào. Một anh thốt lên:

- Đúng là mất bò mới lo làm chuông. Khi xây nhà, làm cửa hàng, chúng tôi có đến vận động thì lại cho là kiểm chuyện.

*

Trung tá Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự nhận được đơn trình báo của Tiên Chi về việc nhà anh bị đốt, cửa hàng bị phá đám và gia đình bị đe dọa. Cường gọi Đại úy Quân, Đội trưởng Đội 3 là đội Chống cướp lên:

- A lô, Quân hả? Đồng chí lên ngay chỗ tôi... Gọi thêm cả hai cậu Tâm và Lưu nữa. Sao, Lưu đang tham gia chống đua xe à? Cậu cho thay người khác. Việc này quan trọng hơn?

Cường đọc đi đọc lại lá đơn của Tiên. Lờ lễ trong đơn cực kỳ lễ phép. Cường lấy bút để gạch chân một số đoạn quan trọng. Có chuông điện thoại:

- A lô? Tôi, Cường nghe đây ạ. A? Chào phó phòng.

Từ đầu dây bên kia, tiếng của Vũ Mạnh Tường vui vẻ:

- Chào ông anh, em đang lập danh sách Ban chuyên án. Bên anh cứ ai, cho em biết tên để em làm luôn?

Cường bữu môi, cười nhạt:

- Đây, cậu đề nghị với Ban giám đốc miễn cho quân phòng tớ có được không, dạo này trộm cơ quan nước ngoài nhiều quá, đang phải lập hai chuyên án...

- Ông anh đùa đấy à, hôm nọ giám đốc đã nói rồi.

- Thôi được, tôi xin cử hai đồng chí ở đội chống cướp tham gia. Trần Minh Tâm và Hoàng Đức Lưu, hai trình sát có sạn trong đầu của tôi đấy!

- Cảm ơn anh. Em biết vụ này sẽ lăm chuyện, ông anh phải giúp em một tay đấy nhé.

- Yên tâm đi. Hình sự, điều tra, tuy hai mà một!

- Chào ông anh.

Cường đặt máy và khẽ lắc đầu như thể cho rằng Tường không nhìn ra những khó khăn của vụ án. Có tiếng gõ cửa. Đại úy Quân cùng Trung úy Tâm và Thượng úy Lưu vào.

- Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi có mặt - Quân nói.

Cường cười:

- Mới tập điều lệnh về có khác. Đạo này, cấp trên về việc, bắt tập điều lệnh ghê quá. Anh em trẻ, cần phải tập huấn thì đã đành, đằng này mấy bà trên phòng tổ chức, phòng công tác Đảng, phòng chính trị, già sắp nghỉ hưu, vẫn bắt đi tập 24 động tác võ thể dục, rõ là cứng nhắc. Trong khi đó, mình thấy cấp Cục phó, Cục trưởng rồi Phó giám đốc, báo cáo lãnh đạo Bộ, cứ chú chú cháu cháu.

Cường rót nước mời ba người rồi đưa lá đơn của Tiên cho Quân:

- Cậu cùng Tâm và Lưu đi điều tra việc này cho tôi. Rất có khả năng băng Oanh Sói trả thù Tiên Chỉ vì chúng nghi Tiên chủ mưu giết Oanh. Việc điều tra thủ phạm do đội trọng án làm. Tâm và Lưu sẽ tham gia Ban chuyên án. Tuy vậy, chúng ta cứ đi theo con đường của hình sự. Tôi nói thế các đồng chí hiểu chứ? Thực ra, vụ này không phải thằng Tiên thì còn thằng nào vào đây. Bao nhiêu lần nó đã tuyên bố không thể chịu được con Oanh.

Tâm định phát biểu điều gì đó thì Quân lườm, ra hiệu im lặng, rồi Quân nói:

- Báo cáo anh, có cần gấp không ạ?
- Tất nhiên là gấp. À, sắp năm hết tết đến rồi, đội các cậu cần tập trung làm thật mạnh công tác phòng ngừa. Tất cả đội tượng nổi, cho gọi lên phường hoặc lên phòng bắt viết cam đoan. Sắp có đợt duyệt tập trung cải tạo, cố gắng theo dõi các phường họ làm thế nào.

Thấy Cường xoa tay lên chiếc đồng hồ Rolex vàng chói, Quân khen:

- Anh có chiếc đồng hồ đẹp quá! Chắc là hàng xin..

Cường vội che, nhưng rồi thật thà nói:

- Quả người ta biếu. Chuyện thế này, có hai ông bà, chồng là tổng giám đốc, vợ là giám đốc, nhưng con thì mất dạy quá, ăn cắp của họ không biết bao nhiêu là tiền... Bà thì bảo hơn trăm triệu, nhưng một cơ sở của anh, cho biết rằng ông con quý tử đã xơi của bà mẹ gần một tỉ. Hóa ra là nó phát hiện ra mẹ đi với trai, thế là nó không chể, tổng tiền mẹ. Có tiền, đủ đờn rồi nghiện hút, bà mẹ chịu không nổi bèn nhờ mình tổng đi trại cai nghiện trên Yên Bái. Tất nhiên là phải kín. Xong việc, họ biếu mình cái đồng hồ này.

Nói rồi Cường cười ha hả:

- Thời buổi này hay thật, nhiều ông bố bà mẹ thì chạy vạy đủ cửa để cho con cái khỏi tù tội, nhưng không ít người làm đơn xin cho con cái đi cải tạo vì chịu không nổi nữa. Thôi nhé, các cậu làm đi. Cần thông tin gì, phải chi phí đi điều tra, cứ bảo Tiên Chỉ. Hắn ta là con cóc vàng, không sao đâu.

Ra khỏi phòng họp, Tâm có vẻ không bằng lòng:

- Anh Quân à, em có cảm giác như mình đang phải đi làm việc cho một ông chủ ấy?
- Ai là ông chủ?
- Chính thằng Tiên. Nó nhờ ông Cường, ông Cường sai mình.
- Cậu đừng suy diễn. Đúng là Trưởng phòng mình có quan hệ với lão Tiên, nhưng có lẽ đó chỉ là quan hệ xã hội, không có gì ghê gớm đâu. Thực ra, nếu liệt kê những người đã đến các nhà hàng của Tiên ăn nhậu, được hân biếu chai rượu, tặng một thẻ giảm giá... thì có lẽ hai phần ba số quan chức của tỉnh dính.
- Em hỏi anh, tại sao vừa rồi đảo quân ghê thế. Lính chống tề nạn thì sang chống cướp, đã thế lại quy định trình sát đội này không được xía vào việc đội kia.
- Có lẽ vì vậy mà mấy sòng bạc của thằng Tiên cứ sống lù lù... Trong khi đó, mấy sòng cò con, đánh tá lả, đánh chắn suông bốn dịch hai thì chết như rệp.

Càng nói Tâm càng gay gắt:

- Em nói thực, em đang định mấy ngày nữa, kiểm điểm đảng viên theo Nghị quyết lần 2, có mặt Ban giám đốc và Đảng ủy Bộ, em nói tuốt.

Quân dừng lại nhìn vào mắt Tâm, nghiêm khắc:

- Cậu nên nhớ, không ai cần cậu góp ý phê bình cấp trên, nhưng nói lúc nào, nói những gì và cái gì đáng nói thì hãy nghĩ cho kỹ. Nếu cậu có chứng cứ về sự thoái hóa biến chất của Trưởng phòng thì cậu cứ báo cáo. Nhưng nếu là cảm nhận thấy, linh cảm thấy... thì chờ đợi. Và lại, với Tiên Chỉ, kinh doanh vài sòng

bạc tuy có thu được tiền thật nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất. Hắn đang nhắm mục tiêu khác kia.

Quân chỉ tay vào những ngôi nhà sang trọng mới được xây cất:

- Cậu thấy những ngôi nhà kia chứ? Toàn cỡ thứ, bộ trưởng, tổng giám đốc cả đấy. Về lý thuyết, không ai có thể có tiền xây nhà như vậy cả... nhưng... nhưng họ còn xây to hơn, còn có đất cho cả đời con đời cháu. Vậy là cái gì? Thôi, chúng ta tính xem nên bắt đầu từ đâu?

*

Hết giờ làm việc, Cường vội vàng thay đồ đi đánh tennis. Anh vừa xách túi vợt ra thì có một đội trưởng bước vào:

- Báo cáo anh, em xin anh cái lệnh bắt khẩn cấp thằng Bách "lý" trong vụ chém người ban sáng ạ.
- Sao phải bắt khẩn cấp? Các cậu là hay lạm dụng chữ "khẩn cấp". Đề mai có được không?
- Dạ, có tin nó chuẩn bị bùng đi Đắk Lắk, anh em đang quay nó, chỉ chờ lệnh là bắt thôi ạ.

Cường miễn cưỡng cầm báo cáo xem rồi ký lệnh, nhưng vẫn cần nắn:

- Chữ nghĩa viết xấu quá! Thế này mà cũng ai ang tiếng "cao học" với "thấp học"...

Nói rồi Cường xách túi đi. Có chiếc xe Toyota mang biển số tư nhân chờ sẵn ở cổng đơn vị. Một số anh em đang lau súng, lau xe, thấy Cường đi, họ đàm tiếu:

- Làm sếp như thế sướng chưa! Giá mà ông ấy biết chiều nay chúng mình chưa có gì ăn để tối nay chống đua xe nhỉ?
- Ra sân tennis, có mấy cháu vấy bẩn giả làm con nuôi, cháu nuôi... phục vụ thì bà chị ở nhà chờ cơm đến nửa đêm là cái chắc.

Một chiến sĩ lắc đầu:

- Cũng không bền đâu? Trời có mắt ở đâu thì không biết, nhưng cấp trên cũng có mắt đấy.

*

Lê Quang Cường chơi tennis thường xuyên ở khu thể thao Mai Anh. Đây là một khu nhỏ, chỉ có ba sân chơi, một phòng tập thể hình và một khu massage. Do khu thể thao nằm hơi khuất nẻo cho nên người đến chơi không đông lắm. Cường đã mua vé cả năm chơi ở đây và anh được coi là khách VIP. Chơi với Cường ở sân là một số cán bộ của ủy ban tỉnh, Sở Kinh tế Đối ngoại và hầu như ít ai đi chơi một mình mà thường có các cô gái đi kèm... Các cô cũng tham gia đánh đôi, nhưng họ chơi thì ít mà chủ yếu là đi để giúp vui cho các vận động viên mà hầu hết là đáng tuổi cha, thậm chí tuổi ông nội của họ. Có những "bóng hồng", không khí trên sân trở nên sinh động hơn, vui tươi hơn và dĩ nhiên, các "chú", các "bác" sẽ thấy trẻ trung hơn, yêu đời hơn. Đây không phải chuyện lạ ở tỉnh, mà là cái mốt đang thịnh hành ở toàn quốc.

Cường đánh xong một ván tennis, anh ta thắng. Mấy cô gái chơi cùng xúm vào nịnh:

- Cú rơ-ve của anh hiểm quá. Đúng là kiểu của lính hình sự.
- Lính là thế nào, sắp hình sự chứ!

Một cô gái trẻ, có dáng người rất đẹp, đang là người mẫu thời trang của hiệu may Mỹ Hạnh:

- Mấy đứa người mẫu bọn em, qua mấy lần được nói chuyện với anh, cứ ao ước chỉ mong được lấy ông chồng như anh.

Có tiếng chuông điện thoại di động của Cường. Cường nhìn số máy và nhận ra đó là máy của Tiên Chi:

- Tôi, Cường nghe đây... Vâng. Nửa giờ nữa được không? OK? Tôi đi taxi, khỏi phải đón.

Cường tắt điện thoại, đứng dậy nói to:

- Thôi, tôi phải nghỉ sớm đây. Các anh cứ tiếp tục nhé. Mai ta đấu tiếp.

- Sao? Về sớm thế. Người yêu đẻ à - Một người trêu.

Mấy cô gái cười ngả nghiêng. Một cô gái nũng nịu, vò vỉnh:

- Anh nghĩ sớm, lát nữa chúng em uống nước ở đâu?

Cường búng vào tai cô ta:

- Rõ khéo đúng là đồ chim gõ kiến. Đây!

Cường lấy ra mấy tờ năm chục ngàn dúi vào tay cô ta. Một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi nghỉ trông thấy cảnh đó, ông thở dài, lắc đầu ngao ngán.

*

Tại một nhà hàng nhỏ nhưng rất sang trọng, Tiên Chi và Cường ngồi ăn tối. Cường phủ đầu:

- Sao ông đại thế, cái con đàn bà ấy, mặc xác nó, nó có lão lêu, chẳng qua cũng như muỗi đốt, chỉ mất ngủ chứ đã chết đâu. Ông đã cho quân giết con Oanh, cho nên thằng anh kết nghĩa của nó là Minh Hối đã trả thù.

Tiên tái mặt lắc đầu:

- Trời ơi, đến anh cũng nghĩ tôi vậy sao? Tôi không làm sự việc hèn hạ ấy, mặc dù việc đó, xưa kia tôi cũng đã làm. Tôi trọng tài con Oanh, muốn nhờ nó giúp tôi một số việc, đó là cai quản mấy cơ sở làm ăn. Tôi sẽ chuyển sang kinh doanh hàng điện lạnh.. Khi đã khá, tôi sẽ cho xây dựng lại khu trang trại và về đó ở ẩn.

- Thế bây giờ thì ông còn thiếu tiền à? Nghe nói mỗi sòng của ông, mỗi ngày thu không dưới năm chục triệu tiền xâu?

- Đúng là thế, nhưng anh tưởng tôi được ăn cả đấy à?

Cường im bật và có vẻ hơn ngượng. Tiên xuống giọng:

- Nói thực với anh, tôi chẳng thích thú gì mấy cái sòng bạc nữa. Nhưng dù sao nó cũng còn ra tiền. Minh kiếm được cơm ăn, người khác có chút cháo. Đó là lẽ thường. Tôi rất ngạc nhiên về mấy lão tài xế cứ gào lên là bị cảnh sát giao thông làm luật. Vậy nếu họ cứ chờ đúng trọng tải, thiết bị an toàn đảm bảo, chạy đúng tốc độ quy định, hàng hóa đủ giấy tờ... Liệu có cảnh sát nào dám phạt không? Vừa muốn ăn cả lại vừa muốn tự do tác oai tác quái trên đường. Làm gì có chuyện ấy phải không?

Ngừng một lát, Tiên nói tiếp:

- Tôi không giết con Oanh, đó là sự thật. Nhưng sẽ rất phiền hà, nếu như Cơ quan Điều tra tập trung vào tôi. Nay triệu tập, mai gọi hỏi... Thế là đủ chết rồi. Tôi không muốn như vậy, có cách nào, anh giúp giùm, ơn này tôi không dám quên.

- Tôi hiểu? Tuy nhiên cũng phải báo cho anh biết, lần này Ban giám đốc quyết tâm triệt phá một số băng nhóm xã hội đen. Anh là người được đề ý.

- Tôi biết, vì thế tôi muốn cần có anh. Và lại từ trước đến nay, nếu cảnh sát hình sự không lập án thì lấy đâu ra mà triệt phá.

- Thế anh có biết tại sao An ninh điều tra lại đi làm hình sự như vừa qua không? Anh có biết tại sao khi Bộ cho quân về tỉnh, bắt băng Tuấn "đen" mà giám đốc chỉ được báo trước nửa giờ không? Tốt nhất là anh hãy cho những tên đàn em tai tiếng nhất đi nơi khác. Sòng bạc nào có dư luận nhiều nên dẹp đi.

Tiên cười buồn:

- Và tôi nên chọn một ngôi chùa nào đó, hằng ngày lên tụng kinh gõ mõ?

- Ý tôi không phải là như vậy?

- Thì cũng gần như thế. Nhưng thôi, tôi sẽ lo được. Nay, cái tay Tường, Phó phòng kiêm Đội trưởng điều tra trọng án là người thế nào?

Cường uống cạn ly rượu, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đó là người mà như anh nên tránh xa.

- Thế có nghĩa đó là một cảnh sát đích thực?
- Là cảnh sát chân chính. Cũng vì vậy mà nó khổ.
- Khổ về cái gì? - Tiên hơi chồm người lên hỏi.
- Đến bây giờ vẫn không nhà, không cửa, phải ở nhờ nhà vợ. Con vợ là trợ lý cho lão Cheng, Tổng giám đốc Liên doanh Vạn Lợi. Tiên có nhiều nên coi chồng không bằng cái yên xe máy để kê đít. Cảnh vợ chồng này sống với nhau không bền.
- Lão Cheng ở đâu?
- Hàn thuê nhà trong khu ngoại giao, nhưng không bao giờ đưa gái về đó. Muốn ăn chơi hú hí gì chúng đều ở khách sạn Hoàng Mai.

Tiên gật gù ra vẻ thông cảm, tuy nhiên, hình như trong đầu hắn đã nghĩ ra điều gì mới:

- Cũng tội thật. Tôi đọc báo, thấy có một bài phóng sự viết về cảnh sát bảo vệ, công an phường, về cảnh sát hình sự... Cảnh sát bảo vệ bị vợ bỏ nhiều nhất là do nghèo. Thời buổi này... không chức, không quyền thì không sao, nhưng không có tiền là chết, là nhục như chó. Không có tiền, con cái không được đi học, mà có đi học thì cũng ngu vĩnh viễn vì không có tiền đi học thêm... Học thêm, hay thật. Hiếm có kiểu trăn lột nào dịu dàng hơn thế. Không có tiền, ốm không được đi viện... Chà chà! Như anh, không có tiền, chả hiểu tháng lớn nhà anh sẽ là gì?

Cường nhăn nhó:

- Cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Thăng Lâm nhà tôi tính nết không giống ai, ăn nói thì lác cắc, học dốt như bò, chỉ thích gái...
- Nó ở bên Úc dạo này ra sao?
- Cũng tạm ổn. Vừa gọi điện về xin tiền.
- Anh phải rất cẩn thận khi gửi tiền cho nó. Mai tôi sẽ làm cho anh một thẻ tín dụng điện tử. Anh gửi cho nó và kiểm soát chi tiêu qua thẻ.
- Rất cảm ơn anh giúp đỡ. Nhưng tôi chưa cần. Khi nào không lo được nữa, tôi sẽ có lời.
- Có gì đâu. À, tôi gửi anh 5.000 USD. Anh tìm cách đưa cho Tường... Có nào đó thì tùy. Trong lúc này, tôi không muốn ai nhắc đến mình.

*

Như đã thành lệ, vào tầm bảy giờ sáng, sau khi tập vài bài quyền dưỡng sinh, Tiên ăn sáng ngoài vườn trong khuôn viên tòa biệt thự của mình. Và khi Tiên ăn sáng thì người quản lý có trách nhiệm đọc báo và tóm tắt cho Tiên nghe những tin quan trọng đồng thời thông báo cho biết kết quả doanh thu của các cửa hàng hôm trước:

- Thừa anh, tổng số hôm qua các nơi nộp về là bốn chục triệu. Nhà hàng Cánh Buồm Nhỏ được tám triệu rưỡi; nhà hàng Biển Nhớ được tám triệu; ba cửa hàng điện lạnh chưa thấy thông báo về. Công an đã lắp xong hệ thống phòng cháy ở Trung tâm Hưng Thịnh. hôm nay, thợ sẽ sơn hoàn thiện. Còn việc quan trọng nữa, lão Tứ vay của ta một tỉ đã chết vì tai nạn giao thông hôm qua.

Tiên nghe với vẻ chăm chú. Hồi lâu mới thông thả nói:

- Chiều nay, chú đưa kế toán trưởng và thằng Long xuống cửa hàng Hưng Thịnh, kiểm tra tài chính đột xuất. Nhớ thật bí mật. Đến nơi, niêm phong sổ sách két bạc và cho kiểm tra quỹ. Từ nay trở đi, cửa hàng nào chậm báo cáo, cứ lương thằng phụ trách mà trừ. Tháng này, cắt mỗi đứa phụ trách một nửa lương, kế toán cắt một phần ba. Thằng Tứ chết, ai trả thay trong hợp đồng?
- Con trai cả của nó. Nhưng ta đã cầm giấy tờ nhà rồi ạ.
- Cho người đến phúng viếng cẩn thận. Thông báo cho thằng con là ta giảm lãi xuống còn 3% mỗi tháng. Tuần sau, đến giải quyết. Nếu nó không có tiền thì gạ nó bán lại nhà. Ngôi nhà kiểu cổ ấy mà mở quán cà phê là được đấy. Gọi thằng Hòa đến đây đến ngay.

*

Trời sáng bạch mà hai vợ chồng Hòa "đen" vẫn ôm nhau ngủ. Có tiếng chuông điện thoại, Hòa cần nhấc:

- Đang ngủ ngon, đưa nào gọi sớm quá - Nhưng rồi Hòa đổi ngay sắc mặt - Vâng, anh nói với ông tôi đến ngay, mười lăm phút nữa ạ.

Buông máy, Hòa nhanh nhẩu chạy đi đánh răng rửa mặt. Vợ Hòa hỏi:

- Bố gọi à?
- Ừ, chả hiểu sao lại gọi sớm thế?
- Chắc là thấy các sòng thu kém nên ông già lo.

Quả nhiên, khi vừa thấy Hòa, Tiên Chi đã hỏi:

- Máy ngày nay, máy có đến các sòng không?
- Dạ, con bận việc trên này, không xuống, chỉ nghe báo về.

Tiên cười nhạt:

- À ra vậy, máy bận gì? Hay là suốt ngày rúc vào cá độ bóng đá, rồi hú hí với mấy con ca ve ở vũ trường - Tiên rít giọng - Tao thấy máy còn lai vãng tới chốn đó thì đừng có trách. Máy có đầu to mà óc ít. Máy không biết là vào lúc này công ty đang như trứng để đầu gậy ư? Dư luận suốt ngày cho rằng tao giết con Oanh... Chúng máy thì không biết lo, biết giữ gì cả.
- Dạ, dạ, con xin lỗi..
- Tao nghe nói máy còn định bỏ tiền ra chạy cho con ca ve nào đó trở thành siêu sao ca nhạc phải không?
- Dạ, việc này, có anh bạn nhờ con. Con cũng đang định thưa chuyện với bố. Bố chơi thân với ông bầu Tân... có gì bố giúp.
- Giúp không à? Tiền của tao có phải là vô hên đâu mà đi giúp bọn ấy. Máy tưởng đến nói xuống được đây ư? Thôi được, bận máy làm gì?
- Tổng giám đốc Công ty xuất nhập khẩu số 2 ạ.
- Lúc nào đưa con bé đến, tao coi mặt mũi nó ra sao? Chứ nếu cái mặt tối như hũ nút, giọng hát lên bổng xuống mất hút thì hò hét gì? Bây giờ có mấy việc máy phải lo: Thứ nhất, chuẩn bị lại kho hàng ở Công ty Điện Biên, thuê lại với giá cao, cho xây công rào lại và thuê luôn bộ đội ở đó bảo vệ. Hàng sắp về rồi. Thứ hai là tìm hiểu xem tại sao thằng Minh Hối lại cay cú tao đến thế. Tổ chức để tao gặp nó, nói chuyện phải trái. Thế còn việc ở khách sạn Hoàng Mai, máy làm đến đâu?
- Dạ con đã tìm hiểu kỹ. Lão Cheng và con vợ tay Cường công an chuyên đến đó ngủ ở phòng 503, phòng này Cheng thuê cả năm. Con cho đặt máy quay rồi nhưng phải chi cho thằng bảo vệ hơi đậm.
- Đậm là bao nhiêu?
- Hai ngàn USD ạ!
- Chuyện đó phải thật kín. Bao giờ có lệnh tao mới được làm.

Một người phục vụ mang xấp báo tới. Tiên không chờ người quản lý đọc báo mà cầm lấy lật mấy tờ ngo qua rồi lẩm bẩm: "Mấy tờ này chỉ có cáo phó là chính xác, còn đên tí số bóng đá nó còn in sai." Bỗng Tiên trở mắt nhìn vào bài báo có tit: "Trùm xã hội đen Tiên Chi và mối liên minh ma quỷ với Oanh Sói. Tiên đọc bài báo mà giận run người:

- Thằng khốn! Việc nào đi việc ấy. Tao bị tù đầy ngày xưa thì đó là chuyện cũ mắc mớ gì máy cật chuyện xưa vào chuyện nay. Mà thằng Tổng biên tập này, tao có lạ gì? Nó ăn mòn chén ở nhà hàng của mình. Tết nào cũng cho quân xuống xin quảng cáo. Cái tờ báo tia-ra có dăm bảy ngàn của nó là cái thá gì để quảng cáo. Máy quay số điện thoại, tao nói chuyện với nó.

Người quản lý dò địa chỉ trên tờ báo rồi dùng điện thoại kéo dài gọi:

- Alô, xin lỗi có phải anh Duyên, tổng biên tập báo Sức Trẻ không ạ? Dạ, anh Tiên, Tổng giám đốc Hưng Thịnh muện nói chuyện với anh.

Tiên cầm điện thoại, nói thẳng băng không úp in ở gì cả:

- Tôi với ông lạ gì nhau mà ông nỡ cho đăng bài nhục mạ tôi như thế?
- Ủa, bài nào?
- Sao, bài in số sáng nay. Từ trang một xem tiếp trang mười hai. Ông là tổng biên tập, bài in ra mà không biết ư?

Tổng biên tập Vũ Đức Duyên vừa nghe điện thoại vừa giở tờ báo:

- À ày? Tôi xin lỗi, mấy ngày vừa rồi tôi đi họp ở Hà Nội, giao cho cậu phó tổng làm.
- Tôi nghe thằng phóng viên Vọng này ghê lắm hả?
- Ghê gì đâu, sinh viên mới ra trường, ngựa non háu đá. Để tôi bảo nó.
- Theo tôi, báo của anh là tờ có uy tín, không nên để những loại ngựa ấy trong chuồng. Này, tôi có chiếc ô tô Nissan đời 94, còn chạy ngon, ông có cần không, lấy về mà dùng. Tôi vừa mua thêm một chiếc "Mec" nữa.

Tổng biên tập Duyên cười rạng rỡ:

- Cảm ơn anh Tiên. Tôi sẽ xử lý ngay, không để ảnh hưởng đến uy tín của anh nữa đâu.

Buông máy, Tổng biên tập cho gọi Trưởng ban Tổ chức và phóng viên Vọng đến. Ông nổi nóng:

- Anh căn cứ vào đâu mà suy diễn cho là ông Tiên liên quan đến vụ con Oanh? Bây giờ tôi cho viết bài bảo rằng có dư luận cho là anh ngủ với gái điếm, rồi yêu cầu điều tra làm rõ thì anh nghĩ sao? Án tại hồ sơ... án tại hồ sơ, anh hiểu không? Vừa ra trường, tí toe mấy cái phóng sự đã cao giọng! Bây giờ người ta kiện, người ta đòi trả lời bằng chứng cứ, anh nghĩ sao? Thôi, anh nên chọn báo khác mà làm. Còn nếu không, xuống làm bảo vệ ba tháng.

Anh phóng viên trẻ tái mặt lúng túng:

- Cháu... cháu xin lỗi chú! Cháu nghe mấy anh cảnh sát hình sự họ kể.
- Anh em trinh sát họ biết, họ kể. Nhưng đó là họ kể, có phải hồ sơ đâu. Bây giờ cho đăng đính chính. Xin lỗi đảng hoàng, lễ phép đừng có kiểu "nói lại cho rõ".

*

Tường chủ trì cuộc họp của Ban chuyên án. Đầu tiên là cán bộ khám nghiệm hiện trường đọc kết luận:

- Hung thủ đã dùng súng ngắn K54, bắn ở cự ly gần. Đạn đi xuyên đứt cuống tim, khiến nạn nhân chết ngay. Tại hiện trường thu được một vỏ đạn K54, loại vỏ sắt.

Tường cắt ngang:

- Thế còn đầu đạn?

Anh nhân viên khoa học hình sự lúng túng:

- Báo cáo... báo cáo anh, không thu được đầu đạn.
- Hay nhỉ, đạn xuyên từ trước ra sau, nó chỉ loanh quanh trong phòng đó, đi đâu được. Thế còn dấu vân tay?
- Trên các bộ ly để lại, có dấu vân tay của Oanh, một người đàn ông, bên hồ sơ cho biết đó là dấu vân tay của Hoàng Văn Tiên, tức Tiên Chỉ. Đây là đối tượng đã có hai tiền án, tổng số năm tù là bảy. Hiện đang là chủ doanh nghiệp Thương mại - Dịch vụ - Vui chơi giải trí mang tên Hưng Thịnh. Ở bàn bên cạnh, còn để lại ly, qua thu dấu vân tay, đã xác định được đó là dấu vân tay của Lê Việt Toàn hay còn gọi là Toàn "di gan", đối tượng này có 5 tiền sự, 1 tiền án về tội chống người thi hành công vụ, còn tên kia... nó là Ngô Đức Hải, trú ở quận Hồng Bàng, Hải Phòng, đã có 2 tiền án và 4 tiền sự. Trong người nạn nhân còn có một xấp tiền 2.000 USD.

Tường nghe xong, anh hỏi Tâm, cảnh sát hình sự tăng cường:

- Các đồng chí bên hình sự cho ý kiến.

Tâm đứng dậy:

- Thời gian quá gấp, chúng tôi chưa kịp xác minh hết mối quan hệ của Oanh với các băng nhóm. Tuy vậy, theo tin chúng tôi nắm được thì năm ngoái, sau khi ra tù, Oanh đã đến xin làm đệ tử của Tiên, nhưng không được chấp nhận. Nhưng thời gian gần đây, không ít người thấy Oanh và Tiên nhiều lần ngồi nói chuyện với nhau.

Thượng úy Bình, một điều tra viên:

- Qua công tác trinh sát, chúng tôi nắm được là giữa hai bên, Oanh và Tiên có mâu thuẫn rất sâu. Cách đây bốn năm, đã có lần Oanh cho quân cướp một sông bạc của đệ tử Tiên - thực chất sông này là của Tiên - và cướp đi hơn 50 triệu. Oanh ghét Tiên về tính hám gái và keo kiệt. Tiên thì coi Oanh là bọn đàn bà hẹp hòi, nông nổi, tính nết thì thất thường.

Nghe một số điều tra viên khác nói xong, Tường kết luận:

- Chúng ta quyết tâm tìm cho ra kẻ nào giết Oanh - đó chính là một tên trùm xã hội đen nào đó đang giấu mặt. Đây là một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng bởi lẽ tình hình trật tự trị an ở thành phố ta đang có những diễn biến phức tạp mà chủ yếu là do các băng nhóm xã hội đen hoạt động. Ban giám đốc đã báo cáo lãnh đạo Bộ và được sự đồng ý là sẽ huy động lực lượng tối đa cùng các biện pháp nghiệp vụ vào chuyên án. Trước mắt, chúng ta có một việc cần làm ngay: Thứ nhất, gọi hỏi Tiên Chỉ. Thứ hai lùng cho ra hai tên vệ sĩ của Oanh. Đồng chí Tâm và Lưu lên cho tôi toàn bộ số đối tượng nổi của các băng Sơn Bạch Tạng, Thắng Tài Dậu, Năm Cam, Hải Bính.. xác minh toàn bộ di biến động của chúng trong đêm xảy ra vụ án. Cảnh sát điều tra nhanh chóng thu thập chứng cứ, đặc biệt là phải vận động, thuyết phục cô phục vụ quán bar... tôi không tin cô ta không biết gì? Các đồng chí cho xác minh tất cả những cuộc điện thoại gọi đến máy của Oanh. Cô ta có một điện thoại di động Nokia... có lẽ hung thủ đã nhặt chiếc điện thoại đó rồi.

*

Tâm và Lưu trở về phòng Cảnh sát Hình sự thì trưởng phòng Cường gọi lên:

- Hôm nay họp có gì mới không?

Tâm mau mắn:

- Anh Tường có vẻ kiên quyết lắm. Mà hình như Ban giám đốc, cũng như Tổng cục Cảnh sát muốn chọn vụ án này làm ngòi nổ. Quan điểm cơ bản là trước mắt tập trung vào Tiên và hai thằng vệ sĩ của Oanh.

Lưu khẽ đá chân vào Tâm. Tâm hiểu ý, nói lảng:

- Công việc chủ yếu điều tra họ làm, bọn em chỉ được giao nhiệm vụ xác minh mấy mối quan hệ lặt vặt.

Cường nheo mắt:

- Thế các cậu đã tìm ra bọn nào đốt cửa hàng Hưng Thịnh và đồ phân vào nhà hàng chưa?

- Bọn đệ tử của Minh Hối là thằng Hùng Sát Thủ.

- Sao không bắt?

- Chỉ nghe đồn chủ mưu là thằng Hùng nhưng ngay trước khi xảy ra thì nó đã đi Chùa Hương, thằng Minh thì đi Đà Lạt. Bọn đi đốt thì lại nhận tiền từ một thằng nào đó mà bây giờ chúng nó cũng lặn hết rồi.

- Nói vậy thì bằng không. Thôi được rồi, các cậu cố gắng vô cho được chúng, mà nếu khó thì cứ làm căng vào, vấn đề là cho chúng chùn tay. Triệu tập thằng Minh Hối lên hỏi, cả thằng Hùng nữa. Các cậu làm tăng tốc độ lên. Tuy nhiên, các cậu phải rất cẩn thận, theo tôi biết thì thằng Tiên đang tung tiền chạy quân điều tra. Tiên là kẻ cực kỳ xảo quyệt, vì vậy, hắn sẽ không từ một thủ đoạn nào để chạy tội đầu. Nếu các cậu lật được mặt nạ tên này thì đó là công đầu đấy.

- Báo cáo anh, chúng tôi sẽ cố gắng.

Ra ngoài phòng, trên đường đi xuống bếp ăn tập thể, bỗng Lưu nhấn nhó:

- Tâm à, ông có tiền cho tôi vay một trăm?

- Cạn thế cơ à? Có việc gì vậy?

- Tối nay... sinh nhật cô bạn gái. Cô ta làm khá lớn. Mình là... là đối tượng chính, chả lẽ chỉ có bó hoa.

- À ra vậy, sinh nhật người yêu. À làm gì?

- Đang học đại học năm thứ ba.

- Hừ, đồ rúng mỡ, tiền chưa làm ra mà đã sinh "nhật" với sinh "pháp". Loại con gái ấy, cậu cứ quên đi.

- Nói như ông? Chán bỏ mẹ.

- Tao nói thật, nếu là con nhà tử tế, biết suy nghĩ thì nó sẽ làm sinh nhật rất gọn, đơn giản, ấm cúng. Còn loại con gái nhà giàu, thừa tiền nhưng ít chữ thì... mà nó tổ chức ở đâu?

- Ở vũ trường Napoli.

- Thấy chưa, quên ngay, quên khẩn cấp loại ấy đi. Không có đứa nào biết suy nghĩ lại đến chốn ăn chơi ấy để sinh nhật. Tao có tiền cũng không cho mày vay. Thôi, xuống bếp ăn cơm. Tối nay gọi điện, bảo nó là đi phá án đột xuất.

Họ không ngờ là Cường nghe thấy. Cường gọi Lưu:

- Này vào đây tớ bảo.

Lưu vào phòng, Cường đóng cửa lại, mở ngăn kéo lấy ra tập tiền 50.000Đ:

- Thằng Tâm cô hủ, phong kiến lắm. Cậu cầm lấy tối đến dự sinh nhật cho đảng hoàng. Này, tôi dặn, phải hết sức thận trọng, bởi vì sẽ có không ít người bên vực cho thằng Tiên đầu. Có gì, cứ cho tôi biết ngay.

Lưu sững người, chưa kịp nói gì thì Cường đã đẩy ra ngoài..

*

Lưu ngồi ăn cơm cùng Tâm và mấy anh em trong đội ở bếp ăn tập thể. Tuy nhiên, đầu óc anh vẫn để ở chuyện trường phòng cho tiền ban nãy. Thấy vẻ mặt bồn thần của Lưu, Tâm lại đoán là Lưu đang băn khoăn về chuyện sinh nhật cô người yêu tối nay. Anh rủ tai một người ngồi bên rồi bảo:

- Ăn cho no rồi đi ngủ một giấc cho đầy, tối vào vũ trường mà nhây cho cô ấy vui còn tiền thì khỏi lo. Tớ bảo thủ quỹ ứng lương tháng sau cho cậu Lát nữa đi mà lĩnh.

Anh thủ quỹ:

- Nếu vay lương, như vậy là ông đã lĩnh trước ba tháng rồi nhé. Hai lần trước, vay đi bắt phạm truy nã ở đắk Lắk.

Lưu lắc đầu:

- Tối nay tớ cũng không đi sinh nhật cô ấy nữa. Minh vào đây lạc lõng lắm.

Ăn cơm xong, trở về phòng làm việc. Lưu xếp ba chiếc ghế lại nằm ngủ nhưng anh không ngủ nổi. Lưu khẽ khàng trở dậy, lấy xấp tiền Cường đưa, cho vào một phong bì, dán kín rồi viết nắn nót: "Kính gửi anh Cường. Em xin cảm ơn".

*

Tường nhận được điện thoại của Thiếu tướng Đỗ Hành, Phó tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát phụ trách khối nghiệp vụ. Tường ngạc nhiên khi thấy ông gọi cho mình và yêu cầu lên Hà Nội gấp. Ông tiếp anh ngay trong phòng làm việc:

- Hôm nay, tôi mời đồng chí đến mà không cho công an tỉnh biết là vì việc tôi sắp nói đây có quan hệ rất lớn đến thành công của vụ án đồng chí đang trực tiếp điều tra. Trước khi tôi nói, tôi muốn nghe đồng chí trình bày quan điểm của mình.

Tường có vẻ xúc động trước sự tin cậy của cấp trên. Anh xin phép hút thuốc rồi trình bày:

- Báo cáo thủ trưởng. Với tất cả hiểu biết của tôi cộng với linh cảm nghề nghiệp, tôi không tin là Tiên Chi ra tay giết Oanh.

Phó tổng cục trưởng gật đầu có vẻ đồng tình và ra hiệu cho Tường nói tiếp.

- Tuy nhiên, cũng phải thấy rằng Tiên Chi đang nổi lên và ngày càng nguy hiểm. Không chỉ kinh doanh sòng bạc, cho vay nặng lãi, kinh doanh nhà hàng... Tiên còn dùng nhà hàng để gặp gỡ, tạo quan hệ, đặc biệt là với một số quan chức của tỉnh và cả một số bộ ngành trung ương đóng trên địa bàn. Gần đây, các hoạt động mang tính lưu manh, côn đồ như đâm thuê chém mướn, bảo kê nhà hàng của Tiên đã giảm, nhưng thay vào đó là Tiên có quan hệ với một số tay buôn lậu quốc tế ở Đài Loan...

- Đồng chí nhận xét, đánh giá về Tiên rất đúng. Lãnh đạo Bộ, trong cuộc giao ban gần đây nhất cũng đã nêu vấn đề này và đã giao cho Tổng cục An ninh xác minh một số quan hệ của Tiên Chi liên quan đến nội

bộ. Vì vậy trước mắt cần tập trung vạch trần các hoạt động của hắn, tạo đà tiếp theo cho các chuyên án khác. Vậy theo đồng chí, tại sao tên Tiên lại tồn tại được?

- Thừa anh, đặc điểm của tội phạm có tổ chức là rất khó khăn khi thu thập chứng cứ phạm pháp của chúng. Chúng thường giao nhiệm vụ cho hai, ba thậm chí bốn cầu trung gian và luôn luôn tạo được chứng cứ ngoại phạm. Chính vì vậy, mấy lần trước ta chỉ bắt hắn đi tù về những tội không quan trọng. Gần đây, Tiên đang cố vẽ cho mình một hình ảnh mờ, và rất nhiều người đã ngộ nhận. Theo chúng tôi nắm được thì các vụ thanh toán nhau ở vũ trường Napoli, các vụ cướp xe hàng trên xa lộ, một số vụ đốt nhà trả thù vừa qua là đều do tay chân của hắn làm, nhưng không có một tí ti chứng cứ nào về hắn cũng như đám đệ tử của hắn. Số đối tượng bắt được, rất lì lợm, chỉ nhận tội một mình và điều lạ là chúng được xử mức án rất nhẹ, khi đi trại cải tạo thì lại được nhận những công việc rất dễ chịu như phục vụ khu nhà cán bộ quân giáo, bán căng tin...

- Trong công an tỉnh, Tiên có quan hệ với nhiều người không?

- Báo cáo thủ trưởng tôi biết là có nhiều, nhưng là quan hệ xã hội hay quan hệ tội phạm, hay báo kê thì đó là việc khác.

Phó tổng cục trưởng đứng dậy, ông đi quanh phòng họp:

- Vì sao các sòng bạc của hắn vẫn tồn tại? Chẳng lẽ công an phường, cảnh sát hình sự lại không biết? Vì sao sòng bạc nào mới mọc lên là bị cảnh sát hình sự dẹp dễ dàng... Rõ ràng khái niệm "triệt" ở đâu và "đề" chỗ nào... đang là vấn đề. Chúng ta tin vào đồng chí, đồng đội, nhưng không thể không đặt câu hỏi: Tại sao, vì sao, như thế nào? Vì vậy, tuyệt đối bí mật trong công việc đồng chí làm và có ý nghĩa sống còn theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Đồng chí phải cảnh giác cao độ. Hãy chọn cho mình một thư ký thật tốt và khi giao việc, cần nhớ ai biết việc này, họp càng ít càng tốt. Những văn bản quan trọng, hãy viết tay. Hệ thống máy tính của phòng có nối mạng nội bộ không?

- Báo cáo có ạ, chung với cả công an tỉnh.

- Thế thì không được. Tuyệt đối không dùng. Trong ba ngày tới, tôi sẽ cử thêm hai chuyên gia làm quân sự giúp đồng chí, nhưng họ sẽ không có tên trong danh sách đâu.

*

Cường mời Tường đến nhà ăn cơm. Mặc dù Cường tỏ ra rất vui nhưng Tường vẫn cảm nhận được hình như anh đang cố che giấu điều gì đó. Vợ Cường, một người phụ nữ nom khá thô kệch và già trước tuổi, chị dọn cơm cho chồng tiếp khách rồi lễ phép xin đi chùa:

- Mời hai người được tự nhiên. Tôi đang ăn chay, vả lại đến giờ lên chùa tập ngồi thiền rồi.

Tường ngạc nhiên:

- Sao chị quy y à?

- Cũng bốn năm nay rồi, tôi ăn chay trường, tôi bị bệnh, từ ngày ăn chay, lên chùa tụng kinh gõ mõ, thấy người khỏe mạnh nhẹ nhõm hẳn.

Chị quay đi nhưng lại lườm chồng:

- Uống ít thôi nhé. Năm nay vào tuổi đại hạn, bốn chín đấy.

Cường phẩy tay:

- Mình đã quy y cửa phật là đem phúc cho tôi rồi.

Chờ cho vợ Cường đi ra cổng, Tường cười:

- Chị ăn chay nhưng có ngủ chay không?

- Gần năm năm, chúng tớ không chung giường. Nói ra cũng thật xấu hổ.

- Thảo nào, hay thấy anh ngủ ở cơ quan.

- Cảnh nhà lắm lúc nghĩ cũng buồn. Thằng lớn chạy vạy cho đi học nước ngoài thực chất là đưa nó đi để xa đám bạn bè hư hỏng. Đứa con gái thì học đại học ở Hà Nội... vợ thì giờ chứng... thành ra cứ phải lấy công việc làm vui.

Tường bắt giấc thở dài:

- Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh... Nhà em cũng buồn. Phận chó chui gầm chạn, chán quá. Nhà không phải của mình, đồ đạc không phải của mình, ở cứ như người thừa ầy.
- Nhưng mà vợ cậu giỏi giang, làm trợ lý cho tổng giám đốc, lương tháng gần ngàn USD, cậu có hậu phương vững, quá yên tâm.
- Họa sắp đến từ đó anh ạ. Em lờ mờ cảm thấy cô ấy sắp tuột khỏi tay mình rồi. Mà Phòng Cảnh sát Điều tra sao có cái dớp vợ bỏ nhiều thế. Bọn em tính ra có hơn chục anh bị vợ bỏ. Mới đây, cậu Hân ở đội xe, bị vợ đòi ly hôn để lấy một gã Việt kiều. Cậu ấy không đồng ý bị cô ta ném hết quần áo tổng ra khỏi cửa... Nay phải đến ngủ ngay ga-ra xe. Nào uống đi anh? Rượu trắng này em thích hơn rượu Tây.
- Tớ cũng thế, quanh năm chỉ một thứ rượu này. Chúc cậu phá xong vụ án này.

Họ lẳng lẳng uống, ăn, nhưng trong lòng hai người vẫn có điều gì... Mãi sau, Cường nói:

- Có việc này, cậu phải thận trọng.
- Sao, chuyện gì vậy?
- Trong vụ án cậu đang làm, Tiên là kẻ khôn như rắn và hẩn biết thay đổi màu sắc như con kỳ nhông. Chính nó ra lệnh cho đàn em hạ Oanh vì ba lý do: Thứ nhất là Oanh muốn Tiên chia cho hai hoặc ba sòng bạc; thứ hai là Oanh muốn có cổ phần không nhưng được hưởng lãi 10% ở vũ trường Napoli; thứ ba là Oanh muốn Tiên phải bắt thằng Hòa "đen" là con rể của hẩn phải mở một bữa tiệc và tại buổi đó phải công khai xin lỗi Oanh vì tội đã cho đàn em phá kho hàng trước đó ba năm. Dĩ nhiên là Tiên không bao giờ đồng ý. Hiện nay, tên Tiên đã cảm thấy sự nguy hiểm đang đến gần, cho nên hẩn đang chạy rất quyết liệt. Tớ nói thật, tớ cũng có chơi với Tiên và nhờ hẩn cung cấp tin mà mình phá được một số vụ án... Tuy nhiên, chơi với thằng này như chơi dao hai lưỡi.. Rất nhiều lần nó gợi ý sẵn sàng làm đặc tình địa bàn cho tớ hoặc làm cơ sở, dĩ nhiên là phải được lãnh đạo duyệt, nhưng tớ luôn lẩn tránh. Nó biết cậu làm trưởng ban chuyên án, chính vì vậy, nó đưa cho tớ số tiền này... Trong này có 5.000 USD, hẩn nhờ tôi gửi tới cậu, với nguyện vọng: cậu cứ lẳng lẳng điều tra, nếu thấy có tội cứ bắt. Nhưng trong lúc này, đừng làm ầm ĩ. Theo tôi cậu cứ cầm số tiền này, hôm nào triệu tập hẩn lên, trả luôn và cảnh cáo hẩn.

Tường bậm môi suy nghĩ rồi bảo:

- Anh cứ giữ lấy, tôi không cầm đâu. Anh trả cho hẩn hay xử lý thế nào thì tùy. Vụ này sẽ rất lăm chuyen đây.

*

Hôm sau, Cường gặp Tiên tại một quán cà phê nhỏ, kín đáo. Cường đưa lại cho Tiên gói tiền:

- Mình không ngờ Tường lại rắn đến thế. Nó bảo cách tốt nhất là ông hãy ra đầu thú... Tôi nghĩ thế này, trong lúc tình hình chưa nguy cấp, hay ông đưa vợ con biến đi?

Tiên biến sắc mặt:

- Nếu tôi muốn sống ở nước ngoài, tôi đã đi từ lâu rồi. Nhưng tôi biết, lệnh cấm tôi xuất cảnh đã được thông báo... Và lại, nếu tôi rục rịch đi thì khác nào tôi tự tố cáo mình. Tôi đã chấp nhận cuộc này, tôi biết mình có nhiều tội, nhưng giết con Oanh thì không.

*

Một buổi chiều khi đã hết giờ làm việc, Tổng giám đốc Li Cheng và Liên vẫn còn ở lại văn phòng.

- Những sáng kiến của em vừa qua rất có giá trị trong việc nâng cao vị thế của tập đoàn. Đây là tiền thưởng của em.

Cheng đưa cho Liên một phong bì, bên ngoài ghi rõ: Thưởng vì có cống hiến đặc biệt. Số tiền 3.000 USD.

- Việc thứ hai, tôi muốn thông báo với em là tháng tới, em sẽ đi Đài Loan. Thời gian học tập thì em biết đấy, nhưng tôi muốn... tôi muốn em hãy ở lại bên đó.

Liên thẳng thốt:

- Không... không đâu? Em còn gia đình, còn con cái.

- Em đừng dối lòng. Nếu em có hạnh phúc với người cảnh sát đó, thì làm sao tôi có cơ hội... Nhưng thôi, em cứ nghĩ đi... Tôi không muốn có sự vội vàng. Còn bây giờ, tôi muốn chúng ta tạm quên cái đồng giấy tờ bề bộn này đi.

Liên lườm yêu Cheng. Trong lòng dấy lên hai cảm giác. Cô vừa muốn cưỡng lại và dứt ra khỏi mối quan hệ tình cảm với Li Cheng nhưng lại vừa muốn làm cho Cheng vui lòng. Trong thâm tâm, hoàn toàn cô không yêu Cheng mà đúng nghĩa là cô dâng hiến cho Cheng để đổi lại tiền bạc và địa vị. Trên đời này, nếu có cái gì thu hút cô mãnh liệt thì đó chính là tiền. Ngay từ khi còn bé, khi mà mới biết tí chút ý nghĩa của đồng tiền Liên đã mê tiền. Càng lớn thì cô càng có ước muốn kiếm được nhiều tiền. Bố cô, một cán bộ cao cấp của quân đội cũng phải rất ngạc nhiên khi thấy Liên bộc lộ khát vọng làm giàu. Đã có lần, hai bố con tranh luận gay gắt về quan điểm giàu nghèo. Ông đã nổi nóng khi nghe cô nói: "Con chưa biết cái nhục mất nước là như thế nào. Nhưng có lẽ mất nước không nhục bằng không có tiền, là nghèo đói. Nghèo thì đi với hèn. Chả ai gọi nghèo... sang bao giờ cả." Sau này khi cô làm việc với Cheng, và biết ông ta chết vợ, Liên đã không ngần ngại chăm sóc, an ủi Cheng và quả nhiên ông Tổng giám đốc đã như bị uống bùa mê, thuốc lú... Đến mức ông muốn bỏ hết gia đình, tài sản giàu có ở Đài Loan để sang Việt Nam với Liên.

*

Hai người ở trong khách sạn Hoàng Mai, nhưng họ không thể ngờ được mọi cảnh ái ân của họ đều bị Hòa Đen cho chụp ảnh và quay video. Tiên Chi xem những bức ảnh mà Hòa chụp được canh ân ái của Cheng và Liên với vẻ thích thú. Nhân cơ hội ấy, Hòa rụt rè:

- Bố ạ, con đưa con bé ấy đến, bố xem mặt rồi giúp nó.

Tiên gật đầu:

- Được rồi. Đưa nó vào đây. Nhưng mà con nhà lành hay cave?

Hòa:

- Lành cũng được mà cave cũng được?

- Sao?

- Nó là sinh viên, vẫn đi học, tức là con nhà lành, nhưng dám cặp bồ với một tổng giám đốc sắp có cháu nội thì cũng không phải loại vừa?

- Thôi, không khéo với cả mày cũng nên.

Hòa cười nhăn nhó:

- Con ở trong vòng tay của vợ và bố vợ, đâu dám ầu?

- Thôi đi ông - Tiên cợt nhả - Con ruồi bay qua, tao còn biết con nào có chữa, huống hồ loại như mày. Nào, đưa nó vào đây.

Hòa chạy ra ngoài vẫy tay. Một cô gái còn rất trẻ nhưng xem ra cũng là loại ăn chơi, đang đưa đi vào.

- Cháu chào bác ạ.

- Chào cháu.

Tiên nhìn cô gái như bị thôi miên. Hòa thấy mắt bố vợ sáng lên, hẳn hiểu ý:

- Bác cháu cái gì, bố anh nghệ sĩ lắm. Tâm hồn còn mơ mộng và trái tim vẫn còn hay run rẩy. Bây giờ em ở đây trình bày nguyện vọng... Anh đi có việc một chút.

Cánh cửa vừa khép lại, cô gái đã xán đến gần Tiên:

- Anh giúp cho em. Ông Tân chuẩn bị một chương trình gala nhạc trẻ rất lớn. Em muốn được tham dự, ngặt vì thân cô thế cô và không có người giúp đỡ nên ông ấy cứ từ chối.

- Em học ở nhạc viện ra ư?

- Trước kia thì có nhưng bỏ lâu rồi. Em đi làm người mẫu cho tiệm may Minh Anh và đi học đại học ngoại ngữ tại chức.

- Hát được chứ?

- Hát được và nhảy cũng được.

Tiên gạt gù rồi bấm máy mở một đĩa nhạc. Cô gái giật người lên và uốn éo. Tiên nhìn có vẻ khoái chí.

- Khá lắm. Thôi được rồi, anh sẽ bảo thằng Tân. Nhưng nếu em thành ngôi sao thì trả công cho anh thế nào nhỉ?

Cô gái khẽ thờ dài, nín lặng. Tiên nhắc điện thoại bấm số gọi cho bầu Tân:

- Ông Tân đấy à? Khỏe chứ?

Bầu Tân nhận ra Tiên và mau mắn trả lời:

- Ô, ông anh à, em rất khỏe. Biết ông anh có vài chuyện buồn, chưa qua tâm sự được vì bận quá.

- Cảm ơn lòng tốt của chú mày. Chỉ được cái thương môi thương miệng. Thế chương trình gala... hết của chú đến đâu rồi?

- Em đang gấp rút chuẩn bị. Tháng sau bắt đầu. Lần này sẽ có hầu hết đám ca sĩ mới nổi mà bọn thanh niên choai choai đang mê mẩn. Hôm nào khai mạc, anh đến với chúng em nhà. Có ông anh ngồi đó, không đưa nào dám quậy đâu?

- Thế ra mày coi tao như chó giữ nhà à?

- Thôi, em lỡ lời. Xin tự vả vào mồm. Ông anh tha lỗi.

- Được anh sẽ đến. Anh sẽ tài trợ thêm cho chú. Phải làm cho sang trọng. Những đĩa hát sến, hoặc tư cách đạo đức có vấn đề như con gì gì đó, bỏ bịch với mấy thằng đại gia, ăn của nó cả mấy cái ô tô mà báo chí vừa réo thì phải gạt ngay.

- Dạ, em hiểu. Em xin nghe lời đại ca.

- Có chút việc nhỏ thế này, anh muốn gửi chú một cô bé. Hát được, nhảy được, ngoại hình được. Chú làm thế nào để cho nó sáng giá một chút thì làm, cần phải thuê mướn báo chí thế nào, chú cho anh biết giá. Nó cầm carte de visite của anh đến ngay, bây giờ.

- Dạ, em xin vâng. Anh cứ yên tâm, ai đã lọt mắt anh thì chắc chắn là ngon lành rồi.

Tiên buông máy.

- Xong rồi, em cầm "cạc" của anh, qua đưa cho nó.

Cô gái cầm tầm cạc, ngẩn ngía. Tiên đến và sờ vào vai, vuốt ve:

- Bên phòng này, anh có dàn karaôkê cực kỳ hiện đại. Em hát cho anh nghe một bài nhé?

Cô gái lúng túng, chưa biết trả lời thế nào thì Tiên đã đẩy vào buồng trong và đóng sập cửa lại.

Phòng Cảnh sát Điều tra Công an tỉnh H. nằm ngay trong khuôn viên của khu trại tạm giam. Đây là trại giam có từ thời Pháp và sau này, khi số lượng phạm nhân tăng lên, trại không đủ chỗ giam, Bộ Công an đã cho xây thêm một trại mới ngoài ngoại ô. Trại cũ được chia làm hai: một phần dành để giam những loại tội phạm dính đến các vụ án về an ninh và loại tội phạm đặc biệt nguy hiểm; một phần được cải tạo lại thành phòng làm việc cho Phòng Cảnh sát Điều tra.

Phòng làm việc của Đại úy Tường nằm ngay dưới một giàn nho cổ thụ có từ hơn năm mươi năm trước. Anh không thích giàn nho này bởi lẽ thỉnh thoảng cứ phải nhìn thấy những con sâu nho to như ngón tay, xanh lè. Có hai thứ động vật mà Tường sợ là sâu và rắn. Khi phát hiện ra điều này, nhiều người không tin bởi lẽ Tường là con nhà nông dân chính cống "ba đời ăn củ chuối", đi làm công an thì trưởng thành từ trình sát, vào sinh ra từ mấy lần, đụng độ với nhiều băng cướp hung hãn, chứng kiến cảnh máu đổ không ít... vậy mà lại có nỗi sợ rất đàn bà. Có lần để thử xem Tường sợ sâu đến đâu, cô nhân viên Đội Tổng hợp của phòng đã bắt một con sâu nho và vút lên chiếc ghế quay bọc da của Tường. Hậu quả là chiếc ghế đó bị vút ra ngoài sân, còn Tường thì lấy chiếc ghế gỗ khác để ngồi. Câu chuyện đó đã trở thành giai thoại trong công an tỉnh.

Tường cho họp Ban chuyên án ngay đầu giờ làm việc. Có tất cả bảy người dự họp. Điều tra viên của Phòng Cảnh sát Điều tra tham gia chuyên án có Đại úy Lê Hữu Thành, Đội phó Đội 1 là Đội Điều tra trọng án. Thành có khuôn mặt gỗ ghè, rất dữ tợn, nhưng lại là người hay xúc động, thậm chí xem phim, thấy cảnh nào bi lụy có khi rơi nước mắt. Thành trước vốn là cảnh sát trại giam sau về cảnh sát hình sự làm Đội phó Đội Chống cướp, mới điều sang điều tra trọng án được hơn một năm nhưng nhanh chóng trở thành một chỉ huy điều tra xuất sắc, rất có bản lĩnh, trung thực và hơi cực đoan. Người thứ hai là Thượng úy Trần Văn Đức, điều tra viên của Đội 1, một anh chàng đẹp trai, da trắng, nom rất thư sinh, về ngoài của anh hoàn toàn trái ngược với Thành. Trong cuộc sống, hai người là một "cạ", còn trong nhiều chuyên án, Đức và Thành luôn là trợ thủ đắc lực và rất được Tường tin cậy. Bên Phòng Cảnh sát Hình sự tham gia chuyên án thì có Tâm và Lưu. Thư ký của ban chuyên án là nữ Thượng úy Hòa, và một nhân viên khoa học hình sự. Trưởng ban chuyên án là Trung tá Vũ Văn Đắc, Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra thì do bận quá nhiều việc nên thường giao cho Tường làm hết. Tất cả số dự họp đều mặc quần áo dân sự, trừ cô thư ký.

Đức báo cáo:

- Theo đặc tình M1 báo cáo thì qua các cuộc tiếp xúc, Tiên Chi tỏ ý rất khó chịu vì dư luận nghi rằng hấn giết Oanh Sói. Tiên còn tâm sự với đặc tình là sẽ chuyển sang kinh doanh một loại hàng điện máy nhưng bằng phương thức khác và được bọn buôn lậu quốc tế hỗ trợ. Cũng có khả năng là Tiên giúp bọn tội phạm quốc tế tẩy rửa tiền. Công an phường Quang Hoa và phường Nhật Tảo báo cáo là hai sòng bạc ở hai phường bỗng dưng không hoạt động. Hai sòng này bấy lâu nay đồn rằng của Tiên Chi. Đặc tình H2 cho hay rất có khả năng Tiên sẽ cho đệ tử tìm kẻ nào đã giết Oanh và sẽ dùng luật rừng để xử.

Tâm xin phát biểu:

- Sáng nay, khi biết tôi đi họp ở đây, đồng chí Cường đã nhờ tôi nói với Ban chuyên án là với tất cả những thông tin mà anh ấy có được thì thủ phạm chính là Tiên. Một cơ sở bí mật của đồng chí Cường cho biết thì kẻ giết Oanh là Thắng Trố, là một đệ tử thân cận của Tiên Chi, đã được hấn cho tách ra, mở một nhà hàng lẩu dê ở thôn Bình, nơi giáp ranh với phường Quang Hoa. Tuy nhiên, quán lẩu dê này hoạt động chỉ được vài tháng rồi phải dẹp vì không có khách và số người ăn rồi nợ nhiều quá đòi không được. Sau đó Thắng Trố đi chạy xe ôm...

Tâm mở cặp lấy ra hai tấm ảnh:

- Đây là ảnh Thắng Trố. Tuy nhiên, dạo này không ai thấy Thắng Trố đâu nữa, có người nói hấn đã đi Lạng Sơn. Vợ hấn thì bảo không biết hấn bỏ nhà đi theo con nào?

Tường cầm bức ảnh lên xem rồi thốt lên:

- Hay quá! Thế này là có đầu mối rồi.

Lê Hữu Thành đứng lên:

- Thông tin này rất quan trọng, nhưng theo tôi biết thì Thắng Trố từ sau cái chết của người anh trai là Lâm Bốn Ngón, hấn gần như không quan hệ với giới giang hồ. Năm ngoái, khi vợ Thắng ốm nặng, cả nhà lâm vào tình trạng túng quẫn, Tiên có bảo Thắng đến trông coi sòng bạc cho hấn, nhưng Thắng từ chối. Với những thông tin của cơ sở bí mật như vậy mà ta cho bắt hay gọi hỏi Thắng là quá non về chứng cứ và

không khéo đứt dây động rừng. Tôi đề nghị phải tìm cho ra Thắng Trố đang ở đâu và bố trí cơ sở tiếp cận, tìm kiếm thêm thông tin, từ đó sẽ áp dụng các biện pháp tiếp theo.

Tường gật đầu đồng tình rồi hỏi:

- Các đồng chí có thông tin gì về các băng nhóm khác không?

Đức báo cáo tiếp:

- Thực hiện yêu cầu của đồng chí Trưởng ban chuyên án, hôm qua tôi đã trao đổi với chỉ huy Phòng Cảnh sát Hình sự Hà Nội, Hà Tây, thành phố Vũng Tàu Và Đà Nẵng... Thông tin về các nhóm Sơn Bạch Tạng, Thắng Tài Dậu, Năm Cam... không có nhiều. Tuy nhiên, để các đơn vị cung cấp cho ta thông tin cụ thể về sự hoạt động của các nhóm này, phải có sự chỉ đạo của Tổng cục Cảnh sát. Tôi đề nghị anh Tường báo cáo Ban giám đốc, gửi công văn cho công an các tỉnh đề nghị cung cấp thông tin.

Tường lắc đầu:

- Không nên gửi công văn... lâu lắm. Ngày mai, tôi sẽ đi thành phố Hồ Chí Minh, đồng chí Đức, Hà Tây, đồng chí Thành đi Hải Phòng. Chúng ta cũng cần phải thay đổi cách nghĩ cách làm. Công văn, thư từ đi lại, mất thời gian và nhiều khi không chính xác.

Có tiếng gõ cửa, một cán bộ khoa học hình sự cầm tờ giấy bước vào:

- Báo cáo anh, Viện Khoa học Hình sự có kết quả giám định vỏ đạn.

- Đồng chí đọc luôn xem nào.

- Vỏ đạn là loại đạn 7 ly của súng K54. Đặc điểm dấu vết: kim hỏa bị mòn phía dưới, chốt vỏ đạn bị sứt 0,02mm. Đặc điểm dấu sứt này trùng với vỏ đạn thu được trong vụ bắn nhau ở vũ trường Napoli năm 1998.

Tâm vỗ đùi đánh đét:

- Đúng thằng Thắng rồi. Vụ bắn người bị thương ở Napoli hồi đó, có người trông thấy thằng Thắng cầm súng, nhưng sau đó công an quận điều tra bảo, hung thủ là Vòng, người Hoa, đã đi Campuchia.

- Rất tốt, bây giờ đồng chí Tâm và Lưu sang công an quận rút hồ sơ và củng cố chứng cứ về Thắng "trố" sau đó đi bắt hẩn. Trước hết ta cứ bắt hẩn Về tội! iên quan đến vụ giết người ở Napoh.

Bây giờ, tôi thông báo Với các đồng chí nguyên tắc làm việc: Trước hết là tôi sẽ trực tiếp giao nhiệm - vụ cho từng đồng chí và không ai được tiết lộ về nhiệm vụ của mình.

*

Tiên Chi ngồi chăm chú xem Bình, con gái út mới 9 tuổi đang đùa với con chó Đức to lớn trong khuôn viên nhà. Cháu bắt con chó bò đến chân Tiên rồi gục đầu xuống:

- Bố xem con dạy con Bốp này có tài không?

- Con giỏi lắm. Nếu con thích thì bố mua thêm cho con một con nữa.

- Không, nếu có con khác, Bốp nghĩ là mình không yêu nó nữa, nó buồn đấy.

- Không sao đâu, có hai con, chúng đùa với nhau chả hơn ư. Vả lại, giống chó không bao giờ giận chủ cả. Các cụ xưa có câu: "Con không chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nghèo".

- Thế là sao hả bố?

- Ổ.. Nghĩa là con cái thì không bao giờ coi khinh nhà, khinh cha mẹ nghèo, con chó thì chủ có cực mấy đói khổ mấy nó cũng không khi nào bỏ chủ.

Con bé lắng nghe thích thú, nhưng bỗng nó thốt lên:

- Bố ơi, thế sao ngày trước, anh Quý lại bảo là.. bảo là "ông không phải bố tôi?"

Tiên lặng người đi:

- Sau này bố sẽ giải thích cho con hiểu. Nhưng... nhưng khi đó anh Quý còn nhỏ, dại, nói năng không biết suy nghĩ.

- Nhỏ gì, anh to hơn lớn hơn con bao nhiêu. Mà sao lâu nay không thấy anh? Con thích được anh công đi chơi lắm.

- Anh đang đi học ở Pháp. Hè này sẽ về.

Tiên Chi đang vui, nghe con bé nói vậy, bị cụt hứng. Tiên là người có hoàn cảnh gia đình vốn không êm đẹp gì. Ngày xưa, khi mới chưa đầy hai mươi tuổi thì Tiên đã lấy vợ là một cô gái hơn mình đến ba tuổi và đã có một đời chồng. Những năm ấy, Tiên mới bước chân vào giới giang hồ bằng việc tổ chức các chiều đánh chẵn ngay tại nhà mình. Nhà Tiên nằm trong ngõ nhỏ lại ngoắt ngoéo, chẳng chịt như mạng nhện và hầu như nhà nào cũng nuôi chó cho nên không công an nào đến mà không bị lộ. Bố của Tiên cũng là một tay chơi tổ tôm có hạng và rất uy tín ở trong vùng, vì vậy, người đến chơi khá đông. Từ tầm giữa trưa cho đến quá nửa đêm, trong nhà lúc nào cũng có ba chiều đánh chẵn theo kiểu bí ngừ (năm người) và có thêm khoảng chục người châu rìa. Tiên thu tiền chơi bằng cách hề cứ ai ù có cước sắc thì cứ

mỗi dịch là nộp cho chủ sỏi một số tiền bằng "dịch" đó. Đầu tiên là chơi cò con, ù suông năm hào, dịch năm hào, ù có lèo gấp đôi tôm.... Chơi kiểu này, ai đen lắm thì thua khoảng 10 đồng. Hồi đó phở bò tái có năm hào một bát thì số tiền đó không phải là nhỏ.

Mở sòng, ai thua được không biết, chỉ có chủ là luôn luôn thắng. Rồi từ đó, theo đà mất giá của đồng tiền, cuộc sắc cứ được nâng dần, nâng dần... Trong những người đến chơi có bà Diệu nhà ở phố Hàng Ngang, là dân Hà Nội gốc. Bà Diệu chỉ chơi tổ tôm chứ không chơi chắn và tỏ ý coi thường những ai chơi chắn mà đánh bí tứ. Bà thường chơi với bốn ông khác, trong đó có một ông nhà văn, một thầy giáo nghỉ hưu và phong cách của họ cũng lịch lãm, mang chất tiêu khiển rõ ràng. Bà đến khi trời đã sập tối và trở về nhà lúc Đài Tiếng nói Việt Nam bắt đầu "đọc truyện đêm khuya". Bà tới bao giờ cũng có cô con dâu tên là Lương Thị Điều đi cùng. Có lẽ vì có người ngồi cạnh tên là Điều cho nên bà hay ù thập điều... Tiên để ý thấy Điều có gương mặt rất lạ, lúc nào cũng phảng phất một nỗi buồn, ngay cả khi bà mẹ chồng nhờ cô ta cầm bài hộ. Điều đánh tổ tôm không đến nỗi tồi. Cô xoay tung, xoay phu khá nhanh, duy có một nhược điểm là hay bỏ ù, dường như ngay lúc đánh bài, cô ta cũng nghĩ đi đâu. Mãi sau, Tiên mới biết là Điều lấy con trai bà Diệu đã hơn hai năm nhưng không có con vì anh ta ngày bé bị quai bị, do không kiêng khem cẩn thận nên bị teo tinh hoàn. Điều quê ở Lương Sơn tỉnh Hòa Bình. Nhờ có người mối lái và cũng là tham lấy chồng người Hà Nội nên cứ nhắm mắt nhắm mũi cưới. Lấy nhau rồi mới biết chuyện... Chẳng hiểu sao, từ khi biết nỗi khổ của Điều, Tiên thấy thương xót cho cô và đem lòng yêu từ lúc nào không biết. Trong nhà, thi thoảng hai người cũng nói chuyện dăm ba câu và dần dà thân nhau. Điều coi Tiên như thằng em vì kém mình hơn ba tuổi, còn Tiên yêu Điều bằng tình yêu của một anh chàng mới lớn và nhìn tình yêu bằng con mắt thơ ngây. Kể cũng lạ, Tiên vốn là kẻ "sát gái", từ năm 17 tuổi đã biết "tôm tem" và trong tay lúc nào cũng có vài ba cô. Nhưng có ai đó làm cho Tiên yêu thì chưa.

Thế rồi đúng là "cái duyên ông trời xe, cái que ông trời buộc", một hôm bà Diệu nhờ Tiên đưa Điều về quê bởi vì Tiên có chiếc xe máy Java-05 của Tiệp Khắc. Thời đó, ai có chiếc xe máy thì còn được mọi người chú ý hơn nhiều so với bây giờ ai có hiệu xe Mercedes loại S600. Cho đến nay, mặc dù đã hàng chục năm trôi qua, Tiên vẫn nhớ như in cái cảm giác được chở người con gái mà mình hằng yêu quý. Linh cảm của người con gái mách bảo Điều rằng trái tim của anh chàng Tiên kia đang dành cho cô. Về đến bản, hầu như cả bản đổ xô ra xem chiếc xe máy và họ cứ tưởng Tiên là chồng của Điều. Nghe mọi người nói với nhau bằng tiếng Mường, Tiên chẳng hiểu gì cả và chỉ thấy mặt ảm lên khi thấy bao nhiêu ánh mắt dồn vào mình. Mãi sau có một người mới nói với Tiên: "Bà con ở bản khen cái Điều tốt phúc, lấy được người chồng có xe máy". Về quê buổi sáng, đến chiều, ăn cơm xong, Tiên lại đưa Điều về Hà Nội. Đến một rừng bạch đàn mới trồng, Tiên dừng xe và hai người ngồi nghỉ dưới gốc bạch đàn. Khi mặt trời mùa thu đỏ bầm chầm chậm trôi xuống đỉnh núi phía Kim Bôi thì Tiên lấy hết can đảm, áp ứng: "Chị Điều... Điều này.. chị... à Điều làm vợ tôi nhé". Tiên nói xong thấy nhẹ cả người nhưng lại né ngồi ra xa vì sợ "chị" cho một cái bạt tai. Lặng đi một lát, bỗng Điều ôm chầm lấy Tiên, khóc nức lên: "Đời em khổ lắm! Anh cứu em với!" Trong tiếng nức, trong nước mắt và trong cả những nụ hôn vội vàng, tiếng được tiếng mất, Điều cũng kể lại chuyện cay đắng của cuộc đời mình cho Tiên nghe. Hóa ra từ khi lấy chồng, Điều chỉ là con chó trong nhà bà Diệu không hơn không kém. Gã chồng là kỹ sư hảnh hoi nhưng do mặc cảm vì bệnh tật của mình đã thiếu điều xích cô vào chân giường... Tiên xót xa ôm Điều vào lòng và đêm hôm đó, khi về đến Hà Nội, thấy bà Diệu vẫn đang ngồi đánh tổ tôm, Tiên ngang nhiên ôm vai Điều và tuyên bố với tất cả mọi người đang đánh bạc: "Em về làm đơn xin ly hôn ngay với thằng chồng ấy đi rồi đến ở với anh. Mà thôi, em không phải về nữa, ở luôn đây. Chuyện ly hôn sẽ bàn sau." Mọi người trở mắt nhìn Tiên như thể hấn mới trên trời rơi xuống. Mãi lúc sau, ông bố Tiên mới hỏi: "Mày nói cái gì thế, thằng ranh con, chúng tao là trẻ con đấy à?" Tiên nghiêm túc trả lời: "Con không đùa. Con đã quyết định rồi. Con chỉ xin bố mẹ đồng ý và bác Diệu cũng đừng ngăn cản. Mọi người biết tính Tiên này rồi đấy. Xin đừng ai phá ngang?"

Bố Tiên ngăn người ra chẳng biết nói thế nào bèn nhìn bà Diệu dò hỏi. Bà cười dịu dàng và thông thả: "Nếu thế thì tốt quá, tôi cũng đỡ ân hận." Nói xong, bà lại xòe bài: "Bốc nọc đến cửa nào rồi?" Thế là chỉ nửa tháng sau, Điều trở thành vợ của Tiên và một năm sau đó, thằng Quý ra đời. Thời gian này có lẽ là những ngày hạnh phúc duy nhất của Tiên. Nhưng Tiên không phải là kẻ biết bảo vệ hạnh phúc cho mình, trong lúc Điều chăm con mọn thì Tiên lại lăng nhăng với nhiều cô gái khác mà tất cả cũng là dân giang hồ. Khi thằng Quý lên ba tuổi thì Tiên bị bắt về tội tổ chức cờ bạc và bị ra tòa lĩnh án hai bốn tháng tù. Tiên ra tù, lại dính vào một vụ buôn bán tem phiếu gạo của bộ đội và bị bắt. Mới đi trại được ba năm thì Điều bị chết trong một vụ tai nạn giao thông. Mãn hạn cải tạo, Tiên về, lấy ngay vợ mới là một cô gái phe tem phiếu thực phẩm ở chợ Khâm Thiên và ném thằng Quý sống với ông bà nội. Sống với người vợ hai

được hai con gái và rồi khi gặp Cúc trong một quán cà phê, Tiên đã phải lòng và kiếm cớ bỏ vợ hai. Sống với Cúc được bé Bình, tâm tính Tiên bỗng thay đổi. Sự thay đổi đó đến chậm chậm, chậm tới mức Tiên cũng không còn nhận ra - đó là ước mơ một cuộc sống yên tĩnh, bình lặng. Nhưng muốn thế cũng không phải là dễ... Đồi giày đã nhúng bùn, giặt làm sao cho sạch...!

Một người phục vụ cầm mấy tờ báo vào. Tiên hỏi:

- Anh đọc hết chưa?

- Dạ thưa hết rồi ạ. Ông coi tờ báo này.

Nói rồi anh đưa tờ báo cho Tiên. Tiên trợn mắt nhìn bài báo có tit "Ai bảo kê cho những hoạt động mang tính xã hội đen của Tiên Chi?" Hắn đọc xong và cười nhạt:

- Vẫn giọng thẳng này. Thì ra mày chưa biết sợ là thế nào? Tiếc thật!

Tiên cho gọi gã phụ trách bảo vệ ở nhà hàng Cánh Buồm Nhỏ đến và đưa cho hắn tờ báo:

- Chú làm thế nào thì làm, tôi không muốn thấy cái tên thẳng này trên báo nữa.

Gã bảo vệ đó là một tay đao búa có hạng ở khu vực bến xe phía Nam, được Tiên đưa về làm mới hơn nửa năm nhưng đã được Tiên tin cậy vì tính quyết đoán, trung thành và kín mồm. Hắn cầm tờ báo, đọc lướt qua vài dòng rồi nhếch mép cười khó hiểu. Nhưng rồi hắn lại nhíu mày suy nghĩ. Tiên Chi ngạc nhiên trước thái độ của hắn nhưng không hỏi. Một lát sau, hắn rút rìe:

- Thưa anh, cho phép em nói thật...?

- Chú cứ thẳng thắn nói.

- Bài báo của thẳng này, nó cũng như muỗi đốt làm cho ta mất ngủ khó chịu, nhưng không đến nỗi chết. Nếu bây giờ ta trị hắn, không khéo lại làm cho công an chú ý và có thêm cớ để điều tra... Theo em, ta cứ lờ đi, nhưng em sẽ nghĩ cách trị hắn sau.

Nghe hắn nói vậy, Tiên giật mình và thầm cảm ơn sự nhìn xa của đệ tử..

- Chú nói phải. Trong lúc khó khăn này, các chú cố gắng giúp anh. Việc thẳng nhà báo, cứ để sau đã.

*

Cường đang ngồi ở phòng làm việc thì có chuông điện thoại.

- Xin chào, công việc tiến triển thế nào? Có ngon không?

Nghe giọng ngất ngưỡng ấy, Cường giật bắn người:

- Trời ạ, ông đừng có gọi điện... Tôi đã nói nhiều rồi.

- Ở hay, chả lẽ cơ quan công an lại bố trí nghe trộm điện thoại của cán bộ ư? Ông có buôn gian bán lận, có buôn heroin, có làm hồ sơ giả đâu mà sợ.

- Thôi đi, có gì ông nói luôn xem nào.

- Ông cứ bảo quân ông hãy đi Hải Phòng, Thắng Trố đang hú hí với con bồ mới ở một nhà hàng ngoài khu Cầu Rào. Tối nay tôi cho xe đón ông nhé... Công việc nhiều, cũng nên thư giãn chút ít. Làm việc quá sức, chóng già, mà già thì thiệt.

- Tôi không đi được đâu.

- Ấy, đừng từ chối vội. Sẽ có nhiều thông tin bổ ích và lý thú cho ông đấy. Chào.

*

Phóng viên Vọng đến tòa soạn báo Công Luận để đưa bài mới. Anh trưởng ban biên tập khen:

- Bài cậu viết về thẳng Tiên Chi khá lắm. Tuy nhiên, cậu phê phán công an và chính quyền hơi nặng nề. Viết báo thì đừng có nên cao giọng, nâng quan điểm. Bài của cậu có tác dụng tạo áp lực từ phía dư luận, buộc chính quyền phải ra tay nhưng tớ sợ rằng bọn thẳng Tiên sẽ gây sự đấy. Bên hình sự họ gọi điện sang bảo tay nào mà tài thế. Nghe nói Tổng biên tập "đi" cậu dữ lắm hả?

- Em chuẩn bị xuống làm bảo vệ rồi. Nhưng... đừng hòng. Lành làm gạo, vỡ làm môi. Chả làm báo này đi báo khác. Mình có nghề, sợ cóc gì. Nghe nói sếp em chơi với Tiên thân lắm. Vừa rồi lại có chiếc xe Nissan, nghe nói là của Tiên bán rẻ nhưng thực chất là biếu.

- Đánh chó, ngó chủ. Cậu choang chiến hũ của sếp thẳng cánh như vậy, bị ăn đòn là phải. Thôi, về báo của tôi, bên ấy, cậu làm hợp đồng dài hạn hay ngắn hạn?

Vọng cười nhăn nhó:

- Ngắn hạn. Đang chờ thi công chức. Kiểu này coi như tắc luôn. Nhưng về báo của anh có phải học thuộc câu "đánh chó, ngó chủ" không?

- Ở hay, ở đâu mà chả phải thuộc lòng câu đó. Cậu nên nhớ nghề làm báo là nghề phải đào sâu chôn chặt trong lòng mình một nửa những thông tin mình biết và phải viết một nửa những thông tin mà mình chả hiểu quái gì cả. Thế cậu tưởng cái gì cũng tương lên báo được à? Nhà trường dạy các cậu viết báo phải

trung thực, phải dũng cảm, đừng bẻ cong ngòi bút, nhưng hình như trường quen không dạy các cậu phải biết khi nào thì im lặng.

Vọng thở dài ngao ngán. Anh Trưởng ban giải thích:

- Sở dĩ báo chúng tôi đăng được bài của cậu là vì Tổng biên tập của tờ chả chơi bởi quan hệ gì với thằng Tiên cả. Anh em ở dưới thì có đấy. Đang xì xào là có một cậu hàng tháng ăn lương của nó... Thời buổi này, các mối quan hệ đan chéo nhau, chẳng chịt phức tạp lắm. Nhiều người có quyền mà chả có lực thì cũng bằng không. Hôm nọ, tớ đến một bộ, nghe kể mà chết cười. Một ông thứ trưởng, phụ trách công tác nghiên cứu chiến lược, đi xuống cơ sở chả ai thèm gặp cả. Đùn đẩy mãi cuối cùng mới có anh chánh văn phòng đưa đi ăn cơm bụi. Trong khi đó, một thằng cha phó phòng tổ chức phụ trách địa phương xuống, cả dàn chánh, phó giám đốc khúm núm, xun xoe.

- Vậy thế nào là người có lực?

- Là người có tiền và có mối quan hệ xã hội rộng.

Là một phóng viên trẻ, đang đầy nhiệt huyết, nghe anh trưởng ban biên tập nói như vậy Vọng cảm thấy bàng hoàng. Những điều đó chưa bao giờ anh nghĩ tới.

- Nghe anh nói thì xã hội buồn quá?

- Sao lại buồn? Cậu ngạc nhiên à. Cậu làm báo mà cứ chúm mũi, chúm mắt vào nhìn tiêu cực của xã hội, của con người; kiểu như bác sĩ ngó đầu cũng thấy vi trùng... Thế thì chết. Uất ức vỡ đầu ra mà chết; tức phát điên lên mà chết; lo phát ốm mà chết! Cậu hãy đi cơ sở, hay xông tới những nơi gian khổ, ở đó vô vàn con người hay, biết bao chuyện cổ tích thời đại mới. Chống tiêu cực, chống tham nhũng là quan trọng nhưng xây dựng con người mới đó là chuyện sống còn đấy. Cậu ra trường hình như ba năm rồi hả? Đã đi Tây Bắc, đi Tây Nguyên, đi Tây Nam chưa? Đã ra các hải đảo chưa, đã lên các công trường xây dựng các nhà máy lớn chưa?

Chắc là chưa và chỉ loanh quanh ở thành phố này rồi dòm dòm chỗ nào có chuyện tiêu cực là xông vào? Tất nhiên là quan nào lính nấy, sếp của cậu chỉ thích "đánh" các doanh nghiệp, và rồi để cho quân đi ngựa tay xin quảng cáo của họ. Làm gì thì cũng phải biết lấy cái chung làm nghiệp. Ngày xưa, giảng về con người mới là dễ lắm. Nhưng bây giờ, mô hình con người mới xã hội chủ nghĩa thời đôi mới là gì? Cậu đã hình dung ra chưa. Cậu xin thôi bên đó đi, về báo của tôi. Đang cần những phóng viên trẻ, máu nghề như cậu.

- Em cảm ơn anh. Tuần tới em sẽ trả lời.

*

Rời tòa soạn, Vọng thấy ngao ngán trong lòng. Anh phóng xe máy ra chợ trung tâm để tìm gặp Lý Què, là chỉ huy đội quân bốc xếp ở chợ. Lý Què cũng là một tay giang hồ có hạng và có đến hai tiền án, còn tiền sự thì nhiều không đếm được. Nhưng từ ngày công an thành phố áp dụng biện pháp "lấy độc trị độc", giao cho Lý làm đội trưởng đội bốc xếp, Lý đã nhanh chóng hoàn lương và giúp công an được không ít việc. Công an phường và Cảnh sát Hình sự đã giúp Lý cai quản đội quân cứu vãn. Với "uy danh" của mình Lý đã làm cho hàng chục gã "oi khói" phải kiêng nể. Không một kẻ nào dám qua mặt Lý để kiếm ăn riêng hoặc gây mất trật tự trị an trong chợ. Mất hai năm gây dựng, Công an phường đã đưa Lý trở thành một điển hình trong phong trào tự quản. Đang đứng xem đàn em bốc hàng rau quả lên một xe côngtenơ, liếc thấy Vọng, anh ta vội lảng đi và chuồn vào phía trong chợ. Vọng ngạc nhiên về thái độ của Lý, anh đang định hỏi một người thì có một chú bé ra bảo:

- Chú về ngay đi. Đừng đến đây nữa, nguy hiểm đấy.

- Ai bảo cháu?

- Có người bảo như vậy.

Vọng ngạc nhiên và tỏ rõ vẻ hoảng sợ. Nhưng rồi anh trấn tĩnh lại và vào một quán cà phê ngồi.

- Anh kia uống cà phê gì? - Cô bán hàng hỏi hờ hững:

- Cho một ly đen.

- Đá hay nóng?

- Đá.

Thấy vẻ mặt khó chịu của Vọng, cô gái cũng tỏ vẻ bất cần. Cô ngúng nguẩy quay đi. Bỗng có ai đó gọi, cô ta vội vã ra cửa, sau khi đặt lên bàn một ly cà phê đá pha sữa. Lát sau cô ta vào đến bên Vọng:

- Anh là nhà báo à?

- Sao cô biết?

- Nghe từ "cô" ghê quá! Thôi thì cứ gọi "chị" đi. Có phải anh mới viết bài về Tiên Chi đăng trên tờ báo Công luận phải không?

Vọng ngạc nhiên:

- Ai nói với cô như vậy? Có chuyện gì?

- Có người nhờ tôi nói lại với anh rằng: "Họ không ngờ anh lại đại dốt đến thế." Anh đã tự ký án tử hình cho mình rồi. Những điều họ kể cho anh nghe là để anh hiểu thêm về con người đó, chứ không phải để viết báo. Thôi, bây giờ anh hãy cao chạy xa bay.

Vọng vút vội mấy ngàn lên bàn rồi lao bỏ ra ngoài. Anh chạy đi tìm Lý Què nhưng anh ta đã đi đâu mất. Vọng cảm thấy ớn lạnh về những sự việc xem ra đầy chất "hình sự" như vừa rồi. Anh kể lại chuyện đó với một anh bạn là cảnh sát hình sự của công an phường. Nghe Vọng hỏi, anh cảnh sát lăn ra cười:

- Các ông chỉ khéo tưởng tượng cho tăng phần quan trọng. Chả có thằng xã hội đen nào đại dốt đến mức đi trả thù nhà báo ngay khi anh vừa viết bài tố cáo. Ông cứ yên tâm đi, chúng tôi bảo vệ ông.

Nghe anh ta nói vậy, Vọng cũng thấy phải. Buổi tối, Vọng ở nhà. Đó là một căn phòng anh mới thuê được với giá ba trăm ngàn. Trong phòng chẳng có gì ngoài chiếc tivi màu 14 inch cũ rích, một chiếc quạt bàn và một đài bán dẫn. Vọng đang viết bài thì có tiếng gõ cửa.

- Ai đấy?

- Em đây? Em là quân của anh Lý đây.

Vọng vội ra mở cửa. Nhưng một mũi dao đã dí vào cổ Vọng, đẩy anh ngược vào nhà. Cả ba gã trông mặt mũi rất cô hồn xông vào.

- Mày thử mạnh tao thịt, thử mạnh chứ chưa nói đến kêu hét. Nghe đây! Ai cung cấp tài liệu cho mày viết bài về Tiên Chi?

- Tôi... tôi nghe trình sát hình sự.

- Mày lừa tao hả? Ăn đang làm, không có hình sự, điều tra nào cung cấp tài liệu cho báo chí đâu nhé. Và lại nếu hình sự có tài liệu như mày thì chúng tao vào kho lâu rồi. Thằng Lý Què phải không?

- Không.

- Mày ra chợ tìm nó làm gì?

- Tôi có quen Lý Què, định ra nhờ xin việc cho đứa cháu chân bốc xếp.

- Lý do hợp cảnh đây? Thôi được, chuyện thằng Lý, tao sẽ tính. Còn mày, lần trước đã nói rồi nhưng không nghe. Nhớ bài học này và đi mà viết người tốt việc tốt. Viết người xấu việc xấu là khổ đấy? Bây giờ mày thích khóc hay thích cười?

- Tôi không hiểu các anh nói gì?

- Cho nó sướng trước, khổ sau - Một tên hất hàm ra lệnh.

Hắn vừa nói dứt lời, hai thằng xông vào túm lấy Vọng và giang hai tay anh ra. Tên kia cù vào nách. Đầu tiên thì Vọng cố nhịn, nhưng rồi anh bỗng cười sằng sặc, cười chảy nước mắt...

- Sướng chưa... gớm, mấy khi được cười thoải mái thế này. Một nụ cười bằng một thang thuốc bổ đấy nhé.- Tên cù anh nói thùng thảng.

- Ôi giới... Giới ơi, tôi chết mất? - Vọng nói không ra hơi.

- Nào, ai cấp tài liệu cho mày?

- Tôi... tôi không biết? Hí hí...

- Không biết à, thế thì lại cười?

Một người hàng xóm đi qua, thấy tiếng cười sằng sặc, ông dừng lại nghe ngóng rồi lắc đầu:

- Gớm, chả hiểu anh nhà báo này khoái chí cái gì mà cười ghê thế.

Vọng rũ người vì phải cười. Đến lúc chúng buông anh ra thì Vọng nằm vật ra vì cười đã kiệt.

- Thôi nhé, sung sướng thế là đủ rồi, bây giờ phải nếm tý đau khổ.

Bọn chúng xông vào đám đá Vọng túi bụi, cho đến lúc anh gục xuống. Chúng đổ nước mắm vào tivi, quăng chiếc đài vào xô nước, đập vỡ chiếc máy ảnh Canon FT của Vọng.

*

Tường xem báo cáo của trình sát về vụ hành hung nhà báo Vọng. Anh bảo Đức:

- Tôi không ngờ là thằng Tiên sai đệ tử làm vụ này bởi hai lẽ. Tiên không phải là kẻ ngu, hẳn phải thừa biết là cơ quan điều tra đang tập trung vào hắn, vì vậy lúc này hắn cần nằm im thở khè. Việc hắn cho đóng cửa may sòng bạc là một bằng chứng. Thứ hai là Vọng vừa mới viết bài vạch mặt hắn mà hắn cho người gây ra vụ này thì không khác gì mình đang ngồi trên đồng rơm lại... nghịch bặt lửa xăng. Với bọn tội phạm hình sự, có nhiều điều chúng làm ngoài sự tính toán của rình. Các cậu có tin gì mới không?

- Lý Què, người cung cấp tin cho Vọng đã trốn biệt tăm. Lý sợ thực sự!

- Các cậu đi tìm ngay Lý và lần tìm bọn hung thủ càng sớm càng tốt.

Đức ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Em cũng không tin thằng Tiên ra tay làm vụ trả thù này. Trong vụ án giết Oanh Sói này có nhiều điều mờ ám lắm. Nó không đơn thuần chỉ là một vụ thanh toán theo kiểu ân oán giang hồ. Nhưng Lý Què mà đã phải trốn thì rõ ràng là tại thành phố này có một tên trùm nào đó rất ghê gớm.

*

Hôm sau, Tường cùng Tâm và Lưu đi ra Hải Phòng tìm Thắng Trố. Theo quy định thì các anh phải báo cáo công an thành phố Hải Phòng, tuy nhiên, do chưa nắm chắc được thông tin nên các anh chỉ nhờ cơ sở là một người chạy xe ôm ở bến xe Niệm Nghĩa dẫn đường. Cơ sở dẫn các anh ra khu Cầu Rào và vào một xóm nhỏ. Trời tối đen như mực. Đường đi lại lắt léo, cuối cùng họ cũng đến một căn nhà nhỏ nằm sát ngoài khu ruộng lúa đang chuẩn bị gặt:

- Thắng Thắng ở đây với con bồ là dân buôn cá từ Đồ Sơn về Hà Nội. mấy hôm trước, chúng toàn ở khách sạn, nhưng chả hiểu sao ba ngày rồi, chúng về đây. Chiều nay nó còn nhậu rất say với hai thằng từ Hà Nội ra.

Tâm rút súng lên đạn rất nhẹ nhàng rồi gõ cửa. Im lặng, không có tiếng trả lời. Tâm gõ hồi nữa. Vẫn im lặng. Tường chạy vòng đằng sau, nhìn qua khe cửa sổ. Thắng Trố đã chết trong tư thế bị treo cổ.

*

Ngày hôm sau, Tường họp với Tâm và Lưu. Tâm báo cáo về kết quả khám nghiệm tử thi Thắng Trố của công an Hải Phòng:

- Theo kết quả khám nghiệm tử thi thì Thắng Trố uống quá nhiều rượu, say mềm, bị bọn chúng dựng lên cho vào thùng lọng treo cổ. Đây là bản khai của người yêu anh ta.

Tường đọc bản tự khai rồi nói:

- Các đồng chí cố gắng đánh thêm cơ sở bí mật vào Tiên Chi, đồng thời nhanh chóng xác minh tìm cho ra hai tên đã uống rượu với Thắng Trố. Chúng đã uống rượu say với nhau, chắc chắn đó phải là bạn thân, rất thân và tin cậy. Lưu ý là trong đó có một tên có súng ngắn, theo như lời khai này. Cô ta thấy một kẻ uống rượu với Thắng, lúc lột áo để giải, để lộ khẩu súng gài thắt lưng. Cô bồ nhí này cũng không phải là vừa, đã từng đi tù về tội buôn lậu hàng qua biên giới rồi tấn công cả hải quan..

*

Không hiểu sao Lê Quang Cường lại có vẻ khó chịu với Tường trong việc anh được ban giám đốc giao cho làm Phó trưởng ban thường trực chuyên án. Cường hay để ý đến công việc của Tường, điều mà trước kia không hề có. Cứ vài ba ngày, anh lại bắt hai trinh sát của mình báo cáo về công tác điều tra. Một hôm, anh gay gắt nói với Tâm và Lưu:

- Mình không hiểu tại sao cậu Tường lại làm án kiểu câu dằm thế này. Chỉ cần vụ hành hung nhà báo Vọng, vụ Thắng Trố này là gô cổ thằng Tiên được rồi.

- Anh Tường thấy chứng cứ về Tiên còn non và càng không tin là hắn giết Thắng Trố, bởi làm như thế, khác nào "lạy ông tôi ở bụi này".

- Tường hiểu bọn tội phạm này sao bằng tôi được. Thôi được rồi, nếu cứ làm án kiểu rùa bò thế này, tôi sẽ báo cáo Ban giám đốc. Các cậu không biết sáng nay, hội đồng nhân dân tỉnh, người ta chất vấn công an thế nào đâu. Ông Phó chủ tịch tỉnh còn bảo nếu bọn tội phạm hoành hành thế này, nguyên nhân là do công an bảo kê. Ông ấy nói thế thì quá đáng. Chồng tội phạm đâu chỉ công an, mà là từ gia đình, từ tất cả các ban, ngành, đoàn thể. Công an là chủ công, là mũi nhọn, nhưng công an có phải là dây tó của họ đâu. Cái gì cũng công an... Các cậu thấy, ở phường, đi vận động sinh đẻ có kế hoạch, đi dọn lòng lễ đường cũng phải công an. Hiệu lực của chính quyền cơ sở càng yếu thì phải đưa công an ra dọa... Thế là càng làm nhiều, càng đối đầu với dân, dân càng ghét. Việc chuyên sâu công tác cơ bản thì bỏ... Chết là từ đó. Gia đình cũng thế, cha mẹ nuông chiều con, phó mặc con cái cho xã hội, cho nhà trường, không hư sao được.

Cường nói hùng hồn, như thể đang diễn thuyết trước cử tọa. Tâm và Lưu cũng ngạc nhiên. Cường tiếp tục giảng giải:

- Vụ án cần điều tra ra, cần phải có những biện pháp nghiệp vụ đặc biệt. Tập trung lực lượng, vừa trinh sát vừa tấn công và phải đánh theo kiểu cắt cành cho gốc trơ ra rồi chặt gốc, biến một chuyên án trinh sát thành chuyên án truy xét. Có như vậy bọn tội phạm mới lo sợ, hoang mang, cá nầm trong lưới, con nào to là con quấy khỏe, ta bắt... Được rồi, tôi sẽ giao cho đội đặc nhiệm lên kế hoạch trinh sát và, cảnh sát hình sự sẽ ra tay tấn công các băng ổ nhóm tội phạm có tổ chức.

*

Vợ Tường ngày càng về muộn. Hầu như ngày nào chị cũng theo giám đốc Cheng đi tiếp khách. Vì thế những bữa cơm chỉ có hai bố con ăn với nhau ngày một nhiều hơn. Một buổi tối, Tường lựa lời nói với vợ:

- Em cố gắng thu xếp công việc, buổi chiều tối về ăn cơm với con. Anh thì đã bận, án từ chẳng lúc nào rỗi.

- Thì em cũng có rồi đâu. Anh tưởng đi ăn tiệc sướng lắm à? Phải cười giả, nói giả, phải nịnh nọt, thậm chí phải lừa dối. Hôm nào anh đi với em dự một buổi, anh sẽ thấy đi dự tiệc bây giờ khổ thế nào, và cũng thấy mặt thật của nhiều ông quan chức? Các hợp đồng kinh tế ký kết với nước ngoài, họ đâu chỉ có quan tâm đến giá cả, đến chất lượng kỹ thuật... Cái mà họ quan tâm là nếu ký thì sẽ được bao nhiêu? Ôi dào, vô vàn chuyện ăn uống bản thủ. Em nói thật, làm công an như anh, đến giờ vẫn không có tác đất cảm dùi là... là đàn. Anh thử ngó đồng đội anh xem?

Tường cười nhẹ nhàng:

- Em chỉ biết một mà không biết hai, thấy ngọn mà không thấy gốc. Anh không dám nói cả lực lượng Công an mà chỉ riêng có ở phòng thôi. Gần 200 quân, ba năm qua, hơn hai chục anh em bị thương, ba cậu hy sinh, hơn 60 cậu đang chen chúc trong nhà tập thể. Loại được chui gầm chạn như anh cũng hàng chục. Hôm nào anh chỉ cho em xem một số anh em trong phòng anh đang phải chạy xe ô-m, phải đi gác thuê để kiếm sống. Dĩ nhiên, số người lợi dụng bộ cảnh phục để kiếm tiền không phải là không có, nhưng đó không phải là tất cả.

- Anh giáo điều lắm. Thôi chả nói chuyện với anh nữa. Chỉ có điều là em thấy lạ...

- Là gì?

- Là đàn bà đi làm kiếm tiền nuôi chồng. Là chuyện nước chảy ngược.

Tường nghẹn cổ. Anh cảm thấy nhục nhã quá, nhưng không biết nói thế nào. Tường nhìn con gái đang ngủ thiếp, bất giác anh ứa nước mắt. Liên cũng cảm thấy mình lỡ lời, cô ôm cổ chồng nói là lời:

- Thôi, đừng có cả nghĩ, anh cứ yên tâm theo đuổi nghiệp vụ điều tra của mình. Em không làm gì cản đường anh đâu.

*

Đức và Tâm gọi cô bồ nhí của Thắng Trổ lên trụ sở cảnh sát điều tra. Đức nhẹ nhàng gọi hỏi:

- Cô và Thắng sống với nhau lâu chưa?

- Dạ, mới có hơn một năm. Em biết anh ấy từ khi còn ở trong trại cải tạo của công an tỉnh. Sau đó mỗi đứa đi một nơi. Đầu năm ngoái gặp lại...

- Thế cô ở với Thắng không sợ vợ nó à?

- Sợ gì, vợ anh ấy vô sinh, mà anh ấy là con một... à không, thứ hai, nhưng mà ông anh cả là Lâm Bốn Ngón chết rồi. Vì vậy cứ mong có mụn con nối dõi.

- Thế lần này Thắng xuống ở với cô được bao lâu rồi?

- Được ba tháng rồi. Trước kia mỗi lần anh ấy xuống đây, chúng em thuê khách sạn... nhưng lần này, anh ấy bảo ở bao giờ có chữa thì về, cho nên chúng em mới thuê nhà ngoài xóm cho đỡ tiền.

- Thế... thế bây giờ có gì chưa?

- Dạ, có ạ. Anh ấy bảo ở thêm bao giờ thấy con đạp trong bụng thì lại về với... vợ.

Nói rồi cô ta khóc rung rức. Đức động viên:

- Thế cũng là may, cô cứ yên tâm là tất cả những gì cô cung cấp cho chúng tôi sẽ được giữ kín. Nào bây giờ cô cho chúng tôi biết một số người bạn thân của Thắng.

- Thừa các anh, bạn thân của Thắng em không biết nhiều, những người mà em rõ chỉ có anh Tài, anh Tùng, chú Quyết Râu, chú Tạ Béo.

- Thắng hay đi nhậu với ai?

- Từ khi quen em, rất ít khi anh ấy nhậu. Mà nếu có đi thì không khi nào cho em hay. Mỗi năm, anh thường lên xuống với em vài lần. Lần thì mười ngày, lần thì cả tháng. Lần này, anh ấy bảo sẽ ở với em nửa năm. Chính vì vậy mà chúng em mới thuê nhà cho đỡ tiền. Trước kia, chúng em thường thuê khách sạn mini để ở.

- Chị đã gặp vợ Thắng chưa?

- Gặp một lần. Anh ấy rất nể vợ vì nghe đâu hồi xưa khi ở tù, hai người cùng ở một trại. Anh ấy ở đội nuôi lợn, chị ấy ở đội trồng rau. Một lần anh ấy bị mấy đứa cùng tổ tranh ăn, đánh cho gần chết, chị ấy xông vào cứu. Lấy nhau được bốn năm rồi mà không có con, hóa ra chị ấy bị... bị hỏng "máy".

Đức lấy ra một chục tấm ảnh chân dung cỡ 9x12:

- Chị nhìn kỹ xem, trong số này có đứa nào là bạn thân của Thắng không?

Chị ta chưa kịp xem thì cánh cửa phòng bật mở, một phụ nữ chít khăn tang lao vào. Trông thấy bồ nhí của Thắng, cô ta gào lên:

- A, con đi đây rồi. Mà giúp thằng nào giết chồng bà hả? Ôi giờ ơi, giờ có mất, bà đang đi tìm mày...

Cô ta lao vào cô gái nọ, Đức vội ngăn lại, quát nhỏ:

- Hiền Đồng Nát! Cô biết đây là đâu không?

Hóa ra cô ta tên là Hiền, do ngày xưa đi buôn bán hàng đồng nát nên có biệt danh là Hiền Đồng Nát. Hiền và Thắng Trố sống với nhau nhưng không có hôn thú. Tuy nhiên họ cũng làm đám cưới tử tế. Nghe đồn chính Hiền là người không muốn đăng ký kết hôn. Cô tuyên bố: "Phải sống thử với nhau 5 năm đã." Hiền sống người nhìn Đức và thay đổi nét mặt rất nhanh:

- Ôi cán bộ. Bây giờ cán bộ về điều tra à? Khiếp, cứ ở trại giam mãi, chán chết. Chúng em "từ", cán bộ thì "tội" - Hiền Đồng Nát liến thoắng - Em xin phép cán bộ, có vào tù nữa cũng được. Em quen rồi. Nhưng em phải cho con này một trận.

Tâm giữ cô ta lại:

- Rất may là cô đến đây, chúng tôi cũng đang định đi tìm cô đây. Nào, uống nước đi rồi xem đồng ảnh này. Cô biết thằng nào?

Hiền Đồng Nát vừa xem ảnh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô bồ nhí của chồng với ánh mắt đầy căm thù. Bỗng Hiền nhìn như xoáy vào tấm ảnh của người có cặp mắt xéch dữ tợn:

- Thằng này... thằng Long Xéch. Hồi cùng ở trại, nó với nhà em cùng một tổ nuôi lợn. Nhà em cứ khen Long Xéch là thằng biết điều. Nó bị án tù bảy năm, nên về sau nhà em hai năm.

- Gân đây Long Xéch có đến nhà không?

- Không. Em nghe nói là nó đi làm vệ sĩ ở một ông chủ nào đó.

Cô bồ nhí của Thắng cũng lên tiếng:

- Đúng thằng này rồi? Em nhớ, mắt nó dữ lắm.

- Thôi được rồi, bây giờ mỗi cô viết cho tôi một bản tường trình, viết tất cả những gì mà các cô hiểu về Thắng cũng như đám bạn bè của nó.

Hai người đàn bà ngồi viết tường trình nhưng vẫn hăm hở, đánh mắt về nhau. Viết xong, Hiền nói nhỏ:

- Rồi đời mày còn khổ, em ạ.

- Rồi xem đứa nào khổ hơn đứa nào.

Tâm và Đức nhìn hai người thờ dài ngao ngán. Họ nộp đơn xong, Đức nghiêm giọng:

- Đây hai cô, thằng Thắng thiệt thân chết đã đành, hai cô bây giờ còn tranh hơn kém, ghen tuông thì cũng bằng không. Vì vậy, tôi cấm cô Hiền giờ trò gì đấy. Việc quan trọng là các cô xem thằng nào giết thằng Thắng, có thông tin gì thì báo ngay?

Nhớ chưa.

Hiền cười hì hì:

- Thì là em cũng... cũng muốn các anh bắt ngay thằng... thằng Long đi. Chỉ có nó được thằng nào thuê mướn mới ra tay hại nổi nhà em. Mà cũng tại lão ấy. Cứ mê mẩn con này... cứ ở nhà với em thì đâu đến nỗi.

- Ở nhà với cô thì cần gì phải Long Xéch với Long "xác"... cũng toi rồi.

- Á à! Con đi này, mày định gây sự với bà hả? Ra ngoài kia... Ra ngoài kia, bà thì gọt đầu bôi vôi. Nói cho biết nhé, bà đã ba năm đi trại rồi đấy.

- Không phải khoe, còn ít lắm. Đây kém hai tháng thì cũng tròn năm năm đấy.

Nghe nói vậy, Hiền giật mình:

- Thế à, ở trại nào?

Đức lại phải nghiêm mặt cảnh cáo hai người:

- Được rồi, thích đánh nhau, chờ vào trại giam rồi hãy giờ trò. Còn bây giờ, mỗi đứa đi một nơi.

Hiền lại thay đổi:

- Em nóng quá mất khôn. Xin anh thả tất. Nhưng xin anh giúp em với... chẳng còn đồng nào đi xe về quê cả?

Đức lục túi còn được ba chục ngàn, Lưu cũng còn được năm chục ngàn, họ gộp lại đưa cho Hiền. Cô ta ứa nước mắt:

- Em cảm ơn các anh. Thật không ngờ đời em lại có lúc khốn khổ đến thế này.

Cô bồ nhí của Thắng mím môi suy nghĩ rồi cũng mở túi xách tay ra, lấy xấp tiền 50.000 đồng và đến bên Hiền:

- Thôi, em xin chị. Anh ấy chẳng may mất rồi. Em gửi chị về thắp hương cho anh ấy... Còn em... em sẽ...
- Cô ta ghen lời không nói được nữa và khóc tằm tức.

Đức bảo nhỏ với Hiền:

- Cô ấy có mang với thằng Thắng được gần ba tháng rồi.

Hiền sững người:

- Cái gì? Có mang rồi à? Ồi giờ ời, thế là còn phúc rồi.

Hiền lao đến bên cạnh cô gái mà mới mấy phút trước còn nhìn nhau bằng con mắt nảy lửa:

- Em, có phải không em?
- Dạ, phải.
- Trai hay gái?
- Em cũng chưa rõ, nhưng thầy bói bảo là sinh con trai?

Hiền ôm lấy cô gái và hai người cùng khóc nức nở.

*

Tâm và Đức báo cáo lại toàn bộ sự việc với Tường. Tâm nói:

- Long Xếch trước kia có một tiền án và hai tiền sự. Hắn vốn là đệ tử của Tiên Chi vào những năm đầu thập kỷ 90, được Tiên Chi cho cai quản khu chợ vải và chợ thủy sản, đồng thời chỉ huy luôn mạng lưới cho vay nặng lãi ở khu vực chợ này. Năm 1993, Long bị bắt vì chống người thi hành công vụ và làm bị thương gãy tay đồng chí cảnh sát khu vực, bị kết án 7 năm tù. Hắn ra trại năm 1997, do được giảm hai năm và đi làm xe ôm. Không hiểu sao hắn không quay về làm cho Tiên Chi nữa. Tuy nhiên, từ năm ngoái đến nay, hắn hay lang thang ngoài cảng Tân Phú, nghe đồn rằng hắn làm cho một đại gia nào giàu có lắm..

- Các đồng chí cho điều tra triển khai bắt ngay Long Xếch. Coi chừng hắn có vũ khí. Nếu bắt bí mật được thì tốt. Tôi cử thêm ba điều tra viên giúp các đồng chí. Khi phát hiện ra hắn, báo cáo cho tôi. Nhớ mang theo súng ngắn và công cụ hỗ trợ.

Tâm lắc đầu:

- Thôi, em sợ công cụ hỗ trợ của ta lắm. Cái roi điện hôm nọ, giử thử vào chó, nó cứ nhảy căng lên mừng, tưởng được đùa. Đến lúc bấm lại, mình sờ vào, bị giật ngã bổ chửng.

*

Tiên ra sân bay đón Vi Kiến Đức từ Đài Loan sang. Một cơ sở của Tường đã báo cáo cho anh biết tin này. Anh báo cáo Giám đốc và xin ngoại tuyến giám sát mạnh hoạt động của Đức và Tiên. Giám đốc đồng ý nhưng gợi ý Tường nên cho một số anh em trong ban Chuyên án đi cùng để nhận mặt Đức và Tiên Chi. Tường cử điều tra viên Thành và nữ đồng chí thư ký của ban chuyên án đi theo tổ ngoại tuyến.

Trong bộ comple màu ghi sẫm may rất khéo và chiếc cặp da, nom Vi Kiến Đức sang trọng và toát lên vẻ đỉnh đạc, từng trải, điềm tĩnh của một ông chủ lớn. Trông thấy Tiên, Vi Kiến Đức chỉ hơi nhếch mép cười và sau đó nét mặt trở lại nghiêm nghị pha chút lạnh lùng. Sau những thủ tục xã giao, Vi Kiến Đức bảo Tiên:

- Bây giờ tôi sẽ đi về khách sạn. Sau đó tôi sẽ đi taxi đến cửa hàng Hưng Thịnh của ông và bàn về nhập lô hàng sắp tới ở đó. Ngày mai tôi sẽ đi thành phố Hồ Chí Minh để giải quyết một số việc rồi trở về Đài Loan ngay.

Họ chia tay nhau ngay ở sân bay. Vi Kiến Đức gọi một xe taxi về khách sạn, còn Tiên lên chiếc Mercedes đi thẳng về cửa hàng Hưng Thịnh. Tiên kiểm tra cửa hàng mới sửa chữa lại với vẻ hài lòng. Để kiểm tra độ nhạy của hệ thống báo cháy, Tiên hút thuốc lá, pha khói vào một sen-xơ cảm ứng nhiệt và khói gắn trên tường. Lập tức chuông báo động reo vang, hệ thống điện nguồn tắt và hệ thống điện ắc quy dự phòng bật sáng. Phụ trách cửa hàng là một thanh niên nom đẹp như diễn viên trình bày:

- Thưa ông, nếu nhiệt độ trong phòng tăng đột ngột - tức là trong trường hợp có lửa thì hệ thống phun nước tự động sẽ hoạt động ngay và tạo ra một màn sương hơi nước để ngăn chặn sự lây lan của lửa. Sau đó ta sẽ xem xét là cháy do chập điện hay do xăng, từ đó quyết định dùng nước hay bình bọt để dập lửa.

Tiên gật gù:

- Tốt, nhưng vấn đề là có bể nước dự trữ riêng cho chữa cháy không?
- Dạ có một bể hai ngàn lít.
- Ban đêm trực mấy người?
- Dạ thưa, ba ạ, trong đó có một bảo vệ thuê của công ty Long Sơn.

Tiên nhíu lông mày:

- Ai cho thuê?

- Dạ, thưa ông, anh Hòa ạ.

Tiên lộ về khó chịu bấm điện thoại di động gọi Hòa:

- Ai bảo mày thuê bảo vệ Long Sơn... Mày có chắc không... phải công an cài người không? Cắt hợp đồng ngay... Hà, không ý kiến ý cò gì hết. Tao bảo cắt là cắt. Từ sau, làm gì phải hỏi tao chứ. Mày đến đây ngay cùng tao tiếp khách.

Khi trời về chiều thì Vi Kiến Đức đến cửa hàng Hưng Thịnh. Trong phòng khách của cửa hàng Tiên và Hòa tiếp Vi Kiến Đức. Vi mở đầu:

- Tôi được biết những khó khăn của ông hiện nay đối với chính quyền. Theo lẽ thường tôi phải ngưng việc bán hàng trả chậm cho ông. Nhưng tôi tin là ông sẽ vượt qua được.

- Thưa Vi tiên sinh, trong thời gian qua, tôi đã nhận được sự hợp tác chí tình của ông, từ đáy lòng tôi rất biết ơn.

- Xin đừng khách sáo quá. Bán hàng cho ông tôi rất tin tưởng. Những gì ông đã thực hiện tôi đánh giá rất cao. Ông là người biết trọng chữ tín, tôi rất tin.

- Lát nữa, tôi sẽ mời ngài đi thăm khu kho hàng mới. Đảm bảo sẽ rất an toàn.

- Tìm được một khu kho an toàn không khó. Vấn đề là ông đã thu xếp xong các thủ tục với Hải quan cảng Tân Phú chứ?

- Cơ bản là được.

- Sao lại cơ bản? Ông đã làm việc với ai? Cụ thể ra sao? Hàng về, ai giúp thủ tục đưa ra khỏi cảng. Chẳng lẽ côngtenơ nào cũng phải mở ư?

Tiên cười trước sự quá lo lắng của lão Vi:

- Xin tiên sinh yên tâm. Hải quan vừa có một cách cải tiến thủ tục kiểm hóa rất hay nhằm giải phóng hàng nhanh, tránh phiền nhiễu cho các doanh nghiệp.

- Ông nói rõ hơn?

- Đơn giản thế này thôi. Ví dụ tôi nhập hàng của ông, dĩ nhiên là thông qua một công ty nào đó mà họ ở cách đây hàng trăm cây số... Hàng về cảng, cán bộ kiểm hóa hải quan sẽ áp tải hàng về kho, sau đó họ sẽ mở niêm phong, làm thủ tục.

- Như vậy là phải mua bằng được số nhân viên kiểm hóa đó..

- Đúng vậy. Khi họ còn ở trong cảng, trong đơn vị thì sẽ khó khăn đôi chút, nhưng khi họ đã ra khỏi cảng, trên đường họ đi với mình, gây phiền cảm không khó.

- Còn người phụ trách đội chống buôn lậu?

- Chúng tôi cũng đã thỏa thuận xong. Nếu là hàng của chúng tôi, mỗi côngtenơ nộp riêng cho ông ấy là một ngàn, còn bao nhiêu cho các nhân viên khác thì tính sau.

Vi ngạc nhiên:

- Thật thế ư? Làm ăn với những người sòng phẳng, quyết đoán dễ chịu thật. Tôi chúa ghét những kẻ tiền thì thích nhưng cứ hay lên giọng đạo đức giả. Nếu có thể ông bố trí cho tôi gặp vị đội trưởng đó.

- Khó đấy, hẳn ta không ăn nhậu, chơi gái thì rất kén, toàn với bọn hoa hậu, á hậu, không ăn diện, và cũng nổi tiếng là đánh buôn lậu giỏi. Năm ngoái anh ta được đi dự hội nghị cán bộ tiêu biểu.

- Thú vị quá, thú vị quá? Mà này, ông dự định chọn loại hàng nào?

Tiên suy nghĩ hồi lâu:

- Hiện nay tivi, đầu video, tủ lạnh... Việt Nam đã có một số liên doanh. Hàng của liên doanh chất lượng không tồi, nhưng giá cả thì hoàn toàn không rẻ.

- Tôi rất hiểu, nhưng tôi chưa cung cấp cho ông các loại ấy sớm... Trước mắt, ông vui lòng nhập về vài chục côngtenơ máy nông ngư cơ. Loại có thuế suất bằng không? Sau đó ta sẽ... đưa dần hàng điện máy vào?

- Quả là cao kiến. Ngài đúng là có tầm nhìn xa... xa vạn dặm.

- Tôi không dám nhìn xa vạn dặm... mà tôi chỉ mơ luôn nhìn thật gần, thật gần, gần như tôi luôn thấy túi tiền của mình.

Tiên rót rượu mời lão Vi và liếc mắt cho Hòa, ra hiệu bảo hắn đi ra.

- Thưa Vi tiên sinh, tôi chắc rằng ông cắt công sang đây không chỉ vì mấy côngtenơ hàng?

- Đúng thế. Người của tôi cho hay rằng, ông đang ở trong tình trạng có thể bị công an bắt bất cứ lúc nào?

- Nhưng tôi không hề giết con Oanh.

- Thế ông có cho vay nặng lãi, có mở sòng bạc không? Ông có cho đàn em gây lộn xộn rồi bắn nhau ở nhà hàng Mây Hồng không? Các nhà hàng của ông có nhập rượu lậu, có khai gian trốn thuế không? Ông nên nhớ ngày xưa ông đã phải đi trồng rau nuôi heo trong trại cải tạo.

Tiên vỗ mồ hôi, lấp bắp:

- Vậy... vậy theo ngài thì làm thế nào?

- Ông có một người bên cạnh là ông Cường, tuy nhiên phải rất cẩn thận với con người này. Hãy dùng tiền buộc chặt ông ta vào mình và dùng mọi cách để loại thằng cha đại úy trẻ kia ra khỏi cuộc chơi. Với các loại tội lỗi mà không thể dẫn đến án tử hình như cá độ, sòng bạc... thì hãy làm thế nào để chuyện to hãy biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ biến thành chuyện không có. Tôi không tin là có doanh nghiệp tư nhân nào đó lại khai đúng một trăm phần trăm thu nhập để đóng thuế theo đúng yêu cầu của nhân viên thuế.. Buôn rẻ bán đắt, trốn thuế, nhập hàng lậu... đó là thuộc tính của giới kinh doanh. Nếu không có thuộc tính ấy thì cần gì phải có hải quan, có công an kinh tế. Bây giờ ông hãy ốm, đi Singapore chữa bệnh... trong thời gian đó, thuộc hạ của ông sẽ giải quyết vấn đề với tay cảnh sát điều tra đó.

- Nhưng... nhưng tôi biết, hình như tôi bị cầm xuất cảnh.

- Chưa đâu, ông hãy cố gắng lên, hình như ông có cả hộ chiếu công vụ kia mà?

*

Nhằm thăm dò ý đồ của công an và cũng là để tranh thủ Cường, Tiên mời anh đi ăn cơm tại một nhà hàng Tứ xuyên tửu lầu. Tiên than thở:

- Tôi dạo này sức khỏe tồi quá, hay sốt linh tinh và lắm lúc cứ mệt rũ ra. Có lẽ phải đi Hà Nội tìm một thầy lang giỏi bắt mạch kê đơn xem sao? Nếu có điều kiện tôi sẽ đi Trung Quốc chữa bệnh ít ngày.

- Sức khỏe là tất cả. Anh nên đi mà lo cho cái thân mình theo cả hai nghĩa.

- Điều đó có nghĩa là...

- Là không lối thoát. Tôi cũng cố giải thích cho anh ta biết tình hình của anh, đặc biệt là chuyện anh không có lý do gì để hại con Oanh. Nhưng... nhưng chứng cứ ngày càng nhiều..

Tiên vừa gấp thịt định đưa lên miệng bỗng ngừng lại, buông đũa. Cường thủng thẳng:

- Anh điên hay sao mà cho quân đánh thẳng nhà báo? Cái tờ báo của nó là tờ báo lá cải, sắp chết vì không có tiền... Nay chỉ vì mấy cú đấm đá của quân ông mà tờ báo bỗng trở nên nổi tiếng. Và bây giờ, ai chửi ông càng khỏe thì càng được ủng hộ. Còn chuyện thằng Thắng Trố. Tại sao ông lại sai thằng Long Xéch giết nó...

iên nghiêng răng trèo trẹo, mắt nảy lửa:

- Tôi xin thề có ngọn đèn, tôi không biết chuyện đó. Thằng chó đẻ nào gây chuyện...

- Thằng Long là đệ tử của ông, thằng Thắng cũng vậy.

- Nó bỏ tôi từ lâu rồi? Thằng... thằng nào gấp lửa bỏ tay người?

Rồi Tiên năn nỉ:

- Anh có cách nào giúp tôi... giúp tôi gắp tay Tường đó. Hãy nghĩ kế giùm tôi đi?

Cường bậm môi suy nghĩ:

- Bây giờ thì chưa nghĩ ra được. À này, nghe nói vợ chồng nó mới cãi nhau to. Tường không muốn vợ đi Đài Loan vì sợ mất vợ. Nó đang lo buồn, chứ nếu nó rảnh tay thì ông không còn ngồi được đến hôm nay đâu..

Mắt Tiên sáng lên khi nghe Cường nói thế. Trở về nhà, Tiên lấy tập ảnh chụp trộm cảnh vợ Tường và gã giám đốc Cheng trong khách sạn và cười thích thú. Tiên cho vào một phong bì và sai một nhân viên đem ra bưu điện tỉnh ngoài gửi cho Tường.

*

Vợ Tường lại về muộn. Tắm xong, chị ra, nói với chồng:

- Anh Tường, hôm nay em muốn nói chuyện với anh.

Chị lấy thuốc hút. Tường ngạc nhiên:

- Em hút thuốc từ hồi nào vậy?.

- Cũng mới thôi. Em đã quyết định rồi tuần sau em đi Đài Loan học hai tháng, sau sang Canada học thêm ba tháng nữa. Em muốn anh đừng ngăn cản em.

Tường mệt mỏi:

- Được, tùy em. Lúc nào em đi cũng được. Và... và đi bao lâu cũng được.

Vợ Tường nheo mắt nhìn chồng và nét mặt bất ngờ lộ rõ vẻ đánh giá:

- Sao hôm nay anh thay đổi nhanh thế?

- Không phải là nhanh mà là nghĩ kỹ rồi.

- Đây có phải anh... anh ghen bóng ghen gió phải không?

Tường im lặng hồi lâu, bỗng anh bật dậy, nói thông thả, rõ từng chữ:

- Không phải là bóng, là gió... mà là thật sự.

- Sao anh hồ đồ thế. Làm ăn bây giờ nó khác xưa lắm. Em là trợ lý tổng giám đốc, thì phải đi họp đi hành, phải đi tiếp khách... Anh đi làm án, biên biệt cả tháng, nửa đêm gà gáy, ai hỏi là bật dậy... vợ con được nhờ gì nào?

- Vâng, trợ lý... trợ lý là gì nhỉ? À, "nói năng thì lý nhí, thập thò xin chữ ký, giúp việc thủ trưởng lúc... bí và nghe quát những điều vô lý". Vâng, cô giúp việc thủ trưởng bận rộn thế này đây.

Tường sôi máu, mở cặp lấy ra tập ảnh:

- Đây cô xem đi. Cô giúp thủ trưởng thế này ư?

Vợ Tường mặt lạnh tanh xem những tấm ảnh rồi lạnh lùng:

- Ông Cheng mà xem những tấm ảnh này, thích phải biết. Chỉ tiếc hơi non sáng.

Rồi cô quát mắng:

- Anh còn phim không, rửa hết cả cuộn đi. Tôi không ngờ anh lại hèn đến thế. Dùng máy ảnh nghiệp vụ đi chụp trộm ảnh vợ, anh dùng cả nghề công an để theo dõi vợ. Đã thế, tôi cũng không cần giấu nữa. Tôi sẽ đi sang Đài Loan và đi làm vợ ông Cheng. Tôi không muốn sống như thế này nữa. Anh thử nghĩ xem, lấy chồng phải được nhờ chồng chứ. Tôi được bổng lộc gì của nhà anh, hay là anh về đây với tôi với mấy bộ quần phục cũ và... anh đã mua được gì, sắm được gì cho cái nhà này... Phải, tôi phải ngủ với giám đốc cũng là vì sự nghiệp của anh đấy. Từ ngày lấy anh, tôi nào biết đồng tiền của anh, hay là mỗi lần anh đi phá án lớn án bé lại phải ngửa tay lấy tiền của con này. Đồ hèn! Có giỏi đến mà gặp ông ấy. Chao ôi, đường đường là cảnh sát điều tra mà phải đi chụp ảnh trộm.

Tường gằn giọng:

- Tôi không thêm làm cái việc đồn mạt này. Có điều là kẻ nào đó gửi cho tôi... Tôi cảm... tôi cảm cô nói đến hai chữ cảnh sát!

- Anh không làm thì đồng đội anh làm. Làm gì có ai có đủ sức, đủ công đi theo dõi người rồi có phương tiện làm những trò này?

Tường nổi nóng, anh tát liền hai cái vào mặt căng căng của vợ.

- Câm ngay! Tôi cảm cô nhắc đến đồng đội của tôi. Họ không làm việc hèn hạ đó.

Vợ Tường tỉnh như không sau hai cái tát. Cô ta sờ má rồi đi uống nước.

- Hay lắm, hôm nay mới lộ rõ bản chất của anh cảnh sát điều tra. Với vợ còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay thì không hiểu với phạm nhân thì còn thế nào? Thảo nào, hễ sa vào tay công an là vô tội cũng thành có tội. Có tội bé thì thành tội lớn...

Thôi, thế là đủ rồi. Bây giờ anh nghe đây? Trước kia, anh bước vào nhà như thế nào thì nay quay ra như thế. Tôi sẽ bán nhà và đi. Ân huệ duy nhất tôi dành cho anh đó là con Thảo. Còn nếu anh không đủ tiền nuôi nó, cứ nói đi, tôi sẽ giúp.

Con bé Thảo đã dậy từ lúc nào, nó chạy ra ôm chặt lấy bố.

*

Hôm sau Tường phải đưa con gái đến ở tạm tại phòng làm việc của mình. Anh sắp xếp lại phòng và để con gái ngủ trên chiếc giường xếp anh vẫn ngủ lại khi trực ban. Buổi trưa, hai bố con đi sang hàng cơm ở gần cơ quan ăn cơm. Bà bán hàng vốn đã quen biết Tường từ lâu. Bà bảo:

- Anh Tường này, hay... hay ban ngày anh đi làm, anh cứ đưa cháu sang đây tôi trông cho. Nhà tôi có mấy đứa trẻ ngoan đáo để, mà đứa cháu nội tôi cũng bằng tuổi con Thảo. Anh cứ lo công việc đi. Hằng ngày về đây, ăn cơm với chúng tôi.

- Cảm ơn bà. Bố con cháu tự lo được.

- Đừng có ngại, chả giúp những người như anh thì giúp ai.

Buổi tối, Tường để con ngủ ở giường còn anh xếp hai chiếc bàn lại, làm giường ngủ. Sáng sớm, cô thư ký Ban chuyên án đến đón cháu Thảo đi ăn sáng.

- Bố ơi, cho con đi chơi với cô Vân nhé?

- Thảo, cô phải làm việc sớm, con đi ăn sáng với bố. Hay bố nấu mì cho cả hai bố con nhé?

- Không, con muốn đi với cô Vân cơ?

- Anh Tường, đừng có giữ ý như cụ già thế. Anh em trong đội đã họp và phân công rồi. Em sẽ chăm sóc cháu Thảo, đưa nó đi ăn sáng, ăn trưa, đi gửi trẻ... Còn anh Trung trưởng phòng sẽ đề nghị Ban giám đốc cấp nhà sớm cho anh..

*

Chỉ một ngày sau, chuyện Tường bị vợ đuổi lan khắp Công an tỉnh. Trưởng phòng điều tra Vũ Văn Đắc rất ái ngại, anh nói với Tường:

- Công văn xin nhà cho cậu tớ đã ký đây. Đích thân tớ sẽ lên gặp Ban giám đốc. May ra thì được nhà tập thể ở tầng năm.
- Cảm ơn anh, mình tôi thì không sao, đằng này còn cháu Thảo. Tôi định xin anh cho nghỉ ít ngày đem cháu về quê?
- Cậu điên à? Ở quê, hai ông bà già còn chưa trông nhau được. Nghe nói bà già yếu lắm... Cậu cứ để cháu ở đây. Đơn vị sẽ giúp, mỗi người một tay... Ồn thôi.

*

Trưởng phòng Vũ Văn Đắc gặp Phó giám đốc phụ trách hậu cần:

- Báo cáo anh, đơn vị chúng tôi có trường hợp đồng chí Tường căng quá...
- Làm sao?
- Trước đây ở nhà vợ, nay vợ nó đuổi. Hai bố con phải ra... phải đến ở cơ quan.
- Anh xem còn căn hộ tập thể nào cấp cho cậu ấy?
- Đợt xét nhà qua rồi. Năm năm rồi, tỉnh mới cho được hai chục phòng. Trong khi đơn xin nhà gần ba trăm người. Anh bảo chia bồi thế nào? Nát cả óc rồi lại bù đầu về đơn thừa, đơn kiện tụng. Chán mới đời, toàn quân ta kiện quân mình. Giờ không còn căn nhà nào, không có mét đất nào? Mấy phường mới thành lập, cũng đi ở nhờ đình, ở nhờ ủy ban, rồi lấn chiếm cơ đê. Cậu đến phường Nhật Thành mà xem. Ở lù lù giữa ngã ba đường mà mấy ông ủy ban quận, thành phố có thèm để ý tới đâu? Đơn xin đất làm trụ sở cho một số đơn vị chờ ba năm nay chẳng ai duyệt: Kể ra có tiền đi hối lộ thì cũng nhanh đấy.

*

Vũ Văn Đắc lại cầm lá đơn xin cấp nhà lên gặp giám đốc Trần Phúc. Ông xem đơn xong, bậm môi suy nghĩ hồi lâu rồi đứng dậy đi lại trong phòng làm việc:

- Không còn một mét nhà nào, không còn một mét đất nào. Thôi thì tôi viết giấy, cậu xuống Tiểu đoàn Cảnh sát bảo vệ. Ở đó có mấy gian nhà, lính vừa mới chuyển đi cứ ở tạm đã, tính sau vậy.
- Anh ạ, xuống tiểu đoàn... gần tám cây số, xa quá. Còn cháu bé nữa.

Giám đốc ngồi phịch xuống ghế, bắt lực ca thán:

- Nói thật với cậu, gần đây tôi không dám đi xuống mấy phường mới thành lập nữa. Mà mới gì nữa, bốn năm rồi. Nhìn anh em phải đi ăn nhờ ở đậu thậm chí có công an phường phải vào nhà dân xin từng xô nước, nhục quá. Người ta... người ta thì cứ đòi công an thế này, công an thế kia, nhưng người ta quên rằng phải lo đến điều kiện làm việc tối thiểu cho anh em.

Ngừng một lát, giám đốc Công an tỉnh nói tiếp về rất khẩn khoản:

- Các đồng chí hãy cố gắng động viên Tường vượt qua khó khăn lúc này. Cậu ấy đang chịu trách nhiệm điều tra một vụ án đặc biệt quan trọng... Ban chỉ huy phòng hãy giúp đỡ đồng chí ấy tăng tốc độ điều tra.

Thấy Giám đốc nói vậy, Đắc rụt rề:

- Đúng là tốc độ điều tra có chậm, nhưng trong chuyên án, nếu ta làm tốt khâu trinh sát, thu được chứng cứ, thì sẽ tạo được đòn tấn công bất ngờ, hốt trọn cả ổ... Tuy nhiên, cũng có nhiều ý kiến cho rằng nếu cứ câu dằm như thế này, biết đến bao giờ mới đủ chứng cứ. Tội phạm có tổ chức thì kẻ chủ mưu bao giờ cũng giấu mặt, giao nhiệm vụ cho đệ tử qua hai, ba cầu... Nếu tìm cho ra chứng cứ, cực kỳ khó. Nhưng vấn đề không phải là ở đó.

- Là ở cái gì.

- Đồng chí Tường thời gian gần đây, gia đình có trục trặc. Vợ đi theo lão Cheng, Tổng giám đốc Vạn Lợi, đuổi hai bố con ra khỏi nhà... Những chuyện đó làm cho Tường không còn đầu óc nào tập trung cho công việc. Cũng có tin rằng Tiên đã tìm cách gặp Tường...?

- Tôi biết là Tiên không quen Tường mà có quan hệ với đồng chí... à, với mấy cậu ở hình sự... - Giám đốc lo lắng nói. - Tội phạm phải tìm cách chạy thầy chạy thuốc, đó là lẽ đương nhiên. Nhưng tốc độ điều tra quá chậm khiến dư luận thắc mắc. Theo tôi anh nên gặp đồng chí ấy, tìm hiểu thêm xem.

- Được, tôi cũng đã biết một vài chuyện về Tường, nhưng tôi tin cậu ấy. Đồng chí về làm báo cáo, tôi sẽ ký trợ cấp đặc biệt. Trước mắt phải ổn định tư tưởng cho Tường.

*

Cuối cùng hai bố con Tường được Ban giám đốc cho ở nhờ một căn nhà rộng hơn 9m2, trước đây vốn là nhà của anh em đội xe. Trưởng phòng Hậu cần Công an tỉnh cho Tường mượn nhà nhưng phải làm cam đoan là trả nhà ngay nếu đơn vị cần sử dụng. Tường chán không muốn nhận. Trưởng phòng nói:

- Ấy cậu đừng tự ái. Ai mà chả phải thế. Bao gương lấn chiếm đất, chiếm nhà trái phép... Cẩn tắc vô áy náy.

Tường ký vào giấy cam đoan. Rồi dọn đến ở. Anh em trong đội góp cho Tường nồi cơm điện, giường, bàn, tủ con... Tường rất cảm động trước tình cảm của họ.

Buổi tối, Tường chuẩn bị cho con đi ngủ thì có điện thoại của Tâm:

- Báo cáo anh, chúng em đã tìm ra Long Xéch. Các cô ca ve ở quán karaoke Mây Tím cũng khai hết rồi.
- Long Xéch đang ở đâu?
- Nó đang đánh bạc ở nhà trông hồ cá của Phú Béo.
- Ai đang theo dõi ở đó?
- Em và Đức.
- Được rồi, tôi sẽ xin điều thêm năm cảnh sát đặc nhiệm đến.

Tường cùng tổ đặc nhiệm, trang bị áo giáp, súng đạn đầy đủ đến hồ cá nhà Phú Béo ở ngoại vi thành phố. Long Xéch và đồng bọn đang đánh bạc tại lầu trông cá ở giữa hồ. Thuyền đi ra hồ chúng đã mang theo. Nhìn địa hình, Tường lo lắng:

- Như thế này thì không thể tấn công chúng được. Chúng ta phải ở đây canh chừng, hết sức bí mật. Nếu chúng tan sởi, lên bờ, ta đón bắt ngay. Còn nếu chúng ngủ lại đó, sáng mai ta sẽ bao vây.

Tường vừa nói đến đó, bỗng ngoài lầu có tiếng chửi bới:

- Tao giết mày? Đồ bịp bợm.
- Mày bảo ai bịp bợm... Mày có giỏi thì giết tao đi?

Có tiếng la hét, tiếng đá đập uỳnh ạch và căn lầu ngoài hồ chao đảo tưởng như sụp đổ đến nơi. Từ trong lầu, có một tên bị đạp ngã lộn cổ xuống hồ... Rồi lại một tên nữa lao vọt ra như nhảy bơi. Chúng lóp ngóp bơi vào bờ. Tổ đặc nhiệm đón bắt ngay và bịt mồm lại. Tường lôi nghiêng chúng vào bãi ngô:

- Chúng tao là cảnh sát đặc nhiệm đây. Cấm kêu to. Nào, nói mau, ngoài đó có ai?
- Dạ, có Phú Béo, Long Xéch, Thành Cùi và lão Tài Ất Ờ.
- Thăng nào gây sự?
- Dạ, thằng Phú thua nhiều, nghi thăng Long bịp... Chúng em làm thuê trông ao cá cho Phú Béo, ngồi xem chúng nó đánh bạc. Thấy chúng nó sinh chuyện, định can thì bị thăng Long ném xuống hồ.
- Thăng Long có súng không?
- Dạ... dạ có ạ! Không, hình như thăng Phú có.
- Bao giờ nó tan cuộc.
- Kiểu này là tan ngay bây giờ...

Hắn chưa dứt lời, có tiếng súng nổ... Tiếp theo là tiếng thét rùng rợn. Rồi một người nhảy xuống chiếc thuyền gò bằng tôn, khóa tay làm mái chèo bơi vào bờ.

Tường ra lệnh cho Đức, Thành đưa hai tên mới bị bắt vào sâu trong bãi, đề phòng chúng báo động, còn anh chỉ huy ba cảnh sát đặc nhiệm nằm sát mé hồ chờ đợi.

Long Xéch vừa nhảy lên bờ thì bị các cảnh sát lao bổ tới, quật ngã, tước súng và khóa tay. Lúc đó, ngoài lầu có tiếng kêu:

- Có ai không, cứu với Thăng Long giết Phú Béo rồi.

Long Xéch được đưa ngay vào trại giam. Tường báo cáo Giám đốc và bàn với Giám thị trại cho hắn vào một buồng giam có hệ thống camera giám sát đồng thời bố trí ba phạm nhân tự giác canh giữ. Long vừa vào trong buồng giam đã hất hàm hỏi:

- Thăng nào là "cán bộ" ở đây?

Một phạm nhân đã đứng tuổi nói:

- Tôi phụ trách buồng.
- Có luật gì không?
- Chả có luật gì cả, trông kia kia - Anh ta chỉ tay lên camera.

Long nhếch mép cười:

- Thế thì càng tốt. Đói quá, ai có gì ăn, cho xin một miếng.

Một phạm nhân đưa cho Long gói bánh "bích-cốt" và ca nước. Long bình thân ăn bánh, uống nước. Ăn xong, Long lăn ra ngủ và ngáy như sấm. Từ phòng kỹ thuật, Tường cùng Đức, Thành thấy cảnh Long "xéch" ăn uống, Tường bảo: - - Nó đã chuẩn bị tinh thần kỹ lắm rồi cho nên mới bình tĩnh được như vậy.

Hôm sau, Tường trực tiếp hỏi cung Long Xéch. Đức ngồi ghi biên bản:

- Ngày thứ năm tuần trước, anh đi đâu? - Tường hỏi ngay, không úp mở.
- Tôi đi chơi, gặp thằng Thăng Trố ngoài chợ cá Đồ Sơn... Lâu ngày gặp nhau, anh em rủ đi uống rượu ở quán gỏi cá...
- Ngoài anh ra, còn có ai nữa?

- Còn có thằng Phú Béo, thằng mà tôi nhỡ tay bắn chết hôm qua đó.

- Được. Việc anh giết Phú Béo sẽ khai sau. Thế uống rượu với Thắng Trố xong thì sao?

- Tôi... tôi uống xong là lúc hai giờ chiều. Tôi đi đến một quán karaoke và... và ở đấy với bọn cave. Sau này, tôi biết Thắng đã treo cổ tự tử.

- Thắng treo cổ hay anh treo nó lên?

- Các anh cho là tôi giết nó à? Đi mà hỏi nó?

- Nghe đây? Chuyện anh rủ nó đi uống rượu là đúng. Anh đến quán karaoke Mây Tím và ngủ ở đó đến chiều là đúng. Nhưng từ 5 giờ chiều đến 7 giờ tối, anh đi đâu?

- Dạ... tôi... tôi đi bộ lang thang, ngắm thành phố.

- Hay lắm, mày định đùa tao hả Long - Đức vẫn mắt - Để tao nói nốt cho mà nghe, chính mày đến gặp Thắng Trố vào lúc hơn 6 giờ. Mày thấy nó vẫn say mê mệt, mày liền treo cổ nó lên... Nhưng không chỉ có mình mày và thằng Phú mà còn một thằng nữa. Lúc mày giết nó xong, ra về, bị con chó nhà hàng xóm cắn vào bắp chân... Nào vén ống quần lên?

Thành tóm lấy Long, vén ống quần lên. Đúng là có ba vết răng chó.. Đức nói tiếp:

- Mày sợ bị chó dại, đã đến trạm vệ sinh dịch tễ tiêm. Con bé cave ở nhà hàng Mây Tím đã lấy nước xà phòng rửa chân cho mày.

Long tái mét mặt, gục đầu.

- Nào, ai thuê mày giết Thắng? Tao biết mày với nó không thù hằn gì nhau?

Bỗng Long gào lên:

- Vâng, tôi giết nó, tôi giết thằng Phú.. Tôi có tội, các ông bắn tôi đi! Bắn đi.

Rồi hắn đập đầu xuống bàn bình bịch.

Tiên Chi cùng Hòa và mấy người trong công ty Hưng Thịnh đi kiểm tra lô hàng điện tử mới nhập lậu về. Trong một khu kho rộng lớn mà Tiên thuê được của một đơn vị quân đội, Hòa cho xây tường ngăn chia thành từng ô. Mỗi ô chứa được một côngtenno loại lớn nhất là 40 feet. Một số gian chứa toàn máy cày, máy làm cỏ lúa, máy gặt, máy bơm. Nhưng có một gian kín đáo, chất đầy nồi cơm điện, máy giặt, đầu video...

Trần Quang Dũng là Phó giám đốc Hưng Thịnh, người trực tiếp nhận các côngtenno hàng buôn lậu, hào hứng khoe:

- Thưa anh, ta đã nhận về số hàng trị giá hơn chục tỉ mà không hề sơ sẩy chút gì. Theo em, anh nên gọi điện cảm ơn ông Vi Kiến Đức.
- Đã ký được mấy hợp đồng giao hàng rồi?
- Thưa anh, công ty nhập khẩu điện máy Thăng Long đã ký hợp đồng mua 2.000 nồi cơm điện, 500 máy giặt hiệu Panasomc và đặt cọc năm chục triệu. Ngày kia ta bắt đầu xuất hàng. Công ty xuất nhập khẩu số 4 của Hải Phòng cũng ký hợp đồng mua 300 đầu video và 1.000 máy sấy tóc và máy xay sinh tố...
- Nhớ thế này nhé, bán hết hàng rồi mới nhập lô mới về. Cửa hàng trung tâm Hưng Thịnh cho thay biển, đề là bán máy nông ngư cơ ngoại nhập. Làm thật nhanh, sau đó, đem máy nông ngư cơ bày bán tại đó. Số hàng điện tử, điện lạnh, nếu bán bớt đi một hai giá mà hàng chạy thì cũng bán.

Dũng xun xoe:

- Dạ, em hiểu ý anh. Anh thật cao kiến... Đúng là Gia Cát tái sinh.

Tiên hỏi Hòa:

- Bọn bảo vệ ở đây thế nào?
- Thưa bố, con lấy toàn những đứa ở quê mình. Trả lương cho chúng cao một chút, đứa nào cũng mừng lắm.
- Dặn chúng là sống đề dọ, chết mang đi, biết không nói, không biết không hỏi. Bọn nào làm ở khu vực nào thì biết khu vực này. Không được lai vãng sang ô khác.
- Dạ vâng ạ.
- Thế nào, con ca sĩ "đều" hôm nọ sao rồi? Hình như tối hôm qua tao thấy nó trên tivi - Đột nhiên, Tiên chuyển sang chuyện khác.

Hòa cười sảng sặc:

- Tài thật, loại như nó một nốt nhạc bẻ đôi không biết, thế mà nay thành... siêu sao ca nhạc trẻ. Có thằng nhà báo còn thổi nó lên là "phát hiện quan trọng nhất" trong ga la lần này, là người xứng đáng thay thế vị trí của Lê Dung, Thanh Huyền...

Tiên cười lim dim mắt như muốn nhớ lại những phút đã ở cùng cô gái nọ:

- Người nó đẹp thật. Mà nghe đầu thằng bồ chính của nó là gã tổng giám đốc lại muốn đá nó đi rồi?
- Cho uống mật gấu cũng không dám bỏ nó. Thằng cha ấy đang máu lên thứ trưởng, nó lại nắm được thóp cho nên anh chàng cứ còng lưng ra mà cấp tiền cho cô em. Nếu giờ mặt, nó lu loa lên, đến tai mẹ vợ thì sự nghiệp coi như chấm hết.

Tiên kiểm tra khu kho hàng xong, trở về văn phòng công ty thì đã có khách chờ. Đó là một người chuyên buôn bán bất động sản. Ông ta tên là Đào và có biệt danh là Đào Đất. Trông thấy Tiên, Đào Đất cười cầu tài:

- Anh Tiên dạo này trông vượng quá. Vượng ra mặt.

Tiên khó chịu:

- Thôi đi cha, cuộn giấy gì kia, lại quy hoạch khu dân cư mới à?
- Anh nhìn như thần. Đúng vậy, nhưng có chuyện phải đến nhờ anh.

Vào phòng khách, Đào Đất mở những tờ giấv crôki vẽ quy hoạch một khu dân cư mới.

- Anh ạ, đây là quy hoạch cụm dân cư Đầm Quan. Đây là hồ câu cá, đây là công viên cây xanh... Đây là con đường vành đai chạy quanh bờ hồ. Nhưng thằng cha kiến trúc sư này nó xài hoang quá... Nó cho mở đường vành đai rộng... rộng gần đến hai chục mét.
- Đường rộng thì đỡ tắc nghẽn giao thông chứ sao.
- Vâng, nhưng... nhưng thưa ông anh, thằng em đã mua được hơn ba ngàn mét thổ canh và một ngàn mét thổ cư ở đây. Mua từ năm năm trước. Nếu nó mở đường vành đai rộng thế này, em bị mất toi hai ngàn mét thổ canh và tám trăm mét thổ cư...

- Thi Nhà nước đền bù, thiệt đâu mà?
 - Thưa ông anh, giờ đang là đất ao rau muống nếu đền bù thì được mấy đồng.
 - Nhưng khi mở đường xong, đất này là vô giá. Vậy là... vậy là ông muốn... về lại con đường?
 - Vâng.
 - Đường rộng bao nhiêu thì vừa ý của ông?
 - Thưa anh, nếu đường rộng 10 mét và vỉa hè rộng 4 mét là đẹp nhất.
 - Tham lam quá.
 - Dạ, ai chả tham tiền. Mà em chỉ tham tiền, chứ lắm ông vừa tham tiền, lại vừa tham quyền lại tham cả... sắc.
 - Rồi, vậy giá cả ra sao?
 - Nếu đúng như ý, em xin biểu ông anh một ngàn mét.
 - Không, đất tôi còn hơn hai chục héc ta... Không cần đất.
 - Vậy em gửi ông anh năm chục ngàn USD.
 - Năm chục ngàn USD... anh chỉ có vậy để giữ được hàng ngàn mét đất ấy. Sao lại có người chi li đến thế nhỉ?
 - Thôi thì tùy anh. Với anh, em không dám cò kè, miễn sao được như ý.
 - Thêm nửa số đó nữa.
 - Xin vâng. Em để bản quy hoạch lại đây nhé.
 - Không cần, chỉ ba ngày nữa nó sẽ chỉ còn là đồng giấy lộn. Ông về đi, việc đó coi như xong.
- Đào Đất chưa kịp đi. Tiên đã quay máy điện thoại:
- Alô! Văn phòng Kiến trúc sư trưởng thành phố đây phải không?... Làm ơn cho tôi gặp ông Tứ ạ. Alô, anh Tứ đây à? Tôi Tiên đây. Ngày nay mời anh đến chỗ tôi chơi rồi ta đi ăn cơm... Sao? Làm việc với Phó chủ tịch tỉnh ư? Tốt, tôi sẽ mời ông ấy đến đây luôn. Mà này, bàn gì thì bàn, riêng khu dân cư Đầm Quan cứ để đấy. Rồi... sẽ có công ăn việc làm cho ông đấy. Bốn giờ chiều nhé. Chào!
- Nghe Tiên nói chuyện với kiến trúc sư trưởng bằng cái giọng kẻ cả, trịch thượng đó, Đào "đất" lắc đầu thần phục.

*

Cứ vào thứ sáu hàng tuần, ban chuyên án của vụ án mang bí số XHD 99 lại họp giao ban dưới sự chủ trì của Vũ Văn Đắc. Tuy nhiên, do Đắc bận quá nhiều việc và thời gian gần đây lại ốm đau liên thiên nên anh cho Tường chỉ huy.

Buổi họp lần này lại khác vì có cả giám đốc Trần Phúc và phó giám đốc Hoàng Văn Trung. Trung tá Lê Quang Cường, trưởng phòng Cảnh sát Hình sự cũng được mời.

Tường báo cáo tiến độ điều tra và kết quả hỏi cung Long Xếch:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc. Qua công tác trinh sát và thu thập tài liệu, cho đến nay chúng tôi đã chứng minh được rằng Tiên Chi chính là thủ lĩnh của một băng nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động theo kiểu xã hội đen. Tiên hoạt động trên các lĩnh vực sau đây: Tổ chức sòng bạc, cho vay nặng lãi, đòi nợ thuê, bảo kê nhà hàng, vũ trường, buôn bán hàng điện tử, điện máy. Đặc biệt Tiên đã thò được bàn tay của hắn vào chính quyền tỉnh, Viện kiểm sát, Tòa án và dĩ nhiên là có cả một số cán bộ, chiến sĩ công an. Chúng tôi đã có một số tài liệu chứng minh cho việc một số cán bộ các ngành trong tỉnh đã nhận lương tháng của hắn. Ngoài ra, hắn còn bảo kê chính các hoạt động ca nhạc do một vài ông bầu đứng ra. Theo tài liệu chúng tôi có được thì vụ gây rối, đập phá vũ trường Napoli hai năm trước cũng do Tiên chỉ đạo mà người trực tiếp thực hiện là Hòa, con rể của hắn. Dưới trướng của Tiên Chi có khoảng năm chục quân, tuy nhiên số tay đao búa chỉ hơn một chục do tên Lân Đầu Bò chỉ huy. Tất cả bọn chúng đều là nhân viên bảo vệ tại các cửa hàng, nhà hàng. Về tên Long Xếch, hắn thú nhận việc giết Thắng Trố là do người khác thuê mướn. Nhưng ai thuê, kẻ nào đồng phạm với hắn thì hắn không khai. Mấy ngày hôm nay, hắn lộ rõ vẻ chán đời và tâm sự với bạn bè tù là hắn chỉ muốn chết. Long Xếch trước kia là tay đao búa tin cậy của Tiên Chi. Nhưng sau đó, không hiểu mâu thuẫn gì mà Long cắt quan hệ với Tiên, mặc dù gần đây, Tiên gạ Long về làm cho hắn.

- Báo cáo các đồng chí, rút kinh nghiệm một số chuyên án đấu tranh với tội phạm có tổ chức trước kia và qua tham khảo ý kiến của các đồng chí trên Cục Cảnh sát Hình sự và Hình sự Hải Phòng, Hà Nội, quan điểm của chúng tôi là tiếp tục trinh sát, củng cố tài liệu, chứng cứ thật chắc chắn rồi cất một mẻ lưới. Tôi được biết là có ý kiến cho rằng nên tập trung bắt bọn tay chân của Tiên trước rồi đấu tranh bắt chúng khai ra các hoạt động của Tiên. Làm như vậy không khó, nhưng chỉ bắt được bọn râu ria, còn những tên đầu sỏ có thời gian xóa chứng cứ hoặc bỏ trốn. Bài học này đã xảy ra ở nhiều nơi.

- Thế còn vụ Tiên giết Oanh Sói? - Giám đốc Công an tỉnh hỏi.
- Thừa đồng chí, hiện nay chứng cứ về việc Tiên giết Oanh Sói còn rất ít. Tuy nhiên, theo tất cả những gì chúng tôi biết thì rất khó có khả năng Tiên không giết Oanh Sói bởi lẽ: Nếu hắn chủ mưu giết Oanh thì không ngu dại gì mà cùng Oanh ngồi uống rượu cho đến khuya. Hắn hoàn toàn có thể sai đàn em hạ thủ Oanh và tạo chứng cứ ngoại phạm. Hơn nữa xét những mâu thuẫn giữa hắn và Oanh thì đó chỉ là những chuyện lật vặt, xảy ra cách đây vài năm. Giữa chúng không có tranh chấp về quyền lợi kinh tế, thậm chí hắn còn ra tay giúp đỡ Oanh.
- Vậy đồng chí đánh giá thế nào về việc khẩu súng bắn Oanh cũng chính là khẩu súng đã gây án ở vũ trường Napoli, và kẻ sử dụng nó là Thắng Trố. Trong lúc ta đang tập trung vào Thắng thì hắn lại bị giết. Phải chăng Tiên thuê Long giết Thắng để triệt khẩu?

- Đúng là khẩu súng giết Oanh và khẩu súng gây án ở Napoli là một, nhưng việc Thắng Trố sử dụng hay kẻ nào đó thì vẫn chưa có chứng cứ.

*

Giám đốc thở dài ngao ngán. Nhận ra vẻ mặt không hài lòng của Giám đốc, Cường cũng biểu thị thái độ bằng cách lắc đầu và thở dài nhẹ. Giám đốc Trần Phúc phát biểu:

- Qua báo cáo của đồng chí Tường, tôi thấy các đồng chí tuy có cố gắng trong việc tìm chứng cứ phạm tội của Tiên, nhưng cái cần nhất, quan trọng nhất thì chưa ra? Tốc độ điều tra quá chậm... Nếu đồng chí Tường thấy thiếu trình sát, thiếu điều tra viên, tôi sẽ cho điều thêm quân an ninh điều tra. Sắp bầu cử đến nơi rồi, chúng ta không tìm ra vụ này, chính quyền tỉnh sẽ không để yên đâu. À, đồng chí Tường nói rằng phát hiện ra tên Tiên có biểu hiện thao túng được chính quyền tỉnh, Viện kiểm sát, Tòa án và cả công an... có chứng cứ gì không hay chỉ là tin đồn?

- Thừa đồng chí, về chuyện này, tôi sẽ báo cáo riêng. Cũng có những cái đã rõ, nhưng cũng có nhiều điểm chưa rõ.

- Vấn đề này, đồng chí phải cực kỳ cẩn thận. Để tôi báo cáo Thường vụ Tỉnh ủy xin ý kiến chỉ đạo đã. Nếu bây giờ ta lảng lạng đi điều tra, không khéo là vi phạm nguyên tắc tổ chức. Nếu thực sự đã có người cấu kết với tên Tiên, tốt nhất là để cho tổ chức, kiểm tra làm. Công an dính vào vừa mang tiếng là "đánh" chính quyền vừa gây ra tình trạng căng thẳng trong nội bộ... Phía công an, ai có dấu hiệu tiêu cực, ta sẽ tập trung xử lý trước để làm gương. Các đồng chí có ý kiến gì không?

Cường xin phát biểu:

- Tôi thấy cần phải thay đổi các biện pháp nghiệp vụ và cách làm. Chúng ta điều tra tốc độ rùa bò như thế này, vậy lấy gì đảm bảo rằng các đối tượng chính trong vụ án không biết và không nghĩ cách đối phó. Cái chết của Thắng Trố, vụ hành hung nhà báo Vọng, đặc biệt là việc Long Xéch đi giết thuê? Đó là cái gì? Phải chăng Tiên Chỉ hay kẻ nào đó muốn thách thức chính quyền? Đồng chí Tường tổ chức điều tra án mờ tuy có kinh nghiệm nhưng cũng do làm án mờ lâu nên sinh tính quá cẩn thận, cầu toàn, vì thế ba tháng rồi mà việc điều tra cứ giằng chân tại chỗ. Hơn nữa, chúng tôi biết do gia đình có chuyện buồn phiền ít nhiều cũng ảnh hưởng đến sự tập trung của đồng chí Tường.

Nói đến gia đình, Tường sầm mặt xuống. Giám đốc hỏi:

- Theo đồng chí Tường, khoảng bao lâu nữa thì chúng ta có thể bắt các đối tượng chính?

- Thừa anh, tôi chưa rõ. Có thể ngay chiều nay nhưng cũng có thể cả tháng nữa.

*

Buổi họp tan, Tường đi xe máy về đơn vị. Khi qua căn nhà cũ, anh dừng lại. Nhà được khóa ngoài với tấm biển đề to tướng: "Nhà cần bán ngay. Liên hệ với cô Hà, Công ty Vạn Lợi". Tường nhìn ngôi nhà và thấy lòng buồn vô hạn. Anh không thể hiểu nổi tại sao Liên lại vội vã đến vậy. Có lẽ cô ấy đã quyết định sống với Li Cheng thật sự. Bà hàng xóm bán dưa cà, mắm muối bên cạnh thấy Tường vội chạy ra:

- Ôi giờ ơi, chú Tường? Con bé Thảo có khỏe không?

- Cảm ơn bà, cháu khỏe ạ. Bà thế nào?

- Nhờ giờ, tôi vẫn đi lại được. Từ hôm bố con chú phải ra đi, hàng xóm ai cũng oán cô ấy. Chú vào nhà chơi.

- Thôi cháu cảm ơn bà. Cháu phải về, còn con bé Thảo.

Bà hàng xóm túm áo Tường:

- Người sơ không làm ly gián người thân! Chuyện nhà chú, lẽ ra tôi không được xen vào, nhưng chú là công an, là người hiểu biết lại có đức, ai cũng quý, tôi xin có lời thế này. Đàn bà... đàn bà chúng tôi nhiều

khi nhìn không qua sống mũi, nông cạn lắm. Cô ấy có nhờ bước, chú hãy rộng lòng... Thế nào rồi cô ấy cũng phải quay về.

Tường cười gượng gạo:

- Bà yên tâm. Cháu hiểu vợ cháu mà. Cháu xin phép bà.

Tường phóng xe đi. Anh bỗng nhớ lại ngày anh và Liên mới quen nhau. Hồi đó, Tường còn là anh trinh sát hình sự mới chuyển sang làm điều tra và về nhận công tác ở phòng Cảnh sát Điều tra. Một lần anh được giao cho đi điều tra một vụ án mạng. Đó là một vụ án đơn giản. Do hai gia đình có mâu thuẫn nhau nên ông Hán đã lén đổ thuốc trừ sâu xuống ao cá nhà anh Thực, là người anh con ông bác của Liên. Thực cay cú bèn đón đường ông Hán đi làm đêm về và đánh ông. Nhưng không ngờ ông Hán vốn là bộ đội đặc công, rất giỏi võ nên đánh cho Thực bị trọng thương rồi bỏ về. Thực bị thương nặng không được cấp cứu kịp thời đã chết ngay tại nơi đánh nhau là trên một bãi cỏ dưới chân đồi. Vụ ẩu đã diễn ra ban đêm, không có nhân chứng nên ông Hán cứ chối bay chối biến. Qua khám nghiệm, Tường phát hiện ra tại hiện trường có một chiếc cúc áo. Đó là cúc của loại áo đại cán, dành cho sĩ quan quân đội. Bằng một biện pháp nghiệp vụ đơn giản, Tường đã chứng minh được chiếc cúc áo đó là từ áo của ông Hán. Thế là chỉ ba ngày anh phá xong vụ án.

Trong những ngày điều tra này, Tường đã quen Liên là sinh viên Đại học Ngoại ngữ, khoa tiếng Trung. Rồi chả hiểu duyên số thế nào mà ít ngày sau cô đi học về bị mấy thằng mất dạy trêu ghẹo, đúng lúc ấy Tường đi tới, anh đã nện cho cả bốn tên một trận nên thân và thế là trong con mắt của cô, Tường là một người hùng. Liên học xong đại học, Tường xin cho vào làm việc ở Sở Ngoại Thương tỉnh. Liên là cô gái có tính nết cương nghị, đã quyết làm cái gì là làm bằng được, đặc biệt là Liên luôn nuôi trong mình tham vọng là phải kiếm ra tiền, thật nhiều tiền. Liên không thể chịu được cuộc sống thiếu thốn. Có lẽ chính vì bố mẹ Liên là cán bộ cao cấp cho nên ngay trong thời bao cấp, gia đình Liên không phải chịu thiếu thốn... Tuy không thích lắm những suy nghĩ về cuộc sống thực dụng của Liên nhưng Tường vẫn yêu cô say đắm. Rồi họ cưới nhau. Bố mẹ Liên cho tiền để Liên mua nhà...

Những hình ảnh hiện ra loang loáng. Tường nhớ tới một hôm, vợ anh cầm tờ giấy thông báo của Tổng công ty Vạn Lợi đã chọn cô làm trợ lý Tổng giám đốc.

- Anh xem này, năm chục người thi, em cao điểm nhất đấy.

- Chúc mừng em, nhưng anh thấy em làm giáo viên hay phiên dịch có hơn không?

- Anh hâm lắm. Giáo viên hay phiên dịch, lương được là bao. Bây giờ lương của em, trừ thuế, trừ bảo hiểm còn hơn 800 USD một tháng. Đó là chưa kể được thưởng nếu như kết quả kinh doanh có hiệu quả cao.

Tường kể chuyện vợ làm trợ lý Tổng giám đốc cho Đức, Thành nghe. Đức thủng thảng:

- "Họa phúc chỉ sở ần, phúc họa chỉ sở tại". Đừng vội mừng, ông anh. Sau đồng lương ấy, không khéo họa sắp đến với nhà anh đấy. Em biết khối trường hợp chồng mất vợ vì vợ đi làm cho nước ngoài.

Đúng là những mâu thuẫn của hai vợ chồng đã phát sinh kể từ khi cô làm cho Tổng giám đốc Cheng. Đầu tiên chỉ là những chuyện lặt vặt từ cái ăn cái mặc. Tường không vui khi cứ phải thấy vợ thay váy, thay áo liên tục, nay một này, mai một nọ. Những bữa cơm tuy đầy thức ăn nhưng chả mấy khi ngon vì Liên cứ hay chê i chê eo và chỉ khen đồ ăn Tàu. Liên cũng không tỏ ý khó chịu khi thấy Tường cứ đi đêm về hôm và chúi mắt chúi mũi vào các vụ án... Cô mặc kệ, hoàn toàn việc ai người ấy làm. Những hố sâu ngăn cách trong quan hệ của hai người đầu tiên chỉ là những vết rạn nứt. Nhưng rồi cùng với thời gian và khi của cải trong nhà tăng lên đáng kể thì vết nứt đó đã lớn lên và sâu đến mức khó lấp được. Công bằng mà nói, trong nghiệp vụ điều tra, Tường sắc sảo bao nhiêu thì trong quan hệ với phụ nữ, anh vô tâm đôi lúc dẫn đến vô tình. Liên lại là người đa cảm và có nhiều ham muốn, vì vậy sống bên cạnh Tường, cô luôn cảm thấy thiếu thốn. Điều đó, khi Tường nhận ra thì đã quá muộn.

*

Cường cho gọi Tâm, Lưu cùng đội trưởng Quân lên phòng. Cường hỏi:

- Mấy hôm nay, anh Tường giao cho các cậu việc gì?

Lưu vừa định nói thì Tâm đá nhẹ vào chân anh. Lưu hiểu ý, đưa mắt nhìn Tâm. Cường khó chịu khi thấy hai người có thái độ khác lạ.

- Các cậu làm trò gì thế? Có điều gì giấu tôi ư?

- Báo cáo anh, làm sao giấu được anh điều gì? Chẳng qua bọn em đã có quy ước: em là người phát ngôn. Mấy ngày qua, chúng em cùng bên điều tra quần thẳng Long Xéch.

- Và kết quả là nó không khai?

- Nó nhận là giết Thắng Trố nhưng vì sao giết, ai là đồng phạm... nó dút khoát không nói.

- Tôi có biết là hần im lặng. Thế Tiên Chỉ có động tĩnh gì không?
 - Không ạ. Tiên vẫn bình tĩnh.
 - Các cậu có bố trí cơ sở giám sát di biến động của hần không?
 - Bên điều tra họ làm. Chắc chắn là có rồi.
 - Ngày mai, tôi định làm văn bản gửi ban giám đốc và nói rõ quan điểm, cảnh sát hình sự không tán thành phương pháp điều tra của Tường, vì vậy chúng tôi sẽ rút quân về. Hình sự cũng sẽ mở chuyên án riêng... Tâm, Quân và Lưu nhìn nhau ngơ ngác. Lúc sau Quân nói:
 - Anh Cường ạ, từ xưa, quân ta và bên điều tra vẫn đoàn kết, có tiếng là biết giúp đỡ nhau... Chuyên án này, nếu chỉ truy tìm thủ phạm giết Oanh Sói thì đơn giản, đằng này Ban giám đốc muốn tìm cho ra hệ thống xã hội đen vì vậy mới...
 - Cậu không phải giảng giải. Thế hình sự không biết đánh xã hội đen à?
 - Theo tôi, việc điều quân là do Ban giám đốc. Tốt nhất là anh nên hỏi ý kiến của giám đốc trước khi gửi văn bản - Quân khuyên Cường.
 - Cậu dạo này chín chắn ra nhiều đấy. Được, tôi sẽ gọi điện cho giám đốc, chúng ta nghe luôn.
- Cường nói xong, bấm nút speaker của điện thoại để ban rồi gọi máy của giám đốc Công an tỉnh:
- A lô, tôi Trần Phúc nghe đây.
 - Báo cáo thủ trưởng, tôi là Cường. PC14 có việc muốn hỏi ý kiến thủ trưởng.
 - Đồng chí cứ nói đi?
 - Báo cáo thủ trưởng, về vụ án đang giao cho Tường điều tra, chúng tôi thấy, nếu cứ đà này, không biết đến bao giờ mới xong. Vì vậy, chúng tôi đề nghị thủ trưởng cho rút số anh em hình sự tăng cường về. Chúng tôi muốn được tham gia truy tìm thủ phạm theo cách của hình sự.
 - Đồng chí không nói đùa đấy chứ! Đây là chuyên án rất quan trọng, lãnh đạo Bộ và lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát rất quan tâm. Vài ngày nữa sẽ có ý kiến chỉ đạo của Cục Cảnh sát Hình sự, Cục Cảnh sát điều tra. Trên sẽ tăng cường cho ta thêm quân. Tường là người làm án mờ đã nhiều năm và rất có kinh nghiệm điều tra trọng án. Lẽ ra đồng chí phải tìm cách giúp thêm Tường. Hướng điều tra của Tường là đúng.
- Giọng nói của giám đốc rõ ràng là lộ vẻ khó chịu. Cường biết điều đó nhưng vẫn cố vớt vát:
- Dạ, báo cáo anh, chúng tôi cũng chỉ sốt ruột...
 - "Sốt" cái gì? Đồng chí hãy lo tập trung quân, tấn công, quét cho hết bọn trộm trên xe khách. Tỉnh mở xe buýt, nhưng trộm cắp nhiều quá, dân không dám đi xe nữa... Rồi ở hai khu du lịch, mấy người nước ngoài bị mất trộm máy ảnh.
 - Báo cáo rõ.

Giám đốc Công an tỉnh cúp máy. Cường tiu nghỉu, lắc đầu:

- Đúng là Giám đốc vẫn tin cậu Tường lắm. Thôi, các cậu cứ tiếp tục công việc như cũ. Vụ này mà tìm ra, tôi cứ đi đầu xuống đất.
- Cường nói xong, mệt mỏi ngả người ra ghế. Thấy vậy, mấy anh em nháy nhau chuồn ngay. Họ vừa ra khỏi phòng thì thấy Thành vẫy tay. Tâm chưa kịp hỏi, Thành nói ngay:
- Anh Tường nói Lưu đi ngay Phú Thọ với tôi, còn Tâm về cùng anh Tường vào trại giam. Phải tìm mọi cách ngăn không để thằng Long tự sát.
 - Đi Phú Thọ làm gì?
 - Cậu nhớ cái hôm Oanh bị bắn chết, có cô gái phục vụ ở quán bar chứ gì? Hôm đó, cô ta nói là không thấy gì, không biết gì... nhưng qua cách nói thì có lẽ cô ta giấu điều gì đó. Vừa rồi, đi tìm lại để hỏi thì mới biết cô ta đã về quê từ lâu rồi. Có điều lạ là cô ta về quê, mua ngay một xe Dream II, đưa tiền cho bố mẹ sửa nhà, sắm thêm một TV...
 - Thì có gì lạ? - Lưu nói - Có khi nó buôn bán bằng "vốn tự có", gái bán hoa, kiêm gái gọi, thiếu gì?
 - Không, cô này là con nhà lành. Tôi xác minh kỹ rồi. Rất có khả năng bọn sát thủ vừa đe dọa bắt cô gái phải im lặng, vừa cho tiền..

*

Cường về đến nhà thì có chuông điện thoại. Từ đầu dây bên kia, có giọng nói rất oai vệ:

- Ông Cường đây à?
- A lô! Tôi, Cường nghe đây?
- Số tiền mà anh cần, tôi đã chuyển vào tài khoản. Tôi cho chuyển dư ra ba chục ngàn.
- Trời, sao nhiều vậy?
- Anh ngốc lắm, con anh có thể gửi tiền về cho gia đình, và anh có thể khoe với mọi người là con anh rất ngoan, ngày đi học, thứ bảy chủ nhật đi làm thêm, tiết kiệm gửi về cho cha mẹ.

- Cảm ơn anh. Còn về yêu cầu của anh, tôi không làm được.
- Tôi biết.. Tôi phải nói điều này với anh. Thằng Tiên đã được bọn mafia Đài Loan giúp đỡ. Nếu nó cứ chuyển hàng về đều đặn như thế này, chắc tôi sập tiệm quá. Phải ngăn chặn thằng này lại. Mà muốn ngăn chặn nó thì... thì không thể để thằng Tường tiếp tục. Tôi hiểu hoàn cảnh của anh.

Thôi, hãy để chúng tôi lo.

- Anh nói đùa đấy à?

- Tôi đâu dám đùa. Tôi chỉ muốn mọi sự phải đi đúng hướng đã định mà thôi. Chào!

Cường đặt máy. Có tiếng vo vo nhẹ nhẹ ở đâu đó. Cường nhìn lên trần nhà, một con tò vò bị sa mạng nhện đang cuống quýt vùng vẫy. Con nhện cái chừa kèn vẫn đứng ngoài và theo dõi con tò vò với vẻ dửng dưng. Nhìn cảnh ấy, bất giác Cường thở dài.

*

Tiên vốn vã đón Dương Mạnh Tứ, phó kiến trúc sư trưởng thành phố và Lê Văn Chi, phó chủ tịch tỉnh tại nhà hàng Cánh Buồm Nhỏ. Nếu như phó chủ tịch tỉnh là người nom bề vạ và rất khệnh khạng thì phó kiến trúc sư trưởng lại rất giản dị và nói năng đầy vẻ khúm núm, nịnh bợ.

Chờ cho những cô phục vụ rót rượu xong, Tiên trình trọng nâng ly:

- Thưa anh Năm Chi, phó chủ tịch, và anh Tứ. Cũng biết các anh rất bận, nhưng hôm nay, thứ bảy, muốn được mời hai anh ngồi nhậu lai rai tý chút. Vả lại, cũng lâu lắm rồi anh em mình không gặp nhau. Nào, xin chúc sức khỏe... chúc chúng ta... bách niên... dai sức!

Lê Văn Chi, phó chủ tịch tỉnh nói nửa đùa nửa thật:

- Hôm nay tôi cũng nổi máu liều, đi nhậu với chú Tiên để coi đã già thêm mấy tuổi. Chú bây giờ là người được đề ý nhiều đấy.

- Em đã biết mà anh Năm. Người ta coi em là trùm xã hội đen, thậm chí còn nghi cho em liên quan đến vụ giết con Oanh. Thôi, đó là chuyện khác. Nếu em có tội, xin các anh cứ lệnh cho tòa án xét xử thật nghiêm. Rồi có bị án tử hình, thì nể tình quen biết, xin các anh bảo tòa làm thế nào bắn càng nhanh càng tốt. Em rất sợ cảnh trong buồng giam tử hình... ngày ngủ đêm thức, và khi thi hành án, đừng có nhét quả chanh vào miệng...

Em xin thề là không kêu nửa lời.

- Thấy thần sắc của chú thế này, tôi tin là chú có thể có lỗi nhưng tội thì chắc không?

- Không phải lỗi... mà có tội thật đó anh Năm..

- Sao, tội gì?

- Anh bảo bây giờ sờ đến các doanh nghiệp thì thằng nào chả có tội. Loại như em nếu khai ra, chắc chắn mắc cái tội trốn thuế, tiêu thụ hàng lậu, đầu tư chui hay sử dụng lao động nhưng không đóng bảo hiểm, không ký kết đăng hoàng... Còn nếu tính tội trước thì em cũng có dựng vài sòng bạc. Nhưng đó là chuyện quá khứ.

- Tôi biết, tôi biết. Vì thế hôm nay tôi mới nhận đến đây với chú.

Mọi người vui vẻ ăn uống. Được vài tuần rượu, Tiên lấy ra hai phong bì dày cộp đưa cho Năm Chi và Tứ:

- Sắp đến Tết Tây, có tí chút gửi các anh để mua quà cho các cháu.

- Chà chà, sao phong bì dày thế này? - Phó chủ tịch tỉnh nâng phong bì tiền - Rất cảm ơn chú. Chú làm ăn phát tài, cho anh chị chút lộc, anh xin.

Bỗng phó chủ tịch hỏi kiến trúc sư Tứ:

- Tuần tới, tôi phải đi Hà Nội họp về công tác xây dựng cơ bản. Anh chuẩn bị gấp mấy dự án nhà ở cho người nghèo và khu dân cư mới ở Đầm Quan, chủ nhật này tôi duyệt.

- Dạ, thưa anh, thứ bảy sẽ hoàn chỉnh mô hình. Dạ, chủ nhật mời lãnh đạo tỉnh, các sở, ban ngành duyệt.

- Thôi, ít người càng tốt. Lắm thầy nhiều ma, làm cha khó lấy chồng... Chủ tịch tỉnh giao việc này cho tôi chịu trách nhiệm toàn bộ. Sai là tôi chịu tội. Thế cũng phải, các anh ấy có mấy ai hiểu về xây dựng. Có đến xem, nghe xong cũng là phán phải thế này, phải thế nọ... Cứ "phải" thì ai nói chả được. Lần trước, anh Bách, Chủ tịch ký quyết định duyệt phương án khả thi nhà máy nước Xuân Đông. Đến khi xây xong, nước thì toàn sắt, lại có ca thạch tín, măng-gan, bây giờ phải làm lại toàn bộ công nghệ lọc, tốn thêm mấy chục tỉ. Quy trách nhiệm, Chủ tịch ký thì phải chịu. Tý nữa Chính phủ kỷ luật... Nay ông ấy khiếp rồi, các vấn đề dính đến xây dựng cơ bản, toàn giao cho tôi.

Tiên khề khàng:

- Thưa anh Năm, nhân anh Năm nhắc đến khu dân cư Đầm Quan, em có câu chuyện đang muốn trình bày. Chả là em có lô đất ở khu đó. Mua lâu lắm rồi, vẫn để đó cho dân thả rau muống. Nhưng theo quy hoạch mới, con đường chạy quanh hồ lớn quá, xén mất của em mười lăm mét chiều sâu. Coi như hết sạch.

Kiến trúc sư Tứ vội vã tiếp ngay:

- Thưa anh, đúng là con đường vành đai mở rộng hơn 30 mét theo quan điểm của Chủ tịch tỉnh. Đường phải rộng, ô tô đi được 6 làn xe... quy hoạch phải mang tính lâu dài. Đảm bảo hai mươi, ba mươi năm nữa không lạc hậu.

Phó chủ tịch tỉnh phẩy tay:

- Ông ấy hiểu gì về xây dựng cơ bản. Đã là khu công viên, khu dân cư, mở đường rộng làm gì? Chỉ tổ cho bọn choai choai đua xe đánh võng. Các cậu tính kỹ đi, không nên mở động quá. Đường ven hồ, chỉ nên mở vừa phải... Thôi được, việc ấy phía chuyên môn các cậu xem xét.

Tiên nháy mắt với phó kiến trúc sư trưởng. Ông ta gật gù hiểu ý. Tan cuộc ăn, Tiên bảo Tứ:

- Anh Tứ về trước, tôi đưa anh Năm đến thăm mấy anh ở Bộ Thương mại mới từ Hà Nội xuống. Thôi anh Năm cho lái xe về đi. Em sẽ tự tay lái xe đưa anh Năm đi.

Phó chủ tịch có vẻ hơi say:

- Cũng được, nhưng tớ sợ uống rượu thế này, đến thăm họ có tiện không?

- Sao đâu anh Năm? Như thế này càng thân tình.

Trên ô tô, phó chủ tịch hỏi Tiên:

- Chú đưa anh đi thăm khách thật à?

- Nói thế cho anh Tứ khỏi thắc mắc mà anh.

- Em muốn đưa anh Năm đến chỗ thư giãn cho đỡ mệt.

- Có an toàn không?

- Cửa riêng em mà anh đâu có phải quán xá gì? Em dặn từ chiều. Tối nay, có mấy con bé trường nghệ thuật đến múa... Em bảo chúng nó nhảy Lambada, anh Năm coi mê hồn. À, còn chuyện Đàm Quan, nếu con đường nhỏ lại, em kêu đệ tử xén lại cho anh vài trăm mét, tất nhiên là sẽ không có tên anh. Anh xem có đứa em họ, cháu họ nào xa xa nhưng tin cậy được giao cho đứng tên. Làm gì cũng phải biết giữ gìn anh ạ. Hình như theo quy định mới của thủ trưởng thì sang năm anh phải nghỉ à?

- Ồ, cuối sang năm là nghỉ. Kể ra mình còn dư sức làm vài năm nữa. Mà thời buổi này, già hay trẻ phải xem công việc họ làm và tư duy của họ. Lấn tay tuổi chưa đến ngũ tuần nhưng đầu óc cũ như trái đất. Làm lãnh đạo đâu có phải đi gánh đất... Thằng trẻ khỏe hơn thằng già.

- Anh nói chí phải. Nhưng dù sao thì cũng phải chuẩn bị cho lúc về hưu.

- Anh nên kiếm lô đất ngoài xa, có vườn cây, ao cá... ở thành phố lớn không khí chả có mà thờ.

- Đất tớ có rồi. Hơn một ngàn mét, nhưng nhà chưa xây được vì thiếu tiền.

- Thiếu tiền ư? Chuyện nhỏ mà anh Năm.

Xe đi ra ngoại thành, rồi rẽ vào một biệt thự nhỏ ẩn trong khu vườn rộng cây cối um tùm. Trong một căn phòng nhỏ, có giàn máy karaoke rất hiện đại. Trên chiếc bàn nhỏ đã bày sẵn ít hoa quả và một chai rượu... Năm Chi vốn quen được các đệ tử là cán bộ dưới quyền đưa đi ăn chơi nên vào cuộc rất nhanh. Hai cô gái thì cũng quá quen với "nghề" nên chả mấy chốc đã khiến cho Năm Chi và Tiên Chi hết chịu nổi. Thấy phó chủ tịch Năm Chi lim dim mắt, Tiên bảo một cô:

- Em đưa sếp anh lên phòng, để anh nghỉ vài phút. Hôm nay vui, sếp uống hơi quá.

Năm Chi vịn vai cô gái lão đảo đi ra. Chờ họ đi xong, cô gái còn lại xà vào Tiên:

- Sao lâu nay không gọi em? Hay là có con nào hợp hồn rồi?

*

Trong lúc Tiên đang hủ hí với gái thì ở trên Phú Thọ, Lưu và Thành đã tìm ra cô gái phục vụ quán bar Hải xuân. Cô ta tên là Thuận đang bán ở một quán giải khát nhỏ trong thị xã Phú Thọ cũ. Hai anh em đến quán trong vai những người lái xe tải đường dài. Lưu và Thành vào quán, gọi cà phê uống. Lưu cố tình gọi tên cô ta để thử phản ứng xem sao:

- Thuận ơi, cho anh hai ly cà phê đen và gói ba số nhé.

Thuận mang cà phê ra rồi hỏi:

- Sao anh biết tên em?

- Là gì? Ngày trước em làm ở bar Hải Xuân, bọn anh tối nào mà không có mặt ở đó.

- Thế ư? Sao em không nhớ nhỉ?

- Làm sao nhớ nổi. Vả lại, em là hoa hậu của bar Hải xuân, dân cử vạ bọn anh... chà, ai để ý. Đang ở đây khá, sao em về quê?

- Em chán thành phố rồi. Về quê dễ sống hơn, mấy lại ở đây phức tạp lắm.

Lúc này quán đã hết khách. Thành nói lấp lửng:

- Chán gì? Chắc là thấy mụ Oanh chết, sợ quá phải không?

- Cũng một phần như vậy.
- Mụ Oanh chết là đáng đời. Nghe nói ngày trước, mụ đã sai bọn đệ tử giết mấy người rồi, có vụ chúng chặt người ta ra làm ba khúc, nhét bao tải vứt xuống sông Cấm.
- Khiếp, dã man quá.
- Ác gia ác báo, thế cho nên mới bị một thằng oắt con rủ đến uống cà phê rồi bắn chết.

Nghe vậy, Thuận buột miệng:

- Oắt đâu mà? - Nói đến đây, Thuận biết mình lỡ lời, cô nói lấp - Oắt con làm sao cảm nổi súng, chắc phải bọn già có kinh nghiệm.

Tuy nhiên, câu nói lỡ của Thuận đã không qua nổi hai trinh sát. Thành thăm dò:

- Phải công nhận công an giỏi. Án tù mù như vậy mà hôm qua họ vô được hết. Lúc này nghe đài thông báo, mình nghe hình như có một thằng gọi là Tuấn, một thằng gọi là Hải. Chúng nhận là đi giết thuê.
- Thế hả anh? - Thuận nói như reo lên - Đáng đời bọn nó. Hai thằng ấy, có một tên bé loắt choắt, tóc hung có nét mặt dữ lắm.

- Thằng nào giết người mà chả dữ.

- Mụ Oanh hôm đó cãi nhau với ai đó, nói chuyện điện thoại, toàn nói đến tiền... Lúc ấy em nghe loáng thoáng. Chỉ hơn chục phút sau thì bị bắn.

Rồi lại nhận ra mình lỡ miệng, cô ta lại nói lấp:

- May là lúc chúng bắn nhau, em trong toa-lét, nếu ở ngoài, không khéo chúng giết ngay rồi.

Thành và Lưu uống xong cà phê, họ chào Thuận rồi ra xe tải đi. Thuận nhìn theo, cười yên tâm. Thuận vừa quay vào thì có chuông điện thoại. Từ đầu dây đằng kia, có tiếng nói:

- Hai thằng nào mà mày tiếp chuyện nó lâu thế?

Thuận giật mình hoảng sợ, cô nhìn quanh quất rồi lúng búng:

- Lái... lái xe tải. Nó đi rồi.

- Lái xe quen à?

- Không, tán tỉnh lăng nhăng.

- Nhở đây nhé, tao ở cách nhà mày không xa đâu. Muốn sống mà làm ăn thì hãy biết giữ mồm.

Thuận đặt máy, cô chạy ra ngoài ngó ngược ngó xuôi. Phở xá vắng lặng. Thuận vào nhà, ngồi thờ ra. Lát sau, cô gọi điện về nhà, kêu đau bụng không đi xe được và bảo anh trai ra đón.

*

Sáng hôm sau, Thuận được mời ra Công an phường. Đồng chí phó Công an phường động viên:

- Hôm nay, chúng tôi mời cô ra đây để muốn nghe cô kể lại những gì đã xảy ra lúc bọn lưu manh giết cô Oanh. Cô cứ nói thật, chúng tôi sẽ ghi lại. Và cô yên tâm. Chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ cô an toàn. Cũng nói để cô biết, những kẻ nào đe dọa cô, kể cả những tên gọi điện thoại... cũng sẽ bị xử lý.

Thuận tái mặt, tay cầm ly nước mà run run:

- Em có biết gì đâu? Hôm ấy, cảnh sát điều tra hỏi em, mấy hôm sau họ bắt em làm bản tường trình. Em nói hết rồi.

- Không, cô vẫn giấu, đến hôm qua, cô đã nói thật.

Từ buồng trong, Thành và Lưu bước ra. Nhìn hai người mặc quần áo cảnh sát, Thuận bàng hoàng. Thành nói tiếp:

- Hôm nay cô phải nói hết, nếu như không muốn mình trở thành kẻ tòng phạm với chúng. Cô biết chúng, đã chứng kiến toàn bộ sự việc, nếu cô cố tình che giấu, cô sẽ phạm tội không tổ giác tội phạm.

Thuận ngơ ngác nhìn Thành, bỗng cô ta rú lên:

- Chúng giết em mất.

Vừa lúc đó, hai cảnh sát dẫn vào một gã thanh niên, tay bị khóa số 8. Thuận nhận ra đó chính là thằng Lục thợ sửa xe máy ở cách quán cà phê của mình không đầy năm chục mét.

- Nào, Lục Máy, anh đã bao nhiêu lần gọi điện đe dọa cô Thuận?

*

Ban chuyên án họp, lần này có sự tham gia của lãnh đạo Cục Cảnh sát Hình sự và phó giám đốc Hoàng Văn Trung. Mở đầu cuộc họp, Trung nói:

- Hôm nay, chúng ta họp để đánh giá kết quả quá trình điều tra vụ án giết Oanh Sói cũng như một số hoạt động của các băng nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động theo kiểu xã hội đen. Tham dự họp có đồng chí Hoạt, đại diện Cục Cảnh sát Hình sự và đồng chí Trình, chuyên viên cấp cao của Tổng cục Cảnh sát về đấu tranh chống tội phạm có tổ chức. Trước khi đồng chí Tường báo cáo, tôi xin truyền đạt ý kiến của đồng chí Giám đốc. Ý kiến ngắn thôi: Giám đốc Công an tỉnh rất không hài lòng về việc điều tra vụ án

bởi tốc độ quá chậm và ý chí tiến công tội phạm của các đồng chí trong Ban chuyên án quá nhu nhược, thụ động. Trong việc này, trách nhiệm chính thuộc về đồng chí Tường, Phó trưởng ban thường trực Chuyên án. Đồng chí Đắc là Trưởng ban, do phải đi công tác xa, lại nằm viện một thời gian. Ban Giám đốc sẽ xem xét trách nhiệm sau.

*

Buổi sáng, như thường lệ, Tiên ngồi ăn sáng, uống cà phê trong khuôn viên biệt thự của mình. Người phục vụ mang báo đến.

- Thưa ông, hôm nay có bài báo này, ông nên coi kỹ.

Tiên mở tờ báo và chăm chú đọc bài "Vì sao cho đến nay Vụ án giết Oanh Sói vẫn không tìm ra thủ phạm". Tiên chưa đọc xong thì có chuông điện thoại di động, Tiên nhìn số máy và biết đó là máy của Lê Văn Chi, phó chủ tịch tỉnh:

- Dạ thưa anh, em Tiên đây ạ.

- Tôi đã ký duyệt dự án khu dân cư mới Đầm Quan rồi. Theo ý cậu đây.

- À, em xin cảm ơn anh. Chiều nay, em xin đến nhà gặp anh ít phút.

- Thôi, đừng đến? Thứ bảy này, tôi đi nghỉ ở Hạ Long, ta gặp nhau dưới đó.

- Dạ em sẽ xuống. Anh có cần chuẩn bị gì không?

- Cậu bố trí đi, nhưng cẩn thận, tôi bị người đi kèm đây.

- Em hiểu, anh yên tâm.

Tiên buông máy, ngả người khoan khoái. Bỗng hấn nhìn chòng chọc vào bài báo rồi vội vã gọi điện thoại lại cho Năm Chi:

- Thưa anh, em Tiên đây. Sáng nay anh đọc báo Pháp luật của tỉnh chưa?

- Tôi đang đọc bài nói về vụ con Oanh và liên quan đến anh.

- Thưa anh, em thề có bóng đèn, em không thù gì con Oanh.

- Tôi cũng đã có ý kiến với Công an tỉnh rồi. Án từ thì cứ lằng lằng mà điều tra, có đủ chứng cứ phạm pháp, dù là ai cũng xử lý. Nhưng trong lúc trắng đen chưa rõ thì đừng có làm loạn lên, phải giữ danh dự cho người ta.

- Em rất biết ơn anh. Nhưng theo anh... nếu như bài báo viết thế này, liệu bên Công an tỉnh có phải thay người điều tra không?

- Chắc chắn là phải thay. Mới có đơn kiện cậu Tường về tội bỏ lọt tội phạm trong vụ trọng án ở Nhà máy Cơ điện năm trước, rồi lại có hàng xóm tố cáo chuyện cậu ta hành hạ, đánh đập vợ... Mà thôi, cậu cứ lo thân đi. Dù ai điều tra, thế nào họ cũng sờ đến cậu đây.

Tiên ngồi thừ ra một lúc lâu rồi cho gọi họp các thành viên trong công ty. Đó là các phó giám đốc, chủ nhà hàng, vũ trường, nhà kho. Chờ mọi người ngồi yên vị, Tiên thông báo:

- Sắp tới, có đợt kiểm tra hành chính và kiểm toán. Tôi yêu cầu ngay ngày hôm nay, các anh tập trung kiểm tra lại toàn bộ sổ sách kế toán. Tất cả những gì bất lợi đem hủy hết.

Nói xong, Tiên Chi cho mọi người về, riêng Hòa thì hấn bảo ở lại. Tiên hỏi Hòa:

- Tao nghe chỗ nhà hàng gì đó mới khai trương nhưng lại cây thế con nhà ai phải không?

- Vâng, nó cây là cháu vợ ông Thiệu, Phó chánh tòa hình sự huyện Vân Sơn. Nó chửi cả chúng con.

- Ghê nhỉ, thôi, cứ gửi cho nó ít quà viếng.

- Vâng, con hiểu.

*

Nhà hàng có cái tên rất Pháp là Délicieux (Ngon tuyệt) mới khai trương được ít ngày nhưng khách đến rất đông. Một buổi chiều tối, vào đúng lúc khách đông, bỗng có chiếc taxi tại phóng đến. Từ thùng xe, nhảy xuống ba thanh niên, chúng nhanh nhẹn khoán xuống ba vòng hoa tang đề "Kính viếng Délicieux" và một cỗ quan tài sơn đỏ. Chúng để ngay cửa ra vào...

Dưới mỗi vòng hoa lại có một vật tròn nom hết quả lựu đạn, vì vậy nhân viên bảo vệ nhà hàng sợ xanh mặt.

- Có lựu đạn? Bọn khủng bố.

Ai đó hét lên. Thế là mọi người trong nhà ù té xô nhau chạy. Chủ nhà hàng là một ông già ốm yếu mặt cắt không còn hột máu. Phải mất một lúc lâu ông mới lúng búng:

- Gọi... gọi cảnh sát 113!

Một nhân viên vừa quay máy điện thoại thì ông bỗng như người ngủ mê sức tỉnh. Ông vội vàng vò vào bàn phím:

- Không... không được. Cho thuê xe đồ ngay mấy thứ đó ra sông.

Sáng hôm sau, Tiên đang ngồi đọc báo ngoài vườn thì có người vào báo:

- Thưa ông, có ông chủ nhà hàng Délicieux đến xin gặp.

- Mời ông ấy vào.

Ông chủ nhà hàng Délicieux mặc bộ đồ vét nhàu đen rất sang trọng vào và lễ phép chào.. Tiên đơn đáp:

- Chào ông Túy. Lâu quá không gặp ông. Nghe nói ông mới đi Pháp về.

- Chào ông Tiên. Vâng tôi sang ở với các cháu hơn một năm.... Hôm nay đến xin thưa chuyện với ông, mong ông giúp đỡ.

- Có việc gì, ông cứ nói.

- Chả là thế này, các con tôi giao cho ít tiền về nước kinh doanh, kiếm tí nuôi mấy đứa trong nhà. Mới mở được hơn tuần, cũng khá ông ạ. Nhưng chiều hôm qua... không biết bọn nào chớ hoa tang và quan tài đến đặt ở cửa... Tôi sợ quá. Nghe nói mấy hôm trước có người đến đặt vấn đề xin góp cổ phần và họ sẽ lo cho không đứa nào dám quậy. Thằng cháu tôi lại không đồng ý vì cứ nghĩ rằng ở thành phố mình, trật tự tốt lắm. Chúng nó làm thế này, tôi hiểu rồi. Ông cố giúp.

- Giúp gì hả ông?

- Ông bảo bọn chúng... à quên, ông... ông... ?

Tiên nghiêm mặt:

- Lẽ ra tôi tổng cổ ông ra ngay vì kiểu nói lấp lửng của ông. Có phải ông nghĩ tôi là loại lưu manh, chuyên đi đâm thuê chém mướn phải không ấy ấy không?

- Tôi nhớ mồm, đâu dám nghi thế. Ý tôi là, ông quen nhiều các ông lớn ở thành phố và công an. Nhờ ông nói với Công an, trị giúp tôi đám đó. Còn nếu chúng đến, tôi phải cho chúng một cổ phần thôi.

- Một cổ phần là bao nhiêu?

- Dạ, hơn trăm triệu. Nhưng... nhưng chúng chỉ muốn góp mười triệu mà lại được hưởng lãi như người đóng đủ.

- Chuyện đó tùy ông. Theo tôi, tốt nhất là ông làm đơn trình báo với công an phường và phòng cảnh sát hình sự. Ông cứ gửi đơn đi rồi tôi gọi điện nhờ anh bạn ở cảnh sát hình sự... Họ sẽ tìm thủ phạm và trừng trị chúng.

- Chớ! Xin đừng!

- Sao?

- Trị thằng anh thì có thằng em. Biết bao giờ mới hết.

- Vậy thì làm sao? Tôi cha hiểu ông muốn cái gì? - Tiên nghiêm giọng.

- Dạ, xin ông nói với công an là.. là bảo chúng nó thôi ạ.

Tiên cười:

- Thế thì chết, ông ạ. Như vậy là tiếp tay cho tội phạm, là bảo kê rồi. Ông cứ phải làm đơn, báo cáo với chính quyền, họ sẽ có biện pháp trừng trị bọn chúng. Còn về kế lâu dài, theo tôi ông nên thuê vệ sĩ công ty Long Sơn...

- Chết, nhà hàng mà gác như nhà... nhà tù thì ai dám đến.

- Thôi được rồi, tôi hiểu. Tôi cố gắng đề nghị với công an. Chỉ có điều là ông đừng cứng rắn quá. Rừng cứng quá dễ gãy, lưỡi mềm thì lại còn... Hình như Đức Khổng Tử dạy như vậy ông ạ.

- Vâng, vâng, tôi hiểu. Xin cảm ơn ông. Tôi sẽ lại thưa chuyện với ông sau.

Ra ngoài xe, ông chủ nhà hàng Délicieux nói với bà vợ ngồi trong xe:

- Thằng khốn nạn, còn giả ngây giả ngô.

- Thôi, mỗi tháng thì cho chúng chục triệu đồng ông ạ.

- Nhưng mà ức lắm.

*

Tường được Ban giám đốc gọi lên thông báo quyết định anh thôi làm phó trưởng ban thường trực Chuyên án. Dự họp có chỉ huy phòng Cảnh sát Điều tra và cảnh sát Hình sự Phòng Tổ chức Cán bộ. Phó giám đốc Hoàng Văn Trung phát biểu:

- Qua theo dõi tiến độ điều tra vụ án giết Lê Thị Oanh, ban giám đốc đã thấy tình hình tiến triển quá chậm. Lãnh đạo Tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh cũng tỏ sự lo lắng trước sự lộng hành của các băng nhóm xã hội đen... Khi giao nhiệm vụ cho đồng chí Tường là phó trưởng ban Chuyên án, ban giám đốc căn cứ vào kết quả của một số vụ án trước đây đồng chí đã điều tra và rất tin tưởng vào phẩm chất đạo đức cũng như trình độ nghiệp vụ của đồng chí Tường. Tuy nhiên, diễn biến quá trình điều tra cho thấy đồng chí Tường đã thiếu tinh thần chủ động tiến công tội phạm, quá nặng về sử dụng các phương pháp nghiệp vụ, coi trọng khâu trình sát mà quên mất phải biết dựa vào quần chúng, phát động phong trào tố giác tội

phạm... Chúng tôi cũng thông cảm với những khó khăn về gia đình của đồng chí Tường... Ban giám đốc quyết định cử đồng chí Vũ Văn Đắc, trưởng phòng Cảnh sát Điều tra làm Trưởng ban Chuyên án; đồng chí Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự làm Phó trưởng ban Thường trực. Tôi chịu trách nhiệm trước Ban giám đốc để chỉ đạo công tác điều tra.

*

Vi Kiến Đức lại từ Đài Loan sang gặp Tiên. Khác với mọi lần, Vi Kiến Đức tỏ ra tự tin, vui vẻ, lần này trên gương mặt của ông ta nặng trĩu lo âu.

- Lẽ ra tôi chỉ cần gọi điện cho anh là đủ, nhưng tôi phải sang đây cũng là vì tình bạn giữa hai chúng ta - Vi Kiến Đức nói - Trước hết, tôi rất lấy làm buồn khi phải thông báo cho ông biết số hàng dự định cấp cho ông vào tháng tới sẽ bị ngưng.

- Sao? - Tiên nhòm người lên khỏi ghế - Tôi làm ăn không sòng phẳng ư?

- Không, tôi chưa thấy ai làm ăn biết giữ chữ tín như ông. Tôi không thể cấp hàng cho ông bởi vì bởi vì có những người không muốn thế. Thành thực mà nói tôi không muốn có Viễn chinh một bữa nào đó, có một tên bịt mặt lại gí súng vào đầu tôi... Tôi đang chăm lo ba đứa cháu nội. Phải xa chúng, tôi buồn lắm.

- Tôi đã ký hợp đồng bán lô hàng dự tính nhập của ông cho ba công ty rồi. Họ đã đặt cọc...

- Tôi biết... Nhưng nếu ông xin hủy hợp đồng, ông chỉ bị thiệt hại vài trăm triệu. Số tiền đó là quá nhỏ so với cơ nghiệp của ông. Tôi sẽ bù cho ông. Thôi, tôi chỉ có thể nói như vậy vì sợ rằng cuộc nói chuyện giữa tôi và ông cũng không được an toàn. Tôi mong ông dừng vì thế mà mai không tiễn tôi ra sân bay.

Lặng đi một lát rồi Đức nói với vẻ khó nhọc:

- Giết Oanh là một người rất có thể lực... và người đó lại không muốn anh chiếm phần bánh của người ta. Anh hãy cẩn thận với cảnh sát Cường.

- Ai muốn hại tôi? Ông làm ơn cho tôi biết - Tiên năn nỉ.

- Tôi sẽ cho ông biết cụ thể về con người đó, sau khi tôi trở về Đài Loan. Sờ dĩ tôi phải nói vậy là vì tôi chưa có đủ chứng cứ về hắn. Nhưng tôi tin rằng, mười ngày nữa thì mọi việc sẽ rõ.

*

Trong phòng làm việc của Lê Quang Cường anh đã cho kẻ một sơ đồ lớn về hệ thống các nhà hàng, vũ trường sòng bạc của Tiên Chi. Trên sơ đồ ấy thì Tiên Chi là chủ nhân của một hệ thống kinh doanh của 8 cơ sở và hơn một chục sòng bạc. Những tên tay chân đầu sỏ của Tiên Chi có hơn ba chục, trong đó, đứng đầu là Hòa Đen và các phó giám đốc. Vợ Tiên cũng nằm trong danh sách đó. Cường cho họp chỉ huy các đội cảnh sát đặc nhiệm và đội chống tội phạm có tổ chức. Anh tuyên bố:

- Việc Phòng Cảnh sát Hình sự của chúng ta được cấp trên giao cho là mũi nhọn chủ công trong việc đấu tranh với các nhóm tội phạm có tổ chức, chúng tỏ cấp trên đã tin cậy và đặt lòng tin vào cán bộ chiến sĩ của đơn vị. Tôi phải nói trước với các đồng chí, đây là chuyên án đặc biệt khó khăn, nguy hiểm vì chúng ta sắp phải đối mặt với những tên tội phạm nham hiểm, xảo quyệt và tàn bạo nhất. Để giữ bí mật, tôi yêu cầu tất cả các đồng chí, ai làm việc đó, và phải chịu sự phân công trực tiếp của tôi. Và cũng nói để các đồng chí biết, phải rất cẩn thận khi dùng điện thoại di động. Hiện nay có dấu hiệu bọn tội phạm nghe trộm được sóng điện thoại di động. Chúng ta quyết đập tan các băng nhóm tội phạm, phá bĩnh hết, bắt bĩnh hết, và tôi nói trước, trong quá trình trình sát điều tra, nếu phát hiện ra anh nào có quan hệ với bọn tội phạm, chỉ huy phòng sẽ báo cáo Ban giám đốc và xử lý nghiêm khắc.

Đội trưởng Quân xin phát biểu:

- Thưa đồng chí Trưởng phòng, tôi nhất trí với kế hoạch chỉ huy phòng về đánh bọn tội phạm có tổ chức và song song với đó là tiến hành làm trong sạch nội bộ. Tối hôm qua, tôi đi dự họp ở một tổ an ninh nhân dân, một cụ già bảo thế này: "Không nghi ngờ gì nữa, việc các ổ nhóm lưu manh hoạt động được, tồn tại được - đặc biệt là những ổ nhóm có tên tuổi - là do chính quyền buông lỏng quản lý và có sự bao che, bảo kê của một số công an, của các cơ quan tư pháp". Tôi ngẫm thấy rất đúng. Một sòng bạc, một nhà hàng chứa gái mại dâm, tồn tại hàng năm trời; một nhóm lưu manh đi đòi nợ thuê, đi đâm thuê chém mướn, ngang nhiên hoạt động tại các bến xe, bến tàu. Chả lẽ công an phường không biết, chả lẽ trình sát địa bàn từ quận, huyện đến tỉnh không biết. Rồi có những tên tội phạm bị công an bắt, kết luận điều tra xong, chuyển sang viện kiểm sát để truy tố thì lại được quý viện đình chỉ. Có vụ đưa ra xét xử thì được hưởng mức án như đùa... Những việc đó là trách nhiệm của ai? Tuy nhiên, tôi đề nghị đồng chí phó ban Thường trực Chuyên án cần rất thận trọng khi xem xét đến nội bộ ở phòng Cảnh sát Hình sự của chúng ta đây. Ai mà chả quen biết không nhiều thì ít bọn lưu manh, bọn đầu trộm đuôi cướp... Không cẩn thận là có khi cầm dao tay phải chặt tay trái.

Mọi người đã về hết. Cường lấy một gói bánh bích quy trong tủ ra mời Tâm và Lưu:

- Ăn bánh đi các cậu. Ngày hôm đi Phú Thọ tìm con bé ở quán bar, nó nói những gì?

- Báo cáo anh - Lưu nói - Cô ta tên là Thuận, hai mươi ba tuổi, là cháu họ xa của lão chủ quán Hải Xuân. Cô ta nói là Oanh ngồi uống rượu với Tiên rất lâu. Sau khi Tiên về thì có ai đó gọi điện thoại tới và nghe Oanh trả lời gay gắt... Cô ta nghe loáng thoáng thì hình như giữa họ có mối quan hệ sâu nặng lắm và lại liên quan đến tiền. Oanh nói là "Con Oanh đã chết từ ngày lên giường ngủ với anh..." rồi "phải đưa ngay 3 tỉ". Sau đó ít phút, có hai thằng xông vào, đến gần Oanh và một tên người bé nhỏ, trông mặt mũi sáng sủa, mắt dữ, tóc nhuộm màu hung, cầm súng bắn Oanh, còn tên cao lớn thì đứng canh gác. Chúng đã dọa Thuận là nếu nói, chúng giết.

Ít ngày sau, ông chú họ bắt Thuận về quê, cho hai triệu đồng. Nhưng khi về Phú Thọ thì có người đến đưa cho ba chục triệu. Tuy nhiên, cứ vài ba ngày lại có người gọi điện đến đe dọa, nhắc nhở... Đó là tên Lục chừa xe máy ở gần đó. Chúng tôi hỏi cung hắn thì hắn cho biết là có một tên cũng vóc nhỏ bé, đẹp trai, đến thuê hắn gọi điện dọa cô Thuận. Hắn đã nhận được hai triệu.

- Thế thằng kia có gọi điện thoại đến không?

- Có, hắn theo dõi Thuận khá chặt chẽ.

- Các đồng chí lên kế hoạch trinh sát quán bar Hải Xuân, đặc biệt về chủ quán. Lưu ý các mối quan hệ của ông ta. Liên hệ với bưu điện tỉnh, xác minh xem máy của ai gọi đến cho Oanh Sói.

- Báo cáo anh, việc này anh Tường đã làm. Máy di động của Oanh Sói là loại dùng thẻ trả tiền trước, và cuộc gọi đến là từ trạm điện thoại công cộng ở ngay đầu phố cách quán bar Hải Xuân 200 mét. Theo nhận định của Tường thì thằng Tiên Chỉ đúng là một tên trùm xã hội đen. Bắt hắn về các tội cho vay nặng lãi, tổ chức sòng bạc, đâm thuê chém mướn thì dễ... nhưng anh Tường tin rằng, hắn không giết Oanh, mà có kẻ nào đó và anh ấy có lần bảo: "Loại như Tiên chưa là cái đỉnh gì? Còn có con rắn to hơn nhiều."

Lê Quang Cường cười nhạt:

- Để rồi xem, ai nhận định đúng. Về dư luận cho rằng Tiên đã gặp Tường, các cậu có suy nghĩ gì không?

- Chúng tôi không nghe thấy - Tâm nói - Nhưng thời gian gần đây, việc bọn tội phạm tìm cách gặp công an, tòa án, viện kiểm sát, cả quan chức chính quyền để chạy án là có - nhất là án kinh tế, cho nên không loại trừ tên Tiên tìm cách tiếp cận anh Tường. Nhưng tôi tin là anh ấy đủ bản lĩnh.

*

Tường về nhà. Hôm nay vợ anh gọi điện bảo anh về để bàn chuyện ly hôn. Liên pha nước cam cho Tường, nói với sự thông cảm:

- Em biết là anh giận em và những ngày qua bố con anh phải sống vất vả. Em cũng là người có lỗi trong chuyện này.

- Bao giờ thì cô sang Đài Loan ở hẳn với ông Cheng?

- Còn tùy thuộc vào anh?

- Tùy thuộc vào tôi ư?

- Vâng. Em đã làm đơn ly hôn...

Liên mở tủ lấy ra lá đơn đưa cho Tường. Anh xem chăm chú rồi lắc đầu:

- Tôi không đồng ý với nội dung lá đơn này. Cô muốn ly hôn để lấy lão Cheng, tôi đồng ý. Nhưng tôi không đồng ý dời căn nhà này lấy con gái tôi. Cô đã ra nước ngoài sống, cô cứ đi. Còn con Thảo nó phải ở Việt Nam với tôi. Nhà của cô, cô cứ giải quyết.

- Anh phải thương em. Em đẻ ra nó...

- Vâng, vậy lúc cô thẳng tay đuổi hai bố con tôi ra khỏi nhà, cô có nghĩ đến nó là con của cô không? Hay lúc đó cô chỉ muốn rảnh tay để đi với lão Cheng? Tôi đồng ý ly hôn, còn việc chia tài sản, không phải bàn vì tôi không có gì, nhưng về con, tôi sẽ để tòa án quyết - nó đi theo ai.

*

Thủ tục cho một cuộc ly hôn cũng không đơn giản. Sau ba lần tổ hoà giải của phường đến thuyết phục không được, lúc ấy Tòa án mới xét. Hôm có giấy gọi của Tòa, Tường cứ thần thờ như người mất hồn. Liên thì trái lại, cô có vẻ như đang mong đợi ngày đó. Sáng hôm đó, hai người cùng bé Thảo vẫn ra quán phở đầu phố ăn. Tường cố nuốt mà không hết được nửa bát.

Phòng xử án dân sự Tòa án quận chỉ rộng khoảng hai chục mét vuông. Bàn ghế trong phòng trông thật thảm hại. Dăm chiếc ghế băng cái thì long chân, cái thì nứt toác... Thẩm phán là một phụ nữ tuổi khoảng ngoài bốn mươi, có khuôn mặt khắc khổ và khô như hạc. Sau những câu hỏi chiếu lệ và những lời khuyên sáo rỗng, chị Thẩm phán tuyên bố.

- Tòa sẽ nghỉ mười lăm phút để nghị án.

Chị thẩm phán vừa nói đến đó, bỗng từ ngoài cô thư ký văn phòng Công ty Vạn Lợi lao vào, nói nhỏ vào tai Liên. Liên tái mặt và run người... rồi hấp tấp chạy vào phòng nghị án và chỉ năm phút sau lại quay ra lấy xe máy và phóng đi. Tường rất ngạc nhiên trước thái độ của vợ. Anh ra hỏi cô thư ký:

- Có chuyện gì đấy cô?

- Ông Cheng vừa bị tai biến mạch máu não, cấm khẩu rồi. Đang cấp cứu ở bệnh viện Quốc tế. Ông ấy đã kịp ký giấy ủy quyền cho chị Liên điều hành Tổng công ty!

Tiên Chỉ rất khoái chí khi biết rằng đại úy Vũ Mạnh Tường bị loại khỏi Ban chuyên án. Tiên hoàn toàn tin rằng nếu như Cường làm phó ban Thường trực Chuyên án thì hẳn sẽ có chỗ dựa.

Tiên quan hệ với Cường đã lâu và cũng giúp Cường nhiều về tiền bạc, tuy vậy Tiên vẫn lờ mờ cảm thấy giữa hẳn và Cường có một khoảng cách nào đó. Tiên đi đi lại lại trong phòng làm việc, trong đầu đặt ra hàng loạt câu hỏi: "Mình chơi với Cường đã gần chục năm nay, thực sự thì mình chưa nhờ vả gì anh ta, ngoài việc bọn đàn em gây án bị bắt thì nhờ Cường lo cho chúng có được sự chăm sóc nào đó trong trại giam, hay được đi lao động nhẹ nhàng... Chưa khi nào mình nhờ anh ta chạy tội cho đàn em... Tại sao Vi Kiến Đức lại khuyên mình hãy cẩn thận với cảnh sát Cường. Bây giờ, số phận mình lại phụ thuộc vào Cường, có lẽ phải thử xem thái độ của anh ta ra sao?"

Tiên gọi điện cho gã quản gia ngôi biệt thự ngoài ngoại thành:

- Anh chuẩn bị cho tôi một bữa nhậu đơn giản? Làm món ba ba hầm thuốc bắc, rượu ta thôi. Lấy loại rượu mà ông già 90 tuổi ở Đắc Lắc vẫn dùng ấy... Cái gì? Hừ ông ấy nhờ rượu đó mà 83 tuổi còn sinh tiếp đứa con thứ mười sáu đây và nhớ lấy bọn trường múa về phục vụ.

Rồi Tiên gọi một người giúp việc:

- Anh xem cho tôi tháng này, có những đám sinh nhật nào?

Anh giúp việc văn phòng vội vàng đi lấy sổ tay rồi hắng giọng đọc:

- Thừa anh, ngày tháng này sinh nhật vợ ông Hoa, Chỉ cục trưởng Quản lý thị trường; ngày 6 sinh nhật ông Viện phó Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh, cùng ngày 6, sinh nhật anh Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự; ngày 10, sinh nhật chị Lệ, vợ anh Bình, Chánh văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh; ngày 11, sinh nhật chú Sáu Nghiêm, Phó chủ tịch tỉnh phụ trách Nội chính...

- Thôi thôi, được rồi. Hôm nay là ngày 3 đúng không? Anh chuẩn bị cho tôi một món quà sinh nhật thật sang trọng: Hai chiếc cravat loại lụa tơ tằm của Pháp, một chiếc bút máy Parker bơm mực, màu đen, ngòi vàng 18K, loại ngòi nét to để ký; và một phong bì ba ngàn USD.

- Dạ vâng. Thừa, lúc nào ông cần?

- Đầu giờ chiều nay. Nhớ lấy loại bút có phiếu bảo hành trên toàn thế giới đấy.

Anh nhân Viên đi khỏi. Tiên gọi điện cho Cường:

- Alô! Chào anh. Tôi xem lịch và nhớ ra thứ sáu này là anh sinh nhật lần thứ năm mươi. Chà, ở quê, tuổi này là được làm lễ lên lão rồi đấy. Thứ tư, tôi phải đi thành phố Hồ Chí Minh thăm người bạn ốm nặng quá. Vì vậy, rất muốn được mời anh bữa cơm hôm nay, gọi là mừng sinh nhật trước... Dạ dạ, anh cứ thi đấu tennis đi. Tôi sẽ đón anh lúc 7 giờ 30. Rất mong anh dành cho cả tối và nếu được cả đêm thì tốt... vâng.

Tiên tắt máy gạt gù về khoái chí bỗng nhiên, Tiên ôm ngực ho sù sụ, mặt tái nhợt đi. Cô phục vụ chạy vào hốt hoảng:

- Thừa, ông bị cảm ạ, có cần em giúp gì không?

Tiên xoa tay:

- Không có việc gì? Đạo này tôi sức khỏe có vấn đề, hay ho sốt linh tinh, người mệt lắm.

- Thế thì ông nên đi khám sức khỏe toàn diện, thử máu, thử huyết áp, chụp tim, phổi xem sao?

- Chữa được bệnh chứ không chữa được mệnh. Thôi kệ nó.

- Nhưng mệnh cũng có khi thay đổi được ông ạ. Em nghe có câu "đức năng thắng số."

- A, cô này hay chữ nhỉ. Giờ tôi mới biết. Ngày xưa cô học gì?

- Dạ thưa em học... học Hán Nôm ở Trường Tổng hợp Văn.

- Học Hán Nôm cơ à? Thế sao không tìm việc gì cho hợp với khả năng...?

- Dạ thưa, học xong, nhưng không sao xin được Việc làm. Một thời gian em phải đi dịch gia phả, dịch vản bia... Vất vưởng mãi, may nhờ được bác Năm Chi xin vào làm ở chỗ ông...

- Thôi chết, nửa năm rồi, bây giờ tôi mới nhớ ra cô là cháu anh Năm Chi. Cô học Hán Nôm, vậy thì sách vở đông tây kim cổ thạo lắm. Thôi thế này, từ nay cô không phải phục vụ nữa mà lên giúp tôi về việc văn phòng. Mà này, cô học Hán Nôm thì có hiểu Kinh Dịch không?

- Dạ, trường chỉ dạy sơ qua, nhưng em rất thích Kinh Dịch nên tự nghiên cứu thêm và đi học ở mấy cụ cao tuổi.

- Hay lắm. Tôi đang có nhiều việc không giải quyết được, cô lập cho một quẻ coi tôi tới đây thế nào?

Cô gái lúng túng:

- Lập quẻ thì phải có đồng chinh... ba đồng chinh, đồng tiền xưa ấy.
 - Tôi có đây. Ngày trước, thỉnh thoảng cũng xem xấp ngựa.
 Tiên mở ngăn kéo lấy ra ba đồng chinh. Cô gái bảo:
 - Ông hãy ngồi tĩnh tâm, tập trung suy nghĩ về điều gì đang mong muốn.
 Tiên suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu gieo quẻ. Cô gái nhìn đồng tiền:
 - Ngửa...ngửa... sấp. Vậy là hào âm. Ngửa... ngửa... sấp... lại hào âm.
 Ở hay, lại ngửa... ơ kìa, lại hào âm. Quẻ thượng là quẻ Khôn..
 Tiên gieo quẻ sáu lần. Cô lập quẻ xong, thờ người ra. Tiên hỏi:
 - Sao, cô nói đi, lành hay dữ?
 - Ông cho nói thật chứ?
 - Cứ nói thật, người quân tử không mong vận may mà mong nhìn thấy hạn.
 - Đây là quẻ Địa Hỏa Minh Di, là quẻ Du Hồn. Nếu có bệnh tật mà gặp quẻ này thì xấu lắm.. Di là thương tổn, là tối đi. Người quân tử gặp thời u ám này phải cẩn thận lắm. Quẻ Thê Ly tức là Hỏa, quẻ dụng là quẻ Khôn, tức là Thổ. Quẻ Thê sinh quẻ Dụng, Hỏa sinh Thổ là tốt kị, là chủ về việc mình bị mất mát, hao tổn. Mà việc mất mát xảy ra đến nơi rồi.
 - Bao giờ?
 - Ngay bây giờ... Không, ngay trong ngày hôm nay.
 Tiên cười:
 - Tôi nay tôi phải đi dự sinh nhật một người bạn. Quà cáp biểu xén khoảng hơn năm chục triệu. Đây chả mất là gì.
 Cô gái lắc đầu:
 - Biểu người mà họ nhận cho là được, sợ họ không nhận mới là mất, nhưng mất mát lớn hơn thế nhiều...
 - Là bao nhiêu?
 - Không thể tính bằng tiền mà bằng sự nghiệp và.. bằng sinh mạng. Ông đang ốm, gặp quẻ Du Hồn là rất xấu.
 - Vậy có cách nào tránh được không?
 - Nếu ông là người dám làm, gặp lúc hắc ám, vận bĩ, hãy bỏ nhà, bỏ nước mà đi.
 Tiên mím môi suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu:
 - Tử sinh hữu mệnh. Tôi sẽ ở đây. Cảm ơn cô. À mà này, đừng gọi tôi là ông nữa.
 - Dạ thưa, bà... bà dặn vậy.
 - Hừ! Vợ tôi à, bà ấy thì muốn tất cả con gái trên đời này gọi tôi bằng.. cụ?
 *

Tường trong phòng làm việc. Anh vẫn đang nghiên cứu hồ sơ vụ án Oanh Sói. Thấy Thành vào phòng, anh nói với về khó chịu:
 - Thế là bao nhiêu công anh em mình làm nay thành công cốc. Cậu bàn giao toàn bộ tài liệu trình sát cho Ban chuyên án chưa?
 - Bàn giao xong rồi. Em và Đức cùng nhận được lời cảm ơn và đi làm việc khác rồi.
 Tường đứng phắt dậy:
 - Sao, các cậu cũng bị loại khỏi chuyên án à?
 - Vâng, Lưu, Tâm cũng thế.
 Tường ngồi phịch xuống:
 - Thế là chết. Họ sẽ cho hướng điều tra sang chuyện khác rồi.
 - Sang chuyện khác là thế nào?
 - Nó sẽ là thế này. Có lẽ các cậu không hiểu hết. Vì sao tôi quyết tâm thực hiện chuyên án trình sát? Thực ra, chứng cứ về Tiên giết Oanh còn rất mơ hồ. Nếu Tiên chủ mưu thì đã bàn với ai, giao nhiệm vụ cho ai, phân công thế nào? Ai thực hiện... Nếu ta không làm rõ những điều đó, khi bắt Tiên - lấy cớ là bắt về tội tổ chức sòng bạc, buôn lậu, trốn thuế... thì dễ, nhưng hấn chủ mưu thế nào, mạng lưới hoạt động ra sao, tẩy rửa tiền, quan hệ với bọn mafia Đài Loan kiểu gì thì sẽ không tìm ra. Như vậy là đánh rắn khúc giữa. Tở hoàn toàn tin rằng kẻ giết Oanh Sói chính là một "bố già" thực sự. Tiên cũng là một loại "bố" nhưng vẫn là bố trẻ, chưa phải "bố già". Rồi cậu xem, vài ngày nữa, chiến dịch tấn công tội phạm có tổ chức sẽ được mở màn rất rầm rộ. Tất cả đám tay chân của Tiên sẽ bị bắt...
 Nhưng trị Tiên thì dễ mà bắt "bố già" thực sự mới là khó. Liệu có khả năng là có một gã nào đó muốn Tiên chết càng sớm càng tốt không?

- Em cũng nghĩ là như thế. À, hai anh ở Cục Cảnh sát Hình sự cũng bỏ về rồi. Họ không đồng ý với phương án của anh Cường.

Ngừng một lát Thành hỏi:

- Chuyện anh với chị ấy sao rồi?

- Chưa ra đầu vào đầu. Cô ấy nghe tin lão Cheng bị tai biến mạch máu não thế là xin hoãn ly hôn.

- Em có thằng bạn làm bên An ninh Kinh tế. Nó cho biết là trước khi bị bệnh, lão Cheng đã ký quyết định bổ nhiệm chị Liên là phó trưởng giám đốc, đồng thời tặng chị ấy năm ngàn cổ phiếu trong công ty. Mỗi cổ phiếu trị giá 10 USD. Hôm qua tại Bệnh viện Quốc tế chị ấy và lão Lê Minh nói chuyện với nhau rất lâu, xem ra có vẻ tâm đầu ý hợp lắm. Lê Minh cũng là bạn chí cốt của lão Cheng. Nghe nói ngày xưa, khi Lê Minh còn là thuyền trưởng tàu Viễn Dương thì đã biết Cheng rồi. Năm 1994 không có Lê Minh thì còn lâu lão Cheng mới lập được công ty ở Việt Nam, bởi vì hình như bên An ninh của Bộ có nghi vấn gì đó Về lão Cheng.

- Có phải Lê Minh, tổng giám đốc công ty Minh Đức không?

- Đúng thế. Lê Minh đang là chủ doanh nghiệp nổi nhất tỉnh, nhất là công tác từ thiện, hoạt động xã hội, ông ta là người có uy tín lắm.

- Nghe đầu khối doanh nghiệp ngoài quốc doanh chọn ông này ra ứng cử vào Hội đồng nhân dân tỉnh khóa này.

Tường bỗng đột ngột hỏi:

- Đây, không hiểu sao tớ có linh cảm rằng Oanh Sói có mâu thuẫn rất nặng nề đối với kẻ nào đó mà chính là người đã gọi điện thoại cho tớ trước lúc chết. Nghe như lời cô Thuận tường thuật thì giữa họ hẳn đã có một mối quan hệ sâu sắc nào đó từ xưa. Một vấn đề nữa, Tiên Chi cũng có thể là đối thủ mà kẻ kia cần loại trừ.

*

Tiên Chi đưa Lê Quang Cường đến biệt thự ngoại ô của mình. Bữa ăn của họ - tuy được gọi là sinh nhật - nhưng chỉ có hai người:

- Tôi biết phận mình là đang nằm trong vòng ngắm của anh - Tiên nói - Vì vậy tôi không muốn mời ai. Trước hết, tôi xin chúc mừng anh sinh nhật lần thứ 50...

Họ cụng ly. Tiên nói tiếp:

- Thứ hai, tôi xin chân thành cảm ơn, anh đã đến ăn cơm với tôi.

- Sao mà khách sáo thiếu

- Ăn cơm mà có hai người, cũng khó vui, tôi gọi hai con bé đến hầu rượu cho vui nhé?

Cường đồng ý:

- Được, nhưng lát nữa. Tôi muốn nói trước vài việc với anh..

Tiên dường như không để ý đến câu nói đó mà bê ra hộp quà:

- Nhân dịp sinh nhật anh, bà xã tôi có món quà mừng.

Cường tỏ ra sành sỏi:

- Xin nhận. Rất cảm ơn, nhưng cho phép mở xem chứ?

- Anh mang về mở thì hơn... Mà tùy anh!

Cường mở hộp:

- A, cravat... chà của Pháp à? Tơ tằm chính hiệu đây. Màu rất nhã, rất sang. Tôi xin nhận... Còn gì đây?

Bút máy à?

Cường xem cây bút:

- Thật tuyệt vời. Tôi xin nhận. Bút này chỉ để ký chữ viết thì nét to quá. Cây bút này, lẽ ra phải dành cho các bậc chính khách, các thương gia, các nhà doanh nghiệp... Vào tay tôi, không hợp lý.

- Sao không hợp lý?

- Nó vào tay tôi, chữ ký của tôi là gì? Là bắt, là tổng giam, là có kẻ vào tù, là có kẻ khuynh gia bại sản, thậm chí là có kẻ phải ra dựa cột. Còn gì nữa? phong bì à? Thôi, cái này xin gửi lại người anh em.

- Ấy chết, gọi là có tý chút mừng sinh nhật. Anh làm thế là không coi tôi như bạn bè rồi.

- Vì là bạn bè, tôi mới không nhận. Anh làm vát vã, kiếm đồng tiền đâu có dễ... Tôi cứ gửi vào két của anh, khi nào cần tôi xin.

Tiên buồn thiu khi thấy Cường kiên quyết từ chối. Cường bảo:

- Tôi cũng cần thông báo để anh đề phòng. Lần này đích thân Phó giám đốc Hoàng Văn Trung chỉ đạo chuyên án, bọn tôi sẽ chỉ là quân đầu sai - chỉ đâu đánh đó - cho nên anh nên rà soát lại tất cả các hoạt

động kinh doanh của mình, sợ hờ chỗ nào bịt lại chỗ đó; sổ sách giấy tờ lo hợp thức đi; bọn đàn em đưa nào có chuyện, chi tiền cho rồi bảo biến ngay. Tôi sẽ có thông tin kịp thời cho anh.

- Cảm ơn anh. Nhân đây, tôi cũng phải tâm sự với anh vài điều. Thực sự tôi vốn là kẻ không ra gì? Hai tiền án, ba tiền sự. Vốn là lưu manh chuyên nghiệp, là tay đao búa... Nhiều người gọi tôi là trùm xã hội đen... Nghe nặng nề đấy, và có phần đúng nhưng cũng có phần hơi quá. Tôi nói thực, các vũ trường, nhà hàng của tôi nếu không có đội quân bảo vệ răn mặt của tôi, liệu bọn khác có dễ yên không? Nếu bây giờ, tôi từ bỏ hết, hầu như kẻ từng ôm hận với tôi hàng chục năm qua có dễ yên không? Khi tôi không có tiền, không có sức mạnh, thì có nghĩa là sẽ chết. Chết ngay tức khắc. Chỉ cần bọn chúng thuê một tên nghiện hút, rình tôi đi ngoài đường, xia cho nhát dao, thế là xong. Tôi rất muốn gạt bỏ hết ân oán giang hồ nhưng không được nữa rồi, muộn cả rồi, chậm cả rồi.

Cường an ủi:

- Anh cả nghi rồi. Theo tôi, tình hình có gì là bí mật đâu. Giới giang hồ tung tin, đồn đại là anh giết con Oanh... Đó chỉ là tin đồn. Chưa bao giờ cơ quan công an lại điều tra, xử lý theo lời đồn cả.

- Không, anh nhầm. Thời buổi này, nhiều khi chết về lời đồn đấy. Anh đã thấy bài học của ông Cường, chủ tịch tỉnh khóa trước chưa? Ông ấy là người liêm khiết, sống ngay thẳng... Vậy mà trước lúc bầu cử, ông ấy bỗng dưng có hàng ba hecta đất ở khu Công nghệ cao; có một biệt thự mi-ni ở Vũng Tàu; thằng con trai chỉ do xô đẩy nhau ngã vỡ đầu phải đi viện, thế là thành chuyện chơi với với tron lưu manh, được nâng lên hàng thủ lĩnh... Và đó là cuộc thanh toán ân oán giang hồ. Rồi vợ chồng ông chỉ có mỗi một lần đi với mục Dung, giám đốc Ngân hàng Cổ phần số 9 vào tham quan một siêu thị mới mở, thế là khi mục Dung bị bắt, thì vợ ông Cường được coi là ô che, và sống bằng tiền do Dung cung phụng... Hậu quả là một loạt đơn nặc danh được gửi tán loạn đi các nơi, và tất nhiên... ông Cường về hưu ở tuổi năm sáu. Ô, mà thôi, hôm nay sinh nhật anh, sao lại nói đến nhiều chuyện không vui. Nào, ta làm ly nữa. Rượu này là loại rượu ông uống bà khen đấy.

- Chả làm gì có thứ rượu đó đâu, tôi thử hết rồi. Nằm cạnh bà xã, nghe bà ấy than thở nào là hết tiền, nào là chuyện ông chú, bà bác, chuyện con, chuyện cái thì có uống rượu của Khang Hy cũng vô ích. - rồi Cường ngêu ngao - số tôi thật chẳng ra gì. Vợ thì đời cũ, tivi đời đầu... "

- Anh nói đúng. Vậy thì chúng ta sẽ uống rượu và xem những "tivi đời áp chót", những "tivi" này chúng không biết ta là ai; không quan tâm đến bất cứ cái gì trên đời ngoài túi tiền của mình.

Cường xua tay:

- Hôm nay ư? Thôi, tôi xin phép. Để khi khác. Anh em mình có việc gì phải khách khí...

Tiên chưng hửng nhìn Cường kiên quyết ra vô.

Lê Quang Cường trở về nhà. Đang đứng trước gương ướm thử chiếc cravat Tiên mới biếu thì Huyền ra hỏi mĩa mai:

- Ai mới tặng quà thế? Chọn cravat mỹ miều thế kia, chắc là có cô nào hả?

- Mình chỉ suy diễn linh tinh. Tay Tiên tặng nhân sinh nhật đấy.

- Sao, anh vẫn đi chơi với thằng cha Tiên à? Em nghe cả thành phố đồn đó là một lão lưu manh hạng nhất đấy.

- Ngày xưa thì quả là có thế. Nhưng năm năm nay, hẳn thay đổi nhiều rồi. Bọn anh có khi nào rời mắt khỏi hần đầu...

- Nhưng mà dù thế nào anh cũng nên hạn chế chơi bời với hần.

Nghe vợ nói thế, nhất là lại nhìn thấy chị trong bộ quần áo nâu xồng của nhà chùa, Cường phát bần:

- Không phải dạy khôn cho tôi. Tôi là Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự, tôi lại không biết chọn người mà chơi hay sao? Làm cảnh sát hình sự, muốn hiểu lưu manh thì không thể không chơi với chúng. Rồi mình xem, khi hình sự đã ra tay thì không kẻ nào thoát.

- Ồi dào? Em lạ gì tư tưởng "triệt" và "đề" của các anh.

Có tiếng chuông điện thoại, Huyền nghe máy..

- Dạ... vâng, tôi nghe ạ. Vâng? Anh chờ tí chút... Anh Cường này, có điện thoại của anh.

Cường cầm máy:

- Tôi nghe đây?

Từ đầu dây đang kia lại vang lên cái giọng kẻ cả và pha chút lạnh lùng:

- Thế nào, sao hôm nay tan cuộc sớm thế. Uống công mấy con bé Trường múa chờ đợi...

- Ai đấy? Ông nói cho nghiêm túc nhé.

- Đùa tởm chút thôi. Rất mừng là anh biết giữ mình. Tôi xin báo để anh biết, sắp có cuộc thanh toán ân oán giang hồ giữa băng của lão Tiên với bọn Hải Phòng đấy.

- Chúng thanh toán nhau về cái gì?
- Bắt nguồn từ kinh tế. Hàng của thằng Tiên bóp chết mấy chục doanh nghiệp rồi.
- Và cả anh nữa chứ?
- Không, tôi chưa chết. Nhưng mà này, tôi rất muốn anh sớm ra tay. Điều đó có lợi cho anh hơn đây. Anh biết tin gì mới chưa?
- Chưa, tin gì?
- Bộ sẽ điều Hoàng Văn Trung về Tổng cục Hậu cần trong nay mai. Như vậy là ghế phó giám đốc đang trống đấy.
- Tưởng gì? Đã có quy hoạch cán bộ rồi. Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra đang là ứng cử viên nặng ký đấy.
- Quy hoạch.... anh biết chuyện thằng Tiên đã làm thay đổi quy hoạch cả khu dân cư Đàm Quan không? Thôi chuyện đó để tôi lo. Còn anh, bây giờ là phải đánh thật hăng. Đừng quên khi nào ra quân, cho mấy tay nhà báo đi theo.

Cường buông máy và bất giác anh nghĩ đến những việc mình chuẩn bị làm sắp tới và cảm thấy có đôi chút bàng hoàng bởi lẽ làm cảnh sát hàng chục năm rồi nhưng chưa có lần nào đánh án cờ bạc mà lại có nhiều điều rắc rối đến thế này. Công bằng mà nói trong suốt bao năm qua, việc đấu tranh với tệ nạn cờ bạc đặc biệt là hoạt động của các sòng bạc lớn - chưa bao giờ được các cấp chính quyền và cả lực lượng công an coi trọng cả. Trong các chiến dịch truy quét tội phạm hình sự, bao giờ cấp trên cũng chỉ nhấn mạnh đến tấn công bọn trộm cắp, bọn đâm thuê chém mướn... Còn các ổ nhóm cờ bạc, đơn vị nào biết, tổ chức trình sát rồi phá tụ điểm thì tốt, bằng không thì cũng chả sao. Chưa có trường công an phường, hoặc cảnh sát hình sự nào mất chức vì để sòng bạc hoạt động.

Thực ra, việc coi nhẹ đấu tranh với bọn cờ bạc xuất phát chính là từ nhận thức về loại tội phạm này. Hầu như các đơn vị nghiệp vụ của Tổng cục Cảnh sát, các chuyên gia về tội phạm hình sự chưa có một nghiên cứu cụ thể về tính chất, đặc trưng và mức độ nguy hiểm của loại tội phạm cờ bạc. Ngay các cơ quan tố tụng như Điều tra, Viện Kiểm sát, Tòa án cũng không mấy khi "nặng tay" với tội danh cờ bạc. Luật hình sự cũng chỉ dành cho tội cờ bạc mức án vừa phải. Điều đó cũng dễ hiểu bởi vì người ta vẫn có ấn tượng chơi cờ bạc ở mức độ nào đó là một thú vui, thậm chí còn được coi là thú vui "tao nhã". Chả thế mà ngay từ ngày xưa, trong bài phú Tài Bần - một kiểu đánh bài gần giống với tổ tôm, chẵn đã có đoạn:

"Nơi thời: Lầu hồng gác tía, gió cuốn trăng soi, đèn pha lê thấp, sập vân mẫu ngồi. Đưa hầu bốc nọc, đưa chực chia bài. Trăm nghìn chẳng tiếc, chơi lấy kéo hoài.

"Nơi thời: Mấy mặt làng nho, vài người bạn cũ, điều thuốc miếng trầu, câu thơ vắn phú. Ngày hầy còn dài, ta chơi cho bõ.

"Lại kia: Mấy cậu dẹo trai, mấy ả mày ngài. Đồng hồ túi áo, kim cương hoa tai. Ma-đam, me-sù, giắt lung cổ bài. Chim chuột là cốt, được thua cũng lời

"Lại kia: Nhà tranh rách rạc, giường tre lệch lạc. Thằng quần lông bàn, đưa khăn mảnh bát. Thuốc khét râu ngô, nước bung chè hạt. Người mười đồng xu, bài một cổ nát. Ngọn đèn lơ mơ, năm canh xào xạc...

Người mà hiểu được tính chất nguy hiểm của tệ nạn cờ bạc, đặc biệt là cờ bạc có tổ chức chính là những cảnh sát hình sự. Do phải thường xuyên đấu tranh và đối mặt với bọn tội phạm hình sự nên họ hiểu hơn ai hết không có kẻ tội phạm nào mà không xuất phát điểm từ cờ bạc và ma túy, và cũng không có nơi nào dễ tụ họp, bàn bạc, dễ thống nhất ý chí... hơn là ở các xó bạc.

Lê Quang Cường rất hiểu về loại tội phạm cờ bạc bởi lẽ anh trưởng thành từ một trình sát hình sự. Anh cũng rất biết là không một ổ cờ bạc nào có thể tồn tại mà không có sự bao che, dung túng hoặc đồng lõa của chính quyền cấp cơ sở, đặc biệt là công an phường và cảnh sát hình sự ở cấp quận, huyện. Từ khi nhận nhiệm vụ là Phó ban Thường trực Chuyên án, Cường tập trung nhiều công sức vào tìm hiểu cách tổ chức các sòng bạc của Tiên Chi và anh quyết tâm chọn điểm đột phá vào Tiên Chi là từ sòng bạc. Các trình sát cho Cường biết mặc dù Tiên Chi đã cho đẹp hai sòng bạc để che mắt thiên hạ và tạo ra tiếng tốt là đã "gác kiếm rửa tay", nhưng thực chất, hai sòng bạc mà hãn cho đẹp chỉ là hai sòng nhỏ. Sòng bạc lớn nhất lại nằm ngay trung tâm thành phố, trong một khách sạn khá sang trọng.

Khách sạn này mang tên một nơi cờ bạc nổi tiếng của Mỹ là thành phố Las Vegas. Chủ khách sạn không ngần ngại cho thêm ngay chữ New, vì vậy tám biển New Las Vegas Hotel lúc nào cũng sáng rực ánh đèn màu. Chủ khách sạn này là Toàn Híp, chỉ là bạn làm ăn với Tiên nhưng Toàn đã cho Tiên thuê toàn bộ tầng 3, tầng 4 của khách sạn để làm sòng bạc. Mỗi tầng có 8 buồng và mỗi buồng là một sòng bạc. Hình thức chơi ở đây có đủ kiểu, từ sóc đĩa đến đánh chắn, đánh ba cây và Roulette.

Toàn bộ công việc cai quản sòng do một đệ tử đặc biệt thân cận của Tiên là Tiến Trọc đảm nhiệm. Tiến Trọc liên lạc với Tiên qua một đường dây khác, vì vậy không ai biết sòng bạc này thực chất là của Tiên. Khách sạn vẫn nhận khách bình thường nhưng không bao giờ có khách nghỉ ở tầng 3 - 4 mà toàn ở từ tầng 5 trở lên. Tầng 1 là khu lễ tân, tầng 2 là nhà hàng... Tiến Trọc cấm các con bạc được xuống tầng 2 ăn nhậu kể cả khi thắng cuộc. Những con bạc nào giở trò đều bị đám tay chân của Tiến Trọc trừng phạt thích đáng. Những con bạc khi đến đánh phải có người bảo lãnh. Không một người lạ nào có thể đi lên tầng 3 hoặc 4 nếu như không có người đi kèm là vệ sĩ của Tiên hay người đã chơi bạc chuyên nghiệp ở đây.

Vì nghi có một số nhân viên hình sự của đội chống tệ nạn quan hệ với bọn Tiến Trọc nên Lê Quang Cường quyết định giao cho Đội Đặc nhiệm tổ chức trinh sát và dẹp sòng bạc này. Cường họp với Ban chỉ huy Cảnh sát Đặc nhiệm. Đội trưởng là Đại úy Quân.

- Lãnh đạo tỉnh giao cho tôi một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng và tôi đã quyết định giao việc này cho cảnh sát đặc nhiệm. Các đồng chí phải giữ bí mật tuyệt đối. Ngay từ đêm nay, chúng ta sẽ tiến hành trinh sát khách sạn New Las Vegas.

*

Trước cửa khách sạn New Las Vegas, phía đường bên kia bỗng xuất hiện một anh chàng bán bột lửa. Tuy nhiên anh ta suốt ngày ngồi đọc báo đọc sách và khi thấy có xe máy, ô tô chở khách đến thì anh ta ghi số xe, số người vào khách sạn... Vào một buổi chiều, có một đôi nam nữ đến thuê phòng. Đó là hai trinh sát hình sự. Họ cứ nằng nặc đòi thuê tầng 3.

- Thưa anh, xin anh nghỉ tầng 5, đi lại đã có thang máy... ở trên đó, ngắm thành phố về đêm đẹp tuyệt. - Anh nhân viên lễ tân từ tốn nói. Trong khi đó, một gã nhân viên lễ tân khác nhìn hai trinh sát với con mắt hết sức cảnh giác.

- Cô bạn tôi thì lại không muốn ở quá cao - Trinh sát nói - Nhưng thôi, tầng 5 cũng được.

Cô gái tỏ vẻ miễn cưỡng:

- Bảo ở đằng kia thì không nghe. Anh lấy phòng rộng nhé..

- Phòng rộng, Super Deluxe giá 30 USD/ngày đêm.

- Có vấn đề gì đâu?

- Anh chị lấy phòng 503.

Nhân viên lễ tân đưa thẻ khóa phòng cho hai người. Một nhân viên khác nhanh nhẩu xách đồ đạc cho họ.

Cô gái cầm khóa phòng bỗng reo lên:

- Anh ơi hôm nay đánh "bach thủ" con 03 và con 50 đi.

- Ồi dào, em chỉ mê cờ bạc, ừ thì đánh.

Trong cầu thang máy, cô gái đưa cho anh phục vụ hai tờ 20 USD:

- Tôi nhờ anh đi đổi tiền Việt rồi ra hàng lô-tô, ghi cho tôi tất cả chỗ này, hai con 03 và 50. Còn nếu có chủ đề nào tin được thì ghi cho tôi.

Tay nhân viên mân mê hai tờ USD về hồ hững. Cô gái hiểu ý, đưa cho hắn tờ 50.000 đồng:

- Đây là công của anh.

Lập tức hắn tươi nét mặt:

- Nếu chỉ đánh đề thì đơn giản. Em ghi giúp anh chị ngay.

- Này ở đây có máy đánh bạc không?

- Dạ, không ạ. Trước kia có, sau phức tạp quá, ông chủ em bỏ rồi.

Trinh sát nam nói:

- Cô bạn anh đây máu cờ bạc loại một. Đi ra Hà Nội, chỉ máu kiếm chỗ nào chơi ba cây...

- Nếu anh chị muốn, tối nay, em bảo vài đứa lên chơi cho vui.

- Không cần, tối nay, bọn anh đi xơi khác.

Nhận phòng xong, trinh sát nữ bỗng cười ngặt nghẽo:

- Bây giờ mà ông xã em mò đến đây thì ra sao nhỉ?

- Hừ, lão ấy làm an ninh, lạ gì kiểu trinh sát này.

- Này, em chuẩn về cho con bú đây. Lát nữa tức sữa lắm.

Trinh sát nữ xuống thuê taxi đi luôn. Còn lại trinh sát nam, anh thông thả đi xuống tầng 4... và đi cầu thang thường. Vừa ngó ngó số phòng, anh để ý thấy camera đặt dọc hành lang. Ngay lập tức có hai nhân viên bảo vệ, nom rất to con đến:

- Xin lỗi, anh tìm ai ở đây?

- Không, tớ ở phòng 503 - Anh đưa chìa khóa ra - đi bộ tham quan khách sạn một tý.

- Có gì mà tham quan. Tầng nào cũng vậy.

- Thế à, thôi xuống tầng 2 kiếm lon bia...
 - Dưới đó có bia tươi.. bia tươi kiểu Úc đây.
- Nói rồi chúng khéo léo đưa anh vào thang máy và một tên theo anh xuống tận quầy, rồi chúng chạy xuống hỏi lễ tân:
- Thằng ở phòng 503 là thằng nào đấy?
 - Ở Sài Gòn ra. Đi với con bồ xinh đáo để.
 - Cũng là dân máu đỏ đen - tên phục vụ ban nãy nói và chìa ra hai tờ giấy ghi đề - Vừa đến đã sai đi đánh hai con này. Tối nay, chúng bảo nhau đi tìm xới...
 - Chúng mày kiểm tra cẩn thận, nếu thấy đúng dân có tiền, dám chơi, thì cho nó xuống thử một tối. Nhưng đưa vào chỗ chơi tá lả cò con thôi. - tên vệ sĩ dặn như vậy.

*

Mất mười ngày trinh sát, toàn bộ bí mật của các sòng bạc trong khách sạn được phơi bày. Lê Quang Cường quyết định tấn công khách sạn New Las Vegas vào tối thứ bảy.

12 giờ đêm, toàn thể đội đặc nhiệm bổ sung thêm hai chục cảnh sát cơ động đã chuẩn bị sẵn sàng. Mọi người ăn bánh mì và ngồi tại hội trường. Trung tá Cường ra lệnh cho trực ban:

- Đồng chí cho thu hết điện thoại di động.
- Rồi Cường chỉ vào một tập năm anh nhà báo, trong đó có ba phóng viên truyền hình:
- Xin các nhà báo thông cảm, chúng tôi cũng phải thu điện thoại của các đồng chí.
 - Sẵn sàng thôi, nhưng xin đừng khóa máy kéo vợ em gọi đến, "điện thoại ngoài vùng phủ sóng mà trong vòng phủ... vậy" là chết đấy. Đề nghị trưởng phòng sau khi thu điện thoại di động thì có thể tiết lộ cho anh em tí chút được không? - Một nhà báo có bộ mặt rất ngầu nói với vẻ lo lắng thực sự.
 - Các anh thứ lỗi, chúng tôi cho các anh đi theo thể này là ưu tiên đặc biệt rồi. Đêm hôm nay, các đồng chí nhớ là mở màn cho một chiến dịch tấn công tội phạm có quy mô lớn nhất, đánh vào các băng ổ nhóm lớn nhất ở tỉnh ta.

Một cảnh sát đặc nhiệm mặc áo giáp, cầm súng AK hỏi băng quơ:

- Chả hiểu đánh nhóm nào mà chuẩn bị cứ như đánh giặc.
- Thì cũng phải phô trương lực lượng tạo uy thế cho hình sự chứ.
- Quái gì phải ầm ĩ, mấy thằng lưu manh, tùm cồ, cho vài cái bạt tai là run ngay.

Cường ra khỏi phòng, một chiến sĩ nhìn theo:

- Chuyến này mấy ông nhà báo tha hồ mà có ảnh nóng tin nóng nhé. Mà này, lính chúng tôi rủi có chết còn được liệt sĩ, thế các anh có được không?

Một nhà báo trẻ lo lắng hỏi:

- Chúng có súng à?

Anh cảnh sát đặc nhiệm nói tinh bơ:

- Thế ông tưởng chúng tôi thích mặc áo giáp, đội mũ sắt à? Đi đánh tội phạm bây giờ rất nguy hiểm vì chúng dám chơi hàng nóng ngay. Tốt nhất là cá ông đứng ngoài khi nào chúng tôi trời chúng xong hãy vào quay phim, chụp ảnh. Như thế an toàn hơn.

12 giờ đêm, từ khách sạn một trinh sát trong vai người thuê phòng gọi điện từ ngay bàn lễ tân về cho Cường:

- Ông anh à, đến đây làm với em một chai đi.
- Tao không đến, muộn rồi.
- Vâng, thế thì em đi ngủ đây. - Trinh sát nói uể oải rồi lên phòng nghỉ ở tầng 6.

Cường nghe điện, ra lệnh tập trung quân dưới sân. Sau khi điểm danh các tổ xong, Cường đồng dục:

- Các đồng chí! Thực hiện kế hoạch tấn công bọn tội phạm hình sự số 08 của Tổng cục Cảnh sát nhân dân, hôm nay chúng ta sẽ tấn công vào một sòng bạc lớn nhất của nhóm tội phạm Tiên Chi. Bây giờ tổ trưởng các tổ sẽ nhận nhiệm vụ. Trên xe ô tô, các đồng chí phổ biến cho chiến sĩ.

Các chiến sĩ cảnh sát hình sự lên ô tô, nhưng không phải là xe chở quân mà toàn xe 15 chỗ và xe du lịch. Trên một xe, một tổ trưởng đọc giấy rồi nói:

- Tổ của ta được lệnh trấn giữ cầu thang lên tầng.

Trên một xe khác, đồng chí tổ trưởng nói:

- Các đồng chí khám xét toàn bộ tầng ba và bắt giữ tất cả con bạc ở các phòng. Tầng ba có 8 phòng thì chúng ta chịu trách nhiệm các phòng số lẻ. Phòng số chẵn do bộ phận khác. Tên nào ngoan cố được dùng công cụ tấn công ngay.

Tại trụ sở phòng Cảnh sát Hình sự, Lê Quang Cường nai nịt gọn gàng, giày cao cổ, mũ sắt áo giáp, quần áo rằn ri của Cảnh sát Cơ động. Các nhà báo chụp ảnh, quay phim cảnh anh kiểm tra khẩu súng ngắn P. 64, đếm từng viên đạn... Chuẩn bị xong, Cường bảo:

- Nào, ta lên đường. Các nhà báo phải bám sát tôi, nhưng đề nghị tập trung quay anh em chiến đấu. Đừng đưa tôi lên màn hình, mặt báo.

Khi các phóng viên chuẩn bị lên xe thì anh chàng phóng viên lo lắng lúc nãy bỗng rên rí:

- Trời ơi, em đau bụng quá?

Cường sốt ruột:

- Vậy đồng chí ở nhà, chuẩn bị chụp ảnh lúc dẫn chúng về đây.

Tuy vậy, động tác giả vờ của anh chàng đó không qua nổi mắt các phóng viên khác, họ cười mỉa mai.

Trong đó có một cô gái... Cô nói:

- Đứng là đồ... già cái của nợ mà... non hột.

Trên ô tô, Cường dùng bộ đàm sóng ngắn liên tục ra lệnh:

- Tất cả các mũi chú ý! Cho xe tập kết ở góc phố Trần Nhật Duật. Chờ tôi tới. Không một cảnh sát nào được ra khỏi xe. Trinh sát 1 báo cáo đi. Có hiện tượng gì mới không?

- Trinh sát 1 báo cáo: Vừa có thêm một xe mang biển của ủy ban nhân dân tỉnh đến. Có 3 người vào. Toàn các mẹ già cả.

- Báo cáo thủ trưởng, trinh sát 2 và 3 báo cáo: Chúng tôi vẫn trên tầng thượng của khách sạn ngấm trắng. Lưu ý, phòng 301 và 304 là phòng chơi Roulette hôm nay không có khách.

Đoàn xe đã tập kết góc phố. Xe của Cường vừa tới nơi, anh ra lệnh:

- Tấn công ngay. Trinh sát 2 và 3 chặn cầu thang. Trinh sát 1 áp sát quây lễ tân, đề phòng chúng cất điện. Đoàn xe lao như cơn lốc vào cổng khách sạn. Tốp thì lao lên tầng 3, tốp lên tầng 2, tốp lên tầng 4. Một nhân viên khách sạn định cất cầu dao điện thì bị trinh sát đóng giả là người chữa bật lửa chìa súng bắt đứng im.

- Bỏ tay ra, ông em. Cảnh sát hình sự đây.

Nói rồi, anh nhảy vào lõi cổ hấn ra. Các cánh cửa phòng bị đập tung, cảnh sát Đặc nhiệm, cảnh sát Cơ động ulla vào, nhanh như gió cuốn, hùng hục khí thế tấn công tội phạm, tạo nên thế áp đảo. Các con bạc im lặng úp mặt vào tường. Mấy tên bảo vệ định lao vào cứu một sòng bạc bị các trinh sát quật ngã, khóa tay ngay.

Tại một phòng chơi tá là ăn tiền anh em thấy chỉ toàn phụ nữ mà người nom trẻ nhất trong họ cũng ngoài bốn mươi. Các bà nhìn cảnh sát đặc nhiệm bằng con mắt dừng dừng như không. Chưa ai kịp hỏi gì thì một bà đứng lên chỉ tay vào mặt Cường:

- Anh Cường, mấy mẹ già chúng tôi chơi vui, anh làm cái trò gì vậy? Làm gì có tiền.

Hóa ra đó là bà vợ ông Năm Chi, phó chủ tịch tỉnh. Bà móc ví lấy điện thoại di động gọi cho chồng:

- Alô... alô... mình à.

Cường nổi nóng, anh giật ngay máy điện thoại di động của bà:

- Alô, anh Chi ạ? Em Cường hình sự đây. Vâng, hôm nay thực hiện kế hoạch tấn công tội phạm hình sự của anh, chúng em đánh thắng Las Vegas. Bà chị đang chơi tá là ở đây... tiền không biết bao nhiêu, chưa kiểm tra... Vâng, vâng, em sẽ lo. Vậy, anh yên tâm!

Cường tắt máy, nghiêm giọng:

- Bây giờ chị và mọi người ngồi im ở đây, chớ có lộ mặt ra cửa. Lát nữa thì lặng lẽ mà về. Để nhà báo họ chụp được thì khổ đấy.

Vợ Năm Chi tái mặt, năn nỉ:

- Chú bảo mấy tay nhà báo, bỏ cái tấm hình của chúng tôi đi nhé.

Cuộc tấn công diễn ra rất bài bản. Ngoài số con bạc bị bắt là bọn vệ sĩ của sòng bạc. Tiến Trọc cũng bị bắt lúc hấn ở phòng riêng với bồ. Thấy động, hấn vội chụp bộ tóc giả lên đầu. Với thái độ nhũn nhặn hấn theo cảnh sát ra xe. Trên ô tô, hấn bảo một tên đàn em: "Nhắc tất cả là Tiên "trọc" đang đi Hải Phòng".

Sau khi áp giải tất cả số con bạc về phòng Cảnh sát Hình sự, Cường cho mời đại tá Trần Phúc giám đốc Công an tỉnh, phó giám đốc và đồng chí Chủ tịch tỉnh đến. Cường báo cáo sơ bộ kết quả:

- Thừa đồng chí Chủ tịch, thừa các đồng chí trong Ban giám đốc, thực hiện nghiêm túc chỉ thị của ủy ban nhân dân tỉnh về tấn công truy quét tội phạm hình sự và bắt truy nã, Phòng Cảnh sát hình sự đã lập án và xóa sổ sòng bạc có quy mô rất lớn ở khách sạn Las Vegas. Sau mười ngày trinh sát, lúc mười hai giờ đêm chúng tôi tấn công. Kết quả là bắt giữ hai mươi hai con bạc, sáu tên vệ sĩ của sòng, ông chủ khách sạn,

thu tại chỗ hơn 600 triệu đồng, 20.000 USD, ngoài ra còn một số vàng, nhẫn, dây chuyền, đồng hồ quý, hơn 100 đăng ký xe máy và danh sách những con bạc đang nợ tiền... Kế hoạch tiếp theo là chúng tôi sẽ tách chúng ra để hỏi cung và tìm kẻ chủ mưu. Tuy nhiên, cho đến giờ này, qua khai thác nhanh, chúng tôi đã xác định chắc chắn được, chủ của sòng bạc chính là... là Tiên Chi.

- Rất tốt - Chủ tịch tỉnh đứng lên - Xin chúc mừng các đồng chí. Tỉnh sẽ thưởng nóng cho các đồng chí 20 triệu - Các nhà báo cho thông báo sớm tin này. Với Tiên Chi các đồng chí có kế hoạch gì chưa?

- Báo cáo các thủ trưởng, ngay sau khi xác định được chủ sòng bạc là Tiên Chi, chúng tôi đã cho trinh sát ém quân tại khu nhà của Tiên và một số cửa hàng điện tử... giám sát toàn bộ di biến động của Tiên cũng như các thành viên khác trong ban giám đốc Hưng Thịnh.

- Giỏi lắm. Chủ động tấn công thế là tốt. Các đồng chí cứ đánh thật mạnh. Ai xin xỏ, can thiệp cứ báo lên chủ tịch tỉnh mà xin. Danh sách các con bạc nợ tiền, cho đăng trên báo tỉnh. Ban giám đốc nên sớm khen thưởng anh em và động viên kịp thời. Có lẽ phải bổ sung quân cho họ, bởi vì nếu ta tiếp tục tấn công, sẽ là chiến dịch dài ngày đấy.

Cường dẫn giám đốc và Chủ tịch tỉnh đi xem anh em hỏi cung các con bạc và bọn vệ sĩ. Đến chỗ Tiến Trọc, Giám đốc hỏi:

- Cậu tên là gì?

- Dạ... dạ thưa chú, cháu là... Ty, mới được anh Tiến... Tiến Trọc nhận vào làm.

- Làm gì?

- Thưa các chú, các anh, cháu chuẩn bị học làm bảo vệ.

- Thăng này đang hú hí với bồ thì anh em bắt được - Cường giải thích - Còn Tiến Trọc, thăng trực tiếp chỉ huy sòng thì lại đi Hai Phòng chiều qua.

Sáng mai chúng tôi sẽ phối hợp với công an Hải Phòng truy bắt hẩn, đó là tên cực kỳ nguy hiểm.

Giám đốc Trần Phúc nhú mày suy nghĩ rồi bảo anh em:

- Các đồng chí lấy lời khai nhanh, ai có chứng minh thư nhân dân, cho làm cam kết rồi thả về hẹn ngày lên giải quyết, nếu là tuổi vị thành niên thì mời gia đình đến nhận về. Bọn vệ sĩ thì phải hỏi cẩn thận, đặc biệt là nhớ truy tìm đường dây.

- Dạ, thưa chú, cháu có chứng minh nhân dân đây ạ - Tiến Trọc nghe giám đốc Công an tỉnh nói như vậy, hẩn mừng như mở cờ trong bụng nhưng vẫn khúm núm đưa chứng minh. Một trinh sát đang hỏi hẩn nói ngay:

- Thôi được rồi, viết bản tự khai rồi cho về. Khai rõ vào làm từ ngày nào, quan hệ với Tiên ra sao? Được giao làm việc gì?

Cố giữ vẻ bình tĩnh, Tiến Trọc xin giấy viết bản tự khai. Hẩn còn lấy ra một chứng minh thư, đưa cho anh cảnh sát xem rồi cẩn thận ghi số chứng minh vào tờ khai. Với thái độ đó, hẩn đã xóa đi mọi nghi ngờ của cảnh sát. Hẩn được tha về, ra đến cổng đã thấy có tên đi xe máy chờ sẵn. Nhanh như chớp, Tiên nhảy lên sau yên. Chiếc xe chồm lên, vút đi. Hẩn ném bộ tóc giả lại ngay cửa phòng Cảnh sát Hình sự.

Một con bạc thấy hẩn đi, vội vàng báo trình sát::

- Anh ơi, sao anh không giữ thăng ấy lại?

- Nhà giam đâu mà nhốt loại ấy.

- Nó... nó là thăng Tiến Trọc đấy, nó đội tóc giả. Em chơi thua nợ có hai triệu mà nó nện cho một trận gần chết.

- Hả, nó là... Tiên à. Sao mày không nói?

- Ồi giời, để nó giết em à?

Anh trinh sát lao bỏ ra ngoài và thấy mớ tóc giả vút giữa đường.. Nghe anh em báo cáo Tiến Trọc "được thả", Lê Quang Cường nổi nóng:

- Mất mũi để đi đâu hả? Làm cái gì mà thả vội vàng thế. Ngừng ngay việc cho các con bạc về. Cho họ gọi điện về nhà, bảo gia đình mang đồ ăn đến. Ai là cán bộ, gọi cơ quan đến nhận về.

Rồi Cường bảo đồng chí phó phòng:

- Thế nào thăng Tiên cũng báo tin cho tên Tiên, đồng chí cho anh em nghỉ ngơi, 6 giờ sáng tập trung quân, 8 giờ ta tiếp tục khám đồng loạt tất cả các cơ sở làm ăn của Tiên. Tôi ký lệnh bắt khẩn cấp Tiên, Hòa và đám giúp việc của hẩn.

*

Tiến Trọc chạy thoát. Hẩn lấy điện thoại di động, lắp lại pin vì lúc trước bị cảnh sát bắt tháo pin ra khỏi máy rồi gọi cho Hòa. Phải gọi mãi, Hòa mới tỉnh ngủ:

- Cái gì đấy?

- Mày ôm tiền biến ngay đi. Las Vegas bị tấn công rồi. Hôm nay công an sẽ bắt khám xét cả nhà mày đây. Tao vừa trốn thoát. Mày cho người đem ngay ra cửa chợ vải đưa cho tao 10 ngàn USD.

Hòa vội vàng gọi vợ đây:

- Chuyện to rồi, đêm qua cảnh sát đánh sòng bạc Las Vegas. Thế nào cũng dính đến nhà mình. Thắng Tiên Trọc chạy thoát được. Bây giờ thế này, em ôm toàn bộ tiền, vàng đem đi gửi mẹ nuôi. Còn anh, sẽ đi Móng Cái, nghe ngóng tình hình thế nào rồi tính sau.

Vợ Hòa khóc hu hu và vội vã chuẩn bị. Hòa gọi điện cho Tiên Chi... Hóa ra Tiên đã biết việc xảy ra. Tiếng Tiên trong loa:

- Mày cứ đi Móng Cái, kiếm chỗ nào ẩn thật kỹ. Không được ăn chơi. Điện thoại gọi về rất cẩn thận. Nhớ mua báo mà đọc để biết tình hình.

Hòa hé cửa sổ nhìn xuống đường, thấy có mấy thanh niên tóc ngắn đi xe phân khối lớn... Có người ngáp ngủ, có anh nhìn chòng chọc lên nhà, có người vươn vai tập thể dục. Hòa vội bảo vợ:

- Công an theo dõi nhà mình. Chắc họ chưa có lệnh bắt khám xét... Em đừng mang tiền vàng đi nữa. Bọc nylon kín, ném vào bể nước... Anh đi công sau đây.

Hòa nhanh nhẹn mở hé cổng sau và khi thấy mấy cảnh sát có vẻ lơ đãng, hần chuồn ngay. Hần vẫy một xe taxi và ra thẳng bến xe liên tỉnh phía Bắc. Trên đường đi, hần gọi điện thoại liên tục cho các đệ tử.

*

8 giờ 30 phút, lệnh bắt, khám xét khẩn cấp Trương Văn Tiên tức Tiên Chi và Hòa "đen" được thực hiện. Vẫn các tốp cảnh sát cơ động vây chặt bên ngoài, còn bên trong thì cảnh sát điều tra, công an phường và cảnh sát hình sự thực hiện lệnh.

Tiên hết sức ngỡ ngàng khi nghe một cán bộ điều tra đọc lệnh bắt khẩn cấp do Lê Quang Cường, phó thủ trưởng Cơ quan Điều tra, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự ký. Mặt Tiên tái nhợt đi rồi bỗng Tiên quát mắng, ném cái nhìn tóe lửa vào anh cảnh sát và giằng lấy tờ lệnh bắt. Tiên rút chiếc bút máy Packer ký vào biên bản rồi ném cây bút trị giá hơn chục triệu đồng xuống sàn, lấy gót giày đập vỡ rồi chia tay ra chờ đợi khóa số 8. Một cảnh sát điều tra khoát tay: "Không cần khóa." rồi họ khám nhà Tiên, thực hiện kê biên tài sản... Trong chiếc két to tướng chỉ có hơn 5 triệu đồng, vài chiếc nhẫn vàng, một chiếc đồng hồ Rolex mạ vàng. Không có một thứ giấy tờ gì liên quan đến chuyện làm ăn của công ty Hưng Thịnh còn lại trong nhà Tiên.

Tiên được đưa ra ô tô. Con bé Bình khóc nức nở cứ lấn xả vào chân các chiến sĩ công an đòi đi theo bố. Cúc, vợ Tiên ôm ghì lấy con, nước mắt lã chã.

*

Khi cảnh sát đến khám nhà Hòa thì vợ hần nói tỉnh queo:

- Các ông đi tìm hộ tôi. Nếu thấy tôi có thương.

- Hòa đi đâu? - Một cảnh sát điều tra nghiêng giọng hỏi.

Vợ hần trả lời lạnh lùng:

- Tôi không biết, anh ấy đi theo gái lâu rồi. Vì thế tôi mới thuê.. thuê các ông.

*

Ngày hôm sau, báo chí đồng loạt đưa tin, chiến dịch tấn công tội phạm hình sự đã mở màn. Các báo đua nhau tường thuật cuộc tấn công vào sòng bạc Las Vegas và việc bắt giữ Tiên... Hình ảnh trung tá Cường trong bộ đồ rằn ri của cảnh sát đặc nhiệm, tay cầm súng ngắn, tay cầm bộ đàm chỉ huy cuộc vây bắt đã gây ấn tượng mạnh trong dân chúng. Chương trình TV của tỉnh đưa hình ảnh các cuộc vây bắt và Cường phát biểu trên TV: "Sở dĩ chúng tôi chọn sòng bạc Las Vegas để mở màn chiến dịch vì đây là sòng bạc lớn của nhóm tội phạm do tên Trương Văn Tiên cầm đầu. Trong những năm qua, đây là nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động theo kiểu xã hội đen do tên Tiên cầm đầu đã gây ra nhiều tội lỗi như tổ chức sòng bạc, đòi nợ thuê, cho vay nặng lãi, buôn lậu, mua chuộc cán bộ... Lực lượng công an tỉnh mà trực tiếp là cảnh sát hình sự quyết tâm đập tan các nhóm tội phạm. Rất mong bà con cung cấp thông tin về bọn tội phạm cho lực lượng Công an. Với những người phạm tội mà ra đầu thú thì chính quyền sẽ xem xét và có lượng khoan hồng..."

Tiên Chi bị bắt buổi sáng thì buổi chiều đã bị gọi ra hỏi cung. Khi được cán bộ quản giáo gọi ra, Tiên rất mong người hỏi cung mình sẽ là Cường. Không phải hần mong Cường đỡ tội cho mà chính là hần muốn một lần nữa thấy được chân tướng của một người mà bấy lâu nay hần vẫn tin cậy. Tiên biết Cường đã hơn chục năm và tiền của hần đưa cho Cường không thể tính hết. Hầu như không có công việc lớn nào của Cường và gia đình lại vắng mặt Tiên, từ làm nhà đến ma chay, giỗ chạp... Tiên luôn có mặt đúng lúc bằng

những phong bì tiền hay những thứ quà cáp đắt tiền và luôn phù hợp với thị hiếu của Cường. Chỉ có điều là Tiên luôn giữ thể diện cho Cường, cho nên hầu như không xuất đầu lộ diện trong các cuộc đó.

Bước vào phòng hỏi cung, Tiên chỉ thấy trung tá Vũ Văn Đắc, trưởng phòng Cảnh sát Điều tra và hai điều tra viên. Hấn nói có vẻ uể oải:

- Các ông thấy tôi có những tội gì?
 - Anh đã nghe lệnh bắt khẩn cấp và lệnh tạm giam 4 tháng của Viện Kiểm sát chưa? - Đắc hỏi.
 - Rồi.
 - Vậy thì anh phải khai báo về những tội đó: Tổ chức sòng bạc, buôn lậu và chu mưu giết người.
 - Tôi giết ai?
 - Giết Oanh Sói.
 - Tôi có đọc luật tố tụng hình sự và biết rằng việc chứng minh tội phạm là của cơ quan điều tra. Vậy các ông cứ đưa đủ chứng cứ đây. Nếu đúng tôi ký, còn sai, thì một chữ tôi cũng không nhận.
 - Thôi được rồi. Bây giờ anh hãy viết bản tự khai lý lịch theo mẫu này - Đắc đưa cho Tiên hai tờ khai lý lịch - Viết xong rồi nghỉ, nếu anh muốn. Ngay mai chúng ta sẽ bắt đầu. Tôi hy vọng là anh có thái độ hợp tác nghiêm chỉnh.
- Tiên cầm bút viết, bỗng người hấn vã mồ hôi, mặt đỏ bừng, tay cầm bút run bần bật. Một cảnh sát thấy vậy sờ trán hấn:
- Anh sốt cao quá.
 - Thôi vậy, các cậu cố ghi lời khai về lý lịch của anh Tiên rồi đưa vào bệnh xá - Đắc nói như vậy rồi về trước.

*

Liên tiếp những ngày sau, Lê Quang Cường cho cảnh sát hình sự tấn công quyết liệt vào một số nhà hàng bia ôm, quán karaoke... Tuy nhiên, kết quả thu được không đáng kể. Hầu hết những tên cầm đầu, những tên cộm cán đã bỏ trốn. Không ngày nào không có bài báo ca ngợi Lê Quang Cường. Và dĩ nhiên, báo chí cũng không ngớt lời chỉ trích về những yếu kém trong quản lý của các cấp chính quyền. Sự chỉ trích, phê phán đã đi quá đà khi mà có tờ báo réo đích danh Chủ tịch tỉnh, Bí thư tỉnh ủy và Giám đốc Công an tỉnh là những người phải chịu trách nhiệm về việc để băng nhóm Tiên Chỉ hoành hành trong mấy năm qua. Các báo đăng liên tiếp những bài phỏng vấn người dân, những cán bộ về hưu, trong đó có những cán bộ công an mới nghỉ được vài ba năm về tình hình hoạt động của tội phạm có tổ chức. Có một vị trước là phó giám đốc Công an tỉnh phụ trách cảnh sát còn cao giọng tuyên bố rằng nếu để cho ông ta làm việc thêm nửa tháng nữa thì Tiên Chỉ đã bị bắt... Những bài trả lời phỏng vấn hết sức vô trách nhiệm và mang nặng sự cay cú nào đó khiến không khí trong tỉnh nóng hầm hập và có dấu hiệu của một cuộc đấu đá nội bộ mà báo chí trở thành công cụ. Các vị lãnh đạo tỉnh rất tức giận nhưng không ai dám có ý kiến với báo chí bởi lẽ chỉ còn ít ngày nữa là bầu cử Hội đồng nhân dân tỉnh. Họ biết rõ hơn ai hết là dây với báo chí trong những ngày này là đại, vì thế họ phải nịnh, phải ra sức khen ngợi báo chí là dũng cảm, là dám đấu tranh, là giúp cơ quan công an khám phá vụ án... Còn Lê Quang Cường, anh được mời đi nói chuyện về tấn công tội phạm, được tham gia các buổi giao lưu với sinh viên; được đề nghị tặng huân chương Chiến Công. Tên tuổi Cường được lan truyền như một huyền thoại. Có lần Cường đi ăn sáng, ăn xong, kêu tra tiền thì chủ quán đơn đả:

- Thưa anh, quán phở chúng em rất vinh hạnh được phục vụ anh. Rất mong hằng ngày được anh chiếu cố tới quán.

*

Vũ Mạnh Tường theo dõi tất cả những gì mà Lê Quang Cường làm bằng con mắt tò mò. Anh gọi Thành, Đức, Lưu Và Tâm ra một quán cà phê. Từ hôm bị loại ra khỏi chuyên án, 5 người bỗng trở nên thân thiết và họ thường chia sẻ mọi thông tin với nhau.

- Thế nào, các cậu thấy tình hình vụ án sẽ tiến triển ra sao?
- Dùng búa tạ đập ruồi. Bây giờ thằng Tiên thì lý ra không khai, tên Hòa và hàng chục tên cộm cán trốn sạch. Tài sản không thu được là bao.

Kê biên tài sản thì hầu hết đứng tên người khác... Đơn từ kêu kiện tố cáo công an làm sai luật gửi như bướm bướm. Hôm nay anh Cường ra lệnh cho đội chống cướp đi lòng bằng được tên Hòa và Tiên Trọc. Nếu không tóm được hai tên này thì vụ án chưa biết chừng sẽ bế tắc, hoặc không triệt được tiết nọc.

Vũ Mạnh Tường nói:

- Các cậu thử nghĩ đến một tình huống này xem: Hiện nay ở tỉnh mình, ngoài Tiên ra còn có một tên khác. Đây là một kẻ cao thủ và đang có vỏ bọc rất tốt. Chính hấn là kẻ giết thị Oanh, là kẻ thuê Long

Xéch giết Thắng Trố, đồng thời bí mật cung cấp tin cho cảnh sát hình sự. Hắn cho giết Thắng Trố ngoài mục đích muốn trừ đi một kẻ thù còn là muốn đồ cái vạ này cho tên Tiên.

- Em cũng có lúc ngờ ngợ như vậy - Thành nói - Tuy nhiên, muốn chứng minh điều này, cần phải làm sao cho tên Long mở mồm. À, nghe nói hắn vừa mới chuyển buồng giam rồi.

- Cái gì? Chuyển buồng à? - Tường giật mình - Chuyển từ hôm nào?

- Từ hôm kia.

- Có bố trí người giám sát không?

- Chúng em không rõ. Đó là việc của ban chuyên án.

Tường thờ người hỏi lâu. Bỗng nhiên, một linh cảm nghề nghiệp của người cảnh sát điều tra báo cho anh biết việc đó rất không bình thường sẽ xảy ra với Long Xéch. Đối với người cảnh sát điều tra, linh cảm chỉ có được ở những ai có năng khiếu nghề nghiệp và có một bản lĩnh đã được tôi luyện qua những vụ án. Tường rung mình khi nghĩ đến có một hôm nào đó, Long Xéch lăn ra chết... Mà cái chết ở trong trại giam nhiều khi nó đến bất ngờ, đến bất thình lình không sao có thể lường trước được. Còn nguyên nhân thì cũng vô vàn... Long Xéch bây giờ mà chết thì vụ án coi như tắc toàn bộ. Tường bảo mọi người:

- Có ai có điện thoại di động, cho tôi mượn?

Đức đưa điện thoại cho Tường. Anh bấm máy gọi cho giám thị trại giam Công an tỉnh:

- Alô, anh Túc đây à?

- Vâng, tôi Túc đây.

- Em, Vũ Mạnh Tường đây. Em có một việc nhờ cậy anh? Anh hãy bố trí cơ sở giám sát thật chặt tên Long Xéch. Không thể để cho hắn tự sát hoặc có kẻ nào đó mưu sát hắn. Lẽ ra việc này là của ban Chuyên án, nhưng em sẽ giải thích ch anh sau.

- Nghiêm trọng đến thế cơ à?

- Hôm nọ, chúng em đã phải bố trí các cơ sở giám sát hắn ngày đêm... nhưng mới nghe tin hắn chuyển buồng... Vâng, em sẽ giải thích với anh sau. Hắn mà chết là hỏng hết một chuyên án lớn đấy. Hãy bằng mọi giá, không để cho hắn chết. Anh lưu ý nhé.

- Được rồi. Mà này, sao không thấy Ban chuyên án mới đặt yêu cầu nghiệp vụ với trại giam về tên Long nhỉ. Hôm qua, mấy ông ở Ban chuyên án vào, thấy hắn ở phòng giam chật quá, bèn yêu cầu trại chuyển hắn sang phòng khác cho tử tế hơn. Chỉ có vậy thôi!

- Chắc sẽ có yêu cầu nghiệp vụ anh ạ. Nhưng ngay bây giờ anh phải bố trí cơ sở giám sát hắn cho em.

Tường trả điện thoại cho Đức rồi bảo:

- Có những điều mà tôi chưa thể nói hết với các cậu không phải vì tôi không tin các cậu mà vì chưa đủ chứng cứ. Tuy nhiên, tôi cũng sẽ báo cáo lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát và nếu cần thì lên lãnh đạo Bộ những uẩn khúc về vụ án này. Bây giờ, tôi nhờ Đức và Thành: hai cậu bí mật tìm cho ra ai là người có quan hệ đặc biệt thân tình với Long Xéch và vạch kế hoạch để khai thác Long Xéch.

Tâm gật gù:

- Em có thằng bạn chí thân đang làm quản giáo ở khu buồng 4. Em sẽ nhờ cậu ấy kiểm tra thật kỹ đồ tiếp tế cho Long Xéch và giám sát giúp mình.

Tường đồng ý:

- Các cậu phải hết sức thận trọng, bởi lẽ việc chúng ta làm, nếu không cẩn thận là bị kỷ luật đấy. Có việc này, tôi muốn hỏi ý kiến các cậu. Tôi định xin ra khỏi công an, lập công ty tư nhân... Các cậu thất thế nào?

Cả bốn người ngạc nhiên:

- Sao anh lại nản chí thế. Đã có chuyện gì nghiêm trọng đâu... Đời người ta cũng có lúc vinh, lúc nhục. Nhấn nhẹn chút ít là qua ngay thôi mà.

- Năm nay tớ không được lên lương vì mấy lẽ. Thứ nhất đơn thư kiện tụng, mà lại chính là vợ đứng tên kiện mới đau chứ; thứ hai là qua sự việc vừa rồi thì thấy rõ ràng là không nên ở công an nữa. Với tính khí như của tớ, thế nào cũng có ngày lại ăn đòn.

- Thế sao anh còn ý định lên báo cáo Tổng cục Cảnh sát...

- Phải báo cho lãnh đạo biết và có hướng chỉ đạo. Cá nhân mình thì có quan trọng gì.

*

Hôm nay, Long Xéch được nhận đồ tiếp tế. Có một bánh chưng, một gói ruốc, mấy gói kẹo Hải Châu, một túi vỏ cau khô để đánh răng. Người đứng tên gửi tiếp tế là Lựu, anh trai Long.

Anh cán bộ quản giáo cẩn thận bóc chiếc bánh chưng, xem rất kỹ rồi mới lấy dao cắt chiếc bánh ra làm 8. Gói kẹo, anh kiểm tra kỹ từng chiếc, thậm chí còn bóc ra để xem. Bỗng anh bóp kỹ một chiếc kẹo, rồi bóc

ra xem. Chiếc kẹo này mềm khác thường. Anh lấy dao khứa nhẹ và bẻ đôi chiếc kẹo. Trong đó có một ống "gen" nhỏ chỉ bằng đầu đũa. Anh lấy tăm khều từ trong ống "gen" lấy ra lá thư viết chỉ to bằng bao diêm: "Nhà sẽ nhận đủ. Chú cứ yên tâm ra đi. Vĩnh biệt".

Anh quản giáo cắt lá thư rồi kiểm tra từng viên kẹo, và cả gói ruốc. Bỗng nhiên anh bóc mấy viên kẹo, ném cho con chó béc-giê ăn. Con chó ngửi hít hồi lâu rồi rít lên... anh quản giáo tái mặt, vội vàng gói mấy viên kẹo lại. Anh ra mua ruốc, bánh chưng, kẹo thay cho số đồ tiếp tế của Long. Chiều hôm đó, anh mang các thứ thu được về đưa cho Tâm.

*

Tường xem lá thư rồi hỏi Tâm:

- Các cậu thấy tớ đoán có đúng không. Vậy là rõ. Long Xéch đã nhận lời giết thuê Thắng Trố để lấy tiền. Trong cam kết, chắc chúng có điều kiện là: Nếu Long bị bắt thì phải tự sát. Và nếu Long chết thì gia đình sẽ được nhận một khoản tiền rất lớn. Nhưng như vậy thì trong gia đình Long, ai là người đồng tình, cấu kết với kẻ chủ mưu. Liệu có khả năng anh trai Long thông đồng với bọn chúng để giết em không?

Tâm hăng hái:

- Em không tin là có thằng anh nào lại đốn mạt đến như vậy. Anh để em và Lưu đi điều tra. Anh cứ yên tâm, chúng em biết cách giữ bí mật.

Tường bắn khoăn:

- Đừng chủ quan, bao nhiêu chuyện mẹ giết con, cháu giết ông, chồng giết vợ và có ai tưởng tượng ra nổi đâu. Trước mắt, các cậu tìm bằng được ông Lự và tìm hiểu toàn bộ gia cảnh nhà Long Xéch. Tớ không phải là muốn làm một kiểu người hùng... nhưng quả thật vụ án này càng ngày càng có những điều rất không bình thường. Hình như có kẻ nào đó đang ngấm ngấm điều khiển nhiều người, trong đó có cả công an. Tôi đã quyết định ra khỏi công an nên không có gì để mất. Các cậu còn ở lại... không thể liệu được. Có gì mình tôi chịu.

*

Tiên Chi ốm liên miên. Các phạm nhân cùng phòng đọc ngay ra căn bệnh của Tiên Chi đó là bệnh AIDS. Ngay lập tức, mọi người xa lánh Tiên như xa lánh con hủi thậm chí còn khủng khiếp hơn nhiều. Tiên lập tức được đưa xuống trạm xá của trại giam và sống cùng phòng với hơn một chục phạm khác cũng đang bị AIDS. Mặc dù là người có bản lĩnh nhưng khi biết mình không thoát khỏi cái chết đang từ từ tiến đến một cách chắc chắn và lại phải sống cùng với những người đang cố giãy giụa mong thoát khỏi cái chết. Tiên Chi cũng đôi khi lâm vào trạng thái hoảng loạn.

Sự suy sụp về sức khỏe kéo theo sự suy sụp về tinh thần. Cán bộ điều tra hỏi gì Tiên cũng gật và ký vào tất cả những bản cung. Cho đến một buổi, khi điều tra viên hỏi về vụ giết Oanh Sói, Tiên thở dài:

- Tôi biết các ông bắt tôi về tội tổ chức đánh bạc chỉ là cái cớ, mà chính là muốn tìm ra kẻ nào giết Oanh Sói. Nếu các ông thích thì tôi nhận. Nào, đưa giấy đây.

Tiên giằng lấy tờ giấy trắng, ký vào góc trang. Ban chuyên án chỉ nhờ có thế. Bản kết luận điều tra nhanh chóng được soạn thảo và thông qua rồi chuyển sang viện Kiểm sát.

*

Sau ba tháng kể từ ngày bị bắt, Tiên bị đưa ra tòa xét xử. Trước ngày xét xử, báo chí đã "tiên đoán" rằng phiên tòa sẽ cung cấp nhiều thông tin mới, Tiên Chi sẽ khai ra những ai bảo kê cho các hoạt động tội phạm của hắn... Và dĩ nhiên là sẽ có những chuyện thuộc loại "thâm cung bí sử" trong giới giang hồ sẽ được đưa ra.

Nhưng tất cả đều nhảm, phiên tòa diễn ra nhanh, tẻ nhạt, không có tình tiết gì bất ngờ, thậm chí Tiên cũng không thuê luật sư mà chấp nhận ngay luật sư do tòa chỉ định. Tòa hỏi cái gì liên quan đến các tội đánh bạc, cho vay nặng lãi, bảo kê khách sạn, nhà hàng v.v.. Tiên cũng gật đầu hoặc "Thưa quý tòa, đúng thế ạ!" Thấy thái độ của Tiên như vậy, một số nhân chứng được cơ quan điều tra chọn lựa, thậm chí đã bày cho họ cách trả lời tòa cũng cụt hứng và hầu như họ chẳng được tòa hỏi tới bởi vì có gì nữa đâu mà nói.

Nhưng đến phần hỏi Tiên về vụ giết Oanh Sói thì phiên tòa bỗng nhiên sôi động hẳn. Tiên Chi kiên quyết không nhận tội giết Oanh và khi ông thẩm phán hỏi: "Vậy tại sao anh ký vào bản cung?", Tiên lặng đi hồi lâu rồi xin tòa một mảnh giấy, viết vào đó mấy dòng và đưa tận tay cho ông thẩm phán. "Thưa ông, tôi bị AIDS đã vào giai đoạn cuối, cho nên tôi không muốn tranh cãi với cơ quan điều tra. Tôi quá mệt mỏi rồi. Tôi không giết Oanh." Ông thẩm phán đọc đi đọc lại lá thư của Tiên rồi ông cho phiên tòa nghỉ giải lao nửa giờ, còn ông và đại diện Viện Kiểm sát, các hội thẩm nhân dân hội ý. Sự thay đổi thái độ của tòa làm cánh nhà báo xôn xao. Họ đoán già đoán non Và tìm đủ mọi Cách để tìm hiểu Tiên Viết cái gì...

nhưng tất cả đều vô ích..

Sau một ngày rưỡi xét xử, tòa kết án Tiên về tội tổ chức đánh bạc, cho vay nặng lãi, buôn lậu... Còn tội giết Oanh Sói, tòa án tuyên bố trả hồ sơ về, điều tra lại. Tiếng ông thẩm phán sang sang:

- Nhân danh nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Tòa tuyên phạt bị cáo Trương Văn Tiên: bảy năm tù về tội tổ chức cờ bạc; ba năm tù về tội buôn lậu; hai năm tù về tội cho vay nặng lãi, tổng cộng hình phạt là mười hai năm tù.

*

Tiên đứng nghe những lời tuyên án với thái độ dửng dưng như không. Tại phiên tòa, lúc ra về, Tiên xin phép cảnh sát dẫn giải cho gặp Tường:

- Bây giờ tôi mới biết anh là người tốt. Anh đang bị oan... Lúc nào anh vào trại giam, tôi sẽ nói cho anh biết, ai là kẻ giết Oanh Sói.

- Tại sao trước tòa anh không nói?

- Tôi có nói cũng vô ích, vả lại không ai tin tôi cả, họ sẽ cho là tôi tìm cách chạy tội.

- Anh có thể nói cho tôi ngay bây giờ được không?

- Tôi có nói, anh cũng sẽ bắt lặc. Người này có thể tống anh vào tù đấy. Tất cả những chuyện vừa rồi hẳn gây ra cho anh, có lẽ anh không biết.

- Hẳn là ai? Nhưng tôi có thù oán gì với ai đâu?

- Đúng thế, nhưng vì anh không tin là tôi giết Oanh... Anh muốn điều tra ra ai là thủ phạm. Nhưng thôi, tôi sẽ nói cho anh sau.

Tường lần về quê Long Xếch. Đó là một vùng quê nghèo xác nghèo xơ, và nhà Long cũng nghèo thê thảm. Trong vai anh cán bộ đi điều tra mức sống nông dân, Tường vào nhà và gặp mẹ Long. Bà cụ đã bị mù, sau khi nghe Tường hỏi, cụ bặc bặc:

- Tôi sinh được ba thằng con trai. Thằng lớn đi bộ đội đã hy sinh năm Mậu Thân; thằng thứ hai là thằng Lự thì lại đàn thối, còn thằng Long, số nó chả ra gì học hết lớp bảy thì bỏ nhà đi lang thang theo bọn mất dạy... thì thoảng nó mới về quê. Ngày xưa, nó bị đi tù, tôi cũng mấy lần đi thăm. Nghĩ thật tội, con mình rút ruột đẻ ra, bị tù đầy, bụng thì giận nhưng vẫn thương lắm. Mỗi lần vào trại thăm con, khi thì có mấy củ khoai luộc, lúc lại mấy bắp ngô, vài con cá rô kho mặn... Thương nó lắm mà chả biết làm thế nào. Nó tuy ác với ai nhưng với mẹ thì lại có hiếu lắm. Không ai thương tôi bằng nó. Có lần nó bảo hay là nó lấy mắt nó thay cho tôi... Không hiểu kiếp trước mình ăn ở thế nào mà trời bắt tội cực quá. Mong chết mà chả chết cho.

- Thế anh Lự đâu?

- Nó cũng đi làm linh tinh. Vợ nó đi bán rau ở chợ, chắc sắp về rồi. Chả hiểu dạo này chúng làm ăn có khá không mà đang bàn chuyện xây nhà.

Chúng cũng bảo tôi là thằng Long sẽ gửi tiền về.

- Anh Lự đi làm bao giờ về?

- Nào ai biết, có khi sáng đi, tối về, có khi đi hai ba ngày, thậm chí cả tháng...

Lúc đó, vợ Lự đi chợ về. Đó là một người đàn bà cao, gầy khô như con gà mái mới ấp xong.

- Chào chị, chúng tôi là cán bộ điều tra Xã hội học, đang đi tìm hiểu đời sống bà con dân nghèo. Qua nhà, nghe cụ nói chuyện mới vỡ ra nhiều điều. Mình ở trên thành phố, quan liêu quá.

Vợ Lự rót nước mời Tường:

- Tôi tên là Tạ. Thành phố quan liêu, Trung ương quan liêu đã đành mà ngay thôn, xã cũng thế thôi. Cán bộ xã chúng tôi bán đất công, ăn chặn tiền đóng góp, giàu nứt đổ vỡ vách mà có ai sao đâu. Anh tính trên quy định mỗi sào lúa, chúng tôi chỉ phải nộp có 7 kg thóc cho thủy lợi phí, rồi tiền hương dẫn trồng lúa, phí bảo hiểm... nhưng chúng thu đến 18 kg... rồi chia nhau ăn hết. Dân đi kiện, hóa ra kiện củ khoai, lại bị quy vào tội gây rối. Năm ngoái, nhà tôi thiếu nộp thóc hơn hai tạ, bị họ vào thu mất chiếc TV đen trắng và chiếc xe đạp cũ. Con giun xéo lắm cũng quằn, nếu có bấm được chúng ra, tôi cũng xin cầm dao. Bỏ tôi bảo cán bộ xã bây giờ còn tệ hơn cả địa chủ ngày xưa.

Tường thông cảm:

- Nhiều vùng như thế lắm chị ạ. Nhưng rồi đâu có đó cấp trên chả để thế này mãi đâu. Chủ tịch huyện mới bị cách chức phải không, chị nghe đài chắc biết, khối ông to bị kỷ luật về tội tham nhũng...

- Ai bị thì không biết, nhưng ở xã này thì chả có ai bị gì cả. Nghe nói chúng nó chạy hơn năm trăm triệu hối lộ cho tỉnh, cho huyện, vì thế đợt kiểm điểm vừa rồi, loại đảng viên như tôi thì bị quy là "thiếu lập trường, là không tin định hướng xã hội chủ nghĩa...", tôi nghe mà tức cả bông điên, tôi xin ra Đảng luôn. Ở chung với chúng nó, thêm hồng người. Ông bí thư huyện ủy ngồi dự họp thì nói lúng búng như chó ăn

vụng bột. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ là "các đồng chí phải bình tĩnh, phải tin cấp trên?" Nhà đột từ nóc đột xuống, các ông ấy thối rề rề, khê nặng nặc thì còn nói ai được nữa.

Càng nói, chị Tạ càng gay gắt. Với Tường, những chuyện thế này anh đâu có lạ. Năm trước, mấy lần phải đi giải quyết dân kiện quan và kéo nhau đi biểu tình, anh biết hơn ai hết. Ngày xưa có câu, "quan bức dân phản" Xem ra bây giờ cũng vẫn còn đúng lắm. Để cho chị nói cho hả cơn tức giận, Tường thông thả:

- Tôi nghe cụ vừa bảo, dạo này anh làm ăn khem khá, lại có chú em giúp đỡ, chuẩn bị xây nhà phải không?

- Nhà em thì ăn thua gì? Đi trông nhà... à, đi làm bảo vệ cho một ông nào ở thành phố ấy. Được trả lương tháng hơn 300 ngàn, cơm nuôi... Cũng khá lắm rồi. Dạo này cũng tạm có bát ăn, bát để. Còn việc xây nhà... cũng nghe nhà em nói thế, cụ.. thế thế nào chưa hay. Cũng nghe là chú Long sẽ giúp cho năm chục triệu... số tiền đó, nếu xây nhà ở đây thì được ngôi nhà to vật.

- Anh ấy làm trên phố, nếu khá, chị bán đất ở đây lên đó ở.

- Ai thêm mua đất làng này. Không đủ tiền ra phố đâu. Có tiền xây nhà ở đây thôi. Sửa lại ao cá là có cái đường già rồi.

- Thế chị có bao giờ ra chỗ anh ấy làm không?

- Có hai lần. Không xa đâu. Ông chủ tên Lê Minh... người đẹp lắm, phương phi, đầy đà, ăn nói nhẹ như không, và tình cảm lắm. Được theo hầu người như thế là may cả đời.

- Ông Lê Minh, Tổng giám đốc Công ty Minh Đức chứ gì?

- Hình như thế. Nhà ông ấy có hai con chó to khiếp.

*

Tiên Chi biết rõ mình bị bệnh nặng nên đã quyết định tự sát. Tiên lần lần xé áo quần bên thành sợi dây thừng, giấu sẵn dưới gối rồi Tiên nhờ quản giáo làm ơn cho gặp Tường. Chị nhân viên y tá của trại hỏi:

- Tường ở cảnh sát điều tra phải không?

- Dạ phải.

- Gặp để làm gì, nghe nói mới bị kỷ luật vì tội đánh vợ, năm nay không được lên lương, không được đi làm ăn nữa. Bây giờ anh muốn gặp phải làm đơn...

- Hay... hay chị xin cho tôi gặp giám thị.

- Cán bộ đang đi học. Thôi được, tôi sẽ báo cáo.

Mấy hôm sau, Tường vào trại giam gặp Tiên. Họ đi trong vườn hoa của bệnh xá.

- Tôi bị bệnh này, chắc không sống được bao lâu nữa. Tôi giấu vợ con, giấu tất cả mọi người. Hôm nọ vợ tôi vào thăm... tôi lấy có mệt, không ra.

Chắc cô ấy giận lắm.

Tiên ngừng lại để thở:

- Vợ trước của tôi chẳng may mất sớm, thằng lớn thì đã định cư ở Pháp. Nay chỉ tôi con bé... nhà tôi bị thu hai cửa hàng. May mà tòa không thu hết? Tôi dọn nhà tôi rồi. Căn nhà hiện nay, nên bán đi. Nó cũng phải được ba ngàn cây vàng... Lấy tiền đó, mua căn nhà nhỏ hơn, rồi đem tiền đó mà sống, cũng được cả đời. Thằng Hòa, con rể tôi, nghe nói dạt đầu bên Trung Quốc... Thế là tan nát, tan nát hết. Cũng là tại tôi cả. Giá như hồi ra tù, tôi dừng lại, chỉ chí thú buôn bán thì đâu đến nỗi. Hôm nay, tôi gặp anh, có lẽ cũng là lần cuối. Tôi biết ai giết con Oanh, đó chính là... chính là... Lê Minh.

Tiên thưa kịp nói thì có tiếng gọi:

- Tường!

Tường quay lại, hóa ra trưởng phòng Cảnh sát hình sự Lê Quang Cường và Phó Giám đốc Trung.

- Sao cậu tự tiện vào gặp phạm nhân? - Cường nghiêm khắc nói.

- Tôi có việc vào trại, thấy anh ta ốm, tiện thì đến thăm một chút.

Tiên vội vàng quay đi nhưng vẫn nói:

- Lão Lê Minh. Anh hãy cẩn thận. Ông Cường với hắn là một đay.

*

Đêm hôm ấy, Tiên treo cổ tự sát! Một đầu dây buộc vào chấn song cửa sổ... Anh ta chết treo cổ mà hai đầu gối vẫn quỳ dưới đất.

Báo chí làm rùm beng xung quanh cái chết bất đắc kỳ tử của Tiên Chi. Không hiểu sao thông tin về cái chết của Tiên Chi kể cả việc hẩn chết treo cổ trong tư thế quỷ, và đặc biệt là chuyện Tường gặp hẩn buổi sáng... cũng lọt ra bên ngoài. Báo chí đặt nhiều câu hỏi rất hiểm về Tường qua những bài báo: "Đại úy Vũ Mạnh Tường và Tiên Chi đã trao đổi những gì trước khi Tiên Chi tự sát?" "Vì sao Đại úy Vũ Mạnh Tường kéo dài việc điều tra vụ án giết Oanh Sói?" "Mối quan hệ bí ẩn giữa Cảnh sát điều tra Vũ Mạnh Tường và Tiên Chi "...

Ban giám đốc lệnh cho Trưởng phòng Cảnh sát điều tra Vũ Văn Đắc yêu cầu Tường báo cáo việc gặp Tiên trong trại giam. Sau khi Tường viết bản tường trình, Đắc không hài lòng, anh gọi Tường lên:

- Này, cậu không coi tôi là Trưởng phòng Cảnh sát điều tra thì cũng không nên coi tôi là trẻ con. Làm sao tôi có thể tin được cậu chỉ vì thấy hẩn bị bệnh mà động lòng trắc ẩn vào thăm? Tôi cũng không thể tin được hẩn mới chỉ nói với cậu về sức khỏe... Trong khi đó, cậu không có nhiệm vụ gì để gặp hẩn không có nhiệm vụ gì để vào trại giam và Giám thị đã báo cáo là cậu vào, xin thăm Tiên Chi. Vì thấy cậu là cảnh sát điều tra, lại thân quen, và lại biết Tiên Chi đang bị bệnh, giám thị đã đồng ý... Giám đốc Công an tỉnh đi công tác xa, Phó giám đốc thường trực Hoàng Văn Trung yêu cầu tôi phải làm rõ nguyên nhân cậu gặp Tiên Chi và cái chết của hẩn. Còn đây, cậu xem, công văn của ủy ban nhân dân tỉnh yêu cầu báo cáo về cái chết của Tiên Chi và đặt câu hỏi về cậu đây.

Tường xem công văn rồi lạnh lùng:

- Các anh muốn điều tra thế nào thì cứ việc làm. Còn tôi, đúng là tôi vào gặp hẩn với hai mục đích: Thứ nhất là tôi muốn nhìn thấy hẩn trước lúc hẩn bị chết vì bệnh AIDS. Thứ hai là tôi muốn hỏi hẩn về cái chết của Oanh, bởi vì tôi không tin hẩn giết Oanh.

- Và hẩn đã trả lời cậu ra sao?

- Hẩn chưa kịp nói thì các anh đến...

Đắc nhìn như xoáy vào Tường hồi lâu rồi hạ giọng:

- Từ khi cậu về phòng đến giờ, trong suy nghĩ của tôi, cậu là một cảnh sát điều tra theo đúng những định nghĩa tốt đẹp nhất cả về nghề lẫn đạo đức. Và ngay đến giờ này, mặc dù cậu không lý giải được những việc mình đã làm có liên quan đến cái chết của Tiên Chi, tôi vẫn không chút nghi ngờ cậu. Nhưng tôi nghi ngờ cậu... hình như cậu đang muốn làm một điều gì đó. Có lẽ là cậu muốn tự mình điều tra vụ án chăng? Hay lãnh đạo Bộ, Tổng cục cảnh sát giao nhiệm vụ mới cho cậu?

- Rất cảm ơn những tình cảm chân thành anh dành cho em - Tường xúc động giây lát, nhưng rồi anh lấy lại được bình tĩnh - Thực tâm, em rất chán nản chán đến cùng cực. Thú thật với anh, em không còn muốn ở Công An nữa. Còn việc điều tra vụ án, em sẽ tự mình tìm hiểu.

- Sao? Cậu quyết định chuyển ngành ư?

- Giờ này thì chưa quyết định được, nhưng càng ngày em càng thấy không thể ở lại được nữa rồi.

- Cho đến nay, Ban giám đốc chưa có quyết định gì về trường hợp của cậu, cho nên đừng có vội nản. Rồi mọi người sẽ hiểu việc làm của cậu, không sớm thì muộn thôi. Nói thực là tôi cũng lờ mờ hiểu được cậu sẽ làm gì? Cậu cứ làm, nếu cần tôi sẽ giúp đỡ như bạn bè. Còn bây giờ, tôi phải mang bản tường trình của cậu lên Ban giám đốc.

Nói rồi trưởng phòng nhìn Tường, nháy mắt như muốn nói: "Đừng có qua mặt thằng này nhé?"

*

Những ngày sau đó, Tường phải chịu nhiều áp lực nặng nề từ phía báo chí, lãnh đạo Tỉnh ủy, uỷ tiên nhân dân tỉnh. Hậu quả là anh bị đình chỉ công tác để điều tra làm rõ những sự việc như: Thiếu tinh thần trách nhiệm, để quá trình điều tra kéo dài; có liên quan đến việc Tiên Chi tự sát. Vừa công bố chiều hôm trước, sáng hôm sau, hàng loạt báo đưa tin "Đội trưởng đội Điều tra trọng án - Đại úy Vũ Mạnh Tường bị đình chỉ công tác vì liên quan đến cái chết của Tiên Chi."

Tường đang nằm trong nhà, vẫn là ở nhờ của đội xe, đọc những bài báo viết về mình thì vợ đến. Liên xách cho anh một túi đồ rất to toàn cá hộp, thịt hộp, sữa, bánh và một chai rượu Rémy.

- Chào anh, em mang đến cho anh ít đồ ăn.

- Cảm ơn cô. Tôi có đủ rồi.

- Anh đừng khách khí thế. Anh cứ yên tâm đi, không phải là em mang mấy thứ này đến để mong được sự thông cảm của anh đâu. Em không thể sống với anh được nữa do nhiều lý do, nhưng anh cũng không thể về sống với em là do lòng tự trọng. Vì vậy, chúng ta nên cư xử với nhau như... như hồi mới quen.

Nghe Liên nói vậy, Tường tỏ ra lúng túng:

- Mời Liên ngồi. Tôi đi pha nước.
- Thôi, khỏi cần. Hôm nay em đến cũng là muốn nói với anh một việc.
- Có việc gì quan trọng nữa nào?
- Những chuyện của anh, em biết. Trong thâm tâm, em biết anh không có lỗi gì và càng không có quan hệ gì mờ ám với Tiên Chi... Em nghe nhiều người nói nghề công an bạc lắm, nên em mong anh suy nghĩ kỹ và tốt nhất là xin chuyển ngành.

Tường ngạc nhiên khi thấy Liên đọc được suy nghĩ của mình. Anh chối:

- Sao Liên nghĩ vậy, tôi chưa muốn ra khỏi công an. Và lại, nếu chuyển thì đi đâu, làm gì?
- Thật ra, em biết anh định thôi công an là từ Tổng giám đốc Cheng.
- Kỳ lạ, làm sao Cheng biết được nhỉ?
- Nếu anh tiếp xúc với Cheng, anh sẽ thấy còn nhiều điều lạ hơn nữa. Nhưng thôi, anh là cảnh sát điều tra, anh sẽ phải tự tìm hiểu lấy. Cheng muốn được giúp đỡ anh nếu anh rời lực lượng công an. Thôi em về đây. À, còn con Thảo, nó vẫn thuộc về anh, nhưng hãy để cho em ở thêm với nó ít ngày.

*

Tường cùng Thành, Lưu và Tâm tại một quán cà phê. Tường hỏi:

- Có việc này, tôi muốn hỏi Lưu và Tâm. Hôm nọ, tôi nói rằng tôi muốn ra khỏi công an. Tâm và Lưu có nói điều đó với ai không?

Tâm lúng túng:

- Em... em có nói với anh Cường là anh rất buồn và muốn đi...

- ...

- Em xin lỗi...

Tường lit một hơi thuốc lá, vẽ khoan khoái ra mặt:

- Không, cậu cần được thưởng. Nhưng thôi, vì sao được tôi sẽ giải thích sau.

Rồi Tường nói như với chính mình:

- Hay, hay thật! Không ngờ lại nảy ra chuyện này.

Thái độ của Tường làm mấy anh em ngạc nhiên. Thành hỏi:

- Anh đã có quyết định gì mới chưa?
- Có rồi. Trước mắt, có lẽ tôi sẽ làm đơn xin nghỉ việc 3 tháng để đi xin việc. Thành Và Đức, phải bảo vệ Long Xéch bằng mọi cách. Lưu Và Tâm trinh sát kỹ anh trai Long Xéch. Tớ cần nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ tính...
- Anh đi nghỉ ở đâu?
- Về quê câu cá.

*

Tường ra Hà Nội và đến 40 phố Hàng Bài, trụ sở của Tổng cục Cảnh sát nhân dân. Anh xin gặp Thiếu tướng Bùi Hành, Phó tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát phụ trách nghiệp vụ. Thiếu tướng Bùi Hành tiếp anh niềm nở:

- Chuyên án thất bại nên cậu buồn hả? Tôi được nghe báo cáo hết rồi, cả trường hợp của cậu nữa. Đừng vội nản chí nghe?
- Sao lại thất bại hả thủ trưởng? Toàn bộ ổ nhóm xã hội đen của Tiên Chi đã bị đập tan.
- Loại như Tiên Chi, đẹp lúc nào mà chả được Tôi đã nghe nhóm công tác của Cục Cảnh sát hình sự báo cáo. Anh em đồng tình với quan điểm của cậu trong chuyên án đó. Rất tiếc là nhiều người không hiểu và ngay cả lãnh đạo công an tỉnh cũng không hiểu, vì vậy mới xảy ra như vậy.
- Báo cáo thủ trưởng... Thưa... Thưa thầy, xin thầy cho em được gọi như vậy. Em nhớ mãi những ngày trong trường được nghe thầy giảng về tình huống nghiệp vụ trong chuyên án. Hôm nay, em xin gặp thầy là muốn được nói hết với thầy những suy nghĩ của mình.
- Cậu ngồi đây, tôi giao cho cậu tập hồ sơ này, cậu nghiên cứu đi. Trưa nay, chúng ta đi ăn cơm và bàn công việc luôn.

Thiếu tướng đi khỏi. Tường mở cặp hồ sơ, trong đó có ba bản báo cáo, đóng dấu "Tuyệt Mật"..

*

Bữa cơm trưa được ăn ngay tại phòng làm việc của Thiếu tướng. Bộ phận phục vụ của bếp ăn tập thể mang cơm lên và có hai lon bia. Thiếu tướng tự tay mở bia rót ra ly.

- Nào, chúc sức khỏe. Chúc cho một chuyên án mới thành công?
- Chúc sức khỏe thầy... Nhưng chuyên án nào cơ ạ?

- Uống đi đã... Này, đọc mấy báo cáo đó cậu thấy thế nào?

- Thú thực với thầy, hôm nay em lên gặp thầy cũng một phần là vì những chuyện đó. Bấy lâu nay, em cứ ngỡ là hình như có một thế lực nào đó đang điều khiển một số cán bộ, công an tỉnh. Vừa rồi, em đã thu thập được một số chứng cứ quan trọng, chứng minh rõ kẻ giết Oanh không phải là Tiên Chi mà là một kẻ khác. Đây là nhân vật đang rất nổi tiếng ở tỉnh, là người có quan hệ rộng, không chỉ với quan chức đầu ngành của tỉnh mà còn nhiều quan chức cao cấp trên trung ương nữa. Riêng công an tỉnh cũng có một người. Như vậy là, một phần những thông tin mà em có được cũng trùng hợp với báo cáo của Tổng cục An ninh.

- Thời gian gần đây, tình trạng cán bộ, chiến sĩ công an có quan hệ với một số tên tội phạm hay nói cách khác là làm "bảo kê" cho những hành động vi phạm pháp luật của chúng, đang là mối lo ngại cho lãnh đạo Bộ. Những phần tử công an thoái hóa biến chất này tuy rất ít, nhưng đã gây ra sự mất lòng tin của một bộ phận nhân dân vào lực lượng Công an. Chính vì vậy, vừa rồi Bộ trưởng mới ra chỉ thị về tăng cường đấu tranh chống tội phạm có tổ chức và chống tiêu cực trong lực lượng. Theo tinh thần chỉ thị này thì đơn vị nào có cán bộ, chiến sĩ vi phạm, chỉ huy phải liên đới trách nhiệm. Ngày xưa, thời bao cấp, chúng ta quản lý cán bộ, chiến sĩ rất chặt chẽ và có đôi lúc dẫn đến cực đoan, giáo điều, hơi tý là nâng lên quan điểm.

Nhưng từ ngày Đảng, Nhà nước bắt đầu sự nghiệp đổi mới xây dựng đất nước, chúng ta chuyển đổi nền kinh tế từ tập trung quan liêu bao cấp sang cơ chế thị trường có định hướng Xã Hội Chủ Nghĩa thì chưa ai nhìn ra mặt trái của nền kinh tế thị trường cả, vì vậy không có sự chuẩn bị. Một ví dụ, các băng nhóm tội phạm có tổ chức là thế nào? Chúng hoạt động ra sao? Thế nào là tội phạm có tổ chức, thế nào là tổ chức phạm tội... nhiều người còn chưa hiểu... Ngày xưa, chúng ta có hiểu, có quan tâm đến tội phạm có tổ chức đâu, vì vậy bây giờ gặp không ít lúng túng... Là công an, nếu trước kia, chỉ huy đơn vị nắm cán bộ..

chiến sĩ chặt như trong lòng bàn tay, xét nét đến từng chân tơ, kẽ tóc, đến cả mắt dân chủ... thì nay, nhiều đơn vị thả nổi. Khi thấy cán bộ của mình bỗng dưng giàu nứt đổ đổ vách, không ai đặt dấu hỏi: Anh ta lấy đâu ra tiền nhỉ? Anh ta tiền ở đâu ra cho con đi học ở Mỹ, ở Pháp, ở Canada? Rồi lấy tiền đâu ra mà mua nhà trị giá cả trăm cây vàng; lại mua hàng héc-ta đất ở Hòa Lạc?... Công bằng mà nói, với đồng lương công an hiện nay, đừng có nói chuyện đi ra sân chơi tennis, chứ nói gì đến mua nhà tậu xe...

- Thưa thầy, quả là hiện nay có một số công an giàu quá!

- Đúng là có, nhưng ít lắm. Cũng có người giàu có do vợ, do con, do cha mẹ, nhưng chắc là không ít anh giàu vì làm ăn bất chính, vì quan hệ với bọn xã hội đen. Con sâu làm rầu nồi canh. Hôm kia, tôi đi dự đám tang một đồng chí cảnh sát bảo vệ. Anh ấy tôi đi chạy xe ôm kiếm thêm. Bị chúng lừa chở ra ngoại thành đâm chết, cướp xe. Là người giỏi võ, lại có sức khỏe, nhưng vì bất ngờ nên cũng không chống lại được hai thằng... Không hiểu tới đây, vợ, hai đứa con và bà mẹ sống thế nào đây? Tôi phải đề nghị công an phường nhanh chóng kiếm một chỗ ngoại chợ cho chị ấy buôn bán... Thôi, giờ trở lại chuyện của cậu... Lãnh đạo Tổng cục sẽ giao việc mới cho cậu đây.

- Thưa thầy, như thế công an tỉnh sẽ...

- Không phải lo, trước lúc giám đốc của cậu đi công tác, chúng tôi cũng đã nói chuyện với nhau về việc này. Lãnh đạo Bộ cũng đồng ý với kế hoạch của Tổng cục. Chờ giám đốc về, chúng tôi sẽ trao đổi cụ thể thêm. Tuy nhiên, ý của cậu là ra ngoài cũng hay đấy. Có lẽ cần phải được xã hội hóa một thời gian thì mới có điều kiện đi sâu vào các hoạt động tội phạm của chúng.. Nhiệm vụ của cậu rất nặng: giúp Tổng cục tìm cho ra được những phương thức nhập hàng lậu từ bọn tội phạm quốc tế và bộ mặt thật của những tên trong tổ chức tội phạm do Lê Minh cầm đầu.

*

Trụ sở của Tổng công ty Vạn Lợi tại một khu nhà mười tám tầng mang tên "Tháp Thiên Niên Kỳ". Đây là tổ hợp khách sạn, cho thuê văn phòng, hội trường, giao dịch chứng khoán do một công ty của Hàn Quốc liên doanh với Hiệp hội kinh tế tỉnh xây dựng. Tổng công ty Vạn Lợi thuê sáu phòng tại tầng 12. Phòng làm việc của Tổng giám đốc Cheng rộng gần bảy chục mét vuông. Đồ đạc trong phòng được thiết kế theo kiểu đời Ung Chính hoàng đế. Trên bàn làm việc có rất ít tài liệu nhưng có hai quyển sách dày, đó là quyển Tử Thư Tập Chú của Chu Hy và quyển Kinh Dịch.

Cheng ngồi oai vệ trong ghế làm việc, sau lưng có một bức họa vẽ Quân Trọng và có một chữ "Tĩnh" to tướng. Trong phòng làm việc, có Cheng, Liên và một số thành viên của Ban giám đốc. Cheng vui, nom không có vẻ gì là ốm nặng cả:

- Tôi về đây từ bệnh viện và thấy ngạc nhiên là tại sao lại vẫn đi con đường này mà chưa rẽ sang đường khác như lời của Lão Tử. Không có gì buồn bằng bị bệnh tật. Trong thời gian tôi nằm viện, rất cảm ơn

các vị đã tới thăm, chăm sóc tôi. Tôi được nghe báo cáo toàn bộ tình hình của Tổng công ty và rất hài lòng khi thấy vắng tôi, công việc vẫn chạy đều, đặc biệt là đã ký được hai hợp đồng khá lớn với Mỹ và Canada.

Rồi Cheng cười khó hiểu:

- Điều đó có nghĩa là... vai trò của tôi không quan trọng nữa rồi. Phải không các vị?

Mọi người hơi ngạc nhiên trước điều Cheng nói. Lặng đi một lát, Liên cười rất tự nhiên rồi nhẹ nhàng nói:

- Tổng giám đốc nói sai rồi. Việc ký được hai hợp đồng lớn vừa rồi, đó chính là nhờ uy tín của Tổng công ty mà uy tín đó được xác lập bởi vai trò của Tổng giám đốc. Chúng tôi chỉ là người được thừa hưởng những kết quả do công lao của Tổng giám đốc. Rất may là Tổng giám đốc sớm khỏi bệnh, nếu ông nằm viện thêm hai tuần nữa thì chúng tôi không biết làm gì?

Cheng cười thỏa mãn:

- Không, không Tôi rất mừng là tôi đã chọn không nhầm người - đó chính là cô!

Các thành viên vỗ tay tán thưởng. Cheng nhìn đồng hồ:

- Tôi quyết định thưởng cho mỗi công nhân 5 ngày lương, mỗi cán bộ từ đội trưởng đến trưởng ban mười ngày lương và các vị... một tháng lương. Mai là thứ bảy, mong các vị được hai ngày nghỉ cuối tuần vui vẻ. Sang tuần tới, 8 giờ sáng thứ hai, chúng ta họp và triển khai nhiều công việc mới. Còn bây giờ, tôi chuẩn bị phải tiếp khách. Phó tổng giám đốc Liên cùng tiếp khách với tôi.

Mọi người lục tục ra về. Chỉ còn lại hai người. Liên nắm tay Cheng:

- Mình hãy nghỉ ngơi, giữ sức khỏe. Tai biến mạch máu não, đã bị một lần rồi, dễ bị lại lắm.

- Rất may là anh còn giữ được mẫu sừng tê giác từ ngày còn buôn bán ở Châu Phi... Hiếm có loại thuốc nào chữa bệnh về não tốt như nó. Em đừng đánh mất đấy... Mà này, em cũng nên mài ra mà uống. Anh sẽ tích cực nghỉ ngơi, mà như vậy thì gánh nặng sẽ đặt lên vai em. Mấy tay phó tổng kia, chỉ được cái nói leo và nịnh hót là giỏi.

- Không, em không cần, anh giữ mà uống. Hôm nay, ông Lê Minh đến anh có việc gì vậy?

- Cũng chuyện làm ăn cả thôi. Em hãy vào phòng trong, ghi âm lại toàn bộ cuộc trao đổi này.

- Dạ?

Liên ngoan ngoãn vâng lời rồi lấy trong tủ ra chiếc gạt tàn thuốc lá. Trông thì giống như những chiếc gạt tàn bình thường, nhưng bên trong lại là một chiếc máy thu phát. Liên thay pin rồi vào phòng trong chuẩn bị.

Có tiếng thông báo từ loa con:

- Thưa ngài, có ông Minh, Tổng giám đốc Tổng công ty Minh Đức tới gặp.

- Mời ông ấy lên.

Cheng đưa mắt ra hiệu cho Liên ra mở cửa. Lê Minh, đó là một người đàn ông cao lớn, mặt vuông chữ điền, tóc muối tiêu... Từ dáng đi, vẻ mặt đều toát ra vẻ từng trải, lọc lõi và rất đàn ông.

- Chúc mừng ông đã trở về. Tôi mong rằng ông không bao giờ trở lại chốn đó nữa.

- Mời anh ngồi. Anh nói quá rồi, tôi và anh ai cũng phải trở lại chốn đó, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi. Ở đời, có hai nơi mà không bao giờ nên gặp nhau, đó là gặp nhau trong bệnh viện và gặp nhau trong nhà tù.

Lê Minh nhìn quanh rồi hỏi:

- Thưa ông, bà Liên, Phó tổng giám đốc của ông đâu?

- Cô ấy đi đâu đó.

- Là nhĩ, thế mà có người nói với tôi là ông và bà Liên đang chờ tôi?

Cheng hơi lúng túng rồi nhanh chóng lấy lại được sự bình thản:

- Đúng là như vậy, nhưng cô ấy kêu mệt, tôi bảo cô ấy vào phòng đi nghỉ.

- Chà chà, Phó tổng giám đốc được nghỉ trong phòng Tổng giám đốc, hiếm có mối quan hệ cấp trên cấp dưới nào lại tốt đẹp như vậy.

Cheng nói hơi bỗ bã nhưng cũng là để biến chuyện đó thành bình thường:

- Nếu anh có được một cấp phó như thế, chả hay hơn ư?

- Tôi rất mong được như ông, nhưng đành phải "ăn bánh trả tiền" thôi. Vợ tôi... nói thế nào nhĩ? Đó là một loại đàn bà mà tôi chưa từng thấy có hình mẫu nào trong sử sách.

- Ông đừng buồn vì điều đó, tất cả đàn bà, trừ nhưng người tốt ra, mà số đó ít lắm, còn lại đều như thế cả.

Nói rồi Cheng mở cửa phòng và mời Liên ra. Liên tỏ ra mệt:

- Xin lỗi ông.

- Không có gì đâu. Nếu bà mệt, tôi sẽ bảo lái xe đưa bà đến một cơ sở mát-xa chân mới mở của tôi. Nếu sau một giờ đồng hồ, tôi không thấy được nụ cười trên gương mặt phúc hậu của bà, tôi sẽ cho đóng ngay cơ sở đó.

- Trời ơi, nếu vậy thì tôi sẽ phải cười thật tươi, và ông buộc tôi phải cười đấy nhé... Sợ nhỉ, chỉ vì không có một nụ cười của tôi mà hàng chục con người sẽ phải thất nghiệp.

- Vậy là bà đồng ý.

Lê Minh liền gọi điện thoại di động cho lái xe:

- Anh lên đây và đưa bà Phó tổng giám đốc đến chỗ ngâm chân bằng được thảo.

Liên đi rồi, chỉ còn lại hai người, Lê Minh tò mò nhìn chữ "Tĩnh" rồi hỏi:

- Sao ông lại thờ chữ này và thờ ông nào kia?

- Đó là chữ "Tĩnh". Tôi già rồi, cần chữ "Tĩnh". Vả lại, trong thời buổi cạnh tranh khốc liệt này, cần phải biết lấy "Tĩnh" chế "Động"; lấy cái không thay đổi để ứng phó với cái thay đổi. Còn người mà tôi thờ ở đây là ông Quán Trọng, một. mưu sĩ nổi tiếng của Tề Hoàn Công, thời Xuân Thu. Quán Trọng là một nhà kinh tế nổi tiếng thời cổ đại của Trung Hoa. ông là người đầu tiên đã nhận ra rằng: "Phi công bất phú, phi nông bất ổn, phi thương bất hoạt, phi trí bất hưng". Anh hiểu chứ?

Minh lắc đầu:.

- Tôi không biết gì về chữ Hán cả.

- Thế à, thật tiếc! Đơn giản thế này, Quán Trọng cho rằng không có công nghiệp thì không thể có nền kinh tế giàu có bền vững; không có nông nghiệp phát triển, dân đói khổ thì sẽ loạn, không ổn định; không có thương nghiệp buôn bán thì nền kinh tế trì trệ; không có trí thức thì xã hội không hưng thịnh được. Tôi không được học kinh tế trong các nhà trường mà chỉ học làm kinh tế qua hai quyển sách này.

Cheng chỉ hai quyển Tử Thư Tập Chú và Kinh Dịch. Minh ngạc nhiên:

- Học từ hai quyển này?

- Đúng thế, Trung Quốc tồn tại và phát triển được đến như ngày hôm nay cũng là dựa trên nền tảng tư tưởng của hai quyển sách này. Quyển này - Cheng chỉ quyển Tử Thư Tập Chú - dạy cho ta cách làm người, cách đối nhân xử thế và lẽ sống ở đời, cách xử lý các mối quan hệ vua tôi, cha con, vợ chồng, bạn hữu... Còn quyển này, dạy cho ta khi nào thì cần nên tiến, khi nào thì cần phải lùi. Làm kinh doanh cũng giống như làm chính trị, nếu không biết tiến đúng lúc và biết dừng đúng chỗ thì mất cơ nghiệp tựa như tuột tay đánh rơi chiếc đĩa vậy.

- Vậy với tôi, bây giờ nên tiến hay lùi đây?

- Tôi nói lùi anh cũng không nghe. Anh đang muốn tiến bởi lẽ hai đối thủ quan trọng nhất của anh, một kẻ thì chết bất đắc kỳ tử, một người thì bị gạt ra khỏi guồng máy công an mà trong lòng đầy uất hận... Vậy anh còn sợ gì?

- Thú thực tôi rất ngại tay cảnh sát Tường đó. Thật khó có thể yên tâm khi thấy bên cạnh mình có một kẻ mà mình không sao hiểu được nó sẽ làm gì và là một kẻ chỉ biết có công việc mà không cần.

- Tay cảnh sát điều tra đó đang tuyệt vọng, đang chán nản và oán thán cấp trên... Anh nên tranh thủ cơ hội này thu phục anh ta.

- Để làm gì?

- Anh nên nhớ ở Mỹ, ở Ý và ở Trung Hoa, rất nhiều tên tội phạm khét tiếng xuất thân từ cảnh sát. Chúng am hiểu luật pháp, hiểu rõ các thủ đoạn nghiệp vụ của cảnh sát và chúng có quan hệ với đồng đội cũ... Nếu tay cảnh sát này trở thành một nhà doanh nghiệp, là một công ty con trong Tổng công ty Minh Đức của anh thì điều đó có nghĩa là anh sẽ có thêm một cổ vấn tin cậy, một trợ thủ đắc lực, và là kẻ chặn các làn đạn từ cơ quan bảo vệ luật pháp.

- Tôi đã hiểu rõ. Tôi sẽ làm điều đó.

- Muốn làm được, ông nên nhờ sự giúp đỡ của bà Liên.

- Nhưng họ đã chia tay nhau?

- Đúng thế, nhưng giữa họ vẫn còn sợi dây - đó là con bé Thảo. Đàn ông thường thương xót con đến đau đớn quần quai hơn là đàn bà. Rất nhiều kẻ phạm tội chỉ chịu khai báo khi nhắc đến con. Anh cố nắm lấy sợi dây đó.

- Được rồi, nào, dự án xây dựng một khu Vui chơi lớn ở đảo Hòn Ngọc, ông đã tính đến đâu rồi?

- Chúng tôi sẽ soạn một hợp đồng liên doanh. Phía anh sẽ có số vốn là 60%, còn chúng tôi có 40%. Số tiền đó có nghĩa là anh sẽ góp vốn 6 triệu USD, còn chúng tôi có 4 triệu USD.

- Số tiền lớn quá.

- Chúng tôi quyết định như vậy vì muốn anh có số vốn lớn cho nên anh sẽ là chủ doanh nghiệp. Điều này sẽ làm cho các quan chức yên lòng hơn. Số tiền của anh, anh cứ làm đơn vay ngân hàng và kêu gọi góp vốn. Còn chúng tôi sẽ chuyển cho anh 6 triệu USD bằng hàng điện máy, điện tử... Anh bán hàng, dùng tiền đó trả dần cho ngân hàng. Người của chúng tôi sẽ giúp anh tính toán chi thu.

- Tôi hiểu. Vậy còn điều kiện?

- Đơn giản thôi, anh sẽ được 15% lợi nhuận từ khu vui chơi. Mà này, anh nên gửi hai đứa con của anh đi học nước ngoài, đứa con gái sang Đài Loan, thằng con trai đi Mỹ. Người của chúng tôi sẽ chăm sóc chúng như con đẻ.

Minh toát mồ hôi, lấy khăn lau mặt. Chng lạnh lùng:

- Làm gì mà anh đã lo thế. Tôi không nghĩ một người bản lĩnh như anh, điều khiển được cả một guồng máy của mình lại yếu lòng như vậy.

- Tôi không muốn con tôi phải trở thành con tin.

- Sao lại nói nặng nề vậy? Anh hãy nghĩ rằng, chúng đi học là để nổi nghiệp anh... có phải sẽ nhẹ nhàng hơn không. Chẳng lẽ anh muốn điều hành Tổng công ty cho đến khi phải có người xúc cháo đổ vào miệng, hay là như tôi hôm nọ? Nếu anh không đào tạo chúng, cơ nghiệp cho ai hưởng đây?

*

Giám đốc Công an tỉnh đi công tác nước ngoài về. Anh vừa xuống sân bay thì có một cán bộ của Tổng cục Cảnh sát ra đón:

- Chào anh, em ở Tổng cục Cảnh sát. Thủ trưởng mời anh về gặp lãnh đạo Tổng cục gấp.

Giám đốc đang ngỡ ngàng thì người cảnh sát có chuông điện thoại di động.

- A lô! Báo cáo thủ trưởng, tôi là Hào đây ạ. Vâng... vâng!

Rồi anh chuyển máy cho giám đốc:

- Báo cáo anh, thủ trưởng muốn nói chuyện với anh..

Giám đốc cầm máy:

- Xin chào thủ trưởng. Dạ... khỏe ạ! Vâng, cũng học tập được nhiều. Cảnh sát của họ được trang bị đầy đủ lắm và chả phải lo gì đến đời sống vật chất cả. Vâng... vâng? Báo cáo thủ trưởng tôi xin chấp hành nghiêm!

*

Ban giám đốc Công an tỉnh họp để xem xét trường hợp Đại úy Vũ Mạnh Tường. Sau khi nghe bản kiểm điểm và đơn xin ra khỏi lực lượng Công An của Tường, phó giám đốc phụ trách công tác xây dựng lực lượng phân tích:

- Tôi rất áy náy về việc đồng chí Tường xin thôi việc. Tôi rất không muốn một người như vậy lại rời bỏ lực lượng Công An. Trong vụ án vừa qua, đồng chí ấy có lỗi là điều tra chậm, nhưng đó không phải là vi phạm quy tắc đạo đức, là có dấu hiệu tiêu cực, mà đó là xuất phát từ quan điểm nghiệp vụ. Theo tôi, cứ để đồng chí ấy nghỉ ngơi ít ngày, tôi sẽ trực tiếp làm công tác tư tưởng... Về mức độ kỷ luật trong việc liên quan đến cái chết của Tiên Chi, tôi đề nghị ở mức độ cảnh cáo.

Một cán bộ tổ chức, quân hàm trung tá nói với giọng gay gắt:

- Đồng chí ấy mới bị cảnh cáo và không được lên lương vì khuyết điểm đánh vợ, bạc đãi vợ, nay lại tiếp kỷ luật cảnh cáo nữa, nhủ thế có được không? Dư luận về đồng chí Tường rất xấu, nếu chúng ta không làm nghiêm, bên ngoài sẽ cho rằng công an chỉ lo đánh bên ngoài, còn nội bộ thì xuê xoa.

Phó giám đốc Trung phát biểu:

- Giữ người ở chứ không nên giữ người đi. Theo tôi biết, vợ cậu ấy đã chuẩn bị cho cậu ấy 500 triệu để thành lập công ty kinh doanh.

Giám đốc Trần Phúc khẽ thở dài:

- Tôi đồng ý. Hãy để cho cậu ấy ra khỏi lực lượng Công An. Tuy nhiên, cậu ấy vốn là một điều tra viên giỏi, góp phần quan trọng vào thành tích của Phòng Cảnh sát điều tra trong mười năm qua. Vì thế, các anh chỉ đạo cho chỉ huy đơn vị tổ chức chia tay cậu ấy cho đàng hoàng, đừng để anh em nghĩ rằng nghề công an là bạc.

*

Tường đi uống cà phê sáng và mua một tờ báo đọc. Anh mở tờ báo Pháp Luật của tỉnh và trợn mắt nhìn dòng tít "Sự hoang đường về một cái chết". Sau dòng tít lớn là những tít nhỏ: "Treo cổ chết trong tư thế ngồi - Điều vô lý như trạch đẻ ngọn đa", "Phải chăng Tiên Chi đã bị giết hại rồi bị treo... cổ?" Tường đọc xong, anh nghiêng răng kèn kẹt và phóng xe đến thẳng tòa soạn tờ báo đó. Anh thường trực lác đầu:

- Tổng biên tập đang bận, sáng nay ông không tiếp khách.

- Anh gọi điện lên nói với ông ấy là thằng... Xin anh nói đúng chữ "thằng" Tường, cảnh sát điều tra cần gặp ông ấy.

Thấy nét mặt hăm hăm của Tường, anh bảo vệ Vội gọi điện thoại:

- Báo cáo anh, có một người tự xưng là "thằng" Tường, cảnh sát điều tra đến gặp. Vâng, phải gặp anh ạ.

Buông máy, anh ta bảo Tường:

- Tổng biên tập mời ông lên.

Ông Tổng biên tập nhìn Tường bằng con mắt khinh khỉnh:

- Anh có việc gì cần khiếu nại ư?

- Không, tôi muốn đến để chỉ bảo cho các anh.

- Chỉ bảo cho tôi? Cách trình bày ma-két hay cách biên tập? Hay công tác phóng viên?

- Này? - Tường chìa tờ báo ra - Thế nào là treo cổ ngồi?

- Anh có đùa không đấy?

- Không, tôi không đùa. Anh gọi cậu phóng viên viết bài lên đây, gọi thêm cả cảnh sát 113, khoa học hình sự và tất cả phóng viên của anh, để họ hiểu thêm. Và tôi muốn đích thân anh tự treo cổ ngồi xem có chết không.

Ông Tổng biên tập hoảng sợ:

- Thôi, thôi! Có việc gì, anh cứ nói. Đã có gì căng thẳng đâu?

- Chuyện vặt thôi. Ông cứ yên tâm, tôi đâu muốn trả thù.

Cánh cửa phòng bật mở, một anh chàng ngó đầu vào, Tổng biên tập mừng quá:

- A, tác giả bài báo đây rồi. Tôi giới thiệu với anh đây là cậu Huân, phóng viên nội chính của báo.

Tường liếc nhìn:

- Hay thật, lính tráng vào phòng thủ trưởng cứ như vào nhà ga ấy. Không thêm gõ cửa.

Anh phóng viên hất hàm, vẻ ngạo mạn:

- Anh là Tường?

- Phải tôi đây.

- Anh cần gặp tôi hay Tổng biên tập?

- Cả hai.

- Có việc gì?

- Tôi muốn anh hiểu thế nào là quỳ treo cổ mà chết.

- Ha ha! Tôi sẽ tự mình treo cổ trong... tư thế quỳ, để xem tôi có chết không. Nếu tôi treo cổ theo đúng như anh muốn, trong... trong nửa giờ mà tôi không chết, anh phải công khai xin lỗi và thú nhận khuyết điểm của mình trên báo.

- Được! Anh đi lấy dây về đây.

Ông Tổng biên tập vội bảo:

- Gọi thêm anh Tòng, Phó tổng biên tập và bộ phận phóng viên lên.

Một lát sau mọi người có mặt đông đủ. Tường lấy dây dù buộc chặt một đầu vào chân xong cửa sổ. Phóng viên Huân rất khoái chí khi thò đầu vào thông lọng rồi anh ta quỳ xuống, chùng người, đầu gối chạm đất... Cả phòng im phăng phắc. Vài giây đầu Huân còn cười, nhưng chỉ mười giây sau, bỗng thấy người anh ta ngọ ngậy, và bỗng chùng hấn xuống. Tường vội lao đến nâng cậu ta dậy, nói thông lọng, xoa mạnh hai bên cổ... giây lát, Huân như bừng tỉnh.

- Nào cậu có dám thử lần nữa không. Mọi người ở đây, ai muốn thử nào?

Huân lấp bắp, mặt chột tái nhợt:

- Không, không! Lạ lắm, chỉ có một tí mà bỗng nặng hết cả đầu, muốn đứng dậy mà không được. Nhưng chưa thấy ngạt thở?

- Cậu hãy kê lại cảm giác đó thật kỹ cho mọi người biết. Tôi chỉ nói một điều thế này thôi, người ta chết treo cổ, đầu tiên là do dây xiết vào động mạch cảnh, máu không lên được não, chỉ vài chục giây là phù não, mất khả năng điều khiển... và cứ thế họ sụp xuống rồi mới chết vì ngạt. Các người không biết, lại không chịu đến Viện Khoa học hình sự mà hỏi, suy diễn một cách hồ đồ, thật đáng xấu hổ. Các anh chỉ nên nhớ, nếu con người ta quyết tâm chết thì không có cách nào cứu được họ, thậm chí chỉ với một móng ngón tay cái cũng thành vũ khí. Hãy vào trại giam mà hỏi xem phạm nhân đã tự sát bằng bao nhiêu cách..

Nói rồi, Tường rẽ đám phóng viên đi ra. Chàng phóng viên vội đuổi theo:

- Em xin lỗi anh. Anh... anh đừng chấp.

*

Để có vốn thành lập công ty, Tường đến một người bạn làm chủ một cửa hàng buôn bán đồ cổ vay tiền. Thấy Tường, anh ta rất vui:

- Mình đọc báo, thấy nó chửi cậu, tức quá. Mình không bao giờ nghĩ cậu lại phải khổ thế này.
- Cuộc đời chả biết thế nào mà lường trước. Nay, tôi cần ông giúp đỡ đây.
- Sẵn sàng, cần gì nào?
- Cần tiền.
- Không vấn đề gì. Nhưng tiền làm gì? Nói trước, nếu là tiền đi mua nhà, mua đất là không có đâu.
- Để mở công ty.
- Được đấy. Nhưng ông định kinh doanh gì?
- Buôn bán hàng điện tử. Tôi định mở công ty rồi làm đại lý cho một tập đoàn rất lớn.
- Hay, hay thật. Cậu bỏ công an thế mà hay. Tôi ủng hộ. Cần bao nhiêu?
- Theo cậu thì bao nhiêu?

Anh chủ hàng đồ cổ mím môi suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Bốn trăm triệu là thoải mái.
 - Được! bao giờ phải trả? Lãi suất thế nào?
 - Lãi suất bằng lãi ngân hàng, còn thời gian, 5 năm được không?
 - Đồng ý. Rất cảm ơn cậu đã tin tôi.
 - Cậu là thằng cả đời chả ngửa tay vay ai, xin ai đồng nào, xong phải đến nước này là không đùa. Rồi, cậu yên tâm đi. Lấy tiền Việt, đô la Mỹ hay chum, chóc, tượng, lọ gì cũng được. Nhưng bây giờ tôi muốn hỏi cậu mấy điều.
 - Cậu hỏi đi.
 - Năm cộng với năm là mấy?
 - Là mười.
 - Thế là cậu không làm kinh doanh được rồi.
 - Sao vậy, cậu đùa à?
 - Không. Làm kinh doanh, lao vào thương trường, tay cầm đồng tiền phải như cầm gươm đao xung trận, chém tướng đoạt thành... Phải biết lúc nào nói lỗ, lúc nào nói lãi, phải biến cái thật thành cái giả, cái giả thành cái thật... biến hóa khôn lường.
 - Như đồ cổ, đồ giả cổ của cậu chứ gì?
 - Không, đó chỉ là mảnh khé nhỏ. Nếu làm kinh doanh mà chỉ biết năm cộng năm là mười thì có ngày sạt nghiệp. Năm cộng năm là bao nhiêu? Phải là... phải là lúc này là mười, ngày mai lại là hai mươi nhưng có khi là sáu, là bảy... Tóm lại đáp số bao nhiêu tùy thuộc vào thời điểm cần công bố, tùy thuộc vào đối tượng yêu cầu mình trả lời. Thôi, đó là bài học vỡ lòng cho cậu. Hãy về suy nghĩ. À, cậu chọn ai làm kế toán? Hãy tìm một ông kế toán già về hưu, đừng chọn bọn vấy ngân mà chết đấy.
- Tường ra về, anh vừa đi xe vừa tùm tùm cười khi nghĩ đến ông bạn buôn đồ cổ. Có tiếng còi ô tô sát sau lưng. Tường đạp xe vào sát vỉa hè. Chiếc Toyota Camry chạy chậm, từ trong xe, con gái anh thò đầu ra:
- Bố, bố Tường, bố Tường!

Xe dừng hẳn, vợ anh bước ra:

- Anh ạ, chiều anh về nhà đi. Em có việc muốn nói với anh.

*

Vợ Tường xăng xái làm cơm. Bé Thảo lăn xả vào bố vui đùa. Tiếng cười vang lên đầy ắp căn nhà vốn đã bao lâu vắng lặng. Liên cũng như trẻ lại...

- Anh biết không, mấy đêm đầu nó cứ đòi đến với bố! Khóc khóc là...
- Sao không cho nó đến?
- Anh biết nhớ con, dễ em quên chắc.
- Con thích ở nhà có cả bố cả mẹ cơ. Vắng ai cũng chán. Bà bán cơm bảo con vì bố không có tiền thuê nhà nên mẹ bắt phải đi. Mẹ cho bố thuê nhà mình nhé... Thuê rẻ thì bố mới có tiền.
- Con nói vậy nào? - Tường cốc nhẹ lên đầu con. Nhưng nụ cười của anh tắt hẳn.

Bữa cơm được dọn ra. Mặc dù Liên tỏ ra rất ân cần, chăm sóc nhưng vẫn chỉ thấy nhưng nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt khắc khổ của Tường. Cơm xong, Liên bảo bé Thảo vào phòng trong để hai người nói chuyện. Liên:

- Anh hãy dọn về nhà mà ở. Đã ra khỏi công an rồi thì đừng nên ở nhà của đơn vị nữa. Anh sẽ ngủ phòng trong, em và con ở ngoài này, hoặc ngược lại. Anh đồng ý nhé?

Tường khẽ thở dài rồi gật đầu.

- Anh thành lập công ty, em muốn được giúp đỡ anh. Em giúp anh 30 ngàn USD làm vốn.
- Không, anh có rồi...
- Em biết, hồi chiều anh vào hiệu của tay Nhân đồ cổ để vay tiền. Làm kinh doanh, vốn càng lớn càng tốt. Nếu anh ngại, em sẽ cho vay không lãi. Hiện nay có một người rất muốn anh thành lập công ty rồi sẽ làm đại lý cho ông ấy.
- Ai vậy, và vì sao lại biết anh?
- Ông Lê Minh. Em và ông ấy có quen biết nhau... Nghe nói đợt này ông ấy ứng cử vào Hội đồng nhân dân tỉnh và làm Chủ tịch Hiệp hội kinh tế. Hồi ông Cheng nằm viện, ông Minh vào thăm và nói chuyện.
- Sao Minh lại thăm ông Cheng?
- Họ biết nhau từ lâu rồi. Không hiểu sao, ông Minh hiểu về anh rất kỹ. Ông ấy là một nhà kinh doanh giỏi, đang có tham vọng trở thành nhà chính trị. Ông ấy cho rằng, anh bị kỷ luật oan và rất mến sự chín chắn trong phong cách làm việc của anh.
- Em để anh suy nghĩ đã. Nếu muốn thành lập công ty mà có người cho mình làm đại lý thì cũng là may mắn đấy.
- Thế mới biết trong cái họa có cái phúc. Biết đâu vài năm nữa, anh lại không thành một giương gia giàu có.
- Anh chưa tin lắm vào mình. Nhưng thôi, ta cứ tạm thống nhất như vậy..

*

Sau một thời gian gấp rút chuẩn bị, công ty Trách Nhiệm Hữu Hạn kinh doanh hàng điện tử, điện máy, xuất nhập khẩu nông sản thực phẩm mang tên Tường An do Vũ Mạnh Tường làm giám đốc đã ra đời. Ngay trong buổi khai trương, công ty đã được hãng điện tử của Nhật Matsushita chọn làm đại lý phân phối hàng. Lễ ký hợp đồng làm đại lý được tổ chức giản dị nhưng rất sang trọng.

Vũ Mạnh Tường trong bộ comple đen, ngực cài hoa hồng vàng luôn tươi cười đón khách. Liên cũng mặc rất đẹp và luôn cặp kè bên chồng... Trông họ, không ai nghĩ là họ đang sống giả, cười giả, âu yếm giả... Tới dự lễ khai trương ngoài một vài quan chức của tỉnh; giới kinh doanh rất ngạc nhiên khi thấy giám đốc công an tỉnh, trưởng phòng Cảnh sát kinh tế, Cảnh sát điều tra cũng có mặt và nồng nhiệt chúc mừng. Một giám đốc công ty thương mại nói với mọi người xung quanh:

- Nghe đồn là giám đốc Công an tỉnh cũng có phần hùn vốn với Tường.

Lê Minh lắng nghe với vẻ tò mò. Một người hỏi Minh:

- Ông có ngại công ty Tường An này cạnh tranh hàng điện tử với ông không?

- Không, tôi cũng sắp chuyên hướng đầu tư rồi. Sắp tới, tôi dồn vốn vào mở xưởng may hàng xuất khẩu sang Mỹ. Nếu lập được xưởng may khoảng 500 công nhân thì tôi sẽ ưu tiên tuyển chọn con nhà nghèo, con gia đình chế độ chính sách...

Một phóng viên nghe vậy, vội chen vào gi máy ghi âm:

- Thưa ông Minh, xuất phát từ đâu mà lại chọn con nhà nghèo, con nhà chế độ chính sách vào làm ở xí nghiệp may?

- Bởi vì tôi xuất thân từ con nhà nghèo nên tôi hiểu rất rõ nỗi khổ của người nghèo.

- Thưa ông, bao giờ thì xí nghiệp may ra đời và khu vui chơi giải trí trên đảo Hòn Ngọc của ông khai trương.

- Tôi đang huy động vốn để làm khu giải trí.. Tuy nhiên, các dự án đã được lãnh đạo tỉnh duyệt và các anh hết sức ủng hộ vì như vậy ít nhất cũng sẽ giải quyết được hơn một nghìn chỗ làm, làm tăng lượng khách du lịch...

- Thưa ông, nếu được trúng cử Hội đồng nhân dân kỳ này, ông có dự định gì?

- Tôi có rất nhiều dự định, nhưng tất cả chỉ mong muốn làm sao cho tỉnh ta giàu hơn đẹp hơn.

Mọi người xung quanh vỗ tay tán thưởng. Tường và Liên đến. Tường bắt tay Minh:

- Rất cảm ơn anh đã đến dự lễ khai trương của chúng tôi. Công ty mới thành lập, tôi còn nhiều bỡ ngỡ trong kinh doanh, rất mong có sự giúp đỡ của anh.

- Tôi chậm chân mất rồi. Anh đã làm đại lý cho Matsushita... Thực ra tôi muốn anh làm đại lý cho tôi, bởi lẽ tôi muốn dồn thời gian vào mấy việc khác.

Giám đốc công an tỉnh Trần Phúc:

- Có gì đâu mà muộn, hàng Matsushita là điện dân dụng... Hàng của anh Minh đa dạng, đâu sợ đụng chạm. Nếu hai anh "Cô-pê-ra-xi-on" thì còn gì bằng.

- Vậy xin giám đốc bảo lãnh cho liên minh này - Minh nói.

Tường có vẻ hơi lúng túng, anh chưa kịp trả lời thì Minh đã bước lên bục:

- Thừa các anh ở Ủy ban nhân dân, các anh lãnh đạo Công an tỉnh. Hôm nay, nhân ngày khai trương công ty Tường An, thay mặt toàn thể nhân viên Tổng công ty Minh Đức, tôi xin nồng nhiệt chúc mừng anh Vũ Mạnh Tường, Giám đốc công ty và chị Liên, phu nhân giám đốc. Thừa quý ông, quý bà, xu thế phát triển kinh tế trên thế giới là tập hợp nhau để cùng phát triển. Vì vậy hôm nay đây, Minh Đức chúng tôi xin thông báo một tin mới: Chúng tôi quyết định chọn Tường An làm đại lý độc quyền phân phối hàng điện máy, điện tử. Rất mong được anh Tường và chị Liên chấp thuận.

Tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô nổi lên rào rào, nhưng vẫn có tiếng xì xèo:

- Số thằng Tường đồ quá. Vừa ra mắt đã có hai nơi mời làm đại lý.

- Chúng không ngu đâu. Chẳng qua biết thằng Tường vốn là dân công an, có thể lực nên mới nhiệt tình như vậy.

Tường lên phát biểu:

- Tôi xin cảm ơn thịnh tình của ông Minh. Và tôi nghĩ rằng, không có lý do gì để từ chối lời mời hợp tác đầy thiện ý như vậy.

*

Long Xéch nằm trong trại giam và hết sức sốt ruột là không hiểu số tiền mà người ta thuê hắn giết theo hợp đồng đã được nhận hay chưa. Hắn tâm sự với một gã tù nhân:

- Đòi mình ngấm ra ngu thật. Lẽ ra phải nắm đằng chuôi... đằng này.

- Ông anh nói cái gì vậy. Nắm đằng chuôi là nắm cái gì?

- Mẹ nó, tao mà ra tù được thì... thì giết cả nhà nó!

- Loại như anh và như em, còn có mỗi con đường ra... ra dựa cột.

- Mà sao dạo này không thấy cảnh sát hỏi cung nữa nhỉ?

- Hôm nọ họ hỏi cung em, rồi nói chuyện với nhau và bảo hỏi anh cũng chán vì có được gì đâu?

- Lắm lúc tao cũng muốn chết sớm đi cho rồi. Càng nghĩ càng cay, càng nghĩ càng đau đớn. Mình chỉ vì thương mẹ, mà làm liều. Mẹ tao chắc vẫn cứ chờ tao mang tiền về để làm lại nhà rồi lại đưa đi chữa mắt. Tao hứa rồi mà... mà... Hu hu... mẹ ơi! Con bất hiểu quá, con ngu quá.

Long Xéch khóc rống lên, đập đầu xuống sàn nhà tưởng muốn vỡ đầu ra. Tên tù cùng phòng vội ôm lấy Long an ủi:

- Anh đừng liều mình như thế. Em thấy tình hình của anh đâu đến nỗi nào, án chung thân là cùng.

- Cái gì? Giết hai mạng người mà án chung thân?

- Thằng Thằng Trố, anh phải giết nó vì có người ép buộc bất khả kháng; thằng thứ hai do đánh bạc, nó chơi bịp lại còn muốn hại anh... Đánh nhau, nóng mắt lên, rút súng dọa, chẳng may cướp cò. Cứ thế mà khai, ai xử anh dựa cột mà lo.

Long Xéch dịu lại. Hắn định bộc bạch điều gì đó với tên bạn tù nhưng rồi ánh mắt hắn lại lóe lên tia sáng cảnh giác. Hắn hăn học:

- Thằng chó, nó mà nuốt lời hứa với tao, có chết tao cũng làm ma hại ba đời nhà nó. Tao mà thoát ra được... thì... thì phải bóp chết nó như bóp chết con chó ghê.

*

Thành và Đức lại về quê Long Xéch. Vẫn ngôi nhà ọp ẹp có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, vẫn bà mẹ mù lòa ngồi cửa...

- Thằng Long về chưa hả cụ?

- Các anh là bạn nó à?

- Vâng, nghe nói dạo này nó làm ăn khá lắm. Chúng con về hỏi nó xem có cửa nào cho chúng con theo với.

- Chẳng có gì đâu. Nó và anh chị nó chỉ lừa được tôi ít ngày thôi. Tôi linh cảm thấy nó đang mắc vòng lao lý ở đâu đó. Nếu nó không làm sao, chắc chắn nó sẽ về. Thằng Long nó hỗn láo với ai, cướp trộm của ai, tôi không biết, nhưng nó là đứa lo cho mẹ nhất, là đứa thương tôi nhất và là đứa vâng lời tôi.

Bà cụ ngừng một lát:

- Anh làm ơn giã cho tôi cối trầu.

Nét mặt bà bỗng rạng rỡ:

- Nếu bây giờ nó về, tôi phải nọc nó ra vút cho mười roi về tội để mẹ phải chờ.

Thành bật cười:

- Cụ già thế này, làm sao còn đánh được nó?

- Được chứ. Năm ngoái, tôi vừa vút cho nó hai roi xong. Chưa bao giờ nó dám cãi tôi nửa câu. Có lần nó bảo tôi, nếu con phải chết để cho mẹ sáng mắt, để cho mẹ sung sướng con cũng chết ngay.

Nói rồi, bà ghen ngào, chảy nước mắt. Đúc đặt vào tay cụ hai tờ giấy bạc 50.000 đ:

- Con biểu cụ mua quà sáng. Hôm nào thằng Long về chúng con lại đến chơi. Con về cụ nhé.
- Vâng, các anh về. À, mà các anh tên gì, cho tôi biết. Nếu nó về, tôi bảo nó tìm các anh.
- Con tên là Cấn, thằng này là Hoàn... Bà cứ bảo thằng Hoàn Móm, thằng Cấn Lùn là nó nhớ ra ngay.
- Tên vớ vẩn, chán mớ đời! Thằng Long nhà tôi, đẹp giai như tranh cổ động, chỉ vì có đôi lông mày rậm mà lại bị gọi là Long Xéch.

Hai người ngồi ở gốc đa đầu làng. Đúc nói:

- Như vậy là rất có khả năng thằng Long giết Thắng Trố để lấy tiền, mục đích là đưa mẹ đi chữa mắt và sửa nhà cho mẹ. Tuy nhiên, giữa hấn và kẻ thuê hấn giết đã ràng buộc với nhau bằng một hợp đồng là, nếu hấn bị bắt thì hấn phải tự sát thì số tiền đó mới đến tay bà mẹ.
- Nếu quả như vậy thì tên thuê giết Thắng Trố là một tay cao thủ. Vấn đề là hấn giết Thắng Trố để làm gì?
- Chúng ta sẽ khó có thể tìm ra kẻ nào chủ mưu - mà chắc chắn kẻ đó phải cầm đầu một đường dây tội phạm rất lớn. Loại như vậy, chúng rất biết cách che giấu.
- Hôm nọ, tớ được nghe một thông tin khủng khiếp. Năm vừa qua, tòa án tỉnh, huyện đã xét xử mà có 25% số vụ án bị cáo được hưởng án treo; trong số các vụ án cơ quan điều tra đề nghị Viện Kiểm sát khởi tố thì hơn ba chục vụ bị họ đình chỉ... hoặc chỉ gợi ý cho đi trường giáo dưỡng.
- Cậu nhớ vụ Phòng Cảnh sát kinh tế bắt ba ô tô chở toàn rượu nhập lậu, trị giá hơn một tỉ. Cuối cùng, chỉ một cú điện thoại, nghe nói là của lão Minh, vậy mà phải thả, chỉ phạt hơn 5 triệu đồng.
- Sao không thấy chị dâu Long Xéch về nhỉ?
- Còn sớm, chưa đi bán rau về đâu. Lạ nhỉ, một thằng giết người không ghê tay như Long Xéch thì thương mẹ, nghe lời mẹ nhất nhất. Trong khi đó bên cạnh nhà mình có một gia đình, cả nhà là trí thức, con cái đều đỗ đạt cao, chí ít là thạc sĩ, vậy mà có bà mẹ, thán thán các con phải bỏ đầu nhau đóng tiền nuôi mẹ, giỗ bố. Thằng con út nghèo, mang đến góp giỗ có một trăm ngàn, bị ông anh cả là giáo sư ra giá: Góp một trăm thì chỉ một người đến ăn.
- Thời buổi này, càng ngày càng lắm người thừa chữ mà thiếu văn hóa.

Bỗng Đúc reo lên:

- Bà ấy về kìa.

Chị dâu Long Xéch gánh tòng teng hai sọt không, trong đó có mớ cá vụn và mấy quả dưa chuột..

- Chào chị Tạ, Còn nhớ chúng tôi không?
- Nhớ, các chú vẫn đi điều tra xóa đói giảm nghèo à?
- Vâng, vừa qua nhà chị, tưởng xây nhà rồi.
- Ồi dào toàn đêm cua trong lỗ. Chả hiểu lão chồng nhà tôi ra tỉnh làm thuê làm mướn cho ai, nghe nói giàu có lắm và được ứng trước lương mấy năm... những tưởng có tiền xây nhà, nhưng đến giờ thì vẫn trắng tay... Hôm nọ mới về, đưa cho được hơn trăm ngàn, mua urê và thuê cày máy mấy sào ruộng, lại hết sạch. Mà các chú có đưa nhà tôi vào diện xóa đói giảm nghèo không?
- Có chứ. Thế anh ấy làm chỗ ông Minh khá lắm cơ mà?
- Bây giờ hằng ngày xén tỉa cây cảnh, quét dọn sân vườn, nhưng không được bén mảng lên nhà trên. Hằng ngày ăn cơm với ba đứa phục vụ và hai con chó bécgiê, ở như nhà tù.
- Thế còn thằng Long, bà cứ nhắc đến tên nó là khóc. Nó đang ở đâu?
- Đang ở tù, nó đi giết người bị bắt. Cả nhà phải nói dối bà. Cụ mà biết nó lại vào tù thì chết ngay.

*

Trại tạm giam công an tỉnh không mấy lúc vắng người đến gửi quà tiếp tế. Hôm nay, trong dòng người xếp hàng gửi đồ tiếp tế có anh trai Long Xéch. Xếp hàng đến lượt, anh ta đưa chứng minh thư và tên can phạm. Anh cán bộ nhìn tờ giấy rồi tra sổ theo dõi:

- Trường hợp phạm nhân Dương Văn Long không được nhận tiếp tế bằng hiện vật. Gia đình muốn gửi thứ gì, liệt kê ra rồi nộp tiền, chúng tôi sẽ mua vào cho phạm nhân.
- Thừa cán bộ, bánh kẹo, thuốc đánh răng, mì ăn liền, mua thì dễ, nhưng thằng em tôi chỉ thích ăn món cá trê kho sung... Tôi xin gửi gói cá này cho nó.
- Không là không! Phạm nhân này, nghe nói lần trước có người gửi đồ đã cho thuốc độc vào kẹo. Hôm nay nó mà chết thì công an lại có người tù oan.. Thôi, anh đem về đi. Một hạt đường cũng không được gửi.
- Thuốc độc ư? Thằng nào lại nỡ hại em tôi thế?

Lưu vội vã ra về. Đến quãng đường vắng, anh ta ném gói cá kho xuống bờ mương. Đúc đi xe máy bám phía sau. Anh nhặt gói cá kho lên...

*

Gói cá được đem về văn phòng công ty Trách nhiệm hữu hạn Tường An. Tường và Đức thận trọng gỡ từng miếng cá, bẻ từng quả sung kho. Có một quả sung rắn hơn các quả khác, Tường bẻ ra. Hóa ra quả sung đã được cắt đôi và có một chiếc que nhỏ gắn hai nửa lại. Trong đó có một miếng nilon, trên đó có dòng chữ: "Đã nhận đủ."

- Thế là rõ - Đức thốt lên - Chẳng anh này muốn thằng em tự sát để được nhận số tiền đã thỏa thuận. Chắc gì bà mẹ khốn khổ đó đã được đồng nào.

- Thật là bi kịch lớn - Tường thờ dài - Một thằng con chỉ muốn có tiền cho mẹ đi chữa mắt, có tiền sửa nhà cho mẹ mà đi giết người thuê. Và bây giờ khi nó bị bắt lại phải chết đi thì bà mẹ mới được nhận số tiền đó. Kẻ thuê Long Xếch giết người rất sợ nó khai ra sự thật. Ai thuê nó giết Thắng Trố nhỉ? Cậu và Thành tìm mọi cách không chế thằng Long, làm thế nào để hấn khai ra ai muốn Thắng Trố phải chết?

*

Long Xếch lại bị gọi lên hỏi cung. Và cũng như mọi lần, hấn lì ra, không khai:

- Các anh muốn xử bắn, muốn tôi tù bao nhiêu cũng được. Tôi chấp nhận hết.

Hai cán bộ điều tra và một anh kiểm sát viên thờ dài chán ngán. Long Xếch được dẫn trở về phòng giam. Anh cảnh sát bảo vệ đi sau, hai tay đút túi quần, vừa đi vừa huýt sáo. Long đi lùi lùi, bỗng mắt hấn sáng lên khi thấy một mảnh lưỡi cạo râu... Hấn giả vờ khụy chân và nhanh chóng nhặt lưỡi dao:

- Vấp cái gì mà ngã?

- Lâu ngày bị giam, đi run chân lắm cán bộ ạ.

Trở về phòng giam, Long len lén mở lưỡi dao ra xem. Hấn hài lòng khi thấy lưỡi dao vẫn còn khá mới.

Cơm trưa xong, tên phạm cùng phòng lẩn ra ngủ. Long Xếch, vén áo lên ướm lưỡi dao vào bụng... Hấn khẽ dí vào, hơi nhăn mặt. Rồi hấn hít một hơi dài, nghiêng răng rạch mạnh lưỡi dao lam vào bụng... Máu ứa ra. Hấn miết mạnh lưỡi dao...

- Cán bộ ơi, cứu... cứu! Thằng Long tự tử. - Tên tù cùng phòng thấy Long rạch bụng, hấn gào lên thất thanh.

Các quản giáo lao bổ tới.

- Ai cầm khóa phòng?

- Cậu cầm khóa đi ăn cơm rồi.

Phải mất mười lăm phút sau họ mới tìm được anh trực buồng giam cầm chìa khóa. Long Xếch được đưa ra, máu me bết bết, ruột phòi ra phập phồng...

- Để tôi chết. Để tôi chết, cứu tôi làm gì? - Long gào lên.

*

Long Xếch trong phòng cấp cứu của bệnh viện tỉnh. Hấn vẫn nằm thiêm thiếp. Bác sĩ trực bảo hai cảnh sát bảo vệ:

- Nó yếu nên thuốc mê ngấm khá sâu. May ra nửa đêm mới tỉnh. Thằng này ghê thật, dám mổ bụng tự tử như võ sĩ đạo của Nhật. May mà chưa đứt ruột. Các anh canh nó, khi nào cần cứ bấm chuông.

Anh cảnh sát bảo vệ trẻ đeo quân hàm hạ sĩ hỏi tò mò:

- Liệu nó trốn được không anh?

Bác sĩ lắc đầu:

- Có là voi cũng phải nằm vài ngày mới ngóc đầu dậy được. Đêm nay hết thuốc rồi đau kêu cha kêu mẹ cho mà xem.

Bác sĩ đi rồi. Còn hai anh cảnh sát bảo vệ:

- Được bồi dưỡng canh đêm mấy nghìn?

- Mỗi thằng năm nghìn.

- Mày đi mua bốn cái bánh mì... Thế là hết bốn nghìn, mua cốc nước về uống coi như xong bữa tối. Đêm có đói lại đi mua mì về ăn.

- Lát nữa cứ khóa một chân nó vào thành giường cho chắc ăn.

- Về chuyện, vết mổ vừa khâu, ngồi dậy, đứt chỉ chết ngay!

*

Đêm khuya, Long Xếch tỉnh thuốc mê. Hấn nghiêng răng chịu cơn đau và khẽ kêu:

- Nước... cán bộ ơi, cho em xin tí nước!

Anh cảnh sát mang nước vào, múc từng thìa nhỏ bón cho hấn. Vừa bón, anh vừa cầu nhàu:

- Bố mình ốm chả có ngày nào về hầu được, nay đi hầu phạm.

Long uống nước xong, lại thiếp đi. Hai giờ sáng, anh cảnh sát kiểm tra lại Long rồi khóa cửa. Hai người trái nilon nằm ngay hành lang... Chặn ở cửa ra vào. Chốc lát họ thiếp đi, thỉnh thoảng quơ tay đập muỗi. Bốn giờ sáng, Long Xéch bỗng tỉnh hẳn. Hắn gượng ngồi dậy và vịn giường lần ra cửa. Hắn ghé mắt nhìn. Thấy hai cảnh sát ngủ ngon lành. Hắn vội quay vào, xé áo gối buộc chặt bụng lại rồi ra mở cửa sổ và trèo ra ngoài...

Anh bảo vệ bệnh viện gác cổng thấy Long Xéch lảo đảo đi ra liền hỏi:

- Đi đâu sớm thế?

- Đói quá ra kiếm bát mì.

- Bố khi, bệnh nhân mà đói ăn như cừu vạ.

Long Xéch ra ngoài cổng và vỗ vai một anh xe ôm đang ngủ gà ngủ gật:

- Chờ tớ về nhà được không?

- Về đâu.

- Ra ga, nhà ở đấy.

- Mười nghìn.

- Ừ thì mười nghìn.

Long lên xe ôm chặt người lái.

- Gớm, làm gì mà ôm chặt thế?

- Tự nhiên lên cơn đau bụng.

Sáng sớm nào cũng vậy, khi TV bắt đầu phát chương trình thể dục buổi sáng thì Lựu dậy và bắt đầu công việc thường ngày là tưới cây cảnh, quét lá rụng trên sân ngôi nhà 4 tầng rất đẹp của Lê Minh. Sáng nay, Lựu đang tận mẫn cắt đi những chiếc lá úa già của cây sung cảnh thì có một chiếc xe con đến đỗ ngoài cổng. Một người đàn ông đeo kính cận mở cửa xe ra và vẫy anh ta.

- Anh có phải là Lựu, anh trai Long Xếch?

- Vâng.

- Thăng Long đã trốn trại giam. Thế nào công an cũng tìm đến anh... Hôm nay, trở về nhà ngay và dặn vợ là từ lâu không biết nó đi đâu, làm gì nghe chưa. Nếu sai nửa chữ là chết đấy. Cả anh cũng vậy, cũng phải là "ba không".

- Vâng ạ.

- Gói cá kho hôm nọ đem cho thằng Long, không được nhận, vứt đâu rồi?

- Dạ... dạ, tôi ném xuống mương..

- Mương cạn hay có nước?

- Có... có nước ạ. Đang bơm nước..

- Mày lừa bố mày không xong đâu! Lúa đang đỏ đuôi, có tháng nào điên bơm nước vào ruộng?

- Dạ! Có... có nước ạ - Lựu lắp bắp, mặt tái mét.

- Muốn sống thì câm mồm lại. Con vợ mày lắm nhời quá, phải dặn nó. Còn gói cá ấy nếu mày vứt trên bờ là coi chừng!

Nói xong, người đàn ông lạ mặt đó lên xe đi thẳng. Lựu cố nhớ nhưng rõ ràng chưa gặp hắn ta bao giờ. Mấy hôm trước, có hai gã thanh niên đến đưa cho Lựu gói cá kho, gói ruốc, năm phong lương khô và mấy gói kẹo bánh. Đầu tiên thì chúng nhũn nhặn:

- Chúng em là bạn Long Xếch. Biết tin nó bị bắt, có chút quà gửi vào, anh làm ơn đưa giúp. Đây là tiền để anh đi xe, biểu cán bộ làm thủ tục tiếp tế.

- Tôi không biết các anh là ai, các anh đi mà gửi tiếp tế cho nó?

- Bọn em cũng là dân "oi khói" vào đây ngại lắm, nhờ có ông quán giáo nào quen mặt, rách việc ra.

- Tôi không đi được - Lựu cương quyết.

Một tên giờ mặt ngay:

- Này ông đùa với bọn này đấy à? Đến thằng Long, tao bảo gì là phải làm, huống là cái thứ chân đất mắt toét như mày. Chiều nay, đem vào. Cố gửi túi cá kho, nói là em mày dân nhà quê, thêm án cá trê kho sung nghe chưa. Tao mà thấy không đi, đừng có trách.

- Tôi còn phải xin phép ông Minh.

- Ông ấy đi nghỉ mát rồi, xin ai? Nhớ đấy, một giờ chiều, lấy xe máy của thằng gác, đi tiếp tế. Chúng tao sẽ có người theo dõi mày làm thế nào.

Nhớ lại chuyện cũ, Lựu thờ người ra. Anh không hiểu tại sao em mình lại đi giết người và hình như nó làm thuê cho ai đó. Anh nhớ lại mấy tháng trước trong một lần về quê, Long Xếch hớn hờ khoe với mẹ:

- Mẹ ơi, con sắp có nhiều tiền để chữa mắt cho mẹ rồi. Mắt của mẹ bị đục thủy tinh thể, thay đi là sáng ngay. Chữa mắt cho mẹ xong, con làm lại nhà cho mẹ.

- Cha bố anh, làm như cướp được tiền ấy. Tao chả cần nữa. Mày cứ lo thân mày, kiếm tiền lương thiện, cưới vợ đi rồi đẻ cho bà đứa cháu, thế là được rồi.

- Con sẽ lấy vợ, cuối năm nay.

- Thế hả? Nó quê ở đâu, làm gì?

- Nó là thợ uốn tóc trên tỉnh. Bố mẹ nó chuyên nuôi lợn con để bán.

- Thế là con nhà lao động. Lấy được.

Trong bữa cơm, Long nói đã xin được việc cho Lựu:

- Em đã kiếm được việc làm cho anh rồi. Công việc chỉ là chăm nom cây cảnh, bón phân, tưới nước, bắt sâu, dọn dẹp khu sân vườn. Cơm nuôi ba bữa, lương tháng ba trăm ngàn và mỗi năm vài bộ quần áo.

- Thật hả chú - vợ Lựu mừng cuống lên - Bao giờ đi làm?

- Mai đi theo em lên nhận việc luôn. Mà này, làm ở nhà người ta, thấy khách khứa vào thì cụp mắt xuống, chớ có nhìn ngang nhìn ngửa, nói càng ít càng tốt và nhất là không bao giờ được hỏi về ông chủ.

Khi ra làm được ít ngày, được ông chủ Lê Minh ứng trước cho hai tháng lương, Lựu mừng lắm. Nhưng chả vui được bao lâu thì một hôm ông Minh gọi Lựu ra:

- Tôi phải báo cho anh một tin dữ. Thăng Long nhà anh phạm tội đánh bạc rồi giết người. Bị công an bắt rồi?

- Trời ơi! Giờ nó ở đâu hả ông?

- Còn ở đâu ngoài cái trại giam của công an tỉnh. Nó làm nên tội phải chịu. Lẽ ra tôi phải cho anh về quê vì dù sao anh cũng là anh trai của kẻ giết người. Nhưng nể tình thằng Long, tôi vẫn để anh làm. Và lại về quê, khổ lắm. Cố mà chất bóp, chữa đôi mắt cho cụ. Thăng Long chỉ muốn thế.

- Em xin cảm ơn bác. Xin bác thương cho, nhà em nghèo quá. Em bây giờ mà phải về quê thì không mở mày mở mặt ra được.

- Chính vì vậy mà tôi để anh ở lại, tuy nhiên anh phải hết sức giữ gìn. Với người lạ đừng có hờ hững nói là anh thằng Long. Cứ nói là em họ xa của vợ tôi.

*

Tại trại giam công an tỉnh, giám đốc Công An tỉnh triệu tập cuộc họp khẩn cấp, ngoài Ban giám thị trại giam còn có Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Lê Quang Cường, trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Vũ Văn Đắc, đội trưởng đội Cảnh Sát Đặc Nhiệm, trưởng công an thành phố... Giám đốc nói gay gắt:

- Tôi không hiểu nổi tại sao Ban giám thị lại cầu thả đến như vậy trong việc canh gác phạm nhân nguy hiểm. Giao một tên tử tù cho hai cảnh sát bảo vệ mà tuổi nghề của họ mới được tính bằng tháng. Làm sao họ biết được nhưng thủ đoạn vượt ngục của phạm nhân? Để phạm trốn là mắc khuyết điểm lớn nhưng tệ hại hơn nữa Ban giám thị cùng phòng Cảnh sát Hình sự tự động đi truy lùng, không báo cáo giám đốc... Mười hai giờ đồng hồ sau khi phạm trốn, chúng tôi mới được biết... Và bây giờ thì hắn đã lặn không còn thấy sủi tăm. Nhưng điều lạ lùng nhất là cho đến nay không được một bản cung nào tử tế của hắn cả. Không làm được rõ vì sao hắn giết Thăng Trô; ai là kẻ đồng phạm với hắn... Đã thế lại còn đổ lỗi cho cậu Tường.

Giám thị trại giam đứng dậy:

- Báo cáo giám đốc chúng tôi nhận khuyết điểm. Quả thực đầu tiên cũng nghĩ đơn giản là một tên rạch bụng mũi khâu lại, làm sao có thể chạy xa được...

Lê Quang Cường xin nói tiếp:

- Chúng tôi đã rà soát toàn bộ cáo nôi mà tên Long có khả năng đến nhờ vả, nhưng chưa phát hiện ra dấu vết hắn. Các trinh sát cũng đã theo dõi toàn bộ làng Vân Hòa quê của hắn.

- Chỉ thằng ngu mới trở về quê ngay sau khi trốn trại. Hắn vừa mới khâu ở bụng vì thế cần phải có bác sĩ chăm sóc vết mổ, phải tiêm thuốc kháng sinh... Các anh hãy truy tìm theo hướng đó. Ngoài ra, cho rà soát toàn bộ các mối quan hệ của tên Long Xếch. Việc truy tìm tên Long, tôi giao cho phòng Cảnh sát Hình sự chịu trách nhiệm chính. Đội Điều tra trọng án cử một tổ ba người phối hợp. Mỗi ngày báo cáo kết quả điều tra lên tôi một lần..

Giám thị trại giam:

- Báo cáo đồng chí giám đốc, tôi xin nhận kỷ luật. Còn về hai cậu cảnh sát bảo vệ trẻ... xin giám đốc cho hướng xử lý.

- Xử thế nào, anh em cảnh sát nghĩa vụ mới tăng cường, đã được học ngày nào về công tác dẫn giải, canh gác phạm nhân; lại đang tuổi ăn, tuổi ngủ. Cán bộ chỉ huy đơn vị bảo vệ phải kiểm điểm và có hình thức kỷ luật nghiêm.

- Báo cáo giám đốc, có một người có thể tìm ngay ra chỗ tên Long.

Giám thị nói tiếp:

- Ai vậy?

- Đồng chí Tường. Theo tôi biết thì đồng chí Tường rất quan tâm đến tên Long. Chính đồng chí ấy đã nhiều lần yêu cầu tôi phải bảo vệ tốt tên Long, đặc biệt phải đề phòng hắn tự sát hoặc bị đầu độc. Không phải ngẫu nhiên mà đồng chí Tường lo lắng như vậy.

- Được rồi, tôi sẽ trao đổi với Tường. Tôi tin là cậu ta chưa mất chất công an đâu.

*

Cường trở về nhà, vừa tới cổng thì có hai người chặn lại và đưa cho Cường một gói nhỏ:

- Các anh là ai? Cái gì thế này?

- Dạ, anh cứ đọc thử sẽ rõ. Chào anh.

Cường vào nhà mở gói giấy. Anh giật mình, trong đó toàn đô la và một lá thư in bằng máy vi tính: Thường trước một phần ba cho anh. Số còn lại sẽ có sau. Chúc may mắn".

*

Tường vô cùng ngạc nhiên khi biết tin Long Xéch trốn thoát. Anh điện thoại cho Lưu, Thành, Đức đến công ty. Nhưng họ chưa kịp đến thì Trần Phúc, Giám đốc Công an tỉnh đến văn phòng.

- Chào ông giám đốc công ty - giám đốc Công an tỉnh tươi cười và có vẻ như đùa cợt.

- Chào thủ trưởng. Chắc anh đến vì vụ thằng Long?

- Phải. Bây giờ không tìm thấy thằng Long thì có là mất mo. Hôm qua, văn phòng Bộ truyền lệnh của Thứ trưởng phải báo cáo gấp và yêu cầu kiểm điểm làm rõ trách nhiệm của cá nhân.

- Anh đánh giá thế nào về chuyện tên Long trốn thoát?

- Điều đó tôi đang muốn hỏi cậu đây.

- Nó trốn thoát là may cho ta đây.

- Sao, may thế nào? - Giám đốc Trần Phúc không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Tường mở ngăn kéo lấy ra mảnh giấy thu được trong gói cá hôm trước, đưa cho giám đốc xem. Giám đốc nhìn anh dò hỏi, Tường thông thả:

- Báo cáo anh, cho đến giờ, tôi có thể khẳng định ở thành phố ta có một băng nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động mang màu sắc xã hội đen rất nguy hiểm. Nhóm này hoạt động bao trùm trên các lĩnh vực buôn lậu, cá độ bóng đá, bảo kê nhà hàng, vũ trường, cho vay nặng lãi và sẵn sàng giết người thuê theo đơn đặt hàng. Băng của Tiên Chi tuy cũng lớn nhưng hoạt động quá lộ liễu và khá đơn giản. Bọn này mới là ghê. Đặc biệt là tên trùm... Hắn là kẻ rất biết giấu mặt và che đậy hành vi của mình. Những tài liệu trinh sát về hắn, Tổng cục An ninh đã có báo cáo lãnh đạo Bộ..

Giám đốc gật đầu..

- Tôi đã được đọc. Quả thực không ai ngờ đó lại là Lê Minh. Tôi cũng đã lường ra sự nguy hiểm của hắn cho nên cậu phải hết sức cẩn thận. Cũng theo tài liệu trinh sát hắn còn có quan hệ cực kỳ chặt chẽ bởi một số cán bộ công an, tòa án, kiểm sát và cả chính quyền tỉnh. Vì thế quan điểm chỉ đạo phá vụ án này của lãnh đạo Bộ là tìm ra đủ chứng cứ để bắt hắn vì một tội nào đó như buôn lậu chẳng hạn, tiếp theo đó là lần ra toàn bộ đường dây của chúng và kiên quyết loại ra khỏi đội ngũ công an những phần tử thoái hóa biến chất. Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn tội phạm có tổ chức muốn tồn tại thì phải mua chuộc được cán bộ công an và chính quyền. Nếu đối chiếu theo những tiêu chí về một tổ chức Mafia thì bọn này chính là mầm mống của mafia vì chúng đã có hành động móc nối với bọn buôn lậu, mafia quốc tế để tiến hành tẩy cửa tiền. Trở lại chuyện tên Long, ý đồ của cậu thế nào?

- Thực ra, tên Tiên Chi hoàn toàn không giết Oanh Sói mà Oanh chết bởi bàn tay của kẻ khác. Đó là người có quan hệ mật thiết với ả, có lẽ ả đã từng yêu, từng chung sống với người đó. Vì một lý do nào đó kẻ kia đã ra tay giết ả... Sau đó, hắn đã hướng dư luận tập trung vào Tiên Chi và để đẩy cơ quan điều tra phải ra tay với Tiên Chi. Cũng chính hắn thuê Long Xéch giết Thắng Trố để đổ vạ cho Tiên Chi. Hắn dùng một mũi tên bắn hai đích. Thứ nhất là giết Oanh, kẻ đã nắm nhiều bí mật về hắn, thứ hai là triệt được Tiên Chi để thâm tóm toàn bộ mạng lưới xã hội đen ở thành phố, ngăn chặn việc Tiên Chi nhập hàng lậu và trở thành độc quyền. Hắn làm được điều đó chính là vì hắn nắm trong tay được một số cảnh sát và vì hắn không điều chỉnh được tôi cho nên hắn phải tìm cách loại tôi ra khỏi cuộc chơi. Kẻ đó có lẽ chính là Lê Minh.

- Chỉ còn hai tháng nữa là bầu cử Hội đồng nhân dân cấp tỉnh thành, quận, huyện, chính vì thế phải sớm lột mặt nạ của hắn.

- Không thả con thỏ thì chó không đuổi, anh hãy cứ để cho tên Long được "thoải mái" lẩn trốn chút ít. Chắc chắn sẽ có bọn đi tìm tên Long. Báo cáo anh, theo tôi biết thì Long Xéch nhận lời giết Thắng Trố là muốn có tiền để chữa mắt cho mẹ, làm lại ngôi nhà đã nát... Hắn quả là một thằng con có hiếu, chỉ có điều hắn muốn thể hiện cái hiếu đó theo cách bất hiếu nhất, ấy là đã để cho mẹ hắn đau khổ. Rất có thể là theo thỏa thuận, sau khi giết Thắng Trố xong, hắn sẽ được nhận tiền và trong trường hợp hắn bị bắt, hắn phải tự sát. Số tiền đã thỏa thuận đó sẽ giao cho anh trai Long, sau khi hắn chết. Lá thư này là lần thứ hai mà tên chủ kia giục hắn chết. Lần trước, hắn đã trộn thuốc độc xy-a-nua vào kẹo, gửi cho Long...

- Sao cậu không báo cáo?

- Lúc đó, anh đi công tác nước ngoài. Liệu tôi báo cáo cho ai đây? Liệu ai có thể giữ kín chuyện cho. Hiện nay có một vấn đề này, anh phải hết sức lưu ý. Đó là một số văn bản tối mật bị lọt ra ngoài và phóng viên của mấy tờ báo đã có được.

Tường lấy ra một số văn bản copy đóng dấu "Tối Mật" đưa cho giám đốc:

- Đây là văn bản anh báo cáo Tổng cục xây dựng lực lượng về tình trạng mất đoàn kết nội bộ ở Công an huyện Mỹ Hà. Đóng dấu tối mật hẳn hoi, vậy mà tay phóng viên Huân cũng có được. Hậu quả là ta chưa kịp xử lý thì báo chí đã làm om lên. Còn đây, báo cáo của anh về việc đồng chí Thúy ở phòng Hậu Cần có

biểu hiện tham ô 100 triệu... cũng đóng dấu tối mật. Vậy mà phóng viên báo Thanh Niên Thành Phố cũng có. Thậm chí báo cáo của anh về vụ tham nhũng ở văn phòng Tỉnh ủy gửi lãnh đạo Bộ cũng bị lọt ra ngoài. Theo tôi biết, ở cơ quan Tham mưu tổng hợp và một số đơn vị nghiệp vụ đều có cán bộ nhận tiền hằng tháng của các báo và lên cung cấp tin về các vụ án cho họ.

Nghe những điều Tường nói, giám đốc Trần Phúc lộ rõ vẻ lo lắng:

- Nguy hiểm quá, thế mà tôi không biết gì. Chỉ thị của Bộ về quản lý hoạt động báo chí xem ra không thiêng. Ở tỉnh bạn, mấy vụ án vừa rồi chưa làm ra đâu vào đâu, hết trưởng phòng nọ, phó phòng kia lên TV khoe thành tích... Cuối cùng chứng cứ không đủ truy tố tội phạm, phải bắt đi tập trung cải tạo, thế là nhân dân lại chửi cho, bảo rằng công an ăn tiền, làm giảm nhẹ tội cho đối tượng. Vậy là vạ từ mồm mà đến đây.

- Theo tôi dự đoán, rất có khả năng sẽ còn một đội quân khác đi lòng Long Xếch ngoài quân của phòng Cảnh sát Hình sự và đội Điều tra trọng án.

- Đó là ai?

- Là quân của Lê Minh. Chắc chắn hắn sẽ huy động hết đệ tử ra lòng Long Xếch với mục đích là thanh toán hắn. Đó là chưa kể hắn cũng sẽ không tiếc tiền để bồi dưỡng cho cảnh sát hình sự truy lùng tên Long. Chính vì vậy cần phải cứu tên Long khỏi sự thanh toán của tên Minh.

- Đồng chí Thứ trưởng hỏi cậu là có cần thêm lực lượng để hỗ trợ không?

- Hiện nay thì chưa cần. Tuy nhiên, anh liên hệ với phòng Cảnh sát Hình sự Công an Hải Phòng. Đề nghị anh Dương trưởng phòng, cung cấp cho toàn bộ tài liệu trình sát về quá trình hoạt động trước đây của Minh. Đặc biệt là những gì nói về mối quan hệ giữa hắn và Oanh. Còn để Thành, Đức tập trung giúp cho việc điều tra, xin anh tạo điều kiện cho hai cậu ấy vắng mặt tại đơn vị..

- Khó gì, ba ngày nữa, có lớp bồi dưỡng nghiệp vụ ở Hà Nội, cử hai cậu ấy đi là được chứ gì?

- Vâng, thế thì tốt quá. Rất cảm ơn anh.

- Minh đã rút hàng cho cậu theo thỏa thuận chưa?

- Mới có tý chút. Hắn đang thăm dò... Hình như tháng tới có mặt cuộc chuyển hàng về đây.

- Cậu chú ý tìm cho ra phương thức nhập hàng lậu của hắn và cả một số cán bộ hải quan đang tiếp tay cho hắn.

Giám đốc vừa định về thì Tường níu lại:

- Anh hãy từ từ đã. Phía bên kia đường, chỗ hiệu ảnh, lúc nào cũng có kẻ theo dõi...

Nói rồi Tường gọi nhân viên mang một bộ dàn máy nghe ra xe cho giám đốc. Từ hiệu ảnh bên đường, có một thanh niên dùng máy ảnh lắp ống kính tele chụp lại cảnh nhân viên cửa hàng mang đồ cho Giám đốc.

*

Lê Minh xem những bức ảnh rồi nói với người chụp ảnh:

- Rất tốt. Anh hãy đề ý chụp ảnh lại tất cả những người khả nghi ra vào cửa hàng của hắn cho tôi. Nhưng mà này, sao ảnh không sắc nét nhỉ?

- Thưa ông, cái ống kính kém quá.

- Mua lấy một cái máy mới, thật tốt. Sẽ còn dùng vào nhiều việc đây. Anh có tin gì về thằng Long không?

- Thưa không ạ.

- Thật tội cho nó, bụng vừa mới rạch, khâu chưa liền đã phải chạy trốn. Nếu anh thấy nó ở đâu, cho tôi biết. Tôi muốn cho nó ít tiền. Mà này, anh có nhận xét gì về bức ảnh này.

Gã chụp ảnh ngơ ngác, không hiểu ý. Lê Minh cười:

- Tường là tay công an vừa bị kỷ luật. Người ký kỷ luật chính là ông giám đốc này. Vậy mà bây giờ, công ty vừa lập, đã phải nộp ngay cho ông giám đốc một giàn máy nghe cực xịn. Giàn này là bao nhiêu nhỉ? Hình như 1.200 USD. Làm quan sướng thế đây.

- Nhỡ ông ấy mua thì sao?

- Anh ngủ mê đấy à? Làm gì có chuyện mua. Thằng Tường biểu, ông ta nhận cho là may rồi. Thôi có mà huy động bọn đàn em tìm thằng Long đi.

*

Tường đang ngồi nghiên cứu quyền Luật Kinh Tế thì cô nhân viên vào báo:

- Thưa anh, có ông Minh đến.

- Cô mời ông ấy vào phòng khách chờ tôi.

Lê Minh vào phòng khách và thấy mọi thứ bài trí khá giản dị, ông ta cười khó hiểu.

- Chào anh - Tường vui vẻ chào.

- Chào anh Tường. Tôi hơi ngạc nhiên vì thấy đồ đạc tại phòng khách của anh quá xoàng. Phải chăng anh tiết kiệm?
 - Vâng, tôi phải vay nhiều quá. Chính vì vậy phải chất bóp từng đồng.
 - Đúng thế! Làm kinh tế nếu không biết tiết kiệm từng xu thì không giàu được. Tuy nhiên, phòng khách là bộ mặt của công ty, nếu xoàng xĩnh quá, dễ tạo cho người ta cảm giác chủ nhân của nó, hoặc là quá nghèo hoặc là một gã nông dân... Anh là đại lý của tôi, vì vậy, tôi cảm thấy có chút trách nhiệm giúp anh tiêu thụ hàng.
 - Giúp thế nào ạ?
 - Tôi sẽ giới thiệu cho anh một người giỏi về trang trí nội thất. Anh ta sẽ giúp anh... Tôi cho vay không lấy lãi 15.000 USD để trang trí lại phòng khách này.
 - Cảm ơn anh. Tuy nhiên, nếu có thể anh kiếm giúp cho tôi một người, vừa là lái xe, vừa là bảo vệ, và là người có thể nhờ cậy được trong những việc tôi không thể lộ mặt.
- Nghe nói vậy, một tia sáng lóe lên trong mắt Lê Minh, nhưng lại nhanh chóng tắt ngấm:
- Lái xe, bảo vệ phải là người tin cậy tuyệt đối. Anh là công an lâu năm, có kinh nghiệm trong việc nhìn người. Theo tôi, anh nên tự chọn là tốt hơn.
 - Tôi lại rất tồi trong việc chọn người. Vả lại có gì quan trọng lắm đâu. Trước mắt, tôi chỉ tiêu thụ hàng cho anh, nếu được người của anh thì càng tốt chứ sao?
 - Thôi thế này, tôi cho anh mượn chiếc xe Land Cruiser của tôi.
 - Không, không, tôi sẽ mua xe mới.
 - Đừng khách khí thế. Tôi có ba xe cơ mà. Tôi cho anh mượn cả lái luôn... nếu anh thấy nó được thì dùng, bằng không anh tự kiếm lấy.
 - Thật không biết lấy gì cảm ơn anh.
 - Chúng ta cứ quan hệ tốt với nhau là được rồi. Rồi anh sẽ hiểu thêm về tôi. Nghe nói anh mới ký được một hợp đồng lớn bán hàng cho Tổng công ty lắp máy ở Hà Nội?
 - Vừa thôi. Họ ký mua ba chục chiếc điều hòa loại 18.000 BTU, hai chục chiếc tủ lạnh, và một số thiết bị điện dân dụng. Ngoài ra khách sạn mới xây ở Quảng Ninh cũng đặt mua 150 chiếc điều hòa...
 - Anh quả là người có duyên bán hàng.
 - Nói thật với anh, đó cũng là nhờ ông giám đốc công an tỉnh giúp đỡ đấy.
 - Vì vậy, anh mới biểu ông ấy giảm máy nghe chứ gì?
 - Không, ông ấy mua đấy. Tôi chỉ bán cho ông ấy bằng giá gốc, cộng thêm 5% chi phí... Thế cũng đã là tốt rồi.
 - Thế không được, ông ấy kiếm cho anh bao nhiêu hợp đồng. Mình kiếm được cơm ăn, cũng nên cho người khác miếng bánh. Nhiều người gọi đây là hối lộ, là mua chuộc cán bộ... Thật chả hiểu gì cả... đó là cách phân phối công bằng một cách tự nhiên.
 - Tôi có nghĩ đến chuyện đó, nhưng chưa phải lúc này.
 - Tôi sẽ rót cho anh thêm hàng, anh chuẩn bị kho nhé.

Tường xoa tay:

- Xin anh cho từ từ. Dục tốc bất đạt. Tôi muốn đi chậm nhưng chắc.

*

Chiều hôm đó, Lê Minh điều ngay chiếc xe Land Cruiser đến cho Tường. Đó là một chiếc xe màu trắng còn khá mới loại 4500. Lái xe là một thanh niên cao lớn, đẹp trai, có ánh mắt sắc lạnh.

- Thưa anh, em tên là Thái, được ông Minh bảo sang phục vụ anh. Anh lên đi thử xe một chút.

Tường nhìn chiếc xe có vẻ hài lòng. Anh chìa tay ra:

- Khóa xe đâu?
- Dạ, đây ạ!
- Cậu lên xe đi cùng tôi. Tôi muốn thử xe.

Tường lên xe, anh chỉnh ghế cao thấp về rất thành thạo rồi nổ máy. Chiếc xe lao vút đi và Tường lái rất thiện nghệ. Thái tấm tắc:

- Trông anh đánh vô lăng dẻo như múa, chắc là ngày xưa cũng lái nhiều.
- Tôi mê nghề lái xe từ lâu lắm rồi. Ngày xưa, công tác ở Sơn La, cũng lái xe nhiều. Thế cậu làm cho ông Minh lâu chưa?
- Dạ được ba năm.
- Thế sang bên tôi, lương bổng thấp kém, có chịu được không?

- Dạ, ông Minh bảo em sang chạy cho anh một thời gian. Khi nào anh mua xe, chọn lái xe mới, em sẽ thôi. Hiện thời lương bổng do ông Minh.

- Vợ cậu ở đâu?

- Em chưa có vợ.

- Quê quán cậu ở đâu?

- Dạ em ở Hải Phòng.

Tường lái xe chạy thẳng đâm cây số mới dừng xe. Anh tắt máy, gài phanh tay cẩn thận rồi bảo:

- Cậu lái đi. Về thẳng nhà ông Minh nhé.

- Anh lái xe cẩn thận quá.

- Bao giờ cũng vậy, cẩn thận vẫn hơn. Mỗi sai lầm của lái xe là phải trả bằng tiền và không có cơ hội sửa chữa.

*

Trong lúc Tường chạy thử xe và nói chuyện với lái xe Thái, anh không ngờ là trong xe đã đặt máy nghe trộm phát sóng và Minh thích thú theo dõi cuộc trò chuyện của hai người. Một nhân viên kỹ thuật điều chỉnh máy nghe cho Minh.

- Chất lượng quá tốt. Pin dùng được bao lâu?

- Em và thằng Thái đã đính một đường điện từ ắc-quy nối vào máy thu. Cứ bật khóa điện là máy làm việc.

- Cự ly phát sóng tối đa bao nhiêu?

- Nếu anh đặt ăngten lên tầng 6 thì thu được trong bán kính 50 km.

- Hiện nay Việt Nam đã có cửa hàng nào bán loại máy này chưa?

- Không có. Đây là hàng xách tay, em mua từ Đài Loan về.

- Cậu còn loại nào nữa không?...

- Loại thu phát trong bán kính 300 m thì sẵn và cực nhỏ.

- Được. Chuẩn bị cho tôi hai bộ. - Lê Minh nói như ra lệnh.

*

Tường và Thái trở về nhà Minh. Anh có vẻ choáng ngợp trước sự sang trọng của phòng khách nhà Minh. Đồ đạc bày biện rất Tây, hợp một, sang trọng nhưng giản dị. Lê Minh nhận ra sự tò mò của Tường.

- Tôi rất hài lòng về phòng khách này. Tay họa sĩ trang trí nội thất đã dạy cho tôi một bài học về mỹ thuật. Bây giờ mình mới hiểu thêm một điều. Kiếm được nhiều tiền đã khó nhưng tiêu tiền cho đúng, sử dụng đồng tiền như vũ khí, như quyền lực thực sự thì lại là cả một vấn đề. Anh thấy chiếc xe thế nào?

- Cảm ơn anh, chiếc xe quá ngon. Tôi không biết phải cảm ơn anh như thế nào?

- Đây là sự hợp tác, đôi bên cùng có lợi. Không cần phải câu nệ quá làm gì? Tôi hiểu hoàn cảnh của anh. Một người đã gắn bó với lực lượng Công An bao nhiêu năm, nay phải ra đi tay trắng và làm lại cuộc đời từ đầu, sẽ gặp vô vàn khó khăn.

- Lúc đầu cũng choáng lắm, nhưng rồi thời gian qua đi, cũng thấy yên tâm. Minh còn trẻ, còn sức, quan trọng nhất là còn ý chí.

Lê Minh lấy ra chai rượu trắng và một chai rượu Remy.

- Anh thích loại nào?

- Nếu là rượu cuộc lùi, gạo nếp và ủ lâu năm uống là thích nhất.

- Tôi tưởng những người trẻ như anh, thích rượu Tây hơn. Rượu này thật 100% đấy.

- Tôi biết, nhưng nếu rượu trắng được nấu từ gạo nếp ủ lâu một chút, uống vẫn có hương vị dịu dàng, thanh khiết hơn... Uống rượu Tây cứ như phải ngồi cạnh một người đàn bà đã luống tuổi nhưng phải làm cho mình hấp dẫn bằng cách đổ cả chai nước hoa vào người.

Lê Minh cười khoái chí pha lẫn vẻ ngạc nhiên:

- Tôi không ngờ một cảnh sát điều tra, thời gian hỏi cung phạm nhân nhiều hơn sống với vợ mà lại có nhận xét về rượu tinh tế và ấn tượng đến như vậy.

Lê Minh rót rượu ra hai chiếc chén hạt mít:

- Rượu nào phải dùng ly đỏ. Rượu cuộc lùi quê ta mà uống ly Tây, khập khiễng lắm.

Minh rót rượu rất thông thả rồi lại mở tủ lấy ra một lọ thủy tinh màu nâu, nút thủy tinh mài. Minh đổ lạc rang húng lủi trong chai ra đĩa rồi nâng ly:

- Mời anh, chúc anh may mắn.

Hai người uống rượu như những người giàu. Họ nhâm nhi từng ngụm nhỏ, từ tốn bỏ từng viên lạc vào miệng.

- Tối nay, tôi có hẹn ăn cơm với một người, mà anh ta ngày xưa từng là bạn học với anh ở trường đại học Cảnh Sát.
- Ai vậy?
- Phùng Lân.
- A! Phùng Lân, Lân Trầm. Bây giờ ở Hải quan tỉnh, phòng Kiểm hóa phải không?
- Không, làm Đội trưởng Đội chống buôn lậu cảng Tân Phú từ cuối năm ngoái. Anh đi luôn với bọn tôi cho vui.
- Hai anh ăn cơm chắc có công chuyện...?
- Không, chả có gì cả. Nói thực là tôi đang lo cho nó lên thay thằng cha Trưởng phòng chống buôn lậu. Tay Cục trưởng thì lại không ưa Phùng Lân lắm. Hôm nọ, cũng đã đánh bài ngựa: Hoặc là ông về hưu, hay chuyển về làm chuyên viên cao cấp của Tổng cục, hoặc bỏ phiếu cho thằng Lân. Cuối cùng thì ông ta cũng phải chấp nhận. Tôi cũng đã kể về anh cho Lân nghe. Nó rất mừng khi được gặp anh. Mà này, tại sao tỉnh mình bé như bàn tay, anh và Lân lại không chơi với nhau?
- Có gì đâu, học xong, Lân về cảnh sát kinh tế. Khi hải quan thiếu người, đặt vấn đề với Công an tỉnh, thế là điều sang... Thế là từ đó mỗi đứa một ngả. Nghe nói năm vừa rồi, đội của Lân bắt mấy vụ buôn lậu lớn lắm. Hồi đó đi học, môn điều tra hình sự Lân học giỏi lắm. Một số vụ án buôn lậu bên Hải quan đưa sang, đội án kinh tế làm thế nào, tôi không rõ.
- Thôi, tối nay đi ăn cơm với chúng tôi. Anh sẽ còn phải dựa vào Phùng Lân nhiều.

*

Trong một căn nhà tập thể chỉ rộng hơn chục mét nằm trên tầng tư của một khu nhà lắp ghép 5 tầng. Long Xêch nằm trên giường. Một cô gái trẻ, tóc nhuộm vàng hoe, có nét mặt khá đẹp đang cẩn thận dùng nước ôxy già lau vết thương cho Long rồi rắc thuốc kháng sinh, đặt gạc lên và băng lại. Người con gái đó là Phượng, một cave chuyên nghiệp ở vũ trường Đêm Màu Hồng. Phượng và Long mới biết nhau không lâu. Trong thời gian Long làm cho tên Thái, có tiền, thỉnh thoảng lại theo thằng Quỳ, Thái đến vũ trường. Chả hiểu "cái duyên ông trời xe, cái que ông trời buộc" thế nào mà Phượng đã mê Long thực sự ngay từ hôm gặp đầu tiên. Còn Long, mặc dù cũng đã chung đụng với biết bao nhiêu con gái, trong đó không ít những cô đang ở tuổi "ô mai mơ", nhưng cũng không hiểu sao lại yêu Phượng rất chân thành. Phượng quê ở mỏ Hà Tu - nhà ở ngay dưới chân đèo Bụt, trên đường Hòn Gai - Cẩm Phả. Bố cô là thợ lái máy xúc EKG vào loại có tiếng tăm nhất ở các khu mỏ lộ thiên, còn mẹ thì làm ở văn phòng công ty.

Người ta kể rằng, ông đã từng biểu diễn cho các chuyên gia Liên Xô xem một màn độc đáo là dùng gầu máy xúc để đóng lại một bao diêm. Chiếc gầu máy xúc EKG dung tích gần 7 mét khối nặng hơn ba tấn. Cửa mở gầu bằng thép dày 15cm...vậy mà ông điều khiển được cửa mở gầu từ từ... từ từ nhích từng phân để đóng lại bao diêm Thống Nhất đã được mở sẵn vào thời bao cấp. Hai vợ chồng công nhân đã nghèo lại để vô tội vạ - sáu đứa con, bốn gái hai trai - vì thế quanh năm đói ăn. Là thợ lái máy xúc được ăn tiêu chuẩn 24kg gạo một tháng, nhưng khi xuống nhà ăn tập thể để ăn cơm giữa ca, bao giờ ông cũng chỉ ăn một nửa cơm, còn lại gói cơm, tí cá kho hay đậu phụ kho mang về cho các con. Rồi ông đổ bệnh nặng và chết khi mới hơn năm chục tuổi. Trước lúc mất, ông dặn các con rằng hãy đi xa khỏi đất mỏ và đừng đứa nào làm nghề thợ lò.

Thế là năm năm sau khi ông mất, vào thời điểm quan hệ Việt-Trung ấm dần, vợ ông bán nhà chạy lên Móng Cái làm nghề buôn tiền. Đến khi khá giả liền mua đất xây khách sạn. Năm chị em sống quanh khu Móng Cái cũng bằng nghề đi buôn. Riêng Phượng, vì có dáng người cao ráo, có khuôn mặt ưa nhìn và nước da lại trắng nên theo một người bạn lên Hà Nội làm nghề uốn tóc. Nhưng cũng chỉ được dăm tháng là Phượng chuyển nghề đi làm vũ nữ, dĩ nhiên là kiếm gái gọi. Mặc dù lẩn lóc ở chôn ăn chơi đàng điếm và chung chạ với đủ hạng người nhưng Phượng vẫn chưa mất đi cái nét chân chất của một cô gái vùng than. Còn Long, hẳn cũng chưa một hần cái chất nhà quê của mình... Có lẽ vì vậy mà hai người đã tìm thấy ở nhau sự đồng cảm. Từ hôm Long bị bắt, Phượng cứ bàng hoàng và trong thâm tâm, cô không thể nào tin được Long dám giết người. Cô đi lễ bái ở hàng chục chùa lớn bé cầu cho Long tai qua nạn khỏi. Chính vì vậy, khi thấy tiếng gõ cửa lúc trời còn đang mờ tối, cô đã đoán ngay là Long.

Phượng âu yếm:

- Anh còn may mắn lắm, vết thương không bị nhiễm trùng. Quả là anh có sức khỏe vô biên.
- Em phải nhớ đừng có mua ở hiệu thuốc nào nhiều. Phải thay đổi liên tục.
- Em nhớ. Hiệu này em mua nước ôxy già, hiệu khác em mua bông, hiệu khác nữa em mua kháng sinh...
- Em giỏi lắm. Sau lần này, có lẽ em trở thành bác sĩ được rồi.
- Có gì đâu, cứ theo sách mà làm.

Phượng đưa cho Long xem cuốn Cách Chăm Sóc Vết Thương Ngoại Khoa. Long chợt hỏi:

- Anh ở đây được mấy ngày rồi?
- Năm ngày.
- Chà, lâu nhì. Mấy hôm nữa thì cắt chỉ được?
- Có lẽ hai, ba ngày nữa.
- Bây giờ em xem gần đây, có nhà nào tử tế, thuê đổi chỗ đi. Em phải biết tính mạng của anh đang bị đe dọa từng giờ. Công an đi lùng anh thì rõ rồi, nhưng công an không nguy hiểm bằng mấy thằng bạn anh. Nhất là thằng Thái, thằng Quý. Anh tin là chúng nó sẽ lần ra chỗ này chỉ nay mai thôi.
- Em giữ kín lắm.
- Thế này nhé. Hôm nay, em phải đi khách thật muộn. Tốt nhất là gạ được thằng nào đó, ngủ với nó đến sáng mai. Mấy hôm vừa rồi, em chuồn sớm sợ chúng nghi.
- Nhìn thấy anh thế này em còn bụng dạ nào mà gạ ai nữa. Nhưng thôi, hôm nay, có một gã giám đốc mới ở Sài Gòn ra, hẹn em... Nhưng mà em đi lâu, để anh thế này thì không được.
- Đừng lo, anh đi lại được rồi, ăn uống tốt. Em cứ đi đi. Ở vũ trường có mấy người biết em ở đây?
- Cũng dăm ba đứa.
- Mụ chủ có biết không?
- Không biết... À, có một lần em nói, nhưng thưa bao giờ bà ấy đến đây cả.

Long Xéch bậm môi suy nghĩ, rồi tặc lưỡi:

- Thôi được, mai sẽ tính.

Phượng dịu dàng lau mặt cho Long:

- Anh chóng khỏe rồi anh em mình trốn đi thật xa. Vào Đắk Lắk, Gia Lai... mua một mảnh vườn, làm lụng nuôi nhau. Em sợ nghề này lắm rồi. Từ ngày vào vũ trường, kiếm cũng được. Em có sổ tiết kiệm hơn trăm triệu đấy. Vào trong đó, em sẽ để cho anh hai đứa. Bố là Long, mẹ là Phượng thì hai đứa sẽ là Quy và Lân... cho đủ tứ linh.

Long cười sáng sặc:

- Em lẳng mạn như nhà văn. Nếu có đẻ được con thì anh đặt tên là thằng Tỷ, thằng Triệu... cho có nhiều tiền. Em tắt hết đèn, khóa trái cửa lại. Để cho anh một chìa khóa...
- Em để cho anh một chùm xơ-cua. Trong tủ còn nhiều tiền đấy. Nếu muốn đi chơi ở đâu thì lấy mà đi.
- Đi đâu được nữa? Anh bây giờ chỉ còn một nơi ẩn nấp, đó là trong lòng em.

Câu nói sáo ấy không ngờ làm Phượng cảm động. Cô ôm lấy Long và nước mắt tự dưng ứa ra. Long thì thào:

- Thôi mà em, đừng khóc nữa. Anh hứa với em, khi nào anh khỏe, chúng mình sẽ đi khỏi đây.

Phượng rời khỏi vòng tay Long, tắt đèn, khóa trái cửa rồi xuống cầu thang. Long Xéch rất cảnh giác, hẩn dòm qua khe cửa trông xuống đường và chợt giật mình khi thấy có hai gã thanh niên đứng dưới gốc cây bên đường. Khi thấy Phượng dắt chiếc xe Spacy ra đường, một tên cứ nhìn trộm. Khi Phượng vừa đi khuất, một gã thanh niên chạy lên nhà. Hắn gọi:

- Long ơi! Phượng ơi!

Trong nhà, Long Xéch nằm im không nói. Gã bên ngoài khề khàng gọi:

- Long ơi, tao đây! Hải Chùa đây.

Long Xéch vẫn nằm im thín thít và mỉm cười ranh mãnh. Bên ngoài, gã tự xưng là Hải Chùa lảm bảm gì đó rồi bỏ đi. Nhưng xuống cầu thang được nửa chừng gã quay lại và áp tai vào cửa nghe ngóng. Trong nhà, Long Xéch đã ngồi dậy nhìn qua khe cửa sổ... một lúc lâu mà không thấy gã kia xuống. Long liếc ra cửa gật gù cười, ra về quá hiểu cái trò lấu cá của gã kia.

Đến khi thấy hai gã lên xe đi hẳn, Long Xéch liền châm một ngọn nến nhỏ rồi mở tủ của Phượng, lấy ra một gói tiền khá lớn. Hắn tháo dây buộc, xẻ lấy nửa số tiền đó rồi mặc quần áo... Xong đâu đó, hắn lấy bút kẻ mắt của Phượng, viết vào mặt sau một tờ lịch xé ra: "Tao biết chúng mày sẽ đến đây. Rồi chúng mày phải trả giá." Hắn ghi ngày, giờ, ký tên cẩn thận. Hắn đi ra rồi khóa cửa lại, đi xuống tầng hai và gõ cửa một căn phòng bên số lẻ. Đó là nhà của Tảo, một người làm nghề chạy xe ôm.

Tảo thấy Long, anh ta há hốc mồm, không nói được câu nào.

- Anh Tảo, anh sợ quá à? Thôi được, em không làm phiền anh lâu đâu.

Tảo lúng túng:

- Chú vào nhà đi.

Long vào nhà, người đàn ông vội vàng khép cửa lại. Long hỏi ngay:

- Chị và cháu đi đâu?

- Cho con về quê hai ngày rồi.
 - Bao giờ thì ra?
 - Chắc phải chờ giỗ ông cụ xong. Bốn ngày nữa...
 - Anh biết tình cảnh của em rồi chứ?
 - Có anh đọc báo, xem TV, biết chuyện của chú. Giỏi thật đấy. Máy ngày vừa rồi, chú ở đâu?
 - Em trốn ở nhà bạn. Bọn chúng nó đang đi lùng em.
 - Nhưng sự thể thế nào, chú cho anh biết.
- Long Xéch uống ngụm nước nhỏ rồi nói:
- Em sẽ kể cho anh nghe sau. Bây giờ em muốn anh nói thật. Em có thể ở nhờ nhà anh ba ngày cắt chỉ vết mổ xong là em biến, có được không?
 - Được. Chú cứ tin anh. Ngày xưa, khi anh hoạn nạn, chú đã vào bệnh viện Bạch Mai bán máu, lấy tiền nuôi anh. Ở ấy, sống để dạ chết mang đi, anh chưa có dịp trả ơn...
 - Anh đừng nhắc chuyện cũ nữa. Thôi được rồi, anh cho em ở nhờ vài ba ngày. Hằng ngày anh cứ chạy xe ôm như bình thường, không phải lo gì cho em cả. Chỉ có điều anh nên đi qua lại nhiều khu vực nhà lão Lê Minh, xem có gì lạ không.
 - Lão Minh, giám đốc công ty Minh Đức?
 - Phải. Quân của lão ấy nợ em nhiều lắm.
 - Bao nhiêu?
 - Không phải tiền mà là nợ máu. Anh cố kiếm cho em một chỗ khác và cầm số tiền này mua cho em một khẩu súng, thêm được vài quả lựu đạn càng tốt. Nhớ phải bí mật đấy.
 - Súng bây giờ hơi khó kiếm. Anh sẽ cố. Cắt chỉ xong, chú ra ngoại thành ở có được không?
 - Anh có chỗ à?
 - Anh có chơi với một ông già đang trông hồ cá. Ở đấy hay lắm, có rừng cây xung quanh, có nhà giữa hồ, lại có hệ thống hầm hào của bộ đội mới tập trận tháng trước để lại.
 - Anh cứ chuẩn bị đi. Quan trọng nhất là khẩu súng, càng sớm càng tốt.

*

Trong vũ trường Đêm Màu Hồng, Phượng đang ôm riết lấy một người đàn ông ở ghế thì có một cô đến rỉ tai nói điều gì đó. Phượng hôn lên má người đàn ông rồi đi ra. Thái, lái xe mới cho Tường, cùng hai gã đàn ông ban nãy đến gõ cửa... Thái hỏi:

- Phượng à, em biết thằng Long trốn ở đâu, cho bọn anh biết với. Đang muốn gửi cho nó ít tiền.
- Long Xéch á? Lâu rồi em không gặp. Nghe nói mới vượt trại...
- Nó yêu em nhất, thế nào chả phải dựa vào em?

Phượng nhìn Thái dò hỏi:

- Em không biết. Anh lạ gì tình yêu bọn em...

Thái giờ mặt:

- Con đi, mày định lừa bố mày à. Máy hôm vừa rồi, mua nước ôxy già, mua gientamixin rồi băng, rồi gạc... về cho ai? Muốn giữ cái mặt mỹ miều này để kiếm tiền thì nói... băng không, tao cho một xơ-ranh a-xít.

Một tên đưa ống xơ-ranh ra. Phượng run lấy bẫy...

- Đúng không, nó ở nhà mày chứ gì?
 - Dạ.... Phượng khẽ gật đầu.
 - Bây giờ đưa chúng tao về. Nói to một tiếng là xong đời đấy con ạ.
- Phượng run rẩy mở cửa. Thái giằng lấy chùm chìa khóa, tự mở lấy. Cửa vừa mở xong, Thái rút súng ngắn lao vào... Một tên quét đèn pin, một tên bịt mồm Phượng. Nhưng trong nhà rỗng tuếch. Long đã chuồn từ bao giờ... Thái cầm mảnh giấy để trên bàn đọc và nghiêng răng kèn kẹt.
- Mày giỏi lắm Long ạ? Đừng hòng thoát nỗi tay tao?

Phượng ngồi dựa lưng vào tường nhà khóc thầm tức không biết là khóc vì mừng hay lo.

*

Tất cả những việc xảy ra đó đã không lọt qua nổi mắt Long Xéch. Hắn ngồi ngay ngoài hành lang sát cửa nhà Tảo, nép dưới một chậu hoa giấy lớn và theo dõi từ lúc bọn Thái dẫn Phượng lên. Khi bọn chúng xuống và đi khuất, Long nắm chặt hai bàn tay về đây cảm thù. Long lại chạy lên nhà. Phượng sưng người và lao vào ôm chặt lấy Long:

- Ối giờ ơi, sao anh thoát được? Anh tha thứ cho em. Chúng dọa tạt xít... em sợ quá!
- Nhưng làm sao chúng đoán được là em che chở cho anh nhỉ?

- Có con nào mở túi của em, thấy có thuốc, có bông băng... Chúng nó mách thằng Thái.

- Thằng Thái Voi, anh biết nó lắm. Nó còn lái xe cho lão Minh không?

- Em không rõ. Thằng này sợ lắm. Nó mà đến vũ trường, thích đứa nào là phải đi với nó ngay mà không bao giờ được một xu của nó. Nhiều khi nó chơi chán rồi gọi bạn nó đến... Còn nó lại ngồi xem. Lão Minh cũng vậy, bên ngoài đạo mạo như thế nhưng chuyên đến vũ trường. Có điều là không bao giờ lão ấy xuống sàn nhảy mà ở trên phòng riêng của giám đốc. Cứ nhìn trong ảnh, thích đứa nào là gọi lên. Nhưng được cái là lão ấy trả tiền nhiều lắm, nên đứa nào được gọi cũng mừng.

- Có lần nào hẳn gọi em chưa?

- Chưa! Trong vũ trường, nhiều đứa trẻ và đẹp lắm, nhất là bọn trường múa. Loại như em quá đắt rồi. Mấy ông cán bộ của tỉnh, hải quan cũng hay đi với lão Minh. Em nghe mấy đứa bạn đã đi ngủ với các lão ấy nói chuyện, toàn cán bộ to và quyền thế lắm. Nhưng ai cũng sợ ông Minh.

Long Xếch nghe và gật gù, hình như gã đã nghĩ ra một kế gì đó.

*

Lê Minh đến dự lễ khánh thành một nhà mẫu giáo do công ty Minh Đức bỏ toàn bộ tiền tài trợ 300 triệu. Đến dự lễ có nhiều quan chức của tỉnh, huyện, các ban ngành... Tường đi cùng với Lê Minh và anh rất ngạc nhiên khi Minh tỏ thái độ hết sức quý mến, trân trọng giới thiệu anh với một số quan chức. Minh nắm tay Tường rồi nói với Phó chủ tịch tỉnh, ông Lê Văn Chi:

- Đây sẽ là một thương gia sáng chói trên bầu trời tỉnh ta. Rồi anh xem, chỉ hai năm nữa thôi. Tường nào có lạ gì ông Chi, phó chủ tịch tỉnh. Chính ông ta là người đã gây sức ép để anh phải bật ra khỏi chuyên án. Nhớ đến chuyện cũ, Tường không khỏi khó chịu nhưng anh vẫn tươi cười, nhún nhún và bày tỏ sự mong mỏi được Phó chủ tịch tỉnh giúp đỡ.

- Thưa anh, khi nào rồi, mời anh qua văn phòng công ty. Chúng tôi mong được nghe ý kiến chỉ đạo của anh.

Sau chương trình ca nhạc chào mừng của các cháu mẫu giáo là lễ cắt băng khánh thành nhà mẫu giáo. Minh phát biểu ngắn gọn:

- Thưa các anh lãnh đạo, thưa các bạn. Với tấm lòng của một người con quê hương tôi chỉ mong tỉnh ta ngày càng giàu đẹp. Mấy năm qua, được sự quan tâm chỉ đạo và tạo điều kiện cho các hoạt động thương mại của lãnh đạo tỉnh và các ngành các cấp, công ty chúng tôi đã có bước phát triển vượt bậc. Tôi xin nói thật, năm ngoái, riêng thuế doanh thu, thuế lợi tức, chúng tôi đã nộp hơn 2 tỉ... Chính vì vậy, chúng tôi mong được đóng góp phần nhỏ bé vào các hoạt động xã hội từ thiện. Sau khi xây dựng xong trường mẫu giáo này, chúng tôi dự định cùng bệnh viện tỉnh xây dựng một trung tâm dưỡng lão, và đối tượng ưu tiên là các Bà mẹ Việt Nam Anh hùng, các cụ thuộc diện gia đình chính sách...

Nghe Lê Minh nói, Tường chợt thấy bàng hoàng. Lạ thật đấy, một người dám bỏ ra hàng trăm triệu để xây nhà trẻ, từng nuôi hơn một chục Bà mẹ Việt Nam Anh hùng, từng dành cả khu đất hơn một ngàn mét để làm nơi nuôi dưỡng trẻ em bị thiếu năng... lẽ nào lại có thể là một tên tội phạm nguy hiểm. Giá như có một sự nhầm lẫn nào đó trong các báo cáo của cơ sở về Lê Minh thì hay biết bao... Lúc đó, anh có thể xách chai rượu đến nhà ông ta và bộp bộp tấm lòng mình. Nhưng cái ý nghĩ đầy vẻ lãng mạn đó nhanh chóng qua đi, Tường buộc phải quay trở lại với những suy tính lạnh lùng vốn có của nghề điều tra. Nếu Lê Minh là tên tội phạm nguy hiểm thì rõ ràng đây là một loại tội phạm mới mà chỉ nảy sinh trong vài năm gần đây. Đó là loại tội phạm khoác áo "lương thiện" và có bộ mặt khả ái. Trên thế giới, người ta gọi đó là tội phạm "cổ cồn trắng". Những tên "cổ cồn trắng" đó có thể là một chính khách, có thể là một nhà bác học, có thể là một doanh nhân... chính vì vậy, nhìn ra bộ mặt thật của chúng không phải là đơn giản. Nghĩ vậy, tự nhiên anh thấy có chút gì đó thỏa mãn vì được cấp trên tin tưởng giao nhiệm vụ đấu tranh với tên "cổ cồn trắng" này.

*

Tường biết rất rõ là Minh chưa tin anh vì vậy anh rất cảnh giác. Sau khi Đức cho người sang sửa phòng khách, Tường cẩn thận kiểm tra lại. Anh kiểm tra phía sau các bức tranh, các lọ hoa... và cuối cùng, anh tìm thấy một máy ghi âm thu phát sóng trong chiếc đôn để ngay ở bộ ghế giả cổ.

Anh chợt nhớ đến chiếc ô tô. Như vậy chắc chắn Lê Minh cũng sẽ gài máy nghe trộm. Anh biết rất rõ tính năng của những loại máy nghe trộm đang bán lén lút trên thị trường ở một nước. Nói chung đó là những loại thiết bị đơn giản, thô kệch và dễ bị dò ra, chắc chắn chẳng có cơ quan an ninh, tình báo nào lại sử dụng những loại cổ lỗ sĩ ấy cả. Tường ra nỏ máy xe, mở nhạc, rồi mang một chiếc đài bán dẫn đi xung quanh xe và dò sóng. Quả nhiên, anh bắt được tiếng nhạc phát ra từ trong xe. Tường bật cười thành tiếng và gọi Thái lái xe ô tô chở anh đi đến vũ trường Đêm Màu Hồng. Trên xe, anh hỏi Thái:

- Ở công ty Minh Đức, chắc có nhiều người giỏi kỹ thuật viễn thông lắm?
- Không có đâu anh. Công ty này có làm gì đến viễn thông đâu.
- Theo cậu thì giờ này ông Minh có nhà không.

Thái liếc nhìn đồng hồ trên xe thấy đã hơn 10 giờ đêm, bèn nói:

- Có lẽ ông ấy ở nhà..
- Cậu có số điện thoại di động của ông ấy chứ?
- Dạ có.
- Đọc cho tôi.

Tường lấy máy điện thoại đi động và bấm số theo lời Thái.

- Alô? Xin lỗi có phải anh Minh không à... Vâng, em Tường đây! À, muốn hỏi ông anh tý chút thôi. Cái máy thu phát... à, máy nghe trộm mà anh cho lắp trong xe ô tô, chất lượng phát sóng tốt không? Sao... Không nên như thế. Anh làm như vậy, mất hết cả những suy nghĩ tốt đẹp của em về anh. Thôi, rất cảm ơn anh giúp đỡ, nhưng phải cảnh giác với nhau đến như vậy thì thà không có còn hơn. Ngày mai, anh bảo đứa nào đến gỡ hộ nốt chiếc máy nghe để trong chiếc đèn tường ra nhé.

Nói rồi Tường cúp máy. Anh bảo Thái:

- Cậu dừng xe lại, cho tôi xuống đây. Cảm ơn cậu mấy ngày vừa qua. Tuy nhiên tôi không muốn đi một chiếc xe mà nhờ có đánh rắm to cũng lại phải lọt vào tai người khác.

Thái tỏ vẻ ngơ ngác:

- Em... em không hiểu ai lắp vào xe? Thôi, có gì anh bớt giận.
- Tôi chỉ ngạc nhiên là ông Minh cũng học đòi sử dụng biện pháp kỹ thuật hạ đẳng như vậy.

Xe đến vũ trường Đêm Màu Hồng và dừng lại. Tường xuống xe, anh vẫy tay bảo Thái đi. Thái vội gọi điện thoại về báo cho Minh và báo cáo giám đốc vũ trường.

Giám đốc khách sạn Excellent kiêm giám đốc vũ trường Đêm Màu Hồng đang ngồi coi video, một bộ phim đầy hình ảnh mát mẻ thì có chuông điện thoại:

- Ông Tâm đây à. Đang làm gì đây...? Lại ôm gái hay xem phim sex? Này, bảo quân của ông theo dõi thật chặt thằng mới vào... Thằng cha Tường chứ còn ai nữa. Kiểm cho nó một con bé bốc lửa. Nếu dụ được thằng ấy đi, tôi sẽ có thưởng.

Tường vào vũ trường, anh đến ngay quầy bán rượu và gọi một chai Hennessy nhỏ, lặng lẽ uống một mình, mắt lơ đãng nhìn theo những cô gái đang nhảy điên loạn. Nhìn gã đầu trọc, có mái tóc nhuộm đỏ và cắt như một chiếc mào gà đang gào hét, nhảy như một kẻ lên cơn co giật... Tường có cảm giác như đã gặp gã này ở đâu. Nhưng nghĩ mãi mà không tài nào nhớ nổi. Một cô gái ăn mặc kín đáo, lịch sự đến gần:

- Anh đi một mình, cho phép em làm quen được không?

Tường chỉ tay vào chiếc ghế trống bên cạnh rồi hỏi:

- Em uống gì?
- Cho em một ly nước cam... Sao anh đi có một mình?
- Cũng có lúc nên đi một mình..
- Đàn ông, tuổi như anh mà đến vũ trường một mình thì rõ ràng là có sự buồn phiền trong lòng.
- Đến đây để tìm lại thời thanh xuân của mình... Này, thằng tóc đỏ kia, nó tên là gì?
- Em sẽ giúp anh tìm lại tuổi trẻ được không? Nó là thằng Thanh, biệt hiệu là Thanh Tóc Đỏ hay là Thanh Phò, Thanh Ốc...
- Nó nhảy đẹp quá.

- Cũng thường thôi, nhưng nó uống thuốc lắc nên nhảy như điên. Ngừng nhảy là chịu không nổi. Nếu anh muốn, em sẽ nhảy cho anh xem. Tất nhiên là không phải ở đây đâu?

Tường gật gù ra vẻ hiểu ý. Anh đảo mắt nhìn quanh và bắt gặp ánh mắt của một gã đầu trọc đang ngồi uống rượu với hai cô gái cách chỗ anh chỉ ba mét. Linh cảm của một người từng làm điều tra lâu năm cho anh biết là anh đang bị theo dõi chặt chẽ. Anh quay lại cô gái và giúi vào tay cô tấm danh thiếp:

- Thịnh thoảng hãy gọi điện cho anh. Chúng mình sẽ có nhiều cơ hội gặp nhau.
- Thế còn đêm nay? À, anh vừa hỏi thằng Thanh, ngày xưa nó đã bị đi tù về tội chặn gái đấy.

Nghe cô gái nói như vậy, một tia chớp lóe lên trong đầu Tường. Anh chợt nhớ ra đó chính là đứa trẻ mà cách đây gần chục năm, anh đã cứu nó trong một lần bị đắm thuyền trên bến đò Quan ở Nam Định. Nó không biết bơi... uống nước đã no kên bụng may mà Tường vớt lên được. Sau đó, cha mẹ nó đến xin Tường cho nhận làm em nuôi. Tường thấy thằng bé lanh lợi cũng có ý mến. Anh hỏi ý bố, ông khuyên: "Nếu có duyên thì sẽ tự nên anh nên em. Đã nhận nó làm em nuôi thì phải có trách nhiệm với nó, còn

nhận mà để gọi là trả ơn thì nhận làm gì?" Tường nghe lời bố, bèn từ chối. Quả nhiên, chỉ vài tháng sau thì không bao giờ thấy mặt Thanh nữa. Tường quảng tay qua vai cô gái:

- Em trông như sinh viên.
- Vâng, em là sinh viên trường đại học Ngoại Ngữ. Ngày đi học, tối đến đây... kiếm thêm tiền học và có đồng phụ giúp bố mẹ ở quê. Em nói thế có khi anh không tin vì... các anh nghe chán bọn con gái kể lể hoàn cảnh éo le, số phận lâm ly bi đát... nếu mình có duyên, sẽ có lúc gặp lại.
- Ở đây em có nghe nói cô nào tên là Phụng, Phụng Vàng ấy?
- Có, nó mới có khách gọi lên phòng rồi.
- Nhớ gọi điện cho anh nhé. Giờ anh phải về.

Tường nhét vào tay cô gái tờ 50.000 Đ rồi vội về rất dân chơi, anh ôm hôn cô gái ngay tại quầy. Cô gái tiễn Tường ra khỏi vũ trường, vừa quay lại thì gã đầu trọc lù lù tiến đến:

- Không câu được à?
- Ồi dào, đang chán đời, nhưng lại sợ vợ...
- Sao về sớm thế?
- Cũng không phải dân chơi chuyên nghiệp. Nó có hỏi ai không?

Cô gái lắc đầu, nói dối:

- Chỉ hỏi em quê quán, thu nhập và khen thằng Thanh Gà Trống nhảy đẹp.

*

Tường về nhà. Từ hôm thành lập công ty, thường anh phải ăn ngủ tại đó. Lúc đầu vợ anh cũng vài lần gọi điện bảo anh về ăn cơm, nhưng khi thấy anh lấy vợ, chị cũng thôi luôn. Hôm nay anh về là cũng muốn đón con bé Thảo đến ở. Liên là người rất nhạy cảm, chị đoán ngay ra ý định của Tường, tuy nhiên chị vẫn bình thản như không:

- Công việc của anh thế nào rồi. Em nghe nói ông Minh giúp đỡ ghê lắm hả?
- Cũng được. May mắn là kiếm được mấy hợp đồng lớn. Đủ việc làm từ nay đến cuối năm. Còn mấy cửa hàng bán lẻ cũng tiêu thụ được chút ít, đủ lấy thu bù chi.
- Ông Cheng cũng khen Lê Minh lắm. Nếu mà đợt bầu cử Hội đồng nhân dân tỉnh khóa tới này, ông ấy trúng cử, không khéo làm Phó chủ tịch tỉnh như chơi.
- Làm gì có chuyện hoang đường như vậy.

- Anh không hiểu quyền lực của Lê Minh rồi. Vừa rồi, người ta nói nhiều về gã Năm Cam là trùm nợ, trùm kia và cứ làm như hấn sấp đảo chính đến nơi... Loại Năm Cam, trông thấy cảnh sát khu vực là còn phải cười từ xa; phải lo lắng tìm cách mua chuộc, hối lộ với mấy anh cảnh sát, với mấy ông quan chức chính quyền, vì dù thế nào thì hấn cũng chỉ là gã tổ chức cờ bạc, đâm thuê chém mướn. Nhưng với Lê Minh, anh ta có thể nửa đêm gọi Chủ tịch, Phó chủ tịch đến nhà; có thể yêu cầu thay cả Giám đốc Sở, Ty, Chủ tịch cấp quận, huyện... Anh có biết chuyện tay Hà Xôm, Tổng giám đốc Tổng công ty Xây dựng số 3 không? Từ một gã bán thịt lợn ở chợ, văn hóa khá hơn mù chữ một ít, lại còn có tiền án, tiền sự nữa, vậy mà ông ta dựng nó lên làm Tổng giám đốc một doanh nghiệp nhà nước. Và dĩ nhiên, không có hợp đồng kinh tế nào mà không có bàn tay của Lê Minh. Nhưng thế chưa ghê, đến khi hấn tham nhũng, phá cả một dự án của chính phủ cho vùng cao, gây thiệt hại hàng chục tỷ đồng, bị bắt mà khi xét xử chỉ bị án hai chục năm tù. Và không phải ai cũng biết Tòa án, Viện kiểm sát đã xử theo ý của Minh.

- Sao em biết về Minh nhiều thế? Mà làm sao ông ta lại có thể làm được như vậy?
- Cả tỉnh biết Minh, trên Trung ương cũng khối người biết... Nhưng hình như chỉ có công an nhà các anh là không hay, hoặc biết mà không dám nói. Em mà làm giám đốc công an tỉnh, loại như Minh em cho vào tù từ lâu rồi. Lê Minh thao túng được quan chức của tỉnh là bởi vì hấn có tiền, hấn có quan hệ.

Tường cười:

- Chà chà, em hiểu Lê Minh quá kỹ. Đến giờ anh mới được nghe thông tin về ông ta đấy. Nhưng anh hỏi em, chứng cứ phạm tội của Minh đâu?

Liên đắc ý:

- Muốn có chứng cứ thì phải đi tìm... Vấn đề là có ai dám đứng ra chỉ huy cuộc đi tìm đó không?

Tuy nhiên, Lê Minh khó có thể sống lâu được.

- Sao vậy?

- Chính quyền này không bao giờ cho phép một người vừa buôn chính trị, vừa buôn tiền như Lê Minh tồn tại. Trên Bộ Công an, đang lập hồ sơ về ông ta đấy.

Tường kinh ngạc thực sự, tuy nhiên anh vẫn cố bình thản và cười:

- Làm sao mà em biết Bộ Công an lập hồ sơ về hấn? Công an làm án mà đến em cũng biết thì còn gọi gì là bí mật nữa. Thế sao ông Cheng vẫn hợp tác với Minh và còn định lập liên doanh?

- Chả có gì bí mật vào thời buổi này. Nếu dễ tâm, chịu khó tìm hiểu, chịu khó chi phí thì biết hết thôi. Em biết nhiều điều hơn anh tưởng đấy. Còn việc liên doanh, anh yên tâm đi, chỉ có người nước ngoài lừa Việt Nam và trong mọi sự phá sản, bao giờ Việt Nam cũng chịu thiệt. Bao nhiêu công ty vốn nước ngoài nào là Coca Cola, nào là biến thể điện A&B... cuối cùng thành công ty vốn nước ngoài hết. Em nói thực, hầu hết phó tổng giám đốc người Việt Nam ở các công ty liên doanh là bọn tay sai hết. Chúng chỉ biết ngậm miệng ăn tiền, còn lỗ thì nhà nước chịu, công nhân thì tha hồ bị bóc lột.

- Em phân tích có lý lắm, Vậy thế em là phó của ông Cheng thì sao?

- Cũng thế thôi. Kẻ nào có tiền, kẻ đó có quyền... Đó là lẽ thường. Chỉ có điều, Vạn Lợi là công ty một trăm phần trăm vốn nước ngoài, cho nên cách điều hành cũng có khác nhiều. Anh cứ buôn bán, kinh doanh đi, nhưng không biết quan hệ, không biết làm chính trị trong kinh doanh thì sớm muộn cũng "đi" thôi.

- Cảm ơn em. Anh cũng lờ mờ hiểu điều ấy. Bao giờ thì em đi Đài Loan với ông Cheng?

- Em cũng chưa biết nên quyết định thế nào, nhưng thật lòng em muốn ở nhà và muốn trở lại cuộc sống như ngày xưa.

- Anh không hiểu điều em nói.

- Là đàn bà, dù thế nào vẫn có đặc tính chung, đó là sự nông cạn, hẹp hòi và nhìn không quá sống mũi của mình. Có những lúc em không phải với anh, chẳng phải vì em ghét gì anh mà chính là em không chịu nổi cảnh một người phụ nữ như em lại loay hoay, chạy vạy tìm cách kiếm tiền nuôi chồng, nuôi con... Hơn nữa, em không chịu nổi cách sống của anh, chỉ biết chúi mũi vào công việc. Anh trở thành một cảnh sát điều tra giỏi, được khen thưởng, được tiếng là mẫn cán, là hết lòng vì việc chung, ấy là nhờ anh có một hậu phương vững. Anh không phải lo kiếm tiền nuôi vợ, nuôi con, nuôi cha mẹ. Nhưng hình như anh không nghĩ đến điều đó. Và rồi cuối cùng thì sao? Anh vẫn phải xin ra khỏi lực lượng Công An. Nhưng không hiểu có khi nào anh nghĩ vì sao lại như vậy không? Anh không có lỗi gì trong mọi việc vừa qua. Lỗi duy nhất là anh không chịu tin Tiên Chỉ đã giết Oanh.

Tường nhìn Liên bằng ánh mắt pha chút sợ hãi vì lần đầu tiên thấy sự sắc sảo của vợ:

- Em cứ nói hết đi. Hôm nay em làm anh ngạc nhiên quá.

- Em không nghĩ là anh không hiểu. Có điều từ xưa tới nay, anh làm án, đi điều tra, anh chỉ tâm niệm một điều: Làm thế nào cho đúng luật, cho không oan sai... Phải thế không? Bây giờ thì khác đấy. Em nghe một ông công an, cỡ to hơn anh nhiều phải đắng cay nói rằng làm án lúc này phải tìm hiểu đối tượng là ai, cha mẹ, ông bà, chú bác nó làm gì và bên cạnh nó có ai. Làm án như anh, cứ nghênh ngang trên đường lớn mà đi, thì không ô tô đâm cũng xe máy va, chí ít thì cũng có xe đạp quệt vào... Thế là thương tật thôi. Pháp luật của Việt Nam bây giờ là gì? Là được làm theo ý muốn của từng người? Trở lại chuyện chúng mình, em đề nghị nghiêm túc thế này. Anh cứ về nhà ở. Thời gian sẽ làm chúng ta hiểu nhau hơn. Dĩ nhiên, nếu anh tìm được người tâm đầu ý hợp, em không cản và em cũng mong ngược lại. Ngày mai, em sẽ chuyển cho anh 500 triệu... Lãi suất không phải ba phần trăm, gọi là có chi phí giao dịch. Em cho làm khế ước vay hấn hoi, để anh khỏi băn khoăn.

- Anh không cần nhiều tiền như thế.

- Mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Anh lấy tiền đó, gửi tiết kiệm, khi cần vẫn có tiền giải quyết ngay. Có vốn lớn nghĩa là anh có cơ hội. Trong buôn bán cũng như trong chính trường, tìm thấy cơ hội đã khó nhưng nắm được cơ hội lại là chuyện phức tạp vô cùng. Biết bao nhiêu kẻ đi tìm kiếm cơ hội làm giàu hay cơ hội làm chính trị đã ôm hận khi bỏ lỡ cơ hội. Ông thầy dạy ngoại ngữ của em dạy em rằng: "Cơ may chỉ đến với kẻ sẵn sàng".

Tường nhìn vợ bằng ánh mắt biết ơn:

- Cảm ơn em. Đúng là trước kia, anh nghĩ mọi thứ đơn giản quá. Thú thực hôm nay anh về là để bàn với em chuyện bé Thảo. Anh muốn nó về ở với anh.

- Không, trước mắt thì không nên. Anh cứ về đây ở đi. Giường ai người ấy nằm... góp gạo thổi cơm chung, con bé đang cần có sự yên ổn. Và lại anh về đây, em tin là có thể giúp anh được nhiều...

Tường im lặng đồng ý.

*

Tường hẹn gặp Tâm, Thành, Đức ở một quán cà phê trong ngõ nhỏ. Chủ quán này vốn là cơ sở bí mật cũ của anh và cũng là người hết sức quý mến Tường. Tâm lấy ra một phong bì đưa cho Tường:

- Anh ạ, đây là thư của Thiếu tướng Bùi Hành gửi anh.

Tường vừa bóc thư hỏi:

- Các cậu có tin tức gì về thằng Long không?
- Có ạ. Thằng Long ngay sau khi trốn thoát đã đến nhà cô người yêu cũ tên là Phụng gọi là Phụng Vàng vì có mái tóc vàng. Phụng là vũ nữ kiêm gái mại dâm ở vũ trường Đêm Màu Hồng. Phụng và Long trước kia có một tình yêu đẹp và nay cô ta vẫn yêu Long. Theo cơ sở của em cho biết, hai đêm trước, bọn thằng Thái đã tóm được Phụng và bắt đưa về nhà... nhưng thằng Long đã trốn mất. Rõ ràng thằng Long rất cảnh giác với đồng bọn.

Tường đọc xong, anh đốt thư luôn và nói:

- Một đồng chí ủy viên Bộ Chính trị đã cho Bộ biết những thông tin rất đáng nghi ngại về Lê Minh. Bộ cũng sẽ lập một chuyên án nhưng để tìm cho ra được chứng cứ phạm tội của Minh là cực kỳ khó khăn. Vì vậy, việc này Tổng cục Cảnh sát giao cho chúng ta. Việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cho ra được Long Xéch và bảo vệ hắn khỏi sự trả thù của đồng bọn. Long là kẻ còn có lương tri, đặc biệt là hắn rất thương mẹ. Hắn đã giết người thuê cũng là vì muốn có tiền chữa mắt cho mẹ... Để cho Long xuất đầu lộ diện và cũng khơi dậy tình cảm của hắn, cậu Đức tìm mọi cách đưa bà cụ lên Hà Nội chữa mắt, chắc là phải thay thủy tinh thể. Phải làm cho khéo, đừng để lộ. Tâm và Thành cố gắng tìm ra nơi ở mới của tên Long và tìm cách bảo vệ hắn. Còn Lưu, tổ chức trinh sát vũ trường Đêm Màu Hồng, đây là nơi tên Lê Minh tổ chức ăn chơi, hưởng lạc, làm tha hóa cán bộ. Còn tôi sẽ tìm cho ra phương thức nhập hàng của Lê Minh.

- Anh Cường cũng tung lính hình sự đi tìm thằng Long quyết liệt lắm, nhưng không hiểu sao bên cảnh sát điều tra lại thờ ơ.

- Em nghe anh em ở đội chống tệ nạn xì xào là dạo này anh Cường hay đến vũ trường Đêm Màu Hồng lắm.

Nghe hai người nói vậy, Tường chợt thấy buồn. Anh định nói điều gì đó thì có điện thoại di động. Thấy số máy lạ, Tường rút rờ:

- Xin lỗi ai ở đầu dây ạ?
- Em đây, anh quên em là đã gặp em ở vũ trường rồi ư?
- A, chào em. Hãy đến văn phòng công ty anh được không?
- Lúc nào?
- Trưa nay đi. Anh muốn mời em ăn cơm.
- Em sẵn lòng.

Tường quay sang Đức:

- Tớ mời một cô cave ở Đêm Màu Hồng hẹn đi ăn cơm. Cô này biết nhiều chuyện ghê gớm lắm.
- Này, người ta có câu "đừng nghe cave kể chuyện, đừng nghe con nghiện trình bày". Cần thận đấy sếp ạ!
- Đức nháy mắt nói với Tường.

*

Long Xéch nhận khẩu súng Colt do Tào mua cho. Hắn đếm từng viên đạn, rồi soi nòng súng về cực kỳ cẩn thận.

- Anh mua nó chỉ hết 5 triệu, còn số này gửi em.
- Hôm nay cắt chỉ được rồi, anh thuê cho em một bác sĩ hay y tá cũng được đến cắt chỉ cho em.
- Cắt chỉ đơn giản lắm. Anh làm cho chú cũng được. Ngày xưa anh ở bộ đội, làm y tá cũng biết vỗ về đôi chút về nghề y.
- Thế thì tốt. À, cắt chỉ xong, em nhờ anh một việc.
- Việc gì?
- Anh về quê em, xem mẹ em sống thế nào và đưa cho cụ ít tiền.

Bỗng dưng Long méo mào:

- Em thật bất hiểu, hứa chữa mắt cho mẹ, vậy mà bây giờ đến nỗi thế này.
- Chữa chỉ vài triệu bạc, làm gì đến nỗi phải đi giết người thuê.
- Nào phải em muốn giết thằng Thắng. Đầu tiên là nó thuê em đến, chỉ là chỗ bạn cũ, đưa nó đi uống rượu... cho nó say rồi sẽ có bọn khác xử lý. Em nghe bùi tai, thế là nhận lời. Nhưng rồi chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, lúc em uống rượu với thằng Thắng thì chúng nó gạ làm luôn... Còn thằng Phú, nó cờ bạc bịp, lại định bắn cả em, em cướp được súng bắn lại... chẳng may trúng chỗ hiểm, nó chết. - Nhưng vì sao nó lại thuê em giết Thắng Trố? Thằng nào thuê?
- Thằng Thái. Thái Voi, đệ tử ruột của lão Minh, chính nó buộc dây và cùng em nhấc thằng Thắng lên cho vào thùng lọng. Mà em không làm thì nó cũng giết em vì lúc ấy nó có súng.

- Nhưng sao thằng Thái lại định giết Thắng Trố?
- Em không hiểu. Có thể ai đó thuê thằng Thái, chứ em không biết, chúng có thù oán gì với nhau đâu.
- Theo tôi, chú đừng làm liều. Anh sẽ gặp thằng Thái, hỏi cho ra nhẽ.
- Không, thằng đó phải để em.
- Thế thì sao chú không khai với công an, chả lẽ chờ "dựa cột" à?
- Khai thì ai tin... Họ lại bảo là "trâu lấm vầy bùn". Vả lại, em đã trót hứa rồi.
- Chú hứa cái gì? Với ai?
- Hứa với bọn chúng nó là không khai!

*

Đức và hai nữ cán bộ của phòng An Ninh Điều Tra mới được tăng cường cho Tường trong vai các nhân viên y tế đi chữa mắt cho bà con nghèo. Đến nhà Long Xếch. Sau khi "khám" qua loa cho bà cụ, hai cô "bác sĩ" khuyên chị Tạ là để đưa cụ lên Hà Nội mổ mắt. Chị Tạ mừng rỡ:

- Cảm ơn chính phủ, cảm ơn các anh, các chị quá. Anh chị làm ơn đến nhà ông Minh, báo cho nhà tôi biết để anh ấy mừng. Mai kia, tôi sẽ lên thăm cụ.
- Chị không cần phải đi. Chúng tôi sẽ lo hết! - Một cô trả lời.

Bà cụ sụt sùi:

- Khổ thân thằng Long, chả hiểu phiêu bạt ở nơi nào, cứ lo lặn lội kiếm tiền chữa mắt cho mẹ mà không được.

Thế là chỉ hai ngày sau, mọi thủ tục đưa bà mẹ Long lên Hà Nội thay thủy tinh thể đã hoàn tất. Lúc đưa bà đi, chị Tạ cứ cố nài nỉ hai cô "nhân viên y tế" nhận cho một tải khoai lang.

*

Tảo về quê tìm bà mẹ Long biết chuyện bà được đưa đi thay thủy tinh thể ở Hà Nội, anh ta vội trở về, hớn hờ khoe với Long:

- Long ơi, mẹ mày được đưa đi Hà Nội chữa mắt rồi.
- Hà, anh nói gì?
- Cụ đã ra Hà Nội chữa mắt rồi. Đoàn y tế của tỉnh về đưa những người hỏng mắt thuộc diện gia đình nghèo đi thay thủy tinh thể. Cụ đi hôm qua.

Long Xếch mừng run người. Hắn đi đi lại lại trong phòng:

- Anh à, mai anh vào viện tìm mẹ em cho em nhé. Nhớ kiểm tra xem có công an hay bọn thằng Thái theo không. Mà nếu được, anh đón mẹ em về đây ngay cho em.
- Mày điên à, cụ đi chữa mắt thể nào chả có người canh giữ, trông nom. Thôi được rồi, để anh tùy cơ ứng biến.

Bà mẹ Long Xếch đã được mổ thay thủy tinh thể. Mắt vẫn còn đang băng kín. Cô gái hôm nọ cùng Đức đưa bà vào bệnh viện là thượng úy Đặng Huyền, một sĩ quan an ninh, được giám đốc trao nhiệm vụ đặc biệt này. Hằng ngày, cô chăm sóc bà và theo dõi tất cả những ai đến thăm. Nhưng từ khi bà vào mổ mắt, chỉ có chị Tạ vào thăm chốc lát. Huyền bảo bà:

- Cháu đi mua phở cho bà ăn nhé.
- Cảm ơn cô. Cô cứ mua cho tôi xin nắm cơm với ít muối vừng. Ăn phở ngon nhưng mà rỗng ruột lắm.
- Bà cứ ăn phở cho dễ. Cháu sẽ mua sẵn vài thứ đồ ăn, bà đói lúc nào, ăn lúc đó.

Nói rồi cô gái xách cặp lồng đi mua phở.

Tảo đến bệnh viện. Anh ta đi tìm và hỏi các cô y tá:

- Chị ơi, chỗ bệnh nhân mổ mắt thay thủy tinh thể ở đâu?
- Lên tầng ba ấy.

Tảo lên tầng ba. Anh ta hỏi một bác sĩ trực ban:

- Chị ơi, chị có biết bà Lương Thị Vách ở buồng nào không?

Bác sĩ trực ban giờ sổ xem:

- Phòng 7, giường 6. Có phải bà Vách quê ở Vân Hòa không?
- Dạ, phải.
- Đúng rồi. Diện mổ chính sách đấy.

Tảo đến phòng và dòm dòm. Thấy bà cụ nằm một mình, hắn cảnh giác đến đầu giường xem kỹ tên rồi mới hỏi:

- Chào bà ạ. Bà có phải là mẹ anh Long không?
- Ai đấy. Vâng, tôi là mẹ nó đây.
- Con là bạn nó, nghe tin bà mổ mắt, con đến thăm và có tí chút để bà bồi dưỡng.

Nói rồi, Tảo giúi vào tay bà mấy trăm ngàn. Bà cụ sờ sờ từng tờ giấy bạc:

- Chết chữa sao anh cho nhiều tiền thế này? Xin cảm ơn anh. Thẻ thằng Long đang ở đâu?
- Dạ, nó đang đi làm tận Sài Gòn. Anh em chúng con vẫn nói chuyện với nhau qua điện thoại.
- Tội nghiệp thằng bé. Nó khổ từ nhỏ... nó để ra bị cả họ hắt hủi, bố thì không nhận con, bà không nhận cháu. Nhà chồng tôi bảo cả dòng giống này có ai mắt xéch đâu mà nầy nòi ra nó. Khổ nổi ở làng tôi ngày ấy lại có ông phó chủ nhiệm mắt xéch, mà tôi thì tham gia đội hát chèo... Thế là bị nghi ngờ. Nhưng giờ có mắt, nó lại là đứa thương tôi nhất.

Thấy bà cụ nghẹn giọng, Tảo vội nói:

- Thôi bà nhắc chuyện cũ làm gì. Mắt mới mổ... Bà nằm viện mấy ngày?
- Bác sĩ bảo tôi phải ở một tuần. Người ta chỉ ba ngày là ra viện thôi. Thế anh Lựu với chị ấy có lên thăm bà không?
- Nào thấy mặt chúng nó. Thằng Lựu thì sợ vợ như sợ cọp. Muốn cho mẹ một đồng cũng phải giấu. Còn con vợ, nó lo chạy chợ... bỏ buổi chợ, nó tiếc đến cả tháng. Cũng may là có các anh các chị ở Sở Y tế, họ chu đáo lắm.

Đúng lúc đó thì Huyền mang phở về.

- Chào anh. Tôi là cán bộ Sở Y tế được giao cho chăm sóc cụ. Anh là... là cháu cụ à?
- Dạ không... Tôi... tôi là...
- Chị Huyền à, đây là anh bạn thằng Long nhà tôi. Nghe tin tôi mổ mắt, anh ấy đến thăm và cho khối tiền đây.
- Anh là bạn của Long à, lâu nay có gặp nó không?
- Không, tôi nghe tin bà vào viện nên đến thăm.
- Anh ấy nói là vẫn gọi điện nói chuyện với nó đấy. Thời buổi thích thế đấy, xa tít mà vẫn nói chuyện với nhau.

Có chuông điện thoại di động, cô gái nhìn số và nhận ra điện thoại của Đức:

- A lô, anh à. Bảo người đến thay ca cho em đi.

Giọng của Đức:

- Có ai đến không?
- Có! Đến ngay, để em còn về đi họp.

Nghe Huyền nói, đức hiểu là có chuyện. Anh vội hỏi:

- Đang ở đây à?
- Vâng. Em hẹn rồi. Không thể nhớ được.

Nói rồi cô gái cúp máy. Cô bảo Tảo:

- Thế này anh nhé. Tôi nhờ anh cho cụ ăn phở hộ tôi. Mấy phút nữa, có người đến thay ca trực. Tôi phải về cơ quan họp gấp. Anh giúp được chứ?
- Vâng, chị cứ đi. Tôi cho cụ ăn xong rồi về cũng được.

Cô gái đi xuống nhà nhưng nấp ở một vị trí kín đáo theo dõi và gọi điện thoại:

- Anh Đức, đến ngay đây, thêm người nữa. Tên này là bạn của Long Xéch. Hắn Long Xéch sai nó đến... Em đang nhờ nó cho bà cụ ăn, tuy nhiên anh ta chỉ muốn chạy ngay.

Trong phòng bệnh, Tảo xé phở cho bà cụ ăn nhưng trong lòng nóng như lửa đốt chỉ muốn chuồn ngay khỏi nơi đây. Nhưng thật may, bà ăn được vài thìa rồi nhắm mắt:

- Tôi đắng miệng quá, chả muốn ăn gì. Anh cứ để đấy, khi nào đói tôi ăn.

Tảo mừng quá:

- Thế con để đây cho bà nhé. Thôi, con xin phép bà, con phải về. Bà nghỉ nhé.
- Vâng, chào anh. à, thế anh tên là gì nhỉ?
- Con là Tạt. Chào bà ạ.

Tảo bịa tên khác rồi vội chạy xuống nhà. Đặng Huyền trông thấy liền lảng lảng đi theo. Tảo lấy xe máy phóng về nhà. Cô vội vẫy một chiếc xe ôm:

- Anh chạy theo chiếc xe kia.
- Gớm, rình chồng đi với gái à?
- Đúng thế. Đừng để lộ, có thương đấy.

Tảo chạy xe rất nhanh. Huyền vừa theo dõi vừa điện thoại di động:

- Vâng... em đang bám theo. Xe Dream II, biển số là 29-0013. Anh ta mặc áo màu xanh thẫm, đi dép lê, mũ bảo hiểm Amoro màu mận chín. Xe hắn chạy về phía khu tập thể nhà lắp ghép trong ngõ Hàng Chiếu. Tảo về đến nhà. Long mừng rú lên:

- Anh có gặp mẹ em không?
- Có. Cụ khỏe lắm. Có một con bé ở Sở Y tế trông cụ. Nhưng tao nghi lắm...?
- Nghi cái gì?
- Nó có cái mắt khiếp lắm. Cứ như mắt công an, nhìn tao sắc như dao.

Long mím môi suy nghĩ rồi nói quyết đoán:

- Bây giờ anh lại lên xe chạy lung tung, để ý xem có ai theo dõi không. Nếu có chuyện gì, cứ khai là có đứa bạn nào của em đến nhả vào viện... thế thôi.
- Ừ tao đi. Mà cẩn thận nhé.
- Cứ yên tâm đi. Em sẽ có cách.

*

Tảo lên xe đi và lại bị Huyền bám theo. Lần này có thêm Đức và Tâm đi một xe phân khối lớn. Tảo phát hiện ra, hấn tăng tốc và luồn lách vào những ngõ nhỏ. Đức lao theo. Xe chạy đuổi nhau trong ngõ, dân tình chạy dạt ra, chửi bới om sòm. Phải công nhận là Tảo chạy xe giỏi. Mấy lần hấn suýt thoát khỏi Đức. Trong khi đó, ở nhà Long Xéch lại khóa cửa và chuồn ra một quán cà phê đối diện với khu tập thể.

Khi đuổi đến đường lớn, Đức tăng tốc và không khó khăn lắm, anh đã ép Tảo vào vệ đường. Tâm ngồi sau vọt sang, đè sập Tảo xuống. Thấy người bắt mình là cảnh sát, Tảo khai hết sự thật. Họ dẫn Tảo về nhà. Một tổ đặc nhiệm bốn người được điều đến. Tảo thật thà:

- Để em mở cửa... nó có súng đây!

Khi anh em ập vào nhà, Long Xéch đã biến mất. Không ai có thể ngờ rằng chỉ cách đó hơn trăm mét, Long Xéch ngồi uống cà phê và nhìn cảnh công an vây bắt mình với nụ cười khoái chí.

Trong phòng làm việc của Lê Minh. Một sự căng thẳng, lo lắng hiện ra trên nét mặt của ông ta. Lê Minh đi đi, lại lại trong phòng, dường như đang chờ đợi một tin gì đó quan trọng. Có tiếng gõ cửa, Minh vội vàng ngồi vào.. ghế, hít một hơi dài lấy lại sự thoải mái, bình tĩnh oai vệ nói:

- Mời vào?

Cửa mở. Một người thanh niên chưa đến ba mươi thôi nhưng nét mặt trông rất phong trần và có đôi mắt rất lạnh lùng đi vào, đó là Quý con nuôi của Lê Minh, đồng thời là một cánh tay phải của Minh:

- Chào bố.

- Quý đây à. Hai hôm vừa rồi mày đi đâu?

- Con đi tìm thằng Long. Tìm thấy nó ở nhà con Phượng thì nó đã biến mất, nhưng trưa nay, thấy cảnh sát điều tra và cơ động lại vây bắt nó ở ngay nhà thằng Tảo Lý dưới tầng hai. Hóa ra nó trốn dưới nhà Tảo Lý ba ngày rồi.

- Có bắt được nó không?

- Không ạ. Thằng Tảo vào bệnh viện thăm mẹ thằng Long mổ mắt, bị công an theo... mà bọn này là quân an ninh thì phải. Không thấy có đũa nào quen mặt... Chúng con tìm hiểu thì mới biết là công an đưa mẹ nó đi chữa mắt chỉ là cái bẫy... và cho người phục bắt. Thằng Tảo bị bắt, dẫn công an về nhà, nhưng thằng Long đã bỏ trốn từ lúc nào ấy. Nó cứ như có mắt.

- Hay là nó lại lộn lên nhà con Phượng?

- Không có! Chúng con tìm rồi. Nghe mấy người nói là nó sang quán cà phê bên kia đường và ngồi xem.

Lê Minh bậm môi suy nghĩ với vẻ lo lắng rồi bấm số điện thoại gọi Lê Quang Cường:

- Alô, anh Cường đây à. Chúc mừng nhé.

- Sao, có chuyện gì vậy?

- Mừng các anh đã tìm ra thằng Long.

- Cái gì? Ai tìm ra Long Xéch?

- Đây, anh đùa với tôi đây à. Hôm nay, quân của anh đã bắt được đệ tử của Long Xéch và đã dẫn quân đến nhà hắn, nhưng thằng Long lại trốn mất trước đó vài phút...

- Quả thực tôi hoàn toàn không biết. Có lẽ là quân cảnh sát điều tra chẳng? Để tôi hỏi xem sao.

- Lạ nhỉ, thôi, anh cố tìm đi. Tối nay chúng ta gặp nhau sẽ có nhiều việc phải bàn. Tôi sẽ đặt ăn ở khách sạn Excellent.

Lê Minh đặt máy, quay sang Quý:

- Mày huy động tất cả đám đệ tử, tìm cho ra ai chỉ huy lòng bắt thằng Long hôm qua. Còn nếu phát hiện thấy nó, chúng mày cần phải bảo nó im đi. Tốt nhất là đừng để nó nói nữa!

- Dạ, con đi làm ngay. Còn việc này, thằng Hùng Sát Thủ, vốn là đệ tử của thằng Minh Hối, nó ngỏ ý xin được về với bố.

- Mày thấy nó thế nào?

- Nó đã hai lần ngồi Hỏa Lò cũ, là thằng liều số một. Ngày xưa, chính nó chém đứt tai một cảnh sát đặc nhiệm.

- Có nghiện hút không?

- Dạ, không ạ.

- Nó nghiện gì?

- Nghiện đánh bạc.

- Mày chọn ổ cho nó. Nhưng tuyệt đối không để cho ai biết. Có lẽ cứ đưa nó về Công ty Ngọc Thảo II, làm bảo vệ ở đội xe, đi áp tải hàng. Chiều chuộng nó nhưng phải kiểm tra. Quan trọng nhất là nó phải trung thành.

- Vâng, con sẽ cố gắng. Chào bố.

Quý chào xong, quay đi ngay, nhưng Minh gọi giật lại:

- Chuẩn bị "hộ chiếu" cho tháng Thái đi Ma Cao nhé. Nó đáng được nghỉ ngơi vì vừa rồi nó làm vất vả quá.

- Bao giờ đi?

- Nếu thằng Long bị công an bắt.

*

Lê Minh đi một chiếc Mercedes màu đen đến công ty Tường An. Lúc đó Tường đang ngồi nghe kế toán - là một phụ nữ đã đứng tuổi - báo cáo tình hình tài chính:

- Từ ngày thành lập đến giờ, tổng doanh thu hơn 600 triệu.
- Lương thưởng hết bao nhiêu?
- Dạ, mỗi tháng, tổng quỹ lương là hơn 70 triệu. Lương thấp nhất của cô Luyến, tạp vụ, 500 ngàn một tháng.
- Hình như cô Luyến là nhà tôi đưa vào phải không?
- Vâng, cô ấy có hai đứa con nhỏ, chồng chết vì nghiện hút, chích quá liều.
- Chị nâng lương cho cô ấy. À không, cứ để lương như vậy, nhưng lập một khoản trợ cấp đặc biệt, mỗi tháng thêm 300 ngàn. Ở công ty, còn ai có hoàn cảnh như vậy không?
- Ở văn phòng thì không, nhưng nghe nói dưới kho hàng cũng có.

Tường gọi anh Chánh Văn phòng, đây thực chất là một cán bộ của Tổng cục Cảnh sát được cử xuống giúp Tường:

- Anh Ngọc ạ. Anh xuống dưới kho hàng và cho nhân viên khai lại lý lịch, khai ngay trước mặt anh, khai cùng một lúc và yêu cầu khai rõ hoàn cảnh gia đình. Sau đó xác minh cụ thể, ai có hoàn cảnh khó khăn, là đối tượng gia đình chính sách thì ta sẽ cố gắng làm chế độ.

Cùng là công an lại làm nghiệp vụ nên Ngọc hiểu ngay cách làm của Tường. Ngọc tủm tỉm cười và thông báo:

- Có ông Lê Minh đến, đang chờ dưới phòng khách.

Tường xuống phòng khám, anh tươi cười:

- Chào anh, cũng đang định đến cảm ơn anh và xin ý kiến của anh đây.
- Có gì mà cảm ơn, tôi thì phải đến xin lỗi anh.

Tường phẩy tay:

- Kế toán trưởng vừa báo cáo tình hình tài chính cho tôi. Thật ngạc nhiên quá. Từ ngày ra làm đến giờ, trừ tất cả các khoản thuế má, lương bổng, chi phí khác, còn lãi hơn 200 triệu. Quả là điều mà xưa kia năm mơ cũng không thấy. Có được con số này, đó là nhờ sự giúp đỡ của anh. Rất cảm ơn anh.

Tường quay sang nói nhỏ với anh chánh văn phòng. Anh ta đi vào trong ngay. Lê Minh xua tay:

- Anh nói sai rồi. Tôi cũng phải cảm ơn anh vì công ty của anh đã tiêu thụ cho tôi gần một phần ba lượng hàng điện tử nhập về. Đây là con số rất có ý nghĩa. Tôi đang định bàn với anh, chúng ta có thể hùn vốn, lập một công ty cổ phần và xây dựng một cửa hàng lớn chuyên sửa chữa, lắp đặt, bảo dưỡng hàng điện lạnh, điện tử.

- Tôi sợ quá sức mình.

- Không có gì đâu. Tôi muốn anh hãy làm chủ công ty đó.

- Có bao nhiêu cổ đông?

- Có tôi, anh, cậu Phùng Lâm, và một vài người khác, tuy nhiên trong số này sẽ có vài ba cổ phần không và không bao giờ có tên.

Anh chánh văn phòng đem ra một phong bì. Tường trịnh trọng đưa cho Lê Minh:

- Làm ăn được, rất biết ơn anh. Có chút quà gọi là, mong anh đừng từ chối.

Lê Minh lúng túng:

- Sao lại thế nhỉ, lẽ ra tôi phải đến thưởng cho một đại lý giỏi mới phải. Nhưng thôi, tôi xin nhận và tối nay, mời anh đến khách sạn Excellent, chúng ta uống với nhau ly rượu. Còn việc này, tôi thật lòng xin lỗi anh về chuyện chiếc xe... Thực ra bộ máy đó có từ lâu, mà xe ấy tôi thường giao cho thằng Thái quản lý. Khi đưa xe cho anh, tôi sơ suất...

Tường phẩy tay:

- Không vấn đề gì. Anh đừng cả nghĩ. Anh em mình trước lạ sau hiền thôi. Chỉ có điều là đừng bao giờ dùng những thủ đoạn không hay đó.

- Tôi biết, chú là công an - Lê Minh đổi giọng thân mật - Chú lạ gì những trò chơi nghiệp vụ đó... Chú tha lỗi. Ấy cũng nhờ có bộ máy đó mà năm trước tôi thoát nạn đấy.

- Nạn gì?

- Chuyện đàn ông ấy mà. Thôi, ngày mai tôi lại bảo thằng Thái đem xe đến để chú sử dụng. Lái xe tự chú tìm lấy.

- Cảm ơn anh. Cứ để Thái lại cho tôi. Nghe nói thằng này giỏi võ lắm hả?

- Cũng khá, ngày xưa nó học quyền Anh và Tai-kwan-do, cũng đánh nhau nhiều. Tuy nhiên nó cũng không muốn lái cho chú.

- Sao vậy?

- Vì nó thấy chú lái giỏi hơn nó. Lái xe sợ nhất là chạy cho cấp trên mà lại lái xe giỏi. Không dọa được, không bịp được, không tinh tướng được.

*

Việc Long Xéch bị một lực lượng nào đó truy lùng đã làm cho Lê Quang Cường cảm thấy bất an vô cùng. Như vậy là rõ ràng có một lực lượng nào đó đang ngầm điều tra vụ án mà điểm đột phá của họ là từ tên Long. Liệu đơn vị nào dám qua mặt cảnh sát hình sự? Nếu không phải quân của Cục Cảnh sát Điều tra thì chỉ có lính của phòng Cảnh sát Điều tra. Nhưng nếu là của Phòng thì tại sao Cường lại không được biết. Là Phó Thường trực Ban chuyên án mà không biết thì rõ ràng là mình đã bị loại ra khỏi cuộc chơi. Mà như vậy thì rõ là có chuyện không hay rồi? Hàng loạt câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu Lê Quang Cường khiến anh ta ăn không ngon ngủ không yên. Với quyết tâm phải hỏi cho ra nhẽ, Cường đến gặp Vũ Văn Đắc:

- Hôm nọ quân của anh đi bắt thằng Long à?

- Không có, đã thấy tằm hơi gì đâu.

- Là nhỉ, thế thì quân của ai, chả nhẽ trình sát của Tổng cục xuống bắt bí mật? - Cường suy nghĩ rồi lẩm bẩm nói tiếp, - Rõ ràng là có chuyện đấy. Nay cậu Đức và cậu Thành đang làm án gì?

- Đức thì đang nghỉ phép, Thành thì đi dự lớp bồi dưỡng nghiệp vụ cùng quân của ông.

- Ủ nhỉ.

- Tường dạo này thế nào? Có về phòng chơi không?

- Làm ăn khá lắm. Cậu ấy vừa tặng phòng một chiếc tivi 29 in, chuẩn bị Giải bóng đá thế giới rồi. Cậu nói lại chuyện thằng Long tôi chả hiểu gì cả?

- Có ai đó đưa mẹ thằng Long đến viện Mắt thay thủy tinh thể và cho theo dõi tất cả những người đến thăm. Có một thằng tên là Tảo, ngày trước cùng băng với thằng Long đến, thế là bị bám theo và sau đó bị bắt. Nó đã dẫn cảnh sát về nơi thằng Long trốn, nhưng thằng Long đã đi mất.

Đắc giả vờ ngơ ngác:

- Là nhỉ. Thế thì có lẽ quân Tổng cục An ninh rồi.

- Làm gì có chuyện an ninh bắt. Mấy thằng đầu trộm đuôi cướp, việc quái gì phải an ninh ra tay.

- Có giỏi biết. Thế nhờ mấy thằng lưu manh lại dính đến quan chức, dính đến bọn nước ngoài thì sao. Ông còn lạ gì cách điều quân của lãnh đạo Bộ. Thằng Long chưa bị bắt, tốt nhất là ông tung quân, lừa cho được thằng Long, chứ để quân của Bộ tìm ra thì tôi với ông có mà mặt mo?

Cường đi rồi, Đắc rót nước uống và trầm ngâm. Anh nhớ lại hôm giám đốc Trần Phúc gọi anh lên phòng, ở đó đã có Thiếu tướng Bùi Hành Phó tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát. Giám đốc Trần Phúc vào việc ngay:

- Hôm nay chúng tôi giao cho đồng chí một nhiệm vụ đặc biệt, đòi hỏi đồng chí phải tuyệt đối giữ bí mật, tôi nhắc lại là tuyệt đối giữ bí mật. Hiện nay, lãnh đạo Tổng cục và Công an tỉnh đang giao cho đồng chí Tường thực hiện một nhiệm vụ quan trọng, đó là tìm cho ra kẻ cầm đầu mạng lưới tội phạm có tổ chức ở tỉnh. Chúng hoạt động trên các lĩnh vực cờ bạc, kinh doanh gái mại dâm, buôn lậu qua biên giới, bảo kê. Nguy hiểm hơn là tên cầm đầu đã thao túng được nhiều quan chức cao cấp ở tỉnh và một số huyện.

Đắc mỉm cười dường như đã biết việc này:

- Tôi đoán được điều này khi công bố kỷ luật cậu Tường.

Thiếu tướng Bùi Hành nói với giọng điềm tĩnh của một nhà giáo:

- Đồng chí Tường đã tạo được chỗ đứng và vỏ bọc khá an toàn. Tuy nhiên, trong công việc vẫn phải có sự hỗ trợ của các đồng chí. Vì vậy, đồng chí phải chọn ra khoảng năm đồng chí mà tin cậy được tuyệt đối để làm các nhiệm vụ đột xuất, có thể điều động vào bất kỳ lúc nào. Anh Phúc cũng điều quân an ninh hỗ trợ cho Tường. Hãy chọn những anh mà xưa nay chưa tham gia các vụ án hình sự liên quan đến bọn xã hội đen.

Vũ Văn Đắc sung sướng, anh đứng dậy, cảm động nói:

- Báo cáo hai thủ trưởng, tôi sẽ thực hiện nghiêm chỉnh. Chúng tôi sẽ không để phụ lòng cấp trên.

Giám đốc Trần Phúc cũng rất vui:

- Tôi rất mừng là đồng chí và Tường hiểu nhau, lại rất tin tưởng. Tôi rất cảm động khi thấy cấp trên chuẩn bị kỷ luật, đồng chí đã lên phân tích cho chúng tôi nghe toàn bộ ưu điểm của Tường cũng như những khuyết tật của vụ án... Tuy nhiên, lúc ấy chúng tôi không thể nói được. Anh em đồng đội hết lòng vì việc chung lại biết lo cho nhau thế là quý lắm.

*

Tường ở trong văn phòng của mình tại tổng công ty. Anh chánh văn phòng gõ cửa:

- Hiếu đây à. Vào đi..

Hiếu vừa đi về, sự mệt mỏi vẫn còn vương trên nét mặt. Anh rót nước lạnh uống rồi nói:

- Đúng như dự đoán của anh. Chúng tôi tập trung hỏi cung Tảo và nó khai thẳng Long đã tâm sự rằng nó đi giết Thắng Trố là do thẳng Thái thuê. Thực ra ban đầu, thẳng Thái chỉ thuê thẳng Long đến gạ Thắng Trố đi uống rượu để làm quen. Nhưng khi Thắng say quá thì Thái mới bàn phải giết Thắng. Lúc đầu, Long không nghe, nhưng rồi thẳng Thái rút súng ra, dọa bắn thì nó mới treo thẳng Thắng lên. Trong lúc thẳng Long đang rút dây thì thẳng Quý chụp ảnh. Sau đó mới ngã giá tiền. Thẳng Thái hứa đưa cho thẳng Long 50 triệu, nhưng mới có 5 triệu, vì vậy thẳng Long cảm lắm và quyết tâm vượt trại để trả thù. Tảo cho biết là đang có ý định trả thù thẳng Thái xong thì sẽ ra công an đầu thú...

- Hiện nay Tảo ở đâu?

- Chúng tôi đã cho Tảo về, tuy nhiên cũng đang làm một số biện pháp nghiệp vụ để bảo vệ anh ta và cũng là giám sát các di biến động. Tảo tỏ ra rất thành khẩn và hứa sẵn sàng giúp đỡ công an khi cần thiết.

- Còn Phụng Vàng?

- Chúng tôi cũng đã bí mật lấy lời khai của Phụng. Về mối quan hệ giữa hai người cũng như tình cảm của Phụng dành cho Long thì quả là một mối tình khá đẹp. Tuy nhiên, Phụng cho biết nhiều việc khá nghiêm trọng ở vũ trường Đêm Màu Hồng. Và vũ trường này thực chất là của Lê Minh, gã giám đốc này chỉ là người làm thuê. Người được giao giám sát lại chính là thẳng Quý, con nuôi của Lê Minh. Đây là một thẳng trẻ tuổi, chưa tiền án tiền sự nhưng cực kỳ thâm hiểm và có những thủ đoạn rất quái chiêu. Theo anh Dương, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự của Công an Hải Phòng cho biết thì ngày xưa, Oanh Sói có một thẳng em đi theo Oanh từ năm lên 10 tuổi, năm nó 16 tuổi không ai biết nó ở đâu nữa, tuy nhiên theo mô tả thì rất có thể đó là thẳng Quý. Vũ trường có một đội gái, trong số đó có cả những người đã từng có giải trong các cuộc thi người mẫu thời trang, người mẫu thanh lịch. Phụng cho biết khá nhiều quan chức đã đến đây... Có cả một vài anh ở Đội Chống tệ nạn xã hội của Phòng Cảnh sát Hình sự. Có trường hợp cả hai cha con cùng mê một cô gái đến nỗi sau này còn cãi nhau. Đáng lưu ý là ở phòng số 4 và phòng số 6 trên tầng 5 có đặt camera ghi hình trộm. Nghe nói Lê Minh dùng băng hình quay lại cảnh ái ân rồi sau đó dùng để khống chế người khác. Năm trước, có vụ cô Thúy Liễu tự tử, cũng là vì tại ghi hình trộm, sau đó thẳng Quý bắt phải dùng băng hình đó khống chế một anh ở Thanh tra Tỉnh. Liễu chịu nhục không được đã uống heroin tự sát.

- Mình biết vụ này, tuy nhiên hồi đó vì cô này nghiện hút cho nên khi nói là chết do chích ma túy quá liều nên được chấp nhận ngay. Và lại gia đình làm hết đơn nợ đến đơn kia xin không mổ khám nghiệm tử thi.

- Một nhân viên quản lý vũ trường cho biết là có một số người được Lê Minh cho hưởng chế độ ưu đãi đặc biệt. Minh có loại carte visite màu hồng nhạt. Khi đưa carte này cho ai mà Lê Minh ký vào thì khi đến vũ trường, chỉ cần tấm carte này là sẽ được miễn 50% giá tiền đồ ăn uống, được trừ hoàn toàn tiền phòng ngủ với gái. Trong hệ thống máy vi tính của vũ trường có lưu tất cả những đối tượng này.

- Phụng Vàng đang ở đâu?

- Chạy về quê rồi. Cô ta sợ thẳng Thái trả thù. Tôi tin chắc rằng lão Minh sẽ cho bọn đệ tử tìm xem lực lượng nào đã tóm được Tảo, vì vậy anh dặn Tâm và Đức phải rất bí mật và về Hà Nội nằm ngay.

- Tảo thì định ninh hấn bị đặc nhiệm của Tổng cục Cảnh sát bắt. Tâm, Đức đã trở Về Hà Nội ngay rồi. Hiện nay việc giám sát là do quân anh Đắc và một số của Phòng Điều tra An ninh đảm nhiệm.

- Phải tìm cho ra tên Long và bảo vệ hẩn. Tuy nhiên, muốn tìm ra hẩn thì phải để mắt tới thẳng Thái.

- Anh Đắc cũng bố trí lực lượng ở nhà tên Thái rồi..

*

Long Xếch ngồi dưới bụi chuối câu cá. Hẩn lật bụng lên xem, vết thương khâu đã liền miệng và lên da non đỏ hồng. Hẩn cuộn cơ bụng và hơi nhăn mặt vì thấy vẫn còn đau râm rứt. Có tiếng gọi:

- Chú Lý ơi, về ăn cháo.

Long vội vứt cần câu, đi về và chui vào căn nhà thấp lè tè, mái lợp rạ. Ông Cừ múc cháo ra bát:

- Thằng Tảo dặn tôi là mỗi ngày phải cho chú ăn hai bữa cháo. Cháo cá quả đấy. Ao này nhiều cá quả lắm. Tôi nào cấm cần cũng được vài ba con.

- Bác sướng nhỉ. Cá dưới nhà, thích ăn là có.

- Giàu có khổ của giàu, nghèo lại có kiểu khổ của nghèo. Tôi ra Hà Nội, thấy người ta ăn nộm hoa chuối, rồi ốc nấu, rồi cá quả nướng... Hí hí! Thế mà hoảng lên gọi là đặc sản. Nói thế thôi, chứ nghèo bao giờ chả khổ, chả sinh ra hèn. Tôi trước đây, cũng nhờ chú Tảo giúp cho mới giữ lại được cái ao cá này. Hồi

đó nợ thuê hợp tác, có mấy triệu bạc, họ đòi thu ao, may mà chú Tảo cho vay... Không có cái ao này, cho thuê câu thì giờ khéo chết đói.

- Sao bác không làm mấy cái lều cho họ câu?

- Chả thèm, tôi đi xem mô hình mấy nơi rồi, chỉ là chỗ để cho bọn trai gái ôm nhau đủ đờn, bắn cả mắt. Chú ăn đi cho nóng. Thằng Tảo quý và thương chú lắm đấy. Nó cứ dặn tôi là phải lo cho chú.

- Vâng, anh em chơi với nhau cũng lâu rồi.

- Bạn bè gần bó với nhau được chính là từ tấm lòng chú ạ. Hôm nay sao không thấy anh ấy đến nhỉ. Cháu có việc cần gặp quá.

- Thì chú khỏe chưa, nếu vết mổ tốt, ăn xong lấy xe đạp của tôi mà đến nhà chú ấy. Gớm, đến nhà chú ấy chán mớ đời. Nhà với cửa, chật như hũ nút, thấp mà bẩn. Tôi bảo về đây, tôi cho trăm mét đất mà làm nhà, ở cho sướng đời.

Long xì xoạp húp hết bát cháo rồi bảo ông chủ:

- Bác cho cháu mượn chiếc võng, ra vườn nằm cho mát.

Ông Cừ lúi dưới gầm giường ra chiếc võng day đưa cho Long. Hắn đem chiếc võng ra góc vườn và ngắm chọn địa thế rất cẩn thận. Từ chỗ nằm, hắn có thể quan sát cả một góc rộng và nếu có động, hắn lẩn ra bụi tre rồi chạy vào bãi ngô. Long mặc võng xong, hắn nằm lên, rút khẩu súng ngắn ra, gạt chốt an toàn rồi giắt vào cạp quần. Long đang nằm, bỗng hắn lật người rơi xấp xuống đất và hắn rút súng chĩa ra phía ngoài... Thấy phản xạ của mình còn nhanh nhẹn, Long cười thích thú lại lên võng nằm. Từ trong nhà, ông lão trông cá nhìn thấy cảnh đó. Ông lão suy nghĩ hồi lâu rồi lấy xe đạp ra và dặn đưa cháu:

- Ông đi sang trại cá giống nhé. Ở nhà trông ao. Ai đến câu, cháu cứ bảo là không cho câu nữa để thả cá.

Ông đạp xe ra thành phố để tìm Tảo.

*

Tảo chạy xe ôm, hằng ngày anh ta vẫn đứng ở ngã ba Vòng, nơi có một đường đi vào trung tâm thành phố, một đường ra ngoại thành. Tảo đứng đón khách trong tâm trạng bồn chồn, lo lắng. Tảo nghĩ vẫn vợ và cứ nhớ lại hôm bị mấy cảnh sát mặc thường phục đuổi theo bắt rồi thì không tìm thấy Long, một anh đã bảo:

- Nếu anh thương thằng Long thì hãy khuyên với nó đi ra đầu thú. Nói để anh biết, nếu công an bắt được thì mạng sống của hắn sẽ giữ được, còn nếu đồng bọn nó mà thấy thì chắc chắn là hết "đường về quê mẹ" đấy.

Tảo nhìn quanh. Xung quanh anh ta vẫn có mấy người chạy xe ôm đã quen mặt. Phía góc đường bên kia, có một chiếc xe tải nhẹ bị hỏng máy, lái xe chữa không được đã bỏ đi gọi thợ, để lại một tay thợ phụ cạnh xe. Anh ta trải chiếu ngồi ngay cạnh xe và đọc báo. Tảo không thể nghĩ rằng đó chính là các điều tra viên của phòng cảnh sát điều tra.

Có một thanh niên phóng chiếc xe Minxơ đến và dựng xe, gài lên ghi đồng tấm biển nhỏ đề "xe ôm". Tảo nhìn người mới đến bằng con mắt tò mò. Đó là một gã trông mặt mũi không lương thiện tí nào. Mặt thì đeo kính râm tròn như đít chai. Đầu đội mũ cối và mặc chiếc quần bò còn khá mới. Nhìn chiếc quần bò, Tảo giật mình, bởi vì dân chạy xe ôm chuyên nghiệp bao giờ cũng phải mặc quần áo rộng, nhất là quần... Nghĩ đến lời anh cảnh sát hôm nọ, rồi lại nhớ đến sự lo lắng của Long vì đồng bọn, Tảo chột dạ và thoáng nghĩ: "Có lẽ chúng nó cho theo dõi mình".

Nghĩ vậy, nhưng Tảo tặc lưỡi: "Kệ cha chúng bay, tao cóc cần. Thằng Long có ở an toàn rồi".

Có chiếc xe khách từ nông thôn ra, đỗ khách ở ngã ba. Tảo cũng như mấy anh lái xe ôm đã quen chạy ra đón đả mời chào, riêng gã mới đến vẫn mặc kệ, gã lại bỏ vào một quán nước gần đó và ngồi ghéch chân lên ghế, gọi bia uống. Có một bà khuôn từ trên ôtô xuống hai sọt dưa. Bà đến bên chiếc xe Minxơ vỗ vỗ lên yên xe, nhưng từ trong quán, gã lái xe vẫn bình thản uống bia và phẩy tay ra hiệu không chờ. Bền đồ trở nên nhộm nhộm, nhôn nháo. Thấy thái độ kỳ quặc của gã kia, Tảo linh cảm rằng gã kia dút khoát không phải đến để chạy xe ôm... Nhân lúc gã ngửa cổ nốc bia, Tảo cúi xuống giắt đứt sợi dây nối bu-gi của chiếc xe Minxơ.

Bà buôn dưa thấy thái độ của gã xe ôm mới thư vậy liền làu bàu: "Rõ đồ lười, đã chạy xe ôm mà còn tỉnh tương" rồi bà gọi xe khác. Hành động lạ lùng của gã xe ôm mới đến không lọt được qua mắt một trinh sát đang ngồi ở ôtô. Anh ta vào trong xe gọi bộ đàm:

- Có một thằng mới đến, đi xe Min, nhưng không chịu chở khách. Rất có thể có chuyện, tôi đề nghị tăng thêm lực lượng.

- Đồng ý, sẽ có người đến giúp cậu.

Lại một chuyến xe khách nữa đến. Từ trên xe, Phượng Vàng xuất hiện. Cô ta đến thẳng đám xe ôm:

- Xin hỏi ở đây có ai là anh Tảo?
- Tôi đây ạ!
- Anh chở tôi vào thành phố được không?
- Cô đi đến đâu.
- Cứ vào thành phố rồi hẵng hay.

Phượng lên xe. Lập tức từ trong quán, gã đi xe Min ném tiền lên bàn rồi chạy ra. Gã nhảy lên xe và cầm đầu cầm cổ đạp cần khởi động, nhưng chiếc xe cứ ì ra. Đến lúc gã phát hiện ra đầu dây bị đứt thì xe của Tảo chở cô gái đã chạy mất hút rồi, cũng lúc đó chiếc xe Min đang hồng máy bỗng nổ được máy và bám theo xe của Tảo.

- Anh Tảo, Long Xéch đang trốn ở đâu? - Phượng hỏi ngay.
 - Cô là ai, tôi chả biết Long Xéch nào cả!
 - Đây, anh không phải giấu. Em là Phượng, ở trên tầng tư đây.
- Nói rồi Phượng chìa mảnh giấy Long viết ra. Trên tờ giấy có dòng chữ "Nếu em muốn tìm anh, đến gặp anh Tảo xe ôm. Phải bí mật". Tảo vội vàng cho xe chạy vào trong một ngõ và dừng lại ở một quán nước chè chén.

- Long ở đâu?
- Rất may là nó cảnh giác, đã trốn trước khi công an đến.
- Trốn đi đâu?
- Anh đã dặn nó nếu có chuyện gì, đến nhà người quen anh ngoài ngoại thành. Ông ấy có hồ cá cá. Trốn ở đấy an toàn lắm. Nhưng anh nghĩ lúc này có thằng đi xe Min định bám theo.
- Long cho em biết, nếu bọn thằng Thái mà tìm thấy, nó sẽ giết anh ấy ngay.

*

Chiếc xe taxi tải của các trinh sát phải dừng ngoài đường lớn vì ngõ hẹp. Một trinh sát gọi bộ đàm về cho bộ phận trực:

- Tảo đã chở Phượng Vàng vào ngõ 202 rồi. Xe ô tô không vào được. Phượng mặc áo màu đen, đeo chiếc túi xách màu vàng nhạt. Xe của Tảo là Dream II. Tảo đội mũ Amoro màu mận chín.
- Rồi cũng không chờ hỗ trợ, anh em bỏ ô tô, gọi xe ôm lao vào ngõ, nhưng không kịp nữa rồi. Ngõ nhỏ người đông như nêm, có mà giờ tìm. Nhưng thật thay mắn, bộ phận hỗ trợ có ba anh em phóng xe máy tới, họ đi đường khác và đúng lúc đang chuẩn bị rẽ vào ngõ thì thấy có chiếc xe Dream II, người cầm lái đội mũ bảo hiểm màu mận chín lao ra, còn cô gái ngồi sau có mái tóc vàng hoe như ông bò... Anh em vội lao theo.

*

Ông già trông cá đập xe đến nhà Tảo. Ông gõ cửa, không thấy ai. Ông vừa quay xuống thì có một thanh niên đi lên:

- Ông cũng đi tìm anh Tảo ă?
- Vâng, anh quen nó à?
- Vâng, cháu là bạn Tảo, cũng đang cần gặp nó đây.
- Sốt ruột quá, chả hiểu lúc nào nó về.
- Nó chạy xe ôm, có trời mới biết. ông ở xa đến ă?
- Tôi ngoài làng Hoàng Thị.
- A, ở đó có mấy hồ cá hay lắm.
- Anh cũng hay đi câu ă?
- Vâng, cháu hay đến hồ cụ Lý câu.
- Hồ của tôi phía trong, các anh ít đến.

Gã thanh niên liền thoáng:

- Chán thật, mang tiền đến trả nợ nó mà khó quá.
- Nó cho anh vay tiền ă?
- Vâng. Cháu có việc, hỏi vay, nó cho vay ngay.
- Chú ấy tốt lắm, bạn bè nào cũng lo cho. Cái anh bạn của chú ấy đang ở nhà tôi cũng thế chỉ khen chú Tảo.

Mắt gã nọ bỗng lóe sáng:

- Cháu biết nó rồi, thằng ấy đang ốm... rõ khổ.
- Chú ấy mới bị ốm hay sao ấy. Cũng khỏe rồi.

Nghe ông già nói đến vậy, gã kia vội chào:

- Ông ở đây nhé, cháu về đây.

- Vâng, chào anh.

Gã thanh niên phóng xe máy về trụ sở đội vận tải của công ty Ngọc Thảo. Hắn gặp Quỳ:

- Này, báo cáo sếp ngay, tìm ra chỗ thằng Long rồi.

- Ở đâu?

- Nó trốn ở ao cá nhà ông Cừ làng Hoàng Thị.

- Chỗ ấy tao biết.

Quỳ vội ra lệnh:

- Gọi Thái, Hùng đến ngay. Chuẩn bị một xe taxi tải.

*

Từ trên tầng 5 của văn phòng công ty Tường An, Tường và Hiếu dùng máy bộ đàm chỉ huy các trinh sát.

- Báo cáo, chúng tôi đã phát hiện ra Tảo và cô Phụng.

- Bám theo ngay nhưng giữ vững cự ly an toàn. Báo cho tất cả các chốt.

Xe của Tảo chạy ra ngoại thành. Ba xe máy chở sáu trinh sát trong đó có Thành và Lưu bám sau. Trình sát gọi bộ đàm về:

- Báo cáo, xe chạy vào hướng làng Hoàng Thị.

- Các đồng chí tùy cơ ứng biến nhưng cố gắng bảo đảm an toàn cho Long. Nên chủ động bắt giữ hắn và Phụng, khai thác ngay chỗ giấu Long. Nhớ là Thành và Lưu không được lộ mặt.

Các trinh sát bám theo Tảo, đến một đoạn đường có những con ngõ nhỏ rẽ ngang, Thành ra lệnh giữ Tảo qua bộ đàm:

- Xe của Lưu vượt lên giữ Tảo lại và đưa vào ngõ khuất khai thác.

Tảo đang cố tăng tốc thì xe của trinh sát Lưu và một xe nữa lao vun vút vượt lên, ép Tảo vào vỉa đường và một trinh sát ra lệnh:

- Rẽ vào ngõ ngay. Chúng tôi là cảnh sát đây.

Chỉ trong tích tắc, các trinh sát đã đưa Tảo và Phụng ra một gốc cây nhãn nằm phía ngoài cánh đồng:

- Anh Tảo, anh đưa cô Phụng đi đâu?

Tảo chưa kịp trả lời thì Phụng đã liền thoắt:

- Em nghe nói anh Long trốn ở nhà thằng Bình Cừ ở Hoàng Thị nên thuê xe ôm đi tìm.

Một trinh sát nhận ra sự nói dối trên mặt Phụng khi cô ta nháy mắt ra hiệu với Tảo, anh nghiêm nét mặt và lôi Tảo đi ra một chỗ khác hỏi cung.

Trong lúc mọi người đang hỏi cung Tảo và Phụng thì phía ngoài đường lớn, một chiếc xe tải nhãn hiệu Daewoo lao như ma đuổi về phía làng Hoàng Thị. Trên xe đó có Thái, Quỳ, Hùng Sát Thủ và gã thanh niên đã hỏi ông già khi trước. Ngoài ra còn có một đứa con gái tóc nhuộm vàng, môi bôi son mốt Hàn Quốc thâm xì.

*

Trình sát hỏi Tảo:

- Anh Tảo, anh chở cô Phụng đến chỗ Long phải không?

- Dạ, cô ấy... cô ấy bảo cứ đi.

- Anh nói dối. Tôi phải nói cho anh biết, hiện, nay tính mạng thằng Long đang bị đe dọa từng giờ, nếu có xảy ra chuyện gì, anh phải chịu trách nhiệm. Chúng tôi tin rằng ngoài anh ra không ai biết chỗ của Long Xếch.

Tảo vẫn chối:

- Em... Em thề. Em không giấu thằng Long.

Cách đó năm chục mét, các trinh sát hỏi Phụng:

- Chúng tôi biết cô rất lo cho thằng Long, nếu thực sự như vậy thì cô phải cho chúng tôi biết chỗ thằng Long. Tội của nó tuy nghiêm trọng nhưng không phải là đã hết hy vọng. Tuy nhiên, hiện nay bọn đã thuê Long giết Thắng Trố đang tìm cách giết thằng Long để bịt đầu mối. Cô hãy cho chúng tôi biết đi, chúng tôi đánh giá cao những thông tin mà cô đã cung cấp về vũ trường Đêm Màu Hồng trong cả buổi làm việc. Nào, cô nói đi, chúng tôi hứa sẽ đảm bảo tính mạng cho thằng Long.

Phụng ngần ngừ một lát rồi mở túi xách lấy ra mảnh giấy mà Long viết. Các trinh sát chạy sang chỗ Tảo. Anh ta tái mặt rồi lúng túng nói:

- Dạ... dạ, nó trốn ở hồ cá nhà ông Cừ Lác.

- Từ đây đến đó còn bao xa?

- Khoảng ba cây số. Nhưng... nhưng nó có súng và chín viên đạn.

- Cái gì? Nó có súng.

Phượng bỗng chen vào:

- Các anh để em đi trước, anh ấy không dám bắn em đâu.

Tảo cũng bỗng nhiên hăng hái:.

- Cho em đi đầu nữa. Thành Long không dám bắn em đâu.

- Không được mạo hiểm. Cô và anh Tảo giúp chúng tôi ngăn không cho nó làm liều, nhưng việc đi trước phải để chúng tôi - Lưu nói.

Mọi người vội vã lên xe. Trong khi đó, tại hồ cá ông Cừ. Long Xếch đi ra bãi ngô rồi đi xung quanh ao cá để tìm chỗ ẩn náu. Thấy có một đồng cây dâu, Long Xếch sáng mắt lên, hấn vạch ra và chui vào. Thấy ở trong khô ráo và khá rộng, Long cho võng vắt vào trong đó. Nhưng hấn vừa ném chiếc võng vào thì thấy có tiếng ô tô dừng lại phía ngoài đường. Long vội chui tọt vào đồng cây dâu và kéo lá bên ngoài vào che khuất. Gã rút súng ra, nhòm qua khe hở. Long bỗng trợn mắt lên khi thấy Thái và Hùng Sát Thủ.

Thái vào nhà dòm ngó. Hấn thấy cháu bé đang ngồi học, hấn hỏi:

- Chào cháu, chú Long đâu rồi?

- Chú Long nào? Chỉ có chú Lý thôi.

- Long, Lý thì cũng thế thôi, chú ấy có hai tên gọi. Có đúng chú ấy bị bệnh phải không?

- Vâng, chú ấy mới ở viện ra, bị mổ bụng.

- Đúng rồi, chú ấy đâu hả cháu?

- Chú ấy mắc võng nằm dưới góc vườn.

Đứa bé kéo Thái ra sân và chỉ xuống vườn. Nhưng không thấy chiếc võng và Long. Thái và Quỳ, Hùng lao xuống vườn. Thái rút súng ra lên đạn rồi thủ vào bụng. Chúng đến rất gần, chỉ còn cách đồng cây dâu chục mét. Long giờ súng lên ngắm. Họng súng rê theo Thái. Còn cách đồng cây dâu chỉ năm mét. Thái nghi nghi và nhìn chòng chọc vào đồng cây dâu. Đúng lúc ấy cháu bé nói với đứa con gái tóc đỏ:

- Chú ấy có cả khẩu súng nữa cô ạ.

Lập tức, đứa con gái hét giật giọng:

- Anh Thái, nó có súng.

Lúc này tên Thái chỉ còn cách đồng cây dâu không đến hai mét. Nghe thế, Thái giật mình quay lại. Đúng lúc ấy, Long nổ súng. Viên đạn trúng sống lưng Thái, quật hấn đổ vật. Hùng Sát Thủ và Quỳ nhảy vội xuống ao tránh đạn. Long bắn thêm một phát vào Thái đang quằn quại rồi lao vọt từ trong đồng cây dâu ra. Cũng đúng lúc ấy, có tiếng xe máy dừng gấp phía ngoài. Hấn nhặt luôn khẩu súng của Thái rồi chạy ra sau, thoáng cái đã mất hút trong ruộng ngô. Hấn chạy ra ngoài bãi sông và lao xuống dòng sông Hồng đang mùa lũ, nước chảy cuộn cuộn.

*

Các trinh sát ập vào thì tên Quỳ và Hùng Sát Thủ vẫn đang lóp ngóp dưới ao, tên cùng đi đang quỳ bên cạnh Thái, đứa con gái thì run như dề...

- Các đồng chí, giữ tất cả chúng lại - Thành ra lệnh - Còn theo tôi ra bờ sông.

Các trinh sát lao ra bãi sông Hồng, nhưng chỉ thấy một dòng sông đỏ ngầu chảy cuộn cuộn.

Họ quay trở về. Bọn Hùng, Quỳ... liền thoáng:

- Cháu... cháu là con ông Lê Minh. Chúng cháu rủ nhau đi câu. Đang đi tìm chỗ câu thì thấy tiếng súng nổ. Cháu nhảy xuống ao...!

- Nó nấp trong đồng cây dâu, chẳng hiểu sao lại bắn thẳng Thái.

- Thôi đi, chúng tôi biết các anh đến đây làm gì rồi. Các đồng chí, đưa tất cả về Phòng Cảnh sát Điều tra.

Đúng lúc ấy, cháu bé chen vào nói:

- Chú ơi, cái chú bị bắn kia kia, chú ấy hỏi cháu là đi tìm chú bị mổ bụng.

*

Minh lờn lộn đi lại trong phòng. Quai hàm bạnh ra, mắt long lên sòng sọc. Có tiếng gõ cửa, Minh quát:

- Vào!

Gã giám đốc vũ trường Đêm Màu Hồng vào. Đó là một người nom trắng trẻo, mặt tròn, mắt một mí hùm hụp.

- Bỗng dấy à. Tình hình ra sao rồi?

- Thừa anh, thằng Thái hôn mê. Một viên đạn đi đúng sống lưng, viên sau vào bụng, thủng ruột.

Chắc không sống được.

- Nó có nói gì không?

- Hắn hôn mê nặng rồi, biết gì nữa mà nói. Cảnh sát điều tra đang yêu cầu bệnh viện cứu hắn bằng mọi cách.
- Lát nữa tôi sẽ đến thăm, tuy nhiên, cũng nói với các bác sĩ, nên để cho hắn ra đi thanh thản, sống mà bán thân bất toại thì còn khổ hơn chết. Thằng Quỷ thế nào?
- Đang lấy cung ở cảnh sát điều tra. Nó chỉ khai do thằng Thái rủ đi...
- Thế còn con bé nào đi với chúng?
- Là bồ của thằng Hùng Sát Thủ. Nó đi theo không biết gì..
- Con Phượng và thằng Tảo giam ở đâu?
- Không ai biết là đưa đi đâu. Em có hỏi ông Đắc thì anh ta bảo quân của Bộ phụ trách truy bắt Long Xéch và đưa Phượng, Tảo về Hà Nội rồi.

Lê Minh trầm ngâm:

- Nếu thằng Thái chết thì không có vấn đề gì. Anh nói bộ phận văn phòng công ty lo cho nó chu đáo nhưng phải cảnh giác với con Phượng... Anh về, rà soát lại toàn bộ bọn ca ve, đứa nào thân với con Phượng, đứa nào biết chuyện, cho nghỉ hết. Lấy cứ gì thì tùy...

*

Lê Minh đến phòng Cảnh sát Điều tra. Ông ta nói với trưởng phòng Vũ Văn Đắc:

- Anh cho tôi gặp nó một chút. Tôi không xin tha tội cho nó đâu, nếu các anh thấy cần giam, cần bắt để điều tra thì cứ làm. Chỉ xin các anh đừng để bọn nhà báo nó biết... sắp bầu cử đến nơi rồi.
- Anh cứ yên tâm. Nếu không có gì khác thì tối nay sẽ cho nó về. Anh cũng cần phải để mắt đến nó.
- Vâng. Tôi giao cho nó làm kế hoạch ở đội xe... Minh việc thì bận, đâu có phải lúc nào cũng bắt ne bắt nét chúng được.

Đắc gọi một cảnh sát điều tra:

- Đồng chí đưa anh Minh xuống gặp thằng Quỷ. Nó đang ngồi ở đội trọng án.

Quỷ đang ngồi viết bản tường trình, thấy Minh vào, hắn đứng dậy:

- Con chào bố!

Minh lừ lừ đến, cầm tờ giấy khai, đọc lướt qua rồi ném xuống bàn, và túm ngực Quỷ, tát liền hai cái nảy lửa:

- Thằng mất dạy. Tao vừa nói với chỉ huy rồi, cứ giam mày vài tháng cho biết.
- Con xin bố. Con có biết đâu, thằng Thái nó rủ thì đi theo nó, có biết đâu là nó đi tìm thằng Long.
- Mày có biết chuyện thằng Thái và thằng Long thù nhau không?
- Không ạ.
- Không là thế nào? Thằng Thái dạy mày lái xe, chúng mày chơi bời với nhau mấy năm nay, lẽ nào nó không tâm sự.
- Con... con không nghe thấy nó nói đến thằng Long bao giờ cả.
- Thôi được rồi, biết đến đâu khai đến đó. Giấu giếm hay khai láo là mày... mày chết đấy.

Câu cuối cùng, Minh nói kéo dài. Quỷ hiểu ngay. Hắn vâng dạ rồi rút. Minh đưa cho anh cán bộ điều tra 50.000 đồng:

- Anh làm ơn mua cho nó bao thuốc lá và cho nó ăn.

Rồi Minh lại rỉ tai anh nói gì đó và ra về. Quỷ hỏi:

- Bố em nói gì đấy?
- Hừ, bố mày bảo cứ phải già đòn non nhẽ. Tội đâu ông ấy chịu.

Quỷ giật mình rồi thở dài. Anh cán bộ điều tra gật gù:

- Ông ấy nghiêm thật. Giá nhà nào cũng nghiêm với con cái như vậy thì có phải đỡ bao nhiêu không.

*

Tường vào bệnh viện và tới thẳng phòng hồi sức cấp cứu. Một cảnh sát đang gác chặn anh lại:

- Anh thông cảm, lệnh của giám đốc, cấm không ai được vào.
- Ai đang ở trong phòng?
- Anh Thành ở Cảnh sát Điều tra, và hai anh nữa, hình như ở Bộ.
- Đồng chí gọi Thành ra cho tôi gặp.

Anh cảnh sát mở cửa gọi Thành. Thành chạy ra, Tường vội hỏi:

- Nó thế nào?
- Vẫn hôn mê. Theo bác sĩ nói, chắc không qua đêm nay.
- Nói cảnh sát bảo vệ cho tôi vào.

Thấy Tường vào, mấy anh em đang đứng vây quanh tên Thái vội đứng dậy chào. Thành ra hiệu cho mọi người đi ra. Tường ghé vào tai Thái:

- Thái ơi? Thái... Anh Tường đây?

Lặng im một hồi, Tường lại khẽ gọi. Bỗng thấy Thái hé mắt, môi mấp máy. Tường vội hỏi:

- Thái ơi, ai bắn con Oanh. Oanh Sói ấy?

- Thằng... Thằng Quỷ... Quỷ chỉ huy? Tôi... tôi...

- Ai sai thằng Quỷ?

- Không... không...!

Thái chỉ nói được đến vậy rồi lại lịm đi. Tường dặn Thành:

- Các cậu cố gắng theo dõi, may ra trước lúc chết, nó có thể tỉnh lại.

*

Đêm hôm đó, tên Thái chết. Lê Minh nhận được điện thoại báo Thái chết, hấn thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc đó thì Quỷ được thả về. Hấn rót nước lạnh uống ừng ực rồi xoa má:

- Lúc này bố tát con đau quá.

- Thế mà tưởng bọn cảnh sát điều tra nó ngu à. Chúng nó hỏi những gì?

- Chỉ hỏi đi hỏi lại tại sao đi cùng thằng Thái tìm thằng Long.

- Thằng Hùng thế nào?

- Nó cũng bị hỏi như vậy. Thực ra bọn chúng con cũng đã bàn nhau cách khai nếu có bị bắt từ nhà. Cũng may thằng Thái chết, không nói được gì.

- Mà giúp cho nhà nó ít tiền. Không đưa nhiều quá nghe chưa.

- Ôi dào, con vợ nó chắc cũng mừng... Thằng này đánh vợ dã man lắm.

Việc Long Xéch trốn trại thành công và lại bắn chết Thái đã gây ra một sự bất bình trong dư luận nhân dân. Báo chí liên tiếp có những bài chỉ trích sự chậm chạp của cảnh sát hình sự trong việc truy bắt Long Xéch... Lê Quang Cường đọc những bài báo đó và rất bức mình. Cường nói với đồng chí cán bộ đội tổng hợp:

- Ông xem, mấy tay nhà báo viết mấy bài này, có việc lớn việc bé cũng đều chạy đến nhờ cảnh sát hình sự. Nào mất xe, nào mất trộm, nào bị đánh, bị giết tiền... Cái gì cũng nhờ quân mình, vậy mà bây giờ, chúng lại làm om lên. Thôi nhé, từ nay, tôi cấm các ông đi làm thuê cho mất tay nhà báo đó. Còn tài liệu... cấm cửa hết!

- Báo cáo anh, thực ra mấy tay phóng viên này cũng do không nắm được thông tin. Họ không hiểu là việc truy lùng Long Xéch là do quân của bộ làm...

- "Bộ" nào làm. Toàn đồn lảng nhãng. Tôi đã nhận trách nhiệm trước Ban giám đốc về việc truy lùng thằng Long. Huy động hơn chục trinh sát mà không tìm ra manh mối, trong khi đó mấy thằng lưu manh thì lại tìm ra..

- Hình như bên điều tra cũng đi tìm thằng Long.

- Họ tình cờ tóm được thằng Tảo... nhục quá, mang tiếng là đơn vị trinh sát mà cứ chạy như cò nhưng không thấy gì.

Lê Quang Cường ra lệnh huy động toàn bộ lực lượng hình sự đi truy lùng tên Long. Công an tỉnh cũng hỗ trợ thêm lực lượng, phương tiện. Chưa có cuộc truy lùng tội phạm nào mà được công an tỉnh làm gay gắt đến như vậy. Hầu như toàn bộ lực lượng cảnh sát được đưa vào cuộc. Cán bộ cảnh sát tuần dưới sông khám từng chiếc tàu, thuyền. Các xe khách bị chặn khám, cảnh sát hình sự cầm ảnh Long Xéch, lên xe soi từng người. Cảnh sát giao thông chặn xe máy kiểm tra... Nhà mẹ Long cũng bị giám sát chặt chẽ. Nhưng tất cả bật vô âm tín.

Long Xéch sau khi bơi dọc theo sông một đoạn dài, hấn lên bờ và chui vào một khu lò gạch bỏ hoang ven sông. Tiền không có một xu, nhưng lại có hai khẩu súng, Long Xéch nằm trong một lò gạch. Đêm bò ra bãi bẻ trộm ngô non về gặm sống... Long suy sụp đến cùng cực và hấn nghĩ đến chuyện tự sát. Đã mấy lần hấn đưa súng lên đầu định bóp cò nhưng hình ảnh bà mẹ lại hiện ra khiến hấn ngừng tay. Long Xéch quyết định vào thành phố. Hấn chôn hai khẩu súng xuống lò gạch rồi thất thểu đi ra đường cái. Hấn vẫy một người chạy xe ôm và bảo anh ta chở vào thành phố.

Dọc đường đến đoạn vắng, hấn bảo lái xe dừng lại rồi chặt mạnh tay vào gáy anh lái xe. Anh ta đổ vật xuống. Long Xéch lôi anh ta vào nung nấu, xé lấy quần áo trói lại, nhét giẻ vào mồm, buộc chặt lại. Long lấy được một phong bì tiền khá dày của người lái xe. Hình như số tiền này anh ta định mang trả nợ ai đó. Không cần biết là bao nhiêu, Long nhét ngay vào túi... rồi lấy xe máy phóng thẳng về quê. Dọc

đường, hẩn uống nước cho lại sức, mua bộ quần áo khác, đi cắt tóc, cạo râu, tắm gội xong, hẩn mua mấy mảnh lụa rồi về nhà.

Long Xéch về nhà lúc nửa đêm. Mẹ hẩn đã ra viện, mắt cũng đã tháo băng. Thị lực chưa phục hồi hẩn nhưng cũng đã nhìn thấy khá rõ. Long Xéch tắt máy xe từ đầu làng và lặng lẽ dắt xe về. Đến cửa, Long Xéch gọi mẹ:

- Mẹ ơi, con về đây.

- Ai đấy?

- Con đây! Long Xéch đây.

Bà mẹ lập cập dậy mở cửa. Long vào nhà, hẩn ôm chặt lấy mẹ nghẹn ngào không nói được.

- Nào, để mẹ nhìn một tý, mắt mẹ nhìn thấy rõ.

Bà mẹ bắt Long Xéch ngồi trên ghế, ngắm nhìn đứa con mà bà vẫn nhớ mong.

- Chị Tạ đi đâu?

- Chị ấy về đằng nhà, bà cụ ốm nặng. Giờ thì con về ở hẩn nhà chứ?

- Con ở với mẹ chỉ một ngày thôi. Mai con phải đi...

- Cha bố anh! Về với mẹ có một ngày thôi ư?

Cả ngày hôm sau, Long Xéch quần quít bên mẹ. Hẩn chữa lại cho mẹ cái giường, dọn lại mái gianh nơi buồng mẹ nằm, đưa cho bà được gần một triệu tiền cướp được... Đêm hôm ấy, khi thấy mẹ ngủ say, Long Xéch dậy, hẩn thắp hương lên bàn thờ, vái lạy hết sức thành kính... Hẩn rót rượu ra uống và suy nghĩ rất lâu. Hành động khác thường của Long đã không qua nổi mắt bà mẹ. Bà trở dậy hỏi:

- Long, anh làm sao thế? Sao lại giấu mẹ?

- Dạ, con... con nghĩ đến lúc sắp phải đi...

- Hừ, anh cứ đi. Mẹ đã chết ngay đâu. Nhà nước chữa mắt cho mẹ rồi, chả cần nhờ đến anh đâu. Nhưng chắc là trong lòng anh không yên. Hay anh đã làm gì nên tội phải không?

Long Xéch ngồi lặng đi rất lâu rồi hẩn quỳ xuống:

- Con lạy mẹ trăm lạy. Con bất hiếu... để mẹ phải khổ. Con đi lần này không biết có còn về được không.

Nếu con không về, mẹ bảo anh Hai thắp hương cho con vào ngày này.

Long gục đầu vào lòng mẹ khóc oà lên.

*

Long trở lại trại tạm giam lúc trời vừa sáng. Khi các cảnh sát trại giam đang tập thể dục thì Long Xéch đến. Hẩn vừa mon men đến cổng, anh cảnh sát bảo vệ quát:

- Mới mở mắt ra đã đến làm gì hả. Đi đi, tám giờ mới làm việc.

- Tôi đến xin vào tù.

- Anh điên à?

- Không, anh vào nói với ông giám thị là tôi, Long Xéch đang chờ ở cửa.

Long Xéch được đưa trở lại buồng giam trước kia. Hẩn bình thân nói với cán bộ quản giáo:

- Anh làm ơn báo hộ cho cảnh sát điều tra là tôi xin khai toàn bộ hành động phạm tội, nhưng với một điều kiện?

- Điều kiện gì?

- Tôi chỉ khai trước ông Tường, ông Đức.

- Anh Tường đã ra khỏi lực lượng công an rồi..

- Sao, ra khỏi công an?

- Cũng một phần là vì trước anh không chịu khai, án đi vào bế tắc... mà thôi tôi sẽ báo cấp trên.

- Ông Tường có thể không là công an, nhưng chắc vẫn là công dân. Tôi muốn được khai với ông ấy, còn người khác thì không.

*

Lê Minh đến gặp giám đốc Cheng để bàn việc khởi công xây dựng khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc. Cheng có vẻ rất không hài lòng về việc tên Thái bị bắn chết:

- Tôi lờ mờ nhận thấy công lao của anh mấy năm vừa rồi đã cố gắng tạo ra bộ mặt sạch cho mình đang có nguy cơ bị đổ vỡ.

- Cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng như ông nghĩ đâu. Thăng Thái chết mà không nói được cái gì, thế cũng còn may.

- Vấn đề là công an có để thăng Thái mang theo toàn bộ bí mật nào đó xuống mồ không? Chắc là không. Họ sẽ dựng lại hồ sơ một số vụ án xưa kia, tra hỏi các đối tượng để tìm ra thực chất thăng Thái là người thế nào và từ đó sẽ lần ra các mối quan hệ khác. Anh hãy dẹp tất cả mọi việc lại, tắt máy điện thoại đi

động và đến một nơi nào đó thật yên tĩnh... Trong một ngày đó, anh nên tự mình rà soát lại tất cả các mối quan hệ? Các chuyện làm ăn. Thấy ai yêu mình thì phải làm cho họ yêu hơn, ai ghét mình thì phải tìm hiểu vì sao họ ghét và phải giải quyết mâu thuẫn. Câu chuyện làm ăn cũng vậy, sơ hở chỗ nào phải bịt ngay.

- Cảm ơn ông, ngày mai tôi sẽ đi Tam Đảo.

- Ông đừng có lên đó mà hãy đi Ba Vì. Ở Tam Đảo, anh có hai khách sạn, chứa toàn gái điếm. Chỗ đó ứ ập, không làm cho con người ta sáng suốt được. À, còn chuyện anh giám đốc Tường thế nào?

- Vẫn khó hiểu. Trong làm ăn thì tỏ ra có năng lực, cẩn thận, nghiêm túc, nhưng vẫn thấy rất khó gần. Hôm nọ ăn cơm ở khách sạn Excellent, không làm thế nào dụ cho hắn đi "công đoạn hai" được.

- Với người như Tường, anh nên nghĩ cách tách anh ta ra khỏi đồng đội cũ và làm thế nào đó để người ta nhìn Tường với con mắt nghi ngờ, cảnh giác.

- Bao giờ ông đưa bà Liên về Đài Loan?

- Tôi chưa rõ. Còn tùy thuộc vào tiến độ xây dựng khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc. Anh chuẩn bị cho lễ khởi công thật giản dị, tiết kiệm. Không được mở tiệc chiêu đãi... Các quan chức thì cho người đến biểu phong bì tại nhà, nhưng nặng nhẹ thì phải khác nhau, còn hôm khởi công, chỉ nên tặng quà đơn giản như nhau: áo phông in tên công ty.

- Anh làm xong thủ tục cho người đi Canada chưa?

- Xong rồi.

- Càng sớm càng tốt. Sắp vào năm học mới rồi.

Lê Minh chào giám đốc Cheng và ra về, nhưng mới đến cửa thì Cheng gọi giật lại:

- Anh Minh này, phải cẩn thận thằng con nuôi của anh đây...

- Có chuyện gì vậy ông?

- Anh giao cho nó nhiều việc quan trọng quá... Không nên như thế. Cái đầu bé của nó dễ vỡ lắm. Còn thằng Lân hải quan, tôi nghe nói là nó mười đêm thì năm đêm ngủ lại khách sạn Excellent.

- Tôi biết. Nó mê một con bé ở đó... Vợ nó thì người như con gà mái già, đã xấu người lại xấu nét. Anh thấy trong khi nó sức vóc như thế, tiền nhiều như thế.

- Khi người ta nghèo thì người ta chết vì bệnh tật, khi người ta giàu hoặc quá giàu thì lại hay chết trong vòng tù ngục. Anh dặn nó phải hết sức cẩn thận.

*

Lê Quang Cường tỏ vẻ rất khó chịu nghe tin Long Xếch nói rằng sẽ khai hết sự thật và chỉ khai riêng với Tường. Cường đi đi lại lại trong phòng, và sự lo ngại hiện ra trên nét mặt: "Tại sao nó lại đòi gặp Tường...? Việc nó giết thằng Thái là có chủ định hẳn hoi, không phải là để tự vệ. Rõ ràng giữa nó và Thái có mối liên hệ rất sâu sắc và như thế không thể không có vai trò của Lê Minh. Lâu nay, thằng Thái là đệ tử được Lê Minh đặc biệt tin cậy và giao cho nhiệm vụ như một gã trưởng ban bảo vệ của tổng công ty. Thằng Thái được hưởng lương đến gần chục triệu mỗi tháng thì không phải chuyện đùa. Lê Minh chắc đã sử dụng tên Thái vào một phi vụ mờ ám nào đó và Thái đã giao nhiệm vụ cho Long. Long Xếch chỉ là tên giết người thuê... Nhưng ai thuê? Thằng Thái thuê giết Thắng Trố để làm gì, trong khi nó không có quan hệ gì với Thắng Trố. Cần phải hỏi Lê Minh cho ra nhẽ, có thể mới biết đường xoay sở". Cường nghĩ vậy rồi gọi điện thoại cho Minh:

- A lô, anh Minh à? Chúng ta cần gặp nhau để bàn mấy việc..

- Quan trọng không?

- Không quan trọng thì gặp ông đêm hôm thế này làm gì?

- Thôi được, đến thẳng cơ sở hai của tôi.

- Ở đó đông lắm.

- Ông cứ đến đi, tôi sẽ lo.

"Cơ sở II" của Minh thì Cường biết quá rõ. Đó là một khu mát-xa nằm ngay thẳng Khách sạn Ngọc Thảo II của công ty Ngọc Thảo. Đây là cơ sở mát-xa hiện đại nhất thành phố và cũng được tiếng là nghiêm chỉnh bởi vì ở đây mát-xa theo kiểu đàn ông thì phục vụ đàn ông, đàn bà thì phục vụ đàn bà. Có phòng xông hơi khô, xông hơi nước, có bể tắm nước thuốc... Khách đến đây, vé vào cửa là 10 USD và có thể tắm, xông hơi, nghe nhạc, uống cà phê... đến bao giờ chán thì về. Chính vì là nơi nghiêm chỉnh như vậy nên Minh thường lấy đây làm nơi chiêu đãi các quan chức từ xa đến. Phải công nhận đây là khu phục hồi sức khỏe theo đúng nghĩa tốt đẹp nhất của nó.

Khi Cường đến, một nhân viên ra đón và đưa đến một phòng thư giãn. Ở đây, họ vừa uống cà phê hay rượu, nghe nhạc và có những cô gái trẻ, ăn mặc kín đáo, nghiêm túc đến nhổ tóc sâu, cạo râu, sửa móng chân, móng tay hoặc bấm bóp nhẹ nhàng..

Cường ngồi xuống ghế và mới kịp cởi giày xong thì Minh vào. Cường nhòe mắt định chào thì Minh đã lù mặt. Minh lên tiếng:

- Ô, chào anh! Hình như lần đầu tiên anh đến đây phải không?

- Chào anh - Cường hiểu ý, chào lại về khách khí - Cũng buồn bực trong lòng, đến nghỉ ngơi tí chút.

Minh gọi một chai rượu Hennessy nhỏ, còn Cường lại gọi cà phê đá. Họ nằm để cho hai cô gái cắt móng chân và nói chuyện tào lao.

Lê Minh:

- Nếu anh cần nghỉ ngơi, anh có thể đến lúc nào cũng được. Tôi viết giấy báo cho cửa hàng giảm giá 50% cho anh.

- Cũng không cần. Tôi nghe nói ở đây nghiêm lắm nên thử đến xem sao.

- Ài chà, hóa ra là anh đi trinh sát. Hai cháu có biết đây là ai không?

- Dạ, không ạ.

- Đây là chú Cường, trưởng phòng cảnh sát Hình sự. Tôi có thể hứa danh dự với anh một điều.

Nếu anh tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào không trong sáng ở đây, tôi xin chịu phạt kiểu gì cũng được.

Lê Minh gọi lấy thêm một chiếc ly, rót rượu ra mời Cường rồi vẫy tay ra hiệu cho hai cô gái ra ngoài.

Minh lấy trong túi áo ra một phong bì tiền rất dày gửi cho Cường.

- Nào, ông nói đi. Có chuyện gì?

- Thăng Long xin gặp thăng Tường để xin khai.

- Cái gì? Gặp thăng Tường. Sao lại gặp thăng Tường?

- Cũng không biết được. Tôi rất lo rằng thăng Long và thăng Thái có chuyện gì đó nên thăng Long vượt trại, tìm cách trả thù thăng Thái. Bọn thăng Thái thì lao đi tìm thăng Long cũng để trả thù hoặc giết nó vì sợ nó khai... Không ngờ thăng Long lại nhờ thăng Tảo mua cho súng và thế là trong khi thăng Thái mất cảnh giác, nó bắn trước. Theo các tin trinh sát thì thăng Thái thuê thăng Long giết Thăng Trố. Tuy nhiên, vì sao nó giết Thăng Trố thì chưa rõ.

Lê Minh thần thờ:

- Quả thực là tôi có biết chuyện thăng Thái cùng thăng Long đi tìm Thăng Trố nhưng không ngờ chúng lại giết nó. Cũng không hiểu vì sao nó lại như vậy. Mãi gần đây tôi mới hỏi nó thì nó bảo là uống rượu say, chửi nhau, đánh nhau, nhỡ tay đánh chết bèn treo lên tạo hiện trường giả.

Cường cười nhạt:

- Tôi và ông chơi với nhau đã lâu, ông giúp tôi nhiều và ngược lại tôi cũng che chắn cho ông. Có điều là ông đừng nói dối quanh. Tôi hỏi ông, dễ quân khám nghiệm họ mù đấy. Nếu bị đánh phải có vết chử? Bọn chúng lừa cho thăng Thăng uống rượu say, rồi treo cổ nó lên. Ngoài thăng Long, thăng Thái thì còn một đứa nữa. Tôi nói thật, theo mấy con cave kể lại thì đó là thăng Quỳnh nhà ông đấy.

- Đứa nào nói thế, ông cứ vả vào mồm nó cho tôi. Tôi đâu tôi chịu. Ngày xảy ra vụ án, thăng Quỳnh đang ở Sài Gòn. Cứ hỏi Hàng không Việt Nam, vào chuyến bay VN241 lúc 10 giờ 30 có hành khách nào tên là Nguyễn Văn Quỳnh không? Nó nghỉ ở khách sạn Sài Gòn phòng 404. Nó vào để thay tôi đến dự một đám cưới con người bạn tôi. Có cần tôi kể tên, địa chỉ và ngày giờ đám cưới nữa không?

- Thôi, không cần. Nhưng tại sao bọn cave nói là có một thăng có nốt ruồi rất to ở lưng. Bọn giang hồ thì bảo đó chính là thăng Quỳnh.

- Chuyện đó tôi cũng không biết, nhưng đúng ngày giờ ấy, thăng Quỳnh đang ở Sài Gòn.

- Ông Minh ạ, sao ông lại coi tôi như một thăng cảnh sát nghĩa vụ mới nhập ngũ được nửa tháng... Thăng Quỳnh không hề bay vào Sài Gòn mà là thăng Minh Con, người rất giống thăng Quỳnh. Chứng minh thư thì nát bét, ảnh cũ thì nhập nhèm... Có nhân viên hàng không nào soi ảnh kỹ bao giờ đâu. Tôi nói để ông biết, chỉ riêng chi tiết ấy thôi, nếu bọn điều tra nó lần ra thì hết đường chạy đấy.

Lê Minh nhòe mắt:

- Cái gì? Trời ơi, sao lại có việc ấy.

- Thăng Quỳnh là con nuôi ông, nếu không có lệnh của ông, nó dám tùy tiện bày trò "kim thiên thoát xác" ấy không? - Cường thủng thủng.

Minh lo thật sự, ông ta rót rượu uống hén hai chén rồi bảo:

- Tôi sẽ hỏi thăng Quỳnh việc này. Nhưng... nhưng bên điều tra có biết điều này không?

- Nếu biết thì hôm nay làm sao ông còn ngồi yên ở đây. Chỉ có điều là ông vẫn giấu tôi điều gì ấy. Tôi nói thật, ông nên tính toán cho kỹ chuẩn bị mà be bờ.. đắp đập. Tôi sợ thằng Tường chưa chịu im đâu...
 - Vậy chuyện thằng Quỳ, ngoài ông ra, còn ai biết?
 - Hai thằng đệ tử của tôi.
 - Ông lo giúp tôi việc ấy nhé. Cần bao nhiêu cứ bảo. Tôi muốn được yên thân.
 - Đề phòng hậu họa, tốt nhất là ông cho thằng Quỳ biến ngay.
 - Đi đâu?
 - Đi Nga hay Đức, hoặc đi Mỹ, Canada thì càng tốt. Đi sớm ngày nào hay ngày ấy. À, hôm nay, cảnh sát kinh tế báo cáo là trên chuyến tàu Queen từ Đài Loan về Tân Phú có bốn công-te-nơ hàng máy nông - ngư - cơ nhưng thực chất là hàng điện máy. Hàng của ông hả?
- Minh gạt đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Hắn rút máy điện thoại di động gọi cho Cheng. Trong nhà riêng của mình, Cheng đang ôm Liên. Nhìn đồng hồ, thấy đã gần 12 giờ đêm, Liên lẩm nhẩm:
- Khuya rồi, anh cho em về, anh cũng nên giữ sức khỏe để làm chỗ dựa cho mẹ con em.
 - Không phải vì chồng em đang chờ đấy chứ?
 - Không, chúng em xa nhau đã lâu lắm rồi. Chẳng qua vẫn phải ở chung nhà vì con bé thôi.
 - Anh thực sự sợ thằng chồng em. Nó làm kinh tế mà ăn nhậu có chừng mực, đặc biệt là không dụ được hắn vào chuyện gái. Nó cứ như hoạt động tình báo ấy.
- Có tiếng điện thoại di động. Cheng nghe:
- A lô, ông Cheng đấy ạ?
 - Vâng tôi Cheng đây, Lê Minh à?
 - Cảnh sát kinh tế có kế hoạch đón bắt bốn công-te-nơ hàng trên tàu Queen, cập cảng Tân Phú vào ngày thứ hai tuần tới. Bao giờ tàu nhổ neo?
 - Sáng mai.
 - Ông báo cho dừng lại, đổi ngay thành hàng nông - ngư - cơ theo đúng như hợp đồng và cố gắng đừng sai một dấu phẩy trong Invoice, Packing lits.
 - Tôi hiểu.
 - Xin lỗi đã làm phiền ông vào lúc này. Chúc ông ngủ ngon.

Long Xéch được đưa trở lại đúng buồng giam của hắn ít ngày trước. Gã phạm nhân cùng phòng thấy thái độ của Long lần này khác hẳn trước. Nét mặt của hắn nhẹ nhõm hơn, và nghèo ngao hát suốt ngày. Hắn hát chèo khá hay và những làn điệu mà hắn ưa thích toàn là những điệu buồn nẫu người như: Con tò vò, Làn thâm, Nhịp đuổi, Sử râu, Dương quân... Với một chiếc thìa, hắn gõ xuống sàn xi-măng để đập phách nội, phách ngoại và đôi khi còn hào hứng giăng cho gã bạn tù những cái mà hắn gọi là “tinh hoa” của chèo cổ. Hắn kể rằng hắn biết hát chèo từ trong... bụng mẹ vì ngày xưa, khi chưa sắp đến tháng đẻ mà bà mẹ vẫn đi diễn chèo ngoài sân đình với vai Thị Mầu lên chùa.

Buổi sáng, sau khi ăn sáng bằng mấy miếng bánh mì tẩm đường xấy khô xong, Long Xéch vui vẻ kể lại cảm giác của mình khi rạch bụng:

- Mày biết không, nó chỉ đau lúc gí dao vào da thôi. Còn khi đã rạch sâu thì thấy lạnh hết sống lưng... Nhưng mà phải biết là rạch đến mức nào, ruột phòi ra là được... Sâu quá, phạm vào ruột thì chết, mà nông quá thì quản giáo không sợ.

Gã phạm nhân nghe Long kể với vẻ kính nể thực sự. Quả thực từ hôm Long rạch bụng trốn thoát, phạm nhân trong trại đã dựng lên quanh hắn không biết bao nhiêu là giai thoại. Mà chẳng riêng gì phạm nhân, anh em công an của trại cũng phải phục cái gan của hắn.

- Long, đi ra lấy cung - Tiếng người phụ trách buồng gọi đồng dạng.

- Ai hỏi cung em hả cán bộ?

- Tôi không biết.

Long được khóa tay lại rồi dẫn đi. Tại phòng hỏi cung, đã có ba người chờ sẵn. Long nhận ra ngay một người ăn mặc thường phục là Tường, người đeo quân hàm thượng úy là Đức, còn một người mặc áo màu xanh trụng sáo là của Viện Kiểm sát. Tường hỏi:

- Sức khỏe anh thế nào? Đêm qua có ngủ được không?

Long cười tươi tỉnh. Nhìn hắn cười, Tường thấy rất lạ. Khi hắn nghiêm mặt, trông rất dữ tợn và hết sức lạnh lùng, nhưng khi hắn cười thì những cái đó mất hết, chỉ còn lại sự rạng rỡ đến ngây thơ.

- Thưa anh, lâu lắm rồi em mới được ngủ ngon như đêm hôm qua. Anh cứ yên tâm, bây giờ thì em sẽ giữ sức khỏe tốt cho đến lúc ra dựa cột.

- Đừng quá bi quan vậy, không phải trường hợp nào phạm tội giết người cũng phải chịu án tử hình. Quan trọng là anh phải giữ sức khỏe để lúc ra tòa được minh mẫn.

- Thưa cán bộ, em hiểu. Chỉ có điều bây giờ sẽ không có ai tin em cả, không có ai làm chứng cho em nữa. Thằng Thái thì chết rồi, thằng Phú Béo cũng chết...?

- Anh nhầm đấy, không phải lời nhận tội nào tòa cũng tin và cũng không phải lời nói dối nào cũng trót lọt. Lời khai của anh sẽ được kiểm chứng.

Long khẽ thở dài:

- Em tin cán bộ. Thưa cán bộ, đã tìm thấy hai khẩu súng chưa ạ?

Đức nói:

- Theo lời khai của anh, chúng tôi đã tìm thấy hai khẩu súng và đang đưa đi giám định. Chiếc xe máy cũng trả cho nạn nhân rồi. Hôm đó, anh trối anh xe ôm lại và vút vào đúng tổ kiến lửa. May mà có người cứu kịp.

Long lắc đầu:

- Suýt nữa thì thêm mạng người nữa.

- Hôm nay, theo đề nghị của anh, chúng tôi sẽ nghe toàn bộ lời khai của anh - Tường nói - Nhưng tại sao anh lại muốn khai với tôi? Tôi không còn là cán bộ điều tra nữa.

- Thưa cán bộ, em không tin là cán bộ ra khỏi công an - Long nói với vẻ hết sức tự tin - Em có ông anh làm ở Bộ Công an. Anh ấy chơi với Phụng nhà em và nói cho cô ấy biết. Anh ra khỏi công an, làm doanh nghiệp chỉ là giả vờ thôi. Anh vẫn lo điều tra vụ án này.

- Anh đừng có ba hoa nữa - Tường ngắt lời và quay sang anh cán bộ của Viện Kiểm sát - Anh thấy bên ngoài đồn đại ghê chưa. Thế mới biết thời buổi này, thông tin thật giả lẫn lộn chẳng biết thế nào mà lường.

Đức lấy trong túi ra một gói bánh quy, một gói kẹo và bao thuốc lá rồi anh gọi cô bán căng tin trong trại giam pha cho ấm chè. Cả bốn người ngồi ăn bánh, hút thuốc và nói những chuyện không đâu. Long hào hứng kể lại những lần đánh lừa đồng bọn của tên Thái rồi cao giọng:

- Em nói thực, thằng Thái, thằng Quỳ chỉ là bọn đầu sai thôi. Người bày mưu tính kế cho chúng chính là lão Lê Minh. Đó mới là thằng nguy hiểm. Hắn rất biết ném đá giấu tay. Lúc này cán bộ có hỏi em vì sao lại xin khai với cán bộ, em làm như vậy là ngày trước, cán bộ điều tra vụ này. Vì em không khai nên cán bộ bị kỷ luật. Em biết tội mình, nhưng sự thật nó khác cơ... Em sẽ kể hết, cán bộ chịu khó nghe nhé.

*

Thắng Trố có cái tật không sao bỏ được là rất thích đi chơi lang thang vào buổi đêm. Khi thì đi xe máy, khi đi xe đạp, lúc lại đi bộ. Đêm nào hắn cũng lang thang ngoài đường. Hôm nào có tiền, hứng chí hàn dạt vào một quán rượu, gọi vài chiếc chân gà luộc và chai rượu trắng. Chính vì đi đêm nhiều như vậy nên Thắng Trố được coi là kẻ am hiểu thành phố về đêm nhất trong giới giang hồ. Nơi nào là chốn ăn chơi dành cho người có tiền, nơi nào là bến đỗ của bọn ca ve về đêm; nơi nào là chỗ bọn chích hút trú ngụ... và tất cả các trò ma bùa của giới ăn đêm Thắng đều am hiểu tường tận.

Đêm hôm ấy, cũng giống như bao lần khác, Thắng Trố thông thả cuộc bộ đi ngang qua quán bar Hải xuân. Bỗng nhiên Thắng Trố nghe có một tiếng súng nổ trong quán. Hắn liền nấp ngay vào một góc cây phía bên kia đường. Một lúc sau, hắn thấy có hai người chạy ra nhảy vội lên hai chiếc xe máy đã chờ sẵn. Khoảng cách khá gần, lại đèn sáng nên Thắng Trố nhìn thấy rất rõ tên đi xe máy Dream II là Quỳ, con nuôi của Lê Minh, còn người đi xe phân khối lớn như kiểu xe Hyosung thì cao to, đội mũ bò... Thắng Trố không nhớ ra là ai mặc dù có cảm giác quen quen. Tuy rất muốn ở lại xem sự thể ra sao và bọn thằng Quỳ đã giết ai, nhưng nhớ đến thân phận mình là kẻ mới được ra tù, ở lại xem không khéo cảnh sát tóm được thì có khi là đá rơi vào đầu. Nghĩ vậy nên Thắng chuồn ngay.

Mấy ngày sau khi xảy ra vụ án, đã có lần Thắng Trố định kể với Tiên Chi nhưng rồi lại thôi bởi nghĩ Tiên là kẻ đa nghi, chắc gì hắn đã tin lời mình. Và lại, hắn vẫn bức mình vì một lần Tiên, Chi đã chửi tàn canh sát ván khi mà quán lẩu dê của hắn bị thua lỗ. Số tiền năm triệu Tiên Chi cho vay làm vốn đã hết sạch. Hôm đi theo đám tang Oanh Sói, trông thấy Quỳ và tên cao lớn hôm trước, hắn lảng lảng đi theo. Thắng Trố không lạ gì Quỳ. Ngày trước, Quỳ là một đứa trẻ bị che mẹ bỏ rơi. Bấy tuổi nó đã lang thang sống đầu đường xó chợ và làm đủ thứ việc linh tinh do bọn trộm cắp, buôn bán tem phiếu ở chợ Sắt - Hải Phòng sai bảo. Năm 10 tuổi, hắn đứng canh sòng bạc cho Oanh Sói và Thắng Trố biết hắn từ đó. Tuy nhiên, Thắng Trố không hiểu sao sau này hắn lại chuyển sang làm con nuôi Lê Minh.

Đám tang tổ chức xong, mọi người ai về đường nấy, Thắng Trố thấy Quỳ đang ngồi uống bia một mình ở vỉa hè, hắn lừ lừ đến:

- Quỳ, nhớ tao không mày?

Quỳ nhìn Thắng chòng chọc rồi thốt lên:

- Ôi, anh Thắng, Thắng Trố? Anh cũng đến đám tang à?

- Tao đi xem thôi! Sao mày uống bia một mình?

- Chờ ông anh.

- Cái thằng cao to vật vờ ấy à?

- Vâng, anh biết à?

- Tao thấy nó đi với mày, đoán thế thôi.

- Anh uống bia nhé.

- Ờ, cho tao một vại.

Chờ cho Thắng nốc hai hơi hết cốc bia, Quỳ hỏi:

- Bây giờ anh làm gì?

- Dặt dẹo, thi thoảng có việc, làm vài ngày. Mày vẫn ở với ông Minh à?

- Vâng, được mười lăm năm rồi.

- Thằng này hay nhí, tao tưởng mày làm con nuôi mẹ Oanh.

- Đâu có... chuyện dài lắm.

Thắng nửa đùa nửa thật:

- Tao dạo này đói quá! Mày có tiền cho anh xin đôi triệu.

Quỳ nhìn Thắng như kẻ trên gờ rơi xuống:

- Cái gì, ông coi tiền của tôi là vỏ hến chắc. Mà ông vô duyên bỏ mẹ, mới gặp nhau đã xin tiền.

- Thì trong phi vụ bắn mụ Oanh, thế nào mày chả được dăm bay chục vé.

Quỳ há hốc mồm, hắn tròn mắt nhìn Thắng rồi liếc quanh:

- Ông có điên không đấy. Định giờ trò gì hả?

- Tùy mày thôi. Anh em với nhau, cùng dân “oi khói” cả. Chú kiếm được, cho anh tí chút, đến khi chú sa cơ lỡ bước, anh có, anh lại cho chú. Ở đời có ai nắm tay được từ tối đến sáng đâu. Nhưng mà này, sao bọn mày giết mụ Oanh?

- Ông có ăn củ ráy không mà ngứa mồm...

Thắng Trố nghiêm mặt:

- Này, thằng chọi con, có phải mày cậy là con nuôi lão Minh, lắm tiền lắm của, lên mặt tinh tướng phải không? Tao tử tế nói cho mà biết lại còn lên giọng... Được tao sẽ bảo cho thằng Minh Hối và thằng Hùng Sát Thủ ai đã bắn con Oanh... Mày và thằng cao cao đó đứng ngoài chờ hai thằng bắn. Có cần tao tả lại đêm hôm đó mày mặc áo gì quần gì Và chiếc xe mang biển bao nhiêu không?

Quý hoảng sợ:

- Em xin anh, bé mồm tí chút. Anh ở chỗ nào.. bọn em đến thăm anh sau. Em còn ngần này...

Quý nói xong vội móc tập tiền toàn tờ năm chục ngàn đưa cho Thắng Trố. Thắng rút tiền vào túi, liếc thấy Quý có chiếc đồng hồ Rolex mạ vàng, hấn lại ngất ngưỡng nói:

- Này, cái Rolex rôm kia, mày cho anh đi. Tao cần cái đồng hồ quá. Chạy xe ôm, không có cái đồng hồ, toàn ngủ quên.

- Rôm là thế nào? Hơn hai ngàn đô đấy.

- Nói phét, trông đúng đồ rôm. Nào, cho anh đi, hay mượn cũng được.

Quý nghiêng răng tháo chiếc đồng hồ đưa cho Thắng:

- Bọn em sẽ đến thăm anh... anh ở chỗ nào?

- Cảm ơn ông em, anh phạm hèn, không dám để chú đến. Anh sẽ tự đến chú

Thắng nói xong lại nhặt nốt bao thuốc lá rút túi và đi luôn. Lát sau, Thái lái ô tô đến. Thấy Quý mặt khó đăm đăm. Thái hỏi:

- Mày làm sao thế?

- Mẹ kiếp, vừa có thằng Thắng Trố, đệ tử của lão Tiên Chỉ đến. Hóa ra đêm hôm bắn con Oanh, nó tình cờ đi qua nên biết hết. Cay mũi thật. Đời mình lại phải chịu để cho thằng thân cô thế cô tống tiền..

Thái phanh xe dúi dụi:

- Cái gì, nó biết à.

- Nó nhận ra em và cả anh nữa. Vừa phải nạp cho nó hơn triệu với chiếc đồng hồ rồi.

- Nó ở đâu?

- Không biết. Thằng này khôn lắm, nó sợ nói địa chỉ, mình lần đến.

- Nhưng sao nó biết mày?

- Khi xưa, em gác sòng bạc, nó hay đến chơi. Hôm nào thắng, nó hay cho em tiền. Nó đầu quân, làm cho lão Tiên từ lâu rồi, nhưng nghe nói dạo này nó cũng thôi cả lão Tiên...

- Bỏ mẹ thật, mày phải tìm cho ra nó đang ở đâu, làm gì? Nó như thế thì phải tính thôi. Tao cũng có biết tiếng thằng giang hồ vật này. Anh nó là thằng Lâm Bốn Ngón, ngày trước cũng chỉ vì tranh bến bãi mà bị bọn thằng Khánh đâm chết. Nhưng sao nó dám liều thế nhỉ. Chẳng lẽ nó không biết sợ là gì hay sao?

Mấy hôm sau, qua bọn đệ tử, Quý đã tìm ra nơi ở của Thắng Trố. Hấn bảo Thái:

- Nó hiện nay ở ngoài xóm Bãi. Năm ngoái, thằng Tiên cho nó tiền để mở quán nhậu, nhưng được ít hôm thì đóng cửa. Vợ nó bị hồng máy, không đẻ được, nó thì lại khát con trai vì thế mới bỏ bịch với một con buôn cá ngoài Đồ Sơn. Thi thoảng nó trốn vợ ra đó ở.

- Mày có gặp lại nó không?

- Có, thằng này tanh lắm. Nó rất cảnh giác. Mình tìm gặp nó thì không được mà cứ bất thành linh nó hiện ra như ma ấy. Chiếc đồng hồ gần hai ngàn đô, nó bán được nghìn rưỡi. Nó lại muốn em cho mượn chiếc xe máy để chạy xe ôm..

Nghe nói vậy, Thái nghiêng răng đến bạnh cả quai hàm:

- Trước mắt, mày cứ cho nó chiếc xe máy để tạm bịt mồm nó đã. Thằng này không thể dễ được.

- Để em hỏi ý phụ huynh xem sao.

- Ừ, mày hỏi đi. Nếu đồng ý, cho nó đi chơi luôn.

*

Tám năm trước, Long Xéch với Thái ở cùng nhau trong một nhóm trộm cắp trên xe khách đường dài tuyến Hà Nội - Ninh Bình. Vì có vóc người cao lớn nên Thái có biệt danh là Thái Voi. Hấn là kẻ liều lĩnh và không từ bất cứ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Thái cũng có tiếng là thằng “ăn bẩn” bởi vì bất kể là ai, hễ lấy được tiền, được đả là hấn làm tuốt. Ông già bà cả, trẻ em hay thương binh, người đi buôn hay cán bộ công nhân... hễ có cơ hội là hấn xoi ngay, dù chỉ là được dăm mười nghìn đồng. Đã có

vụ hấn suýt ném một bà cụ xuống xe đang chạy chỉ vì cụ cứ ôm khư khư cái bị, trong đó có hai trăm nghìn. Nhóm của bọn chúng có sáu đứa, trong đó có hai đứa con gái. Thái được tôn làm đại ca và hấn ngủ với hai đứa con gái kia vì vậy. Long Xéch không phục tính cách của thằng Thái. Trong một lần móc túi, Long bị cảnh sát hình sự của Công an Ninh Bình bắt quả tang và bị án tù hai năm, Long ra tù và lang bạt nay đây mai đó, sống nhờ vào sự cu rơ của bọn giang hồ. Chán nản và cũng muốn có được cuộc sống yên ổn, hấn về quê... Long nói với mẹ và anh trai cùng chị dâu trong bữa cơm:

- Mẹ ạ, con lang thang chán quá rồi, con muốn được về nhà ở, làm ruộng, chăn vịt.

- Mà làm gì cũng được nhưng hãy nghĩ đến mẹ. Mẹ thì mù dờ, sống không ra sống mà chết cũng không được. Thôi, con cứ ở nhà, ruộng nhà mình hợp tác chia cho bảy sào cả thầy, không sợ chết đói đâu. Rồi mày lấy vợ, đẻ cho bà một đứa.

Long vốn là đứa rất thương mẹ và thực lòng cũng chỉ muốn ở cạnh mẹ, nhưng chị dâu thì không muốn. Chị ta sợ Long về nhà ở, lấy vợ, đẻ con rồi chiếm mất nhà cửa. Chị thùng thẳng nói:

- Chú về nhà ở cũng được, nhưng nhà mình thì nhỏ, lại hư hỏng nhiều. Theo tôi, chú nên ra thành phố, kiếm việc gì đó, làm ra tiền, đem về sửa nhà xong thì mới có chỗ chui ra chui vào.

- Kiếm việc ngoài phố khó lắm. Em sợ rồi bọn bạn bè lại rủ rê, không khéo nghiện hút hay vào tù lúc nào không biết.

- Chính là ở mình. Chú cứ xa lánh bọn chúng ra.

- Con ạ. Người ta bảo “tiểu phú do con, đại phú do thiên”. Chị con nói phải đấy. Cứ ra Hà Nội làm, cố gắng chất bóp, tằn tiện, rồi cũng có lúc mở mày mở mặt - Bà mẹ khuyên con trai.

Tuy nhiên, vốn là người nhạy cảm, Long hiểu ý bà chị dâu là không muốn mình ở nhà, hấn bảo:

- Thôi mẹ ạ, con hiểu cả rồi. Con sẽ đi kiếm tiền... khi nào khá, con đưa mẹ ra chữa mắt và xây thêm căn nhà dưới góc vườn, mẹ xuống ở với con.

- Nếu được như thế thì còn gì bằng - Người chị dâu mừng rỡ - Chú là người tháo vát lanh lợi, còn có cơ kiếm tiền, chứ như anh chú đây, ừ là quá hóa khổ.

Sáng hôm sau, Long Xéch lên thành phố và đi tìm gặp Thái. Lúc này Thái đang lái xe cho giám đốc công ty Ngọc Thảo II. Gặp nhau, Thái mừng lắm và lôi Long vào một quán karaoke. Hấn gọi bia, thức ăn và gái đến phục vụ Long Xéch rất nhiệt tình:

- Tao nghe nói mày ra tù đã nửa tháng rồi, sao không đến tao ngay?

- Chúng nó nói mày bây giờ lái xe cho giám đốc. Tao đến sợ mày không gặp...!

- Vớ vẩn, ngày xưa, ở trên xe, chia nhau từng mẩu bánh... Đã là chiến hữu thì phải giúp nhau.

Tao bây giờ khá rồi. Vừa là lái xe, vừa giúp ông Tổng giám đốc cai quản đám lái xe, bảo vệ... Ông này hay lắm. Hôm nào tao giới thiệu mày với ông ấy, có khi được trọng dụng đấy.

- Mày cố xin cho tao chân cừu vạn gì cũng được, tao thì chả có nghề nghề gì cả, ngoài mỗi nghề... - Hấn dú hai ngón tay vào túi Thái và cười nhún nhó.

- Rồi, sẽ có việc cho mày. Mà này, tao nghe nói hồi trong trại, mày ở cùng với Thắng Trố à?

- Nó bị án năm năm, ở đội trồng rau. Tao ở tổ nấu ăn cũng biết nhau. Nó cũng là thằng ghê gớm phải không?

- Ghê cái gì? Nó khôn như rắn và đa nghi lắm. Mà sao mày hỏi đến nó?

- Chuyện vặt, hôm nọ đi đám ma Oanh Sói thấy nó, tưởng nó là đệ tử cũ của cụ ấy, hóa ra không phải. Thế rồi cãi nhau... sau mới biết nó mới ở trại ra. Nếu mày quen nó, giúp bọn tao... giải hòa. Nó mà khùng lên thì dám liều lắm.

- Tưởng gì, nếu có thể thì xong ngay. Được, hôm nào tao dẫn mày đi gặp nó.

Tan cuộc ăn chơi, Thái còn hào phóng nhét vào túi Long Xéch mấy trăm ngàn và hẹn ba ngày sau đến văn phòng công ty chơi. Sau hôm đó Long Xéch vui lắm và hấn nghĩ đời mình đã được quý nhân phù trợ. Đúng hẹn, Long đến văn phòng công ty Ngọc Thảo II. Lần này ngoài Thái ra còn có Quỳ và một người đàn ông khác, Thái giới thiệu:

- Đây là anh Lý, trợ lý của Tổng giám đốc Lê Minh. Còn đây là chú Quỳ, con ông Minh. Quỳ phụ trách công tác tiếp tân, văn phòng, đối ngoại...

Long khúm núm:

- Em chào các anh.

Lý xua tay:

- Anh đã nghe nói về chú nhiều rồi. Đã có Thái bảo lãnh thì anh yên tâm. Anh sẽ báo cáo cụ Tổng sau, còn trước mắt, chú sẽ làm trực tiếp với Thái. Nó phân công gì, chú làm nấy. Lương khởi điểm ban đầu của chú là một triệu đồng, được chứ?

- Ôi cha mẹ ơi. - Long xuyết kêu lên. Lương khởi điểm những một triệu đồng. Thật nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được. Hấn lúng túng - Các anh cho em lương cao quá. Em không biết nói thế nào...

- Chú cứ làm việc tốt, trung thành là được rồi. Ở đây bọn anh quý nhất, trọng nhất là người trung thành. Có tài đến mấy mà phản chủ thì không thể tha được. À, mà chú gia đình thế nào? Vợ con làm gì?

- Thưa anh, em chưa có vợ, chỉ có bà mẹ già ở với ông anh trong quê.

- Nhà có khá không?

- Nghèo lắm anh ạ. Các anh cho em được lương thế này, may ra có tiền chữa mắt cho mẹ em. - Mắt cụ làm sao?

- Mắt mẹ em bị đục thủy tinh thể, chữa cũng phải hết vài triệu bạc.

- Chú cứ làm ít ngày, anh sẽ nói Thái làm danh sách, đưa chú vào nhóm đặc biệt. Công ty này làm từ thiện mỗi năm hàng trăm triệu, bỏ bèn, gì vài triệu..

Thế là sau buổi ấy, Long được nhận vào làm công ty. Hằng ngày, công việc chỉ có lau chùi sạch sẽ hai chiếc xe của Lê Minh, thi thoảng được Thái gọi đi bảo vệ. Thái cũng hướng dẫn Long sơ qua cách phục vụ của ông Minh rồi giao cho hấn một khẩu súng:

- Đây là súng bắn đạn cao su và hơi cay. Viên có bịt cát-tút màu đỏ là bắn đạn cao su, viên bịt cát-tút màu đen là hơi cay. Mày phải nhớ và luôn dắt ở bụng, áo complê ở ngoài.

Thế rồi đông học theo phim Mỹ, cắt đầu cua, áo complê đen, kính đen... Tuy nhiên, trong những lần đi theo Lê Minh, chưa bao giờ ông ta hé răng nói với Long câu nào. Về nghiêm nghị thâm trầm của Lê Minh làm Long rất sợ. Mãi cho đến một hôm, ông ta mới bảo.

- Em làm việc khá lắm. Anh nhận chính thức vào làm ở văn phòng công ty. Nghe nói ở nhà quê nghèo và có ông anh chậm chạp lắm hả?

- Dạ vâng ạ.

- Thế thì bảo ông ấy đi ra đây, trông nom cây cảnh, lo dọn vườn tược cho nhà anh. Tuần tới bắt đầu nhé.

Thế là chủ nhật Long về quê và thứ hai thì anh Lựu ra nhà ông Minh.

Một buổi sáng, Thái, Quỳ gọi Long vào phòng:

- Thế nào, thấy công việc được chứ?

- Tốt quá còn gì? Tao không ngờ mày lại giúp tao như vậy.

- Có gì đâu. Chú khi ni mi khi khác. Hôm nay bọn tao muốn mày giúp chút việc.

- Việc gì vậy?

- Muốn nhờ mày đến can ngăn thằng Thắng Trố hộ. Nó là đệ tử của thằng Tiên Chi nên cứ muốn hành chúng tao.

- Nó định làm gì?

- Công ty này thì bao nhiêu việc, mày thấy đấy. Có những việc thì đường đường chính chính, có việc cũng phải ma giáo mới kiếm được. Mày bảo đi buôn hàng từ Trung Quốc về, không trốn thuế, không mua bọn hải quan ở Tân Thanh, Lạng Sơn, bọn kiểm soát Dốc Quýt thì thoát thế nào được. Còn mấy nhà hàng, khách sạn, vũ trường... chỗ nào chả có tí gái. Nó biết mà bảm báo với mấy tay hình sự thì có mà ăn cám. Bọn tao gặp, nó tránh mặt... Có mày đưa đến, nói chuyện dễ hơn.

- Nó đang ở đâu?

- Nó đang ở với con bò ngoài Cầu Rào. Bò nó đi buôn cá suốt ngày.

- Được thôi, bao giờ đi.

- Nếu được, đi ngay. À, nếu thành công, nó cam kết chịu im thì mày được thưởng đấy.

*

Bọn Quỳ, Thái, Long tìm thấy Thắng Trố ở trong một căn nhà gần xóm Lác khu Cầu Rào. Vì có Long nên Thắng Trố vui vẻ ngay và cả bọn đi đến một quán lòng lợn, tiết canh. Bỗng nhiên Thái bảo:

- Ăn uống ở đây chán bỏ mẹ, hay mua vài thứ về nhà ngồi uống rượu cho vui.

Cả bọn đồng ý. Quỳ đi chợ mua thịt chó, rượu về nhà Thắng Trố. Đầu tiên thì chúng nói chuyện trên trời dưới biển, chuyện những ngày đi tù, chuyện gái, chuyện trộm cắp. Khi đã say, Thắng Trố trở nên ba hoa quá mức:

- Tao biết... tao biết thằng này... thằng này hôm nay đến đây làm gì rồi. Thằng Long thì chắc chưa biết đâu.

- Biết cái gì?

- Chuyện chúng mày thịt con Oanh Sói. Con mụ ấy... mụ ấy cũng đáng chết lắm. Hôm nay... hôm nay chúng mày muốn tao đừng nói chứ gì?

Long tròn mắt nhìn Thái. Lúc này, ánh mắt Thái đã đục hấn lại. Hấn cười cợt:

- Anh Thắng, anh nhìn nhầm rồi. Bọn chúng tôi muốn thanh minh với anh chuyện đó...

- Thanh minh với thanh nga gì! Tao nhận ra mặt thằng này - Hấn chỉ vào mặt Quỷ - Làm sao tao quên được cái mặt mày từ khi còn đi gác sông bạc cho con mụ Oanh. Được tao sẽ im, nhưng chúng mày cũng nên biết điều tí chút. Hôm nọ, thằng Hùng Sát Thủ, đệ tử của lão Minh Hối đến hỏi tao. Tao cũng lơ đi, nhưng thằng Tiên không mù đâu.

- Anh Thắng, anh say quá rồi, đừng nói linh tinh - Quỷ can và giằng chai rượu ra.

Thấy Thắng Trố gục xuống bên mâm, Thái rót thêm chén nữa, nâng Thắng dậy:

- Em biết là ông anh có lòng với bọn em. Thôi, hôm nay coi như anh em biết mặt nhau vậy, bọn em sẽ gặp anh sau.

Nói rồi hấn đổ nốt cốc rượu vào mồm Thắng. Chúng vực Thắng lên giường, dọn dẹp mâm bát rồi đi qua quán karaoke Mây Hồng. Tại quán, Thái hỏi Long:

- Mẹ kiếp, thằng này nguy hiểm quá, nó nhìn gà hóa cuốc cứ đồ riệt là tao và thằng Quỷ chở bọn sát thủ đến bắn con Oanh. Nó mà loe toe, đến tai cảnh sát thì có mà toi đời. Ai minh oan, ai làm chứng cho mình. Hơn nữa, anh em mình đâu có phải sạch sẽ gì. Ý mày thế nào?

Long lúc ấy rượu đã ngà ngà say, cũng bốc đồng lên:

- Loại lắm mồm như thế, phải cho nó câm vĩnh viễn.

- Mày có gan không? Nếu nó im, mày cầm vài chục triệu, tao vài chục lạng đi chơi, dăm tháng rồi về. Nghe thấy có vài chục triệu, Long quên phắt thân phận mình.

- Sợ gì? Nó đang say, giải quyết luôn.

Thế là Long lại đi vào nhà Thắng Trố. Long đi trước, Thái đi sau, còn tên Quỷ đi sau một đoạn nữa. Chúng lên vào nhà, thấy thằng Thắng vẫn say bất tỉnh. Nhưng khi thấy Thắng nằm nhũn như bún, Long chợt thương hại và chần chừ. Thấy thái độ ấy, Thái hỏi:

- Mày làm sao thế?

- Hay thôi chúng mày ạ. Tao thấy ghê quá. Tao sẽ khuyên bảo nó...

Thái vẫn mắt, rút súng ngắn đưa cho Quỷ:

- Bây giờ không còn đường lùi nữa đâu. Mày đừng có lằng nhằng. Làm nhanh lên. Tao không đùa đâu.

Rồi Thái lục lọi trong nhà, lấy được đoạn dây dù, hấn ném một đầu lên xà nhà, còn một đầu tròng vào cổ Thắng. Quỷ một tay lăm lăm khẩu súng ngắn chĩa vào Long còn một tay cầm máy ảnh chụp hai kiểu. Long nhắm mắt, cầm đầu dây thừng kéo mạnh, Thái bế Thắng lên. Thắng vẫn ngủ li bì, ngáy như sấm... Trong nháy mắt Thắng đã bị treo lên... Khi cả bọn đi ra, Long bị con chó nhà hàng xóm đuổi theo đớp vào chân.

*

... Long ngừng kể. Hấn xin một điều thuốc và uống nước. Tường hỏi:

- Vậy nếu chỉ có thế, sao chúng lại tìm cách giết anh trong trại giam, và còn gửi thư khuyên anh hãy tự sát. Đã hai lần chúng trộn chất độc vào quà gửi cho anh?

- Thừa cán bộ. Khi tỉnh rượu mới thấy sợ. Nhưng em và thằng Thái thỏa thuận với nhau là nếu bị bắt thì thà uống rượu thuốc độc mà chết còn hơn là phải ra pháp trường. Em đã xem thi hành án tử hình một lần rồi, khiếp lắm. Thằng Thái còn nói với em là nếu chẳng may bị bắt, chúng sẽ lo đưa mẹ em đi chữa mắt, xây lại nhà... Em chỉ nghĩ đơn giản: Đẳng nào mình cũng chết. Thà như vậy thì cũng còn có tí chút báo hiếu cho mẹ em.

- Báo hiếu... Có thằng con nào lại báo hiếu cho mẹ bằng cách ghê tởm như mày không? - Tường đấm xuống mặt bàn.

Long gục đầu:

- Em biết tội. Mẹ em cả đời khổ cực vì em. Mà em thì cha làm được gì cả...!

Long đập đầu xuống bàn, khóc rống lên.

*

Lê Minh linh cảm thấy có một điều gì đó sắp xảy đến với mình. Ông ta đến văn phòng bàn với Cheng:

- Tôi rất lo không hiểu rồi đây thằng Long sẽ khai thế nào với Cơ quan Công an. Nó và thằng Quỷ có mâu thuẫn, sợ nó khai vậy?

- Nếu chỉ thế thôi thì có gì mà ngại.

- Cùng bọn giang hồ với nhau, nó biết quá nhiều chuyện. Mà biết nhiều cũng là không hay.

- Rất đơn giản. Anh hãy cho thằng Quỷ sang Đài Loan ít ngày, rồi nếu có chuyện gì, đưa nó đi Canada. Còn nếu nó biết nhiều quá thì mình tính sau. Nó là con nuôi thôi mà.

- Tôi hiểu ý anh. Có lẽ không còn cách nào khác. Anh cố gắng thu xếp cho nó đi sang Đài Loan theo kiểu du lịch...?

- Đơn giản thôi. Nhưng nó có hộ chiếu chưa?

- Chưa.

- Phải lo càng nhanh càng tốt. Tôi sợ công an đã để mắt đến nó rồi đấy.

Để hợp pháp hóa chuyến đi, Cheng đã nhờ một công ty du lịch của Đài Loan làm giấy mời cho cả nhà Lê Minh đi du lịch Đài Bắc. Minh và vợ cùng các con đi thì có hộ chiếu sẵn, chỉ còn mỗi Quý là chưa có. Cầm giấy mời trong tay, Minh nhờ Lê Quang Cường:

- Tối đây, gia đình tôi muốn đi Đài Bắc du lịch ít ngày, hộ chiếu thẳng Quý chưa có, anh giúp cho cháu cái hộ chiếu.

Cường cầm giấy mời của Công ty Du lịch Đài Bắc lên xem rồi gật đầu:

- Chuyện vặt, sẽ có hộ chiếu ngay.

Lê Minh:

- Anh cố giúp cho nhanh. Tôi cũng muốn nhân chuyến đi này sang ký hợp đồng mua ít máy thủy và máy bơm ôxy cho đầm tôm.

Nói rồi Minh lại đưa cho Cường một phong bì tiền.

- Anh có nghe tin gì về thằng Long khai với thằng Tường không?

- Không biết, tôi đang định đến hỏi Tường đây.

Minh suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Anh đừng đến hỏi. Tường sẽ không bao giờ nói đâu. Anh có chiến hữu bên Viện Kiểm sát không? Nên hỏi họ...

- Quả thực nếu thằng Long khai ra nhiều điều quan trọng thì cán bộ của Viện cũng sẽ không nói gì đâu.

Lê Minh nghiêm nét mặt:

- Những việc không mua được bằng ít tiền thì cũng mua được bằng rất nhiều tiền. Tôi muốn biết chính xác thằng Long đã khai gì.

- Anh chơi thân với ông Viện phó Viện Kiểm sát, sao không hỏi ông ta có dễ không?

Nghe nói vậy, Lê Minh thoáng nghĩ đến Hoàng Hưng, phó Viện trưởng Viện Kiểm sát nhân dân, người mà Minh vẫn có quan hệ thân thiết. Mới mấy ngày trước, khi ông ta xây nhà, Minh đã cho đem đến mười tấn sắt, hai chục tấn xi măng và toàn bộ trang bị của một phòng vệ sinh. Tuy vậy, Lê Minh vẫn lắc đầu:

- Không, vì thằng Quý nhà tôi có liên quan đến vụ đó, cho nên nếu tôi hỏi, người ta sẽ nghi ngờ cho rằng không có lửa sao có khói.

*

Nhưng thật không ngờ ngay tối hôm đó, Minh đang ngồi thiền thì ông Hoàng Hưng, phó viện trưởng viện Kiểm Sát đã đến gặp Lê Minh. Minh lật đật chạy ra đón.

- Chào anh. Sao hôm nay rảnh đến nhà tôm thế này?

- Có là tôm đến nhà rảnh mới phải. Vài ngày nữa, anh trúng cử, lúc đấy chả tha hồ phán xét công việc của viện Kiểm Sát hay sao. Trước hết, tôi rất cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.

- Xin anh đừng nhắc, có gì đâu. Anh mà như người khác thì cần gì phải có anh em chiến hữu giúp đỡ. Còn chuyện bầu cử, nói thực là do các anh lãnh đạo tỉnh cứ vận động nên tôi cũng đồng ý ứng cử chứ biết nếu trúng cử hội đồng, hợp hành nhiều lắm. Tổng công ty thì đang vô vãn việc. Tôi đang định tới đây gom lại, không kinh doanh nhiều thứ như thế này nữa.

Lê Minh vội vã mời Hoàng Hưng lên phòng riêng rồi mở ngăn kéo lấy ra một tập đô la:

- Tôi mới nghe nói anh chị định làm nhà hai tầng vì thiếu tiền. Mấy lần muốn tới bàn giúp anh nhưng cứ ngại ngại. Gọi là có tí chút phụ giúp anh... Anh cứ xây hẳn bốn tầng. Đằng nào cũng một công xây dựng. Nếu thiếu, anh cứ cho biết, tôi sẽ cho anh vay.

Hưng cầm tập đô la:

- Rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Bạn bè với nhau, thật không mong gì hơn thế. Hôm nay tôi nói luôn với anh về chuyện thằng Long. Theo như cán bộ của tôi đi vào trại giam hỏi thằng Long về thì nó khai rằng chính thằng Quý đã chở bọn sát thủ đi bắn con Oanh và do Thắng Trố bắt gặp nên thằng Thái Và Quý đã thuê Long giết Thắng Trố.

Lê Minh đứng phắt dậy:

- Trời ơi, lại có chuyện vậy sao? Thế bên công an có ý kiến gì chưa?

- Chưa, tuy nhiên với những thông tin này chắc là họ không bỏ qua đâu, nhất là cậu Tường.

Cũng theo tin tôi biết thì hình như lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát đang giao nhiệm vụ gì đó khá quan trọng cho cậu Tường. Nếu quả đúng như vậy thì ngày trước, hướng điều tra của Tường là đúng. Vấn đề bây giờ là thế nào cảnh sát điều tra cũng phải tìm cách bắt thằng Quỷ và lời khai của nó quyết định tất cả.

- Rất cảm ơn anh. Tôi sẽ hỏi thằng Quỷ. Nhưng tại sao chúng nó lại giết mẹ Oanh nhỉ? Tôi không hiểu.

Hoàng Hưng cười tinh quái:

- Cho đến giờ đã có ai hiểu gì đâu. Tuy nhiên, mới có một lời khai thì chưa thể kết luận. Hai tên đi bắn là ai? Súng nào? Ai chủ mưu... tìm cho ra được ẩn số đó thì còn khướt. Tuy vậy, anh vẫn phải cẩn thận. Rất cẩn thận.

Nói rồi, Hưng ra về. Lê Minh tiễn Hưng ra tận ngoài đường rồi quay vào lấy rượu ra uống cho đến lúc say gục xuống sa lon.

*

Lê Minh ở trong phòng làm việc của mình tại trụ sở Tổng công ty Minh Đức. Trụ sở là một tòa nhà 4 tầng có hai chục phòng, được xây dựng hiện đại đẹp một cách uy nghiêm. Phòng làm việc của Minh giản dị nhưng toát lên vẻ sang trọng. Trong phòng có một tủ sách đầy ắp, nhưng hầu hết là sách pháp luật, sách chính trị và đặc biệt là có cả một bộ Lenin toàn tập. Sáng hôm nay, Lê Minh triệu tập họp lãnh đạo các công ty đột xuất. Tại phòng họp của Tổng công ty Minh Đức, cô nhân viên văn phòng đang sắp xếp lại bảng tên của giám đốc các công ty con: Minh Đức I, Minh Đức II; Ngọc Thảo I, Ngọc Thảo II; Công ty Vận tải đường bộ; Công ty Dịch vụ vui chơi giải trí khách sạn Excellent... rồi biển hiệu hai trợ lý của Lê Minh là Vương Văn Lý và Lê Ngọc Hoàn.

8 giờ kém 15 phút, các giám đốc, các thành viên dự họp lục tục kéo đến. Giám đốc nào cũng đi xe con sang trọng. Mọi người ngồi vào bàn theo đúng vị trí của mình. Tuy nhiên, vẫn còn trống hai ghế, đó là của giám đốc công ty Ngọc Thảo I và giám đốc Công ty Vận tải. Đúng 8 giờ, Lê Minh từ phòng làm việc của mình đi sang phòng họp. Mọi người đứng dậy chào. Minh đứng vào vị trí của mình rồi khẽ hạ giọng:

- Mời các anh các chị ngồi.

Chờ mọi người yên vị, Minh nhìn vào hai chiếc ghế trống:

- Giám đốc Ngọc Thảo I và Công ty Vận tải đâu?

- Thưa anh, chưa thấy đến ạ - Một trợ lý báo cáo.

- Đã báo họp đến họ chưa?

- Dạ, báo rồi. Sáng nay còn gọi điện nhắc.

- Vắng họp lại không có lý do. Lại nhĩ, hình như hai anh này chán làm giám đốc rồi. Cuối buổi họp, các anh các chị đề xuất, chọn cho tôi hai giám đốc mới. Hôm nay, tôi mời các anh các chị đến họp đột xuất cũng là để thông báo với mọi người về một số việc mới xảy ra ở Tổng công ty ta, mà cụ thể là ở Ngọc Thảo I - đó là việc anh Thái, phụ trách Văn phòng Tổng công ty và anh Quỷ ở Công ty Ngọc Thảo I đi chơi. Chẳng may gặp tên Long Xêch, người trước đây tôi đã cử mang và nhận về làm ở Công ty Ngọc Thảo I. Chẳng hiểu xô xát thế nào mà hắn bắn chết anh Thái. Vì sao chúng bắn nhau? Giữa chúng có mối quan hệ thế nào? Việc đó cơ quan Công an sẽ điều tra làm rõ. Trong lúc này, tôi yêu cầu tất cả các anh các chị hãy bình tĩnh, không được bàn bạc, lời ra tiếng vào và đặc biệt tôi cấm tất cả trả lời phỏng vấn của các nhà báo về mọi công việc của công ty. Tôi nhắc lại. Tôi sẽ cho thôi việc ngay lập tức tất cả những ai, dù ở cương vị nào. Báo nào muốn phỏng vấn, xin cho câu hỏi. Chánh văn phòng Tổng công ty và các giám đốc sẽ bàn bạc cách trả lời, và trả lời bằng văn bản. Các anh, chỉ hãy cảnh giác với các nhà báo. Nếu họ xin quảng cáo... có thể cho; còn phỏng vấn... không thể. Hôm nay họp chỉ có vậy. Từ ngày mai, kế toán trưởng và giám đốc các bộ phận trực tiếp làm việc với tôi về kết quả kinh doanh và hướng kinh doanh cuối năm. Lịch làm việc do văn phòng sắp xếp và thông báo. Thôi, ta nghỉ.

Nói xong, Lê Minh đứng dậy. Giám đốc công ty Minh Đức II là một phụ nữ đã đứng tuổi đứng lên nói rụt rè:

- Thưa anh, còn... còn việc...

- Việc gì? À quên, việc thay hai người vắng mặt chứ gì? Các vị định chọn ai nào?

Mọi người im lặng. Lê Minh lừ lừ nhìn, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu vì hình như anh ta muốn quên điều đã nói.

Nữ giám đốc Minh Đức II nhận ra điều đó cô gỡ bí:

- Thưa anh, từ trước đến nay, anh Lập giám đốc Ngọc Thảo I và anh Tất giám đốc Công ty vận tải đều là những cán bộ làm ăn nghiêm túc, kinh doanh giỏi, quản lý tốt? Hôm nay họ vắng mặt, có thể vì một lý do bất khả kháng nào đó... Đề nghị anh hãy cho anh em cơ hội để trình bày và nếu cần có thể phạt họ bằng kinh tế. Còn việc thay thế, theo em là không nên, nhất là trong lúc này.

Minh gật gù:

- Cô nói quả có lý. Thôi, ta cứ quyết định như vậy nhé.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng họp bật mở. Lập, giám đốc Công ty Ngọc Thảo I và Tất, giám đốc Công ty Vận tải lao vào. Lập hốt hởi:

- Báo cáo... báo cáo Tổng giám đốc...!

Lê Minh hiểu ra ngay là có vấn đề nghiêm trọng, Minh giơ tay ngăn Lập:

- Từ từ rồi nói. Anh uống ngụm nước đã.

Minh nói với mọi người:

- Các anh chị cứ về đi.

Chờ mọi người ra hết. Minh hỏi:

- Nào, có việc gì, nói chậm chậm thôi. Trái đất chưa nổ tung đâu.

- Thưa anh... thằng Quỷ đã lấy toàn bộ số đô la, vàng mà anh giao cho giữ rồi mượn xe của công ty Vận tải trốn đâu mất rồi - Lập lắp bắp.

- Từ bao giờ?

- Nó lấy đêm qua. Sáng nay mới phát hiện ra.

- Sao nó có khóa và biết mã số kết?

- Em không hiểu.

- Vậy thì sao lại là nó?

- Lúc nó xách túi tiền đi, bảo vệ hỏi, nó tát cho hai cái.

- Tổng số mất là bao nhiêu?

- Ba trăm ngàn đô la và năm mươi cây vàng.

- Chiếc xe nó đi là xe gì?

- Xe Toyota Camry đời chín sáu - giám đốc Vận tải nói.

- Các anh đã cho ai biết chưa?

- Dạ chưa ạ.

- Thế thì tốt. Mất tiền tức là chưa mất gì cả. Các anh tung người đi tìm xem nó ở đâu rồi báo cho tôi biết.

Cầm có hành động gì đấy. Phải coi như không có chuyện gì xảy ra.

Khi mọi người về hết. Minh vào phòng đóng cửa lại rồi ngồi lặng đi và tự dằn vặt mình: "Minh ơi là Minh, mỗi khi nhìn vào gương, mày vẫn tự vỗ ngực mà rằng "trên đời tao không phục ai bằng phục thằng trong gương" bởi mày tự cho là mày hiểu hết mọi sự đời. Mày vẫn tự cho là mày khôn ngoan, mày biết cách dùng người... Lẽ ra mày phải nhìn ra sự phản trắc của thằng con nuôi khi nó dám ra tay chỉ huy giết người mà đã từng có thời cho nó từng bát cơm nguội. Mày cứ tưởng rằng cho nó tiền, cho nó quyền lực là đã có thể thu phục nó. Nhưng hóa ra mày đã nhầm lẫn một cách hết sức ngớ ngẩn..."

Nghĩ đến số tiền mà Quỷ đã lấy mang đi, Lê Minh lo sợ toát mồ hôi. Không phải là vì ông ta tiếc số tiền đó mà chính là trừ Lê Ngọc Hoàn và gã giám đốc Lập ra thì không ai biết được đó là tiền có từ đâu. Nếu bây giờ công an bắt được thằng Quỷ và truy nguồn gốc số tiền thì thật là đại họa. Thật ra, ngoài những hoạt động kinh doanh, buôn lậu hàng điện tử và giúp Ly Cheng tẩy rửa tiền, Lê Minh còn có một đường dây buôn bán heroin. Hoàng Văn Tất, giám đốc công ty vận tải là người chịu trách nhiệm chuyển hàng từ Lai Châu về, còn Lập chịu trách nhiệm tiêu thụ...

Nghĩ đến vậy, Minh vội gọi Tất và Lập đến. Nhìn thấy Lập mặt tái mét và nói năng chưa mạch lạc Lê Minh an ủi:

- Đừng có cuống lên như thế. Liệu thằng Quỷ có biết tiền đó từ đâu ra không?

- Thưa anh, nó không thể biết được ạ.

- Lấy gì đảm bảo là nó không biết.

- Một lần nó tình cờ nhìn thấy em đếm tiền, nó hỏi sao lắm thế. Em bảo nó là tiền này bố mày giao cho tao giữ để những lúc cần chi là có ngay, chứ đem gửi ngân hàng, mỗi khi làm thủ tục rút tiền nhiều khế lắm. Em cũng nói thêm với nó nhiều khi cũng buôn bán đô la.

- Cho ngưng tất cả lại. Báo lên Lai Châu là dưới này nóng lắm, không về du lịch được đâu. Bọn lái xe, thấy đứa nào chưa yên tâm lắm, cho chuyển việc khác hết.

Lát sau, Minh gọi điện thoại cho Cheng, nhưng người thừa máy lại là một cô nhân viên:

- Alô! Cô, làm ơn cho tôi gặp ông Cheng.

- Thưa ông ông Cheng đã đi họp ngoài Móng Cái rồi.

- Thế à, tôi phải gọi điện thoại di động cho ông ấy vậy.

- Thưa ông, chắc là ông không gọi được đâu. Ông Cheng không dùng điện thoại di động nữa.

- Vậy hả, cảm ơn cô.

Lê Minh tỏ vẻ bức bối, gọi điện thoại di động cho Liên.

- Alô! Cô Liên phải không?
- Vâng, tôi đây. Xin lỗi, ai đâu đây ạ?
- Tôi Lê Minh đây. Tôi muốn gặp ông Cheng...

Một thoáng im lặng rồi Liên nói:

- Nửa giờ nữa anh gọi lại. Ông Cheng đang họp với một đoàn thương mại Trung Hoa lục địa.
- Vâng, cảm ơn cô.

Cheng thực ra chả họp hành gì cả mà đang nằm trên ghế xích đu đọc báo. Hóa ra là hai người đi Móng Cái nghỉ mát. Cheng bảo Liên:

- Ai gọi đây?
- Ông Lê Minh. Em bảo ông ấy nửa giờ nữa gọi lại.
- Tình hình của ông ta đang có rất nhiều vấn đề sau cái chết của thằng Thái. Rất có thể thằng Quý có liên đới đến cái chết của tên Thái và có quan hệ với thằng Long. Có trời mà biết thằng Long sẽ khai ra những gì. Em nhận xét thế nào về ông Lê Minh?
- Ông ta vừa muốn làm "cỏ cồn trắng" nhưng lại đang là "cỏ cồn đen"?
- Ha ha. Em thật có con mắt tinh đời. Anh không tin là Lê Minh có thể tồn tại lâu vì hệ thống an ninh của Việt Nam sẽ không bao giờ cho phép những loại "cỏ cồn" dù đen hay trắng sống được.
- Dù sao thì mình cũng phải cảm ơn anh ta. Hắn đã giúp mình tẩy được hơn chục triệu đô la trong hai năm. Con số đó không tồi chứ nhỉ?

Lại có tiếng chuông điện thoại di động. Biết là Minh gọi, Liên chuyển ngay cho Cheng:

- Ông Cheng à, ông đi nghỉ mát hôm nào về?
- Bốn ngày nữa, tôi đi làm chứ có đi nghỉ mát đâu.
- Đi làm mà có bà phó bên cạnh thì coi như nghỉ còn gì. Tôi muốn ông về sớm để chúng ta làm lễ khởi công khu du lịch Hòn Ngọc.
- Các thủ tục xong hết chưa?
- Xong rồi. Tôi cũng đã mời được một số quân chức cao cấp trên Chính phủ, Bộ Kế hoạch - Đầu tư xuống. Ông nên mời Bộ Du lịch Đài Loan cử người sang.
- Được. Rất tốt. Tôi sẽ về sớm. Anh cứ chuẩn bị cho tốt.
- Còn chuyện này, việc cho thằng Quý đi Đài Loan không cần nữa ông ạ. Tôi đã có cách rồi.
- Tùy ông thôi. ông nên thận trọng - Nói rồi Cheng cúp máy.

Quay sang Liên, Cheng hỏi:

- Tay này có cách gì xử lý thằng con nuôi nhỉ? Hay là nó biến khỏi trái đất rồi.

Liên sững người và nhìn Cheng hết sức ngạc nhiên.

- Sao, em sợ à? Loại người như Lê Minh, anh ta có thể dám giết cả bố đẻ nếu như ông ấy cản trở công việc của anh ta. Con nuôi thì... con nào nuôi mà chả thịt được.

*

Tường đang chỉ huy sắp xếp lại cửa hàng bán điện tử, điện lạnh thì Đức đến:

- Chào anh, đơn vị em được duyệt cho mua hai cái điều hòa. Anh cho báo giá mấy loại được không?
- Cậu vào văn phòng, tôi sẽ bảo nhân viên làm báo giá cho.

Nói rồi, Tường đi trước, Đức đi sau. Một nhân viên nam đứng bên cạnh chiếc điều hòa nhìn theo hai người một cách tò mò. Đức nói đủ cho Tường nghe:

- Cơ sở cho em biết, thằng Quý đã cuồn tiền của bố nó để chỗ tay Lập, giám đốc Ngọc Thảo I trốn đi rồi. Ba trăm ngàn đô la và năm chục cây vàng đây là số tiền không nằm trong hệ thống kế toán của công ty. Có điều lạ là hắn im như thóc.

- Con nuôi lấy tiền của bố trốn đi, chả im đi lại còn làm ầm lên sao?
- Nhưng sao lại trốn?
- Thằng Quý cảm thấy thế nào công an cũng sờ đến gáy, cho nên hắn "tẩu vi thượng sách". - Liệu có phải Lê Minh bố trí cho hắn trốn không? Như thế là có chuyện rồi đấy. Các cậu gọi.

mọi người đến quán cà phê họp ngay. Mời cả anh Đắc nữa.

Vào văn phòng, Tường bảo một nhân viên:

- Em làm báo giá cho anh Đức, anh ấy ở công an tỉnh đây.

Lấy báo giá xong, Đức ra về. Tường đưa cho anh hai tấm ảnh:

- Lát nữa xuống, cậu nói chuyện linh tinh với thằng nhân viên mới của tôi và cứ nói là cảnh sát điều tra. Ảnh của nó và một tên nữa đây. Cậu nhờ bên hồ sơ tìm xem tung tích nó ở đâu.

Đức xuống gian hàng, gọi gã nhân viên đáng nghi:

- Này, mấy loại điều hòa này, theo chú mày, thứ nào hay - Đức chìa cho nó xem tờ báo giá.
 - Thưa... Loại nào cũng được, nhưng theo em lắp loại LG của liên doanh Việt Nam - Hàn Quốc, vừa rẻ, vừa có chế độ bảo hành.
 - Thế còn của Nhật?
 - Giá không đắt hơn là bao nhưng chế độ bảo hành kém.
 - Thôi được, chú cứ chọn cho anh. Cảnh sát Điều tra lắp điều hòa mà không mát là chú mày đến mà quạt hầu đấy. Chiều chú cho chở máy đến, lắp đặt luôn.
- Đức nói với giọng ngất ngưỡng rồi ra về. Gã bán hàng đã kín đáo ghi tên anh vào sổ tay và ghi cả ngày giờ cẩn thận.

*

Tại cảng Tân Phú, Phùng Lâm, đội trưởng Đội Chống buôn lậu của Hải quan cảng Tân Phú đang ngồi gác chân lên ghế coi TV. Đồng hồ đã chỉ năm giờ ba mươi chiều. Một cán bộ hải quan mang quyển sổ tay vào. Vẫn không đổi tư thế ngồi, Lâm hỏi:

- Mấy hôm nay ít hàng quá hả?
- Thưa anh vắng ạ. Ngày hôm nay chỉ giải phóng được ba mươi "công", trong đó có mười "công" loại bốn mươi phút và hai chục "công" loại ba mươi phút.
- Có hàng nào quan trọng không?
- Ngoài năm "công" của Tổng công ty Minh Đức nhập máy nông ngư cơ, còn lại hầu hết là hàng của khu chế xuất. Báo cáo anh, bọn Công ty Xuất nhập khẩu số 4 biết điều rồi ạ.
- Tốt, cũng phải làm cho chúng biết là đừng có qua mặt. Thế năm "công" của Minh Đức vẫn giao cho tổ 1 làm thủ tục đấy chứ?
- Vâng ạ. Tổng số hôm nay thu được là bảy chục triệu.
- Lần này để vào quỹ đội hai chục triệu, còn lại cứ chia như cũ.

Nhân viên hải quan kia lấy máy tính bấm rồi báo:

- Thưa anh, của anh đấy ạ.

Anh ta đưa ch~ Lâm một cọc tiền 50.000đ. Lâm không cần đếm, ném ngay vào ngăn kéo. Khi nhân Viên hai quan kia đi khuất, Lâm mở tủ sắt ném số tiền mới nhận vào đó. Trong tủ đã có khá nhiều tiền vút lộn xộn; có một khẩu súng ngắn, khoá số 8... Lâm gật gù có vẻ hài lòng rồi đến nhắc máy điện thoại gọi cho trực ban:

- Trình sát cho biết tối nay có hai thuyền lớn chở hàng lậu từ Móng Cái về phao số 0. Chuẩn bị tàu, phương tiện và huy động toàn đội 2 đi.

Từ đầu dây đằng kia có tiếng hỏi lại:

- Báo cáo thủ trưởng, mấy giờ xuất phát ạ?
- Bảy giờ tối tập trung quân. Nói bộ phận hậu cần lo ăn đêm cho anh em. Nhớ mang theo cả súng AK và lựu đạn cay.

Có tiếng chuông điện thoại di động. Lâm hồ hởi nghe:

- Báo cáo anh, bọn em ở tổ 1 đang đi áp tải hàng của Minh Đức - Cảnh sát Kinh tế chặn đường và đưa hết về công an tỉnh. - Hàng gì vậy? - Lâm hỏi lại.
- Trong invoice là máy nông-ngư-cơ.
- Thì từ xưa đến nay bao giờ chả là máy nông-ngư-cơ.
- Gọi cho ông Lê Minh. Phải tạo điều kiện cho cảnh sát làm việc. Cho tôi nói chuyện với anh phụ trách tổ Cảnh sát Kinh tế... Alô, anh Tiến à! Vâng tôi Lâm đây. Bọn tôi cũng nghe xì xèo là lão Lê Minh hay trốn hàng... anh kiểm tra kỹ hộ và cứ thẳng tay mà làm. May quá, quận tôi chưa làm thủ tục?

Lâm buông máy cười phá lên rồi gọi cho Lê Minh:

- Ông Minh à, cảnh sát Kinh tế đã áp giải năm côngtenno của ông về trụ sở rồi. Ông nên đến và kéo thêm mấy tay phóng viên nữa, gọi cả truyền hình thì tốt hơn.

*

Năm chiếc xe chở côngtenno từ cảng Tân Phú đi về kho hàng của Minh Đức đang trên đường thì bị một tổ cảnh sát Giao thông ra hiệu lệnh dừng lại. Ngay sau đó, một xe U-oát chở các cán bộ Phòng Cảnh sát Kinh tế đến và đọc lệnh khám hàng. Một nhân viên của Minh Đức phân trần:

- Báo cáo các anh, em đảm bảo đây là hàng máy nông-ngư-cơ loại miễn thuế...
- Yêu cầu các anh chấp hành lệnh khám của Phó chủ tịch tỉnh - Một thượng úy cảnh sát nói - Các đồng chí, bây giờ dẫn tất cả đoàn xe về Chi cục Quản lý thị trường.

Thế rồi chiếc xe cảnh sát dẫn đường. Năm xe côngtenơ theo sau và xe Cảnh sát Kinh tế khóa đuôi. Xe về đến sân của Chi cục Quản lý thị trường thì đã thấy các nhà báo chầu chực ở cửa. Đèn chụp ảnh lóe nhay nháy; mấy nhân viên hải quan bị phỏng vấn ngay nhưng họ từ chối không chịu trả lời. Các thủ tục khám chuẩn bị xong. Giám đốc công an tỉnh Trần Phúc, phó giám đốc Hoàng Văn Trung, trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế cũng có mặt... Một chiếc xe Mercedes lao thẳng vào trong sân. Lê Ngọc Hoàn, trợ lý của Lê Minh oai vệ bước xuống và đến thẳng chỗ mọi người đang chờ làm thủ tục khám. Các phóng viên xô đến phỏng vấn.

- Thưa ông trợ lý Tổng giám đốc. Ông có thể khẳng định trong các côngtenơ này là máy nông- ngư-cơ?

- Tôi khẳng định một trăm phần trăm.

- Vậy sao cảnh sát Kinh tế lại chặn giữ và có lệnh khám.

- Tôi không biết cảnh sát nhận thông tin từ đâu. Tuy nhiên, tôi rất phản đối việc khám xét tùy tiện, vô cơ này. Nếu chúng tôi chờ hàng lậu, xin các nhà báo cứ lên tiếng và chúng tôi xin chịu tội trước pháp luật. Còn nếu không, chỉ xin các báo đừng có sợ mấy ông công an mà không dám bảo vệ người lương thiện. Hàng máy nông-ngư-cơ là loại hàng thuế suất bằng không, chúng tôi đã thông báo là tặng hơn nửa số máy này cho hợp tác xã nghề cá của tỉnh nhà. Dự kiến sáng ngày mai sẽ giao hàng để bà con kịp lắp vào thuyền, chuẩn bị cho vụ cá sắp tới.

Rồi ngừng một lát, trợ lý Hoàn nói rất hùng hồn:

- Chúng tôi mong các nhà báo hãy có tiếng nói trung thực.

Thế rồi lần lượt từng chiếc côngtenơ được mở niêm phong và hàng hóa được dỡ xuống. Tất cả đều là máy cày mìm, máy gặt đập; động cơ tàu biển loại nhỏ; máy làm cỏ v.v... Tuyệt nhiên không thấy có một thứ hàng nào ngoài danh mục. Một sự lúng túng, ngượng ngùng hiện lên trên các khuôn mặt cảnh sát...

Giám đốc Công an tỉnh Trần Phúc bực ra mặt. ông nói với Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế:

- Ngày mai sẽ loạn cả tỉnh lên cho mà xem. Chưa biết chừng, tay Lê Minh sẽ ăn vạ lên tận Chính phủ ấy chứ.

Báo cáo thủ trưởng Trung tá, Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế mặt tái nhợt, nói run run:

- Tôi có lỗi. Tôi xin nhận khuyết điểm. Chỉ có điều lạ là hàng chắc chắn đã lên tàu, nhổ neo rồi, vậy mà sao lại thế được.

- Tàu về có đúng lịch không?

- Dạ, chậm một ngày rưỡi.

- Vì sao chậm?

- Nghe nói là tránh bão.

- Hừ, mấy ngày vừa rồi, làm gì có bão gió ở khu vực biển Đông. Vậy đồng chí có nghi tới khả năng là do thông tin bị rò rỉ, chúng đã đổi hàng không. Thôi, đồng chí cho trình sát thật kỹ và cho người đến xin lỗi Lê Minh.

*

Quả nhiên, sáng hôm sau, hàng loạt tờ báo đã lên tiếng chỉ trích Công an tỉnh là đã "hành" doanh nghiệp. Lê Minh xem các bài báo đó với vẻ đắc chí... Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế cùng hai sĩ quan nữa đến gặp Lê Minh nhằm giải thích sự việc hôm qua và xin lỗi, nhưng Minh không gập, lấy cớ là bận.

*

Tại phòng họp của Ban giám đốc, có Tường, Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế, điều tra Viên Đức và giám đốc Trần Phúc.

- Các anh thật thà quá - Tường nói - Tôi phải mất rất nhiều thời gian tìm hiểu mới biết các phương thức nhập hàng lậu của Lê Minh. Tôi đang định làm báo cáo gửi Ban giám đốc thì xảy ra chuyện này. Phương pháp, thủ đoạn của hắn là thế này. Đầu tiên là chúng ký nhập hàng máy nông-ngư-cơ và sau đó thuê một công ty xuất nhập khẩu ở tỉnh nào đó nhập ủy thác. Thế rồi chúng làm hai vận đơn. Một vận đơn là máy nông-ngư-cơ và một vận đơn là hàng điện máy, điện tử. Khi hàng về, lợi dụng chủ trương cho kiểm hóa tại địa phương để tránh unction tắc tại cảng, công ty được ủy thác nhập đó sẽ làm thủ tục đưa hàng về tỉnh để kiểm hóa; dĩ nhiên là có cán bộ hải quan đi áp giải. Số nhân viên hải quan này được chúng nuôi nấng tử tế. Về đến tỉnh hoặc đưa vào một kho nào đó, chúng cho nhân viên hải quan nghỉ ngơi, dùng rượu, dùng gái khiến các nhân viên chỉ còn biết lú lẫn trong khách sạn. Bên ngoài, bọn bảo vệ của công ty sẽ cất niêm phong, sau đó chuyển hết hàng điện tử xuống và bỏ mấy chiếc máy cày lên... cho lắp niêm phong giả do chúng chế tạo vào. Thế rồi sáng hôm sau, số nhân viên kia mắt nhắm mắt mở niêm phong và làm thủ tục kiểm hóa ngay. Trong trường hợp không làm được như vậy ví dụ như có nhân viên hải quan mới, chưa "vào ca" thì chúng sẽ thỏa thuận bằng tiền. Nói chung là mua chuộc đám nhân viên kiểm hóa này không

khó. Trong trường hợp bị phát giác ngay tại cảng thì chúng sẽ đưa bộ vận đơn hàng điện máy ra và chịu nộp phạt, hoặc chủ hàng từ Singapore, Đài Loan... sẽ có điện gửi, báo là nhầm hàng xin cho tái xuất và nộp phạt. Tất nhiên để làm được điều đó thì chúng phải có sự đồng lõa giúp sức của Đội Chống buôn lậu I mà chủ yếu là từ Phùng Lân. Phùng Lân đã nhận Với Lê Minh là mỗi côngtenơ loại 40 phít là 1.500 USD, loại 30 phít là 1.000 USD... trong đó chứa bom nguyên tử hay đất sét thì cũng mặc. Trong trường hợp vừa rồi, theo tôi đoán là các anh đã để lộ thông tin. Lê Minh biết là công an sẽ chặn khám nên hán đã cho chủ hàng quay tàu trở về, đổi hàng điện tử sang hàng máy nông-ngư-cơ. Vì vậy tàu mới về chậm một ngày rưỡi. Lê Minh Vừa cho găm hàng lại không bán, chúng tỏ sắp tới, chúng không nhập hàng về - hay nói cách khác - chúng bắt đầu nằm im thờ khề.

- Vậy muốn lật được mặt nạ của hán cần phải làm thế nào?

- Rất dễ mà cũng rất khó. Chỉ cần kiểm tra xem hàng máy nông-ngư-cơ hán nhập về đã bán cho ai? Tiền thu được bao nhiêu? Thanh toán cho chủ hàng thế nào? Rồi kiểm tra qua các L/C.

Tuy nhiên, cái khó là làm thế nào để kiểm tra được Lê Minh rất có thể lực... thế nào vài ngày nữa cũng có ông này ông khác ở tỉnh đòi cách chức anh cho mà xem. Chúng ta hiện nay chưa có đủ sức để kiểm tra kinh tế Lê Minh bởi lẽ những chứng cứ về hoạt động phạm tội của hán còn quá mỏng.

Giám đốc Trần Phúc đâm chiêu:

- Chả lẽ cứ để tên "cô còn trắng" này hoạt động mãi ư?

- Báo cáo Giám đốc, có điểm đột phá đây ạ.

- Theo đồng chí, bắt đầu từ đâu?

- Bắt đầu từ thằng Quỷ.

- Tôi cũng có tính như vậy, nhưng nó đã đi mất từ mấy ngày rồi.

- Theo tôi, thằng Quỷ bỏ trốn có thể là có hai lý do: Thứ nhất, hán sợ công an sẽ bắt hán về tội liên quan đến việc Long Xếch. Hán đoán chắc là Long Xếch sẽ khai về hán trong việc giết Oanh Sói. Lý do thứ hai là nó sợ chính bố nuôi nó sẽ cho nó đi... suốt đời nó im đi. Trên Phòng Xuất nhập cảnh đã nhận được đơn xin cấp hộ chiếu của nó... Người đứng ra chạy thủ tục cho nó đi là anh Cường nhà mình. Thằng Quỷ biết hơn ai hết là nếu nó sang Đài Loan thì dễ có đi mà không có về. Vì thế chỉ có cách bắt được thằng Quỷ thì mới tìm ra được sự thật..

*

Tại sân bay Nội Bài. Một buổi sớm, mấy anh bảo vệ bãi xe đi quanh khu vực đỗ xe. Trong bãi xe ấy có một chiếc Toyota mang biển số tư nhân, bụi phủ mờ hết kính chắn gió. Một anh dừng lại bên chiếc xe:

- Quái lạ, chiếc xe này của ai mà để đây mấy ngày rồi?

Một anh nói:

- Có khi phải đến bốn ngày rồi. Thử tra sổ xem có khách nào ký gửi lâu không?

Họ ra vọng gác và hỏi người theo dõi, đó là một phụ nữ đã cứng tuổi. Chị ta xem hồi lâu rồi lắc đầu:

- Không có ai gửi.

Thế rồi chỉ một thoáng sau, câu chuyện có ai đó vứt ô tô ở sân bay đã lan khắp nơi. Cánh tài xế lái xe taxi đồn đến, đồn ngó. Có một anh lái taxi ngắm rất kỹ chiếc xe rồi kêu lên:

- Tớ nhớ rồi, cách đây ba... không bốn ngày, đúng rồi, buổi sáng, khoảng 8 giờ. Khi bắt đầu làm thủ tục cho chuyến bay VN229 đi thành phố Hồ Chí Minh, tớ chờ hai khách đến. Lúc ra đây ngồi găm bánh mì thì chiếc xe này tới. Có ba thằng, chỉ trên dưới ba mươi tuổi... Chúng nó mang hai túi du lịch, một thằng ba lô, một thằng lái xe thì kéo chiếc vali khá to. Chúng đi vào quầy làm thủ tục.

- Ôi dào, thế là lại đám con ông to bà lớn đi du lịch rồi. Bọn con nhà giàu mà bố mẹ nó đi cướp được tiền của dân, một chiếc xe chứ mười chiếc vứt thế này nó cũng cóc cần.

- Thôi các ông cứ báo cáo cho an ninh sân bay.... Nếu là xe chúng để đây vài ngày nữa từ Sài Gòn bay ra rồi đi thì không sao. Nhớ là xe... xe có bom, mà ngày mai nghe nói có đoàn nào của Mỹ sang...

Anh ta nói đến thế rồi bỏ lửng. Mọi người lảng ngay. Thế rồi bằng máy bộ đàm, các nhân viên bảo vệ gọi điện cho an ninh sân bay và một chiếc xe kéo được điều đến. Họ kéo chiếc xe đó ra một bãi xe.

*

Lê Minh ngồi trong phòng làm việc, trên bàn, một chồng những kế hoạch xây dựng khu dân cư mới, khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc, rồi những hợp đồng kinh tế... đang chờ xét duyệt. Nhưng lúc này, Lê Minh chẳng còn bụng dạ nào mà xem xét nữa. Từ hôm thằng Quỷ cuồn tiền bỏ trốn, Lê Minh luôn có cảm giác buốt lạnh xương sống khi nghĩ đến cảnh vào một lúc nào đó, thằng Quỷ được các cảnh sát dẫn về đây. Trong lúc ăn, trong lúc ngủ và kể cả trong lúc nằm bên cạnh những đứa con gái xinh như mộng, Lê Minh vẫn bị ám ảnh về chuyện thằng Quỷ. Tuy đã dùng mọi thứ thuốc bổ, thuốc ngủ và cố gắng giữ sự bình

thần nhưng trên gương mặt vẫn luôn phảng phất một nỗi lo lắng, sợ hãi mơ hồ. Trợ lý giám đốc Vương Văn Lý, với nét mặt phờ phạc, mệt mỏi, thất thểu bước vào. Minh hỏi ngay:

- Có tin gì về nó không?
- Báo cáo anh, bắt tin ạ.
- Theo cậu, nó sẽ đi đâu?
- Rất có thể nó đi Vũng Tàu bởi vì trong đó hiện nay vẫn còn hai thằng đệ tử của mục Oanh ngày xưa nghe nói đang làm ăn khem khá. Đó là thằng Tăng Phò và thằng Tú Béo. Tăng Phò đang làm bảo kê cho một chục nhà hàng, vũ trường, khách sạn. Ngày xưa, thằng Quỷ vẫn đi với Tăng và Tú Béo.
- Thế tại sao cậu không vào đó?
- Dạ, mấy hôm vừa rồi, em tắm quanh khu vực Hà Nội, Hải Phòng..

Đúng lúc đó, trợ lý Lê Ngọc Hoàn xồng xộc bước vào:

- Thưa anh, đã tìm thấy chiếc xe tô ạ.
- Nó ở đâu?
- Ở sân bay Nội Bài ạ.

Lý vỗ bàn:

- Đúng rồi, thế thì đúng là chúng nó chạy vào Vũng Tàu hoặc thành phố Hồ Chí Minh rồi. Anh cho em đi vào tìm nó.

Lê Minh dặn:

- Cậu vào trong đó đi. Tôi sẽ gọi điện nhờ Năm Cam giúp đỡ. Nếu thấy nó thì tuyệt đối không được manh động và cố đừng để cho nó trốn. Còn Hoàn, anh cứ cho người đi tìm ở các nơi khác một cách lộ liễu, nghĩa là nhờ quân của Phòng Cảnh sát Hình sự.

*

Trong lúc quân của Lê Minh và cả một số trinh sát hình sự đi tìm Quỷ ở các tỉnh phía Nam thì không thể nào ngờ được là Quỷ và hai tên đồng bọn lại đi trốn ở Lào Cai. Vốn là kẻ mưu mẹo và quá biết những thủ đoạn tàn độc thâm hiểm của Lê Minh nên Quỷ quyết định phải chuồn ngay ra khỏi vòng tay của ông bố nuôi mà hắn đã gắn bó hơn mười lăm năm trời. Quỷ cũng biết chắc là một khi Long Xéch bị bắt lại thì thế nào cũng khai ra việc hắn và Thái chủ mưu giết Oanh và Thắng Trố. Còn trong trường hợp nếu không bị cảnh sát bắt mà Lê Minh thấy có nguy cơ bị bại lộ, hắn lão ta cũng không để cho hắn bị bắt.

Ngày hôm Lê Minh nói với Quỷ là phải đi Đài Loan, hắn đã lờ mờ hiểu ra ý định của ông bố nuôi:

- Quỷ ạ, bố đã bàn với ông Cheng rồi. Con phải sang Đài Loan vài tháng, khi nào tình hình ổn rồi thì lại quay về.

- Con ngại sang đó một mình lắm. Con không thích Đài Loan, bố cho con đi Thái Lan.

- Bây giờ không phải là lúc thích hay không mà phải kiếm nơi an toàn để ẩn. Mày sang Đài Loan, sau đó đi Canada. Ông Cheng sẽ lo cho mày toàn bộ. Ngày mai, bố mở cho mày một tài khoản khoảng một trăm ngàn đô la, làm thẻ tín dụng... Thế là tha hồ đi. Chỉ có điều là phải chi tiêu tiết kiệm. Thôi việc cụ thể ta sẽ bàn sau.

Quỷ hoàn toàn không tin vào sự hào phóng của Lê Minh bởi hắn quá biết tính keo kiệt của bố nuôi. Nhưng nếu chỉ keo kiệt không thôi thì chả đáng ngại, đằng này Lê Minh còn là người rất nham hiểm. Chả thế mà có lần hắn và Thái ngồi nói chuyện với nhau, bàn về bố nuôi, Thái đã bảo nếu Việt Nam mở cuộc thi "ném đá giấu tay" thì Lê Minh sẽ chiếm ngôi vô địch. Một bài học nhõn tiền là cái chết của Oanh... Chính vì thế, cảnh giác với ông bố nuôi là không bao giờ thừa. Và lại, ở Việt Nam, còn có chiến hữu, chứ sang nước ngoài, thân cô, thế cô, chỉ cần kẻ nào đó bỏ ra vài ngàn đô la thì sẵn sàng có bọn sát thủ ra tay... Quỷ nghĩ vậy và quyết định trốn và nghĩ đến ngay hai tên đã bắn Oanh Sói. Hai tên đó một thằng là Tùng có cái mái tóc nhuộm hung hung; còn một gã tên là Huy. Sau vụ giết Oanh, Tùng và Huy được thưởng mỗi đứa 20 triệu. Chúng dùng tiền đó thuê một cửa hàng để rửa xe máy. Ngoài việc rửa xe, chúng còn tiêu thụ đồ ăn cắp.

Quỷ tìm đến gặp Tùng và Huy. Ba đứa kéo nhau đến một quán cà phê. Quỷ nói cho cả bọn biết tình hình:

- Cái hôm bọn mình thanh toán con Oanh, không ngờ lại có một thằng biết mặt anh - đó là Thắng Trố. Mình cũng biết điều với nó, nhưng thằng này ăn bản quá, cứ thấy bỏ thì đào mồi. Bọn tao phải nhờ thằng Long Xéch làm cầu và khử nó đi. Sau thằng Long bị bắt rồi trốn trại, vụ nó rạch bụng để trốn chúng mày biết chứ gì. Nó bắn chết thằng Thái rồi ra đầu thú và khai hết. Theo tin bố tao nắm được qua Cảnh sát Hình sự, thì Cảnh sát Điều tra sẽ lập lại chuyên án, điều tra vụ con Oanh. Như vậy thế nào bọn mình cũng bị lừa vào rọ. Theo tao chỉ còn mỗi cách là anh em mình chuồn trước.

Tùng run run hỏi:

- Nhưng chuẩn đi đâu bây giờ. Lấy gì mà sống?
- Hay bọn mình vào thành phố Hồ Chí Minh, ở đó nhõm ngoạm hơn và có xuồng Vũng Tàu cũng dễ. Dưới đó còn đám Tàng Phò, Tý Béo.

Quỳ gạt đi:

- Tao rất biết võ của công an. Để tìm tao, bao giờ họ cũng phải lần đến những chỗ mà tao có quan hệ. Tao tính cả rồi. Tiền thì không ngại... nhưng lần đi đâu cho an toàn nhất?

Huy suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Anh có khoảng bao nhiêu?
- Mà hỏi để làm gì?
- Cần phải biết có bao nhiêu tiền thì mới tính là nên đi đâu.
- Nuôi chúng mày mười năm không hết tiền.
- Thế thì tốt. Theo em, ta đi Lào Cai hay Lạng Sơn. Em có bà chị họ trên Lào Cai, cũng là dân buôn lậu lại chuyên đưa người qua biên giới! Bà ấy nhiều lần nhắc em lên cai quản hộ hai cái nhà nghỉ.
- Liệu bây giờ bà ấy còn nhận không?
- Còn. Chồng mới bị bắt "nhập kho" về tội buôn lậu xe máy, nhà neo người lắm.
- Mà hỏi bà ấy ngay, chỉ cần nói là mình này lên thôi và nói là xin góp vốn một trăm triệu để cùng làm ăn. Tao muốn chúng mày nghĩ kỹ đi. Nếu có gan thì đi cùng tao, còn nếu không, tao đi một mình.
- Bọn em nghe theo anh. Anh cứ yên tâm. Chúng em sẽ đi cùng anh.
- Thế thì tốt. Bây giờ chúng mày thu xếp tiền nong, giao cửa hàng cho thằng nào đó cai quản giúp trong vài tháng. Cứ nói là đi Sài Gòn... Kế hoạch tiếp theo, tao sẽ nói cho chúng mày biết.

Thế rồi hai đêm sau, Quỳ đến ngủ ở văn phòng Công ty Ngọc Thảo I. Bây lâu nay, vì Quỳ là con nuôi lại được Lê Minh rất tin cậy cho nên các giám đốc ai cũng sợ Quỳ. Chính vì thế mà không có giám đốc nào dám lạnh nhạt với hắn. Thậm chí hắn thích ngủ ở văn phòng công ty nào thì ngủ và nhiều khi đi nhậu nhẹt, chơi gái rồi đem hóa đơn về nhờ họ thanh toán. Lần này khi thấy Quỳ uống rượu đã say khướt rồi đến văn phòng giám đốc Ngọc Thảo I, Lập cũng không lấy làm lạ:

- Chú mày cứ ngủ ở phòng làm việc của anh. Nhưng không được đưa gái vào, làm uế tạp chỗ làm đây nhé.

- Yên tâm đi. Thiếu gì khách sạn, nhà hàng... mà phải đưa gái về đây.

Quỳ ngủ lại vì hắn biết trong phòng Giám đốc có một két rất lớn. Đây là nơi cất giấu tiền cho Lê Minh. Chia khóa két Lập giấu trong ngăn kéo bàn và mật mã mở khóa số thì Quỳ biết là trong một quyển sổ. Quỳ biết kho tiền này cũng là nhờ một sự tình cờ. Lần ấy, khi đã quá nửa đêm, hắn đi uống rượu với mấy ả ca ve ở vũ trường về và vào thẳng văn phòng của Lập để ngủ. Hắn thấy đèn sáng liền mở cửa vào. Hắn sững người khi thấy Lập đang ngồi đếm từng xấp đô la. Nhìn số tiền xếp thành từng cọc trên giường, Quỳ hoa mắt. Sau một thoáng lúng túng, Lập bảo:

- Mày nhìn gì mà ghê thế? Tiền bố mày gửi tao giữ hộ đây.
- Sao lắm tiền thế, mà tiền này là từ nguồn nào?
- Từ đủ các nguồn thu. Thế mày tưởng có đồng nào cũng đem gửi kho bạc à. Giàu quá cũng chết đây cháu ạ.

Lúc ấy, Quỳ say quá nên cũng không hỏi nữa và lăn ra ngủ. Nhưng khi tỉnh giấc, Quỳ cứ bị đồng đô la ám ảnh và hắn hoàn toàn không tin rằng đó là tiền thu được từ những hoạt động kinh doanh đơn thuần, và cũng không tin là Lê Minh giao cho Lập giữ tiền là để che giấu cái sự giàu có... Thế rồi Quỳ để ý tìm hiểu xem tại sao lại có nguồn tiền đó và cái ước muốn sẽ làm chủ được số tiền đó ngày càng cháy bỏng trong hắn. Ước muốn đó càng lớn khi Quỳ biết đây là tiền từ buôn bán ma túy. Khi nắm được bí mật này, Quỳ càng thấy sợ ông bố nuôi. Còn để biết được mật mã mở khóa số, Quỳ cho gã nhân viên kỹ thuật của cửa hàng chuyên bán két bạc hai triệu đồng và hắn đã cho Quỳ những số mà nhà sản xuất đã gài đặt, cũng như cách dò số mới...

Nửa đêm, Quỳ thức dậy. Hắn lấy trong người ra một chùm chìa khóa có đến hàng chục cái. Hóa ra đó là khóa tủ của văn phòng công ty. Hắn đã tìm cách ăn cắp mẫu từ lâu. Quỳ mở được ngăn kéo, hắn lấy khóa két và lấy được quyển sổ, ghi số tiền mà Minh giao cho Lập giữ, cũng như tiền đã chi tiêu, trong đó có ghi số mật mã: 50-50-50-25-25-70. Quỳ mở két, lấy hết tiền, vàng cho vào chiếc cặp có khóa số của Lập. Rồi hắn khóa két lại, cho chìa vào chỗ cũ. Xong rồi hắn còn cẩn thận lấy khăn lau hết dấu vân tay trên các chỗ có thể lưu lại dấu tay. Trời vừa sáng, hắn gọi taxi đến và đi tới công ty Vận Tải. Hàn bảo nhân viên:

- Mày nói với ông Tất là tao mượn xe đi có việc nhé.

Nói rồi hắn lấy chiếc xe Camry đi và đến đón Tùng, Huy. Chúng chạy thẳng ra sân bay, để xe ở bãi, lên quầy làm thủ tục... nhưng rồi lảng ra và mỗi đứa một ngả. Chúng đi xe ôm, và lần lượt tập kết ở thị trấn Phúc Yên. Rồi chúng đi tàu hỏa lên Lào Cai... Bà chị họ của Huy thật không mong gì hơn khi thằng em lên xin "góp vốn" làm ăn. Chị ta giao cho Huy trông coi nhà nghỉ Việt - Trung. Quý cũng nhanh chóng tìm được một nhà nghỉ đang làm ăn thua lỗ và thuê lại. Mọi thủ tục giấy tờ, đăng ký kinh doanh vẫn là của một cán bộ công an đã nghỉ hưu nhưng Quý sẽ điều hành toàn bộ. Mỗi tháng nộp cho ông chủ năm triệu đồng.

*

Tại phòng họp của Giám đốc Công an tỉnh. Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Vũ Văn Đắc cùng Vũ Mạnh Tường và hai điều tra viên báo cáo một số công việc đã làm với Giám đốc. Trưởng phòng Đắc:

- Báo cáo anh. Đã xác minh toàn bộ danh sách hành khách đi thành phố Hồ Chí Minh và tất cả các tuyến nội địa trong hai ngày, thì đều không có hành khách nào tên là Quý. Qua điều tra và đặc biệt là gặp được một số nhân chứng là lái xe taxi, xe ôm, họ cho biết là nhóm này có ba tên. Sau khi đoán rằng chúng đi ô tô đến sân bay để đánh lạc hướng và sau đó chúng đi hướng khác, chúng tôi cho rà soát toàn bộ đội quân xe ôm ở sân bay và có 3 người nói rằng sáng hôm đó, họ được khách thuê chở đi Phúc Yên. Một người đã chở tên có vai khá to; một người chở tên có ba lô... Đến Phúc Yên thì không biết số người này đi đâu mất. Giám đốc Trần Phúc:

- Công an thành phố Hồ Chí Minh, Bà Rịa-Vũng Tàu, Đồng Nai, Hải Phòng... đã điện cho biết là không phát hiện ra đối tượng lạ nào đến với các đối tượng đã từng nằm trong băng của Oanh Sói, Tiên Chi.

Giám đốc ngừng một lát rồi nói về quả quyết:

- Rõ ràng kẻ chủ mưu giết Oanh Sói là một tên rất có thủ đoạn. Hắn biết cách ẩn mình vì thế có khả năng những tên đi bắt cũng nhận lệnh qua bọn khác. Kẻ vạch kế hoạch và tổ chức thực hiện không ai khác là thằng Quý và Thái. Việc thằng Quý bỏ trốn chúng tôi hẳn và kẻ chủ mưu có mẫu thuẫn. Vì vậy, nếu bắt được Quý thì sẽ ra được kẻ đầu sỏ. Hôm nay đây, tôi cũng thông báo cho cả đồng chí một việc liên quan đến nội bộ. Tuy chưa có kết luận rõ ràng nhưng chúng ta không thể không đặt dấu hỏi - Đó là trường hợp đồng chí Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự. Theo đơn thư tố giác của quần chúng và qua công tác trinh sát trong một số chuyên án của Tổng cục Cảnh sát gần đây thì đồng chí Cường có mối quan hệ khá chặt chẽ với Lê Minh. Chính Minh đã lo toàn bộ sổ học bổng cho con đồng chí Cường đi Úc học, tổng cộng hơn ba chục ngàn USD. Hàng tháng, Cường nhận lương của công ty Ngọc Thảo II là ba triệu, của công ty vận tải ba triệu, của vũ trường Đêm Màu Hồng năm triệu. Toàn bộ số tiền này thực chất là của Minh. Trước kia Cường có chơi với Tiên Chi... và cũng đã nhận tiền của hắn trong hai chuyến đi du lịch ở nước ngoài. Còn nhiều chuyện khác nữa mà tôi chưa tiện nói ở đây. Về tài sản, đồng chí Cường còn có hơn một héc-ta đất ở khu công nghệ cao Hòa Lạc; có năm trăm mét đất ở khu vực xã Đông Ngạc. Những tài sản này, không thấy có trong bản khai tài sản cán bộ. Đặc biệt là đồng chí Cường còn có những quan hệ không lành mạnh tại vũ trường Đêm Màu Hồng. Sáng nay, văn phòng Interpol mới thông báo về trường hợp Lê Quang Lâm, con trai của đồng chí Cường đi du học ở Úc đã phạm tội buôn bán chất ma túy và đã bị cảnh sát bắt. Họ nhờ chúng ta tìm cho ra đường dây cung cấp chất ma túy sang bên đó qua khâu trung gian là thằng Lâm. Tôi chưa báo cho đồng chí ấy tin này.

Giám đốc Trần Phúc nói xong, một bầu không khí nặng nề, u ám bao trùm khắp căn phòng. Tường rất muốn nói điều gì đó nhằm thanh minh cho Cường bởi lẽ trong tâm khảm, anh không thể nào tin được và cũng không muốn tin rằng Cường lại có mối quan hệ với những tên tội phạm như Tiên Chi và Lê Minh. Nhưng với tất cả những điều anh biết qua các công tác nghiệp vụ thì Lê Quang Cường đã hoàn toàn bị Lê Minh khống chế và điều khiển. Không chỉ đối với Tường có tâm trạng day dứt mà giám đốc Trần Phúc cũng như mọi người dự họp đều cảm thấy đau đớn và đã mất mát một điều gì đó. Cuộc sống phức tạp thế đấy. Lê Quang Cường - một cảnh sát hình sự có năng khiếu bẩm sinh; một người từng nhiều trận vào sinh ra tử trong các cuộc chiến đấu với bọn tội phạm hình sự; một người từng đổ máu vì đã lấy thân mình chắn đường đạn của một tên cướp để cứu một cháu bé; một người có thời từng là biểu tượng cho lòng dũng cảm, mưu trí của cảnh sát hình sự cả nước... vậy mà đến nông nổi này. Trước kia, chính Cường đã xây dựng Lê Minh làm đặc tình địa bàn, và Lê Minh cũng đã giúp công an tỉnh phá được một số vụ án hình sự. Nhưng rồi chỉ vì đồng tiền, chỉ vì những phút sống buông thả mà vai trò giữa hai người đã đảo ngược. Quả là một bài học đắt giá.

Giám đốc Trần Phúc nói tiếp:

- Ban giám đốc đã xem xét và có kế hoạch riêng để làm rõ sự thật mối quan hệ này. Vì vậy các đồng chí phải hết sức giữ bí mật công việc của mình. Hôm nọ lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát hỏi tôi là liệu Công an

tình có đủ khả năng điều tra vụ án này không, tôi đã hứa là làm được, nếu không tôi sẽ xin từ chức. Trở lại việc tên Quỳ bỏ trốn, cùng hai tên nữa. Vậy có khả năng tên Quỳ đi cùng hai tên đã bắt Oanh không? Lê Minh xuất thân từ Hải Phòng. Đồng chí Tường lấy vợ ở đó xuống Hải Phòng rồi cùng đồng chí Dương, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Công an Hải Phòng dựng lại toàn bộ cuộc đời Lê Minh.

Điều tra viên Đức xin phát biểu:

- Qua tin của cơ sở, thì Minh đã bố trí một mạng lưới cơ sở khá dày, giám sát hầu như tất cả mọi hoạt động của anh Tường tại công ty. Ngay cô thủ quỹ cũng là người của hắn...

Tường cười:

- Tôi biết hết tất cả đám này, vì thế tôi rất “tạo điều kiện” cho chúng báo cáo với Lê Minh. Các đồng chí có khai thác được thêm gì ở thằng Long không?

- Nó chỉ nói thêm về thằng Quỳ. Theo Long khai, Quỳ là tên đặc biệt nguy hiểm. Hắn vừa mưu mẹo, vừa kín đáo nhưng lại dám làm. Khi trong ví mặc dù có rất nhiều tiền nhưng không bao giờ hắn tỏ ra phung phí cả, và có điều lạ là hắn không thích con gái.

- Tại sao trước kia hắn gần bó với Oanh, sau lại chuyển sang Lê Minh và rồi lại chỉ huy giết Oanh? Giám đốc hỏi.

Tường trả lời:

- Trước đây em đã nghi đến vấn đề này, nhưng chưa tìm ra được lý do.

- Cậu đi Hải Phòng và làm rõ mối quan hệ này.

*

Nhận được tin con trai bị cảnh sát Úc bắt qua một người bạn làm ở Cục Tham mưu Tổng cục Cảnh sát, Cường choáng váng và trong phút chốc, anh cảm thấy có một dấu chấm hết cho toàn bộ con đường công danh sự nghiệp. Một nỗi thất vọng khủng khiếp lẫn lo sợ bao trùm tất thảy. Bỗng nhiên Cường nghĩ đến vợ. Không hiểu cô ấy sẽ như thế nào khi nhận được tin này. Tự dưng Cường thấy thương vợ, đó là điều mà bấy lâu nay không hề có. Trước kia, Cường lấy vợ là hoàn toàn do sự sắp đặt của bố mẹ. Năm 1971, anh đi bộ đội. Ở nhà, gia đình bèn đặt vấn đề với gia đình ông Bản “xin” cô Hằng là cô con gái thứ hai, đang học trung cấp nông nghiệp cho Cường rồi định khi nào anh về phép là cưới. Sang năm 1972, trước khi vào chiến trường Quảng Trị, Cường được về phép mười ngày. Thế là hai gia đình tổ chức cưới ngay. Lúc đó, Cường cũng chỉ tặc lưỡi đồng ý là mong ở nhà có người trông nom bố mẹ, và nếu có đứa con nối dõi thì tốt, còn đã đi vào chiến trường, sống chết chả biết thế nào mà lường... Sống với nhau chưa bèn hơi thì Cường lên đường và mãi đến năm 1975 anh mới trở về. Rồi cũng phải sáu năm sau, hai người mới có mụn con trai, đó là thằng Lâm. Những năm tháng chờ đợi chồng, và lo lắng về đường con cái khiến Hằng già nua, người khô như hạc. Dần dà, Cường thấy chán vợ bởi cái sự quê mùa của cô. Nhưng cái sự “không thích” đó xuất hiện chính là từ khi Cường chơi với những người như Tiên Chỉ và Lê Minh. Những cô gái mơn mớn và khéo chiều chuộng mà Cường dễ dàng có được do chúng cung phụng khiến anh chán vợ đến tận cổ. Hằng cũng cảm nhận thấy điều đó, nhưng chị cắn răng chịu đựng. Đầu tiên thì chị còn ngọt nhạt khuyên bảo, nhưng rồi thấy chồng cứ trơ ra và coi chị không bằng một đứa người ở, chị đã buông xuôi và tìm kiếm niềm vui bằng cách suốt ngày đi chùa tụng kinh niệm Phật. Còn thằng Lâm, nó được nuông chiều từ bé. Không những bố mẹ chiều mà cả ông bà nội, ông bà ngoại rồi các cô dì, chú bác cũng vậy. Tuy nhiên, điều nguy hiểm nhất ở thằng Lâm là ngay từ khi mới chực tuổi nó đã ý thức được rằng nó là nhân vật quan trọng nhất trong nhà cho nên mọi người đều sợ nó. Muốn gì được nấy, học dốt thì có mẹ chạy xin điểm, bị bắt về tội đánh nhau thì đưa bố ra dọa cảnh sát... Nếu Cường có tỏ ra nghiêm khắc một chút là lập tức nó bỏ về nhà ông bà ngoại. Vì thế, mười ba tuổi nó đã phì phèo hút thuốc lá trộm; mười lăm tuổi đã được dùng xe máy đi học; mười sáu tuổi đã dám thuê nhà nghỉ để ngủ với gái; học xong lớp 12, không thi nổi đại học, và ngang nhiên tuyên bố: “Nếu ông bà không cho tôi đi học nước ngoài thì coi như không có tôi” Một số trinh sát báo cho Cường biết là con anh có lén sử dụng chất ma túy. Cường gạt phất đi, cố tỏ ra tin tưởng ở con. Thế rồi đến khi anh bắt được quả tang nó hít hêrôin trong toa-lét thì Cường biết là cơ hội để cứu được nó chỉ còn là “một phần nghìn tia hy vọng”. Anh kể mọi chuyện với Lê Minh và thấy chỉ còn cách đưa nó đi học nước ngoài, nhằm tách nó khỏi đám bạn bè bất hảo. Lê Minh đã lo toàn bộ chuyện đưa nó sang Úc, kể cả cung cấp tiền. Nhưng biết bao nhiêu cho đủ với một thằng nghiện...

Cường về nhà thì đã thấy vợ mặc áo nâu sồng, ngồi gõ mõ tụng kinh trước bàn thờ Phật. Mọi khi thì không sao, nhưng lần này, nhìn cảnh ấy bỗng dưng Cường nổi khùng. Anh ta giằng chiếc dùi mõ:

- Cô tụng niệm gì đấy. Cầu trời phạt tội tôi phải không?

Hằng nhìn chồng bằng con mắt vô cảm:

- Mình nói gì lạ thế? Tôi chỉ cầu Phật tha tội cho tôi mà thôi. Tôi đã để mất thằng Lâm rồi. Anh tưởng anh giấu được tôi à? Khi anh cho nó đi nước ngoài, tôi đã chấp tay tôi lạy anh, nhưng anh có thèm nghe đâu... Trời ơi. Cứ thế này, tôi không biết rồi khi nào lại phải mang cơm đi thăm nuôi con và thăm nuôi chồng.

Cường lạnh người:

- Cô nói cái gì? Thăm nuôi ai, thăm nuôi cả tôi à?

- Đúng, anh tưởng anh che giấu hết được mọi người à? Đến Thượng tọa ở chùa còn biết chuyện anh và lão Minh và bảo tôi hãy khuyên anh.

Rồi bỗng chị chồm lên, ôm chặt lấy chồng và òa khóc nức nở.

*

Lê Minh đi lại trong phòng làm việc và huýt sáo xem ra có điều gì vui vẻ lắm. Tay trợ lý Lê Ngọc Hoàn vào, cầm một tập giấy mời:

- Thưa anh, xin anh ký cho giấy mời khởi công khu Hòn Ngọc vào chủ nhật này.

- Cứ để đấy. Lấy chai rượu trong tủ ra, làm một chén.

- Hình như anh đang rất vui.

- Tuần tới, tao đi dự hội nghị những nhà kinh doanh giỏi toàn quốc. Tỉnh vừa ký quyết định giao cho tao làm chủ đầu tư khu đô thị mới ở Hoàng Thị... Nhưng tin này mới là quan trọng. Thằng Lý đã tìm ra nơi trốn của thằng Quý và hai thằng đệ tử rồi.

- Anh định xử lý thế nào?

- Cũng định bảo nó là thôi, việc đã nhờ rồi, cứ yên tâm mà làm ăn. Nếu có khó khăn gì thì tao sẽ giúp.

- Anh độ lượng quá.

- Rồi cũng có lúc nó hối cải. Vấn đề là đừng đẩy nó vào đường cùng “chó cùng cắn giậu” mà. Thật may, thằng Lý đi rửa xe, đến đúng hiệu của thằng Huy. Không thấy thằng Huy đâu, hóa ra nó đã đi lâu rồi... thế là phát hiện ra ngay, không đến nỗi khó lắm. Mà phải học cách làm việc như thằng Lý. Luôn luôn động não. Bộ óc con người cũng như cái xe máy, không chạy là gỉ ngay; không suy nghĩ, không đọc sách là ngu nhanh lắm.

*

Lê Minh gặp Tổng giám đốc Tổng công ty Vạn Lợi. Vừa thấy Minh, Cheng tròn mắt:

- Chúc mừng ông đã chiếm được lòng tin tuyệt đối của chính quyền. Chỉ cần một dự án mà ông vừa được cấp giấy phép đã đủ cho ông sống ba đời.

- Cảm ơn ông. Tôi muốn đề nghị với ông một việc.

- Ông cứ nói.

- Có lần ông nói với tôi là ông có một tay vệ sĩ giỏi lắm phải không?

- Đúng là có một gã như vậy, nhưng hắn đã đi làm nơi khác rồi.

- Tiếc nhỉ!

- Ông cần loại như nó để làm gì?

- Nói thực với ông, tôi cần người để giải quyết vài mối ân oán.

- Có phải ông nói đến chuyện thằng con nuôi của ông không?

- Ông quả là... quả là Gia Cát tiên sinh.

- Ông quá khen. Tôi chỉ nhìn sự việc theo cách logic thôi. Và lại, ông đang nắm trong tay khá nhiều tài sản của tôi, vì vậy tôi phải có trách nhiệm bảo vệ ông.

- Ông đã hiểu, tôi không cần nói nữa. Ông cho người giúp sớm.

- Ông cử một người sang Đài Loan, mọi chuyện sẽ có người giúp. Tôi bây giờ đã già, không thích cảm giác mạnh, và lại đám đệ tử cũng bỏ tôi mà đi hết rồi.

- Tôi hiểu.

Cheng nhìn Minh cười tinh quái. Ngay ngày hôm sau, Vương Văn Lý được lệnh sang Đài Loan.

*

Chuyến bay từ Đài Bắc tới sân bay Nội Bài hạ cánh. Có ba người khách Đài Loan mang hộ chiếu phổ thông sang Việt Nam với lý do: đi du lịch. Họ thuê xe taxi đi thẳng về khách sạn Excellent.

Là người đã có nhiều năm chiến đấu trên thương trường với đủ loại thủ đoạn, mảnh khỏe, đồng thời trực tiếp điều hành các hoạt động tẩy rửa tiền, buôn lậu của công ty nên Cheng rất giỏi nắm tình hình. Cheng lơ mờ nhận thấy sẽ có những điều rất không hay sắp xảy ra. Ông ta nói với Liên:

- Em à, anh muốn là em thu xếp để sang ở hẳn với anh. Anh muốn trở về để điều hành tập đoàn bên đó. Vào tuổi này, xa nhà lâu cũng không tiện.

- “Diệp lạc quy căn” phải không?

- Chưa đến nỗi thế, nhưng anh phải nói thực với em điều này. Sắp tới, mà có lẽ chỉ dăm ba ngày nữa, sẽ có những sự biến khôn lường ở đây.

- Em không hiểu, sao có chuyện nghiêm trọng đến thế. Sự biến về cái gì?

- Đó là chuyện của Lê Minh. Ông ấy sắp chết đến nơi rồi.

- Anh nói hẳn ra xem nào?

- Minh liên quan đến một vụ án giết người. Tuy nhiên, do hắn không biết dừng lại mà cứ nghĩ là mọi việc sẽ êm đẹp cho nên tai họa sẽ đến với hắn. Rất nhiều sự kiện anh không thể giải thích ngay một lúc cho em được. Một khi Lê Minh bị xử lý thì công trình Hòn Ngọc cũng sẽ bị dừng lại. Công an sẽ điều tra các hoạt động kinh doanh thương mại của hắn, như vậy, thế nào cũng có việc dính đến chúng ta. Vì vậy, anh muốn về Đài Loan để xa lánh thù thuốc nổ này, xem tình hình ra sao rồi tính tiếp.

- Sao anh không nghĩ cách cứu ông ta?

- Lê Minh là người kiêu ngạo. Những thành công liên tiếp trên thương trường và trên con đường chính trị đã khiến ông ta mờ mắt. Ông ta tự nghĩ rằng ông ta mới là nhất, ông ta mới là người kinh doanh giỏi... Nên biết rằng khi con người ta tự đạt được thắng lợi nào đó thì có nghĩa là họ đã leo lên một đỉnh núi. Họ đứng trên cao, nhìn lên, chỉ thấy trời cao và cảm thấy mãn nguyện... Nhưng trên đỉnh núi nhìn thấy trời thì gần mà họ không nhìn thấy vực ngay dưới chân. Minh không thấy vực mà chỉ nhìn thấy trời cao. Hắn không chịu nhìn đường, sẩy chân sa xuống vực là chuyện tất nhiên. Một tuần nữa thôi rất có thể Lê Minh sẽ mất sạch cơ nghiệp.

- Vậy số tiền anh gửi Lê Minh...

- Anh thu hết rồi. Tiền hàng hắn cũng thanh toán sòng phẳng, duy nhất chỉ còn hai lô mới nhập về là chưa thanh toán. Như vậy càng tốt. Không nên để mọi việc tròn trĩnh quá, hoàn hảo quá, người ta dễ nghi ngờ. Em nên thu xếp cho cả bé Thảo đi cùng.

Liên nín lặng hồi lâu rồi rụt rè nói:

- Em sợ bố nó không đồng ý.

- Có hai cách. Thứ nhất dùng tiền, và thứ hai là cũng... dùng tiền. Đơn giản thôi, khi chồng em đang là cảnh sát thì rất khó dùng tiền; nhưng bây giờ anh tin là đồng tiền sẽ phát huy tối đa hiệu quả của nó.

*

Liên về nhà thấy Tường đang ngồi đánh đàn ghi ta cho con gái hát: “Con cò bé bé. Nó đậu cành tre. Đi không hỏi mẹ, biết đi đường nào. Khi đi em hỏi. Khi về em chào, miệng em chum chim, mẹ yêu không nào”.

Nhìn cảnh ấy, Liên thấy se lòng.

- Hai bố con vui vẻ quá nhỉ. Tối nay mẹ muốn mời hai bố con đi nhà hàng có được không?

- Hoan hô mẹ. Cho con ăn cua bể nhé!

Tường lúng túng chưa biết từ chối cách nào thì Liễn đã đoán ra:

- Anh định lấy cớ không đi hả? Anh có thể không đi vì em thì cũng đi vì con chứ.

- Ừ thì đi! - Tường vui vẻ đồng ý.

Họ đến một nhà hàng đồ biển. Trong bữa ăn, Tường tình ý nhận ra vợ anh đang có điều gì khó nói. Anh hỏi:

- Hình như em muốn nói điều gì thì phải?

- Anh đúng là công an. Em muốn anh thật bình tĩnh và thông cảm với em.

- Em cứ nói đi.

- Tối đây em đi Đài Loan... Em muốn cho cả bé Thảo đi cùng. Anh thấy thế nào?

Tường cười:

- Anh cũng đoán ra điều ấy. Thế em không sợ góa... chồng sớm à?

- Em... em như chiếc xe mất phanh. Không tự mình điều khiển được mình nữa rồi.

- Sao lại bi đát thế. Thôi, chúng ta cũng nên dứt khoát. Em đi đâu cũng được, nhưng bé Thảo thì phải ở với anh. Còn nếu em vẫn ở Việt Nam, anh đồng ý cho em nuôi nó, nhưng nó sẽ không được xuất cảnh khi chưa đủ 18 tuổi.

- Em xin anh. Em xin để lại tất em những gì em có... Anh cho nó đi với em.

Tường lắc đầu:

- Anh không cần một xu của em, và em đừng bao giờ đem tiền ra đòi chác.

Liên gục mặt. Tường an ủi:

- Anh biết là anh cũng có lỗi với em, nhưng em phải thông cảm. Nghề của anh là vậy đó. Anh không thể bán mình như một vài người... Em sống với Cheng, cũng là vì tiền. Và bây giờ khi em có tiền thì em lại thấy thiếu cuộc sống yên tĩnh, một cuộc sống gia đình theo đúng nghĩa của nó.

Tường nói tiếp bằng giọng nghiêm khắc:

- Anh nói với em điều này, em nên suy nghĩ cho kỹ, đó là việc ông Cheng. Ông ta vào Việt Nam kinh doanh, nhưng không chỉ đơn thuần có vậy mà thôi.

Liên run run:

- Anh có thể nói rõ hơn được không?

- Đây là cảm nhận của anh và... nhiều người khác. Vì vậy em nên suy nghĩ cho kỹ trước khi đi đến quyết định quan trọng của cuộc đời.

- Em hiểu.

Những điều Tường nói tuy chưa có gì cụ thể nhưng cũng khiến Liên hết sức lo lắng. Cô biết rất rõ là một khi Tường đã nói như vậy thì chắc chắn các cơ quan an ninh cũng đã để mắt tới Cheng. Cô rất muốn bỏ ngay bữa cơm để đến thông báo cho Cheng biết tin đó. Nhưng rồi cô thầm nghĩ: “Khi Tường đã nói với mình như vậy thì có nghĩa là công an đã bủa một mạng lưới quanh Cheng và ông ta giống như con cá đã nằm trong vó, chỉ còn chờ cất lên mà thôi”. Bỗng nhiên trong lòng Liên trở dậy một cảm giác kính phục, tự hào về Tường. Cô vươn người qua bàn, nắm lấy tay Tường:

- Anh cứ yên tâm, em cũng không để anh thất vọng về em như vừa rồi đâu. Em sẽ nói hết với anh, nếu anh đồng ý!

*

Tường và Đức đi Hải Phòng. Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Công an Hải Phòng, Trung tá Dương, đang ngồi trước mấy chiếc TV hỏng. Anh đang chữa cho khách. Tường và Đức vào.

- Chào người anh em, cậu bỏ nghề hình sự sang chữa TV từ hồi nào?

Dương buông mỏ hàn, nhìn Tường:

- Ồi giờ ơi, Tường, tao tưởng mày... - Dương ngừng nói về cảm động.

- Tưởng tao chuồn khỏi công an phải không? Lần này xuống quấy quả người anh em đây.

Dương hiểu ngay ra vấn đề:

- Tao biết thế nào rồi cũng có lúc phải làm lại vụ án đó. Chính vì vậy, thời gian vừa qua tao cho tập hợp hết tư liệu và đích thân tao đi trình sát... Nào bây giờ xuống làm việc kiểu gì? Nhưng mà phải phạt rượu mày. Quá đáng thật, anh em chiến hữu, thế mà mình gọi điện lên hỏi, vẫn cứ tỉnh bơ: “Tôi chán công an...”

- Làm thế nào được. Lúc đó cậu chủi tờ tàn canh sát ván... còn nhớ không? Còn hôm nay, tờ đi kiểu không ai biết. Sẽ có điện của lãnh đạo Tổng cục gửi cậu sau. Nhưng đây là việc tuyệt mật. Mà này, cậu chữa TV thuê đây à?

- Không, ngày xưa mình học điện tử ở Bách khoa, chẳng hiểu số phận đưa đẩy thế nào lại về làm cảnh sát hình sự. Có lẽ do ảnh hưởng của ông bố. Nhưng rồi nhớ nghề, anh em chiến hữu, ai có TV hỏng thì đem đến. Nếu chữa được, tớ giúp; còn nếu khó quá, mời các vị đem ra hiệu. Cũng vui đáo để. Vả lại, từ sau sự việc của cậu, mình đâm hãi. Nhớ có ngày nào đó, mình dính chuyện bắt oan bắt sai chẳng hạn, bị đuổi về, không có nghề gì.. chắc chết sớm. Cậu có mệt không?

- Làm gì mà mệt. Đi tàu hỏa bây giờ cũng hay, mà xem ra lại an toàn hơn. Cậu cho bắt đầu luôn đi.

- Mày, tính nào vẫn thế. Cứ là phải làm ngay. Được rồi! Còn chiều nay ở đây ăn cơm với vợ chồng tớ. Tối nay bà ấy trực cơ quan, anh em mình gác chân lên nhau mà ngủ, tán chuyện đời.

Sự nồng nhiệt và tình cảm của Dương làm Tường và Đức rất cảm động. Các anh và Dương cùng một lứa và cũng đều trưởng thành từ trình sát. Nhiều chuyên án chống cướp hàng trên đường 5 trước Tường cũng tham gia cùng Dương, vì vậy hai người rất hiểu và quý nhau. Hồi nghe tin Tường ra khỏi công an, Dương nhiều lần gọi điện lên khuyên can Tường phải bình tĩnh và an ủi anh.

Dương mở tủ lấy ra một cặp có khóa số, vỗ vỗ lên cặp:

- Tất cả là ở đây - Nói rồi Dương cẩn thận tắt điện thoại di động - Khỏi phải ai quấy rầy.

Anh lại quay ra dặn con gái:

- Có ai hỏi nói là bố đi vắng nhé.

- Nhưng bố đi vắng lâu hay vắng chóng? - Con bé ngây thơ hỏi lại có lẽ nó đã quá quen với việc phải nói dối giúp bố.

- Cứ bảo là bố đi vắng, không biết, lúc nào về. Nào, chúng ta bắt đầu. Bắt đầu từ Oanh Sói. Đây là ảnh Oanh Sói lúc mới 13 tuổi... Đây là ảnh trong danh chỉ bản khi bị bắt về tội tổ chức cờ bạc năm 1977... Đây là ảnh Oanh Sói lúc bị chúng tôi bắt trong vụ tổ chức cờ bạc... Vụ này, nhiều báo chí trên Hà Nội đã lao xuống bên vực cho ả đây. Này... ảnh Oanh và đám đệ tử; đây, ảnh đang đi lao động trong trại; rồi nó và đám đệ tử đang ăn nhậu. Và đây là bức ảnh có giá trị nhất: Oanh và người yêu của mình.

Tường và Đức nhìn như hút vào bức ảnh đó. Trong ảnh Oanh đang cười tràn trề hạnh phúc, còn người đàn ông mặc quần áo thuyền trưởng, đội mũ kê-pi... Đó chính là Lê Minh.. Tường thốt lên:

- Lê Minh phải không?

- Đúng là Lê Minh. Bức ảnh chụp năm 1984, khi đó Oanh 24 tuổi, còn Minh đã có vợ và một con trai. Khi có được tấm ảnh này thì chúng tôi khẳng định ngay kẻ giết Oanh không ai khác chính là Lê Minh. Bây giờ trở lại Oanh Sói. Mọi việc phải kể cho có đầu có cuối thì các cậu mới hình dung ra được chân dung nữ quái Hải Phòng.

*

Oanh sinh ra trong một gia đình công nhân rất nghèo. Bố làm cửu vạn ở bến Tam Bạc, mẹ bán nước chè xanh ở chợ Sắt. Nhà có 6 anh chị em, Oanh là thứ ba. Năm Oanh lên 10 tuổi thì bố bị tai nạn lao động chết, và đến năm 1972, khi Mỹ đánh phá Hà Nội, Hải Phòng, thả thủy lôi phong tỏa cảng thì bà mẹ cũng chết vì bom Mỹ hôm nó đánh cầu Thượng Lý. Người anh cả của Oanh lại là một gã đàn độn, ù lì. Anh ta theo nghiệp bố đi bốc vác ở bến Tam Bạc nhưng rồi do đi với gái điếm, bị đổ bệnh giang mai và không chữa kịp thời nên chết khi mới 24 tuổi. Người thứ hai là chị gái, khi giải phóng miền Nam, lúc đó mới có 17 tuổi, nhưng đã theo một gã lái xe tải đường dài và vào trong Biên Hòa ở. Có hai đứa con với gã lái xe đó rồi bị hấn hất bỏ. Hiện nay đang sống ở Long Khánh, Đồng Nai, làm nghề buôn bán hoa quả. Kinh tế khá. Tuy nhiên, chị này không về Hải Phòng và cũng cắt gần như hết mọi quan hệ với gia đình.

Còn Oanh - Vũ Thị Oanh - 11 tuổi đã sống lang thang ở chợ Sắt và đã biết đi buôn tem phiếu... Năm 13 tuổi thì Oanh đã cầm đầu một nhóm gần chục đứa cũng vào tuổi như mình hoặc lớn hơn tí chút, sống bằng nghề móc túi. Đến năm 15 tuổi thì Oanh đã nổi lên như một thủ lĩnh của đám trẻ con lang thang khu vực chợ Sắt và sông Tam Bạc... Ngay từ ngày ấy, Oanh đã tỏ ra là một kẻ có bản lĩnh, quyết đoán khi hành động, rất mưu mẹo và thủ đoạn trong việc đối phó với các băng nhóm khác và với công an. Nhưng khi vào tuổi 16 thì Oanh đột nhiên bỏ khu vực chợ Sắt và tổ chức sông bạc ngay tại nhà mình. “Con ơi nhớ lấy lời cha. Một năm đánh bạc bằng ba năm làm” – Oanh Suốt ngày ngêu ngao câu thơ đó. Sông bạc đặt tại nhà Oanh, trong một ngõ nhỏ, lối đi ngoắt ngoéo cho nên công an phường phải mất rất nhiều công mới dẹp được và Oanh bị bắt lần đầu vào đúng hôm sinh nhật ả - ngày 16 tháng 6 năm 1977. ả bị truy tố và xử 24 tháng án treo. Suốt từ năm 1977 đến 1980, mặc dù bị án treo, Oanh vẫn sống bằng nghề cờ bạc nhưng thủ đoạn trốn tránh rất tinh vi. Đặc biệt là ả ta có hệ thống “trinh sát viên” gồm toàn bọn mười ba, mười bốn tuổi rất trung thành. Chúng giúp ả canh gác, môi giới, đưa khách đến sông bạc. Chúng cũng sẵn sàng theo lệnh Oanh đi dẹp các sông bạc khác. Giới giang hồ Hải Phòng ngày ấy vẫn còn đồn đại chuyện Oanh cướp sông bạc của thằng Quảng Béo ngoài Đồ Sơn. Sông bạc Quảng Béo là sông khá nổi tiếng ở Hải Phòng.

Mỗi ngày có không dưới năm chục người tới và chúng thu ít nhất 1 triệu... ngày đó, số tiền như vậy là khổng lồ.

Oanh đàm phán với Quảng cho chung sông nhưng bị Quảng thắng thừng từ chối. Oanh căm lắm và thề phá bằng được. Lấy cớ một lần đàn em của Oanh bị Quảng cho ăn đòn, ả quyết định tấn công sông Quảng Béo. Một hôm, vào giữa trưa, lúc sông đang đông khách, Oanh và 5 đệ tử khác ập vào. Chúng rút súng bắt tất cả ngồi im, thu hết tiền trên chiếu rồi khám thu của từng người. Sau đó, chúng bắt tất cả ngồi quây tròn lại và một thằng bê can xăng 20 lít ra đổ xung quanh, rồi vẩy cả lên quần áo, các vật dụng trong nhà. Oanh tuyên bố: “Đứa nào kêu to một tiếng, tao đốt ngay!” rồi bọn Oanh khóa trái cửa ngoài lại và biến. Chúng để lại một tên canh gác. Khi bọn trong nhà có thằng hỏi “Nó đi chưa mày” thì thằng đệ tử gác ngoài quát: “Bố mày còn ở đây!”. Thế là cả bọn im thin thít. Thằng ở ngoài chuồn luôn... Mãi sau khi có người đến tìm, chúng mới biết là bọn Oanh đã cao chạy xa bay. Vụ ấy Oanh cướp được hơn năm chục triệu và số tiền đó, ả giao cho một đứa mở quán ăn, ngoài việc bán hàng thì còn phải phục vụ miễn phí

bọn đàn em của ả ngày hai bữa cơm... Bọn đàn em thì hết sức thần phục Oanh bởi vì Oanh sống khá tình cảm với chúng và nếu có đứa nào chẳng may bị bắt thì đều được chăm lo chu đáo.

Năm 1980, Oanh chuyển nghề, không kinh doanh cờ bạc hay đi đòi nợ thuê mà chuyển sang đánh hàng do thủy thủ tàu viễn dương đưa về... Phải nói vào những năm đầu thập kỷ 80, Hải Phòng được coi là nơi tập trung hàng buôn lậu lớn nhất cả nước do các thủy thủ tàu viễn dương đưa vào, và dĩ nhiên hầu hết là hàng second-hand: xe đạp, TV, cát-xét, đầu video, quạt máy... hầu hết đều là hàng Nhật. Đánh hàng ngày đó có nhiều cách. Nhưng bọn Oanh thì thường sử dụng thuyền buồm ra đón hàng ngoài phao số 0, hoặc chờ khi tàu vào cảng... Đêm xuống, chúng cho thuyền áp mạn tàu và chuyển hàng từ trên tàu xuống thuyền. Đám thủy thủ cũng thích bán hàng cho Oanh vì ả không mấy khi cò kè, thêm bớt, thanh toán sòng phẳng và đặc biệt do băng của Oanh quá mạnh nên không dám nào dám gây sự. Theo tài liệu của cảnh sát hình sự, vào những năm đó, băng của Oanh có khoảng gần năm chục đứa, trong đó chủ yếu là bọn từ 14 đến 20 tuổi. Chúng coi Oanh như một thần tượng và sẵn sàng trừng phạt bất cứ kẻ nào định xâm lấn lãnh địa làm ăn của Oanh, thậm chí chỉ cần một lời nói xấu, một ánh mắt nhìn mà theo chúng là nhìn “đều”. Trong số này có một tên được Oanh hết sức yêu quý đó là thằng Quỷ, khi đó mới 9 tuổi. Quỷ là kẻ không cha không mẹ. Một bà cụ già bán nước chè ngoài ga Hải Phòng nhặt được hắt ngay bên đường ray tàu hỏa khi hắt còn đồ hỏn. Cụ mang về và nuôi, cho đến năm nó 7 tuổi thì bà cụ mất. Lẽ ra nó ở luôn nhà của cụ, nhưng có một ông con trai của cụ từ đâu về, đuổi thằng Quỷ đi và bán ngay ngôi nhà đó với giá một cây vàng. Thằng Quỷ sống lang thang cầu bơ cầu bất và đi xin ăn. Nó hai lần bị bắt đưa vào trường giáo dưỡng nhưng chưa nơi nào nó ở được 6 tháng. Oanh thấy thằng này mặt mũi sáng sủa, lanh lợi lại có nhưng tố chất rất “giang hồ” nên đã nhận về và giao cho nó canh gác sòng bạc. Thằng Quỷ nhanh chóng trưởng thành và trở thành cánh tay đắc lực của Oanh trong mọi công việc. Oanh nhận Quỷ làm em nuôi và giao cho nó cai quản đám vệ sĩ, mặc dù lúc đó Quỷ còn rất ít tuổi so với nhiều tên khác trong băng.

Theo tài liệu trình sát thì ngay từ năm 1984 Oanh đã có một số tài sản khổng lồ trị giá hàng trăm cây vàng, nhưng không ai biết số vàng đó đã đi đâu. Cũng trong năm 1984, Oanh đã chỉ huy một vụ cướp tù ngay tại toà án khá nổi tiếng. Vụ cướp tù này tuy không thành và cũng không có chứng cứ nào để buộc tội Oanh, nhưng giới giang hồ thì tất cả đều khiếp Oanh. Cũng vào những năm này, Oanh đã có mối tình đầu tiên - đó là cuộc tình với Lê Minh, thuyền phó một con tàu viễn dương. Lê Minh lúc này đã 35 tuổi và có vợ, có một con trai. Vợ Minh làm nghề bán thịt lợn của cửa hàng mậu dịch trong chợ Sắt. Thời bao cấp, lấy được cô vợ bán thịt lợn là một điều may mắn cho cả họ và gia đình hoàn toàn có thể tự hào về có người bán thịt lợn của cửa hàng nhà nước. Nhưng khi Lê Minh đi tàu viễn dương, giàu có thì cô vợ cũng thay đổi. Cô xin nghỉ việc, ở nhà sống bằng tiền của chồng. “No cơm ấm cật, giậm giậm chân tay”, chồng thì lại hay đi xa, có khi hàng ba bốn tháng mới về, thế là cô ta toàn gọi bọn đi đực đến nhà... Chính Oanh là người đã phát hiện ra điều đó bởi vì Oanh tiêu thụ hàng cho Lê Minh, cho nên hay đến nhà và cũng thân cả với vợ Minh...

Khi thấy vợ Lê Minh phản bội chồng, Oanh sôi máu và cho đám đàn em trị bọn đi đực kia đến khốn khổ khốn nạn. Nghe nói là có một tên để thoát cảnh bị... thiến đã phải nộp cho Oanh hai chục triệu. Số tiền ấy cũng do vợ Lê Minh lấy cắp của chồng đem nộp để cứu tên kia.

Lê Minh đi xa về, biết chuyện, bèn đến cảm ơn Oanh. Và rồi giữa hai người tình cảm đã nảy sinh. Oanh thì mê Minh và coi đó là một mẫu đàn ông thực sự. Còn Minh, lúc đầu cũng là chỉ lợi dụng cô gái giang hồ nhưng lại có trái tim đa cảm. Thế rồi trong những lúc yêu nhau say đắm, Minh cao hứng hứa sẽ lấy Oanh làm vợ. Oanh đưa gần hết số vàng đã tích góp được cho Minh đi buôn. Lần nào về, lời lãi bao nhiêu, Minh cũng đều tính toán với Oanh sòng phẳng. Nhưng rồi cũng không thấy Minh bỏ vợ và xem chừng vợ chồng anh ta lại có vẻ quấn quít nhau hơn. Mỗi lần gặp nhau, mặc dù Oanh ra sức chiều chuộng, chăm sóc Minh, nhưng sự lạnh nhạt vẫn dần dà len vào giữa hai người mà xuất phát từ Minh. Oanh đau khổ ngấm ngấm nhưng vẫn nghiêng rằng chịu đựng và chỉ mong một ngày nào đó được làm vợ của Minh.

Oanh có lần tâm sự với một người phụ nữ đã đứng tuổi.

- Chị ạ, làm thế nào để cho anh ấy dứt mụ vợ đi?

Người phụ nữ cười phá lên:

- Em ơi là em. Em ngây thơ lắm. Trời ơi, một người sống kiếp giang hồ từ bé như em mà lại còn tin vào lời mấy thằng đàn ông như Lê Minh. Người ta có câu “đàn ông nông nổi giống khơi, đàn bà sâu sắc như coi đưng trâu...” Loại như Lê Minh, trước khi nghĩ đến chuyện chung sống với người khác, nó phải nghĩ đến sự nghiệp, đến con đường công danh, rồi còn con cái. Nó là thuyền trưởng một tàu viễn dương, nếu bỏ vợ, lấy một gái giang hồ như em mà chỉ nhắc đến tên thì ba phần tư dân thành phố cảng biết đến... có

được không? Có cơ quan nào đồng ý không? Còn nếu nó dám từ bỏ chức vụ, từ bỏ mọi thứ đang có như hiện nay để lấy em thì đó chỉ có thể là chuyện tiểu thuyết hoặc nó... điên!

- Nhưng sao anh ấy vẫn hứa...

- Thế chả nhẽ nó bảo này cô, tôi chán cô lắm rồi, hãy đi đi, để cho tôi yên. Nó sẽ lạnh nhạt, hờ hững ngay cả khi lên giường ngủ với em... cho đến lúc em phải tự hiểu.

Nghe nói đến thế, Oanh ôm mặt khóc rưng rức.

- Nghe nói em đưa cho nó nhiều tiền lắm phải không?

- Vâng, gần bốn trăm cây vàng và toàn bộ số đất em mua được trên Hà Nội.

- Trời ơi, đến thế cơ à? Em phải tìm cách lấy lại số tiền đó bằng cách mềm dẻo nhất, còn nếu không, phải dùng luật rừng.

- Thế này thì em còn thiết gì tiền nữa.

- Nhưng đó là mồ hôi nước mắt của em làm ra, em phải giữ, phải bảo vệ chứ. Loại như thằng ấy, em cứ bảo bọn đàn em... Già đòn non nhẽ em ạ. Có những loại người phải nhờ pháp luật nhà nước, nhưng với những loại không có nhân cách thì phải có thứ luật của riêng mình, đó là luật giang hồ.... Với kẻ giết người, kẻ ăn cắp, còn có thể tha thứ được. Nhưng với kẻ không có nhân cách thì không tha được!

Sau lần nói chuyện ấy, Oanh càng cảm nhận được điều chị ta nói là đúng, nhưng vẫn cố bầu vịu lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi....

Càng ngày việc buôn bán đánh quả hàng tàu viễn dương càng khó khăn, nhất là từ những năm đầu thập kỷ 90 thì cánh thủy thủ tàu viễn dương không còn tung hoành như trước nữa. Oanh lại quay trở về nghề cũ là lập sòng bạc. Một mình ả cai quản ba sòng bạc và không dừng ở đây, Oanh còn chỉ huy đi đòi nợ thuê, và đâm thuê chém mướn. Hình như nổi thất vọng trong tình yêu khiến Oanh trở nên độc ác, tàn nhẫn và không còn biết rung động trước những nỗi đau đớn của người khác. Vì có đám đàn em đao búa, vì có uy tín trong giới giang hồ cho nên Oanh đã trở thành cứu tinh của nhiều người bị quỵt nợ. Có những trường hợp vợ của một ông Phó chủ tịch tỉnh cũng phải nhờ Oanh đi đòi nợ, có công ty cũng phải thuê Oanh đòi tiền... Và rồi Oanh còn “giải quyết” tranh chấp đất đai, nhà cửa... tất cả cũng đều bằng thứ luật giang hồ. Phải công nhận rằng khi hiệu lực quản lý của chính quyền kém, sự quan liêu, thờ ơ với người dân của một số cán bộ chính quyền thì đó chính là nguyên nhân cho những tổ chức tội phạm như của Oanh Sói tồn tại. Và nhiều người coi đó là một thứ công cụ giải quyết mâu thuẫn nhanh gọn, có hiệu quả hơn cơ quan luật pháp. Tại sao lại có biệt hiệu là Oanh Sói? Biệt hiệu đó xuất hiện cũng vào thời gian này bởi lẽ Oanh quá ác và nhẫn tâm. Năm 1994, Oanh bị bắt quả tang về tổ chức đánh bạc. Lúc đó ta thu được hơn ba trăm triệu cùng nhiều tài sản cầm cố khác và toà án đã kết án mụ 5 năm tù.

Trong thời gian Oanh đi tù thì Lê Minh đã thôi nghề thuyền trưởng và lập công ty trách nhiệm hữu hạn. Có vốn lớn, lại có kinh nghiệm kinh doanh và đặc biệt là trong những năm làm thủy thủ, Minh có quen biết nhiều với bọn buôn lậu quốc tế ở Hồng Kông, Đài Loan, Singapore... Chính bọn này đã rút hàng trả chậm cho Minh và bày cho Minh cách nhập xe khung gầm về hoán cải thành xe du lịch. Minh không thể làm ăn ở đất Hải Phòng bởi lẽ dễ bị lộ và hấn vẫn rất sợ có một ngày nào đó, Oanh sẽ trả thù. Ngày mai, chúng tôi sẽ giới thiệu với các anh một thẩm phán, người đã xét xử Oanh Sói. Chính Lê Minh đã đề nghị với ông là hãy xử cho Oanh thật nặng, hết khung hình phạt của loại tội tổ chức cờ bạc là 12 năm tù và giao cho công an điều tra thêm về một số vụ trọng án mà không tìm ra thủ phạm. Hấn hứa biểu vị thẩm phán này một chiếc xe Dream, nhưng đã bị ông chửi cho một trận nên thân.

Lê Minh trở thành một doanh nhân giỏi và vì có tiền nên hấn có được mối quan hệ khá rộng với quan chức của nhiều bộ, nhiều ngành...

Dương ngừng kể:

- Thôi, việc này chắc các ông chả lạ gì vì nó xảy ra ở địa bàn tỉnh các ông...

Tường và Đức nghe xong câu chuyện mà Dương kể, các anh thấy nao nao trong lòng.

- Thật là một cô gái tội nghiệp. Thế còn thằng Quỷ, tại sao nó lại sang làm con nuôi Lê Minh?

- Trong thời kỳ Minh và Oanh yêu nhau thâm thiết thì thằng Quỷ được giao nhiệm vụ như là giao liên kiêm cảnh giới và cũng là người giúp Minh để lừa vợ hấn trong những lần đi chơi với Oanh. Vợ Minh thì cứ tin rằng nếu đi đâu mà có thằng cháu là “yên tâm” rồi. Chính Lê Minh đề nghị với Oanh là cho thằng Quỷ về ở nhà mình, vừa là trông nom nhà cửa, vừa là để theo dõi bà vợ trong những lúc hấn đi xa. Khi Oanh vào tù thì Minh chính thức nhận hấn làm con nuôi... cũng vì vậy mà Quỷ bị bọn giang hồ coi khinh.

- Như vậy có khả năng này không? Sau khi ra tù, thấy làm ăn khốn khó và thấy Minh ngày càng phát lên như điều, Oanh điên tiết và đòi lại Minh số tiền ngày xưa và đe sẽ tố cáo Minh. Để bảo toàn danh dự và cũng là để quỵt số tiền đó, Minh đã sai người hạ thủ Oanh.

- Logic thì có thể như vậy, nhưng vấn đề là chứng cứ. Kẽ mà nắm tất cả mọi bí mật chính là thằng Quỳ. Bây giờ các ông phải tập trung truy bắt bằng được thằng Quỳ.

Chiếc máy điện thoại di động trong túi quần của Tường rung lên nhẹ. Anh mở ra xem thì đó là số máy của giám đốc Công an tỉnh.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi nghe đây ạ.

- Đồng chí đang ở Hải Phòng phải không? Về văn phòng tôi ngay. Thuê xe taxi mà về. Có việc khẩn cấp đây. Sớm phút nào hay phút đó.

- Báo cáo rõ.

Quay sang Dương, Tường bảo:

- Thế là ước mơ nằm gác chân lên nhau ngủ hôm nay phải hoãn rồi. Giám đốc gọi phải về ngay. Chắc là có chuyện rồi. Ông gọi cho tôi cái taxi.

- Không được đi taxi lúc này. Lấy xe đơn vị tôi. Còn tài liệu về các nhóm đối tượng, tôi sẽ cho gửi ngay ngày mai.

- Cám ơn người anh em..

*

Ba gã người Đài Loan rời khách sạn đi lên Lào Cai. Trong vai những người khách du lịch, chúng thuê phòng nghỉ ở ngay tại nhà nghỉ do tên Quỳ mới thuê lại. Nhà nghỉ không có tên chỉ có số “Nhà Nghỉ 102”. Quỳ thấy có khách du lịch Trung Quốc tới thì đơn giản:

- Các anh nghỉ ở đây, nếu có nhu cầu gì thì chúng tôi phục vụ chu đáo.

Một gã có bộ mặt rất hiền lành nói:

- Chúng tôi là người Hoa ở Chợ Lớn ra đi du lịch phía Bắc và nếu có điều kiện thì sang bên Trung Quốc thăm mấy người bà con. Ngày trước họ cũng ở quận 5, nhưng đến năm 1978 thì đã về nước. Đi sang Trung Quốc có khó không?

- Không khó, không khó - Quỳ xua tay - Có hai cách đi. Cách thứ nhất là ra công an tỉnh xin - làm hộ chiếu. Cách này đi thì an toàn, nhưng mất thời gian, mà thời gian thì chắc các anh không có nhiều. Cách thứ hai là đi theo đường tiểu ngạch... Có người dẫn đưa các anh vượt sông, sang bên kia rồi hẹn ngày giờ đưa các anh về.

- Nhưng công an Trung Quốc có làm khó dễ không?

- Các anh là đồng bào của họ, chắc không có vấn đề gì. Nhưng dù sao thì cũng nên chuẩn bị ít tiền lẻ...

- Chúng tôi hiểu. Anh là ông chủ, ở đây chắc đã lâu. Ngày mai anh dẫn chúng tôi đi chơi Sapa được không? Thuê luôn cho một chiếc ô tô và nếu có vài ba cô gái đi cùng để nói chuyện thì càng vui... Sáng đi, tối về, hay nếu thích thì nghỉ lại Sapa.

- Được, được. Các anh cứ yên tâm. Tôi nay sẽ đưa các em đến cho các anh duyệt. Còn việc đưa các anh đi Trung Quốc... Tôi sẽ lo. Cứ yên tâm đi. À mà cũng phải nói đến chi phí...

Một gã Đài Loan ngắt lời:

- Không cần chi ly quá. Tôi đưa trước cho anh năm triệu, vừa là tiền phòng, tiền ô tô, tiền thuê người hướng dẫn du lịch... còn tiền cho các em, chúng tôi tự chi, tiền đi Trung Quốc, tính sau.

Quỳ mừng rơn. Hắn đích thân đưa khách đi chọn phòng. Trong lúc đi, một gã Đài Loan, thấy áo của Quỳ cộm lên, hần cảnh giác, đưa tay ôm ngang lưng Quỳ và sờ thấy khẩu súng. Hắn hỏi ngay:

- Anh có súng ngắn à?

- Súng đồ chơi Trung Quốc, có cái để dọa mấy thằng càn quấy - Quỳ cười nói như không, nhưng điều đó không qua được sự cảnh giác của ba gã sát thủ.

Thu xếp phòng cho ba người xong, Quỳ lao sang chỗ thằng Huy, đang ở nhà nghỉ Việt-Trung cách đó gần năm trăm mét.

- Huy à, chỗ tao có mấy thằng khách Chợ Lớn, chịu chơi lắm. Chúng đòi đi chơi Sapa, có cả gái đi cùng rồi sang Trung Quốc và muốn mình tổ chức cho nó đi theo đường tiểu ngạch. Mình mới lên đây, đã biết Sapa như thế nào, cũng chẳng biết sang Trung Quốc ra sao...

- Khó gì. Anh thuê cho chúng mấy con cave bản địa. Bọn đấy thì có xó xỉnh nào mà chúng không biết. Chúng mình đã nấp trên này, càng ít xuất đầu lộ diện ít càng tốt. Anh cứ nên giả vờ ốm, thế là yên.

Quỳ gật gù rồi nói thêm:

- Có lẽ anh em mình sinh cơ lập nghiệp trên này thôi. Tao đang tính là với số tiền mình có, mua bég lấy một ngôi nhà trên này, vừa làm nhà nghỉ, vừa làm nơi buôn bán, chúng mày tính thế nào?

- Bọn em đi theo anh, sống chết là trong tay anh... Anh thấy nên thế nào thì cứ làm như thế.

- Nói thế không được. Bây giờ ba anh em mình phải “ba cây chụm lại thành hòn núi cao”. Có việc gì thì phải cùng bàn. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu... Được rồi, mày bàn với bà chị. Cứ nói là gia đình tao ở Hà Nội sẽ giúp tiền cho để làm ăn trên này. Nhờ bà ấy tìm cho ngôi nhà nào gần chợ...

*

Văn phòng Interpol Việt Nam tại 46 đường Trần Phú Hà Nội. Một nhân viên điện toán cầm bản điện mật của cảnh sát Đài Loan gửi Interpol Việt Nam đưa cho ông Chánh văn phòng. Chánh văn phòng đọc bức điện xong, ông nói:

- Đồng chí thảo điện khẩn, đề nghị Interpol Đài Loan gửi cho ảnh nhận dạng ba tên này, đồng thời làm báo cáo gửi lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát, Tổng cục An ninh.... Nào, tôi đọc, đồng chí ghi đi.

- Kính gửi.... - Rồi, gửi ai thì biết rồi đây - Văn phòng Cảnh sát Đài Loan vừa có điện khẩn thông báo cho văn phòng Interpol Việt Nam về việc ba đối tượng được coi là sát thủ cao cấp của băng đảng 14K tại Đài Loan đột nhiên vắng mặt đã ba ngày. Ba tên đó là Chung Quan Sinh, Trương Hiệp Mã và Chung Quan Chu... Đây là ba tên được coi là nguy hiểm nhất của 14K, chuyên làm nhiệm vụ đi giết người thuê. Theo thông tin mà cảnh sát Đài Loan nắm được thì ba tên này đã đi Thái Lan có thể dưới các tên giả và hộ chiếu giả và sau đó sẽ vào Việt Nam... - Xong chưa? Rồi - Kính báo cáo để các đồng chí lãnh đạo chỉ đạo các

đơn vị nghiệp vụ theo dõi. Văn phòng Interpol sẽ tiếp tục liên lạc với cảnh sát Đài Loan để nắm thêm thông tin.

*

Tại phòng làm việc của giám đốc Công An tỉnh Trần Phúc có Trưởng phòng Cảnh sát điều tra, Trưởng phòng An ninh Xuất nhập cảnh, Trưởng Công an thành phố, Trưởng phòng Cảnh sát Quản lý trật tự trị an, hai cảnh sát hình sự Lưu và Tâm, cảnh sát điều tra Thành. Giám đốc giờ tay nhìn đồng hồ.

- Hai tiếng rồi mà chưa về tới nơi.

Ông vừa nói vậy thì có tiếng gõ cửa phòng. Tường và Đức vào. Giám đốc cười nhẹ nhõm:

- Tôi tưởng cậu lại lo đi bán mấy cái điều hòa thì chuyến này tôi cách chức thật. Thế nào, kết quả chuyến đi ra sao?

- Báo cáo thủ trưởng, mới được một nửa ạ.

- Nửa nào được và nửa nào chưa được?

- Được hiểu thêm về Oanh và Lê Minh cũng như toàn bộ mâu thuẫn của chúng, về lai lịch Lê Minh, nhưng chưa được là chưa hàn huyên được với Dương.

- Rồi, xong vụ này, tôi cho cậu xuống ở với nó mười ngày. Chắc được hai ngày thì nó đuôi khéo. Thôi bây giờ ta vào việc. Tổng cục Cảnh sát vừa có công văn tối khẩn gửi công an các tỉnh, các đơn vị nghiệp vụ. Cảnh sát Đài Loan cho biết là có ba tên sát thủ chuyên nghiệp của băng đảng tội phạm 14k, hiện là đối tượng theo dõi thường xuyên của cảnh sát đột nhiên biến mất. Có khả năng là chúng dùng hộ chiếu giả đi Thái Lan và rất có khả năng chúng vào Việt Nam. Hiện đang chờ an ninh cửa khẩu Thái Lan xác nhận tin này. Tuy nhiên, chúng ta phải hết sức lưu ý bởi vì ít hôm trước, Vương Văn Lý, trợ lý của Lê Minh đột nhiên sang Đài Loan và đi chỉ có hai ngày. Không phải là đi du lịch, không ký kết hợp đồng kinh tế, vậy thì đi để làm gì... Tôi ngại là ba tên đó đã vào Việt Nam.

Một nhân viên văn phòng tổng hợp vào, cầm một báo cáo đưa cho giám đốc. Ông đọc xong và gật gù:

- Thế mới biết linh cảm của mình ghê thật. Bên Tổng cục An ninh mới có công văn thông báo đây. Trong chuyến bay Thái Lan-Hà Nội ngày 14 có ba người khách mang hộ chiếu Đài Loan. Nhưng đối chiếu với tên mà cảnh sát Đài Loan thông báo thì lại khác. Ba người này cũng không nằm trong danh sách cấm nhập.

Trước mắt, tôi quyết định thế này. Báo cáo khẩn cấp cho lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát biết những nghi vấn của ta và đề nghị lãnh đạo điện cho công an tất cả các tỉnh rà soát toàn bộ khách sạn, nhà nghỉ xem có những tên nào như thế không. Đồng chí Đắc tập trung toàn bộ cảnh sát điều tra lần từ sân bay về xem ba tên đó đi xe nào, nghỉ ở khách sạn nào. Tập trung vào những khách sạn của Lê Minh. Còn công an thành phố cho rà soát các nhà nghỉ, khách sạn, nhưng không làm ồn ào. Càng kín càng tốt. Các đồng chí cảnh sát hình sự có tin gì không?

Lưu báo cáo:

- Thực hiện lệnh của giám đốc, chúng tôi đã có cơ sở giám sát toàn bộ di biến động của các đối tượng chính. Về Vương Văn Lý, trước khi đi Đài Loan thì có ba ngày đi nghỉ mát trên Sapa với hai nhân viên trong Ban bảo vệ văn phòng Tổng công ty Minh Đức. Tuy nhiên chúng tôi cũng đã xác minh là Lý không nghỉ ở Sapa mà chỉ ở Lào Cai, tại khách sạn Hữu Nghị II. Hằng ngày cùng các nhân viên bảo vệ đi lang

thang, chụp ảnh. Hắn mang theo một chiếc máy ảnh Canon có thêm một ống kính zoom 80-300. Chúng tôi cũng bố trí cơ sở tiếp cận hai tên bảo vệ nhưng không có thêm được thông tin gì. Chỉ có điều là khi đi thì tâm trạng của chúng rất lo lắng nhưng khi về lại rất vui. Và có điều lạ là lần này chính tay Lý lái xe đi chứ không dùng lái xe của công.

- Lạ nhỉ, lên Lào Cai mà lại không đi Sapa thì để làm gì? - Giám đốc đứng dậy đi quanh phòng làm việc và tự hỏi, rồi ông nói quả quyết - Đức, Lưu và Tâm đi ngay Lào Cai. Rất có thể chúng tìm ra nơi ẩn của thằng Quỷ và chúng đã đi thuê bọn sát thủ Đài Loan về để giết thằng Quỷ cũng như hai tên đồng bọn. Các đồng chí lên ngay, tôi sẽ điện cho Giám đốc Công an tỉnh Lào Cai, các anh ấy sẽ giúp đỡ. Nếu phát hiện thấy ba tên Đài Loan kia, các đồng chí cứ tìm cách công khai vô hiệu hóa chúng... Còn nếu thấy tên Quỷ, báo cáo công an tỉnh, bắt bí mật, khai thác tại chỗ. Đồng chí Đắc phải bố trí lực lượng giám sát toàn bộ biến động của Lê Minh, đề nghị Tổng cục An ninh đưa hắn vào diện cấm xuất cảnh tạm thời trong một tháng. Phòng Cảnh sát Kinh tế bố trí lực lượng, theo dõi chặt chẽ các công ty vệ tinh của Lê Minh, ngăn chặn việc chúng tiêu hủy hồ sơ, giấy tờ... Ngoài ra phải tìm cách không cho chúng chuyển tiền ra nước ngoài.

Vũ Văn Đắc rụt rè:

- Thưa anh, với ngân ấy biện pháp, e rằng lộ mất. Chi bằng cứ cho khởi tố điều tra, sau đó áp dụng những biện pháp ngăn chặn khác thì dễ hơn.

- Ai chả biết nếu được như thế thì đơn giản quá. Khởi tố điều tra xong, cấm xuất cảnh, cấm đi khỏi nơi cư trú, phong tỏa tài khoản, niêm phong kết tiền, tù hồ sơ... Nhưng bây giờ khởi tố hắn vì lý do gì. Ngay chuyện thằng con nuôi lấy cắp tiền tỉ của hắn bỏ trốn, hắn cũng không nói cho ai biết cơ mà. Giả dụ không bắt được tên Quỷ, không tìm ra được chứng cứ nó giết Oanh thì có mà đại họa. Sắp đến ngày bầu cử, khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc khởi công đến nơi rồi... Vậy mà công an lại “hành doanh nghiệp”... Chà chà, cái vạ này ai gánh cho đây! Bài học về năm côngtenơ hàng hôm nọ vẫn còn nóng. Mấy ông trên ủy ban đòi cách chức Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế. Đơn kiện đã gửi về tận Bộ, Thanh tra có văn bản yêu cầu giải trình kia...

- Báo cáo giám đốc. Cho phép tôi đi Lào Cai - Tường đề nghị

- Không, đồng chí phải ở nhà, còn nhiều việc liên quan đến Lê Minh mà đồng chí phải chỉ huy. Ngay trong những ngày này, đồng chí tìm cho ra bằng được những chứng cứ về việc Hải quan Tân Phú nhận hối lộ của Lê Minh và những thủ đoạn chúng cất niêm phong, chế tạo niêm phong giả, ngoài ra đồng chí phải tổ chức người giám sát Lê Minh và cả lão Cheng nữa. Còn việc đồng chí Cường, tôi đã giao cho phòng Bảo vệ nội bộ làm. Tuy nhiên, bây giờ cũng không thể đưa đồng chí ấy vào cuộc này được.

*

Cường ngồi ở phòng làm việc nét mặt đăm chiêu, đầy vẻ ưu tư trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ: "Lạ thật, mấy hôm nay, hình như bên cảnh sát điều tra đang làm vụ án nào quan trọng mà lệnh trực chiến suốt ngày... Chả lẽ mình đã bị loại ra khỏi cuộc?" Cường buồn bực, đứng ngồi không yên. Anh đi ra khỏi phòng và đi lang thang từ tầng 2 lên tầng 3. Có tiếng nói chuyện ở đội Đặc nhiệm, Cường lắng nghe tiếng nói từ bên trong:

- Mình không hiểu quân điều tra đang làm án nào mà xem ra căng thẳng lắm.

- Mấy hôm vừa rồi vào trong văn phòng Tổng hợp, hai lần gặp ông Tường từ phòng Giám đốc đi ra. Mà này, các cậu có thấy vụ kỷ luật ông Tường lạ không... Tớ cóc tin đấy là kỷ luật thật. Hình như đang có chuyên án nào do bộ chỉ đạo mà phải đưa Tường ra ngoài để điều tra.

- Tớ lo cho Trưởng phòng của mình. Thằng con bên Úc thì bị bắt vì tội nghiện hút và buôn bán ma túy. Vợ thì lên gặp giám đốc khóc lên khóc xuống. Chắc chắn chuyên án này mà do quân điều tra độc lập làm, gạt lính hình sự ra ngoài thì rõ ràng Trưởng phòng mình có vấn đề. Đơn giản là cấp trên sợ lộ...

- Thằng Tâm, Lưu vẫn đến chỗ ông Tường...

Cường đẩy cửa bước vào. Cả năm anh em đặc nhiệm trong đó có đội trưởng Quân tái mặt. Mọi người đứng dậy, lúng búng chào. Cường hỏi, giọng không ra vui mà cũng chẳng buồn:

- Các cậu nói lại những điều vừa rồi cho tôi nghe nào.

Mọi người im bật sợ hãi. Lúc lâu sau, Quân

- Xin lỗi anh, chẳng qua là anh em cũng thấy là lạ thế nào ấy nên mới suy diễn...

- Tôi cũng thấy điều đó. Thôi, Quân tìm cho tôi cậu Lưu và cậu Tâm.

- Báo cáo anh, vẫn đang học trên Hà Nội.

- Không phải đâu, ban giám đốc điều hai cậu ấy vào việc gì đó và giấu không cho tôi biết. Trưởng phòng mà không biết lính của mình đang đi làm gì thì chắc là mình bị đưa vào diện hiềm nghi rồi..

Cường nói xong rồi ngửa mặt lên trời cười khô khốc và trở về phòng.

Buổi chiều, Cường xách vợt đi đánh tennis. Nhưng Cường đánh như người vô hồn. Một người đang chờ đánh, cũng là công an nhưng ở an ninh. Thấy Cường chơi quá kém, anh cười:

- Thôi, về đi. Ông đang phải tập trung đi lùng mấy thằng sát thủ Đài Loan, tâm trí đâu mà chơi?

- Sát thủ nào? Các ông an ninh, nhìn đâu cũng thấy địch?

- Thôi đi ông, chả lẽ bí mật với cả bọn tôi à? Quân cảnh sát điều tra rồi an ninh điều tra đang lục tung từng buồng khách sạn kia kìa. Chắc là lính hình sự được giao việc khác chứ gì?

Cường cười nhăn nhó rồi ra về. Cường đến thẳng chỗ văn phòng Lê Minh. Minh đang đứng giới thiệu sa bàn mô hình khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc với Phó chủ tịch tỉnh, Lê Văn Chi và một số cán bộ của Bộ Kế hoạch và Đầu tư, Bộ Tài Chính... Thấy Cường, Minh vui vẻ giới thiệu:

- Báo cáo các anh, đây là Trung tá Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự công an tỉnh.

- Chào anh... Chào các anh.

Ông Năm Chi, Phó chủ tịch tỉnh nói kẻ cả:

- Hay quá, có cảnh sát hình sự chứ không phải mấy ông kinh tế. Sau này khi dự án đưa vào khai thác, giữa hai bên phải có sự phối hợp chặt chẽ để chống tội phạm hình sự. Mà theo tôi, tốt nhất là anh Lê Minh ký hợp đồng với Phòng Cảnh sát Hình sự để anh em bảo vệ cho.... Không phải là đứng gác thay cho bảo vệ công ty đâu mà là làm công tác phòng ngừa.

- Anh Năm hiểu lính hình sự quá.

- Làm sao lại không hiểu. Lính hình sự là khổ cực nhất, nghèo nhất, nhưng tính nết cũng ngang nhất đấy. Chả thể mà hình như các ông to bà lớn không ai cho con vào làm cảnh sát hình sự. Các đơn vị kinh tế, nếu có điều kiện thì phải giúp đỡ công an. Đầu tư cho công tác an ninh, giữ gìn trật tự là đầu tư cơ bản nhất đấy. Tỉnh mình, nếu trật tự trị an không ra gì, ai dám vào đầu tư.

Lê Minh cảm thấy việc Cường đường đột tới đây chắc có chuyện gì cần nói, nhưng đang lúc lắm quan khách nên không tiện hỏi. Lợi dụng lúc mọi người đang nói chuyện, Lê Minh nói nhỏ:

- Bây giờ tối chúng mình đi ăn tối ở khách sạn nhé. Tối nay có tin vui, tôi chiêu đãi ông một nghỉ.

*

Có lẽ chưa khi nào Cường cùng Lê Minh lại phải ăn cơm trong không khí buồn tẻ như thế này, mặc dù trên mâm là những món ăn hiếm quý cực kỳ đắt tiền. Cường buồn bã:

- Tôi đang ở tình trạng tiến thoái lưỡng nan rồi. Vợ tôi vì đau chuyện thằng con bị bắt đã lên nói linh tinh với giám đốc, kể cả chuyện tôi có tiền cho con đi nước ngoài cũng là do ông giúp đỡ..

- Nếu chỉ có thế thì vấn đề gì? Nhưng Giám đốc đã có ý kiến gì chưa?

- Chưa mới lạ chứ!

- Ông yên tâm đi, không ai dám động đến lông chân ông đâu. Tôi đã nói với mấy anh ở Thường vụ và Ủy ban tỉnh rồi. Lần này không giới thiệu Trần Phúc vào chấp hành nữa, mà nếu có giới thiệu thì cũng phải gạt ra, để Hoàng Văn Trung thay. Đã không trúng Ban chấp hành Đảng bộ tỉnh thì chỉ có mà đi lên Bộ làm chuyên viên. Trần Phúc biết thừa ông thân với tôi cho nên vẫn còn dè chừng. Tôi trúng cử Hội đồng nhân dân tỉnh, tôi sẽ công khai chuyện giúp ông cho con đi học. Chuyện tôi giúp ông cho con đi học hoặc chuyện tôi trợ cấp học bổng cho gần 50 sinh viên của tỉnh đi học đại học thì có khác gì nhau.

- Có điều lạ là mấy hôm nay, quân điều tra đi lùng ba thằng sát thủ của Đài Loan mới sang ghê lắm.

Cường nói xong, nhìn xoáy vào Lê Minh xem có phản ứng gì không. Quả nhiên, thấy ánh mắt của Minh tối xam lại. Lặng đi một lát, Minh trở lại tự nhiên:

- Khéo lại có mấy thằng du lịch ba lô, nhìn gà hóa cuốc. Nó sang lâu chưa?

- Nghe nói là cũng dăm ngày rồi. Có điều là mọi khi đi lùng bắt, thế nào cũng có quân đặc nhiệm của hình sự tham gia, lần này, bọn tôi không ai biết gì. Anh em trong đơn vị cũng xôn xao, họ cho là tôi có vấn đề trong quan hệ với Tiên Chi ngày trước và với ông, lại không kê khai đất đai cho nên bị thất sủng với Ban giám đốc. Ông dạo này buôn bán với thằng Tường thế nào?

- Ông quan hệ với tôi thì làm sao? Ngày xưa tôi giúp ông, giúp công an tỉnh này phá bao nhiêu vụ án, vậy là quan hệ xấu ư? Còn chuyện ông với thằng Tiên, thì chính ông đã phá vụ án đó... Ông cứ yên tâm đi. Có cho kẹo, công an tỉnh này cũng không dám đụng đến tôi. Còn chuyện cậu Tường. Cậu ta tuy mới bước vào thương trường nhưng cũng láu cá ra phết. Mấy lần biếu quà Giám đốc máy nghe, tủ lạnh rồi. Từ khi chọn Tường làm đại lý, cũng đỡ hẳn sự quấy nhiễu của cảnh sát kinh tế. Chỗ thằng Lân hải quan với Tường ngày xưa cùng là bạn học nên cũng thuận lợi nhiều cho việc nhập hàng.

- Dạo này, anh em thấy Tường hay vào chỗ phòng Giám đốc...

- Thế à. Lính về thăm thủ trưởng thì có gì lạ đâu?

- Ông chả hiểu gì cả, nếu thăm sao không đến nhà? Đàng này lại cứ đi công sau, đến phòng làm việc.. Tôi ngờ là nó đang thực hiện nhiệm vụ gì đó rất quan trọng.

- Tôi theo dõi thằng Tường rất chặt. Tuy chưa tin trăm phần trăm nhưng cũng không đến nỗi quá nghi ngờ. Ông biết không, mới làm với tôi có vài tháng mà nó đã kiếm được hơn ba trăm triệu, liệu nó có điên không mà phản lại tôi.

- Tôi lại sợ nó là thằng không cần tiền?

- Hơ hơ...Thằng nào mà chả cần tiền. Muốn thành đạt thời nay thì phải là người có trí tuệ. Nhưng có trí tuệ không thì cũng chỉ còng lưng đi hầu thằng ngu mà thôi. Muốn vượt lên thì phải có quan hệ. Quan hệ càng rộng càng tốt. Nhưng muốn có quan hệ thì phải có tiền tệ, không có tiền cũng chả ai thèm quan hệ với mình... Mà muốn có tiền thì phải có huynh đệ. “Giàu vì bạn, sang vì vợ” Các cụ đã dạy rồi và cuối cùng phải có người bảo vệ mình. Không có năm cái vắn “ệ” đó thì thông minh bằng giò cũng vứt.

Lê Minh bảo giám đốc khách sạn đưa gái vào tiếp Cường còn hắn chạy sang phòng bên cạnh và gọi điện thoại cho Cheng:

- Ông Cheng à, mấy người bạn đó ông nên bảo họ đừng đi du lịch nữa. Trời có bão lớn đấy. Mấy hôm nay ngột ngạt quá rồi. Khí tượng đã nhìn thấy tâm bão... Khi nào đẹp trời hãy đi... Vâng, chắc chắn. Quay về ngay thôi. Sao, không kịp nữa à.

Minh buông máy, mặt tái nhợt và tay run bần. Một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, Minh quay trở lại bàn tiệc và bảo cô gái đang ngồi trong lòng Cường:

- Anh bạn anh đây rất buồn và mệt mỏi, hãy đưa anh ấy đi giải trí, nếu anh ấy vui là em có thưởng đấy.

*

Lê Minh trở về nhà và gọi điện thoại bảo Hoàn và Lý:

- Bây giờ chúng bay có cách nào liên lạc được với ba thằng Đài Loan ấy không?

- Không biết chúng nó ở đâu cả. Điện thoại di động chúng cũng có nhưng không cho mình biết số. Bọn chúng đã nói với em là khi chúng ra tay, không ai được can thiệp. Có chuyện gì vậy anh?

- Cảnh sát điều tra và an ninh huy động tất cả quân đi tìm ba thằng ấy. Riêng cảnh sát hình sự thì lại không được gọi, chúng tỏ tay Cường bị nghi rồi..

- Bọn chúng nó hứa với em, muộn nhất là một tuần chúng nó sẽ xong việc. Hôm nay là bốn ngày.

- Sao lúc chúng nó đi Lào Cai, mà không cử người đi theo?

- Trong số ấy có một thằng ngày xưa cũng đã ở Lào Cai, năm 1979 nó mới chạy về Trung Quốc, cho nên nó rất thuộc địa bàn Lào Cai. Chúng yêu cầu là không có ai đi theo, và nếu chúng phát hiện ra thì chúng sẽ thổi ngay lập tức.

- Bây giờ chúng này ra một trạm điện thoại công cộng, gọi cho thằng Quý, bảo nó biến ngay sang Trung Quốc, với số tiền nó mang theo lớn như vậy nó đi Mỹ cũng được.

Hoàn bảo:

- Gọi máy di động của em cũng được, em dùng các thuê bao của đũa khác.

Nói rồi Hoàn bảo Lý cho số điện thoại của nhà nghỉ 102 và hắn bấm số điện thoại:

- Alô, nhà nghỉ 102 phải không? Tôi, công an thị xã đây. Cậu Quý có nhà không... Sao, đi Sapa với khách à? Đi với ai... à, người nước ngoài à. Tôi hỏi là vì hôm nay không thấy mang bản khai lên báo cáo.... Cái gì, ai đã đến kiểm tra... Lạ nhỉ, sao chúng tôi không biết. Thôi được, tôi sẽ hỏi lại sau.

Hoàn buông máy, nói run run:

- Thằng Quý đi với ba thằng Đài Loan lên Sapa rồi. Chiều tối nay, cảnh sát hình sự đã đến hỏi và sau đó vội vã đi ngay.

Minh thở dài:

- Vậy là không có cách gì dừng lại được nữa rồi. Chúng mày chuẩn bị tất cả mọi thứ cần thiết, các hồ sơ quan trọng, ngày mai đem cất giấu ngay. Lặng lẽ mà làm. Mai thứ bảy, lại tiếp chủ nhật, ngân hàng không làm việc. Ngày thứ hai lệnh cho kế toán chuyển thanh toán số tiền của hai L/C trả chậm, hơn mười tỉ phải không? Chúng mày sáng sớm mai cho người lên Lào Cai, nếu thấy bọn chúng nó chết thì thôi, còn nếu nó bị bắt, phải chạy ngay. Trước mắt là cứ sang Thái Lan đã.

*

Tường ngủ tại văn phòng công ty nhưng thực chất là biến nơi đây thành văn phòng chỉ huy phá án. Giám đốc Công An tỉnh Trần Phúc và Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Vũ Văn Đắc đến..

- Tình hình thế nào rồi? - giám đốc hỏi.

- Báo cáo anh, chiều nay, nhóm cậu Đức và Cảnh sát Hình sự Lào Cai đã tìm thấy nơi ba tên Đài Loan thuê phòng nghỉ. Đó là nhà nghỉ 102 và nhà nghỉ này lại do chính tên Quý thuê lại. Qua điều tra nhanh;

phát hiện thấy tên Huy là kẻ cùng đi với Quỷ đang trông nom nhà nghỉ Việt-Trung cho người chị họ, đã cho bắt tạm giữ ngay rồi. Nó khai ra thằng đi bắt Oanh là tên Tùng, chúng đi bắt Oanh do Quỷ thuê, với giá 20 triệu một đứa.

- Thằng Tùrlg trốn ở đâu?

- Nó ở cùng thằng Quỷ. Nhưng khi cảnh sát hình sự đến hỏi thì tên Tùng ngồi ở ngoài đường, anh em không ai biết mặt nó, thế là nó chuồn ngay. Hiện nay công an Lào Cai đang cho phong tỏa hết các tuyến đường và huy động tất cả lực lượng đi lùng. Thằng Tùng có một đặc điểm dễ nhận dạng là có mái tóc hung kiểu Hàn Quốc.

Giám đốc cười:

- Thế thì chắc công an Lào Cai bắt tất cả thanh niên phải lột mũ. Cũng giống như lần công an Hà Nội bắt thằng Châu trong vụ giết người ở hiệu vàng Kim Sinh. Vì thằng Châu có vết thương ở tay cho nên cứ thằng nào mùa hè mà buông áo dài tay là kiểm tra. Ngay bây giờ, đồng chí Đắc đi lên Lào Cai, lấy thêm một tổ sáu điều tra viên nữa và chịu trách nhiệm chỉ huy mũi điều tra trên đó. Đồng chí báo cáo với giám đốc Công An tỉnh Lào Cai là tôi sẽ lên sau.

*

Tại Sa Pa, Quỷ và ba tên Đài Loan cùng ba cô gái điếm ăn cơm xong, đang ngồi uống nước. Ngoài trời sương giăng mù mịt. Bỗng một gã xem chừng là chỉ huy cả tốp bảo:

- Này, bây giờ chúng ta về Lào Cai nghỉ thôi?

- Sao không nghỉ ở đây có mát hơn không? Ba cô gái nhìn nhau rồi ổng ẹo - Bọn em thích ngủ ở đây cơ. Sáng mai về sớm cũng được mà các anh.

- Sương mù thế này, đi đường không an toàn đâu. - Một tên hỏi Quỷ - Về được không Quỷ?

- Các anh muốn thì ta về.

- Tốt quá.

Một tên lấy ra cọc tiền đưa cho ba cô gái:

- Nếu các cô không thích về thì cứ nghỉ lại đây. Đây là của ba cô.

Nhìn thấy cọc tiền có đến chục triệu, ba cô gái cười tít mắt và các cô cũng hiểu rằng các gã Đài Loan này đã chán mình. Một cô nhét tiền vào túi rồi gi ngón tay vào trán gã cầm đầu:

- Chắc là lại hẹn cô nào dưới Lào Cai rồi phải không? Này, cả tỉnh chả có bọn nào hơn mấy chị em nhà này đâu nhé.

Thanh toán tiền khách sạn và tiền ăn xong, Quỷ và ba tên Đài Loan ra về. Xe của chúng là chiếc Land Cruiser và lái xe là người đàn ông đã đứng tuổi. Bác tài xế rõ ràng là không hài lòng khi phải ra về trong lúc sương mù dày đặc. Xe bắt đầu xuống dốc Lào Cai. Sương mù đặc quánh nên bác lái xe cho xe chạy khá chậm. Khi thấy một chiếc xe U-oát của cảnh sát phăm phăm chạy ngược chiều, đèn ưu tiên nháy loạn xạ, gã ngồi ghế trước tên là Chung Quan Sinh nhếch mép cười. Trong xe U-oát đó có Đức, Tâm, Lưu và ba chiến sĩ cảnh sát đặc nhiệm của Công an tỉnh Lào Cai. Họ phóng thẳng đến khách sạn mang tên Hoa Hồng và hỏi nhân Viên lễ tân:

- Có ba người Đài Loan và mấy cô gái ở đây đâu rồi?

Các cô gái đang ngồi nói chuyện với mấy đứa trẻ người Mông nghe hỏi vậy liền quay ra, giọng trơ tráo:

- Có chúng em đây, nhưng mà ba ông bạn vàng đã về Lào Cai rồi.

Một cảnh sát hình sự Lào Cai quát mắt:

- Nó đi lúc nào? Với ai, đi xe gì?

- Gớm, là công an hay sao mà hỏi như hỏi cung thế?

- Đúng thế, cảnh sát hình sự đây - Một anh giơ thẻ công an ra - Trước mắt cứ đưa ba cô này về công an thị xã giam lại đã, mai hỏi cung sau.

- Ấy, bọn em có làm gì đâu. Ba thằng Đài Loan ấy đi với tay Quý ở nhà nghỉ 102 vừa về rồi.

- Quý hay Quỷ? - Đức hỏi

- Là Quý, nhưng bọn em có cần biết ai tên thật tên giả đâu. Chỉ cần biết tiền thật giả thôi.

- Có đúng là đã đi về thị xã không?

- Đúng, đi xe Land Cruiser màu trắng bạc. Có một chiếc đèn vàng bị hỏng.

Đức vội bảo:

- Đúng rồi, ta mới gặp dưới dốc.

Nói rồi tất cả vội chạy ra xe. Một cảnh sát hình sự nói với lại với ba cô gái:

- Sáng mai, 10 giờ đến Phòng Cảnh sát Hình sự. Nhớ chưa?

- Vâng, rõ, thưa sếp - Một ả cợt nhả.

Vừa leo lên xe, Đức vừa hỏi:

- Thế mai nó chuồn thì sao?

- Cho ăn kẹo không dám trốn. Bọn này, chúng em lạ gì, chỉ có điều bắt quết mãi cũng thế.

Chiếc xe U-oát lao hết tốc lực. Anh lái xe là quân của cảnh sát hình sự Lào Cai nên rất thuộc đường. Đức thất xe vào cua với tốc độ lớn nên lộ vẻ sợ. Anh lái xe bảo:

- Anh yên tâm đi. Chạy đường này, em nhắm mắt cũng vào được cua. Em nhớ từng gốc cây, từng cái ổ gà.

Đức dùng điện thoại di động gọi cho đồng chí giám đốc Công An tỉnh Lào Cai.

- Báo cáo anh, chúng nó đang trên đường về Lào Cai. Chúng em đuổi theo đây. Xin anh cho lực lượng tăng cường chặn đường. Chú ý, có thể chúng có vũ khí.

Lệnh báo động được phát ra. Cảnh sát bảo vệ, cảnh sát đặc nhiệm của công an Lào Cai lao lên xe ô tô, còn cảnh sát hình sự đi xe máy và tất cả ngược đường lên Sa Pa.

*

Chiếc xe của bọn Quỷ chạy được khoảng 20km thì tên ngồi ghế trước bảo:

- Dừng xe, đi tiểu chút, ông lái.

Xe dừng, ba tên nhảy xuống, chúng ngó nghiêng và đi xem xung quanh rồi nói tiếng Trung Quốc với nhau. Nhìn thái độ của chúng, Quỷ chột dạ. Bỗng dưng, một cảm giác ớn lạnh bao trùm khắp người. Thấy một tên vòng ra sau, Quỷ vội hét:

- Chạy ngay đi bác tài. Chạy nhanh... chạy ngay.

Không kịp nữa rồi, một tên lao vọt tới, túm cổ bác lái xe, lôi phắt xuống đường và gí dao găm vào cổ. Hai tên cũng rất nhanh nhẹn lôi Quỷ xuống. Quỷ rút vội súng bóp cò lia lịa... Nhưng súng chỉ nổ “đẹt” một tiếng rồi câm bặt... Một tên khóa cổ Quỷ và cười:

- Súng của mày là súng giả cơ mà? Thôi, bọn tao có phải trẻ con đâu, đêm qua chúng tao đã đổ hết thuốc đạn của mày rồi.

Hai tên lôi nghiêng Quỷ vào rừng cây sa mộc, còn một tên trói chân tay bác lái xe lại, lấy băng dính bịt miệng và ném ông xuống rãnh nước rồi nhặt mấy cành cây ném lên. Xong đâu đó, hấn nhảy lên, tắt đèn pha ô tô và chỉ đèn xi-nhan.

Trên rừng sa mộc. Một tên vẫn kẹp cổ Quỷ, còn một tên gí dao vào bụng hấn. Quỷ hỏi:

- Chúng mày là ai, sao lại giết tao?

- Về hỏi bố mày ấy. Chúng tao cũng chỉ biết có vậy.

- Các ông tha cho tôi. Tôi hứa sẽ đi khỏi đây vĩnh viễn. Trong xe tôi còn giấu 10 ngàn đô la. Các ông tha, dẫn tôi ra xe, tôi chỉ chỗ lấy tiền cho.

Nghe nói vậy, hai tên nhìn nhau rồi một tên gật đầu. Chúng trói tay Quỷ lại dẫn ra xe.

- Ông mở cửa sau ra, tôi giấu dưới chiếc lốp xơ-cua.

Một tên mở cửa sau và nhảy lên, tên đang giữ Quỷ lỏng tay, nhòem vào xe. Chỉ chờ có thế, Quỷ vùng chạy và lao bừa xuống vực... Ba tên vội lao theo nhưng không kịp. Chúng bấm đèn pin soi xuống chỉ thấy vực sâu mù mịt sương. Chúng vội vã lên xe và lái nhù bay về phía Lào Cai.

Chiếc xe U-oát đang đổ dốc với tốc độ ghê hồn bỗng miết bốn bánh xuống mặt đường đến cháy nhựa. Anh lái xe chỉ vào rãnh nước bên đường. Đức nhìn theo và thấy có gì động đậy dưới rãnh nước. Mọi người tìm thấy người lái xe bị trói... Sau khi được cởi trói người lái xe nói:

- Bọn chúng... ba thằng người Đài Loan cướp xe chạy rồi.

- Thằng Quỷ đâu?

- Nó lao xuống vực hay sao ấy. Tôi nghe tiếng nó vừa hét dưới đó.

Mọi người bấm đèn pin soi và phát hiện thấy có vật cở tranh bị dệp xuống.

- Ba người ở đây tìm cách cứu thằng Quỷ, còn lại theo tôi. - Đức ra lệnh như vậy. Chiếc xe lại lao về phía Lào Cai.

Xe của ba tên Đài Loan chạy đến gần thị xã thì xe của Đức cũng đuổi gần tới nơi, và ngay trước mắt đã thấy hiện ra ánh đèn hiệu lệnh nhấp nháy của xe cảnh sát chặn đường và những cảnh sát đặc nhiệm vũ khí lăm lăm trong tay.

*

Thằng Quỷ quả là cao số. Vực mà hấn lao xuống không sâu lắm và chỉ có cỏ tranh, vì vậy hấn chỉ bị gãy có hai xương sườn và gãy chân. Ngay đêm hôm ấy, phải rất vất vả anh em công an tỉnh Lào Cai mới đưa được hấn lên. Họ phải lấy một chiếc cang cứu thương buộc chặt hấn vào rồi kéo lên. Hấn mê man bất tỉnh

và được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Đến sáng thì hấn tỉnh lại và người đầu tiên mà hấn chửi đó chính là Lê Minh.

Tùng sau khi chạy thoát khỏi khách sạn liền thuê xe ôm chuồn về Yên Bái. Nhưng khi đến ngã ba cây số 9 rẽ vào thị xã Yên Bái thì bị cảnh sát giao thông chặn lại kiểm tra giấy tờ. Một cảnh sát hình sự dòm dòm tên Tùng

- Anh kia bỏ mũ ra? - Anh cảnh sát ra lệnh.

Tùng run run ngơ ngác. Anh cảnh sát liền túm lấy chiếc mũ trên đầu hấn giật ra:

- A, thẳng tóc hung đây rồi.

Tùng vùng chạy nhưng bị anh cảnh sát đuổi theo quật hấn ngã sấp.

*

Theo đề nghị của Đại tá Trần Phúc, giám đốc Công an tỉnh, một cuộc họp đột xuất của khối nội chính được tổ chức ngay trong phòng họp của Ủy ban nhân dân tỉnh. Có lẽ ngoài Trần Phúc và ông Viện trưởng Viện Kiểm sát và Chánh án tòa án của tỉnh là biết rõ sự việc, còn mọi người đều không hiểu có chuyện gì xảy ra. Phó Chủ tịch tỉnh Lê Văn Chi là quan chức cao cấp nhất của tỉnh thừa ủy quyền của Chủ tịch tỉnh dự họp. Mới nghe Trần Phúc nói về một số sai phạm của doanh nghiệp tư nhân Minh Đức, ông tỏ ra khó chịu và ngắt lời:

- Tôi không hiểu là các anh còn định gây khó dễ cho doanh nghiệp Minh Đức đến bao giờ? Thử hỏi ở tỉnh này, có ai làm từ thiện như Lê Minh không? Có ai nộp tiền thuế cao như họ không? Có ai mời được nước ngoài vào đầu tư như họ không? Lần trước, các anh đã chặn xe hàng của Minh Đức, rốt cuộc là thấy cái gì? Chả lẽ các anh chưa biết rút kinh nghiệm hay sao?

- Đề nghị đồng chí hãy bình tĩnh. Chúng tôi chưa trình bày hết tội của Lê Minh. Hấn đã chủ mưu sai thằng con nuôi giết Oanh chỉ vì Oanh dọa tố cáo những việc làm bẩn thỉu của hấn trước pháp luật và hấn còn nợ Oanh khá nhiều tiền. Giết Oanh xong, hấn lại cho giết Thắng Trố để diệt khẩu vì Thắng biết tên Quý và Thái là thủ phạm và nhằm mục đích đổ vạ đó cho Tiên Chi. Cũng chính hấn đã sai đàn em hành hung nhà báo Vọng, hành hung một phóng viên báo Công An. Hấn cấu kết với Ly Cheng, nhập hàng điện máy dưới cái vỏ nhập máy nông-ngư-cơ, ngoài ra còn có tài liệu chứng minh rằng hấn tham gia tẩy rửa tiền. Hấn còn thuê bọn côn đồ từ Đài Loan về để giết tên Quý là con nuôi của hấn với mục đích là để bịt đầu mối. Hấn còn dùng tiền, dùng gái làm tha hoá không ít cán bộ, trong đó có cán bộ công an. Lãnh đạo Bộ Công an đã chỉ đạo phải làm triệt để, kiên quyết loại ra khỏi lực lượng những người thoái hóa biến chất. Cũng thông báo đề các đồng chí biết là lãnh đạo Bộ Công an đã có quyết định tạm đình chỉ công tác đồng chí Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự để làm kiểm điểm vì những biểu hiện bất minh trong kinh tế và quan hệ với bọn tội phạm. Đêm hôm qua, lãnh đạo ba ngành Công an, Tòa án, Kiểm sát đã họp đánh giá lại toàn bộ chứng cứ phạm tội của Lê Minh và đồng bọn. Sáng nay, Viện Kiểm sát đã phê chuẩn lệnh khởi tố bị can đối với Lê Minh và mười tên khác, trong đó có cả Phùng Lân, đội trưởng đội chống buôn lậu của hải quan cảng Tân Phú.

Đến lúc này thì ông Lê Văn Chi hoảng sợ thực sự. Vẻ mặt cao ngạo, khinh khỉnh vốn có trên khuôn mặt luôn bóng nhẫy biên mất, thay vào đó là một sự lúng túng, pha chút ngượng ngùng:

- Thế thì nó nham hiểm quá. Có trời mà biết tại sao những người luôn tỏ ra tử tế, lương thiện như hấn lại là tội phạm. Thôi, nếu thấy đủ chứng cứ thì các đồng chí cứ cho xử lý nghiêm, không nhân nhượng với bất cứ một ai, dù người đó ở cương vị nào. Chỉ có điều là nên tính đến sự ổn định tình hình chính trị, xã hội ở tỉnh. Ném chuột đừng để vỡ đồ quý mới là tài. Thế bao giờ bắt?

- Báo cáo đồng chí, lệnh bắt khám xét giờ này chắc đã thực hiện xong.

Nghe Trần Phúc nói gọn và chắc chắn như vậy, mọi người sững sờ bởi họ không thể ngờ được tại sao công an lại ra tay quyết liệt đến như vậy. Vừa lúc đó, cửa phòng bật mở. Một sĩ quan công an đeo quân hàm đại úy bước vào. Anh lễ phép xin lỗi mọi người rồi đến bên Trần Phúc:

- Báo cáo thủ trưởng, có điện thượng khẩn của lãnh đạo Tổng cục cảnh sát.

Trần Phúc ký sổ nhận rồi anh bóc phong bì lấy bức điện ra xem:

“Kính gửi đồng chí Trần Phúc, Giám đốc công an tỉnh.

Thay mặt lãnh đạo Tổng cục CSND, tôi xin nhiệt liệt biểu dương chiến công của các đồng chí. Lãnh đạo Tổng cục yêu cầu các đồng chí làm tốt các phần việc sau:

- Tổ chức bảo vệ an toàn tuyệt đối cho tên Quý và Lê Minh không để chúng tìm cách tẩu thoát.

- Lãnh đạo Tổng cục nhất trí với đề xuất của công an tỉnh đề bạt đồng chí Vũ Mạnh Tường làm trưởng phòng PC16 và điều đồng chí Vũ Văn Đắc về làm trưởng phòng PC14. - Đồng chí giám đốc và đồng chí Tường có mặt ở Tổng cục vào 13 giờ 30 để nhận nhiệm vụ mới.

Ký tên

Thiếu tướng Bùi Hành“

Trên xe ô tô về Hà Nội, giám đốc Trần Phúc hỏi Tường:

- Cậu có đoán được Tổng Cục giao cho việc gì không?

Tường đang ngủ ngon lành, nghe giám đốc hỏi đến lần thứ hai, anh mới choàng tỉnh:

- Chắc chắn là vẫn quanh vụ án này. Có lẽ phải mở rộng án. Anh còn nhớ chuyện thằng Quý lấy tiền của bố nuôi nó chứ? Tiền buôn hàng trắng đấy.

Buổi sáng, bình thường Tường đến cơ quan từ lúc 6 giờ 30. Anh vừa ăn sáng, vừa đọc báo hoặc đọc các báo cáo về án. Công việc của anh ngày càng nặng nề hơn, nhất là từ khi Trưởng phòng Vũ Văn Đắc được giao tạm thời đảm nhiệm thêm công việc của Phòng Cảnh sát Hình sự và thế là Tường cũng được giao thêm là “Phụ trách phòng!”. Thực ra thì Ban giám đốc cũng đã đề nghị lãnh đạo Bộ Công an đề bạt Tường làm Trưởng phòng và Vũ Văn Đắc làm Phó giám đốc kiêm phụ trách Phòng Cảnh sát Hình sự một thời gian ngắn, nhưng chưa thấy cấp trên chuẩn y, mặc dù mọi thủ tục đã hoàn tất.

Sáng hôm nay cũng vậy, Tường vừa ăn bánh bích quy mặn, uống nước chè xanh và đọc lướt lại bản kết luận điều tra vụ án “Lê Minh và đồng bọn” đặt trên bàn bằng ánh mắt hờ hững. Bản kết luận điều tra dày hơn 150 trang mới đưa lên cho anh chiều hôm trước để anh ký. Bản kết luận điều tra này anh đã đọc đi đọc lại đến hàng chục lần và nhiều trang anh có thể đọc thuộc lòng. Bỗng dưng trong lòng anh dấy lên một cảm giác buồn bã mơ hồ pha lẫn sự mệt mỏi và chán nản.

Một vụ án không lớn lắm nếu so với những vụ án như Tân Trường Sanh, Epcô-Minh Phụng; càng không là gì so với vụ Năm Cam, vụ Lã Thị Oanh, vụ Phương Vicaren... Vậy mà phải sau năm tháng và mười ba ngày, kể từ hôm Lê Minh cho tay vào còng, Phòng Cảnh sát Điều tra Công an tỉnh mới hoàn tất bản kết luận điều tra, truy tố Lê Minh và 20 bị cáo khác với bốn loại tội danh: giết người; tàng trữ vũ khí trái phép; buôn lậu; đầu tư chui trốn thuế. Sòng phẳng mà nói, nếu cứ đúng luật pháp mà làm thì với những chứng cứ quá đầy đủ, và bản thân các đối tượng khai báo khá tốt thì chỉ sau hai tháng là có thể xong kết luận điều tra. Lúc đầu thì Tường cũng nghĩ như vậy nhưng hoá ra mọi sự lại có những rắc rối khác. Đó là sự can thiệp của khá nhiều vị có chức sắc trên tỉnh, thậm chí cả ở một số cơ quan trung ương. Không mấy ngày là Ban giám đốc không nhận được đơn thư của kẻ nào đó gửi lên đủ các cấp, các ngành tố cáo Tường là dùng thủ đoạn nghiệp vụ công an để gài bẫy doanh nghiệp; rồi lại hàng loạt đơn tố cáo Tường hành hạ vợ con, có vợ bé ở đâu đó... Thế là từ các nơi, công văn gửi về như bướm bướm. Nay họ đòi công an phải giải trình, mai lại đòi báo cáo và gần đây, bắt đầu đã có những tờ báo dám ngang nhiên đặt câu hỏi: Ai cho phép công an dùng thủ đoạn nghiệp vụ trong điều tra án kinh tế, thậm chí có tờ báo của tỉnh trước kia cũng hăng hái đứng về phía công an tấn công tội phạm thì nay cũng trở mặt và công khai đưa ra những suy diễn cực kỳ hồ đồ rằng việc cơ quan cảnh sát điều tra bắt Lê Minh về tội chủ mưu giết người là “gấp lừa bỏ tay người”. Cứ mỗi lần đơn kiện bay về, khi thì Ban chỉ huy phòng phải họp, khi thì Ban giám đốc, lúc là là Đảng ủy Công an tỉnh, rồi Thanh tra tỉnh, Thanh tra pháp luật của Công an cũng vào cuộc.

Có lẽ số văn bản phải giải trình, phải báo cáo còn dày hơn bản kết luận điều tra Tường cũng đã nhận được không ít lời khuyên cáo là hãy dừng vụ án lại ở những gì mà công an đã có, đã thấy, còn chớ có mở rộng vụ án, nhất là những chuyện liên quan đến nội bộ. Điều này không phải là không có nguyên do của nó.

Qua hỏi cung một số bị can, chúng khai ra rằng để có được giấy phép đầu tư khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc, Lê Minh phải chi lót tay cho hơn một chục quan chức trong tỉnh gần hai trăm ngàn USD và hàng tháng hẳn cũng chi lương cho khoảng mười quan chức cao cấp trong tỉnh và dăm tay nhà báo.

Nhưng khi Tường báo cáo Ban giám đốc, xin phép tiếp tục đấu tranh làm rõ hành vi đưa hối lộ của Lê Minh và đồng bọn thì Giám đốc Phúc đã thờ dài mà rằng: “Câu cứ chuẩn bị tài liệu cho kỹ rồi đưa sang cho ủy ban Kiểm tra Tỉnh ủy. Họ quyết thế nào, ta theo thế”. Nghe cách nói của Giám đốc, Tường cũng ngượng hết cả người, bởi lẽ anh biết hơn ai hết, Giám đốc Phúc là người nổi tiếng về đấu tranh không khoan nhượng với các loại tội phạm, nhưng khi Giám đốc phải làm như vậy thì rõ ràng tình hình có những điều không bình thường. “Đã đến lúc phải dừng lại bởi vì người ta đã đào hố trước mặt chúng ta rồi” - Trần Phúc vỗ vai Tường, nháy mắt nói với anh như vậy.

Tường lấy chiếc bút máy Hồng Hà ra, kiểm tra lại mực, ký thử lên một tờ giấy trắng. Anh nhìn nét bút với vẻ hài lòng rồi lật trang cuối của năm bản kết luận điều tra và ký rất nhanh.

Ký xong, Tường gọi Đại úy Lục, Đội trưởng Đội Điều tra trọng án lên và giao cho đi đóng dấu.

Tường dặn:

- Đồng chí gửi ngay lên các đồng chí trong Ban giám đốc, copy thêm chục bộ nữa rồi mời Viện Kiểm sát đến và giao hồ sơ.
- Báo cáo anh, có cho báo chí không ạ.

- Không. Nếu họ cần thì họ sang Viện Kiểm sát mà lấy. Tôi bây giờ cũng sợ báo chí lắm rồi.
- Thực ra thì cũng chỉ có vài ba tờ...
- Thôi, dứt khoát không cho báo nào cả. Họ kiếm được ở đâu thì tùy. Nhưng tôi tin rằng chỉ sau nửa ngày khi kết luận này giao cho Viện Kiểm sát thì hàng chục tờ báo sẽ có nó - Tường nói dứt khoát như vậy.
Thật ra thì kết luận điều tra không phải là tài liệu mật, và cơ quan điều tra có thể cung cấp ngay cho báo chí. Nhưng đưa cho các báo thì sẽ có không ít người vốn khó chịu ai đó trong cơ quan điều tra sẽ cho là “sính thành tích, chưa làm ra đâu vào đâu đã hoang lên”. Khen thưởng thì chưa thấy đâu, nhưng điều ông tiếng ve thì dễ đến lắm.

Đúng như Tường dự đoán, ngày hôm sau, báo chí đồng loạt đưa tin về Lê Minh và đồng bọn với nhưng hành vi phạm tội theo như kết luận điều tra. Và không ít tay phóng viên lâu cá đã chép nguyên xi từng đoạn trong kết luận rồi thêm chút ít vào đoạn mở đầu, đoạn kết luận của bài báo nhưng lại dám đề là “Điều tra”, thậm chí còn cao giọng nói là “Theo điều tra riêng...”.

Lại mất thêm hai tháng nữa thì Viện Kiểm sát mới hoàn tất thủ tục để đưa các bị cáo ra xét xử. Tuy nhiên, bản cáo trạng của Viện lại lược đi không ít về hành vi phạm tội của Lê Minh và giọng điệu trong cáo trạng ám chỉ rằng việc truy tố hắn về tội danh chủ mưu giết người là còn “non” về chứng cứ và tòa cần phải xem xét thêm.

Thực lòng Tường cũng rất hy vọng là tại phiên tòa này, các bị cáo khai thêm về những thủ đoạn mua chuộc, hối lộ quan chức của chúng, từ đó cơ quan điều tra có thể tìm cho ra những con sâu mọt trong bộ máy chính quyền. Nhưng anh cũng biết là không có chuyện ấy, nhất là khi biết chủ tọa phiên tòa này là bà Dương Thị Thanh. Đó là một bà thẩm phán nổi tiếng hiền lành và biết tuân thủ mọi ý kiến cấp trên một cách tuyệt đối.

Điều này cũng dễ hiểu bởi vì chồng bà là một quan chức cao cấp làm việc tại một cơ quan Trung ương ở Hà Nội; và cuộc đời cũng như sự nghiệp của bà êm đẹp một cách hoàn hảo. Bà không ngần ngại khi bộc lộ quan điểm của bà trong xử án là “Người ta có tội đáng phải xử 10 thì hãy xử 7. Còn với cấp trên thì bao giờ họ cũng có lý, có người nói trên đời này, có ba điều được gọi là ngu nếu ta mắc phải, đó là cãi nhau với vợ, cãi tổ chức và cãi nhau với... chớ!”. Chính vì vậy mà ở tòa án, bà không hề có người thù ghét, không có người muốn cạnh tranh ghế thẩm phán mặc dù bà đã tuổi sắp sáu mươi.

Để bảo vệ phiên tòa được an toàn tuyệt đối, Công an tỉnh phải đưa hẵn một đại đội Cảnh sát Cơ động với đầy đủ trang bị như dùi cui, roi điện, súng tóe bảo vệ. Cảnh sát Bảo vệ của trại tạm giam thì bảo vệ trực tiếp từng bị cáo. Riêng với Lê Minh, vì hắn đã hai lần tìm cách tự sát trong trại giam nên Ban giám đốc yêu cầu Cảnh sát Điều tra và Giám thị trại phải có kế hoạch đặc biệt bảo vệ an toàn cho hắn. Ngoài việc động viên tư tưởng cho hắn yên tâm, anh em còn phải tạo ảo tưởng cho hắn là sẽ không bị xử nặng. Bốn phạm nhân giam cùng phòng với Lê Minh được hứa sẽ giảm tội nếu như canh phòng chu đáo, ngăn chặn được mọi hành động điên rồ của hắn. Bốn gã phạm nhân lập tức chia ca hầu hạ, nâng giắc và theo dõi Lê Minh đến mức ngay cả khi hắn đi vệ sinh cũng không thoát nổi cặp mắt của chúng.

Phiên tòa xét xử Lê Minh và đồng bọn được tiến hành trong phòng xử lớn của Tòa án nhân dân tỉnh. Nếu như phòng xử án cũ do người Pháp xây, bước vào ta sẽ thấy một sự thâm nghiêm pha chút nặng nề với những bộ bàn ghế bằng gỗ lim đen bóng thì hội trường mới xây này nom nhẹ nhõm vô cùng với những cửa khung nhôm kính, những chùm đèn diêm dúa, kệch cỡm, những chiếc quạt được gắn cầu thả trên tường. Bàn ghế trong phòng đều là loại gỗ tạp, thậm chí cả chiếc vành móng ngựa. Chính vì thế mà mới có chuyện một bị cáo do quá bất bình với cách xét xử của tòa đã nổi khùng lên và vác vành móng ngựa xông lên đánh thẩm phán. Sau lần đó, để tránh trường hợp tương tự xảy ra, người ta phải khoan xuống nền nhà và bắt bu-lông cho vành móng ngựa dính chặt với nền.

Ba chiếc loa phóng thanh công suất lớn được kéo ra ngoài công viên nhỏ đối diện trước tòa để cho nhân dân nghe tường thuật.

Các nhà báo được theo dõi phiên tòa qua ti vi đặt ở phòng bên. Và theo quy định mới, vào mỗi ngày khi bắt đầu phiên tòa, các nhà báo được 5 phút chụp ảnh bị cáo.

Ngày xét xử đầu tiên, được đài truyền hình tỉnh truyền đi trực tiếp vì vậy công tác bảo vệ phiên tòa được chuẩn bị cực kỳ chu đáo và lường đến cả những tình huống xấu nhất như bị cáo nói năng hỗn xược, hoặc phản ứng tiêu cực với tòa, với cán bộ dẫn giải.

Các hàng ghế chật cứng người.

Cứ một bị cáo là có một cảnh sát dẫn giải, ngoài ra còn gia đình, người thân các bị cáo, và hàng chục nhân chứng và những người có quyền và lợi ích hợp pháp tại tòa.

Trong số nhân chứng bắt buộc tại phiên tòa này có Phụng “tóc vàng” và Tảo chạy xe ôm...

Các bị cáo ngồi ở hai hàng ghế. Hàng đầu có Lê Minh, Quỳnh, Phùng Lâm, Vương Văn Lý, Lê Ngọc Hoàn. Hàng sau có Long “xéch”, Huy, Tùng, Giám đốc vũ trường Excellent và ba tên sát thủ Đài Loan.

Lê Minh và Quỳnh ngồi cạnh nhau, giữa hai người có một cảnh sát dẫn giải... Thịnh thoảng, Minh lại quay sang nhìn Quỳnh bằng ánh mắt rất tình cảm, thậm chí pha vẻ thương xót. Quỳnh cũng nhận thấy điều đó.

Trước phiên tòa, dư luận đoán già đoán non là thế nào cũng có nhiều tình tiết gay cấn, ly kỳ và chắc chắn thế nào chúng cũng khai ra nhiều quan chức, nhưng tất cả đều nhằm. Phiên tòa diễn ra khá tẻ nhạt và không hề xuất hiện tình tiết mới.

Bà chủ tọa phiên tòa hỏi các bị cáo theo cách mà như thể là để cho các bị cáo được dịp ôn lại những họ đã khai tại cơ quan điều tra. Lê Minh trả lời các câu hỏi của tòa bằng thái độ bình tĩnh, rất lễ phép và tỏ ra là người có trí nhớ tuyệt vời. Rất nhiều văn bản của Chính phủ, Bộ Kế hoạch và Đầu tư Bộ Thương mại, của UBND TỈNH hên quan đến việc đầu tư nước ngoài và kinh doanh thương mại được Lê Minh đọc lại chính xác từng chữ. Và hề có cơ hội thì Lê Minh lại nói về những hoạt động xã hội từ thiện mà y đã làm. Những gì mà thấy không cần thiết lắm thì Lê Minh mau mắn nhận với câu nói hệt như phim dã sử Trung Quốc: “Tôi có tội, xin tòa cứ xử phạt thật nặng”.

Sau phần thẩm vấn của Hội đồng xét xử, đến lượt đại diện Viện Kiểm sát giữ quyền công tố tại tòa đọc bản luận tội và đề nghị mức án cho từng bị cáo.

Thật là bất ngờ, đại diện của Viện Kiểm sát đã đề nghị một mức án khá “dễ chịu cho các bị cáo chính như Lê Minh, Quỳnh... Sau phần luận tội thì các luật sư lên tiếng bảo vệ thân chủ của mình. Các luật sư dường như đã “cảm” thấy đây là một phiên tòa “nhẹ nhõm” và được lái theo hướng có lợi cho bị cáo, vì vậy họ chẳng đại gì “chọc tức” Hội đồng xét xử Những bằng bào chữa của họ khá tẻ nhạt, chung chung và nặng về dùng ngôn từ kêu gọi lòng trắc ẩn của mọi người.

Các phóng viên thất vọng vì phiên tòa này nên họ chuồn gần hết.

Sau bảy ngày xét xử, sang ngày thứ tám, bà thẩm phán tuyên bố.

Trước khi tòa nghị án, tòa cho phép các bị cáo được nói lời cuối cùng.

Rồi bà ngồi xuống, khẽ giơ tay chỉ vào Lê Minh:

- Bị cáo Lê Minh, đến trước vành móng ngựa.

Lê Minh đứng dậy, chậm chạp tiến đến vành móng ngựa rồi thông thả đưa hai bàn tay bị khóa số 8 lên vuốt mái tóc muối tiêu được cắt gọn gàng:

- Kính thưa quý tòa, tôi xin nhận tội. Trong đó, tội lớn nhất là tội nuôi nấng, dạy dỗ con nuôi tôi là anh Quỳnh đây không chu đáo. Tôi không biết được diễn biến tư tưởng của cháu... Khi biết Thanh “sói” gây sự với tôi, cháu vì muốn cho tôi được thanh thoi, đã cùng tên Thái làm một việc đại dột. Sau này, tôi có biết nhưng vì thương con nên không dám tố cáo. Và lại, có cha nào lại đi tố cáo tội con mình đâu, dù đó là cha nuôi... Tôi xin tòa hãy giảm nhẹ hình phạt cho cháu và tôi xin được xử mức án cao nhất để chuộc lỗi với con nuôi tôi và với những người đã đặt lòng tin vào tôi trong nhiều năm qua.

Mọi người: dự phiên tòa xôn xao khi nghe Lê Minh nói. Tại phòng bên, các phóng viên cũng nhón nháo hẳn lên. Tay phóng viên Hoàng Hưng của báo Pháp lý đang ngồi gác cả hai chân lên ghế trước, ngủ gà ngủ gật vì sự tẻ nhạt của phiên tòa bỗng choàng tỉnh và vội lấy máy ảnh lao sang phòng xử án. Anh ta chỉnh đèn, máy cẩn thận rồi bắt người lao vội vào phòng xử và quỳ xuống cạnh chân anh cảnh sát, bấm liên mấy kiểu ảnh Lê Minh đang rân rân nước mắt.

Một anh cảnh sát bảo vệ tỏ thái độ hốt hoảng vội lôi phóng viên ra.

Được kiểu ảnh ưng ý, Hoàng Hưng cười khoái chí.

Lê Minh nhắm mắt lại vì ánh đèn của máy ảnh rồi lại tiếp tục:

- Còn về tội buôn lậu, tôi xin tòa minh xét.

Trong cơ chế hiện nay, biết bao cơ quan nhà nước còn tổ chức đi buôn lậu, tổ chức lừa đảo hoàn thuế V.A.T để rút tiền nhà nước chia nhau, hưởng chỉ là tôi. Chỉ mong tòa xem cho những khoản tôi đã làm từ thiện như xây trường học, xây nhà mẫu giáo, tài trợ cho hàng chục sinh viên tỉnh nhà đi học đại học, phụng dưỡng hai chục Bà mẹ Việt Nam Anh hùng... Về tài sản, xin tòa nếu tịch thu ngôi nhà của tôi thì cũng để cho vợ con tôi ba trăm mét ở phía sau. Tôi xin cảm ơn quý tòa. Xin cảm ơn luật sư.

Nói xong, Lê Minh lễ phép chào Hội đồng xét xử và quay sang chào luật sư. Bà thẩm phán Dương Thị Thanh hơi mỉm cười về những lời nói cuối cùng của Lê Minh bằng nụ cười khó hiểu.

Chẳng rõ đó là nụ cười hài lòng hay nụ cười mỉa mai. Bà chỉ tay vào Quỳ. Hắn bước nhanh đến vành móng ngựa, hai tay bị khóa số tám tám chắc lấy vành gỗ:

- Thưa quý tòa, xin tòa đừng nghe lời ông Lê Minh, bỏ nuôi tôi! - Quỳ nói chậm rãi, rõ ràng rồi ngừng và quay phắt lại nhìn như xoáy vào Lê Minh. Ánh mắt của Quỳ thoát đầu lộ vẻ căm thù nhưng rồi nhanh chóng dịu đi.

Không khí trong phiên tòa bỗng như đọng lại, chỉ còn tiếng một chiếc quạt treo tường bị hồng cuộc năng kêu cách... cách. Cả phiên tòa im phăng phắc chờ đợi. Trên gương mặt một số người lộ rõ vẻ căng thẳng. Quỳ cúi đầu và hơi nhắm mắt lại như thể lấy lại can đảm. Gần một phút trôi qua, bỗng hắn ngẩng cao đầu:

- Thưa quý tòa. Bỏ nuôi tôi... bỏ nuôi tôi không có tội ông không biết việc Thái và tôi tổ chức bắn Thanh “sói”. Trước đây, tôi cứ tưởng bố tôi định giết tôi để triệt khẩu nên tôi tức ông ấy và tôi đã khai không đúng với công an. Tôi xin tòa cho tôi gánh tất cả hình phạt, tôi xin chịu thay cho bố tôi. Tôi... tôi có lỗi với bố tôi... Con xin lạy bố trăm lạy?

Nói rồi Quỳ quay lại và quỳ xuống, vái Lê Minh. Minh nhao lên định đỡ Quỳ thì anh cảnh sát giữ lại, còn một anh cảnh sát vội nhắc Quỳ dậy.

Ở phòng bên, Đức, Thành và Lưu ngồi xem ti vi. Thấy cảnh đó, Đức bảo Thành:

- Cha con nó đóng kịch hay chưa. Hôm qua mình đã đoán thế nào chúng cũng giở trò này.

Nghe Đức nói vậy, phóng viên Hoàng Hưng vội bảo:

- Căn cứ vào đâu mà anh đoán được cảnh như thế này?

- Đó là cách tốt nhất để chúng có thể giảm nhẹ tội. Mà này, đừng có đưa dự đoán của tôi lên báo đấy nhé.

Anh phóng viên phớt lờ, hỏi tiếp:

- Hỏi cho biết thôi, viết thế nào được. Vậy theo anh, phiên tòa này đã thành công chưa?

Tôi chưa thấy ở tỉnh ta có phiên tòa nào, có hội nghị nào mà không thành công tốt đẹp cả.

Phiên tòa này cũng vậy, cái thành công nhất là tòa đã ngăn cản hợp lý những bị cáo nào muốn mở mồm ra khai về các vụ chúng hối lộ quan chức và chúng làm tha hóa cán bộ như thế nào.

Phóng viên Hoàng Hưng tròn mắt nhìn Đức khi nghe anh nói vậy. Anh ta nói:

- Em cũng biết là phía sau phiên tòa này có nhiều chuyện uẩn khúc. Thôi hôm nào anh em mình đi uống bia, em muốn ông anh giải thích cho em rõ mấy việc. Em cũng đang thắc mắc đây.

- Nếu ông cần giải thích một cách chính xác, xin gặp lãnh đạo. Tôi không có chức năng ấy.

Đức nháy mắt với anh ta.

Lần lượt các bị cáo ra nói lời cuối cùng.

Phùng Lân, nguyên Trưởng phòng Điều tra chống buôn lậu:

- Thưa quý tòa. Tôi mong tòa xem xét giảm nhẹ hình phạt. Gia đình tôi, bố tôi đã hy sinh trong chống Pháp ở Điện Biên Phủ, mẹ tôi đã nuôi ba anh em tôi, và hai người hy sinh trong chống Mỹ, bà đã được Nhà nước phong tặng danh hiệu Bà mẹ Việt Nam Anh hùng... Còn tôi, nhiều năm liền đã là chiến sĩ thi đua.

Những người dự phiên tòa cười khinh bỉ, còn bà thẩm phán thì lắc đầu trước một lời nói cuối cùng của kẻ không còn nhân cách.

Vương Văn Lý đến trước vành móng ngựa và nói bất cần:

- Những tội của tôi mà quý tòa đã kết, tôi xin chấp nhận. Chỉ mong tòa giảm nhẹ hình phạt cho ông Lê Minh... ông ấy là một nhà kinh doanh có tài và là người có tâm, có đức.

Nghe Lý nói vậy, mọi người cười ồ lên. Bà Thanh giơ tay ra hiệu cho mọi người giữ trật tự rồi gọi tiếp:

- Bị cáo Long.

Nghe vậy, mọi người lại đổ dồn sự chú ý vào Long “xéch”. Long vuốt lại chiếc áo tù màu xanh thẫm ke sọc xám lồi chậm chạp bước tới vành móng ngựa. Long nói điềm tĩnh:

- Thưa quý tòa, tôi không còn gì để nói về phần tôi. Tội của tôi đã quá rõ và tôi đã khai nhận không thiếu điều gì với cơ quan điều tra. Tòa xử tôi mức án thế nào tôi cũng xin chịu. Hôm nay đây, tôi xin cảm ơn các anh công an đã chữa được mắt cho mẹ tôi và dạy cho tôi bài học làm người. Cũng hôm nay đây xin tòa cho phép tôi được nói về ông Lê Minh và thằng con nuôi của ông ta. Thưa tòa, loại như Lê Minh và thằng con ông ấy, sống chỉ thêm chật đất.

Nói rồi Long quay lại nhìn cha con Lê Minh từ đầu đến chân bằng cặp mắt nảy lửa. Anh cảnh sát bảo vệ chốt dạ khi thấy ánh mắt đó và sợ Long làm liều anh vội đứng lên giữ lấy Long.

Sau khi các bị cáo nói xong lời cuối cùng, bà Chủ tọa phiên tòa đứng lên:

- Ngày kia, thứ Tư, tám giờ ba mươi sáng, tòa sẽ tuyên án.

Cảnh sát dẫn giải các bị cáo ra xe. Quỳnh đi sau Lê Minh. Khi ra đến gần xe, bỗng hấn giằng tay cảnh sát lao về ra, lao đến trước Minh Và quỳ xuống vái lia lịa, rồi cũng nhanh nh cút, hấn lao đầu vào gốc cây...

Lập tức cả sân tòa nhôn nhao hấn lên. Quỳnh không chết nhưng toác da trán, máu chảy đầm đìa. Thật là một cơ hội hiếm có cho các nhà báo đang không biết bơi mót thêm tí gì ở phiên tòa này. Họ vội vã lao vào, đèn chụp ảnh chớp loe loe... Cảnh sát bảo vệ cũng bị phóng Viên gạt phăng ra. Một cảnh sát nổi nóng giơ dùi cui chĩa thẳng vào mặt Vũ Văn Quốc Trưởng ban thời sự của báo tỉnh. Quốc vội gào lên:

- A, cảnh sát đánh nhà báo hả?

Thế là ngay lập tức, đám đông gào lên:

- Cảnh sát đánh nhà báo?

- Nhà báo bị cảnh sát bảo vệ tấn công.

Tình thế trở nên hỗn loạn. Đã có vài viên gạch ném vào cảnh sát. Các cảnh sát vội quây thành vòng Vườ bảo vệ nhau, vừa bảo vệ phạm nhân. Đúng lúc đó, bỗng có một giọng trầm đục nhưng đầy uy lực cất lên:

- Anh Quốc, các anh định giơ trò gì ra ở đây?

Mọi người quay về người vừa nói hoá ra đó chính là ông Nguyễn Văn Lễ, Tổng biên tập đồng thời là ủy viên Ban chấp hành Hội Nhà báo Việt Nam, Chủ tịch hội nhà báo tỉnh. Quốc vội vàng định cất tiếng thanh minh thì ông Lễ đã xua tay:

- Tôi chứng kiến từ đầu và thấy rằng, phần sai là thuộc về cậu và các nhà báo. Anh em cảnh sát bảo vệ đã làm đúng phận sự của mình. Cậu chưa bị ăn đòn là may đấy.

Quốc tím mặt nhưng không dám cãi nửa câu.

Các phóng viên khác thấy vậy vội vàng chuồn ngay vì họ biết rất rõ tính cương quyết của ông Tổng biên tập này đối với các phóng viên, nếu như họ quá lạm dụng nghề nghiệp của mình.

Lê Minh sững người trước việc xảy ra nhưng rồi lại gào lên thảm thiết:

- Ôi con ơi là con ơi? Sao con khổ thế này. Xin tòa... xin tòa cho tôi chịu tội thay.

Theo lệnh triệu tập của lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát nhân dân, Giám đốc Trần Phúc và Vũ Mạnh Tường có mặt trong phòng làm việc của Thiếu tướng Bùi Hành ngay đầu giờ làm việc buổi sáng. Thiếu tướng đưa cho Giám đốc Phúc tờ báo Công an nhân dân. Trần Phúc đọc chăm chú.

Bài báo có tit lớn: “Bất ngờ lớn tại phiên tòa xử Lê Minh và đồng bọn”. Bên dưới là các hàng tit phụ: “Lê Minh 15 năm tù; Nguyễn Văn Quỳnh 20 năm tù; Long “xếch” 12 năm tù...”; “Một bản án không được lòng dân...”.

Giám đốc Phúc đưa tờ báo cho Tường:

- Cậu đọc đi Một kết quả không tồi đấy chứ?

- Phiên tòa đã thể hiện rất rõ quan điểm “ổn định nội bộ để phát triển”.

Câu “ổn định nội bộ” Tường nói với giọng mỉa mai. Thiếu tướng Bùi Hành nhận ra điều không vui của Tường, ông an ủi:

- Lãnh đạo Bộ, trong phiên họp đánh giá một số vụ án lớn trong thời gian qua đã đánh giá rất cao chuyên án của các đồng chí. Tôi hiểu tấm lòng và sự mong muốn của đồng chí Tường. Tuy nhiên, cũng cần phải nhìn vào một thực tế là hiện nay, việc quy trách nhiệm cá nhân đang có nhiều vấn đề phải bàn. Thôi, việc liên quan đến một số quan chức nhận tiền nong của Lê Minh rồi cản trở công tác điều tra, Ban Kiểm Tra Trung ương sẽ xem xét và chắc chắn là nhiều người trong số họ không thể giữ cương vị hiện có. Hôm nay, tôi mời các đồng chí đến là có hai việc:

- Việc thứ nhất là các đồng chí khẩn trương làm một bản chuyên luận với chủ đề thế này:

“Những bài học kinh nghiệm trong công tác đề bạt, sử dụng, điều động và quản lý cán bộ qua vụ án Lê Minh, Trần Văn Tiên và đồng bọn”. Đặc biệt các đồng chí phải tìm cho ra phương thức, thủ đoạn làm quen, mua chuộc, hối lộ làm tha hóa cán bộ của bọn tội phạm có tổ chức. Rồi phải định nghĩa cho được thuật ngữ “xã hội đen” của chúng là thế nào? Tại sao lại nảy ra thuật ngữ này? Đối tượng nào được coi là “tổ chức xã hội đen”, hành động kiểu gì thì được coi là kiểu “xã hội đen”. Sở dĩ tôi nói vấn đề này là vì vừa rồi, có mấy ông cán bộ nhà nước chức vụ cũng khá, có người học cào, bằng cấp đầy mình, vậy mà cũng thuê lưu manh đánh thuê chém mướn, cũng thuê người tạt xít... Đó là dấu hiệu rất lo ngại về sự băng

hoại đạo đức trong một số ít người đang có vị trí trong xã hội. Việc làm của họ đã gây tác hại vô cùng lớn trong nhân dân, bởi vì nó làm giảm lòng tin của mọi người vào một số cán bộ, quan chức, Đảng viên vốn được đào tạo, giáo dục tử tế.

Ngừng một lát, Thiếu tướng đến bên Tường:

- Việc thứ hai, lãnh đạo Tổng cục chuẩn bị giao cho Công an tỉnh một việc lớn đây, nhưng không biết Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra - ông vỗ vai Tường - có sẵn sàng không.

Tường lộ vẻ ngơ ngác. Anh thật thà hỏi:

- Báo cáo thủ trưởng, anh Đắc, Trưởng phòng...

- Không, tôi nói cậu. Thôi, xin chúc mừng đồng chí. Sáng nay, đồng chí Thứ trưởng đã ký quyết định đề bạt đồng chí làm Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Công an tỉnh. Đồng chí Đắc đã làm thủ tục đề bạt Phó giám đốc và trước mắt kiêm Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự. Trở về tỉnh, Ban giám đốc nên tổ chức cho hai đồng chí tiến hành bàn giao. Càng nhanh càng tốt vì Phòng Cảnh sát Hình sự đang cần sự ổn định.

Còn trường hợp cậu Cường, ngày mai Ban Bảo vệ nội bộ sẽ xem xét. Tuy nhiên cũng phải nói rằng, đề xuất kỷ luật của Công an tỉnh là có phần xuê xoa, dĩ hòa vi quý. Riêng tôi, quan điểm về việc này là... nếu cán bộ công an vi phạm kỷ luật, phải xử nặng hơn so với ngành ngoài. Công an là lực lượng vũ trang của Đảng, vì thế kỷ luật nghiêm minh chính là sức mạnh.

Giám đốc Trần Phúc rút rề:

- Báo cáo anh, trong sự việc của đồng chí Cường, chúng tôi cũng có lỗi...

- Tất nhiên là có lỗi. Tuy nhiên, có điều chúng ta phải tìm cho ra nguyên nhân tại sao cán bộ của chúng ta hư hỏng, mà lại những người như Cường - Một người từng là biểu tượng một thời của cảnh sát hình sự. Bác sĩ muốn chữa bệnh thì phải tìm ra nguyên nhân gây bệnh và chữa trị tận gốc, các đồng chí có thấy đúng như vậy không?

Có tiếng gõ cửa. Thiếu tướng Bùi Hành nói:

- Xin mời vào.

Cửa mở, một sĩ quan còn khá trẻ nhưng đã đeo cấp hàm thượng tá đi vào:

- Báo cáo đồng chí Phó tổng cục trưởng, tôi có mặt.

- Vào đây. Xin chào sĩ quan phòng chống ma túy. Xin giới thiệu, đây là Phúc, Giám đốc Công an tỉnh...

Người sĩ quan mới vào cười tươi rói:

- Ôi anh Phúc... Tường nửa kia. Tôi nghe ông đi làm doanh nghiệp mà cứ ngạc nhiên.

Tường đứng dậy:

- Hoan đây à. Lâu quá mình không gặp nhau.

- Chà chà, phó cục trưởng trẻ quá.

Giám đốc Phúc:

- Xin chào đồng chí Cục phó. Đây, xem ra so với hồi đi học ở Nga, bây giờ cậu béo ra nhiều đấy.

- Chả giấu gì anh, vợ em mới mở quán cơm bình dân, lại gần cơ quan, nên ăn uống cũng có phần... thoải mái quá. Vả lại, từ ngày có quán cơm, cũng kiếm được đồng ra đồng vào, không phải lo tiền nên... nên ăn ngon, ngủ kỹ.

- Sao bảo cô ấy là kỹ sư chế tạo máy cơ khí...?

- Thế mới thất nghiệp. Nhà em nghỉ theo chế độ “hưu một cục” từ hai năm rồi. Vừa rồi, cục chẳng đã, phải thuê nhà bán cơm bình dân. Ông anh ạ, từ ngày vợ bán cơm, em thấy... yên tâm hẳn.

Nghe Thượng tá Hoan nói vậy, mọi người cùng cười thoải mái. Thiếu tướng nhìn Tường và Hoan trìu mến:

- Cậu Hoan này, hoàn cảnh gia đình éo le lắm. Chồng là công an, vợ thất nghiệp nhưng phải nuôi hai đứa con, lại còn lo chăm sóc ông bà nội, ngoại và chu cấp thêm cho gia đình người anh trai...Thôi bây giờ, ta vào việc nhé.

Bữa cơm tối ở nhà Hạnh kết thúc khá muộn bởi vì Hạnh cứ nhất định chờ Tường đi họp ở Hà Nội Về. Mặc dù rất đói nhưng khi Hạnh nói là sẽ chờ bố thì bé Thủy cũng quyết tâm “nhịn” chờ bố về. Mặc gần tám giờ tối, Tường mới về và bữa cơm rất vui. Cơm xong, Thủy đi sang phòng học, để bố mẹ nói chuyện. Hạnh xúc ẩm pha trà. Cô làm rất cẩn thận, thậm chí có vẻ cầu kỳ là dùng nước sôi tráng ấm chén một cách chậm rãi, như muốn chăm chút kỹ lưỡng cho chén trà. Rót ra chén, cô mở tủ lấy gói mứt sen. Tường đưa chén trà lên hít một hơi dài về măn nguyện:

- Trà sen thơm quá. Lâu lắm rồi mới lại được uống ly trà sen nguyên chất thế này.

Hôm qua em đi Hà Nội, chợt nhớ ra là anh thích uống trà sen liền đến một bà chuyên làm trà sen mua. Mà cũng chỉ dám mua một lạng.

- Bây giờ chắc đắt lắm.

- Vâng, gần trăm năm chục ngàn. Hà Nội bây giờ chỉ còn vài ba người biết làm và buôn chè sen.

Có lẽ là vì người hiểu trà sen, biết uống trà sen không còn nhiều. Vả lại những người biết thưởng thức thì chưa chắc đã có tiền. Bọn trẻ bây giờ thì càng không thể thưởng thức nổi trà sen. Chúng quen dùng các loại trà tàu nhanh “Líp-tông”, “Đi- mát”...

Tường gật gù:

- Uống trà sen, quan trọng nhất là phải uống lúc thanh thoi về công việc, trong lòng thanh thản.

- Thế thì chắc hôm nay anh thanh thản.

- Cũng phải biết tự dành cho mình phút thanh thản chứ - Tường nói với vẻ mãn nguyện ra mặt.

Hạnh rút rề hỏi Tường:

- Thế bây giờ Công ty Tường An, anh định tính sao? Gần năm chục người đang sống với công ty, trong đó có nhiều người hoàn cảnh khó khăn.

- Anh không thể rời bỏ lực lượng Công an. Tất cả nhưng việc vừa rồi chỉ là nhưng biện pháp nghiệp vụ nhằm phá cho được vụ án. Bây giờ xong rồi, có lẽ phải giải tán công ty thôi. Nhưng đúng là khó vì số người đang làm sẽ đi đâu, làm gì?

- Vậy nếu em mua lại toàn bộ quyền sở hữu công ty thì anh tính sao?

- Nếu vậy thì tốt quá, nhưng em định từ bỏ Công ty Phát Lộc ư?

- Không sớm thì muộn cũng phải bỏ. Thú thực là em không muốn có ngày phải vào tù cùng ông Cheng.

- Em nói gì lạ vậy. Chẳng phải hiện nay Cheng đang rất an toàn đấy ư? Lê Minh thì không khai bất cứ điều gì có hại cho Cheng.

- Các anh không hiểu Cheng bằng em. Hiện nay, Cheng cũng đã có kế hoạch rút lui. Ông ta sẽ bán toàn bộ cổ phần cho một người khác, cũng là người Hoa, nhưng lại là ở Malaixia. Nếu không có gì thay đổi, chỉ ba tháng nữa, Công ty Phát Lộc sẽ có chủ mới. Vì vậy em phải ra đi. Nói thật với anh, Cheng còn có nhưng vụ làm ăn rất lạ với nhiều người khác. Đặc biệt gần đây Cheng lại chuyển sang nhập khẩu hoa quả từ Việt Nam. Đó là lĩnh vực mà Công ty Phát Lộc chưa bao giờ làm.

- Anh vẫn chưa hiểu nếu vậy thì có gì phải nghi ngại? Các công ty ai chả muốn đa dạng hóa sản phẩm, đa dạng hóa mặt hàng kinh doanh.

Hạnh nhìn Tường bằng ánh mắt hết sức ân hận:

- Cheng là người rất không bình thường, hoàn toàn không phải là một nhà doanh nghiệp đơn thuần.

- Ý em muốn nói, ngoài hoạt động kinh tế, ông ta có thể tham gia các hoạt động phạm tội như tẩy rửa tiền chẳng hạn.

- Điều đó thì chắc chắn. Nếu không phải là tẩy rửa tiền, liệu ông ta có dám rót vốn cho Lê Minh làm khu Hòn Ngọc với những điều kiện ưu đãi như vậy không. Nhưng anh chớ có nghi chuyện đưng đến ông ta.

- Vì sao?

- Vì không có chứng cứ và vì ông ta vẫn đang được nhiều người ở tỉnh này trông chờ. Không ít quan chức của tỉnh này, miệng thì khen anh, nhưng trong lòng thì căm ghét và sợ anh. Điều này dễ lý giải thôi, bởi lẽ anh làm họ mất đi một khoản thu nhập từ Lê Minh và những kẻ khác. Hôm qua có một vị đã gọi điện thoại cho em và nhờ em nhắn với ông Cheng là tỉnh vẫn chờ đón ông ta.

- Em quyết định không sống với Cheng nữa ư? - Tường hỏi một câu không ăn nhập gì với câu chuyện Hạnh đang nói.

- Đàn bà, có sâu sắc đến mấy cũng chỉ như “coi đưng trâu mà thôi. Anh đừng nhắc đến nữa mà em thấy xấu hổ. Tuy nhiên, em không muốn anh thương hại em. Trong chuyện này, lỗi là ở em. Em sẵn sàng gánh chịu tất cả. Thời gian chúng ta xa cách nhau có thể sẽ làm cho mình xa vĩnh viễn, hoặc ngược lại... Cho đến giờ, em thấy là không thể đoán trước được tương lai của chúng mình. Chỉ có điều em muốn rằng cả hai chúng mình hãy cố gắng đừng để tổn thương con bé.

- Anh cũng mong như thế.

Tường đứng dậy, mở cặp lấy ra một xấp tiền hai chục ngàn:

- Anh được thưởng vì có thành tích trong chuyên án vừa rồi. Em cầm mua cái gì cho con...

- Anh cứ giữ lấy vì anh cần chi tiêu nhiều hơn em. Mà thôi, em lấy một nửa. Em đi mua cho con chiếc xe đạp. Tuần sau là sinh nhật nó rồi. Nhưng mà này, em chỉ đi mua xe thôi, còn anh phải trao xe cho nó đấy - thấy Tường xách cặp đứng dậy, Hạnh hỏi, vẻ thắng thót:

- Anh lại đi ư?

- Tối nay anh phải trực. Sáng mai, ba giờ sáng phải đi thi hành án tử hình một tên buôn ma túy. Thăng Tám, buôn hêrôin từ Lào về, chắc em đã nghe chuyện.
 - Là gì vụ đó. Nhưng sao anh phải tham gia?
 - Thi bao giờ thi hành án tử hình, Chỉ Huy Phòng Cảnh sát Điều tra chả phải có mặt để chứng kiến. Trước đây anh vẫn phải đi, nhưng giấu không cho em biết đấy thôi.
- Tường đến cơ quan. Anh đang dọn lại bàn để có chỗ ngủ thì Đức và Thành đến. Đức vui vẻ:
- Xin chào Trưởng phòng.
 - A, chào hai bạn. Tối nay trực à?
 - Vâng, chúng em trực. Sáng mai anh phải đi thi hành án cho thằng Tám à?
 - Tớ chán cái cảnh đi thi hành án tử hình lắm rồi, nhưng biết làm thế nào? Chả lẽ lại cáo ốm.
 - Năm ngoái, bắn một lúc năm đứa buôn ma túy, mình cứ tưởng từ đấy là hết buôn hêrôin, ai ngờ, chúng vẫn lao vào. Trên công an Lai Châu mới phá vụ buôn ma túy, bắt ba chục tên. Nếu xử nghiêm thì phải bắn quá nửa.
 - Kể ra nếu có hình thức khác như tiêm thuốc độc thì hay hơn. Nghe nói Trung Quốc cũng mới áp dụng hình thức tử hình bằng thuốc độc, nhưng nhiều ý kiến không đồng tình. Họ cho rằng tử hình như vậy, không mang được tính răn đe và với kẻ gây tội ác, chết như vậy thì nhẹ nhàng quá.
- Nghe Thành nói vậy. Tường lắc đầu:
- Cho đến giờ, tớ có thể khẳng định là việc thi hành án tử hình mới chỉ có một tác dụng, đó là loại kẻ tội phạm ra khỏi cộng đồng. Còn tác dụng giáo dục hoặc răn đe kẻ khác thì xem ra không có là bao.
 - Em cũng thấy như vậy. Số lượng án tử hình ngày một tăng, điều đó chứng tỏ tình hình trật tự an toàn xã hội đang có vấn đề.
- Tường mở tủ, lấy ra chai rượu nhỏ:
- Nào, uống đi các cậu, rồi ta đi ngủ sớm.
- Bồng Thành đưa mắt ra hiệu cho Đức. Anh ngần ngừ một lát rồi nói:
- Anh ạ, việc nhà anh, lẽ ra chúng em không được tham gia, nhưng xin anh cho chúng em có ý kiến thế này: Anh hãy tha thứ cho chị Hạnh. Vợ chồng sống với nhau, nhiều khi nó là cả một sự chịu đựng.
 - Hay nhỉ, cậu chưa có vợ mà nói như một gã đã lấy đến... ba vợ.
 - Vâng, đây là lời tổng kết của bố em. Ông ba vợ thật, anh lạ gì lý lịch nhà em. Bố em bảo: không có gan chịu đựng thì chả có cặp vợ chồng nào sống được với nhau quá mười năm. Bởi vì nếu người này chỉ thấy mặt xấu của người khác thì làm sao mà ở với nhau được. Chị Hạnh cũng có lỗi, mà anh không phải là không có tội mà tội lớn nhất là anh ít quan tâm đến vợ.
 - Nhưng hôm nay sao các cậu lại nói với tội điều này?
 - Là vì... vì... em thấy anh vẫn yêu chị ấy. Lại nữa, chúng em không muốn anh sống kiểu tạm bợ thế này. Mình làm công an, không có hậu phương tốt thì gay lắm.
- Tường lặng người đi:
- Cảm ơn hai bạn. Thôi được rồi, tớ hứa sẽ suy nghĩ nghiêm túc điều hai cậu đã góp ý. Còn ngày mai, hai cậu cùng Tâm, Lưu đi nghỉ mát ở trại an dưỡng của tỉnh ba ngày, sau đó chuẩn bị tinh thần vào một chuyên án mới.
- Thành và Đức ngơ ngác nhìn nhau:
- Lại chuyên án mới. Vụ gì hả anh?
 - Các cậu có nhớ vụ thằng Quỷ lấy trộm tiền của lão Lê Minh không? Số tiền đó không nằm trong sổ sách kế toán của Tổng công ty và cũng không ai biết nó từ đâu mà có ngoài Lê Minh và thằng cha Hoàn cùng tay Lập, Giám đốc Công ty Ngọc Thảo I. Tội và anh Đắc hỏi cung chúng hàng chục buổi nhưng không moi được chút gì. Các cậu thử nghĩ xem, tại sao Lê Minh lại giấu số tiền đó.
 - Nếu vậy thì chỉ có là tiền buôn cơm đen, hàng trắng - Đức quả quyết.
 - Đúng vậy. Nhiệm vụ mới của chúng ta là bắt đầu từ chuyện số tiền này.

Trại giam công an tỉnh H. Trong phòng trực ban. Kim đồng hồ chỉ 3 giờ 30 phút sáng.

Một tốp cảnh sát bảo vệ năm người xuống phòng giam phạm nhân chờ thi hành án tử hình.

Sĩ quan trực khu giam đặc biệt và một cán bộ quản giáo mở cửa phòng giam 102.

Buồng giam có hai khóa và mỗi quản giáo cầm một chìa khóa.

Tử tù Nguyễn Văn Tám đang ngủ, thấy tiếng mở cửa lạch cạch, hấn choàng dậy, ánh mắt lộ vẻ thất thần, ngơ ngác. Một quản giáo mở khoá chân cho hắn:

- Thôi, đến lúc phải đi rồi.

Tám thần thờ mắt gần một phút rồi hần bình tĩnh:

- Thừa cán bộ, cho em đánh răng rửa mặt.
- Tất nhiên rồi.

Tám đánh răng, rửa mặt rất cẩn thận rồi mặc chiếc áo tù còn mới do quản giáo đưa cho. Hần còn lấy đôi bít tất ở dưới gối đi vào và nhếch mép bảo các quan giáo:

- Đi bít tất thế này, sau gia đình có cát mả thì đỡ bị sốt xương.

Hần bảo quản giáo:

- Cán bộ có thuốc cho em xin một điều.
- Anh quản giáo còng tay hần lại xong rồi lấy ra bao thuốc Vinataba, châm cho hần một điều.

Nguyễn Văn Tám được đưa lên hội trường.

Tại đó có cán bộ Tòa án, Viện Kiểm sát, Cảnh sát Điều tra. Vũ Mạnh Tường - Trưởng phòng Cảnh Sát Điều tra được ủy quyền của Ban giám đốc đi giám sát thi hành án.

Ông đại diện của Tòa án đọc lệnh bác đơn xin ân xá của Chủ tịch nước đối với Nguyễn Văn Tám.

Tiếp đó, ông đọc quyết định thi hành án của Hội đồng thi hành án tử hình:

- Trong thời gian từ năm 1997 đến năm 2000, Nguyễn Văn Tám đã trực tiếp vận chuyển từ Lào về mười hai bánh kê-rô- in. Khi bị Phòng Cảnh sát Phòng chống tội phạm về ma túy bắt quả tang, Nguyễn Văn Tám vẫn ngoan cố không chịu khai báo thành khẩn...

Trong lúc ông cán bộ tòa án đọc tóm tắt án văn thì Tám vẫn ngơ ngác và luôn đảo mắt nhìn quanh quất như thể muốn tìm ai đó.

Sau đó, Tám được một sĩ quan của Phòng Khoa học Hình sự lấy dấu vân tay. Anh ta cẩn thận so sánh dấu vân tay vừa lấy với dấu vân tay trong danh chỉ bản và báo cáo với Hội đồng thi hành án:

- Thừa Hội đồng Thi hành án, dấu vân tay của Nguyễn Văn Tám, đối tượng phải thi hành án tử hình trùng với dấu vân tay của Nguyễn Văn Tám trong danh chỉ bản.

Nguyễn Văn Tám được đưa đến để ký vào bản quyết định thi hành án rồi được đưa sang phòng bên. Tại đó, trên một chiếc bàn nhựa, đã có một đĩa xôi trắng khá đầy và một chiếc dùi gà luộc, một ly cà phê, một bao thuốc lá ba số 5, một tờ giấy trắng và cây bút bi.

Tám nhìn tờ giấy trắng rồi gạt sang một bên và thông thả ăn xôi gà. Hần dùng hai bàn tay bị khóa xé thịt gà ăn rất chậm rãi như muốn để thưởng thức lần cuối hương vị của bữa ăn cuối cùng trong đời. Thấy hần ăn chậm chạp, mấy chiến sĩ cảnh sát bảo vệ có vẻ sốt ruột. Một anh cầm chiếc băng bịt mắt giơ lên ngắm nghía... Tám ăn không hết đĩa xôi. Hần gạt sang một bên và lại từ tốn nhấp từng ngụm nhỏ cà phê, rít từng hơi thuốc lá bằng vẻ mặt bình tĩnh đến lạ lùng.

Tường đứng lẫn trong số anh em cảnh sát đi thi hành án. Bỗng anh thốt lên:

- Thằng này khá thật. Rất bình tĩnh?
- Tháng trước bắn hai đứa, cũng tội buồn êrôin, nhưng không đứa nào nuốt nổi một thìa phở. Bình tĩnh như tên này là hiếm đấy - Một cảnh sát đeo cấp hàm trung úy nói.

Một anh khác nói thêm:

- Chưa biết chừng chỉ mới bịt mắt là nhũn người ra. Mà không hiểu lúc nó ôm cả ba bánh êrôin từ Lào về, nó có nghĩ đến cảnh này không?
- Nếu chúng biết sợ thì đã chả dám đi buôn ma túy.

Một vài vị trong Hội Đồng Thi hành án sốt ruột xem đồng hồ. Kim đồng hồ đã chỉ 4 giờ 15 phút. Cũng lúc này thì Tám đã ngửa cổ dốc nốt giọt cà phê cuối cùng vào miệng. Như chỉ chờ có thế, ba cảnh sát tiến đến bên hần. Một người mở khóa số 8 và một người bẻ quặt tay hần ra đằng sau, một người dùng tấm băng vải màu xanh đen bịt mắt hần. Ba cảnh sát thao tác rất nhanh nhẹn và chứng tỏ đây không phải là lần đầu họ đi thi hành án tử hình. Đến phút này, Tám như bưng bình. Hần ú ớ kêu:

- Bắn... Bắn thật à?
- Thế anh tưởng đang đóng phim sao - Anh cảnh sát đang bịt mắt Tám nói.

Tám kêu ú ớ:

- Đứng... Đứng bắt tôi? Cho tôi gặp ông chỉ huy. Cho tôi gặp ông chỉ huy. Tôi có điều cơ mật muốn khai. Tôi có điều cơ mật muốn khai. Tôi muốn khai... - Hắn nói to và vùng vằng làm ba anh cảnh sát phải vất vả mới giữ được hắn.

Nhưng lúc này, không còn ai muốn nghe hắn nói nữa. Anh cảnh sát quần băng vải quanh mắt hắn nhanh thoăn thoắt. Tường đang ngồi và nhìn gã tử tù bằng cặp mắt lạnh lùng bởi anh đã quá quen với những lần đi thi hành án như thế này rồi.

Bỗng đứng trong đầu anh những hình ảnh về một buổi họp khi bàn về vụ án buôn bán vận chuyển ma túy do tên Tám cầm đầu.

“Trưởng phòng Vũ Văn Đắc: Cho đến giờ này, tên Nguyễn Văn Tám vẫn dút khoát không khai ra đường dây. Chúng ta vẫn chỉ bắt được mấy đứa bán tép nhỏ, còn ai là người lấy hàng trực tiếp của hắn, mạng lưới này ra sao thì không cạy răng hắn được...”

“Một cán bộ của phòng cảnh sát chống buôn bán ma túy đứng lên phát biểu: Thực ra, theo những tin trình sát mà chúng tôi có được thì đây là một đường dây khá lớn và có nhiều biểu hiện chúng chuyển hàng đi một nước thứ ba. Chính vì vậy mà lãnh đạo Cục Cảnh sát Phòng chống tội phạm về ma túy đã phê phán chúng tôi là bắt non. Lẽ ra phải thu thập thêm tài liệu và chờ thời cơ hốt trọn cả ổ”.

“Lẽ ra... Lẽ ra bây giờ thì muộn mất rồi - Tường nói - Tuy nhiên trong vụ án này, tôi có hai điều đang muốn tìm hiểu rằng tại sao lại chỉ bắt được một mình tên Tám. Mà tại sao lại bắt vội vã như vậy, trong khi chúng ta có đầy đủ điều kiện để đón bắt hắn ngay tại nơi giao hàng, đường này lại bắt ngay trên đường vận chuyển”.

“Tôi cũng thấy trong vụ án này có chuyện gì đó. Anh cảnh sát của Phòng Cảnh sát Phòng chống tội phạm về ma túy cũng nói vậy - Các anh hỏi cung tên này nhiều, chắc các anh thấy rõ thái độ của hắn. Hắn nhận tội rất dễ dàng và trước sau chỉ khai một bài như nhau. Theo báo cáo của trại giam thì hắn tâm sự với bạn tù là dù hắn có buôn ba bánh hêrôin, chứ ba mươi bánh thì cũng sẽ có người cứu hắn ra. Hắn còn nói đó là một người rất có thể lực... Làm sao tìm ra kẻ đó. Thời hạn điều tra hết rồi. Thôi, cứ kết luận điều tra, chuyển sang Viện. Hy vọng từ nay đến lúc ra pháp trường, hắn có tỉnh ngộ hơn không” - Vũ Văn Đắc nói...”

Nghĩ đến vậy, Tường như bừng tỉnh. Anh dút khoát đứng dậy và tiến nhanh đến bên hắn rồi ngăn nhẹ bàn tay anh cảnh sát. Đồng chí mở băng cho hắn.

- Nào, anh định khai gì?

-Thưa ông, còn có những người khác buôn bán ma túy cùng. Tôi chỉ là người đưa hàng thuê, còn họ mới là những ông chủ.

Tên Tám được các cảnh sát bảo vệ mở băng, hấn dụi mắt, nhìn quanh quất như thể muốn tìm ai đó rồi lại hoảng hốt kêu:

- Xin cán bộ đừng bắt tôi. Tôi xin khai... xin khai hết. Trước kia có người bảo tôi đừng khai gì cả vì thế nào cũng có người cứu. Tôi cứ tưởng thật.

Lời nói của tên Tám không khác gì tiếng sét lúc trời quang. Các thành viên trong Ban thi hành án sững sờ ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này, mọi người chợt nhớ ra là mấy năm trước đây, một tên tử tù người Lào tên là Xiêng Phệnh, khi dẫn ra trường bắn thì hấn cuống lên, vội khai ra kẻ cầm đầu đường dây buôn bán ma túy. Việc thi hành án được ngừng lại và từ lời khai của tên này, công an Hà Nội đã bóc gỡ một đường dây buôn bán, vận chuyển chất ma túy xuyên quốc gia. Đó là một vụ án nổi tiếng mà sau đó, hai cán bộ công an bị tử hình cùng năm tên khác. Vài tháng sau vụ đấy, ở Quảng Trị cũng xảy ra trường hợp tương tự và thể là bắt đầu nảy sinh “hội chứng Xiêng Phệnh” - nghĩa là các đối tượng buôn bán ma túy chỉ chịu khai thật khi ra pháp trường. Không hiểu lần này, tên Nguyễn Văn Tám có lặp lại kịch bản cũ?

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Vũ Mạnh Tường. Anh cảm nhận được điều đó và hiểu rõ hơn ai hết là những quyết định tới đây của mình sẽ có ý nghĩa đặc biệt quan trọng với việc phá một đường dây buôn bán ma túy mới và trên cả là sinh mạng của một con người. Tường đề nghị tổ chức một cuộc họp khẩn cấp ngay tại phòng họp của trại giam gồm có Công an, Tòa án, Viện Kiểm sát và Giám thị trại giam.

Tường trình bày vắn tắt với mọi người về những nghi vấn chưa được giải đáp về đường dây buôn bán ma túy này, và nhấn mạnh về việc kẻ cầm đầu vẫn chưa thấy “sủi tăm”, rồi anh nói dẫn đo từng câu:

- Trong chuyên án này, tôi không trực tiếp tham gia mà do đồng chí Vũ Văn Đắc chỉ huy.

Tuy nhiên, trong các buổi họp giao ban và một số buổi họp án, chỉ huy phòng Cảnh sát Điều tra luôn đặt câu hỏi và đã áp dụng nhiều biện pháp nghiệp vụ để tìm cho ra kẻ cầm đầu thực sự. Do tên Tám không chịu khai và thời hiệu điều tra đã hết cho nên phải hoàn thành kết luận điều tra đưa sang Viện Kiểm sát để truy tố. Cho đến lúc này đây, tôi có cảm giác rằng tên Tám đã nói thật, và có lẽ cũng giống như trường hợp tên Xiêng Phệnh, hấn cam chịu nhận tội vì đã được kẻ nào hứa là sẽ cứu thoát hấn. Và chắc chắn đó là tên cực kỳ nguy hiểm.

Đồng chí Giám thị trại giam xin phép phát biểu:

- Theo báo cáo của đồng chí Lạc, quản giáo, thì trong thời gian qua, tên Tám vẫn luôn tỏ thái độ lạc quan và hấn nhiều lần tâm sự là có “quý nhân” phù trợ cho nên chắc chắn sẽ không bị án tử hình. Khi đồng chí Lạc hỏi hấn “quý nhân” là ai thì hấn chỉ nói lấp lửng “đó là một người công an, có chức vụ cao”. Thú thật chúng tôi cũng chỉ nghĩ đơn giản đó là sự tự an ủi của tử tù nên cũng không quan tâm. Theo tôi nghĩ, chúng ta nên nghiên cứu kỹ quan điểm của anh Tường.

Ông Phó chánh án Tòa án nhân dân tỉnh nói với vẻ mệt mỏi:

- Tôi đề nghị đồng chí Tường hãy thận trọng. Chủ tịch nước đã bác đơn xin ân xá của tên Tám rồi, quyết định thi hành án đã được Chánh án ký. Trong Luật Tố tụng Hình sự, không có trường hợp được ngừng thi hành án tử hình. Chúng ta cũng không nhất thiết cứ phải dựa vào các lần hoãn thi hành của một số tỉnh, thành phố để áp dụng cho trường hợp này. Và theo tôi, đó là tiền lệ không hay và dứt khoát không nên khuyến khích.

Vị đại diện cho Viện Kiểm sát thì tỏ ra cương quyết hơn:

- Tôi đề nghị đồng chí Tường đừng có mềm lòng như vậy. Với kẻ tử tù, trước khi chết, chúng giở nhiều trò lăm. Tôi biết trong vụ án này các đồng chí điều tra còn muốn tìm thêm những kẻ đồng phạm. Nhưng hơn một năm qua, các đồng chí đã áp dụng không còn thiếu biện pháp nghiệp vụ nào, mà kết quả vẫn không có gì mới. Theo tôi, ta cho hấn khai thêm rồi vẫn tiếp tục thi hành án.

- Nếu hấn khai, thì chắc chắn là không thể trong dăm ba phút được mà có khi hàng buổi - ông Giám thị nói.

- Xin các anh quyết định sớm cho. Trời sắp sáng rồi.

Tường nắm chặt hai bàn tay. Nét căng thẳng lộ rõ trên gương mặt, rồi anh nói dứt khoát:

- Các đồng chí ạ. Tôi có linh cảm rằng lần này, tên Tám đã khai thật. Trong vụ án này, mặc dù chúng ta bắt được tên Tám, là kẻ trực tiếp đưa hàng từ Lào về, nhưng hấn bán cho ai trong nội địa, mạng lưới tiêu thụ ra sao... thì chưa làm rõ được. Theo tài liệu trình sát, ba năm qua, chính tên Tám đã đưa khoảng hai chục kilôgam heroin vào trong nước mà chủ yếu là qua tuyến đường 7 từ cửa khẩu Nậm Cắn thuộc huyện Kỳ Sơn tỉnh Nghệ An về Hà Nội. Trong buổi họp cuối cùng trước khi chuyển hồ sơ của hấn sang Viện,

chỉ huy phòng Cảnh sát Điều tra cũng đã bắn khoả rất nhiều. Tôi... tôi sợ rằng nếu chúng ta cứ thi hành án đối với hắn thì đã giúp cho kẻ nào đó trừ đi được một người mà chúng muốn tiêu diệt. Vì vậy tôi đề nghị các đồng chí cho tạm ngừng thi hành án.

- Muốn ngừng thì phải dựa theo luật. Mà chúng ta thì chưa có luật tạm ngừng thi hành án tử hình khi đã có quyết định thi hành án - ông Phó chánh án nói - Thôi, xin đồng chí Tường đừng đặt lại vấn đề điều tra vụ án này nữa. Cứ mang hắn đi bắn cho xong. Nếu ngừng lại, giải thích ra sao đây. Ai chịu trách nhiệm? Tường hít một hơi dài như muốn lấy thêm can đảm để đi đến một quyết định mà anh biết rằng nếu sai, thì hậu quả sẽ là khôn lường. Anh đứng dậy, cả quyết nói:

- Tôi chịu trách nhiệm. Các đồng chí cứ cho lập biên bản. Tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm về việc cho tạm dừng thi hành án tử hình tên Nguyễn Văn Tám. Nhưng tôi đề nghị các đồng chí coi đây là việc tối mật, tuyệt mật.

Mọi người đồng ý với Tường bằng cách im lặng. Tường nói với đồng chí đại đội trưởng đại đội cảnh sát bảo vệ cho anh em ngừng chuẩn bị thi hành án và đưa Nguyễn Văn Tám vào một phòng hỏi cung. Một cán bộ của Viện Kiểm sát và một cán bộ của Tòa án cùng tham gia hỏi cung với Tường.

Lúc này, sắc mặt tên Tám đã bớt nhợt nhạt, nhưng ánh mắt thì vẫn lộ rõ vẻ kinh hoàng. Tường phủ đầu hắn bằng giọng nói lạnh lùng và ánh mắt thì tỏ ra rất cứng rắn:

- Bây giờ chúng tôi nghe anh nói đây. Và anh nên nhớ rằng, nếu lời khai của anh không có gì mới và để chúng tôi có cơ sở tin được thì ngay lập tức, chúng tôi tiếp tục đưa anh ra pháp trường, kể cả khi trời đã sáng thanh thiên bạch nhật. Còn nếu anh khai trung thực, chúng tôi sẽ đề nghị cấp trên xem xét, ân giám cho anh. Anh nghe rõ chứ?

- Thưa cán bộ, tôi hiểu ạ.

- Anh trả lời ngắn gọn thôi. Nào, ai là kẻ chỉ huy anh?

Tường nói dần giọng và nhìn như xoáy vào tên Tám. Gặp ánh mắt của Tường, hắn cúi vội để che giấu sự hoảng sợ. Rồi hắn thù người, bỗng run lên như lên cơn sốt, mồ hôi vã ra trên khuôn mặt lưỡi cày có lưỡng quyền nhô cao một cách quái dị và ánh mắt bạc đi. Biết rằng hắn đang đấu tranh tư tưởng để lấy can đảm khai ra sự thật, Tường động viên:

- Anh cứ bình tĩnh mà nói. Mọi sự sống chết tùy thuộc vào lời anh khai đấy. Còn nếu anh chán sống thì ta đi luôn ra trường bắn.

Hắn cắn môi đến bật máu:

- Nhưng tôi sợ nếu tôi khai ra thì người ta lại giết tôi và... và con tôi.

- Với anh thì chẳng có kẻ nào có thể ám hại được đó là điều chắc chắn, còn với gia đình của anh... chúng tôi sẽ có biện pháp bảo vệ.

- Vâng. Thưa cán bộ, ông chủ là ai. Quả thực tôi không dám chắc. Nhưng người hứa sẽ cứu tôi ra khỏi tù nếu như tôi không khai gì cả, đó là một ông công an, ở phòng cảnh sát phòng chống ma túy. Số điện thoại di động của ông ấy là 0 9 1 3...

Trong lúc đó thì tại khu trường bắn Cầu Gạch, phía bên ngoài bờ mương, trong khu vườn bạch đàn, có ba anh phóng viên đang nấp rình chụp ảnh cảnh thi hành án tử hình. Những máy ảnh họ mang theo đều là loại kỹ thuật số hiện đại, có thể chụp khá tốt trong điều kiện thiếu ánh sáng. Họ đến đây từ lúc hơn một giờ sáng. Tại khu trường bắn này, mỗi khi thi hành án tử hình thì cảnh sát bảo vệ được bố trí canh gác ngay từ chiều hôm trước và ngăn chặn bất cứ ai đi vào khu vực ấy, kể cả những đứa trẻ chăn trâu. Và sau khi thi hành án, lại có cảnh sát gác thêm một tuần nữa.

Công an tỉnh buộc phải làm như vậy vì sợ có gia đình phạm nhân đến đào xác tử tù đem đi. Thật ra, nếu họ lấy xác đem về quê quán thì cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng mọi chuyện lại không đơn giản thế. Hơn chục năm trước, một gia đình tử tù vì cho rằng con họ bị chết oan nên vừa thi hành án buổi sáng thì buổi tối họ đào mộ, lấy xác con và đem đến đặt tại trụ sở Ủy ban xã. Sau vụ đó, chưa kịp rút kinh nghiệm thì lại xảy ra một vụ mất trộm xác tử tù Lê Văn Tu, phạm tội giết người, cướp của. Gia đình tử tù làm đơn kêu cứu khắp nơi và họ cho là người gia đình họ bị công an thủ tiêu.

Công an tỉnh phải lập chuyên án và mất gần hai tháng mới tìm ra thủ phạm. Hóa ra là Tu có ba thằng bạn rất thân. Chúng kết nghĩa anh em và Tu là đại ca. Chúng cất máu ăn thề tại một cánh rừng rất đẹp bên cạnh hồ thủy điện Hòa Bình. Và trong buổi thề này, chúng ước hẹn với nhau là nếu chẳng may có tên nào chết trước vì bất cứ lý do gì thì ba kẻ còn lại phải bằng mọi cách đưa xác kẻ đó về chôn ở cánh rừng này, và không được đắp thành mộ. Trung thành với lời thề đó, khi tên Tu bị bắn buổi sáng thì đến quá nửa đêm, ba thằng em đã đến đào mộ, lấy xác Tu đem lên rừng chôn rồi chúng chia tay nhau mỗi thằng biến đi một ngả.

Khi vụ án tưởng như bế tắc thì trong một lần vào rừng bắt rắn, một trinh sát hình sự của Công an tỉnh Hòa Bình tình cờ thấy một thanh niên thấp hương khăn vái ở một gốc cây lim. Kẻ thấp hương đó lại là một đối tượng tù tha về và có hai tiền án, ba tiền sự và anh trinh sát hình sự không lạ gì hắn. Ba ngày sau đó, vụ mất trộm xác tên Tu đã được làm sáng tỏ. Và cũng từ sau lần ấy, Công an tỉnh quyết định phải cử cảnh sát bảo vệ ra trông coi khu mà tù ít nhất là bảy ngày sau khi thi hành án. Các cảnh sát bảo vệ của trại giam phải thay nhau ra trông mã tử tù và đó là công việc mà họ ngán nhất.

Chính việc chặn đường vào trường bắn Cầu Gạch hôm trước lại đâm ra dở, vì cứ mỗi khi thấy có cảnh sát ra gác là người ta biết ngay sáng hôm sau sẽ có thi hành án tử hình.

Cảnh thi hành án tử hình, với người yếu bóng vía thì quả là kinh hoàng, nhưng với những người ưa cảm giác mạnh thì họ vẫn muốn được theo dõi bằng con mắt tò mò.

Biết không vào được khu trường bắn nên mấy tay phóng viên đã chọn con đường không ai ngờ tới là đi từ ngoài cánh đồng lúa, bơi qua con sông đào ngang khu trường bắn với bên ngoài rồi lên vào vườn bạch đàn và nấp dưới đoạn giao thông hào chuyên để cho đội đặc nhiệm tập bắn. Từ chỗ này, họ có thể quan sát rất rõ pháp trường. Kế hoạch lên vào xem thi hành án tử hình là do Hoàng Liễn, phóng viên báo Pháp luật và Đời sống của tỉnh khởi xướng. Mọi việc diễn ra khá suôn sẻ cho đến lúc mấy người vào được đoạn hào, nhưng không ai ngờ tới là muỗi ở đây nhiều khủng khiếp. Muỗi đồng to như con ruồi đốt buốt như kim châm. Và tại nơi đồng không mông quạnh này, hơi người đã hút đàn muỗi đói tới. Mỗi phút chờ đợi đối với họ quả là cực hình. Muỗi đốt xuyên qua quần, áo và chỗ nào bị chích là lập tức nổi cục lên ngứa ngáy vô cùng. Đến hơn ba giờ sáng thì có ba chiếc ô tô vào khu trường bắn. Một chiếc xe cũ rích chở đội hành quyết, hai chiếc xe Jeep đời mới và trên mỗi xe gắn hai ngọn đèn pha loại 1000W. Dưới ánh sáng của đèn pha, đội hành quyết nhanh chóng chôn cọc bắn. Cọc bắn chỉ là hai cây tre được chôn cách nhau hơn ba chục phân và giăng với nhau bằng ba thanh ngang. Khoảng cách của các thanh không đều nhau mà tùy thuộc vào chiều cao của tử tù Thanh trên cùng ngang cổ tử tù, thanh thứ hai ngang bụng và thanh dưới cùng ngang khuỷu chân. Đội hành quyết sẽ trói tử tù vào các thanh ngang. Họ làm như vậy là để sau khi bắn xong viên đạn ân huệ, tử tù không đổ xụp xuống. Chôn cọc bắn xong, các chiến sĩ của đội hành quyết lại khênh một cỗ quan tài ra để bên cạnh. Mọi việc được hoàn tất trong vòng ba mươi phút. Cảnh chuẩn bị cho buổi thi hành án được các phóng viên theo dõi bằng con mắt lạ lẫm và phần nào cũng gây cho họ thoát khỏi cơn buồn ngủ và quên đi nỗi khổ vì muỗi. Họ cũng đã chụp được không ít ảnh cảnh chuẩn bị của đội hành quyết. Mấy phóng viên tỏ vẻ vui mừng ra mặt vì góc chụp rộng và đèn pha khá mạnh nên họ có được những tấm ảnh chụp khá tốt và sắc nét. Hoàng Liễn lấy tay phủi bụi trên chiếc máy ảnh Nikon kỹ thuật số đời mới nhất có bộ ống kính ro om dài ngoằng rồi nhìn đồng hồ thấy đã hơn 4 giờ sáng, anh ta cần nhậu:

- Sao lâu thế nhỉ. Nghe nói ba giờ đã dựng phạm nhân dậy rồi cơ mà. Năm ngoái, thi hành án cho ba thằng cũng tội buồn ma túy, giờ này là đã trói xong vào cọc rồi. Lần này có một thằng, sao lâu thế nhỉ?
- Chắc là lại phải cấp cứu cho hắn tỉnh lại.

Khỏi thằng ngất lên ngất xuống, phải tiêm cả thuốc trợ lực mới đưa được ra cọc bắn - Một phóng viên của đài truyền hình tỉnh nói với về am hiểu.

Một phóng viên người gầy quắt queo ngáp ngáp dài:

- Tôi thấy cũng lạ. Việc quái gì mà phải bắn cấm không cho dân xem. Lẽ ra phải tường thuật trực tiếp trên ti vi, hoặc cho chiếu lại... Có thể mới có tác dụng răn đe.

Thời gian chậm chậm trôi đi. Phía đằng đông, chân mây đã giãn ra và không gian hồng hồng bàng bạc màu mang cá. Bỗng nhiên, ở khu trường bắn tự dưng nhốn nháo hẳn. Mấy cảnh sát lại khênh chiếc quan tài lên xe, rồi họ nhanh chóng cuốn dây điện, nhổ cọc bắn và chỉ không đầy mười phút, họ lại lên ô tô đi luôn, để lại khu trường bắn hiu hắt.

- Bỏ mẹ, bị lừa rồi - Một phóng viên kêu lên - Hóa ra có bắn ai đâu.
- Làm gì có chuyện ai người ta lừa mình.
- Chắc chắn có chuyện không hay. Chạy về trại giam xem sao.
- Khỏi cần, tôi gọi cho ông Phó chánh án.
- Dứt khoát có chuyện lớn rồi đây - Nói rồi Hoàng Liễn gọi điện thoại di động cho ông Phó chánh án:
- A lô, anh ạ. Vâng em là Liễn, phóng viên báo Pháp luật và Đời sống của tỉnh mình đây...
- Anh ơi sáng nay thi hành án thằng Tám đây à? Vâng, em đang ở nhà, đêm qua uống rượu ngủ say quá, bây giờ mới tỉnh.

Thế rồi không hiểu ông ta nói gì mà cứ thấy anh phóng viên gật gù:

- Lạ nhỉ? Ghê nhỉ... Anh yên tâm đi. Em sẽ gắn xi vào mồm Cho chúng em làm một bài phỏng vấn anh nhé: Vâng, có nhuận bút chứ... trả cao nữa là khác... Rồi, đầu giờ làm việc, em đến anh nhé... Cảm ơn anh!

Tất máy điện thoại di động, anh ta cười sung sướng, nhưng không nói gì với mấy đồng nghiệp xung quanh. Một anh nói về khó chịu:

- Có chuyện gì ông nói xem nào. Báo ông ngày mai mới ra, làm gì mà giấu như mèo giấu cứt thế?

- Tôi không được phép tiết lộ, chuyện tuyệt mật. Thôi các ông chịu khó mai đọc báo vậy.

- Được rồi, ông không nói, tôi cũng đếch cần. Nhưng lần sau, đừng có vác mặt đến xin ảnh thẳng này nhé

- Anh phóng viên có chiếc máy ảnh hiện đại nói về bức tức.

Hoàng Liễn cười nhả nhổ, nhưng không nói thêm câu nào. Trụ sở Công ty TNHH Tin học và Tư vấn đầu tư bất động sản mang tên Thành Đạt là một tòa nhà năm tầng trên khuôn viên gần một ngàn mét vuông. Nhà được xây với đường nét kiến trúc khá hiện đại bằng nhiều loại vật liệu mới. Hàng cột ở tiền sảnh được bọc thép không gỉ, cửa sổ được lắp kính phản quang và đây là tòa nhà duy nhất ở tỉnh đảm bảo hệ thống điều hòa nhiệt độ trung tâm.

Mới thành lập được bảy năm nhưng Thành Đạt đã có những bước tiến khổng lồ và được coi là một điển hình của tỉnh trong việc bước đầu xây dựng một nền kinh tế trí thức. Từ một đội ngũ có hai kỹ sư tin học và hai sinh viên tốt nghiệp Đại học Tổng hợp khoa Toán, khoa Vật lý thực hành, một sinh viên tốt nghiệp Đại học Ngoại ngữ tiếng Anh, một anh chàng học chỉ hết lớp 12, thi đại học trượt nhưng sử dụng máy tính như phù thủy, cộng với số vốn ban đầu là ba chiếc máy tính... vậy mà nay họ là chủ tòa nhà in giá hơn hai chục tỉ, là chủ một công ty lắp ráp máy tính, là chủ của hơn một chục tòa nhà cho thuê làm khách sạn, nhà hàng, và cho công ty nước ngoài thuê.

Giám đốc công ty tên là Hoàng Văn Tiến, có vóc người nhỏ thó, mặt trái xoan, da trắng xanh và nom trẻ hơn tuổi bốn mươi hai của mình. Phòng làm việc của Giám đốc khá sang trọng và bày biện rất hiện đại với những dàn máy tính, dàn máy nghe nhạc, ti vi màn hình phẳng; có máy đèn chiếu và có một bảng lớn theo dõi tình hình cổ phiếu của một số công ty lớn. Hầu như ngày nào cũng vậy, Tiến đến làm việc từ khá sớm và vừa ăn sáng, vừa mở Internet để đọc các báo điện tử.

Thói quen này Tiến mới có được cách đây không lâu. Nó xuất phát từ việc tốc độ đường truyền Internet của Việt Nam quá chậm, nếu cứ mở vào tầm tám giờ sáng thì mạng luôn bị nghẽn mạch, nhiều khi chỉ lấy vài trang thư điện tử mà hết hàng tiếng đồng hồ, vì vậy Tiến phải đến rất sớm. Đi làm sớm cũng có những cái hay riêng; đường sá không bị ùn tắc, thời gian như được nhiều hơn và thường vào lúc sáng, người ta minh mẫn hơn và nhất là các nhân viên cũng không dám đi làm muộn, dù chỉ là vài phút, bởi lẽ không có lý gì Giám đốc đi làm trước giờ được mà nhân viên lại đến muộn. Chị nhân viên phục vụ khi thấy Tiến đến thì mới gọi món ăn sáng. Khi là phở, khi là bánh cuốn, lúc là mấy chiếc bánh bao mua ở siêu thị được cho vào lò vi sóng hâm nóng lên và một cốc nước hoa quả nguyên chất. Nói chung, Tiến không phải là người coi trọng chuyện ăn uống, nhưng lại rất ưa sạch sẽ, ngăn nắp. Đã có lần anh ta ném vỡ tan một chiếc ly pha lê của Tiệp Khắc vì nó có mấy vết ngón nước.

Hôm nay cũng vậy, Tiến vội vàng húp xoàn xoạt cho hết bát phở bò tái rồi thông thả nhấp từng ngụm nhỏ nước cà chua hộp và mở trang báo điện tử của báo Pháp luật và Đời sống. Chợt Tiến nhìn như hút vào một dòng tin: “Chuyện chưa từng có tại một pháp trường”. “Hôm qua, tại trường bắn Cầu Gạch, lần thứ hai trong lịch sử tư pháp Việt Nam, một tử tù đã được tạm tha chết trong khi đang trên đường đưa ra pháp trường. Lần trước là tại trường bắn Cầu Ngà của Hà Nội, tử tù Xiêng Phệnh đã xin khai ra đường dây ma túy do Vũ Xuân Tường cầm đầu.

Còn lần này, tử tù là Nguyễn Văn Tám, đã bị Tòa án nhân dân tỉnh kết án tử hình về tội buôn ba bánh heroin (khoảng hơn 1kg). Theo tin riêng của phóng viên, người đã ra lệnh ngừng thi hành án tử hình Nguyễn Văn Tám là Thiếu tá Vũ Mạnh Tường. Vũ Mạnh Tường mới được đề bạt từ Phó phòng Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Công an tỉnh vì đã có thành tích phá đường dây buôn lậu và giết người do tên Lê Minh cầm đầu. Lý do để Vũ Mạnh Tường hoãn thi hành án đối với tên Tám là hấn cam kết sẽ khai ra một số tên trong đường dây buôn bán ma túy mà bấy lâu nay hấn vẫn giấu”.

Tiến đọc xong tin vội nhấc máy điện thoại, bấm số, nét mặt Tiến hơi lộ vẻ hoảng hốt:

- Alô? ông biết tin gì chưa... thẳng Tám được hoãn thi hành án. Nó đã khai hết với tay Tường, Cảnh sát Điều tra rồi.

Vũ Mạnh Tường đưa con đi học bằng chiếc xe Honda loại 125 phân khối của cơ quan giao cho.

Dạo này công việc có phần đỡ bận rộn nên anh giành việc đưa đón con đi học thay cho Hạnh.

Tường rất thích cảnh chờ con ngoài cổng trường và khi tiếng trống hết giờ vang lên là anh lại dõi mắt nhìn trong đám học sinh đang túa ra như bầy ong để tìm hình dáng con. Cũng không ít lần con bé đã trốn vào đám bạn và đến khi nó vỗ vào lưng, Tường mới giật mình sung sướng.

Xe vừa dừng ở cổng trường thì có một người bán báo đi xe đạp tới. Từ chiếc cát xét treo ở ghi đông xe vang ra tiếng rao báo liên thoắt:

“Từ từ Nguyễn Văn Tám thoát chết ngay khi đã bị bịt mắt lòi ra pháp trường. Đây là trường hợp độc nhất vô nhị trên thế giới. Tại sao Nguyễn Văn Tám được tha chết là bởi vì hắn hứa khai ra một đường dây buôn bán ma túy. Ai là người dám chống lại quyết định của Chủ tịch nước để tha chết cho tên Tám? Ai là người đã chấp nhận lời khai mới của tên Nguyễn Văn Tám... Chỉ có phóng viên Hoàng Liễu của báo Pháp luật và Đời sống, nhà báo duy nhất có mặt tại trường bắn là được chứng kiến toàn bộ cuộc tử hình hụt và biết được tường tận? Xin mời bạn đọc mua báo Pháp luật...” Tường giật nảy người, anh vội mua tờ báo và sau khi đọc lướt mấy dòng, anh nghiêng răng đâm mạnh vào yên xe máy.

Tường chưa kịp lên xe thì có điện thoại di động. Anh nghe và nhận ra giọng của Giám đốc Trần Phúc:

- Này, tôi vừa đi họp ở Bộ về, thấy báo chí đăng tin hoãn tử hình thằng Tám. Tình hình thế nào, cậu về ngay đây. Mà thôi, họp tại phòng của cậu.

Tường phóng vội về trụ sở. Vừa dừng xe thì ô tô của Giám đốc cũng đến. Trong phòng họp của Phòng Cảnh sát Điều tra đã có Vũ Văn Đắc và hai điều tra viên là Thành và Đức. Giám đốc Trần Phúc lộ rõ vẻ căng thẳng:

- Đồng chí Tường báo cáo xem tình hình thế nào?

- Báo cáo đồng chí Giám đốc, hôm qua, Hội đồng thi hành án quyết định tổ chức thi hành án tử hình đối với tên Nguyễn Văn Tám. Tôi được cử chứng kiến và giám sát thi hành án. Tuy nhiên, cho đến lúc đã xong các thủ tục pháp lý và đưa hắn lên xe ra trường bắn thì hắn vội vàng xin khai ra những kẻ đã chỉ huy hắn cũng như người nhận hàng, đặc biệt trong đó có một người đang là công an. Chính vì vậy, tôi đã quyết định cho tạm ngừng thi hành án. Tôi tin rằng lời khai của hắn sẽ giúp chúng ta lần ra toàn bộ đường dây này. Tôi còn nhớ năm ngoái, Giám đốc đã nhiều lần tỏ ý thắc mắc về vụ án này. Cho đến nay, những thông tin mà hắn vừa khai, hoàn toàn có cơ sở và cũng trùng hợp với tin trình sát từ trên Cục đưa về. Đây là báo cáo của tôi mới hoàn thành và cũng mới đưa anh Đắc đọc, xin trình Giám đốc.

Tường đưa một báo cáo cho Giám đốc Phúc.

Ông xem chăm chú rồi thở dài buồn bã:

- Tôi cũng có linh cảm về cán bộ chiến sĩ của chúng ta dính líu vào buôn bán ma túy từ lâu, nhưng có không muốn tin. Đồng chí xử lý như vậy là đúng.

Vũ Văn Đắc nói:

- Không hiểu ai tiết lộ thông tin này cho báo chí. Tôi vừa báo cáo đồng chí Viện trưởng Viện Kiểm sát rồi. Viện sẽ khởi tố điều tra và yêu cầu Ban biên tập và phóng viên phải cung cấp nguồn tài liệu. Bây giờ có hai việc thế này: Chúng ta phải làm báo cáo khẩn cấp gửi lãnh đạo Bộ Công an và Tổng cục Cảnh sát. Những lời khai của tên Tám hên quan đến nhiều đối tượng, trong đó quan trọng nhất là cậu... cậu... Thôi, ta tạm gọi là S1. Đề nghị cho giám sát toàn bộ biến động của S1 và tiến hành các biện pháp nghiệp vụ cần thiết. Còn đồng chí Thành, Đức và lấy thêm một tổ đặc nhiệm của Cảnh sát Hình sự đi ngay lên huyện Lục Ngạn, Bắc Giang, bắt bằng được tên Quả - Hoàng Ngọc Quả.

- Có phải tên Quả là lái xe tải ở Công ty Ngọc Thảo I không? - Đức hỏi.

- Đúng thế - Tường nói - Tên Tám khai là hắn thường giao hàng cho tên Quả. Địa điểm giao hàng là tại một quán cơm ở thị trấn huyện Tương Dương. Tuy nhiên, có điều lạ là tên Quả đã bị tay Lập, Giám đốc Ngọc Thảo đuổi việc từ hơn một năm nay. Hiện nay, Quả chở hàng thuê cho một tay chủ trang trại nào đó ở vùng Lục Sơn.

- Vùng Lục Sơn có hàng trăm trang trại, lần nó tìm từ đâu bây giờ? - Thành lo lắng hỏi.

- Nếu không bị lộ thì chúng ta có thời gian xác minh - Tường nói - Nhưng bây giờ thì không thể chờ đợi được. Theo tôi, các đồng chí cứ lên đường, vừa đi vừa nghĩ kế. Tôi sẽ điện thoại đề nghị Cảnh sát Hình sự huyện Lục Sơn giúp đỡ.

- Đồng chí Tường vào ngay trại giam hỏi thằng Lập xem đặc điểm nhân dạng của tên Quả. Hắn đã là lái xe, thế nào cũng có ảnh lưu trong hồ sơ lái xe. Tôi sẽ yêu cầu Cảnh sát Giao thông tìm hộ - Giám đốc Phúc nói vậy rồi tiếp - Hai đồng chí hãy lên đường ngay và sang Phòng Cảnh sát Hình sự lấy thêm một tổ đặc nhiệm. Nếu bắt được tên Quả, các đồng chí lập công lớn đây. Nếu hắn có chống trả, nhớ cố gắng bắt sống và bảo đảm an toàn tối đa cho hắn.

- Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ - Đức đứng dậy, đồng dục nói.

Chờ cho hai người đi ra khỏi phòng, Giám đốc Phúc hỏi Tường:

- Cậu nghĩ thế nào về lời khai của tên Tám?

- Báo cáo anh, lời khai của hắn là có cơ sở để ta tiếp tục tìm hiểu. Qua lời khai của hắn cộng với tài liệu của Cục Phòng chống tội phạm về ma túy thì tôi có thể tạm nêu ra một giả thuyết thế này: Hiện nay đang có hai đường dây buôn bán ma túy từ vùng Tam Giác Vàng về qua hai cửa khẩu Tây Trang và Nậm Cắn. Một đường dây đưa hàng trắng đi tiêu thụ ở một nước nào đó, trong trường hợp này, khả năng lớn nhất là đi Hồng Kông và Đài Loan. Đường dây thứ hai là đưa hàng về tiêu thụ trong nước. Giữa hai nhóm này đều có một nhân vật tham gia đó là đối tượng S1. Theo như tên Tám khai thì hắn bị nhóm trinh sát do đối tượng S1 chỉ huy bắt, mặc dù S1 không xuất hiện, nhưng qua nghe trinh sát nói chuyện thì Tám biết. Khi hỏi cung Tám, S1 đã mớm cung cho Tám và dặn không được khai gì cả thì sẽ được cứu. Vì đã quá biết S1 làm bộ công an lại cùng nằm trong đường dây nên tên Tám đã tin và như anh thấy, đến lúc đưa hắn ra trường bắn mà hắn vẫn tưởng là đùa. Nhưng tại sao S1 lại làm như vậy? Liệu có phải S1 muốn mượn tay công an để cắt đường dây của tên Tám không? Chúng muốn triệt hạ nhau nhằm mục đích gì? Tên Quả giữ vai trò gì trong đường dây hay chỉ là eunuq đơn thuần? Ai là người đưa hàng ra nước ngoài? Phương thức thủ đoạn thế nào? Tất cả ta chưa biết.

- Mấy hôm nay S1 thế nào? - Trần Phúc hỏi - Cậu ta có cảm nhận được chuyện gì không?

- Cậu ấy có hỏi tôi là tại sao không cho bắn tên Tám, chỉ có vậy thôi. Thực hiện lệnh của anh Đắc từ hôm qua, tôi đã bố trí cơ sở giám sát hoàn toàn các hoạt động của S1. Lãnh đạo Bộ cũng đã đồng ý cho giám sát điện thoại của S1. Cơ sở mới cho biết là Nguyễn Thị Lệ, vợ S1 mới đi Ngân hàng rút toàn bộ số tiền tiết kiệm của ba sổ ra, trong đó có một sổ ngoại tệ. Số tiền gửi là mười ngàn euro, còn hai sổ tiết kiệm tiền Việt thì mỗi sổ có hơn bảy trăm triệu.

- Chồng là cán bộ nhà nước, vợ thì nghỉ mất sức, nuôi hai đứa con, lại phải thường xuyên chu cấp cho bố mẹ, vậy mà có số tiền khổng lồ như vậy, quả là đáng đặt dấu hỏi - Trần Phúc trầm ngâm thốt lên.

- Chị ta vẫn khoe là giữ tiền cho cậu em đang làm ăn rất phát tài ở Đức - Tường nói và lắc đầu về phía mai.

Lặng đi một lúc, Trần Phúc nói thông thả:

- Hôm qua, lãnh đạo tỉnh yêu cầu ba ngành phải sớm có ý kiến dứt khoát về trường hợp của Li Cheng. Nếu chưa đủ chứng cứ về việc ông ta cùng Lê Minh tẩy rửa tiền thì phải có cách tạo điều kiện cho doanh nghiệp Phát Lộc phát triển ở Việt Nam. Trước mắt, tìm đối tác khác để cùng Phát Lộc thực hiện khu du lịch Hòn Ngọc. Về việc này, các đồng chí có ý kiến gì mới không?

Vũ Văn Đắc lắc đầu:

- Cũng không có gì mới anh ạ. Tất cả các biện pháp nghiệp vụ mà chúng ta đã áp dụng với những đối tượng có quan hệ với Li Cheng đều không thu được kết quả gì. Văn phòng Interpol cũng đã liên hệ với Cảnh sát Đài Loan, nhưng họ cũng không cung cấp được thông tin nào có giá trị. Hiện nay Cheng đã về Đài Loan, ba tháng rồi chưa sang.

Tôi biết, việc điều hành ở đây ông ta giao cho vợ cậu. Phải công nhận là Hạnh rất có đầu óc quản lý. Cô ấy là người có tài kinh doanh đấy.

- Báo cáo anh, Hạnh đang đề nghị mua lại Công ty Tường An - Tường nói rụt rè - Tôi cũng chưa biết giải quyết thế nào cả. Nhân đây, xin ý kiến hai anh luôn.

Vũ Văn Đắc nói:

- Bỏ thì cũng tiếc. Công ty đang làm ăn được. Và lại nếu giải tán, mấy chục người đang có nguồn sống, nay dựa vào đâu?

- Tôi đã nghĩ đến điều này. Đồng chí Chủ tịch tỉnh đã yêu cầu Tổng công ty xuất nhập khẩu điện máy số 1 sẽ mua lại công ty. Số nhân viên đang thuộc diện chế độ chính sách sẽ không mất việc đâu.

- Thế thì may quá - Tường thốt lên.

- Việc của gia đình cậu, cũng nên tìm cách thu xếp cho ổn thỏa. Tôi đã nói chuyện với Hạnh, cô ấy ân hận lắm.

Tường nhìn Trần Phúc bằng cặp mắt biết ơn:

- Cũng phải có thời gian cho quên bớt anh ạ.

- Dĩ nhiên là như vậy, nhưng mình là đàn ông, phải độ lượng.

Sân bay Nội Bài vào tầm gần trưa là lúc nhộn nhịp nhất bởi liên tục có các chuyến bay đi thành phố Hồ Chí Minh, Đà Nẵng, Điện Biên, Huế, ngoài ra còn có các chuyến bay đi Xinghapo, Thái Lan.

Chuyến bay mang số hiệu 227 đường bay Hà Nội - Thành phố Hồ Chí Minh cất cánh lúc 11g30 đã gần hết giờ làm thủ tục. Tại cửa số 6 chỉ còn vài ba người khách. Đúng lúc đó thì có một chiếc tai lao vùn vụt trên

cầu vượt và khi đến cửa thì phanh dúi dụi. Từ trên xe nhảy xuống hai người. Một người đi tay không, còn một người chỉ xách mỗi chiếc túi du lịch nhỏ. Hai người đi như chạy vào cửa số 6. Người mang túi du lịch có dáng người thấp, đậm và trên nét mặt toát ra sự lo lắng đến căng thẳng. Anh ta xách chiếc túi đứng ngoài, còn người đi cùng chạy vào hỏi cô nhân viên:

- Chị ơi, buổi sáng chúng tôi đã giữ chỗ cho người mang tên Hoàng Ngọc Quả. Người bán vé bảo chúng tôi ra sân bay lấy vé đi ngay. Chị xem hộ...?

Cô nhân viên cười nhã nhặn:

- Anh chờ cho tý chút.

Cô làm xong thủ tục cho một hành khách khác rồi tra trong máy tính. Không đầy nửa phút sau, cô bảo:

- Đúng là đại lý của chúng tôi có giữ chỗ cho hành khách Hoàng Ngọc Quả. anh ra quầy vé nộp tiền lấy vé.

Gã thanh niên nọ quay ngoắt ra bảo người tên là Hoàng Ngọc Quả:

- Anh đưa chứng minh thư cho tôi.

Quả luống cuống móc chứng minh trong túi ngực đưa cho anh ta, rồi lại ngơ ngác nhìn lên trần nhà ga. Khoảng năm phút sau, anh ta cầm vé chạy lại và đưa cho nhân viên:

- Anh có hành lý gửi không?

Quả giật mình khi nghe cô gái hỏi.

- Không... không.

- Thẻ lên máy bay của anh đây. Anh vào phòng chờ đi.

Quả vợ vội vé, chứng minh thư và xách chiếc túi du lịch nhẩn nhúm đi vào cửa. Anh ta luống cuống, vấp phải vai của một người khách nước ngoài và ngã lăn ra. Hành khách đang xếp hàng cười oà lên.

Gã thanh niên đi cùng túm áo Quả kéo lại:

- Làm cái gì mà hốt hoảng thế. Bình tĩnh đi. Cầm thêm ít tiền này.

Nói rồi anh ta đưa cho Quả một phong bì khá dày:

- Mười triệu đó. ông dặn anh, vào Sài Gòn rồi anh thuê xe đi ngay lên Đắc Lắc và đến huyện Easúp. Anh tới nông trường cà phê Eaba và gặp tay Bão, lái máy cày ở nông trường, nó sẽ lo cho anh mọi chuyện. Ông sẽ có liên lạc với anh sau. Tuyệt đối không được gọi điện thoại, viết thư về nhà.

- Tôi nhớ. Quả nói vậy rồi vào phòng chờ nhưng rồi lại đứng nép vào một góc nhìn ra. Khi thấy gã nọ vẫn đứng ngoài cửa thì hần cười nhạt. Cho đến lúc nghe thấy loa thông báo “Mời hành khách đi thành phố Hồ Chí Minh chuyến bay 227, có thể lên máy bay màu xanh chuẩn bị ra cửa số 5 để khởi hành...”. Quả nhìn ra và thấy gã đi cùng chạy ra chiếc taxi. Chiếc xe lại lao vọt đi như ăn cướp, lúc đó Quả mới gật gù và thông thả ra bảo một nhân viên an ninh hàng không:

- Anh ơi, tôi có một việc đột xuất ở nhà, bây giờ mới nhớ ra. Tôi muốn hoãn chuyến bay... anh giúp tôi với.

- Anh có gửi hành lý không?

- Không ạ. Chỉ có mỗi túi xách này.

Anh nhân viên hàng không đưa Quả ra quầy thủ tục. Quả xin hoãn lại, bay vào ngày hôm sau, chuyến muộn nhất. Giải quyết thủ tục xong, Quả ra cửa và gọi một chiếc taxi đi về Hà Nội. Ngồi trên xe, Quả thở hắt ra và đến bây giờ hần mới cảm thấy nhẹ nhõm. Quả rất hiểu tính ông trùm của mình trong việc xử lý những tình huống mà nếu không cẩn trọng thì sẽ gây rắc rối với cảnh sát.

Ông ta đã từng bảo cho Quả biết là trong buôn bán ma túy, nếu thấy nguy cơ lộ mất xích nào thì phải biết chặt trước mắt xích đó.

Quả tưởng tượng ra cảnh hần sẽ gặp một gã nào đó tên là Bão ở Easúp. Gã đưa Quả vào rừng và lạnh lùng bắn Quả rồi hất xác xuống một lòng suối đang mùa lũ chảy ào ào...

Quả cười nhạt, lấy trong túi ngực ra một tập đô la nhồi cả vào phong bì tiền vừa mới nhận, hần ngấm nghĩa và gật gù mãn nguyện.

Trong lúc Quả ở sân bay thì trên Lục Sơn, tốp cảnh sát đặc nhiệm do Đức chỉ huy và Cảnh sát Hình sự tỉnh Bắc Giang đã tìm ra tung tích Hoàng Ngọc Quả. Cả tốp cảnh sát hình sự đi trên hai xe U oát lao thẳng đến một khu chợ buôn bán hàng Trung Quốc. Một cảnh sát hình sự của tỉnh túm lấy người lái xe vốn quen biết từ lâu.

- Anh có biết thằng Quả đi đâu không?

- Chiều hôm qua còn thấy nó ở đây - Anh ta nhìn quanh rồi khẽ reo lên - Kia kia, xe của nó vẫn để đó.

Các trinh sát nhìn theo tay anh ta chỉ. Đó là một chiếc xe tải nhẹ, loại 2, 5 tấn, nhãn hiệu Daihatsu của Hàn Quốc. Xe còn khá mới.

- Từ sáng đến giờ không thấy nó đâu. Chắc hôm qua rúc vào sông bạc nào bây giờ vẫn còn ngủ.

- Nó hay đi đánh bạc lắm à?

- Lái xe đường dài, thi thoảng đánh quả tặc quả tùng, chớ côm đen, hàng trắng, tiền kiếm được không đánh bạc thì bao gái... Đó là chuyện thường ngày. Có thằng lái xe nào mà buôn lậu rồi đem tiền gửi tiết kiệm đâu.

- Nó không dám buôn ma túy đâu. Tôi biết, thằng này nhát như cáy - Một cảnh sát hình sự đưa đẩy. Anh lái xe kia bữu môi:

- Nó chạy hàng từ Lào về từ ngày còn ở Công ty Ngọc Thảo... Mà thôi, các anh đi mà tìm nó.

Một lái xe khác đứng ngoài lắng nghe liền chen vào:

- Nó về Hà Nội từ lúc tám giờ sáng. xách Chiếc túi du lịch màu đen.

- Anh có biết nó về Hà Nội làm gì không?

- Không. Nhưng nó đi vội lắm. Nó có con bồ bán vải trong chợ, tên là Thúy. Các anh hỏi nó thế nào cũng ra chuyện. Mà này, các ông anh tìm nó, chắc là nghi nó buôn ma túy phải không?

- Chỉ được cái “bói nhảm” - Một trinh sát đùa, giọng ngất ngưỡng - đang nghi nó uống rượu gây tai nạn ở trên Đồng Đăng.

- Các bác đừng lừa em. Thằng này cũng hân hạnh được các bác cho nhập “kho” ba năm rồi nên cũng có chút hiểu biết về nghiệp vụ công an. Làm gì có chuyện vì tai nạn giao thông mà lại Cảnh sát hình sự, Cảnh sát Đặc nhiệm đi điều tra?

- Ai bảo cậu bọn tôi là đặc nhiệm?

- Ôi giỏi ơi, ông anh này - Anh ta chỉ vào một cảnh sát đặc nhiệm to con và cười sằng sặc - Ông anh này mới lên ti vi, chương trình “Vì cuộc sống bình yên” tuần trước phải không? Em nhận ra ngay. ông anh có tật là khi nói chuyện, vào lúc khó nghĩ mắt cứ nháy...

Anh cảnh sát đặc nhiệm bật cười và rồi nghiêm ngay nét mặt:

- Chú mày giỏi lắm. Đúng là các anh đây đang lùng hẩn vì một vụ án quan trọng. Chú giúp anh được chứ?

Gã nọ đảo mắt nhìn quanh. Chợt thấy ở một chiếc xe đằng xa có người đang chăm chú theo dõi, gã chợt dạ nói to:

- Nói đùa thế thôi, thằng em chả biết gì cả. Chào các ông nhé?

Nói rồi hẩn đi luôn. Ngang qua Đức, anh ta bỗng hạ giọng:

- Tối nay, đến quán thịt chó Tư “xôm”, em sẽ cho các anh biết.

Sau hơn ba tháng về cố hương, Cheng lại từ Đài Loan trở về Công ty Phát Lộc. Trong những ngày Cheng đi xa, mọi việc điều hành Cheng giao tất cả cho Hạnh. Qua theo dõi công việc, Cheng thầm phục Hạnh là người rất giỏi trong công tác quản lý, tỏ ra có năng khiếu đặc biệt trong kinh doanh. Mặc dù công ty trong lúc sóng gió, nhưng lời đồn đại về mối quan hệ mờ ám giữa Cheng và Lê Minh đồn thổi khắp trong giới kinh doanh, gây ảnh hưởng không nhỏ tới uy tín của công ty nhưng Hạnh tỏ ra vững vàng, không chút bối rối. Cô điều hành công việc với tất cả nhiệt tình và trách nhiệm như thể chính cô mới là người chủ thực sự của công ty. Các hợp đồng kinh tế lớn thì không có nhưng Hạnh đã đôn đốc được hơn chục công ty phải trả nợ cho Phát Lộc và ký được một số hợp đồng nhỏ.

Điều Cheng ngạc nhiên là Hạnh hầu như không điện thoại báo cáo, xin ý kiến của Cheng mà mọi việc cần trao đổi, cô đều viết thư điện tử hoặc gửi fax. Lời lẽ trong thư cũng hết sức nghiêm cẩn theo đúng nghĩa cấp dưới với cấp trên. Duy nhất có hai lần cô viết thư đề nghị Cheng sớm quay lại Việt Nam, vì sự vắng mặt lâu của Cheng chỉ càng làm tăng thêm mối nghi ngờ của chính quyền. Hạnh Cũng nói rõ là cơ hội cho Cheng đầu tư vào khu Hòn Ngọc còn rất lớn Và lãnh đạo tỉnh vẫn sẵn sàng tạo điều kiện cho Phát Lộc đầu tư. Cheng biết Hạnh nói điều đó rất thật lòng nhưng vẫn chờ cho phiên tòa xử Lê Minh xong và khi biết Lê Minh không kháng án thì Cheng yên tâm. Thực ra, việc Lê Minh không kháng án là do chính Cheng yêu cầu, thông qua một cơ sở nằm trong ủy ban nhân dân tỉnh. Để truyền đạt được yêu cầu này đến Lê Minh, Cheng đã phải chi hơn một ngàn đô la

Chuyến bay Đài Bắc - Hà Nội hạ cánh chậm hơn một giờ so với dự kiến. Ra đón Cheng tại sân bay có Hạnh và ba nhân viên nữa. Cheng để ý thái độ của Hạnh và nhận thấy cô đã có thay đổi trong tình cảm đối với mình. Khoảng cách đó mong manh, mơ hồ nhưng với người từng trải như Cheng thì nhận ra điều đó không khó.

Ba ngày sau khi trở lại Việt Nam, Li Cheng được mời đến UBND tỉnh để bàn về khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc. Phó chủ tịch Lê Văn Chi tiếp rất niềm nở khiến Cheng và Hạnh phải ngạc nhiên.

- Ông Cheng ạ, biết ông vừa trở lại, chúng tôi mời ông đến trao đổi với ông vài việc.

- Tôi xin nghe - Cheng nói với vẻ lo lắng mặc dù được thông báo trước nội dung cuộc gặp.
- Chắc cô Hạnh đây cũng đã nói với ông về mọi chuyện vừa xảy ra. Việc ông Lê Minh bị bắt khiến cho dự án xây dựng khu du lịch Hòn Ngọc đình lại. Nếu ông chưa có ý định từ bỏ, chúng tôi xin được giới thiệu với ông một đối tác mới.

Cheng cười nhẹ nhõm:

- Thú thật với ông Phó chủ tịch, tôi rất xúc động trước sự quan tâm của ông và tỉnh nhà. Tôi đã làm ăn ở Việt Nam sáu năm, vì vậy tôi muốn được coi Việt Nam như một quê hương thứ hai của tôi. Thực lòng mà nói, khi ông Lê Minh bị bắt, tôi cũng lo. Các ông nào có lạ gì mối quan hệ của tôi và ông Minh... Tôi chỉ lo, ngộ nhờ ông ấy không giữ được bản lĩnh, khai lung tung để lấy lòng Cơ quan Điều tra thì chưa biết chừng, tôi lại là kẻ đồng lõa trong một vài thương vụ nào đó.
- Thưa ông, cơ quan điều tra luôn làm việc công tâm. Cũng có một vài lời khai về ông, nhưng chúng tôi đã yêu cầu công an phải xác minh kỹ, quan điểm là không được để lọt kẻ gian, không được làm oan người ngay. Nói tóm lại, ông cứ yên tâm làm ăn ở Việt Nam. Đó là lời nói của tôi, một phó chủ tịch tỉnh.
- Rất cảm ơn ông. Từ đáy lòng, tôi không biết phải cảm ơn ông thế nào cho phải. Cô Hạnh đây sẽ giúp tôi thể hiện tấm lòng của tôi với ông và với các cộng sự của ông.
- Ông không cần phải khách khí. Chúng tôi muốn giới thiệu cho ông đối tác mới, đó là Tổng công ty Tư vấn Đầu tư bất động sản Thành Đạt.
- A, Công ty Thành Đạt, tôi có biết về người giám đốc trẻ này. Anh ta từng đoạt giải nhì cuộc thi Tài năng tin học trẻ toàn quốc năm 1997. Hình như anh ta tên là... tên là Tiến. Tôi cũng đang định lần này sẽ bàn với anh ta sản xuất một vài chương trình phần mềm cho công tác quản lý kinh doanh.
- Nếu vậy thì càng hay. Tôi muốn là ngày mai, ông có mặt tại bữa cơm do Sở Kế hoạch và Đầu tư của tỉnh tổ chức. Tôi sẽ giới thiệu Tiến với ông...
- Rất cảm ơn ông Phó chủ tịch. Tôi rất mong được sớm gặp họ.

- Còn việc thứ hai. Cô Hạnh cho chúng tôi biết là Công ty Phát Lộc đang muốn tăng cường nhập hàng nông sản của chúng tôi, mà cụ thể là vài triệu, nhãn lồng, chuỗi tiêu và dứa hộp. Ông biết đấy, tỉnh chúng tôi, thiên nhiên ưu đãi cho những loại cây trái này vì vậy rất muốn được ông tham gia đầu tư và bao tiêu sản phẩm cho hai huyện vùng bán sơn địa là Lục Sơn và Lục Thủy. Dĩ nhiên là chúng tôi sẽ có những điều kiện hết sức ưu đãi.

Cheng đứng dậy, tỏ vẻ xúc động:

- Việc mở rộng sang kinh doanh hàng nông sản là từ sáng kiến của cô Hạnh. Chúng tôi rất mong được sự hợp tác vì đôi bên cùng có lợi của quý tỉnh.

Khi trở về, ngồi trên ô tô, Cheng rất vui, hỏi Hạnh:

- Anh bắt ngờ quá. Cứ nghĩ lần này sang đây, không khéo lại được ông chồng của em mời vào trại giam để thẩm vấn.

Hạnh bấm nhẹ vào tay Cheng, ra hiệu im lặng rồi cô bảo người lái xe:

- Anh mở băng-nhạc Hoa mới mua đi.

Người lái xe mở nhạc và cho to quá mức bình thường. Lúc đó, Hạnh mới ghé tai Cheng nói nhỏ:

- Không được bàn chuyện lớn trong ô tô.

Cheng gật đầu hiểu ý rồi nói khá to:

- Anh rất ngạc nhiên, không hiểu sao Lê Minh lại ngu dại quá. Bây giờ ông ta đang đi cải tạo ở trại nào?
- Đang ở trại số Bảy.
- Nếu anh muốn đi thăm ông ta liệu có nên không?
- Về nguyên tắc thì khi ông ta đã có án, việc đi thăm sẽ không có vấn đề gì. Nhưng theo em anh không nên đi.

Cheng suy nghĩ hồi lâu rồi quả quyết:

- Không, anh phải đi thăm ông ấy một lần. Dù sao ông ấy cũng đã giúp anh nhiều. à, thứ lỗi cho anh tò mò. Em và Tường dạo này thế nào?

Hạnh cúi đầu buồn bã:

- Khoảng cách càng lớn. Đồng sàng dị mộng.
- Đó là một “chân nam tử”. Thú thực với em, anh trở lại Việt Nam lần này, người anh sợ nhất là Tường. Nếu anh ta lấy thù riêng để thực hiện việc công thì nguy hiểm cho anh vô cùng. Chỉ cần vài lời mớm cung cho những kẻ ghét anh, chúng khai vấy theo kiểu trâu lấm vấy bùn... là họ không để anh yên. Quả là một người đàn ông hiếm có.

Hạnh liếc nhìn Cheng bằng con mắt ngạc nhiên, và khi nghe ông ta nói vậy, cô đã lò mò hiểu rằng với Cheng, mình không còn giá trị gì nữa. Một nỗi thất vọng, chán chường pha sự ân hận trào lên. Cô thấy mình có lỗi với chồng quá. Nước mắt Hạnh trào ra. Cô nói vội:

- Dừng xe lại! Dừng lại.

Anh lái xe hốt hoảng phanh xe dúm dụi. Hạnh mở bật cửa, một người đi xe máy lao tới phải phanh gấp. Chiếc xe máy quay ngang và đổ vật ra đường. Hạnh vùng chạy. Người đi xe máy lồm cồm bò dậy, chửi:

- Con điên! Chúng bay đi đứng thế à?

Anh lái xe vội đỡ ông ta dậy và rồi rít xin lỗi.

Cheng ngồi lý trong xe, nét mặt đăm chiêu...

Hạnh đi bộ lang thang. Gió mùa đông bắc làm lá bàng khô chuyển sang màu đỏ sẫm bay lá tả.

Cô ra một ghế đá ven bờ hồ ngồi và khóc nức lên từng chập.

Thị trấn Lục Sơn xưa chỉ là một nơi nghèo xác xơ Đất đai Lục Sơn tuy rộng nhưng cằn cỗi và hầu hết là đồi trọc. Dân Lục Sơn chỉ có mỗi nghề phụ là đi làm cửu vạn ở khắp nơi. Nhưng dăm năm nay, từ khi con đường cao tốc Hà Nội - Lạng Sơn được mở và chạy qua thị trấn thì nơi đây nhanh chóng trở nên sầm uất. Thị trấn là nơi tập kết hàng lậu từ Trung Quốc về. Thị trấn là nơi trú ngụ của đội quân cửu vạn đông đảo từ khắp các tỉnh phía Bắc kéo về. Và dĩ nhiên, khi đồng tiền đã thật sự có mọi giá trị ở đây thì các dịch vụ vui chơi giải trí cũng nhanh chóng phát triển. Các quán karaoke, cắt tóc thư giãn, cà phê vườn mọc lên như nấm; đội quân các em “buôn bán bằng vốn tự có” từ nơi khác ùn ùn kéo về và cũng không cần phải che đậy bộ mặt của mình như những ngày đầu mới tới mà đã ngênh ngang đi lại trong thị trấn, vênh mặt thách thức với những cái nhìn khinh bỉ, ghê tởm của những người dân Lục Sơn. Quán ăn cũng mọc lên nhan nhản, nhưng nhiều nhất vẫn là quán thịt chó. Dân Lục Sơn vốn có thói quen ăn thịt chó quanh năm, kể cả ngày mừng một Tết.

Các dịp giỗ chạp, cưới xin, ma chay, liên hoan tổng - kết cơ quan, tiệc tùng mừng sinh nhật hay ăn mừng con đầy tháng, đầy năm... tất cả không bao giờ thiếu thịt chó. Cũng có thời kỳ dân Lục Sơn tập thay đổi khẩu vị, họ làm cỗ bàn theo kiểu dưới xuôi, nghĩa là cỗ có thịt gà luộc, có giò, nem, mình mọc, có nộm đu đủ, có xôi gấc nén... nhưng chỉ được ít lâu, họ đành quay về kiểu ăn truyền thống.

Theo người dân Lục Sơn, cỗ mà không có thịt chó, ăn cứ nhạt hoét, vô duyên thể nào ấy.

Quán thịt chó của nhà Tư “xòm” thuộc vào loại nổi tiếng nhất Lục Sơn. Cái sự nổi tiếng này có được không phải vì tài nghệ nấu nướng mà lại là vì khách được ngồi ăn trên những tấm phản gỗ lim dày đến hơn chục phân; vì chủ quán chế được nhiều loại rượu nhằm đạt cho được mục đích “chồng uống vợ khen”; và trên cả là một thái độ phục vụ rất tận tình nhưng pha chút chất giang hồ hảo hán của Đào Đình Tư. Vì anh ta có bộ râu quai nón lúc nào cũng như cái vành sắt ôm chặt lấy khuôn mặt vuông chữ điền đen bóng nên mới có biệt danh Tư “xòm”. Lý lịch của Tư cũng không phải sạch sẽ gì. Đã từng có hai tiền án, một tiền sự vì các tội buôn lậu, gây rối trật tự trị an, chống người thi hành công vụ. Cứ vừa ra tù chưa được âm chân thì anh ta lại mắc tội khác. Quảng đời giang hồ của Tư “xòm” đột nhiên chấm dứt khi anh ta phải lòng một cô gái người Tày quê ở Đồng Mô - Lạng Sơn. Từ khi yêu cô gái, và nhất là sau khi cưới vợ, Tư bỗng thay đổi hẳn tính nết. Anh ta chỉ thú làm ăn, sống hiền lành đến mức không thể tưởng tượng nổi và rất mực lễ phép với mọi người.

Sau khi lấy vợ, Tư bỏ nghề đi buôn và mở quán thịt chó. Quán của Tư “xòm” không đông khách lắm bởi nhà chật, chỉ có năm mâm xếp tám.

Nhưng vì mọi người thích đến ăn ở đây nên không lúc nào vắng khách. Vì vậy, vào những dịp cuối tháng, khách muốn ăn phải giữ chỗ từ trước.

Theo như hẹn buổi sáng, khi trời sập tối, Thành, Đức và hai cảnh sát hình sự của Công an tỉnh đến quán Tư “xòm”. Họ chọn một chiếc phản nằm ở góc khuất nhất và gọi mấy món thịt luộc, chả nướng, dồi, dứa mặn... Mấy cảnh sát hình sự của tỉnh, Tư “xòm” chả lạ gì. Bình thường thì anh cũng có thể buông dăm câu đùa cợt nhưng hôm nay, thấy có người lạ, nên Tư giữ thái độ gần gũi vừa phải.

Các cảnh sát ngồi ăn, cũng chạm ly leng keng nhưng trên gương mặt mỗi người lộ rõ vẻ bồn chồn vì chờ đợi người lái xe ban sáng. Buổi sáng, sau khi nói chuyện với người lái xe, Thành cũng đã nhờ cảnh sát hình sự của tỉnh xác minh nhanh anh này, nhưng chưa có kết quả. Không phải là vì khó khăn mà do anh trình sát chịu trách nhiệm quản lý địa bàn vận tải hành khách tư nhân đi nghỉ mát trong Thành phố Hồ Chí Minh.

Trong khi đó, tại bãi xe, anh chàng lái xe đang ngồi đánh tá lả với ba người khác. Một người cùng chơi hỏi:

- Sao sáng nay bọn công an hỏi mày lắm thế
- Các ông ấy muốn tìm vụ tai nạn tuần trước.
- Tao trông trong ấy có mấy tay mặt mũi ghê lắm, nom như lính hình sự chứ không phải giao thông?
- Mày chả hiểu cái gì cả. Cảnh sát điều tra cũng có bộ phận điều tra tai nạn giao thông. Thôi, tao không chơi nữa.
- Hôm nay mày làm sao vậy, đầu óc cứ đề đi đâu Gã kia nói vậy rồi xóa bài.

Anh lái xe ra ngoài và thùng thẳng đi. Được một đoạn ngắn, anh ta bỗng quay ngoắt lại. Một người đang bám theo anh ta vội nấp vào gốc cây.

Anh ta cười nhạt và bảo một tay xe ôm:

- Mày chở anh đi mát-xa.

Xe ôm chở anh ta đến một cơ sở mát-xa nằm tại một khách sạn lớn ở thị xã. Anh ta vào trong nhưng chỉ một thoáng lại quay ra và thuê một xe ôm khác đến thẳng chỗ quán thịt chó.

Thấy anh lái xe vào, Tư “xòm” vồn vã:

- Chào ông em! Đi có một mình thôi à?

Liếc nhìn thấy các cảnh sát ngồi phía trong, anh ta rất tự nhiên chỉ tay vào:

- Mấy ông anh là cảnh sát hình sự trên Bộ về, lâu không gặp, hôm nay mới có dịp ngồi với nhau.

Tư “xòm” cười hì hì:

- Ngại quá nhỉ, hóa ra chú lại chơi thân với cả cảnh sát hình sự. Lúc này họ đến đây, anh biết ngay là công an. Chắc họ đang có việc cần chú mày giúp phải không?

- Chả có gì, mà thôi, ông anh cứ kín chuyện cho em nhờ. Ờ, công an là chỗ dựa tin cậy của lái xe mà lại. Mà này, ông đừng có mua chó của mấy thằng “cẩu tặc” đấy nhé, kéo có ngày can tội tiêu thụ của gian đấy.

- Chú chỉ được cái ăn nói linh tinh. Không phải dạy ờ vén váy. Anh là không thèm mua của ăn cắp. Minh thịt chó đã là có tội, lại mua đồ ăn cắp, thế là tội chồng lên tội. Giời không để yên đâu Gã lái xe đến bên phản và rất tự nhiên, anh ta trèo lên:

- Các bác đợi em lâu chưa? à, cũng mới thôi, mấy đi a thịt còn đầy thế này... Nói rồi, anh ta cao giọng:

- Làm cho mấy bát chân hầm thuốc bắc, và lấy loại rượu tử tế ra đây. Đến quán Tư, xòm” mà không ăn mấy món hầm thì coi như chưa đến.

- Quán anh rượu nào mà chả tử tế?

Tư Xòm mang ra hai chai rượu nếp cái trắng đục đưa cho gã lái xe:

- Hừ, cái thứ rượu nếp cái này chỉ dành cho đàn bà - Anh ta giơ chai rượu đặc như nước gạo lên lắc lắc - Trà ông, cho tôi rượu ngâm... ngâm cà chó với đồ trọng, thực địa ấy Tư “xòm” lại đon đả mang các thứ ra. Lúc này, anh ta mới giới thiệu:

- Em tên Chí, bọn chúng gọi em là Chí “phèo”.

- Chí “phèo” đòi “áp chót” hay “đòi chót”? - Thành vui vẻ hỏi, tự dưng anh cũng thấy mến người lái xe này.

- Đòi “áp chót” thôi? Nào, mời các ông anh.

Uống hết chén rượu, Chí liếc ra ngoài rồi hạ giọng:

- Em không biết là thằng Quả có quan hệ thế nào với thằng... thằng Tám buôn ma túy mà mới được hoãn án tử hình. Nhưng sáng sớm hôm nay em đến chợ gặp con bồ nó là Thúy, cũng là đề hời giá vải và quần áo Trung Quốc. Nhân tiện em hỏi thằng Quả, nó nói là đi đâu rồi. Gặng mãi, nó mới hé răng nói là đi Sài Gòn. Thế rồi sau đó em đi mua tờ báo và đọc mới biết tin thằng Tám được hoãn án tử hình. Em đoán ra ngay là thế nào thằng Quả cũng phải chuồn vì nó chở ma túy từ biên giới về đã mấy năm rồi. Ngày trước, nó chạy hàng cho Công ty Ngọc Thảo I, nhưng đầu năm ngoái thì bị đuổi. Sau nó hay chở hàng nông sản như vải thiều, dưa, rồi cá, gà, vịt cho mấy trang trại. Người mà hay thuê nó là lão Túy “đen”, chủ trang trại lớn nhất Lục Sơn. Có phải ông Túy có con tên là Tiên, Tổng giám đốc Công ty Thành Đạt không?

- Đúng thế. Lão Túy có hai vợ. Thằng Tiên là con vợ cả, nó giỏi lắm, đã từng đoạt giải tin học toàn quốc. Nghe nói công ty nó bây giờ là cực mạnh. Chủ tịch tỉnh mình còn phải nể trọng nó.

- Ông chỉ được cái phóng đại, tôi lạ gì ông Túy “đen” của tỉnh chúng tôi - Thành cười và vỗ vai Chí - Mà này, ông căn cứ vào đâu mà biết nó buôn ma túy.

- Ngày xưa, nó đã rủ em. Mà nói thật là em cũng đã chạy cho nó một chuyến hồi năm “tám mươi”. Ngày ấy, chính phủ còn đang phát động trồng cây đặc sản A, dân Hà Giang, Lai Châu, Lào Cai đua nhau trồng thuốc phiện. Chúng em chở hàng lên Đồng Văn, Mèo Vạc, đi xin cũng được vài lạng. Em chở cho nó gần chục cân từ huyện Yên Minh về Hà Nội, nó trả được ba chỉ vàng. Từ đó em cách mặt. Vả lại, em cũng biết, dính vào ma túy không sớm thì muộn cũng có ngày vào tù. Mẹ kiếp, em cấm bọn buôn ma túy lắm.

Anh ta ngửa cổ nốc cả cốc rượu rồi quệt mép, nét mặt tối hảm đi:

- Nhà em có ba anh em, thằng thứ hai và đứa em gái út chỉ vì nghiện ngập mà một đứa bị Si đa mới chết, một đứa thì bị tù chung thân vì bán hêrôin, mẹ em Vì buồn, vì nhục với họ hàng mà ốm chết. Mẹ kiếp. nếu công an không chê, em xin làm cảnh sát, chuyên đi bắt bọn buôn ma túy.

- Túy “đen” là người thế nào? - Thành hỏi.

Chí nói:

- Ông ấy ngày xưa là cán bộ Ty Thương nghiệp Sơn La, nghỉ hưu non và về quê mua đất làm trang trại. Ông ta làm kinh tế giỏi lắm... Chỉ có dăm năm mà nay có hơn ba chục héc ta vải thiều, dưa, nhãn, lại có

hai héc ta ao cá. Vừa rồi mua lại được hai chục héc ta nữa. Mỗi năm thu hơn hai trăm triệu. Được nhiều lần đi báo cáo sản xuất giỏi ở tỉnh đấy.

Rồi Chí cười nhạt:

- Những con số lãi lời đó chỉ lừa được mấy ông chính quyền thôi. Nhưng không qua được mắt thằng này đâu. Chỉ cần cho người tính toán mỗi năm ông ta bán được bao nhiêu cây trái, bao nhiêu tấn cá, bao nhiêu con gà, con vịt, tính chi phí trừ đầu vào thì còn lãi bao nhiêu? Rồi lãi như vậy, tiền đi đâu? Đó ai tìm được một quyền sở tiết kiệm của ông ta ở ngân hàng. Và điều quan trọng là vốn ở đâu ra nhỉ? Ông ấy có đi vay bao giờ đâu?

Thành gật gù:

- Rất cảm ơn anh đã cho chúng tôi biết một số thông tin quan trọng. Về tay Quả thì đúng là bọn tôi đang muốn gặp để nhờ anh ta xác minh hộ một nguồn tin về bọn buôn lậu động vật quý hiếm. Còn ông Túy, loại như thế đã làm gì mà giàu? . Thứ chủ trang trại mỗi năm thu vài trăm triệu, bây. giờ chỗ nào chả có. Thế rồi Thành chủ động khéo léo lái sang chuyện khác. Họ ăn uống, nói chuyện tào lao. Lúc về, Thành đi sát Chí, nói nhỏ:

- Chúng tôi sẽ gặp anh sau. Hãy nhớ là chớ nói với ai những điều anh vừa nói. Nhớ đấy, nó liên quan đến tính mạng của anh.

- Em muốn gặp các anh thì tìm ở đâu?

- Chúng tôi sẽ có người thường xuyên liên lạc với anh. Anh cứ yên tâm là mọi chuyện sẽ được giữ tuyệt đối bí mật.

- Trong số các lái xe sáng nay các anh gặp, có mấy thằng cũng chạy hàng cho chúng nó đấy. Lúc này, em đi ra đây, bị chúng nó theo. Em phải lừa mới thoát được.

Đức giật mình:

- Đến thế cơ à, nếu vậy anh càng phải cẩn thận.

Trại cải tạo và quản lý phạm nhân số Bảy nằm cách thị xã hơn bảy chục cây số. Trước kia, đây là trại giam của V26 tức là Cục Quản lý và cải tạo phạm nhân. Nhiệm vụ của trại là chuyên giam giữ cải tạo những phạm nhân có án từ bảy năm trở lên cho đến chung thân. Trại nằm trên một khu vực rộng có đến hai trăm héc ta, nhưng chủ yếu là đất gò đồi. Trong khu vực trại có một chuỗi ba cái hồ khá lớn. Những hồ này hình thành từ một con suối cạn được ngăn lại để chứa nước.

Trại Bảy có lịch sử khá lâu đời. Năm 1954, sau khi hòa bình lập lại ở miền Bắc thì trại được thành lập với tên gọi là Trại cải tạo Quyết Tiến.

Ngày ấy, trại là nơi giam giữ và cải tạo phạm nhân chủ yếu là các đối tượng phản động, gián điệp, hoặc những phần tử có nợ máu trong kháng chiến chống Pháp. Trong kháng chiến chống Mỹ, trại được chuyển thành trường giáo dục thanh thiếu niên chậm tiến. Nhưng từ sau năm 1975 thì trại được “nâng cấp” và trở thành nơi giam giữ cải tạo phạm nhân trọng án và cái tên Quyết Tiến được thay đi bằng tên “Trại Bảy”. Trải qua hàng chục năm xây dựng, trại đã có một cơ ngơi bề thế. Nhà cửa cho cán bộ chiến sĩ khá khang trang và đầy đủ tiện nghi như ti vi, quạt máy; các khu vui chơi như sân bóng đá, bóng chuyền, nhà tập võ, sân cầu lông cũng được xây dựng đúng tiêu chuẩn. Cán bộ chiến sĩ quân giáo và cảnh sát bảo vệ của trại được ăn ba bữa không phải đóng tiền, phạm nhân được ăn tăng thêm ngoài tiêu chuẩn nhà nước quy định mỗi tháng hơn năm chục ngàn. Gần chục năm qua, trong trại không có vụ nào phạm nhân óm chết vì suy kiệt, không có các vụ trốn trại và nạn đầu gấu trong trại được chấm dứt, đời sống văn hóa tinh thần của phạm nhân rất khá vì vậy ba năm liên trại được tặng cờ Thi đua xuất sắc của Bộ dành cho khối Trại giam. Tuy nhiên, trại không phải là đơn vị giàu có và đã có nền kinh tế hàng hóa mà mới chỉ ở mức tự túc được lương thực thực phẩm để cải thiện đời sống cán bộ chiến sĩ. Nói tóm lại, đây là một trại cải tạo theo đúng những định nghĩa tốt đẹp nhất của nó.

Ngay phía ngoài khuôn viên của trại cũng có một thôn đến gần trăm nóc nhà của các thế hệ cán bộ quân giáo. Tại đây, người ta có thể dễ dàng thấy được nhiều gia đình đã “ba đời” làm cai ngục vì thế mà người ta gọi làng này là “thôn Quản”. Trẻ con sinh ra ở làng này muốn đi học phải cuộc bộ xa gần hai cây số, còn lên cấp II thì phải đi xa gấp ba như thế. Phía ngoài thôn Quản khoảng ba trăm mét cũng có một làng nhỏ mà cư dân nơi này toàn là tù tha về vì vậy có cái tên rất chi đặc trưng “thôn Phạm”. Họ được ra tù, vì hoàn cảnh gia đình éo le mà không muốn trở về quê quán nữa, thế là họ xin Ban giám thị cho ở lại. Trại liên hệ với chính quyền xã sở tại, cấp cho họ vài trăm mét vuông và dăm bảy sào đất.

Đất đồi ở đây rộng mênh mông vì thế chính quyền cũng khá hào phóng khi cấp đất cho phạm nhân. Nhưng cũng từ sau thập niên 90 của thế kỷ trước, khi có một nhà máy đường được xây dựng gần trại và con đường mới mở chạy qua thôn Phạm thì đất đai bỗng trở nên có giá. Có gia đình chỉ xén bán đi năm

trăm mét đất là đủ tiền xây nhà hai ba tầng, lại mua sắm được khối thứ vật dụng cho gia đình. Thế mới biết câu “tiểu phú do cần, đại phú do thiên”. Nhiều cán bộ quân giáo ở thôn Quán nhìn những gia đình thôn Phạm bỗng chốc giàu lên như điều mà ngỡ ngàng.

Họ biết cuộc đời họ không bao giờ có được một dịp may như thế nữa.

Thời gian đã xóa nhòa mọi ranh giới giữa cư dân thôn Quán và thôn Phạm, vì thế, lớp trẻ lớn lên không cần phân biệt và chúng đã yêu nhau.

Cũng có cặp bị gia đình ngăn cấm - mà chủ yếu là phía người thôn Quán - đã phải bỏ nhà ra đi biệt xứ. Nhưng cũng có vài cặp đã nên vợ nên chồng trong sự vui mừng của cả hai thôn. Nhiều nhà văn, nhà báo đã về lấy tài liệu ở thôn Quán, thôn Phạm để viết phóng sự, bút ký và cả tiểu thuyết. Năm ngoái, Hãng Phim tài liệu Trung ương cũng đã làm một bộ phim rất cảm động về cuộc đời của một số cán bộ quân giáo thôn Quán và số phận của những phạm nhân là tù tha về ở thôn Phạm.

Trại Bảy có năm khu nhà giam và lúc cao điểm nhất là có gần một nghìn phạm nhân.

Nhưng từ ngày Nhà nước ban hành những quyết định đặc xá thì số lượng phạm nhân ở trại giảm đi chỉ còn hơn năm trăm. Trong số phạm này thì cũng chỉ dám đưa đi lao động khoảng hơn ba trăm, còn số có án tù hai mươi năm hoặc chung thân vì những tội nguy hiểm và luôn có hành vi côn đồ, hung hãn thì trại chỉ dám sử dụng chúng rất hạn chế. Và mỗi lần như vậy thì anh em quân giáo lại phải tăng cường canh gác, vì thế anh em cũng không mấy khi sử dụng số này lao động.

Từ năm 1990, do phải thu gọn các đầu mối trại cải tạo, nên Cục V26 đã giao Trại Bảy cho công an tỉnh quản lý, tất nhiên là chỉ những phạm nhân có mức án từ bảy năm trở xuống. Trường hợp án cao hơn mà được ở Trại Bảy thì phải là người có hoàn cảnh đặc biệt và dứt khoát là công an tỉnh phải có công văn xin cấp trên chuẩn y.

Từ khi vào trại, Lê Minh được đưa về tổ phục vụ khu vực Ban giám thị và chỉ phải trông nom mấy vườn hoa nhỏ trước trụ sở. Đó là công việc hết sức nhẹ nhàng và hoàn toàn phù hợp với Lê Minh.

Nhiều phạm nhân cho rằng Minh đã khéo lo lót cho Giám thị nên mới vào trại mà được ưu ái như vậy. Thật ra thì Lê Minh cũng chẳng phải chi đồng nào, mà người nói với Ban giám thị chính là Tường. Khi hoàn tất kết luận điều tra, hôm tổng đạt cho Lê Minh, Tường đã có một buổi chiều nói chuyện với ông ta. Trong buổi này, Lê Minh bày tỏ sự cảm phục đối với Tường bằng những lời nói hoàn toàn không có vẻ gì là giả dối. Tuy nhiên, Lê Minh cũng trách Tường là người không biết thời thế và khuyên Tường hãy từ bỏ công an. “Làm công an cũng như làm chính trị, phải học cầu thủ đá bóng là biết rời sân cỏ lúc nào? Đừng để đến lúc cấp trên vận động cho về hưu hoặc tổng khử đi nơi khác” - Lê Minh triết lý với Tường như vậy. Trước lúc đưa Lê Minh về phòng giam, Tường thẳng thắn hỏi Minh có cần giúp đỡ gì không, Minh suy nghĩ hồi lâu rồi cũng rất thẳng thắn nói “tội của tôi, nếu bị tử hình thì tôi chỉ xin anh một điều là hãy cho biết ngày tôi bị bắn. Biết từ chiều hôm trước. Tôi muốn trong khoảng thời gian chờ chết ấy, tôi sẽ tự vấn lại cuộc đời mình, và nếu được anh bắn cho tôi phát đạn ân huệ thì tôi rất cảm ơn anh. Còn nếu như tôi may mắn thoát tử hình, thì xin anh nói với Ban giám thị trại Bảy xếp cho tôi công việc gì đó vừa sức lực và tránh xa những tên phạm có máu côn đồ”.

Nghe Lê Minh nói, Tường cười và lắc đầu nhẹ nhàng: “Đề nghị thứ nhất của anh thì chắc chắn là không được, còn đề nghị thứ hai, tôi hứa giúp anh.”

Kết thúc phiên tòa sơ thẩm, Lê Minh được xuống án chung thân mặc dù trong bản luận tội và đề nghị mức án, Viện Kiểm sát kiên quyết đề nghị phải “loại Lê Minh ra khỏi cộng đồng”. Lê Minh không chống án, vì thế mười lăm ngày sau, Lê Minh được đưa vào thụ hình tại trại Bảy. Ba ngày trước đó, Tường phóng xe máy vào gặp Giám thị và anh xin cho Lê Minh theo đúng yêu cầu của anh ta. Dĩ nhiên là Ban giám thị đồng ý ngay bởi lẽ, họ biết một người như Lê Minh thì không phải là tên tội phạm có những hành vi đột biến nguy hiểm.

Lê Minh nhập trại và nhanh chóng chiếm được cảm tình của cán bộ quân giáo bởi cách cư xử hết sức đúng mực, lễ phép, nói năng cẩn trọng và rất có ý thức với công việc được giao. Mặc dù chưa bao giờ chăm sóc hoa, cây cảnh nhưng Lê Minh cũng tỏ ra là người có óc thẩm mỹ cao trong việc bài trí cây cảnh và trồng hoa. Chỉ hơn một tháng, Minh đã biến khu vườn hoa cây cảnh trước dãy nhà Ban giám thị vốn dĩ lộn lộn, với nhiều loại hoa sặc sỡ, với những hòn non bộ kệch cỡm, những bức tượng người cá, thằng bé con đứng “tè”... thành một khu vườn đẹp nhưng giản dị, màu sắc nom sang trọng hơn hẳn. Mỗi khi có đoàn khách nào đến tham quan hoặc cán bộ cấp trên về kiểm tra, Ban giám thị cũng không ngần ngại giới thiệu về vườn hoa này và dĩ nhiên là phải nói về Lê Minh. Một buổi sớm, Lê Minh đang lúi húi tỉa những cây hồng trong vườn cảnh thì một cán bộ quân giáo lại gần. Lê Minh đứng dậy, lễ phép:

- Xin chào Ban ạ.

- Thế nào, công việc này có phù hợp với anh.

không? .

- Thưa Ban, quá nhẹ nhàng ạ. Nhưng không hợp ạ.

- Anh nói rõ xem nào? Tại sao anh Tường lại xin cho anh và nói đây là nguyện vọng của anh

- Thưa Ban, cho phép tôi được nói thật lòng, nếu không phải, xin Ban bỏ quá cho.

- Được, anh cứ nói. à, anh có hút thuốc không?

- Thưa Ban, tôi hút thuốc lạt. Thưa Ban, chăm sóc mấy cây hoa này là việc quá giản đơn và tôi cũng buồn chán vì không phải động não suy nghĩ. Tôi vốn là dân làm kinh doanh lại bươn chải trên thương trường lâu năm nên không quen lắm với sự nhàn nhã. Tôi nhìn đất đai, phong thủy của trại mà thấy tiếc... Trại ta đất rộng, nhưng cằn cỗi, đá sỏi nhiều. Nếu chỉ lo trồng bạch đàn, tai tượng thì trồng có rừng đầy nhưng hiệu quả kinh tế chả là bao. Hai chục héc ta ao hồ, nuôi cá nhưng năng suất thấp, chỉ đủ ăn trong trại, như vậy là quá phí. Vì vậy, cần phải đổi hướng kinh doanh, thay đổi cơ cấu cây trồng vật nuôi. Cần phải chọn loại cây gì, con gì có giá trị kinh tế cao.

Anh quản giáo nói thật thà:

- Những điều anh nói, Ban giám thị cũng đã nghĩ đến nhưng chưa tìm thấy lối thoát.

- Thưa Ban, nghe nói thì khó nhưng lại đơn giản. Chỉ cần thế này; toàn bộ khu vùng đất đòi cho trồng vài triệu và nhân công. Vài triệu hợp với đất đồi, đất cằn, chỉ cần đào hố rộng, đổ phân mùn xuống cho giai đoạn đầu, lắp hệ thống tưới đủ nước là xong. Trong lúc vài chưa thu hoạch thì trồng loại cây dưới tán như trồng dừa lấy quả bán cho nhà máy hoa quả đồ hộp, trồng hương nhu, bạc hà và mớ lờ cất tinh dầu... Cần biết lấy ngắn nuôi dài. Còn hồ cá thì ngăn ra làm ba, một hồ thả các loại cá to như trắm đen, mè hoa, trôi ấn Độ, trôi Digan; bé thì vài ba ki lô, loại lớn thì hơn chục cân, thậm chí hai mươi, ba mươi cân... và dành hồ này cho dân Hà Nội lên câu tính giờ. ở Hà Nội, có nhiều hồ câu tính ba mươi ngàn thậm chí năm chục ngàn một giờ mà vẫn đông nườm nượp. Trại của ta cách Hà Nội không xa, đường đi thuận tiện, phong cảnh đẹp, mát mẻ, yên tĩnh, trật tự an ninh, nếu cho câu cá giải trí đảm bảo thu lãi gấp hàng chục lần bán cá chợ. Một hồ cho thả cá rô phi đơn tính và bán cho xuất khẩu thủy sản. Nước ngoài hiện đang mê cá rô phi đơn tính, giá xuất là bốn đô la một cân, ta chỉ cần lấy nửa số đó. Còn một hồ, nuôi cá cải thiện đời sống cho phạm, thả vịt lấy trứng...

Người quản giáo nghe có lý, gật gù:

- Ý kiến của anh rất hay. Tôi sẽ báo cáo Ban giám thị.

Vừa lúc đó, có tiếng một quản giáo trẻ gọi:

- Anh Lê Minh. Ra có người đến thăm.

- Thưa cán bộ, ai vậy? ~ Một ông người Hoa và một cô nữa.

Lê Minh sững người. Anh cán bộ quản giáo cười:

- Tôi quên mất, lẽ ra phải thông báo cho anh từ sớm. Ông ta có đơn xin thăm nuôi, Phó chủ tịch tỉnh đề nghị Công an duyệt. Ban giám đốc cũng đồng ý. Anh nghĩ đi. à, chiều anh làm cái đơn, xin được chuyển buồng giam, lý do gì đó thì tùy. Chúng tôi sẽ chuyển anh ra trại ngoài cho khá hơn..

- Cảm ơn Ban. Tôi xin phép Ban được ra ngoài.

Lê Minh trở về phòng giam trút bỏ bộ quần áo ka ki mang từ nhà đi và thay bộ quần áo tù màu ghi nhạt có sọc đen còn rất mới. Vốn là người điềm tĩnh nhưng không hiểu sao từ lúc nhận tin ra ngoài gặp Cheng, Lê Minh cứ thấy một cảm giác hồi hộp pha lẫn chút đắc thắng dâng lên trong lòng mỗi lúc một mãnh liệt. Từ hôm vào trại, hầu như không tuần nào Lê Minh không có người đến thăm và gửi quà. Đó là những đệ tử cũ, những người từng chịu ơn, những bạn bè là quan chức chính quyền tỉnh. Mỗi lần có người đến thăm, mà nhất lại là những người đang đương chức đương quyền, Lê Minh lại thấy có chút thỏa mãn và một cảm giác là lạ mơ hồ. Ngày xưa, nếu ai phải đi tù, có khi cha mẹ, vợ con, họ hàng ra đường không dám ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ. Ai cũng coi chuyện có người nhà phải mắc vòng lao lý là điều đáng xấu hổ. Nhưng bây giờ thì khác, hình như số người bị tù mỗi năm mỗi tăng cho nên không ít người coi chuyện tù đầy là bình thường. Cuộc chuyển đổi kinh tế từ hình thức tập trung quan liêu bao cấp sang nền kinh tế thị trường đã mang lại nhiều kết quả to lớn nhưng cũng đã bộc lộ nhiều mặt trái của nó mà những người lãnh đạo đất nước không phải đã nhìn ra ngay. Điều dễ nhận thấy nhất là người ta phải bươn chải kiếm tiền bằng mọi cách và đồng tiền đã phô diễn sức mạnh khủng khiếp của nó. Người ta không thể tồn tại nếu như không có tiền vì thế nạn tham nhũng, hối lộ, buôn lậu, lừa đảo đã diễn ra như một bệnh dịch và vô phương cứu chữa. Chả thế mà có một lần Lê Minh đã được nghe một vị lãnh đạo khá có tiếng tăm thốt lên rằng: "Người liêm khiết bây giờ đó là người không có quyền lực gì và giữ vị trí công tác không có ai muốn biếu quà và không có cách gì để ăn cắp tiền Nhà nước".

Càng ngẫm càng thấy đúng. Lê Minh không nhớ nổi là đã bao nhiêu lần mang tiền rồi các thứ hàng hóa đắt tiền khác đi hối lộ các quan chức của tỉnh và cả một số người trên Hà Nội. Chưa có ai chê, chưa có ai từ chối và có điều lạ là không ít người nhận tiền của Lê Minh với thái độ vô cảm. Hình như họ coi việc Lê Minh hay ai đó phải mang tiền biếu họ là lẽ đương nhiên, là bổn phận của kẻ làm ra tiền phải như vậy.

Hôm nay Cheng đến, Lê Minh biết hơn ai hết là kể từ nay, thân xác này tuy nằm trong tù, nhưng quyền lực và cái uy của một thời bắt đầu sống lại.

Mãi mê với nhưng suy nghĩ, Lê Minh chợt sực tỉnh khi thấy mình đã vào đến nhà đón tiếp gia đình phạm nhân. Sau khi khai báo tên ở phòng trực ban, Lê Minh được đưa ra gian nhà ngoài khá rộng và có hai dãy bàn bằng đá granito dài chạy dọc nhà. Bàn đá nhưng ghế lại là ghế gỗ vì thế nom cứ khắp khiêng thế nào ấy. Vì là vào buổi sáng thứ hai cho nên không có người nhà phạm nhân đến thăm nuôi vì vậy gian nhà đến hơn trăm mét vuông chợt trở nên rộng mênh mông.

Lê Minh nhận ra ngay Cheng và một cô nhân viên khác rất trẻ, đẹp đang ngồi ở bàn hội họp chờ đón. Cheng vươn người qua bàn, nắm lấy tay Lê Minh:

- Khỏe không anh Minh.

- Cảm ơn ông, tôi khỏe. Ô, không phải cô Hạnh đi cùng ư?

Không, cô ấy bận việc ở nhà, nhưng có gửi anh quà và chúc anh mạnh khỏe.

- Ông cho tôi gửi lời cảm ơn cô ấy. Thế nào, giữa hai người vẫn tốt đẹp đấy chứ?

- Cho đến giờ này thì tốt nhưng đến mai thì có trời biết.

Cheng mang thuốc lá đến mời người quản giáo đứng ở góc phòng, tiện thể, Cheng đưa anh ta một túi quà khá to:

- Thưa ông, tôi đến thăm ông Lê Minh. Có chút quà gửi biếu Ban giám thị. ông có thể kiểm tra.

Túi quà được một quản giáo mở ra: Có ba cây thuốc ba số 5, hai chai rượu tây và hai hộp bánh. Anh cán bộ quản giáo cảm ơn Cheng rồi giao cho cô nhân viên trực ban ghi tên các loại quà biếu vào sổ và nhận đưa cho Cheng ký.

- Xong việc, anh lại đứng ở góc nhà lặng lẽ nhìn mọi người.

Cô gái đi cùng Cheng mở túi lấy ra mấy lon bia, thuốc lá, kẹo bày lên bàn rồi ra ngoài sân để hai người nói chuyện.

Cheng mở nắp lon bia đưa cho Lê Minh:

- Nào, xin chúc sức khỏe. Chúc anh sớm được tha

Lê Minh cười nhạt và khẽ đưa mắt nhìn vào chiếc gạt tàn thuốc lá được đóng bằng gỗ cắm lại, vuông vức như một quyền sở. Nhìn ánh mắt Minh, Cheng hiểu ngay đó là một chiếc máy ghi âm thu phát sóng. Cheng đổi giọng:

- Anh sống trong trại thế nào? Mọi việc ổn cả chứ?

- Nói chung là ổn. Đây là một trại cải tạo kiểu mẫu cho nên cuộc sống của những phạm nhân như tôi được đảm bảo tốt về mọi mặt. Tôi cũng được sắp xếp một công việc phù hợp với sức khỏe. Tôi vẫn được xem ti vi, có báo đọc, dĩ nhiên là chỉ có báo Nhân dân, Quân đội nhân dân và tờ báo của tỉnh.

Lê Minh nói chậm rãi, và hơi to quá mức, dường như muốn để những lời nói của mình được máy ghi âm ghi lại rõ ràng. Lê Minh biết rất rõ là cách phòng gấp này chỉ hơn hai chục mét, phía đầu hồi nhà là có một phòng nhỏ dành cho bộ phận kỹ thuật. Họ có ba người, thay nhau ngồi ghi âm lại toàn bộ các cuộc đối thoại của phạm nhân và gia đình, dĩ nhiên là chỉ với ai mà Ban giám thị có yêu cầu. Mà những yêu cầu đó thường là từ các cơ quan nghiệp vụ đặt ra.

Hai người bắt đầu nói chuyện với nhau bằng những câu chuyện vô bổ, nhạt như nước ốc. Khi nhìn đồng hồ, thấy thời gian không còn nhiều, Lê Minh mới đứng dậy, ra nói với anh cán bộ quản giáo:

- Thưa Ban, tôi bị gai đôi cột sống L3, vì thế ngồi lâu đau lưng không chịu nổi. Xin Ban cho phép tôi được đi lại nói chuyện với ông bạn.

- Được thôi - Anh cán bộ quản giáo tỏ ra dễ dãi gạt đầu - Nếu anh thích, đưa ông ấy đi dạo ngay trong khu vườn hoa này.

- Rất cảm ơn Ban - Lê Minh thở phào nhẹ nhõm vì biết người quản giáo đồng ý như vậy tức là cấp trên đã không có yêu cầu giám sát bằng biện pháp nghiệp vụ

- Tôi chỉ xin đi lại trong phòng thôi ạ.

Phòng rộng lại vắng nên Lê Minh và Cheng đi lại khá thoải mái:

- Chúc ông làm ăn may mắn. Còn tôi, ông biết tôi sẽ phải ngồi tại đây ít nhất là bao nhiêu năm không? -

Minh ngừng một chút rồi tự trả lời- Không dưới mười hai năm, nếu như mọi chuyện suôn sẻ và tôi được giảm án đều đặn. Đến lúc tôi ra tù, e rằng phải chống gậy mà đi rồi.

Cheng cười:

- Mười năm ư? Không đến vậy đâu. Nhưng thôi, anh đừng nản chí vội. Chúng tôi sẽ tìm mọi cách để cho anh có cuộc sống trong trại thật tốt.
- Công việc của ông thế nào?
- Mọi sự bắt đầu ổn định dần. Thú thật là tôi cũng không tin là mình có thể quay lại Việt Nam. Chính vì vậy, trong thâm tâm, tôi rất khâm phục anh đã tôn trọng luật chơi và không bán đứng bạn bè trong lúc hoạn nạn. Hiện nay, tôi đã tìm cho chúng tôi một đối tác khác để tiếp tục dự án khu vui chơi Hòn Ngọc. Anh có biết ai sẽ tiếp tục sự nghiệp của anh với chúng tôi không?
- Làm sao mà tôi biết được?
- Đó là một chiến hữu thân cận của anh, không, là đệ tử trung thành của anh mới đúng.
- Ai vậy?
- Chẳng lẽ anh lại còn giấu tôi? Tiếc, Giám đốc Thành Đạt, con trai của Túy “đen”!

Lê Minh sầm mặt lại:

- Từ hôm tôi vào trại, chưa thấy mặt cha con nó đâu?
- Anh phải mừng là họ đã khôn ngoan hơn anh tưởng. Rồi họ sẽ đến đây và sẽ lại phải nghe anh.
- Nếu như tôi không muốn gặp họ nữa thì sao?

Cheng cười kín đáo:

- Lê Minh ơi, anh giấu tôi mà làm gì. Nhìn mắt anh, nhìn vẻ mặt anh lúc mới gặp nhau, tôi biết anh mong ngày mong đêm buổi gặp này. Anh cứ yên tâm đi, mọi việc lại đâu có đó. Còn anh, hãy vào thư viện của trại mượn Tam Quốc, diễn nghĩa mà đọc để hiểu Quan Vân Trường “thân tại Tào doanh tâm tại Hán” là như thế nào.

Anh quản giáo đứng ở góc nhà bắt đầu tập trung sự chú ý vào hai người. Thấy kim đồng hồ đã chỉ 10 giờ trưa, Cheng đứng dậy:

- Thôi, tạm biệt anh. Sẽ có người đến thăm anh thường xuyên. Tôi có thể sẽ ít tới. Anh đừng buồn. à, tôi muốn gửi anh ít tiền để chi tiêu.
- Tôi không cần nữa. Trong sổ tiết kiệm của tôi ở trại vẫn còn 1 triệu... ông biết đấy, nhu cầu chi tiêu trong trại là không lớn. Đối với người thông minh, đồng tiền chỉ là phương tiện.

Nói rồi Cheng đến bên cô trực ban và nộp vào sổ cho Lê Minh 10 triệu đồng. Cheng ra về và còn giờ hai ngón tay lên hình chữ V chào Lê Minh.

Mình “hói” ở nhà một mình và ngồi uống rượu suông. Từ ngày công an dẹp băng nhóm Tiên “chỉ” và triệt phá nhóm Lê Minh, Minh “hói” luôn sống trong tâm trạng bất an ngày nào hay ngày ấy. Minh “hói” cũng nằm trong diện bị khởi tố điều tra. Cảnh sát Điều tra cũng gọi Minh “hói” lên lấy lời khai nhiều lần, nhưng có lẽ vì không đủ chứng cứ nên cuối cùng họ ra lệnh đình chỉ điều tra. Suốt một thời gian dài, Minh “hói” hầu như quanh quẩn trong nhà, chăm sóc mấy con chim yểng, sáo, họa mi, khướu hoặc ra vườn đi câu cá rô với bọn trẻ con. Nhà có con yểng nói leo leo suốt ngày: “Minh ơi. Có nhà không”.

Nhưng chả hiểu sao bỗng một hôm nó nói “Công an, công an. Minh không có nhà đâu. Thoạt đầu, mỗi khi nghe nó nói “công an”, Minh giật bắn người.

Nhưng rồi nghe mãi cũng quen và còn thấy vui tai.

Thật ra thì Minh “hói” cũng đã tốn khá nhiều tiền để tạo được mối quan hệ với một anh điều tra viên của đội điều tra trọng án. Nhờ anh này mà Minh biết được tiến trình điều tra. Hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chuồn đi Trung Quốc hoặc sang Đức nếu như cảm thấy không thể thoát. Tất cả số bạn bè chiến hữu, trừ vài người đặc biệt tin cậy là Minh thì thoảng bí mật gặp, còn thì xa lánh hết. Khi vụ án Lê Minh xét xử xong, lúc ấy, Minh “hói” mới thở phào nhẹ nhõm.

Có tiếng chuông gọi cửa, Minh ra mở cửa và nhận ra đó là Túc, người thanh niên mà đã đưa tiền cho Hoàng Ngọc Quả ngoài sân bay. Túc ngày xưa vốn là đệ tử của Minh, nhưng mấy năm nay, Túc chuyển đến làm trong trại của Hoàng Văn Túy nên quan hệ cũng nhạt dần. Ngày còn dưới trướng của Minh, Túc được coi là tên dao búa tin cậy. Hắn là kẻ ít mồm ít miệng, tính lì lợm và đặc biệt là có máu liều vì thế bọn khác rất sợ. Từ ngày đầu quân về cho Túy “đen”, Túc và Minh hầu như không gặp nhau. Hôm nay, thấy Túc lại tìm mình, Minh “hói” biết là có chuyện. Minh rót rượu mời hắn rồi kể cả:

- Thế nào thằng em, từ ngày về với ông Túy, mày biến mất tăm, hay tưởng tao sức tàn lực kiệt rồi. Sống với ông ấy chắc sung sướng lắm nhì. Tao thấy mày vượng tướng đấy.
- Em đâu dám. Nhưng ông anh phải hiểu cho, trong lúc công an làm vụ án bắt Tiên “chỉ”, tổng tù Lê Minh và hàng chục tên, liệu có ai đảm bảo là không có một gã bom xe đạp, một thằng xe ôm suốt ngày rình ở nhà anh không? Trong lúc này cần phải biết học cách của con chạch.

- Khá, chú khôn ngoan nhiều hơn anh nghĩ.

- Em cũng chẳng nghĩ ra đâu. Đó là ông bảo thế. Nghe tin ông anh bị hoạn nạn, cũng lo lắm. Nhiều bạn muốn tới thăm nhưng ông cấm.

- Hôm nay chú đến, chắc không phải chỉ thăm sức khỏe mà thôi.

Túc rót rượu uống tự nhiên như không:

- Vâng, ông gửi em mang tới cho anh ít tiền - Nói rồi hắn đưa cho Minh "hối" một phong bì toàn đô la.

Minh tròn mắt:

- Sao lại nhiều thế này?

- Ông bảo anh hôm nào lên ông chơi. Thời gian vừa rồi, ông phải cắt quan hệ với anh cũng chính là để bảo vệ anh. Anh nghĩ một thời gian dài không làm ăn gì cả, chắc cũng "đói".

- Điều đó tao biết chứ. ông bây giờ giàu lắm nhỉ, hôm nọ tao xem ti vi, thấy ông lên nói kinh nghiệm nhà nông trồng vải thiều, tao cứ buồn cười.

- Trước mắt, ông muốn anh về giúp cho anh Tiến. Công ty anh ấy đầu tư bất động sản khá lắm, nhưng có vài chỗ nó dây dưa nợ nần, thậm chí nhận tiền rồi cứ ỉ ỉ ra, cần phải có người đủ bản lĩnh... Việc ấy ông giao cho anh và anh Tiến cũng muốn vậy.

- Còn việc thứ hai, thằng Quả trốn biệt tăm rồi.

- Quả nào ?

- Anh lạ gì nó, ngày xưa nó lái xe cho chỗ tay Lập, quân lão Lê Minh. Nó là một mắt xích quan trọng lắm.

- Nhớ rồi. Thằng Quả chuyên chạy còm đen chứ gì?

- Đúng nó. Nhưng thằng Tám, trước lúc bị tử hình, sợ quá, khai ra bao nhiêu chuyện, nhưng rất may là nó thường giao hàng cho thằng Quả. ông đã đưa tiền cho thằng Quả trốn vào đất Lắc, nhưng nó lừa ông và trốn ngay tại sân bay. Khả năng là nó về Hà Nội. Ngày xưa nó có con vợ bé, nuôi giấu nó ở chỗ nào đó ngoài khu xóm liễu Chương Dương. ông nhờ anh tìm hộ. ảnh của nó đây.

- Tìm thấy xong thì làm gì?

- Em không biết ông xử lý thế nào. Nhưng ông có bảo em là phải giáo dục nó, đừng nói linh tinh, mà không nói nữa thì càng tốt.

Nghe nói vậy, Minh "hối" cười khùng khục:

- Ông già ghê thật đó. Thôi được rồi, chú bảo ông là chủ nhật anh sẽ lên chơi. Còn việc thằng Quả, cứ từ từ rồi tính.

- Không phải là từ từ... mà phải nhanh? - Túc đột nhiên nghiêm mặt, nói như ra lệnh.

Nhìn ánh mắt của Túc, Minh "hối" biết thời thế đã đổi thay, nó không còn là quân của mình nữa.

Gã kia đi rồi, Minh "hối" lại ngồi uống rượu và xòe tập đô la ra xem. Hắn lôi dưới gầm bàn ra chiếc máy soi tiền loại nhỏ chiếu vào tập đô la rồi cười khùng khục. Minh nhắc máy lên gọi cho một gã đệ tử là Hùng "sát thủ" bằng giọng êm ái, dịu dàng lạ thường:

- Em đây à?

Hùng đang nằm với gái, nghe điện thoại, hắn càu nhàu:

- Đang thú thì điện với chả đóm.

Hắn không ngờ là câu hắn nói lọt vào máy:

- Anh Minh đây, nếu em bận, để khi khác vậy

Hùng "sát thủ" giật mình vội đổi giọng khi nghe tiếng của Minh:

- Dạ, em đây. Em xin lỗi, cứ tưởng con vợ em!

- Sáng mai em đến chỗ anh, ta bàn việc kinh doanh mới nhé.

- Kinh doanh hàng gì hả anh?

- Thập cẩm ngũ vị. Này, chú có mấy đệ tử ở khu xóm liễu Chương Dương?

- Hơn chục thằng.

Bảo chúng nó tìm xem có thằng nào mới đến ngụ cư. Tuổi khoảng ngoài bốn mươi, gầy, nhỏ, gáy có nốt ruồi to, nốt ruồi Ngụy Diên ấy. Khi xúc động, hay nói lắp.

- Đặc điểm ấy thì dễ thôi.

- Nó sống với một con bò. Con mụ này trước bán bún sáo mắng ở cửa chợ Long Biên, chồng chết vì chích quá liều. Tìm được, chú cho anh hay. Sáng mai đến nhận kinh phí mở cửa hàng nhé.

Trong phòng họp của giám đốc Trần Phúc, có Tường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Vũ Văn Đắc, Thành, Đức. Tâm, Lưu và Thượng tá Hoan - Phó cục trưởng Cục Phòng chống tội phạm về ma túy Tường báo cáo:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc và các đồng chí. Theo tài liệu mà trình sát thu thập được, thì tên Hoàng Ngọc Quả đã bỏ trốn ngay khi báo Pháp luật và Đời sống của tỉnh đăng tin hoãn tử hình tên Nguyễn Văn Tám. Hắn mua vé máy bay đi thành phố Hồ Chí Minh, nhưng đến giờ máy bay khởi hành thì hắn xin hoãn chuyến và đi đâu mất. Như vậy có khả năng là tên trùm của đường dây đã bố trí cho hắn trốn vào phía Nam, nhưng tên Quả lo sợ bị thủ tiêu nên đã bỏ chạy. Như vậy, lời khai của tử tù Nguyễn Văn Tám là có cơ sở chắc chắn. Chính tên Quả trong một thời gian dài đã chờ ma túy cho tên Tám. Nhưng đường dây ma túy của tên Tám với Lê Minh và Công ty Ngọc Thảo như thế nào, ta chưa biết. Mấy ngày vừa rồi, chúng tôi tập trung đấu tranh với tên Lập, Giám đốc Ngọc Thảo I, về số tiền ba trăm ngàn đô la, nhưng hắn một mực nói không rõ nguồn gốc và chỉ khai là nhận từ Lê Minh. Kế toán trưởng của Minh Đức cũng không biết gì về số tiền này. Còn Lê Minh; chúng tôi chưa hỏi. Tôi đề nghị ta cho khởi tố điều tra, di lý Lê Minh về trại tạm giam để tiếp tục đấu tranh.

Giám đốc Trần Phúc:

- Lãnh đạo Tổng cục yêu cầu chúng ta. mở chuyên án này, bằng mọi biện pháp nghiệp vụ phải lần cho ra đường dây mua bán, vận chuyển ma túy từ Lào qua Việt Nam ra nước ngoài, và phương thức tẩy rửa tiền của bọn chúng. Vì vậy hôm nay, Ban giám đốc quyết định thành lập Ban chuyên án M12. Tôi sẽ là trưởng ban, đồng chí Tường là phó ban thường trực. Lát nữa, các đồng chí sẽ nhận quyết định. Bây giờ, chúng tôi muốn nghe ý kiến chỉ đạo của đồng chí Hoan.

Thượng tá Hoan đứng dậy, nói chậm rãi:

- Thừa các đồng chí, với tất cả những thông tin mà chúng tôi có được cho đến nay thì ở tỉnh ta đang tồn tại một đường dây buôn bán, vận chuyển ma túy ra nước ngoài với quy mô khá chặt chẽ và có khối lượng hàng tương đối lớn. Nhưng nguy hiểm hơn là chúng đang tẩy rửa tiền đen ngay trên đất nước ta. Rất có khả năng đây là nhóm tội phạm mới, gắn kết giữa tội phạm ma túy, tội phạm kinh tế, tội phạm công nghệ cao và tội phạm ảo, hay còn gọi là tội phạm đi dèp lê trong nhà.

Buổi sáng, tên Quả từ nhà cô bồ ra ăn phở.

Hắn vừa bê bát phở lên thì có hai thanh niên lừ lừ đến:

- Thế nào ông anh, hôm qua thua bọn này hai chục vé, định xù hả?

Quả trợn mắt, đặt bát phở xuống bàn, bắn cả nước:

- Chúng... chúng mày là... là thằng nào. Tao... tao quen biết gì mày?

Quả nói lắp bắp. Một gã ngó ra sau gáy Quả rồi đổi giọng:

- Chết bỏ mẹ, nhầm rồi. Thằng kia tóc bạc lắm. Em xin lỗi... xin lỗi ông anh.

Tại Công ty Thành Đạt. Giám đốc Tiến đang ngồi trước máy tính. Anh ta thao tác trên máy nhanh thoăn thoắt và xem lướt những thông tin về giá cả, nhà đất cũng như các dự án được giới thiệu trên mạng. Thỉnh thoảng, anh ta lại lật giở đối chiếu với thông tin trên các báo Đầu tư nước ngoài, Thời báo kinh tế, Giá cả thị trường...

Tiến làm việc rất chăm chú và thể hiện đó là người có tri thức cao, am hiểu lĩnh vực truyền thông.

Những thông tin quan trọng, Tiến ghi vào sổ tay.

Tiến bấm số điện thoại nội bộ:

- Mời cho tôi anh Thiệu, Trưởng phòng Kỹ thuật.

- Vâng ạ.

Vài phút sau, Thiệu, Trưởng phòng Kỹ thuật có mặt. Đó là một thanh niên còn trẻ, mặt mũi nom rất sáng sủa, thông minh và cách ăn mặc cũng hết sức lịch lãm, sang trọng.

- Thừa anh, anh cho gọi em? Mắt vẫn nhìn như dán vào màn hình Tiến hỏi:

- Tình hình cổ phiếu của Công ty xây dựng và vụ nhà cửa thế nào?

- Báo cáo anh, chỉ số trong phiên giao dịch chiều hôm qua đã tăng hơn 10 %, ngay sau khi có tin chính thức từ Ban tổ chức chính quyền tỉnh là đưa tiến sĩ kinh tế Đỗ Văn tráng về làm Giám đốc

- Tôi biết chuyện này, vậy anh đã nghĩ cách gì để cho cổ phiếu của công ty này giảm mạnh vào phiên giao dịch ngày kia không? Nếu nó giảm, ta cho mua vào, mua bằng hết.

- Thừa anh, cũng hơi khó đấy ạ. Ai cũng biết tiến sĩ Tráng là người rất giỏi về kinh doanh và được yêu quý, ông ấy về, chắc chắn sẽ đưa được công ty vượt lên.

- Cái đấy thì rõ rồi. Anh cho đưa lên mạng những thông tin sau: Thất bại của tiến sĩ Tráng trong dự án xây dựng khu công nghiệp Bình An - làm sao cho người ta hiểu ông Tráng là một nhà kinh tế thích làm thơ - mà đã làm thơ thì viển vông, là lãng mạn không tưởng, là thiếu tính thực tế Cậu cầm tập thơ của ông ấy mới xuất bản về giao cho nhân viên của cậu phân tích. Rồi lôi mấy bài của mấy thằng cha bồi bút viết tăng bốc tập thơ này ra, chửi thật lực vào.

Tiến lấy tập thơ có tựa đề “Khi tôi trên Mặt Trăng” đưa cho Thiều.

- Vâng ạ, cái này thì đơn giản.

- Rồi cậu đưa lên mạng một số những khuyết điểm của ông ấy trong đời tư như có lần say rượu, đi xe máy, gây tai nạn chết người; đưa chuyện ngày xưa tăng tịu với một cô bán bách hóa, để cô ta đem chiếu đến trải trước cửa ăn vạ, bị kỷ luật về Đảng... Đưa những thông tin này vào các trang điện tử của mấy tờ báo có uy tín ấy. Cậu bẻ khóa được bao nhiêu địa chỉ rồi?

- Thưa anh, bẻ khóa vào mạng của công ty này thì chuyện không khó. Hôm nọ, em vừa xâm nhập được vào mạng của một cơ quan Bộ khá quan trọng. Họ dựng hàng rào lửa ác lắm. Mấy lần suýt bị lộ.

- Rất tốt. Thứ hai là cậu vào mạng nội bộ của ủy ban nhân dân tỉnh, lấy cho tôi toàn bộ quy hoạch xây dựng vùng ngoại vi thành phố, từ nay đến năm 2010.

- Vâng ạ

- Tôi đã ký quyết định cho cậu được tăng lương rồi. Mỗi tháng là 5 triệu, không kể bảo hiểm do công ty mua. Khi nào lấy vợ, báo cáo trước nửa tháng nhé, để tôi còn chuẩn bị.

- Em rất cảm ơn anh. Dạ thưa anh, em xin báo cáo với anh thêm một việc.

- Cậu cứ nói đi.

- Em vừa tìm được một “hắc-co” rất cao thủ trong đại hội “hắc-co” toàn tỉnh vừa rồi. Em nói thật với anh, khóa mã công ty mình trên mạng, nó mở trong một giờ rưỡi!

- Cái gì! Một giờ rưỡi - Tiến trố mắt, đứng dậy - Chính tôi lập mật khẩu, lập hàng rào lửa.

- Vâng, em cũng không tin được, vậy mà đúng như thế.

- Thế này thì cũng là loại kỳ tài đây. Được, tôi đồng ý cho cậu thu nạp nó. Nhưng cha mẹ nó làm gì?

- Bố nó là cán bộ của Sở Kinh tế Đối ngoại. Mẹ làm ở Sở Giao dịch Ngân hàng Cổ phần Ngoại thương.

- Tốt! Cậu trực tiếp sử dụng nó. Nhưng phải nhớ nguyên tắc bảo mật đây.

- Vâng ạ. Em xin hứa - Thiều sung sướng cảm ơn rồi lui ra.

Lại có tiếng gõ cửa. Tiến ngẩng lên:

- Mời vào.

Minh “hói” ăn mặc lịch sự, sang trọng, vào:

- Chào anh Tiến.

- Ôi, anh Minh - Tiến vồn vã - ái chà chà, ông anh trông cứ như sắp đi cưới vợ mới.

Rồi Tiến ân cần rót nước mời Minh:

- Anh dạo này sống thế nào?

- Thì cũng làng nhàng, tạm đủ ăn. Thu nhập chính là vào hai căn nhà cho bọn Tây thuê, tháng được hơn ngàn đô, ngoài ra tôi còn bỏ vốn vào mấy nhà hàng đặc sản. Đủ ăn tiêu và đủ tiền đi câu cho đỡ buồn.

- Câu cá thật hay câu bọn cá diếc vảy ngắn?

- Không, câu cá. Hôm nào rồi, chú đi với tôi. Nhiều khi phải học câu Thời, câu Thế.

Tiến gật gù:

- Đúng thế. Học đi câu cũng là học chờ đợi thời cơ, nắm bắt lấy cơ hội và phản ứng kịp thời trước khi cơ hội đến, nhất là câu cá to. Ông vẫn nhắc tới anh luôn và hồi con Thanh bị chết, ông rất lo là anh nóng mắt, làm liều. Đầu tiên, ông định bảo em nhắc anh, nhưng sau thấy hậu quả là lão Tiên hứng chịu nên ông thôi. Tuy thế ông vẫn chăm chú quan sát anh đấy.

- Anh biết. Mặc dù không qua lại thường xuyên nhưng ông làm gì, thành đạt trên lĩnh vực VAC ra sao, anh đâu có lạ. Chỉ có điều, có mối quan hệ nào giấu thì cố mà giấu, và ngược lại, có khi phải phô trương...

Mà như chú bây giờ thì phải phô trương, phải tạo dựng.

- Em chưa nghĩ lắm đến chuyện ấy, cứ cầm đầu cầm cổ làm.

- Chú giấu anh mà làm gì. Anh xem ti vi, thấy chú nay tháp tùng ông Bộ trưởng này, mai theo Thứ trưởng kia rồi lúc theo Chủ tịch, Bí thư tỉnh; hội nghị lớn bé nào có quan to đến chú cũng ngồi hàng đầu, ghi chép rất nghiêm túc lời vàng ý ngọc”... Chà những cái đó, chú vào vai đạt lắm: Các ông càng to, tòa bóng càng lớn. Minh cứ núp bóng mà đi Vừa mát, vừa an toàn, vừa...

Tiến ngắt lời, và nghiêm mặt:

- Anh ghê thật đấy. Thảo nào ông đã có lần bảo là anh khôn quá nên hói sớm. Đừng quá tò mò vào việc của người khác thì bao giờ cũng được thanh thoi..

- Không chú mới là tuổi trẻ tài cao. Thôi, anh theo lời ông, đến phụ giúp chú, công việc gì cần anh, chú bảo. Còn nếu không, anh lại... “ta về với vợ ta thôi” Minh “hói” ngân nga nhại lời một bài hát.

Tiến nhìn thẳng vào Minh, ánh mắt chột nghiêm nghị, lạnh lùng hẳn:

- Nghe nói ngày xưa anh là kỹ sư cầu đường phải không?

- Đúng, đã từng đi học Liên xô về. Mà thế hệ anh là đi học thật, được cấp bằng thật, chứ không như nhiều kẻ bây giờ. Học giả, bằng thật.

- Thế bây giờ em giao cho anh một đội quân và có một số máy móc chuyên dụng, anh sẽ biến cho em những khu đầm lầy, đất hoang thành làng mạc, những khu đất chó ỉa thành đường cao tốc, thành khu nọ, khu kia, anh làm được chứ? Và tất nhiên, đó phải là công ty con trong Tổng công ty Thành Đạt.

- Anh hiểu rồi. Quá đơn giản.

Và ngoài ra, anh sẽ là “sĩ quan an ninh” ở Tổng công ty em.

- Chú giao việc như vậy hơi nặng đấy. Nhưng thôi anh sẽ cố gắng.

Tiến đứng dậy, đi lại trong phòng làm việc, suy nghĩ đắn đo rồi thông thả:

- Có một điều, anh phải quên đi và đừng nghĩ đến trả thù, đó là chuyện lão Lê Minh giết con Thanh.

- Anh hiểu. Anh đã quên lâu rồi.

Có điện thoại di động của Minh “hỏi”:

- Alo, tôi nghe đây... Sao, thấy thằng cháu rồi à chú đừng để nó chạy đi chơi lung tung nhé. Nó mà ngã xuống ao là chú bị đòn đấy.

Tiến hiểu nội dung câu chuyện nhưng vẫn giả vờ

- Cháu nào đấy, hay là có con gửi ở đâu?

- Thằng cháu họ, bố mẹ nó gửi. Nó bỏ nhà đi chơi, mới tìm được.

Bỗng Tiến nheo mắt nhìn Minh “hỏi”:

- Anh bây giờ đóng kịch cũng khá lắm rồi đấy; Thảo nào, ông già dặn tôi, thấy thằng Minh nó cười to thì hãy cẩn thận.

Minh cười xòa:

- Thôi, chú hiểu cho tôi thế là được. Chỉ có điều là nếu nghi ngờ thì không dùng, mà đã dùng thì phải tin.

- Dĩ nhiên là như thế - Tiến gật đầu nói quả quyết

Thực hiện kế hoạch của Ban chuyên án M12 về xác minh hiềm nghi với những đối tượng chính, trong đó có Vũ Văn Hưng và Hoàng Văn Túy; Giám đốc Trần Phúc giao cho Tường trực tiếp đi phúc cung tên Nguyễn Văn Tám bởi lẽ các anh tin rằng hắn vẫn chưa nói hết.

Sau khi được đảm bảo là sẽ không bị án tử hình, tên Tám đã khai ra vô vàn chuyện quái quỷ về đường dây ma túy mà hắn là một trong những tên quan trọng nhất.

Tám khai rằng hắn đã vận chuyển hàng trăm bánh hêrôin và ngót hai trăm kilôgam thuốc phiện từ Lào về trong nhiều năm qua. Qua những lời khai của hắn cộng với tài liệu trình sát, Ban chuyên án M12 đã xác định được rằng việc tên Tám bị bắt là do sự mâu thuẫn ăn chia trong nội bộ đường dây.

Người muốn thực hiện âm mưu một mũi tên bắn “trúng ba đích” chính là Thiếu tá Vũ Văn Hưng, Đội phó đội trình sát thuộc Phòng Cảnh sát Phòng chống tội phạm về ma túy của Công an tỉnh.

Hưng vốn là một cảnh sát hình sự và cũng chuyên về đấu tranh chống ma túy. Năm 1998, Phòng Cảnh sát Phòng chống ma túy được thành lập, Hưng được điều sang làm đội phó. Điều bất ngờ nhất với Ban chuyên án M12 là về những lời khai của tên Tám về Hưng. Hóa ra là Hưng đã tham gia buôn bán ma túy từ rất lâu bởi lẽ Hưng quê ở huyện Tương Dương tỉnh Nghệ An. Tương Dương được coi là địa điểm trung chuyển ma túy lớn nhất khu vực miền Trung. Hưng bảo kê cho một đường dây buôn bán thuốc phiện từ những năm đầu thập niên 90. Về sau này, Hưng còn trực tiếp chỉ đạo một nhánh khác và chính vì muốn độc quyền làm ăn nên Hưng đã bày kế đưa tên Tám vào bẫy. Tên Tám bị bắt sẽ làm cho đường dây do Hoàng Văn Túy tức Túy “đen”, chủ trang trại Thiên Sơn, cầm đầu run sợ và buộc phải phụ thuộc vào đường dây của Hưng - Đó là mục tiêu thứ nhất.

Tên Tám nếu bị tử hình thì cũng là bài học những tên khác vì đã không chịu cống nạp cho Hưng - Đó là mục tiêu thứ hai. Còn điều thứ ba mới quan trọng, đó chính là Vũ Văn Hưng muốn thu tóm toàn bộ mạng lưới buôn bán vận chuyển ma túy trên địa bàn tỉnh vào tay mình. Khi tên Tám bị chính quân của Hưng phục kích bắt quả tang đang chở hêrôin, Hưng đã mớm cho Tám là đừng có khai gì cả mà cứ việc nhận tội. Nếu tỏ ra thành khẩn thì chắc chắn là sẽ được cứu. Nguyễn Văn Tám không biết đó là mưu kế của Hưng nên từ đầu đến cuối, hắn một mực khai là do tham tiền nên “nhỡ” chở thuê. Suốt trong thời gian từ lúc bị bắt rồi ra Tòa lãnh án tử hình và trong những ngày chờ ra pháp trường, lúc nào Tám cũng tin rằng hắn không thể nào chết và sẽ được giảm án xuống... hai mươi năm. Thế rồi cho đến khi thân chết đã cận kề, lúc đó hắn mới choàng tỉnh!

Cũng nhằm bóc cho được mặt nạ của Vũ Văn Hưng, Ban chuyên án M 12 đã đề nghị lãnh đạo Bộ Công an cho áp dụng một loạt các biện pháp nghiệp vụ đặc biệt, trong đó có cả việc bố trí lực lượng ngoại tuyến theo dõi di biến động của Hưng.

Nhưng với kinh nghiệm của một người làm trinh sát hình sự lâu năm, Hưng vẫn tỏ ra bình thản và không có bất cứ một hành động nào tạo ra sự nghi ngờ cho người khác.

Nhưng với tất cả những gì mà Ban chuyên án có được và nếu đó là sự thật thì rõ ràng đây là tên tội phạm đặc biệt nguy hiểm.

Từ hôm được hoãn thi hành án tử hình, do yêu cầu nghiệp vụ và cũng là để bảo vệ mạng sống cho Tám nên Tường cho chuyển Tám sang buồng giam khác có điều kiện sống tốt hơn và Tường đã bố trí bốn cơ sở giám sát hắn. Đó cũng là những phạm nhân được Tường giáo dục, cảm hóa và trong nhiệm vụ đặc tình trại giam, họ đã giúp anh phá được một số vụ án. Tên Tám được bảo vệ an toàn tuyệt đối nhằm tránh tất cả mọi âm mưu thủ tiêu hay sát hại hắn. Thậm chí Giám đốc Trần Phúc còn yêu cầu người chỉ huy khu vực buồng giam và hai cán bộ quan giáo trực tiếp trông coi Tám phải làm bản cam đoan là chịu kỷ luật nếu để xảy ra chuyện gì với tên Tám.

Phải mất hơn nửa giờ sau khi làm thủ tục trích xuất phạm nhân, tên Tám mới được dẫn ra buồng hỏi cung. Trông anh ta có vẻ tươi tỉnh và khá bạo dạn. Tám chào hỏi Tường và Đức như thể đã quen thân và tự nhiên lấy thuốc lá trên bàn châm hút, không cần xin phép. Hành động của anh ta dường như đã toát lên một điều, đó là cơ quan công an đang cần mình. Đức tỏ vẻ khó chịu, anh hỏi:

- Hôm nay, chúng tôi muốn nghe anh trình bày rõ mối quan hệ của anh với Hoàng Ngọc Quả, với ông Vũ Văn Hưng. Chúng tôi cũng phải thông báo để anh biết: Những lời khai của anh vừa rồi còn khá nhiều chỗ quanh co, giấu giếm. Chúng tôi chỉ có thể gửi đơn lên Tòa án, Viện Kiểm sát và Chủ tịch nước xem lại

mức án cho anh khi mà thấy anh xứng đáng được sống. Còn nếu không, chắc chắn sẽ không có chuyện tha chết lần hai cho anh.

Đức nói xong bèn nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc lạnh và đầy vẻ đe dọa. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Tám nghe những câu răn dạy kiểu này nhưng ánh mắt của Đức cộng với sự lạnh lùng của Tường làm anh ta hiểu rằng đây không phải là những lời dọa nạt suông:

- Thừa hai cán bộ, tôi đã khai rất thành khẩn.

Tường đứng dậy, đi quanh trong phòng hồi cung chật hẹp:

- Ban đầu thì chúng tôi cũng tin là anh khai thành khẩn, nhưng hóa ra chúng tôi đã quá cả tin. Chúng tôi không còn nhiều thời gian nữa đâu và anh thì càng không có nữa. Buổi hồi cung hôm nay có thể là lần cuối cùng, mọi sự tùy thuộc vào anh đấy.

- Vâng, thừa cán bộ, tôi hiểu. Đúng là có những điều tôi chưa nói hết.

- Anh hiểu thế là thức thời đấy. Nào ta bắt đầu. Anh đã giao hàng cho anh Quả bao nhiêu lần trong bốn năm qua?

- Thừa cán bộ, làm sao nhớ nổi ạ. Nhưng ít nhất là mỗi tháng một lần. Có tháng vào dịp trước tết giao ba lần. Còn khối lượng, lần giao nhiều nhất là năm kilôgam. Tôi đã khai báo lần trước.

- Ngoài anh ra, còn ai nữa nhận hàng từ Na ư về giao cho Quả?

- Dạ thưa, còn hai cán bộ hải quan và một cán bộ biên phòng.

- Vẫn là những người mà anh đã khai?

- Vâng ạ?

- Hàng trắng, ai thường trực tiếp giao cho anh?

- Thừa cán bộ, tôi nhận hàng từ Lý A Va người Mông, ở ban Táu, xã Na ư.

- Các anh hẹn nhau thế nào?

- Như tôi đã nói, có ai đó trực tiếp liên lạc với Lý A Va về khối lượng hàng, chất lượng, thời gian... Tôi chỉ được biết là cứ đến ngày, giờ qui định, tới địa điểm giao nhận, đem về, đưa cho Quả và có hai lần đưa cho ông Hưng...

- Anh giao hàng cho ông Hưng ở đâu?

- Ông Hưng là công an, cho nên ông ấy rất cẩn thận. Thông thường, tôi chỉ được biết nơi giao hàng khi đã về đến Hà Nội hoặc về tỉnh. Khi xe về đến bãi, thậm chí có khi đang chạy trên đường thì có người đến thông báo là sẽ giao hàng tại đâu. Có vài lần ông Hưng trực tiếp chặn xe tôi lại và lấy hàng.

- Ông ta chặn xe của anh bằng cách nào?

- Chúng tôi có ám hiệu. Nếu thấy có xe máy hoặc ô tô chạy phía sau mà nháy đèn pha xin vượt liên tiếp năm lần thì phải giảm tốc độ và dừng lại ngay.

- Ông Hưng có mặc cảnh phục bao giờ không?

- Tôi chưa thấy và thú thực, tôi cũng chỉ biết ông Hưng một lần duy nhất. Đó là một lần ông ấy trực tiếp nhận năm bánh hêrôin từ tôi, còn các lần khác thì có người khác cùng đi với ông ấy đến nhận hàng.

- Vậy theo anh, ai là người giữ mối quan hệ với Lý A Va?

Tám lặng đi một hồi rồi nói:

- Đó là một cô gái. Nhưng... nhưng cô ta đã chết cách đây sáu tháng, tức là sau khi tôi bị bắt mười ngày.

- Anh nói rõ hơn?

- Cô ấy tên là Lò Thị Xuân, người dân tộc Thái, quê gốc ở xã Thanh Xương, huyện Điện Biên Phủ. Nhưng sau này cô ấy chuyển về thị trấn Mường Áng và bán hàng cơm, rồi đến năm 1999, lại chuyển về thị trấn Thuận Châu, Sơn La và cũng vẫn bán cơm phở. Tôi biết được điều này chính là từ Hoàng Ngọc Quả. Thông thường mỗi khi nhận hàng, Quả nói cho tôi biết và sau đó tôi lái xe đến địa điểm, nhận đúng ám hiệu quy định là giao hàng, sau đó đem về cho Quả. Quả nói với tôi rằng có một người rất quan trọng, là đàn bà, nhưng gần như là “phó chỉ huy” của cả nhóm. Tôi gắng hỏi thì Quả không nói. Nhưng do một sự tình cờ, sau này tôi gặp Quả ở thị trấn Thuận Châu, tại nhà của xuân. Hôm đó Quả hơi say nên bảo tôi: “Đây là người kiểm công ăn việc làm cho chú mày. Đẹp gái đấy nhưng chớ có dại mà đùa vào”.

Thế rồi đêm đó, Quả nói với tôi chính Xuân là người trực tiếp liên hệ với Lý A Va và nhận lệnh từ một ai đó dưới xuôi. ông Hưng cũng có quan hệ rất chặt chẽ với Lò Thị Xuân. Chính Hưng đã nhiều lần đi công tác ở Sơn La, Lai Châu và đều ăn nghỉ, thậm chí ngủ lại chỗ Xuân. Dư luận đồn rằng ông Hưng với cô Xuân có quan hệ bồ bịch, nhưng theo chỗ tôi biết thì cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Cô xuân có rất nhiều người tình. Tôi biết chắc chắn là có một ông thiếu tá bộ đội biên phòng cửa khẩu Tây xuyên, trạm trưởng trạm hải quan Tây xuyên, anh phó công an huyện Mường La...

- Vậy Xuân chết thế nào?

- Hồi tôi mới bị bắt, một hôm nghe đài có nói về một phụ nữ tên là Xuân người Thái ở Thuận Châu, do theo tà đạo, bị dụ dỗ rằng cần phải hiến dâng thân mình cho Chúa Trời thì mới có cuộc sống cực lạc phía bên kia, thế là cô ta ăn lá ngón chết. Ít lâu sau, có thằng buôn heroin ở Lai Châu về Hà Nội, cũng bị bắt và nói cho tôi biết là cái chết của cô Xuân mờ ám lắm. Buổi chiều cô ấy còn đang rất vui vẻ, nhưng sáng hôm sau thấy đã chết cứng trong buồng. Trong nhà còn mấy nắm lá ngón và có một ấm đun nước chứa đầy lá ngón đã đun. Gia đình chỉ báo chính quyền là con gái tự tử và vật nài xin công an huyện không khám nghiệm tử thi. Nhưng người khám liệm cô ấy thì bảo không phải là uống lá ngón vì ngộ độc loại lá này thì mặt mũi tím bầm và chảy máu mũi máu mồm, đằng này cô ta chết mà như ngủ. Tôi thì lại nghi thế này: Tôi bị bắt, bọn chúng sợ tôi khai ra lộ đường dây, cho nên thằng Quả, chúng phải cho đi làm chỗ khác, còn Xuân phải giết đi để cắt một mắt xích. Tôi sợ rằng nếu chúng biết tôi được hoãn thì hành án tư hình thì thằng Quả thế nào cũng bị chúng cho đi “tàu suốt” để bịt đầu mối.

- Anh còn biết những gì về ông Hưng?

- Dạ thưa, không nhiều nhưng cũng không ít. Chính ông Hưng chỉ huy tổ vây bắt tội, tuy ông ấy không lộ mặt nhưng tôi nghe lỏm được mấy ông công an nói chuyện. Còn những việc khác, tôi đã khai...

- Thôi được rồi, anh có nhớ mặt ông Hưng không?

- Có chứ ạ. Lần trước tôi đã chỉ cho cán bộ rồi còn gì - Tám nói và lại hình dung ra trong đầu cảnh hẳn được bí mật đưa đến công an tỉnh để nhận mặt Hưng. Lần đó, lúc đầu hẳn đã chỉ nhầm.

- Hôm nay chúng tôi muốn kiểm tra lại trí nhớ của anh.

Tường bày ra trên bàn khoảng hai chục tấm ảnh cán bộ cảnh sát mặc cảnh phục theo kiểu ảnh chứng minh công an. Tám liếc nhìn các tấm ảnh một lượt và lấy ra ngay tấm ảnh của Hưng rồi nói quả quyết:

- Người này. Chính người này.

Buổi trưa, ăn cơm xong, Bình “vịt” buông rèm kín mít rồi lao lên giường vò lấy Quả... Từ hôm Quả đến ở, Bình “vịt” nom phồn phơ hẳn và người lúc nào cũng rùng rục một nỗi thèm khát đàn ông. Quả tuy cũng là người có sức lực nhưng cũng không thể nào chiều cho thỏa nhưng ham muốn thể xác của ả. Lắm lúc hẳn cũng muốn quát vào mặt Bình “vịt” rằng, “Cô làm gì mà hết như con ngựa cái thế”, nhưng rồi nghĩ đến phận mình đang được ả che chở, Quả lại cắn răng phục vụ.

Bình âu yếm bảo Quả:

- Bây giờ mình đi ngủ nhé, em lên Nhật Tân đàm phán thuê nhà. Tối nay là chúng mình lên nhà mới rồi.

Bình đi khỏi nhưng Quả không thể nào ngủ được mặc dù người mệt rã rời. Nằm mãi cũng buồn, hẳn ngó ra sông Hồng và thấy trời nổi gió đông nam khá lớn làm mặt sông cuộn sóng. Trời đang oi mà có gió đông nam là câu sông dễ được cá to Quả nghĩ thế rồi chồm dậy. Hẳn mò ra chợ, mua một bộ lồng gà chưa làm sạch mang về cắt từng đoạn khoảng chục phân rồi bỏ vào chiếc ống bơ sữa bò và lấy cần câu mang ra bờ sông. Quả mắc mồi vào những chiếc lưỡi câu khá to, loại người ta vẫn dùng để câu ếch hay câu cá quả. Cứ mỗi cần, Quả buộc ba lưỡi câu, cách nhau hơn một mét và dưới cùng là cục chì to như ngón chân cái. Nước sông Hồng chảy xiết, nếu không có chì to kéo chìm xuống thì lưỡi câu sẽ bị kéo phăng. Thả cần mới được dăm phút, Quả đã thấy một sợi cước đột nhiên căng vút ra rồi lại chùng. Quả nhắc cần khẽ cuộn bát câu chậm chậm. Đầu cần bỗng vút xuống, rần rật. Quả bung vội đầu cần và chợt thấy một sức nặng ghê gớm dưới sông kéo cả chiếc cần câu xuống. Biết là cá to đã dính, Quả dựng đầu cần và thả cước cho cá chạy. Con cá cứ kéo cước chạy phăng phăng. Mấy lần Quả định gò lại nhưng sợ đứt cước nên lại thôi. Thoáng cái con cá đã kéo đi gần hết trăm mét cước. Quả hốt hoảng căng tay gò lại. Con cá ngoan ngoãn chạy ngược nước và dạt dần vào bờ. Một cảm giác sung sướng đến tê người tràn ngập khiến Quả ngây ngất. Con cá này ít cũng phải năm cân, mà chạy thông thả nhưng chắc chắn kiểu này, chỉ có giống cá nheo.

Quả chợt nghĩ không biết được con cá to, làm thế nào mà ăn cho hết. Có lẽ phải bảo Bình cho vào bao tải rồi mang ra chợ phố Hồ Nhai bán buôn.

Đang miên man với nhưng suy nghĩ về con cá thì bỗng Quả thấy lạnh lạnh sau lưng. Hẳn quay ngoắt lại và dờ mắt ra khi thấy một nòng súng đen ngòm chìa thẳng vào mặt:

- Mày kêu lên, tao bắn ngay.

- Các anh... các anh là ai.

- Cầm ngay - Gã cầm súng chính là Hùng “sát thủ” dẫn giọng:

Quả ném chiếc cần câu và định lao xuống dòng sông Hồng đỏ ngầu phù sa chảy cuộn cuộn nhưng không kịp nữa rồi. Một tên cao to như vận động viên bóng chày đã kịp vò lấy Quả và ôm Cứng để cho thằng khác úp ngay chiếc khăn tẩm thuốc mê vào mũi. Quả giãy giụa điên cuồng nhưng thoáng cái, người hẳn

chợt nhẹ bằng... Như những ke uống rượu say dìu nhau về hai tên xóc nách Quả, còn một tên đi sau. Chúng đưa Quả lên chiếc xe Toyota đỗ ngoài đường lớn. Trên xe đã có tên ngồi cầm lái và nổ máy sẵn. Chỉ ít phút sau, chiếc xe đã phóng như ma đuổi trên đường. Kẻ lái xe tỏ ra là có tay nghề cao. Đường Hà Nội đông như thế mà chiếc xe chạy như đánh võng, vượt tất cả các xe cùng chiều.

Hùng “sát thủ” ngồi ghế trước ngoái lại nhìn Quả đang ngoẹo đầu ngủ mê mệt:

- Mày còn ông thuốc ngủ nào không?
- Em có mang theo đây - Tên ngồi cạnh Quả nói.
- Mày bẻ ra, dốc vào mồm cho nó.
- Chả cần đâu anh ạ. Hít cả liều thuốc ấy, phải ngủ ít là cũng hai giờ.

Nghe nó nói vậy, Hùng cũng thấy yên tâm. Hắn bỗng nói băng quơ:

- Không hiểu ông” hói” nhà mình sẽ xử lý thằng này như thế nào? Tao ớn cảnh lại phải cho nó “lên bàn thờ ăn hoa quả” lắm rồi.

- Theo em, mình cứ giao nộp nó cho ông “hói”, còn xử lý thế nào, kệ ông ấy.
- Đừng đùa, lại đến tay bọn mình chứ không ai khác đâu.

Ra đến đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài khi sắp đến chân cầu thì tên lái xe phát hiện thấy một tốp cảnh sát giao thông đang dùng máy đo tốc độ kiểm tra xe. Hắn hốt hoảng phanh xe lại và cho chạy rất chậm, nhưng hành động đó không qua được mắt cảnh sát. Nhìn thấy một cảnh sát giơ biển hiệu lệnh bắt xe đỗ dẹp vào, Hùng quát khê:

- Mày cho xe vọt qua đi...
- Ông không nhìn thấy chiếc Trao đỗ kia à? Có mà chạy lên trời - Rồi hắn quay sang nói với Hùng - Tao mới bị thu bằng... Trong lúc cảnh sát hỏi, mày lái xe biến ngay nghe chưa.

Hùng giật mình, nhưng rồi nghiêng răng nói

- Thật khốn kiếp. Tao đã bảo đi theo đường Láng - Hòa Lạc thì không nghe. xe còn nhiều xăng không?
- Chạy được hai trăm cây số nữa.
- Xe vừa dừng lại, một anh cảnh sát giao thông đeo hàm đại úy tiến đến và giơ tay chào theo điều lệnh một cách chiếu lệ:

- Anh xuất trình giấy tờ xe và bằng lái.
- Thưa anh, em đi vội quá, không kịp mang giấy xe, còn bằng lái.. bằng lái... của em đây.

Hắn lúng búng nói rồi lục túi lấy ra mảnh giấy:

- Em mới bị thu bằng... giấy hẹn giải quyết ở đây ạ

Anh cảnh sát đang xem thì chiếc xe tô bỗng nổ máy và chồm lên, lao vút đi. Gã lái xe vội vã gào tướng lên:

- Này... thằng điên! Mày cướp xe của tao à?

Rồi hắn cuống quýt giục cảnh sát:

- Các anh ơi, cứu em với. Các anh đuổi nó hộ em. Tồn bao nhiêu, em xin chịu.

Anh đại úy ra lệnh:

- Các đồng chí giữ tên này lại. Còn hai đồng chí theo tôi.

Nhưng thật không may cho các cảnh sát là người lái xe lại vào quán cà phê cách đó trăm mét uống nước. Khi anh em gọi được người lái xe thì chiếc xe kia đã biến mất tăm. Nhưng nghĩ là xe cảnh sát là xe Toyota Trao đời mới lại có đèn còi ưu tiên nên các cảnh sát giao thông vẫn quyết định phóng ô tô đuổi theo. Chiếc xe chồm lên, bánh xe miết vào mặt đường ghê rợn.

Chiếc xe của bọn bắt Hoàng Ngọc Quả chạy quá nhanh và Hùng “sát thủ” cũng tỏ ra là một gã lái xe không tồi. Đến một ngã ba, chúng rẽ tay phải tắt đường chạy về hướng huyện Đông Anh.

Xe cảnh sát chạy đến ngã ba và chạy chậm lại lưỡng lự, và thoáng thấy phía xa có chiếc giống như vậy, họ vội đuổi theo.

Hùng “sát thủ” thở hắt ra khi nhìn vào gương chiếu hậu không thấy ánh đèn ưu tiên của xe cảnh sát, nhưng hắn không cho xe giảm tốc độ.

Hùng cho xe rẽ vào một con đường đất đỏ như son, hắn giải thích:

- Đi đường này xuyên qua làng rồi rẽ sang đường đi Bắc Giang.

Nhưng bọn chúng đã không gặp may. Rẽ vào đường làng được khoảng cây số thì từ trong một ngõ nhỏ có con nghé chạy lồng ra lao vào ngay đầu xe. Hùng trợn mắt đập phanh. Chiếc xe như bị mài trên đường trải đá rậm rạp phôi, nhưng vẫn không kịp. Chiếc xe húc thẳng vào con nghé... Hùng vội lùi xe lại tính chuyện bỏ chạy nhưng những người dân làng đang ở quanh đó đã ủa ra chặn đầu xe và đòi bắt đền. Hùng nổi khùng chửi bới, thế là bị những người dân xông lại đánh.

Đang lúc nhón nháo, Quả ở trong xe đã tỉnh lại, tuy đầu còn đau như bị dùi đâm. Hắn hé mắt nhìn ra ngoài và thấy Hùng đang bị dân đánh cho tui bụi, còn tên ngồi bên cạnh để giữ hắn thì cũng đã có vẻ mất cảnh giác. Mắt Quả chợt sáng lên khi nhìn thấy ở sau lưng ghế trước có lòi ra chuôi một - con dao. Hắn uể oải ngả người ra thì đầu gối vào chuôi dao và cảm nhận được đó là loại dao dọc giấy. Một kế hoạch tự giải thoát hình thành ngay trong đầu Quả. Đúng lúc đó, công an xã đến và đưa cả bọn về trụ sở UBND xã, quả lại ngoẻo đầu xuống, mê man.

Về tới trụ sở ủy ban, Hùng liền thoắt:

- Thưa các anh, em đưa ông anh đây đi viện tâm thần. Chả may đâm vào con nghé, nó bị què. Chúng em xin nộp tiền.

Quả vẫn còn đờ đẫn nên trông càng giống người điên và bị uống thuốc ngủ. Anh công an xã cười:

- Chắc phải cho ông anh uống thuốc ngủ hả?

- Từ đây đến bệnh viện tâm thần còn bốn cây số nữa. Thôi, anh đưa ông ấy vào viện - Anh công an xã chỉ tay vào tên cùng đi - Còn anh ở lại giải quyết cho xong. Các anh chạy xe sai rồi. Đi nhanh quá lần đường, đâm vào trâu. Phải đền cho dân là đúng.

- Vâng, em có dám cãi đâu. Anh cho em xin nộp tiền đền. Chuyện cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm, anh cho chúng em đi luôn.

Anh công an xã gật đầu:

- Thôi được, giải quyết xong thì đi - Rồi anh.

gọi ông chủ trâu - Nào, về con nghé què, bây giờ ông đòi bao nhiêu?

- Thôi thì tùy chính quyền.

- Con nghé ấy, bán bây giờ hết giá là triệu rưỡi, đúng không?

- Khoảng thế ă..

- Các anh nghe rõ chưa? Thôi các anh nộp. iền, coi như mua lại con nghé. Được chứ?

- Vâng, chúng em xin đồng ý - Hùng mừng rỡ - Em xin nộp ngay và gửi bác con nghé này. Mai chúng em đến, bác giúp chúng em thịt quách nó đi. Lâu lắm rồi em không được ăn thịt trâu xào rau cần.

Quả ngồi và lúc này đã tỉnh táo hơn. Quả biết rõ hơn ai hết là nếu để công an bắt thì tội hắn không nhỏ và nếu để đồng bọn bắt, lời về cho ông chủ thì còn chết nhục nhả là đằng khác. Thấy Hùng ra, gã vội mềm người gục vào lòng tên ngồi cạnh. Hùng mở cửa xe, vỗ vào lưng Quả:

- Sắp xong rồi anh ă. Em sẽ đưa anh vào viện, chịu khó uống thuốc mấy hôm là hết ốm thôi.

Quả nghiêng răng lại rồi khẽ rên.

Thủ tục đền bù đã làm xong. ông chủ trâu vui vẻ nhận được món tiền đền quá hời. ông ta ký vào giấy xong liền bảo Hùng “sát thủ” :

- Sáng mai mấy giờ chú đến, anh thuê người thịt cho chú.

- Bác cứ cho thịt sớm. Em về lấy mười cân thịt đem đi, còn biếu bác tất. Em gửi bác thêm trăm ngàn, bác thuê thợ thịt cho em.

Mấy người dân nghe thấy ông chủ trâu được đền triệu rưỡi, họ nói chuyện:

- Con nghé ấy chỉ đáng tám trăm ngàn, ăn vạ được triệu rưỡi... quá hời!

- Máy thằng này chắc là con nhà giàu, lắm tiền nên mới vãi ra như thế.

Quả giả vờ rất đạt. Người hắn cứ mềm nhũn ra.

Hùng muốn thử Quả, hắn véo vào cạnh sườn Quả rồi đau, vậy mà Quả vẫn cố chịu, chỉ hơi cựa mình.

Hùng cười nhạt:

- Không ngờ loại thuốc này mạnh đến thế.

Cả bọn lên xe và lần này, Hùng lái có vẻ cẩn thận hơn. Chạy được một đoạn, đến quãng đồng mía, Quả bỗng bật dậy, dùng cùi tay đánh mạnh vào mặt tên ngồi bên cạnh. Cùi tay của Quả đánh trượt lại chọc đúng vào mắt khiến gã đau đớn hét lên. Quả vờ con dao dọc giấy ở sau ghế và không chút bồi hồi, hắn đâm thẳng vào đùi tên ngồi bên trái. Hắn rút dao ra, đâm liên tiếp vào đầu Hùng “sát thủ” . Hùng né tránh và phanh xe lại, Quả bật cửa xe, lao vụt vào ruộng mía và loáng cái hắn đã mất hút.

Mình “hói” nhìn ba tên đệ tử bằng con mắt ngạc nhiên vô cùng. Hùng “sát thủ” bị hai vết dao đâm trượt đầu nhưng cũng đủ xé hai vết dài phải vào viện khâu hơn chục mũi. Một gã thì bị dao đâm thủng đùi nhưng cũng còn may là nhát dao không chạm xương...

- Hay, hay thật, mệnh danh là “sát thủ” , là “chó” là “lì”, vậy mà bốn thằng không giữ nổi một tên đã bị ngấm thuốc mê, lại còn bị nó đánh, nó đâm cho - Mình “hói” chỉ chiết - Lúc ra đi thì thằng nào cũng hứa trơn như lươn. Chúng mày làm tao không còn mặt mũi nào mà nhìn người ta nữa. Thôi, tao cho chúng

mày bốn ngày. Bằng mọi cách lần ra tuồng tích nó rồi báo tao. Nhớ là không được để nó nhận ra nghe không? Dạ, chúng em hiểu, mong anh tha lỗi.

- Thôi đi đi. Còn chiếc xe, đem vào xưởng để gò lại mấy chỗ bẹp. Thế mai có đi thịt trâu không?

- Dạ... thôi bỏ đi anh ạ.

- Sao lại bỏ. Lấy chục cân mang về đây cho tao. Nghe non ngon hơn bò già.

Tường cùng Tâm, Lưu và Đức đi uống cà phê ở một quán ngay trước cửa Phòng Cảnh sát Điều tra.

Tường vừa nhấp từng ngụm nhỏ cà phê vừa tranh thủ đọc tờ báo của tỉnh. Nói chung, báo của tỉnh là một loại báo vô vị nhạt nhẽo và vô bổ nhất. Thông tin trên báo thì chung chung, phản ánh sự việc thì một chiều và nếu có giỏi thì chỉ giỏi nịnh mảy ông lãnh đạo tỉnh. Năm trước, vì số lượng tờ báo chỉ còn hơn hai ngàn nên ông Tổng biên tập đã tham mưu cho Tỉnh ủy, ủy ban bắt tất cả các đơn vị, từ cấp đội đến phòng, ban và từng chi bộ phải mua, thậm chí bắt cả trưởng thôn, đội trưởng đội sản xuất cũng phải mua bằng cách trừ nghiền vào tiền lương, vì thế số lượng lại tăng lên hơn một vạn. Lúc Đức mời đi.

uống cà phê, Tường tiện tay cầm luôn cả mấy tờ báo, trong đó có tờ báo của tỉnh nhà. Bỗng anh chú ý vào một dòng quảng cáo đăng ở trang 7: “Trang trại Thiên Sơn cần tuyển kỹ sư nông nghiệp. Trang trại Thiên Sơn cần thuê một kỹ sư nông nghiệp có kinh nghiệm trong trồng cây ăn quả như vải, nhãn, dứa và có kinh nghiệm nuôi cá. Tuổi từ 28 đến 45, có lý lịch rõ ràng, có thâm niên công tác, ưu tiên người biết tiếng Anh. Mức lương 1,5 triệu đồng / tháng. Có thưởng thêm căn cứ hiệu quả kinh doanh” Đọc xong mấy dòng quảng cáo này, Tường suy nghĩ hồi lâu đến mức quên cả uống cà phê. Tâm vỗ vai:

- Ông anh nghĩ cái gì mà đắm chiêu thế

Tường giật mình:

- Các cậu xem mẫu thông báo tuyển người này.

Tâm xem thông báo và nhìn Tường như dò hỏi, rồi cười ranh mãnh:

- Anh định đánh người vào trang trại này à?

- Nếu đúng như vậy thì sao? Nói thật với các cậu, bao nhiêu ngày rồi, tôi cứ nghĩ mãi không biết làm thế nào có thể tìm ra sự thật của cái trang trại này. Thời gian qua, tôi cũng đã gây dựng được một cơ sở làm việc trong trang trại, nhưng hiệu quả thì quá hạn chế. ---- Giá mà bây giờ chúng ta có người vào được trong đó nhỉ. Nói rồi Tường nhìn Tâm cười. Tâm hiểu ý:

- Anh cho em vào vụ này được không?

- Từ từ đã. Chuyện này hay đây. Tôi sẽ báo cáo Giám đốc dự kiến này. Nhưng mà cậu tưởng để cậu trở thành kỹ sư nông nghiệp là dễ à?

- Em nghĩ rằng nếu chúng ta quyết tâm thì được thôi.

- Hay lắm, quyết tâm thì được... Cậu nói như sách, nhưng có nhưng thứ quyết tâm cũng chả làm được nếu như không có kiến thức. Cậu còn nhớ tiếng Anh đấy chứ.

Tâm cười rút ra tấm bằng đồ chọi:

- Vừa nhận bằng C tiếng Anh, đồ loại xuất sắc nhé. Nhưng làm thế nào xin vào được?

- Cậu không phải lo. Chỉ có điều cậu cần rà soát hết các mối quan hệ, xem có thể lộ không. Không vào hang làm sao bắt được cọp. Cậu có đủ can đảm không?

- Em sợ gì. Có các anh và mấy thằng này - Tâm chỉ vào Lưu và Đức - Em lên gò cũng được.

Ban chuyên án họp trong phòng của Giám đốc Trần Phúc. Tường báo cáo:

- Qua tài liệu của Cục Cảnh sát Phòng chống tội phạm về ma túy thì có nhiều khả năng tên trùm đường dây ma túy đang nằm ở tỉnh ta. Các trinh sát cũng thu thập được khá nhiều thông tin hên quan đến Hoàng Ngọc Quả. Người trực tiếp sử dụng Quả trong thời gian qua là ông Túy, chủ trang trại kiêm giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Thiên Sơn. ông Túy hiện nay đang nổi lên là một chủ trang trại giàu có, biết làm ăn kinh tế và đặc biệt là được nhiều cán bộ tỉnh vị nể, được bà con rất yêu quý. ông này có hai vợ và sáu người con, trong đó tất cả là con của người vợ cả gồm bốn trai, hai gái. Người vợ thứ hai của ông Túy tên là Liễu, còn khá trẻ và quê gốc ở Điện Biên. Theo xác minh của Công an tỉnh Lai Châu thì gia đình Liễu cũng nằm trong diện sơ tra vì dính líu đến buôn bán ma túy. Bố cô ta đã từng bị công an Sơn La bắt vì buôn thuốc phiện, nhưng rồi chả hiểu vì sao lại được Viện Kiểm sát đình chỉ điều tra. Người con đầu của ông Túy là sĩ quan quân đội, đang công tác tại Quân khu 9. Hiện anh ấy là Trung đoàn trưởng một trung đoàn bộ binh cơ giới. Do mâu thuẫn với bố về việc ông Túy lấy Liễu nên mấy năm nay, anh ấy không về. Người con thứ hai là Hoàng Văn Tiến, Giám đốc Công ty Tin học - Tư vấn Đầu tư bất động sản Thành Đạt. Đây là một doanh nghiệp tư nhân lớn và đang làm ăn rất phát đạt và cũng là người rất có thế lực. Tiến là đệ tử ruột của ông Chi, Phó chủ tịch tỉnh; và cũng là người từng trang bị cho văn phòng Tỉnh ủy và ủy ban toàn bộ hệ thống máy tính... Qua cơ sở tiếp xúc với người mẹ kế của Tiến thì bà ta rất

cay cú với Tiến vì cho là bao nhiêu tiền của ông Túy kiếm được đều rút cho Tiến. Cơ sở cho biết là bà vợ hai của ông Túy là người khá đão đẽ. Khi phàn nàn về chuyện tiền nong, bà ta bảo: “Nó lấy của ông ấy hàng tỉ, hàng tỉ...”. Một trang trại, liệu kiếm được tiền tỉ không? Và một điều nữa ta nên đặt vấn đề tìm hiểu: giữa Túy và Lê Minh có mối quan hệ từ rất xa xưa, khi Lê Minh còn là thuyền trưởng tàu viễn dương, vì anh ông Túy và Lê Minh học cùng trường hàng hải ở Ba Lan. Khi Lê Minh là thuyền trưởng thì ông ta là cán bộ cảng vụ và hai người có quan hệ làm ăn. Lê Minh bán hàng cho Túy khá nhiều. Một điều nữa là tại sao Cheng lại ký hợp đồng bao tiêu sản phẩm cho trang trại của Túy và hai trang trại nữa. Theo sơ bộ tính toán, cái trang trại này sẽ bán cho Cheng khoảng một trăm tấn vải mỗi vụ, gần năm trăm tấn dứa cho nhà máy hoa quả đồ hộp và Cheng mua tất cả số dứa hộp đó. Ngoài ra còn hơn một trăm tấn nhãn. Chúng tôi tìm hiểu thì tập đoàn Phát Lộc chưa bao giờ kinh doanh hàng nông sản. Vậy giữa bộ ba này, quan hệ với nhau thế nào? Liệu chúng liên quan gì đến những điều tên Tám mới khai ra? Vì vậy, cần phải có trình sát lọt vào Thiên Sơn.

Giám đốc Trần Phúc:

- Tôi đã nghiên cứu kỹ kế hoạch đánh người vào Công ty Thiên Sơn của đồng chí. Việc đồng chí đề xuất chọn Tâm, tôi đồng ý. Cậu ấy là người học nhiều, hiểu biết rộng, giỏi ứng xử... Tuy nhiên, phương án bảo vệ cho Tâm cần phải làm kỹ hơn nữa và để bảo vệ Tâm, cần có kế hoạch ngăn không để S1 biết. Nếu quả Thiên Sơn là nơi chuyển ma túy ra nước ngoài thì đó sẽ là hang ổ cực kỳ nguy hiểm và bọn tội phạm ma túy cũng tàn ác hơn bất cứ loại tội phạm nào.

Giám đốc Phúc vừa nói xong thì bỗng anh dừng lại và hỏi:

- Tuy nhiên, tôi nêu ra mấy vấn đề, để các đồng chí trả lời: Thứ nhất, đồng chí Tâm là cảnh sát hình sự, đã nhiều lần đụng độ với các băng nhóm tội phạm, số đối tượng mà đồng chí ấy tham gia bắt có lẽ phải đến hàng trăm. Vậy lấy gì đảm bảo rằng, trong trang trại Thiên Sơn không có dăm gã có tiền án tiền sự, và nếu đó đúng là hang ổ của bọn buôn ma túy thì chắc chắn chúng sẽ chọn những kẻ rất có kinh nghiệm đối phó với công an. Thứ hai, nếu ông Túy phát hiện ra, tương kế tựu kế, cho chúng ta ăn thông tin giả thì tính sao? Thứ ba, lấy gì đảm bảo rằng khi phát hiện ra đồng chí Tâm là cảnh sát, chúng không giở thủ đoạn tàn độc.

Tâm đứng dậy:

- Tôi cũng đã nghĩ đến những điều đồng chí Giám đốc nêu và đã bàn kỹ với anh Tường, anh Trung. Tuy nhiên, hiện nay tôi đã cắm được một cơ sở khá tốt vào Thiên Sơn. Anh ta làm ở đội phục vụ. Theo cơ sở cho biết thì trong trại chỉ có ba người đã có tiền án nhưng án tham ô, đã hết thời hiệu lâu rồi. Ông Túy là người khá nghiêm khắc và rất nguyên tắc trong việc chọn người làm. Số nhân viên bảo vệ thì tất cả đều là bộ đội xuất ngũ và có mấy anh từng là công an nghĩa vụ, nhưng lại là lính cơ động của Bộ. Thậm chí trong trang trại Thiên Sơn, chuyện uống rượu say chơi bởi quá đáng bị cấm ngặt. Vì thế, theo tôi việc xâm nhập Thiên Sơn không đến nỗi quá nguy hiểm.

Nghe Tâm nói vậy, Giám đốc Trần Phúc có vẻ vui hơn:

- Thôi được rồi, tôi đồng ý về mặt nguyên tắc. Nhưng tôi muốn các đồng chí rà soát lại nhân sự trong trang trại, cũng như các mối quan hệ của ông Túy và tính toán lại phương án bảo vệ cho đồng chí Tâm. Tôi nhắc lại, nếu 99% thấy an toàn, còn 1% thấy không an toàn, cũng phải tìm phương án khác.

Tâm ra hiệu sách mua một đồng sách kỹ thuật chăn nuôi, kỹ thuật trồng trọt, đem về nhà. Anh đọc ngón ngấu và rất nghiêm túc. Một tối anh đang đọc sách thì bố anh vào. Ông nghiêm nghị hỏi anh:

- Anh Tâm, sao dạo này anh đọc toàn sách về chăn nuôi, trồng trọt và quản lý kinh tế Tâm lúng túng:

- Con, con đọc để biết.

- Hừ, biết, anh tưởng anh qua được mắt tôi đấy à? Chán nghề công an, định ra ngoài phải không?

- Đâu có, bố cứ yên tâm đi.

- Bố biết là chúng mày bây giờ có những suy nghĩ khác thế hệ bố. Ngày xưa, bố làm cảnh sát, đã trải qua những tháng ngày oanh liệt. Ngẫm lại cuộc đời mình, bố không ân hận điều gì. Gần bốn mươi năm làm cảnh khuyên rồi cảnh sát hình sự, rồi cảnh sát trật tự, kể cả thời gian làm chỉ huy một số đơn vị; bố không bắt oan, bắt sai một người; bố chưa hề bị cấp trên phê bình lấy một lời. Nhưng làm công an ngày đó dễ hơn bây giờ nhiều... dễ hơn nhiều lắm, cuộc sống tuy không dư dả, đầy đủ như bây giờ nhưng không phức tạp, không phân cách giàu nghèo.

- Bố, hôm nay bố sao thế? Bố tưởng con chán công an, định đi ra ngoài... Không có chuyện đó đâu con hứa với bố.

- Bố hiểu, bố tin mày. Tuy nhiên, bố cũng phải dặn trước, mày là cảnh sát hình sự, nếu không có quan hệ với bọn lưu manh, bọn tội phạm thì làm sao gây dựng được mạng lưới cơ sở. Nhưng phải biết giữ mình, giữ nguyên tắc. Cần chi tiêu gì lớn, thì báo bố. Còn việc này, tao quyết định rồi, mày có nghe không?

- Bố quyết cái gì?

- Chuyện lấy vợ cho mày.

- Lấy ai?

- Mày đừng có giả vờ. Con ruồi bay qua, tao còn biết được con nào đực, con nào cái... huống hồ chuyện mày với con gái ông Hòe.

Tâm lẫn đùng ra giường, cười ngặt nghẽo:

- Ôi giờ ơi Hóa ra bố vẫn.... vẫn cổ hủ như ngày xưa. Con với cô ấy...à, cái Kim con bác Hòe, chỉ bạn bè thôi.

- Hừ, hôm nọ tao đi sinh hoạt câu lạc bộ sĩ quan nghỉ hưu, gặp ông Hòe. Chúng tao bàn và thống nhất với nhau rồi. Chúng mày thân nhau, quý nhau, thế là được. Cần gì yêu đương lãng nhăng rồi lại cả thèm chóng chán. Lấy nhau, đẻ con, rồi yêu cũng vừa. Như tao với mẹ mày đây. Hồi tao làm lính cảnh khuyên, chỉ xuống căng tin, lĩnh đường, sửa cho chó... Thấy mẹ mày nói năng nhỏ nhẹ, lại hay hay thế là đặt vấn đề ngay. Và lại lúc đó bom đạn bời bời, biết sống chết lúc nào... cứ lấy nhau đã. Rồi sau này, chúng bay đã thấy tao và mẹ mày nặng nhời với nhau bao giờ chưa? Bác Hòe cũng thế. Trước khi đi chiến trường, nhắm mắt nhắm mũi cưới vợ, mong có đứa chống gậy sau này... Vậy mà bây giờ, gần bảy mươi rồi mà đi đâu cũng dính nhau như đôi sam.

Nhìn ánh mắt bố, Tâm chợt dạ vì thấy ông nói rất nghiêm túc. Anh ồm ồm:

- Nhưng sao bố lại chọn cái Kim. Mọi khi con thấy bố, mẹ có vẻ ưng cô Quý cơ mà?

- Con Quý đẹp người, học cao, nhưng ăn nói chông lòn, cái gì cũng tỏ ra hiểu biết. Mới ở quê ra, nhưng đã học đòi một này, một nọ, ấy là đứa lăm chũ nhưng ngẩn văn hóa. Còn cái Kim, tuy chẳng đỗ đạt đại học, lại ở nhà, nhưng nó là chủ một cơ sở sản xuất thủ công... Nói năng lễ phép, đúng mực. Tao thấy nó bung bát cơm cho mẹ đưa bằng hai tay, thừa gửi rõ ràng. Ấy là đứa ít chũ nhưng có văn hóa. Làm nghề công an chỗ dựa là vợ, là gia đình, chứ chưa chắc đã là tổ chức đâu. Thứ bảy này, đến nhà ông Hòe nghe chưa.

- Bố... cho con từ từ đã.

- Đừng có đùa với chính quyền - ông bố nói rồi quay ra. Bỗng ông đứng lại - Mày lại làm án mới à?

- Sao bố biết?

- Có thể thì mới nghiên cứu sách chẵn nuôi... Nếu bí cái gì, cứ nói, tao chưa quên lắm đâu.

Nói rồi, ông quay ra và ngâm nga hát: “Chúng ta là chiến sĩ công an, trung với Đảng suốt đời vì dân. Khó khăn, gian khổ biết mấy. Vâng lời Bác gọi ta quyết vượt lên...”.

Nhìn thấy bố vui vẻ, Tâm bật cười và bỗng dung trong lòng anh dấy lên một cảm giác là lạ về bố. Mặc dù ông đã về hưu được gần chục năm nhưng trong cách cư xử, trong sinh hoạt với gia đình, ông vẫn chưa quên được tác phong nền nếp, cẩn trọng, chính xác và nghiêm túc đôi lúc cứng nhắc. Những tác phong lối sống mang đậm nét của lực lượng vũ trang đã ăn sâu vào trong tiềm thức của ông bởi ông đã có hơn bốn chục năm làm công an. Từ một chiến sĩ cảnh khuyên của công an vũ trang, ông chuyển sang cảnh sát hình sự, rồi cảnh sát giao thông, rồi tăng cường vào chiến trường B, sau năm 1975, ông lại về công an tỉnh làm trưởng phòng an ninh điều tra... Con đường quan lộ của ông cũng “tuần tự nhi tiến”, từ chức tổ phó, tổ trưởng cho đến cấp đội cấp phòng và dừng lại ở chức Phó giám đốc, mang hàm Đại tá.

Hoàng Ngọc Quả sau khi trốn thoát khỏi bàn tay trừng phạt của đồng bọn, hần lang thang mất một đêm ngoài rừng bạch đàn mới trong, không dám lộ mặt ra đường lớn vì vẫn sợ bị phát hiện.

Cũng may cho hắn là trong túi còn có được hơn năm trăm ngàn nên mới có tiền mà sống. Quả nghĩ đến những người mà hắn có thể nương tựa được thì ngoài Bình “vịt” ra, hắn chỉ còn mỗi thằng bạn tên là Chu, lái xe trên Việt Trì. Chu với Quả có một thời gian dài cùng làm ăn với nhau và chính Quả là người đã dạy Chu lái ô tô. Hai người tuy không còn làm ăn với nhau nhưng vẫn có quan hệ. Quả mỗi lần lái xe qua Việt Trì thường tạt vào chỗ Chu chơi và lại rủ nhau đi ăn cá anh vũ.

Thấy Quả đến gặp với dáng điệu thất thểu và ánh mắt luôn lác lác lo sợ điều gì đó, Chu ngạc nhiên:

- Ông làm sao mà trông thân tàn ma dại thế này?

- Tôi nói thật với ông, đến nước này là tôi cùng đường rồi - Quả nói dối - Nợ nần chồng chất, nhà của phải bán hết. Vợ trước thì bỏ từ cách đây tám năm. Cũng chuẩn bị rỏ rá cặp lại với một đứa buôn vải, nhưng bọn nó đòi nợ rất quá, thành ra phải bùng lên đây.

- Tổng cộng nợ bao nhiêu? - Chu hỏi.

- Hơn sáu trăm triệu. Trong đó tiền đánh hàng lậu bị công an kinh tế vồ, mất hơn bốn trăm, còn lại lô đề. ông có chỗ nào cho tôi kiếm bát cơm...Rồi sau này tính tiếp.

- Thôi, bây giờ ông chạy cho tôi một xe. Đánh hàng từ Lào Cai về. ông chỉ việc lái còn áp tải hàng, giao nhận ra sao, có người khác lo.

- Cảm ơn ông, thế thì tốt quá.

- Tôi trả ông lương tháng. Ngoài cơm nuôi, mỗi tháng hai triệu rưỡi. Tôi đưa ông hai triệu còn năm trăm ngàn, tính vào tiền thuê nhà, được không?

- Được quá còn gì. Bao giờ tôi nhận xe.

- Ngay bây giờ. xe IFA đóng thùng. Mà này, ông muốn ở với tôi thì quên mẹ nó bọn lô đề và tá lả đi nghe chưa.

- Ông yên tâm, tôi nhớ đời rồi.

- Bây giờ ông ra bãi, tôi giao xe cho ông. Chu đưa Quả ra bãi xe tô và chỉ cho anh một chiếc IFA đóng thùng mới, có mái tôn, cửa khóa.

Chu đưa khóa xe cho Quả:

- Nói thật với ông, xe này tôi vẫn chạy, nhưng năm nay, vận mình đen, sao Thái bạch chiếu... nên phải nằm im thở khè. Tôi còn ba xe tải nhẹ, loại hai tấn rưỡi, cũng cho chúng nó chạy thuê rồi.

Quả lên xe, nổ máy, vào ga, chăm chú nhìn bảng điều khiển và tỏ ra hài lòng. Rồi Quả cầm chiếc cờ lê đi gỡ các lớp xe. Chu nhìn Quả bằng con mắt thiện cảm:

- Ông chạy thử vài vòng cho quen xe. Sáng mai, sáu giờ đi Lào Cai, chở vài về.

Quả cho xe chạy, phanh thử rồi lại lùi vào chỗ cũ

Sáng hôm sau, đúng giờ Quả ra bãi xe thì đã thấy một cô gái còn khá trẻ khoác túi đứng chờ:

- Anh là Quả phải không?

- Vâng. Cô đi nhận hàng à?

- Em tên là Phụng, gọi là Phụng “vải” vì em chuyên đánh vải từ Trung Quốc về cho anh Chu.

- Nào, ta đi thôi.

Chu đứng ở một góc bãi xe, nhìn Quả lên ô tô và mỉm cười ranh mãnh.

Chỉ sau một thời gian ngắn chuẩn bị các thủ tục, Công ty Dịch vụ - Tư vấn - Thiết kế nhà Thành Công thuộc Tổng công ty Thành Đạt đã ra đời với số vốn pháp định là một tỉ đồng. Trong tổng số tiền này thì Minh “hỏi” chỉ có hơn hai trăm triệu, còn lại là từ Thành Đạt. Minh thừa biết công ty này cũng chỉ là một thứ công ty ma và dĩ nhiên, hẳn cũng chỉ là một cái bóng của Tiến không hơn không kém. Minh “hỏi” cũng không thích gì kiểu làm ăn này nhưng dù sao thì làm giám đốc một công ty con trong Thành Đạt cũng là quá tốt so với hoàn cảnh hiện nay của hắn. Minh “hỏi” nhớ như in về mặt của ông Giám đốc Sở Kế hoạch - Đầu tư của tỉnh khi mà Tiến đưa Minh đến làm thủ tục lập công ty và mở rộng ngành nghề cho Thành Đạt. Ông ta nhìn Minh từ đầu đến chân bằng ánh mắt khinh bỉ xen lẫn sự khó chịu rồi thẳng thừng hỏi Tiến: “Thế anh không tìm ra người nữa hay sao mà lại chọn tay này”. Nghe cái giọng ấy, Minh suýt nổi khùng và nếu không có Tiến kéo tay lại thì có lẽ Minh đã đâm vào cái bộ mặt tròn xoe, nung núc thịt đó. Tiến cười lạnh lạnh và nói bằng giọng kẻ cả: “Thế anh tưởng thời buổi này tìm ra một người có năng lực thật sự là dễ à? tôi bỏ ba phần tư số tiền vốn pháp định ra để lập công ty, tôi phải cân nhắc kỹ hơn anh. Anh chưa rõ đấy thôi, anh Minh đây là người được đào tạo rất bài bản ở Liên Xô từ thời bao cấp. Anh ấy học thật, có bằng thật, chứ không như khối vị cán bộ bây giờ học giả lĩnh bằng thật”. ông Giám đốc sầm mặt xuống vì chạnh lòng bởi ông cũng học giả, đơn tố cáo ông không đi học mà có bằng Đại học kinh tế được gửi lên tận Chủ tịch tỉnh. Mặc dù ông không muốn ký một chút nào cho Thành Đạt mở rộng ngành nghề nhưng ông biết nếu gây sự với Tiến thì chưa biết chừng tai họa sẽ giáng xuống đầu ngay tức khắc. Minh “hỏi” cũng biết Tiến là người rất có thể lực ở tỉnh và cả trên Trung ương, nhưng việc anh ta nói võ mặt ông Giám đốc Sở, trong khi mình đang phải lụy họ thì khâm phục Tiến thực sự. Quả đó phải là con người ghê gớm lắm mới dám như vậy. Công ty được thành lập nhưng không tổ chức rùm beng mà chỉ làm một bữa tiệc ra mắt trong nội bộ Tổng công ty.

Quan chức duy nhất của tỉnh được mời chính là Phó chủ tịch Chi. Trụ sở công ty đặt ngay tại nhà Minh “hỏi”.

Buổi sáng, Minh “hỏi” đứng ngắm nghía tám biển: Tổng công ty Thành Đạt - Công ty Dịch vụ – Tư vấn - Thiết kế nhà Thành Công, và suýt bật cười vì bỗng dưng mình lại được gọi là Giám đốc.

Mấy hôm trước, Minh đã cho in hai trăm chiếc cácvidit bằng loại giấy thơm hảo hạng và không ngâm nước rồi phát cho bà con hàng xóm. Cuộc đời kẻ cũng lạ. Nhiều người mấy ngày trước còn coi Minh bằng nửa con mắt thì nay bỗng thay đổi hẳn.

Họ cứ tưởng đã là Giám đốc thì có nghĩa đó là người lương thiện.

Bùi Thị Minh Lệ, vợ Minh, thấy chồng ngắm nghía tám biển cũng chạy ra dòm dòm:

- Thế là mình thành Giám đốc thật à?

-Ồi dào, Giám đốc đều, có gì quan trọng.

- Đều là thế nào? Thế làm Giám đốc, có cần phải chọn thư ký, trợ lý không?

Minh lườm vợ:

- Lại chuẩn bị ghen đấy phải không? Cứ yên tâm đi, tôi không chọn bọn thư ký có ngoại hình ưa nhìn. Minh sẽ là thư ký cho tôi. Trên đời này xem ra chỉ có vợ, mà lại là vợ có dung nhan vừa phải là trung thành với chồng mà thôi.

Vợ Minh được nịnh, cười tít mắt:

- Nếu mình không chê, em làm thư ký cho.

Chữ của em đẹp lắm. Nhưng anh phải kiếm một đứa đánh máy vi tính giỏi, soạn văn bản tài.

Minh cười sáng sủa:

- Chữ của em đẹp lắm? Ồi giờ ời, gà bới còn gọi bằng cụ.

Một chiếc xe Mercedes E280 đen bóng lao tới.

Minh nhận ra đó là xe của Tiến và vội đến mở cửa xe. Tiến xách chiếc cặp khá to, xuống xe và vui vẻ:

Chào Giám đốc. Chà, tám biển đồng sang quá!

Chào Tổng giám đốc. Sao đến sớm thế này, mời anh vào nhà. Chắc có việc gì phải không?

Ta vào nhà rồi bàn.

Hai người đi vào. Tiến nhìn căn nhà của Minh “hỏi” gật gù:

Nhà anh còn sang hơn nhà tôi nhiều. Bố tôi bảo ngày xưa, hồi anh đánh xe tô khung gầm về lắp, tiền nhiều như lá rừng.

Đúng là có lúc lắm tiền thật. Mỗi chiếc xe lãi ba, bốn chục triệu, mà có tháng ăn năm chục xe.

Nhưng rồi cũng chỉ vì không biết giữ, chỉ hai quả sập cầu, suýt khuynh gia bại sản. Hồi đó, riêng tiền cho bọn cảnh sát điều tra, cảnh sát kinh tế và bọn kiểm nghiệm đi gần một triệu đô.

Tiền chốt nghiêm giọng:

- Anh đã chuẩn bị người theo như chương trình mình đã bàn chưa?

-Ngày mai chúng đến nhận việc. Năm đứa, trong đó có hai thằng là sinh viên đại học kiến trúc.

-Chúng mù chữ cũng được, nhưng phải là những đứa biết vâng lời tuyệt đối. Anh hãy trả cho chúng mức lương mà có nằm mơ chúng cũng không thấy.

-Anh yên tâm. Bọn cũ toàn là đệ tử ruột của tôi.

Tiền giờ cặp lấy ra một tấm bản đồ quy hoạch đất:

- Khu vực này là đất thổ canh, hơn ba mươi héc ta. Anh nghiên cứu kỹ đi, làm thế nào để cho toàn dân xung quanh hoa mắt lên là được. Tôi nói thế, anh hiểu chứ?

- Tôi hiểu. Nhưng ba mươi héc ta này không đụng đến chứ?

Tất nhiên. Hiện nay, nếu đem biểu, chưa chắc đã có người dám nhận. Nhưng tôi tin là anh sẽ biến nó thành vàng.

Năm ngày sau Minh “hỏi” dẫn một tốp “công nhân” đo đạc đến khu đất nằm ở ven thành phố.

Minh “hỏi” cho dựng máy trắc đạc, cắm cọc chuẩn, và một gã ôm bó cọc tô sơn đỏ đi cắm tuyến.

-Sang phải... sang phải - Minh “hỏi” dán mắt vào ống kính, tay vẫn ra hiệu, miệng hò hét chỉ bảo.

- Được rồi... Cốt bao nhiêu? Thằng kia, ghi lại cẩn thận.

Thấy tốp công nhân làm việc, những người dân xúm đến. Một người hỏi:

-Các anh đo làm gì đây?

-À lệnh của tỉnh thì cứ làm thôi. Chả hiểu các ông ấy làm gì? Có lẽ là quy khu này lại, làm trại nuôi dê - Minh nói ngất ngưỡng.

-Làm gì có chuyện nuôi dê ở đây. Xây đô thị mới à?

-Chúng tôi không được phép tiết lộ.

Một người ra hỏi “công nhân”:

-Làm đường qua đây hả chú?

-Không, làm đường chỉ là chuyện nhỏ.

-Xây đô thị mới à?

-Ai lại điên xây đô thị mới ở đây, chỉ vài tháng dân đồ rác là hồng cảnh quan ngay. Môi trường tốt, cảnh đẹp, tỉnh sẽ cho tập đoàn thương mại của Pháp đầu tư. Dự định nơi đây sẽ là trung tâm triển lãm thương mại, khu du lịch - dịch vụ chất lượng cao, lại có hai khu siêu thị ô tô, xe máy...nhưng mà còn lâu.

-Bao giờ dự án tiến hành - Một phụ nữ gánh cỏ, quần xắn đến đầu gối chen vào hỏi.

-Còn lâu, phải ăn tết xong.

-Thế chỗ ao rau muống, và cái đầm lầy kia thì tính sao? - Chị ta chỉ ra cánh đồng.

-Thì quyết định của tỉnh là san lấp rồi làm thủ tục chuyển đổi mục đích sử dụng đất. Chả nhẽ giữa khu công nghệ cao lại để cái đầm nuôi muỗi.

Vừa lúc đó, có một chiếc xe 12 chỗ ngồi phóng đến. Các “phóng viên truyền hình” lấy máy quay ra quay đủ các góc độ. Một chị “phóng viên” ra phỏng vấn Minh “hỏi”.

-Chúng tôi là phóng viên truyền hình của tỉnh. Được biết tỉnh đã có quyết định quy hoạch khu dân cư này, các anh đang đi khảo sát đo đạc, chúng tôi muốn phỏng vấn mấy câu được không?

- Không? - Minh xua tay - Chúng tôi chưa thể nói gì bởi còn phải tiến hành đo đạc, khảo sát và tính toán rất nhiều.

Một “công nhân của Minh vác thước lội ra giữa một khu ao để làm mốc cho máy lấy vị trí. Các phóng viên đồ xô ra quay phim. Chị phóng viên van năn nỉ:

- Anh cho chúng tôi hỏi chút ít về công việc của các anh thôi.

Minh miễn cưỡng đồng ý. Chị phóng viên mời mấy người dân làng đứng cạnh Minh:

Mời các chị, các bác đứng làm nền cho tí chút.

-Có bồi dưỡng không đây? - Một người hỏi.

- Truyền hình nghèo lắm, không có tiền bồi dưỡng đâu.

Máy quay được đặt lên chân máy cẩn thận.

Một nhân viên ánh sáng lấy tấm phản quang điều chỉnh rọi vào tóc Minh.

- Xong chưa? Nào chuẩn bị... bắt đầu - Chị “phóng viên” đứng trước ống kính quay lưng vào Minh -

Thưa bạn xem truyền hình. Chúng tôi xin thông báo một quyết định quan trọng của UBND tỉnh - đó là việc đầu tư xây dựng khu đầm lầy, thuộc xã Vân Cảnh thành khu du lịch thương mại, trung tâm triển lãm

hàng nông sản thực phẩm. Tập đoàn công nghiệp lớn nhất nước Pháp là Ancaten đã được chính phủ cấp phép đầu tư. Tổng trị giá của dự án là một trăm hai chục triệu euro. Tuy nhiên, việc khảo sát thiết kế mới chỉ là bắt đầu. Tại khu vực quy hoạch, chúng tôi đã phỏng vấn đội đo đạc... Thưa anh, anh có thể bé mở đôi chút về khu thương mại dịch vụ này được không ạ?

Minh “hói” lúng túng, gãi đầu, gãi tai:

Tổng... tổng thể dự án đang tiếp tục đàm phán, tôi chưa được phép tiết lộ. Tuy nhiên, chúng tôi có thể khẳng định là nơi đây chắc chắn sẽ trở thành một khu dịch vụ thương mại hiện đại nhất cả nước. Hiện nay công việc của chúng tôi rất nhiều và khá vất vả như các bạn đã thấy - Minh chỉ vào một công nhân cõng trần, lội giữa ao. Chúng tôi quyết tâm hoàn thành công việc vào quý tư năm nay, để lập thành tích mừng Xuân mới, mừng thắng lợi của năm qua.

Nghe Minh nói, một đệ tử của hắc nói với người bên cạnh:

- Lão ấy thành diễn viên hồi nào vậy?

Tại nhà Minh, cả tốp “phóng viên” và “công nhân” ngồi uống bia. Á phóng viên khi nãy bây giờ lộ nguyên là một gái điếm khi cứ lặn vào vòng tay của một “công nhân”.

-Màn kịch quá hay - Minh “hói” cao hứng Chúng ta đều là những diễn viên hạng nhất.

Gã “công nhân” phải lội ao cắm cọc cần nhả:

-Kính bỏ mẹ, nước ao thối khắm. Đĩa bỏ vào bộ “tam sự”, sợ vãi linh hồn.

-Anh thường cho chú thêm. Ngày mai, và cả chủ nhật, chúng mày tiếp tục làm giả... y như thật - Minh nói rồi nâng cốc bia - Nào chúc mừng thành công ban đầu. Mà này, nhớ kín mồm kín miệng đấy.

Cả bọn uống hết thùng bia thì giải tán. Minh nằm trên chiếc ghế xích đu, nửa mặt nhìn lên trần nhà và thấy một cảm giác thỏa mãn nhẹ nhàng dâng lên khắp người. Hồi đi chợ về, thấy cảnh vỏ lon bia vút lung tung, cô có vẻ khó chịu, liền ném phịch cái làn đựng cá thịt xuống, gọi đứa ở:

-Con Sứ đâu rồi? Mày không có mắt hay sao mà để các thứ bừa bãi thế này?

Nghe giọng nói xóc ậy, Minh chợt thấy tức lộn ruột:

-Im cái mồm đi. Anh em vừa uống mấy lon bia, chưa kịp dọn, làm gì mà cong cớn lên thế.

Quá biết chồng là kẻ cục tính, nếu già mồm thêm không khéo ăn đòn, nên Hồi vội xách làn thức ăn chuẩn vào bếp.

Có tiếng chuông gọi cửa. Lệ vội chạy ra mở cửa. Một người đàn ông cao lớn, đội mũ sùm sụp, đeo cặp kính râm to như mu bàn tay úp lên mặt, anh ta nói bằng giọng khề khàng hoàn toàn không hợp với vẻ mặt dữ tợn của mình:

- Chào chị, chị cho em hỏi anh Minh có nhà không ạ?

- Xin lỗi, anh là ai ạ? Nhà tôi đang mệt.

- Chị nói với anh là em trên Phú Thọ xuống. Anh mới gọi em mấy hôm trước.

Nghe nói vậy, Lệ mở rộng cửa. Minh ngồi phất dậy khi nhìn thấy người mới vào, đó chính là Chu, người đang thuê Hoàng Ngọc Quả lái xe cho mình. Minh vồn vã:

- Chú mới xuống đây à. Đi bằng cái gì đấy?

- Em đi xe ôm. Gớm, chờ ông anh lâu quá. Lúc nãy, thấy đông người, thằng em không dám vào. Ông anh bây giờ lên làm Giám đốc rồi, có cửa nào sống, cho em núp với.

Minh lấy chai rượu mơ mật ong rót ra chén:

-Mời chú. Chúc chú may mắn - Ngửa cổ uống hết chén rượu, Minh nói - Chú cứ đùa anh. Anh nghe anh em nói, trên Việt Trì, chú là vua một vùng. Anh chẳng qua cũng hết đường làm ăn nên mới phải núp về làm cái thứ công ty “hết hạn, hết trách nhiệm” này.

-Em biết là ông anh núp bóng Thành Đạt. Nhưng mà thôi, ta vào việc luôn. Thằng Qua mà anh cần tìm, đang ở chỗ em. Em không dám giấu anh. Hôm nọ anh cho người hỏi, chẳng qua là em chưa tin, phải gặp trực tiếp anh. Anh đừng nghĩ là em có ý gì. Nhưng mà nó đặc tội gì với ông anh vậy?

- Chú hiểu lầm anh rồi - Minh tỏ ra rộng lượng - Anh chưa bao giờ nghi ngờ chú. Anh muốn hỏi chú là để biết vậy thôi, chứ thực ra anh lạ gì chuyện nó làm cho chú. Nó chẳng làm gì nên tội với anh cả, mà với người khác. Anh sẽ bảo người lên đó đưa nó về.

Minh nói đến đó thì ngừng lại như thể muốn dò phản ứng của Chu, chứ thực ra, hắc hoàn toàn không biết chuyện Quả trốn lên Việt Trì. Nếu biết thì hắc đã chẳng phải cho người lên nhờ Chu tìm giúp. Chu ngày xưa cũng có một thời là đệ tử dưới trướng của Minh. Sau này, khi phát hiện ra Chu có vẻ chán kiêu làm ăn giang hồ, Minh đã cho Chu năm chục triệu và giúp Chu mua một chiếc ô tô, chính vì thế mà Chu vẫn chịu ơn Minh.

- Nó bảo em là vì nợ nần chồng chất, sợ bị đòi nên trốn lên chỗ em.

-Nó nói dối - Minh quắc mắt - Nó không chỉ nợ tiền mà thôi, nó còn làm nhiều trò lừa thầy phản bạn khác. Anh muốn đưa nó về đây, dạy cho nó một bài học.
- Anh đưa nó về bằng cách nào? Em thấy nó cảnh giác lắm.
Minh mở tủ lấy ra một phong bì tiền toàn đô la:
- Chú cầm lấy chỗ này. Còn mọi việc sẽ có người khác lo.

Sau một chuyến đi Lạng Sơn chở hàng về, Quả lái xe vào bãi, nét mặt lộ vẻ mệt mỏi. Phụng “vải dúi cho Quả ít tiền:

- Anh chạy xe hay thật đấy, nhanh hơn thằng lái cũ gần ba giờ. Anh về nghỉ ngơi đi, tối nay, anh em mình đi ăn cơm nhé.

-Anh hơi mệt - Quả thoái thác.

- Cứ đi với em, khắc hết mệt ngay. Đừng có từ chối nhé. Phụng “vải” này đã phải cất giọng mời ai thì là không dễ đâu - Nói rồi Phụng liếc mắt đong đưa.

Hai người ăn cơm trong một nhà hàng sát bờ sông. Họ ngồi riêng một phòng có máy lạnh và Phụng ân cần mời mọc. Rượu vào, Quả ngả ngón ôm Phụng?

- Tối nay, mình đến khách sạn nhé.

-Thích thì chiều. Sao lúc này kêu mệt... trên bảo dưới không nghe?

-Hí hí, bây giờ thì không đợi trên bảo dưới cũng xung phong...

Được nửa chừng, Quả đứng dậy đi ra toa lét.

Quả vừa khép cửa phòng vệ sinh thì Phụng vội mở xác lấy ra gói thuốc nhỏ, đổ vào ly rượu.

Lát sau, Quả vào, Phụng bá vai Quả:

- Thôi, em Và anh uống chung ly này rồi chấm dứt. Kẻo say quá lại... lại phí rượu.

Phụng uống trước hóp nhỏ và lén nhỏ ra sau lưng Quả. Còn Quả ngửa cổ nốc cạn ly rượu.

Mấy phút sau, Quả lờ đờ:

- Say quá, em đưa anh về khách sạn nhé.

- Ồ. Em cũng say. Say lắm rồi. Ai bảo uống cho lắm.

Quả gục xuống bàn. Phụng ra mở cửa. Ba thanh niên lừ lừ vào, đó chính là hai tên đệ tử của Minh “hói” đã để sống mất Quả từ lần trước.

Chúng dìu Quả ra ô tô đợi sẵn và đi mất hút.

Đến một đoạn đường vắng, chúng dừng xe và trùm bao tải vào Quả, trói chặt lại, rồi cho xe chạy.

Trời bỗng đổ mưa sầm sập. Chúng dừng xe tại một nắp cống rồi khiêng Quả ra chúng ném xuống cống, đập tằm đàn lại và lên xe phóng đi luôn.

Một buổi sáng, khi Thành và Đức vừa đến Phòng Cảnh sát Điều tra thì có trực ban gọi:

- Alô, ông Thành à, ra công có khách chờ đấy nhé.

-Ai vậy? Đây, anh tên là gì... Chí à. Anh Thành ơi, khách tên là Chí. Có một cô nữa đi cùng, anh mời anh ta lên phòng của tôi ngay.

Mấy phút sau, Chí và một cô gái vào phòng.

Chí giới thiệu: - Đây là chị Thúy, vợ sắp cưới của anh Quả.

Chị ấy có việc muốn báo cáo các anh.

Thành gọi Đức, nhưng họ chưa kịp hỏi gì Thúy òa lên khóc. Thành đưa nước cho chị rồi an ủi:

- Chị cứ bình tĩnh lại đi. Chúng tôi đang đi lòng tay Quả toét cả mắt mà chưa thấy đây.

- Các anh ơi, chắc nhà em bị chúng nó thủ tiêu rồi.

Thôi được rồi, căn cứ vào đâu mà chị đoán như vậy. Chị cứ thông thả kể cho chúng tôi nghe từ đầu Giá như chị nói với chúng tôi từ tuần trước thì có thể đã tìm thấy anh ấy rồi.

Hôm ấy các anh hỏi nhưng em sợ... Vả lại, nhà em có dặn là không được tin ai, nghe ai, ai hỏi gì cũng cứ nói là không biết.

- Thế sao hôm nay chị lại định kể cho chúng tôi?

- Anh ấy có dặn em rằng sau khi anh ấy đi được từ một tuần đến mười ngày thì thế nào cũng có tin về và nếu quá ngày đó, chắc có chuyện chẳng lành thì hãy đến báo công an - Nói rồi Thúy lại khóc nức nở

- Đêm hôm qua, em nằm mơ thấy anh ấy về. Em bảo vào nhà, anh ấy không chịu vào mà nói là người bạn quá, vào bạn nhà, rồi lại kêu rét.

-Nhớ thương nhiều quá sinh ra mộng mị cũng chẳng phải là chuyện lạ. Chị cố gắng nhớ và kể hết cho chúng tôi nghe.

Thúy lau nước mắt rồi uống một ngụm nước và chậm rãi kể lại bắt đầu từ buổi sáng hôm Quả đi thành phố Hồ Chí Minh.

“ Buổi sáng, Quả đang xếp hàng vải cho Thúy ngoài chợ thì có chuông điện thoại. Thúy nghe điện:

- Alô, ai gọi đây ạ!

Em đây, Hà “lác” đây? Cho em gặp anh Quả với. Thúy đưa máy cho Quả:

- Có việc gì mà phải gọi điện thoại, sao mày không đến đây?

- Anh đi ra ngay quán cà phê bà Khỏa, ông cần gặp anh gấp...

- Ông à? Bảo chờ anh mười phút, dọn hàng cho chị ấy xong, anh ra.

- Không được, sớm phút nào hay phút đó. Anh tới ngay đi.

Quả cần nhần:

-Cứ như cháy nhà đến nơi. Chắc lại gọi đi chạy hàng chứ đểch gì. Em chịu khó dọn một mình. Anh ra một lát rồi về ngay.

Nói rồi Quả vội vã phóng xe máy đi. Khoảng nửa giờ sau, khi Thúy dọn xong hàng và bắt đầu ngồi kẻ mắt, bôi son thì Quả về, nét mặt đầy sự căng thẳng.

- Có chuyện gì thế anh?

- Em gửi hàng, ta về nhà, có chuyện quan trọng anh nói với em.

Thúy vội nhờ cô bán hàng bên cạnh trông hộ hàng rồi họ chạy xe máy về nhà.

Quả đóng sập cửa lại:

- Em ạ, anh phải trốn ngay thôi.

- Trốn cái gì? Vì sao mà trốn? - Thúy tròn mắt hỏi lại.

- Em nghe đây, thời gian gấp lắm rồi. Ngày xưa, anh thỉnh thoảng có chở hàng trắng từ Nậm Cắn về. Thăng Tám là người giao hàng cho anh.Sau này nó bị bắt và phải chịu án tử hình.Nhưng hôm qua, trước lúc ra pháp trường, nó xin khai lại và đã được tạm tha chết. Nó đã khai ra anh, vì vậy chỉ hôm nay thôi là công an tỉnh sẽ lùng ra được anh. Ông già bắt anh phải trốn vào Đắc Lắc và đến nông trường cà phê Eaba. Tại đây có thăng lo nuôi và kiếm việc mới cho anh.

-Nhưng anh không tin lão ta được đâu. Vào trong đấy không khéo nó cho giết mình để diệt khẩu.

-Anh sẽ lừa chúng nó...

Nghe Quả nói mà Thúy sợ run bần bật. Cô biết Quả ngày xưa có chở ma túy từ biên giới về, nhưng từ năm ngoái, cô đã thấy Quả thề độc là nếu còn dính đến ma túy thì sẽ chết đường chết chợ.

Quả bảo Thúy:

- Họ đưa cho anh hơn chục triệu để làm lộ phí, vào trong đó sẽ có tiền gửi vào sau. Em còn tiền đưa cho anh thêm chút ít.

Thúy khóc sùi sụt rồi mở tủ lấy ra một bọc tiền dúm cả cho Quả. Quả mở ra, thấy nhiều bèn lấy một xấp rồi đưa cho Thúy bọc tiền còn lại:

- Anh cần cầm thêm ngàn này thôi. Anh đi, chậm nhất là một tuần hoặc chục ngày sẽ có tin về. Nếu quá ngày ấy, không thấy tin gì thì coi như có chuyện chẳng lành. Trong lúc anh đi, nếu có ai hỏi, bắt luận đó là công an hay bạn bè chiến hữu, em cũng bảo là không biết.

- Nói đại mồm, nếu anh không về, em phải làm gì.

- Thì lấy ngày anh đi mà làm giỗ cho anh.

- Còn em hãy đến công an và bảo họ người biết anh ở đâu là thăng Hà “lác”.

Nói rồi Quả ôm chặt Thúy vào lòng rồi xách chiếc túi du lịch cũ kỹ vội vã ra đi.

Có một chiếc xe chạy tới đón Quả... “.

Thúy kể tiếp:

- Em chờ mấy ngày mà không thấy tin gì bèn đi tìm gặp thăng Hà “lác”. Em biết nó là lái xe công nông đầu ngang chở đá, sỏi ngoài bên sông Hồng.

-Nhưng khi em ra tìm thì người ta bảo nó nghỉ đã hơn năm ngày, nghe nói nó đã bán xe rồi đi vào bãi Đá đỏ ở Quỳnh Hợp - Nghệ An.

- Chị có chắc người gọi điện thoại là Hà “lác” không? Chắc, thăng này hay qua lại chơi với anh Quả. Em lạ gì nó. Em không thích anh Quả quan hệ với nó vì nó nghiện hút.Ngày nào cũng phải hai, ba bi.

Đức hỏi chen vào:

- Ngoài Hà, cô có biết Quả quan hệ với những ai nữa không? Mà ai là người mà Quả gọi là “ông”?

Em không rõ lắm nhưng hình như là ông Túy - Túy “đen”, chủ trang trại Thiên Sơn.

- Sao lại là “hình như”? - Đức hỏi.

- Cũng có vài lần em được nghe anh ấy nói chuyện với bạn bè và khi nhắc đến ông Túy thì ai cũng sợ. Anh Quả cũng vậy, có lần anh ấy bảo em “ông này cho ai sống thì được sống, bắt chết là phải chết”.
- Sao người ta đồn là ông ấy sợ vợ như cạp?
- Thì khỏi người đàn ông trên đời chỉ sợ mỗi vợ.

Thúy nói ráo hoảnh và hơi nhếch mép cười.

Chợt cô ta nhìn đồng hồ, thấy đã hơn chín giờ sáng, Thúy nói:

- Bây giờ em xin phép các anh, em phải đi hầu đồng, xem anh ấy có bị gì không.

Câu chuyện mà Thúy kể càng làm cho các thành viên của Ban Chuyên án thấy việc Quả đã trốn đi đâu mất tích và cũng không loại trừ khả năng bị đồng bọn thủ tiêu là có logic. Hàng loạt trình sát được Ban Chuyên án tung đi những nơi nghi tên Quả ẩn náu. Một ngày sau khi Thúy đến công an trình báo, Vũ Mạnh Tường gọi Thành, Đức, Tâm, Lưu và một nữ trung úy lên là Lê Thị Miên làm nhiệm vụ thư ký đến họp. Tường có một thói quen là mở đầu cuộc họp bao giờ anh cũng nói rất ngắn và nhiều khi yêu cầu các điều tra viên báo cáo ngay kết quả công việc làm được rồi sau đó mới đặt yêu cầu khác. Cách làm việc của Tường đã gây cho cán bộ chiến sĩ dưới quyền một cảm giác luôn phải chuẩn bị sẵn sàng trả lời những câu hỏi của anh. Tường cũng là người rất ghét sự lơ đãng trong báo cáo và tìm cách đổ lỗi cho hoàn cảnh khách quan, chính vì vậy, khi bàn công việc với anh, không mấy ai dám nói dối.

Mở đầu cuộc họp, Đức báo cáo về kết quả xác minh tên Hà “lác” và Hoàng Ngọc Quả:

- Chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát hình sự của Công an Nghệ An đề nghị giúp đỡ tìm tên Hà “lác” ở bãi Đá đỏ Quỳnh Hợp. Tuy nhiên, theo các đồng chí ấy cho biết thì bãi Đá đỏ gần như đồng cửa từ hơn một năm rồi, bây giờ không còn ai vào khai thác nữa, ngoài một số người địa phương. Nhưng các anh vẫn cử người vào tìm. Một cơ sở của tôi cho biết là anh ta mới thấy tên Quả ba ngày trước ở trên Lạng Sơn.
- Quả lái một chiếc xe IFA và đi cùng một cô gái khá xinh đẹp. Họ nhận hàng ở Hang Dơi, nhưng là hàng gì, và đi đâu thì không biết.

- Thế thì cũng không khó khăn lắm để tìm cho ra anh chàng này - Tường nói và giao nhiệm vụ luôn - Đồng chí Thành đi Lạng Sơn, nhưng có lẽ nên đi bằng xe máy vì trên đường có thể xác minh ở một số địa điểm mà cánh lái xe hay nghỉ. Đồng chí Đức cung cấp tên cơ sở cho đồng chí Thành và tiếp tục vận động anh Chí và cô Thúy giúp chúng ta làm rõ mối quan hệ của Quả với một số đối tượng khác. Nếu thấy có thể được thì tìm cách đưa anh ta vào trang trại Thiên Sơn.

Tường nói xong rồi bỗng im lặng, thái độ của anh làm mọi người ngạc nhiên. Lưu hỏi:

- Thế còn em làm việc gì?

- Nay, tôi có linh cảm linh cảm là tay Quả đã chết? Mà đây là cái chết chắc chắn không bình thường.

Nghe Tường nói vậy, tất cả đều tỏ thái độ đồng tình bởi họ biết rõ hơn ai hết Tường là một cán bộ điều tra có kinh nghiệm và rất có năng khiếu và anh là người có linh cảm đặc biệt trong phán đoán tình huống ngẫu nhiên của vụ án. Linh cảm nghề nghiệp đó chỉ có được ở những người rất giỏi nghề, có bản lĩnh và được rèn luyện qua nhiều vụ án. Tường đứng dậy đi vòng quanh:

- Nếu đúng như vậy thì tên thủ lĩnh của đường dây này là cực kỳ ghê gớm và hết sức quyết đoán trong hành động. Và như thế nó đặt cho chúng ta thêm những câu hỏi cần phải được giải. đáp thỏa đáng trước khi quyết định đưa đồng chí Tâm vào hang ổ của chúng.

Tâm cười:

- Anh Tường bây giờ cũng lo xa hết như Giám đốc. Làm công an mà quá cầu toàn, đôi khi hỏng việc. Theo tôi, có lẽ chúng ta đánh giá đối thủ quá cao. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, đề nghị Ban chuyên án cho sớm thực hiện.

Tường bỗng nhìn chòng chọc vào mái tóc cắt cao theo đúng điều lệnh công an của Tâm và anh khẽ giật mình:

- Với mái tóc này của cậu, liệu vào đó, nó có tin đây là một kỹ sư nông nghiệp đang bắt đắch chỉ phải đi khỏi cơ quan và được Giám đốc Sở Nông nghiệp tỉnh giới thiệu không? Nếu trang trại Thiên Sơn không phải là một nơi buôn bán ma túy thì sau này chúng ta có cái mà kể cho phóng viên báo Công an viết trình sát kể chuyện, còn nếu đúng như chúng ta dự đoán thì tên chủ của nó là kẻ không đùa được. Bây giờ thế này, đang có một đầu Rô-nan-đô, có lẽ cậu nên học anh ta. Mà theo tôi, cậu nên trao đổi với ông cụ. Thế nào ông cũng giúp được nhiều điều. Khôn không đến trẻ, khỏe không đến già... Câu ngạn ngữ đó vẫn đúng lắm đấy

Nghe nói đến bố, Tâm cười ngật ngèo:

- Ngày xưa, bố em chắc độc đoán, gia trưởng lắm. Đến bây giờ về hưu rồi mà sinh hoạt trong nhà vẫn cứ như trại lính. Em đi về muộn là hỏi căn hỏi vặn. Khổ nhất là hôm nào đi nhậu tý chút với bạn bè, nhờ có say rượu là ông mắng cho như tát nước vào mặt. Có ông bố nào thời buổi này lại ra lệnh cho con trai phải lấy vợ mà không cần biết chúng có yêu nhau hay không. Hôm nọ ông còn bắt em nói về kinh nghiệm đấu tranh với bọn tội phạm có tổ chức. Đến khi em nói về các thủ đoạn làm quen, mua chuộc cán bộ của chúng, ông cứ tròn mắt ra và bảo: "Chúng nó nham hiểm như thế, mày phải tránh thật xa đấy?".

Đức lắc đầu:

- Ai bảo ông cụ nhà cậu độc đoán. Tất nhiên là những người có tính quyết đoán thì hay bị chụp cho cái mũ là độc đoán. Tớ chỉ được biết rằng ông cụ là người đa cảm. Nghe kể lại hồi ông là lính cảnh khuyển, nuôi dạy con chó Misen, khi nó ốm chết, ông cũng ốm mất gần nửa tháng.

Cô trung úy thư ký bỗng xen vào:

- Báo cáo anh Tường, em xin có ý kiến thế này.

- Cô nói đi!

- Em có bà cô ruột bán hàng tạp hóa và may đo quần áo đối diện với cổng trang trại Thiên Sơn. Anh cho em đến đây, vừa là giữ liên lạc, vừa có thể ứng phó kịp thời khi có sự bất trắc xảy ra.

Tường vỗ tay:

- Hoan hô trung úy Miên. Thế này thì tôi yên tâm được một phần rồi. Nhưng mà quanh khu vực ấy, có ai biết Miên không?

- Không ạ. Mỗi năm em xuống thăm cô vài lần, ai mà biết được.

- Vậy thì rất tốt, nhưng Miên cứ phải kiểm tra trước đã, và tốt nhất là nói nhiệm vụ của mình cho cô biết.

- Anh yên tâm đi, cô em ngày trước làm ở Ban bảo vệ chính trị của Tỉnh ủy. Nghỉ hưu rồi mới mở hiệu may kiếm thêm.

Tâm ra hiệu cắt tóc ven đường. Khi anh thợ quàng chiếc khăn lên vai Tâm xong liền hỏi: - Ông anh thích kiểu gì nào? Mà tóc anh đang ngắn thế này, cắt làm gì.

Tâm giữ tay kéo anh ta lại, lưỡng lự, rồi bỗng anh nói dứt khoát:

- Cạo trọc?

- Cái gì, cạo trọc?

- Thì sao nào?

- Em nói thật, ông anh bỏ quá cho. Trông ông anh mặt mũi hiền lành và rất công chức thế này, cạo trọc nom gai mắt lắm. Cái mất đầu ấy dành cho bọn choai choai... Em xin ông anh nghĩ lại.

Vậy cậu thử nghĩ xem, cần cắt một cái tóc như thế nào mà không ai nhận ra tớ.

- Cũng khó thật, nhưng thôi, có lẽ phải cắt cua.

Loáng cái, tay kéo anh ta đã lia ngay một lọn tóc của Tâm.

Tâm về nhà thì thấy mẹ đang ngồi nói chuyện gì đó với Kim ở hè và xem ra có vẻ vui lắm. Thấy Tâm, bà nói như reo lên:

- Nó về kia rồi? Bác nói sai đâu.

- Mẹ? Chào Kim, em đến lâu chưa?

- Em tới lâu rồi. Có cái đơn bà con ở khu xóm hẻo ngoài bãi tổ cáo mấy đứa nghiện hút, chuyên bắt trộm gà, chó của dân... Bố em bảo mang tới anh. Anh xem rồi giúp cho.

Chỗ nào mà có bọn nghiện là khổ rồi. Được rồi, em đưa đơn cho anh, mai anh báo cáo lãnh đạo phòng. Đang có chiến dịch truy quét bọn nghiện đưa đi trại cai nghiện bắt buộc.

Kim lấy trong túi ra lá thư đưa cho Tâm.

Đúng lúc đó, bà mẹ thấy mái tóc của Tâm khác lạ, bà nói như ra lệnh: "Tâm, anh bỏ mũ ra! "

Tâm lúng túng chưa biết nói thế nào thì bà lại bảo Kim:

- Cháu lột chiếc mũ trên đầu nó ra hộ bác.

Kim cười tinh quái và đến bên Tâm:

- Em là cũng phải làm theo lệnh cấp trên thôi đấy nhé.

Chiếc mũ được nhắc xuống. Bà mẹ giật nảy người khi nhìn thấy mái tóc húi cua lác cắc của Tâm. Còn Kim, cô cũng trở mắt nhìn, không nói được nên lời:

- Tâm, thế này là thế nào? Công an... công an cũng... cũng cho để đầu mô- đen à? Mà kiểu gì nom như lưu manh thế

- Mẹ, con có việc nên... nên cấp trên yêu cầu đấy.

Vốn cũng là cán bộ công an nên bà hiểu ngay.

Bà dịu giọng:

- Lại đánh án mới à?

- Vâng - Tâm nói li nhí.

Bà khẽ thờ dài rồi quay vào nhà để cho hai người nói chuyện.

Tâm lúng túng một lúc lâu mà không biết mở đầu thế nào. Kim biết Tâm khó nói nên cô càng

- Có chuyện gì mà anh cứ ngại không dám nói thế. Chuyện đánh án thì em mặc kệ, nhưng chuyện khác thì em phải truy cho ra nhẽ đây.

- Tới đây anh phải đi công tác một thời gian.

- Đi bao lâu?

- Không biết được, nhưng chắc cũng cả tháng.

- Anh đi truy bắt bọn cướp à?

Không, nhưng cũng là việc phức tạp.

- Đánh án ma túy à?

- Em nói hết như công an ấy “đánh án” - Tâm nói kéo dài.

Kim bật cười:

- Thì là con công an mà lại. Bố em cứ nắc nỏm khen các anh phá được vụ án Lê Minh. Cụ bảo thời buổi này mà lật được mặt nạ bọn “cổ cồn trắng” là khó hơn nhiều so với bọn hình sự bạo lực khác. Bao giờ anh lên đường?

- Có thể sáng thứ hai.

- Bố em bảo chủ nhật, nếu anh rỗi sang kể cho ông nghe về vụ Lê Minh. ông bây giờ tham gia công việc với phường, làm chân chuyên đi hòa giải, vì thế cũng cần phải biết nhiều thông tin.

Đúng lúc ấy, ông bố Tâm đi xe máy về, trong giỏ xe có mấy mớ rau và con cá chép khá to. Thấy hai người, ông nói tự nhiên:

- Kim, giúp bố làm con cá này rồi ở đây ăn cơm. Lát nữa bố con cũng sang đây uống rượu đấy. Tao vừa hện ông ấy rồi.

Kim ngượng ngùng xách cá đi vào bếp.

Lúc này ông mới nhìn thấy mái tóc của Tâm. ông khẽ hỏi:

- Đi trình sát à?

- Vâng ạ. Mà này, bố cứ làm như Kim là con dâu rồi, gọi “con” cứ ngọt sót.

- Mà ý tưởng bây giờ tao mới gọi nó là con à? Khi nó mới ba tuổi, ông ấy đi chiến trường, tao thì thoảng bé hộ, vẫn gọi là con. Còn mẹ nó, khi bé mảy, cũng cứ nựng “con rể tương lai của mẹ”, mảy vào hỏi mẹ mà xem. Nhưng mà thôi, tao thấy chúng bay được đấy. Cưới rồi yêu, còn khối thời gian để tìm hiểu. Nghe bố đi, tao nhìn người là tỉnh lắm. Hình như mẹ mảy đi xem tuổi rồi. Mệnh mảy khắc nó, thế là khắc đúng, chồng dạy được vợ, là hợp lẽ gười.

Ông ngừng lại nhìn Tâm bằng ánh mắt ấm áp lạ thường:

- Mày ra đây bố hỏi.

Hai bố con ra đứng dưới gốc cây bưởi. ông hỏi Tâm:

- Làm án gì mà phải hóa trang?

- Án ma túy bố ạ.

- Thế trình sát của phòng cảnh sát chống ma túy đâu?

- Đây là chuyên án do Giám đốc làm Trưởng ban, anh Tường làm Phó Thường trực.

- Bao giờ đi?

- Chờ Giám đốc duyệt kế hoạch xong là lên đường. Tuy vậy, anh Phúc còn bận khoản lắm.

- Sao lại bận khoản?

- Anh ấy đòi phải khẳng định là đảm bảo an toàn tuyệt đối.

- Làm gì có được cái sự tuyệt đối trong đánh án. Có điều là phải lường hết mọi tình huống và có phương án đối phó cụ thể. Mày thâm nhập vào khu vực nào?

Tâm lúng túng, chưa biết trả lời sao bởi vì anh không muốn cho bố biết quá cụ thể. ông gắt:

- Mày sợ tao làm lộ à?

- Không phải, nhưng... nhưng?

- Thôi được, tao tôn trọng nguyên tắc. Và mày cũng phải tôn trọng tao chứ?

- Tất nhiên rồi, mà sao bỗng dưng bố lại hỏi như vậy?

- Tao muốn mày cưới vợ càng sớm càng tốt.

- Mày cũng phải hiểu tấm lòng người làm cha làm mẹ chứ.

Sau hai ngày lang thang trên tuyến đường Lạng Sơn và khi vào khu vực buôn lậu ở Hàng Dơi, đi tìm cơ sở của Đức nhưng không gặp, Thành tìm được một tay chỉ huy mấy chục gã cừu vạ, là người làng. Thành rủ anh ta vào trong một quán bia. Sau khi uống hết một cốc bia, Thành hỏi:

- Chú mày làm ăn thế nào, lâu nay có về làng không?

- Em được ông chủ tin cậy, giao cho quản lý một đội cừu vạ ba chục thằng nên thu nhập cũng được. Mỗi tháng gửi về cho vợ được bao nhiêu?

Anh ta gãi đầu:

- Tháng nào khá, được dăm trăm.

- Cài gì, được “dăm trăm”, thế tiền đi đâu hết.

- Mày cai quản mấy chục thằng cừu vạ, mỗi tháng phải kiếm được hơn chục triệu.

- Được, tao về quê, bảo cho vợ mày nó biết.

- Em lạy anh, tha cho em. Thu nhập thì cũng có khá, nhưng em chót đại... chót đại... ?

- Nghiện hút à?

- Không, em thề. Em không dám dính vào thứ của nợ đó..

- Thế ngồi xới à?

- Cũng không, em không biết đánh bạc?

- Thế thì chỉ còn có nuôi gái thôi!

- Vâng, đúng thế. Em chót đại với một đứa ở gần đây, nó vừa sinh con trai. Làm được đồng nào, nó thu sạch vì thằng anh nó lại là chủ bãi hàng.

Thành cười sảng sặc:

- Ngu chưa. ở quê thì hai thằng con trai, lên đây lại thêm thằng nứa... Đời mày còn là khổ. Bây giờ anh có chuyện này, mày giúp anh. Mày có thấy cách đây dăm ngày, có tay lái xe IFA nào đi cùng một con bé khá đẹp lấy hàng ở đây không?

- Tên lái xe là gì?

- Là Quả, Hoàng Ngọc Quả. Còn con bé chủ hàng lại không biết tên.

- Khó gì, chờ em mười phút.

Nói rồi anh ta quay ra gọi một gã đang đứng cạnh đấy là bảo đi gọi đám “tổ trưởng” về. Chỉ vài phút sau, có bốn tay “tổ trưởng” đến:

- Chúng bay có thấy cách đây dăm hôm, có thằng lái IFA lạ mặt mới đến nhận hàng không? Đi cùng nó là một đứa con gái khá đẹp.

Một “tổ trưởng” nói ngay:

- Đẹp và “ngon” chỉ có con Phụng “vải” ở Vĩnh Phú. Đúng rồi, hôm thứ năm, nó nhận hàng ở đây, có tay lái xe mới. Thằng cha đó nom đẹp trai, người gầy Bọn em có hỏi thì nó bảo là người của sếp.

- Cậu có biết ai là sếp không?

- Nếu là sếp của con Phụng “vải” có lẽ chỉ là thằng Chu hay gọi là Chu “dê” - vì thằng này máu gái - tay này buôn hàng Tàu nổi tiếng ở Phú Thọ.

Một tay khác giờ sổ theo dõi và đọc đồng dạc:

- Đây, Phụng “vải”, xe IFA 38-06. Vải nhưng kẻ tấm: 20 kiện, vải tuột xi pha len 5 kiện, vải ka ki 15 kiện.

Thành tươi nét mặt:

- Tốt rồi. Cám ơn các bạn?

- Ông anh tìm nó có việc gì đấy?

- Ân oán giang hồ - Thành nói rồi chụp chiếc mũ cối lên đầu và gọi người đồng hương ra một chỗ:

- Đây là số điện thoại của anh. Nếu thấy nó, phôn cho anh ngay. Bằng không, mày cứ gây sự, làm sao để công an nhốt cả vào trại là mày được thưởng đấy.

- Thôi, thôi, em chả đại. Các ông công an ở đây ghét bọn em, như... như chó. Yêu quý dân buôn lậu, chỉ có mấy ông hải quan, biên phòng vì... vì sống cộng sinh mà lại. Nhưng mà thôi được, em giúp anh. Đổi lại, anh cũng đừng để vợ em ở quê nó biết nhé.

- Mày yên tâm đi. Mấy hôm nữa tao lên, mày. Đưa tao nói chuyện với anh con vợ bé của mày, nó phải biết dạy em nó chứ. Phải đưa về cho vợ con mày ở quê tháng vài ba triệu.

- Nếu anh quen các anh hình sự, kinh tế của tỉnh, anh giúp cho em tý chút, gọi là lấy cái oai của ông anh thôi. Chúng nó nể thì mình cũng mát mặt.

- Cái đấy thì dễ thôi, nhưng mà lại lấy tao làm bóng thì không khéo có ngày tao vào tù trước mày đấy.

Thành trở về báo cáo với Tường và anh đề nghị:

-Hiện nay thì chiếc xe IFA 38-06 lại có lái xe mới. Qua bí mật theo dõi thì Phụng “vải” vẫn có thái độ bình thường. Có lẽ ta cứ cho gọi hỏi Phụng và Chu.

Tường suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Nếu gọi hỏi, không khéo dứt dây động rừng.

-Ta thử đặt giả thiết thế này: Liệu có khả năng Chu giúp Quả trốn tiếp không hoặc Chu cùng đồng bọn giết Quả không? Cậu tiếp tục đi Vĩnh Phú, cùng cảnh sát hình sự trên ấy xác minh toàn bộ mối quan hệ của Chu, sau đó ta sẽ quyết định. - Nhưng nếu đúng là Chu có liên quan đến Quả, và hất trốn mất thì sao? Tường bậm môi suy nghĩ một lát rồi anh quả quyết:

- Tôi sẽ báo cáo anh Phúc để Giám đốc đề nghị Công an tỉnh Vĩnh Phú bố trí người giám sát chặt chẽ di biến động của tên Chu. Bằng mọi biện pháp, không để cho hắn ra khỏi địa bàn tỉnh.

Sáng sớm, trời còn mờ sương, nhưng trên con đường mới mở chạy vòng qua thị xã Việt Trì đã có nhưng người dân đi tập thể dục. Mà kể cũng lạ, người đi tập thể dục sáng bây giờ hầu hết là ông già, bà cả hay nhưng người ở lứa tuổi trung niên, còn thanh niên, học sinh thì lại rất ít.

Có một người đàn ông đã đứng tuổi nhưng nom còn quá thước lăm lăm theo con chó bégiê chạy trên hè. Đó là ông Khang, một cán bộ công an từng làm ở Cục Cảnh vệ và chuyên đi bảo vệ tiếp cận lãnh tụ và đeo hàm đại tá trước khi về hưu.

Tuy ông đã ngoài bảy mươi nhưng nghe nói ông vẫn bơi được qua sông Hồng, vẫn chạy bộ được chục cây số và mới đây nhất, ông đánh cho ba thằng lưu manh một trận thừa sống thiếu chết.

Khi tới chỗ nắp cống mà bọn chúng ném Quả xuống, con chó bỗng dừng lại và chạy quanh, hít khin khịt. Ông Khang ngạc nhiên vì thái độ của nó, cũng dừng lại bên cống. Bỗng ông ngửi thấy một mùi thối khó chịu từ cống bốc lên. Vừa lúc đó, có một chị công nhân đi thu rác buổi sớm tới ông bảo:

- Này chị ơi, dưới cống này có con gì chết... Thối lắm.

- Ôi giờ, có cống nào mà thối bao giờ đâu - Nói rồi chị ta bỏ đi ngay.

Ông Khang lắc đầu và tiếp tục dắt con chó đi. ông lại gặp một cảnh sát đi xe máy, đó là một cảnh sát hình sự mà ông quen:

- Chào chú, đi làm sớm thế Chào bác, cháu phải trực ban. Cháu nghe nói bác định thành lập công ty bảo vệ tư nhân

- Đúng, mấy tay công an già chúng tôi thành lập công ty bảo vệ. Nhưng mình già chỉ làm cố vấn và giúp khâu đào tạo nghiệp vụ thôi. Còn điều hành là phải do cánh trẻ.

Hay quá, được các cụ làm cố vấn thì còn gì bằng. Có việc gì, cho cháu tham gia với nhé.

- Chú cứ đùa, làm hình sự như các chú, thời gian đâu mà làm thêm.

- Cháu nói đùa cho vui. Nhưng bác cứ giữ cho một chỗ, phòng khi về nghỉ sớm. Chào bác nhé.

- Chào chú - Rồi bỗng như nhớ ra chuyện chiếc cống, ông giữ anh cảnh sát lại, chỉ vào nắp cống - Dưới cái cống kia, có mùi gì lạ lắm, như mùi... mùi tử thi ấy.

- Cháu gọi điện cho công ty môi trường ngay để họ kiểm tra. Chắc lại nhà nào có chó chết, lợn chết... đem tống xuống cống. Cháu đi bác nhé Nói rồi anh cảnh sát hình sự phóng xe đi.

Nhưng mới đi được năm chục mét, anh bỗng quay xe lại. Anh bảo ông Khang:

- Nghe bác nói, cháu bỗng giật mình. Đêm qua, mới thông báo là có một tay lái xe, liên quan đến một đường dây buôn bán ma túy đang nghi là bị mất tích ở địa bàn thành phố này. Không khéo lại nằm dưới này cũng nên... Bác giúp cháu một tay xem sao.

Ông Khang khen:

- Chú mày khá lắm. Làm công an là phải thế. Công an và nhà báo là phải giống nhau. Phải thính mũi như chó ấy. Phải biết bảo vệ chủ, phải biết chống kẻ gian, phải biết phát hiện ra mùi độc hại...

- Bố già ví hay thật. Ai lại ví công an như chó?

- Chú mày lại... suy diễn rồi. Có con vật nào trung thành như chó không. Có loài vật nào được tin tưởng như chó không? Nào, giúp tao một tay

Hai người hì hục nâng tấm đan. Khi tấm đan được nâng lên, hai người suýt ngã vì mùi thối bốc ra. Anh cảnh sát hình sự tay bịt mũi, dòm xuống cống:

- Có cái bọc màu trắng to lắm. Có lẽ đúng là người rồi. Con ở đây giữ hiện trường. Bác phóng xe của con đến công an tỉnh báo cho anh Huy, Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra.

Chu đang đánh tá lá với mấy lái xe ở trong một căn nhà kho bỏ hoang ngoài bãi xe thì Thành và hai cảnh sát hình sự của Công an tỉnh Vĩnh Phú tới. Thành thì Chu chưa biết nhưng hai cảnh sát hình sự thì Chu lại quá quen.

Hắn vút cổ bài, nở nụ cười cầu tài và nói như đùa:

- Chào các ông anh. Chúng em rồi việc quá nên làm tý cho vui. Các ông anh tha tội.

Một anh cảnh sát hình sự vỗ vai Chu:

- Chuyện vặt, ngồi đây chơi thì còn được, chứ rúc vào xới thì khó nói đấy. Chúng tôi có việc muốn gặp anh tý chút.

Chu chột dạ vội đứng dậy:

- Cảnh sát hình sự đến tìm thì ít khi có chuyện vui rồi. Đi đâu bây giờ các ông anh?

- Vào tạm chỗ công an bên xe.

Họ vào trụ sở trạm công an bên xe. Thành hỏi:

Mấy hôm trước, người lái xe anh mới thuê, lái chiếc IFA 38-06 đâu rồi?

- A, thằng Quả, nó chạy cho em được đúng hai chuyến thì giờ què, lại đi rồi - Chu nói dừng dừng như không.

- Anh ta có nói là đi đâu không?

- Không, ngày xưa, em và nó cùng làm ăn với nhau. Lâu lâu không gặp nhau. Cách đây ít ngày, nó lên đây, gặp em và nói là đang đi trốn nợ vì đánh đề.

Em lại đang cần lái xe... Bảo nó chạy Lạng Sơn, Lào Cai chở hàng. Nó đi với con Phụng “vải”. Đang vui về thì nó lại bảo là phải về quê, thế là đi ngay.

- Cô Phụng đâu, anh có biết không?

Nó đang ở nhà. Em gọi nó tới.

Nói rồi, Chu nhờ máy điện thoại của trạm công an gọi về nhà cho Phụng:

- A lô, Phụng à? Đến ngay trạm công an bên xe nhé... Không, phải đến nhé, có tý việc vặt về hàng thôi.

Buông máy, Chu nhăn nhó:

- Thằng Quả thấy con Phụng, mê tít ngay. Nó mà ở đây ít lâu, khéo lại nên duyên.

Còn duyên gì nữa. Đã có một vợ, chưa bỏ xong thì lại bỏ bịch với cô bán quần áo ở chợ Lục Ngạn, rồi lại một cô bỏ bán bún xáo măng ở Hà Nội. Thằng cha này, hình như thiếu gái là không chịu được - Thành vừa cười vừa nói.

Chu cũng cười hi hi:

- Em nói điều này, các ông anh thông cảm, có thằng lái xe nào mà không có nhóm máu “dê”. Người ta bảo hòn đất mà vút lên thùng xe, chỉ sau ba chuyến đường dài là cũng biêt tự thành người và đi tán gái.

Mọi người ngồi nói chuyện phiếm với nhau được khoảng hơn chục phút thì Phụng phóng xe máy đến. Cô ta còn đang ngơ ngác thì Chu bảo ngay:

- Các anh công an đang đi tìm thằng Quả. Hôm nọ nó đi Lạng Sơn với cô về rồi đi đâu?

- Dạ, thưa... thưa các anh! Ăn cơm ở quán cá Anh Vũ ngoài bờ sông xong, anh ấy bảo em là phải đi về quê Thế rồi đi luôn.

- Đi bằng phương tiện gì?

- Anh ấy... anh ấy... có xe con đến đón ạ.

- Xe con đến đón. Cô có nhớ xe loại gì không?- Thành hỏi rất nhanh như thể không muốn cho Phụng trấn tĩnh.

- Hình như xe... xe gì nhỉ, em không nhớ được vì đứng xa. Nhưng mà là xe màu trắng. Em dẫn các anh đến chỗ anh ấy đón xe nhé.

- Thôi được rồi, chúng tôi sẽ kiểm tra những điều chị trình bày. Thế từ hôm đó đến nay, chị có nghe tin gì về anh ấy không?

- Không ạ! Mà tin gì cơ chứ.

- Tin anh ấy bị giết chẳng hạn! - Thành nói lấp lửng và nhìn như xoáy vào mắt chị ta.

Phụng vẫn bình thản:

- Phỉ phui vào mồm các anh, ai lại nghĩ như thế.

- VẬY à, thế mà anh ấy chết rồi đấy. Chúng cho anh ấy vào bao tải ném xuống cống. Vừa mới phát hiện được lúc sáng; công an đang khám nghiệm.

Phụng tái mặt, ngồi phịch xuống ghế,

- Bọn nào mà tởm thế nhỉ - Thê rồi chị ta như chột nhớ tới việc cơ quan công an gọi mình tới đây thì rõ là có việc không bình thường, Phụng dò hỏi - Em nói thật với các anh là em cũng mới đi cùng anh ấy hai chuyến hàng, thậm chí quê anh ấy ở đâu còn chưa kịp biết.

- Thôi được rồi, cô biết anh ta đến đâu, chúng tôi sẽ điều tra - Thành nghiêm giọng nói - Chiều nay, đúng hai giờ, mời anh Chu và cô Phụng tới Phòng Cảnh sát Điều tra - Công an tỉnh, chúng tôi có vài việc muốn trao đổi kỹ hơn với hai người.

Một cảnh sát đưa giấy triệu tập cho Chu và Phụng. Chu đọc xong giấy, cãi lý:

- Tôi có tội gì đâu mà triệu tập. Lẽ ra phải “mời” chứ?

Nghe cái giọng lý sự cùn ấy, Thành hơi khó chịu và anh quắc mắt nhìn Chu. Bắt gặp ánh mắt ấy Chu sợ hãi và đánh trống lảng:

- Triệu tập hay mời thì cũng thế các anh nhỉ?

Tại phòng họp của Tường. Có Tường, Thành, Đức Tâm, Lưu và Lê Thị Miên. Sau khi nghe Thành báo cáo về kết quả chuyến đi Vĩnh Phú và cuộc gặp với Chu, Phùng, Tường nhận xét:

- Cách xử lý của đồng chí Thành về Chu và Phụng như vậy là rất tốt. Hai tên này rất có thể sẽ là những đầu mối quan trọng, vì vậy cần phối hợp chặt chẽ với Công an Vĩnh Phú, giám sát chặt chẽ mọi hoạt động của chúng và dứt khoát không để cho chúng bỏ trốn. Đồng chí bí mật gặp gỡ người đã chứng kiến cảnh có ba thanh niên dìu một người từ quán ăn ra xe... để hỏi kỹ thêm nhân dạng bọn chúng. Lúc đó mới khoảng hơn 7 giờ tối, khu vực ấy có đèn cao áp, nên khả năng người đó còn biết khá nhiều chi tiết nhưng chưa nói.

Đức báo cáo: .

- Theo kết quả khám nghiệm tử thi của Công an tỉnh Vĩnh Phú thì nạn nhân chết không bị tác động bởi ngoại lực mà chỉ bị chết ngạt do bị sặc nước. Tuy nhiên, còn phải thêm một số xét nghiệm nữa của Viện Khoa học Hình sự thì mới có thể khẳng định nguyên nhân cái chết của Hoàng Ngọc Quả.

- Có thể Quả bị chuốc rượu cho say rồi bị chúng cho vào bao tải - Tâm nói.

Thành lắc đầu:

- Quả là tay bợm rượu, chắc chắn là không thể nào hấn uống rượu với một cô gái mà say đến mức không còn biết gì nữa. Vậy tại sao ta không tính đến khả năng: có kẻ nào đó đã dùng Phụng như một cái bẫy và cô ta lén bỏ thuốc ngủ vào rượu Cho Quả uống.

Tường gật gù:

- Có lý đấy, nhưng vấn đề là phải có kết quả xét nghiệm. Nào, bây giờ ta bàn đến việc thứ hai là công việc chuẩn bị cho Tâm vào trang trại Thiên Sơn.

Tường nói rồi dừng lại nhìn một lượt mọi người, dường như điều anh chuẩn bị nói đây là rất khó khăn. Tâm thì có vẻ bồn chồn ra mặt vì anh rất sợ Tường bác bỏ kế hoạch này. Tường ngồi xuống ghế rồi bần khoản nói:

- Tình hình buôn bán ma túy đang có chiều hướng ngày càng phức tạp. Sau khi Công an Hà Nội phá vụ án buôn bán ma túy xuyên quốc gia Xiêng Phênh - Vũ xuân Trường; Công an Nam Định và Tổng cục Cảnh sát khám phá thành công chuyên án 298C thì có hiện tượng bọn buôn bán ma túy co vùi lại. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn, giá hêrôin trên thị trường lại giảm, điều đó, chứng tỏ hàng về khá đều. Theo như lời khai của tên Tám thì rõ ràng đường dây buôn bán ma túy mà chúng ta đang làm đây có quy mô không nhỏ và thủ đoạn của chúng cực kỳ tinh vi. Chính vì vậy, chúng hoạt động cả chục năm rồi mà chưa hề có dấu hiệu bị lộ. Nhưng điều nguy hiểm hơn là bọn này đã biết tẩy rửa tiền. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều và cũng tranh thủ ý kiến của các đồng chí lãnh đạo Cục Cảnh sát Phòng chống tội phạm về ma túy, Cục Cảnh sát Điều tra và thấy rằng, nếu không có người xâm nhập Vào hang của bọn chúng thì rất khó, có thể chúng ta lại đánh rắn khúc giữa.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa, Tường bảo:

- Xin mời vào.

Một sĩ quan mở cửa:

- Báo cáo anh, có anh Kiều, trợ lý Tổng giám đốc Tổng công ty Thành Đạt tới.

Mời anh ấy vào.

- Trợ lý Kiều vào và có hai người nữa bê những thùng đựng máy tính đem vào phòng họp

- Báo cáo anh Tường, thực hiện chương trình tin học hóa của tỉnh, Tổng công ty Thành Đạt chúng tôi có hỗ trợ một số đơn vị trong tỉnh một số bộ máy tính. Lãnh đạo Tổng công ty gửi tặng Phòng Cảnh sát Điều

tra, Cảnh sát Hình sự và Phòng Cảnh sát Giao thông mỗi đơn vị một bộ máy tính. Riêng Phòng Cảnh sát Điều tra thì có thêm máy in, máy quét ảnh và một máy ảnh kỹ thuật số để phục vụ công tác điều tra.

Tường vui vẻ:

- Cảm ơn các anh. Hôm nọ Giám đốc cũng đã thông báo cho chúng tôi biết việc này. Tuy nhiên, chúng tôi cũng phải đề nghị thêm với các anh một việc. Chúng tôi sẽ gửi nhờ các anh huấn luyện hộ hai nhân viên của đội Tổng hợp về sử dụng máy tính. Có như vậy, khi Bộ Công an cung cấp phần mềm quản lý đối tượng thì mới có thể sử dụng ngay được.

- Việc này quá đơn giản. Chúng tôi chuẩn bị mở một lớp tin học nâng cao cho đối tượng là cán bộ cơ quan nhà nước. Tuần tới khai giảng, các anh cử bao nhiêu người tới cũng được.

Tường bắt tay trợ lý Kiều.

- Cảm ơn các anh.

Khi mấy người ra khỏi phòng, Tường nháy mắt với các cán bộ của mình:

- Các cậu thấy thế nào? Loại này so với Lê Minh thì sao? Nếu như chuyên án này thành công và những kẻ phạm tội đúng như chúng ta dự đoán thì đây sẽ là vấn đề không bình thường. Với loại tội phạm này, nếu chúng ta chỉ có lòng dũng cảm không thì chưa đủ.

Đức chợt nhớ ra chuyện Minh “hỏi” về làm cho Tiến, anh nói:

- Các anh biết chuyện tay Minh “hỏi” được làm Giám đốc Công ty Thành Công thuộc Thành Đạt chưa? Từ xưa tới nay, mình hoàn toàn không biết hắn có quan hệ với tay Tiến này. Nghe nói cách đây ít ngày, Minh dẫn quân ra đo đạc, làm quy hoạch khu vực mấy chục héc ta đầm ao.

Tường ngạc nhiên:

- Có chuyện ấy sao? Lạ nhỉ, tại sao Tiến đưa một kẻ như Minh “hỏi” vào làm dưới trướng.

Giám đốc Trần Phúc nhìn chiếc đồng hồ điện tử lớn treo trên tường và thấy đã 10 giờ.

ông lầm bầm: “Không biết lúc này đã xong chưa?

Không hiểu có chuyện gì xảy ra không?”. Người ông rã rời như đi mượn của ai, đầu óc thì trống rỗng. Gần 40 năm công tác trong lực lượng Công an, chưa lúc nào ông thấy tuyệt vọng, chán nản đến vậy. Ông có cảm giác rằng ông và những cán bộ giúp việc của mình đã bất lực, không cách gì ngăn chặn được việc một số cán bộ chiến sĩ vi phạm pháp luật.

Mới mấy ngày trước, một cậu cảnh sát nghĩa vụ chỉ vì dùng dùi cui vụt một tên có hành động mất dạy, trêu ghẹo phụ nữ ngay chốn đông người, chẳng may đó lại là con một ông trong thường vụ tỉnh ủy, thế là loạn cả tỉnh. Báo chí thì viết bài bêu rếu, chỉ trích với những giọng điệu cay độc và như muốn có dịp để chửi cho sướng miệng. Nhưng những cái đó chỉ là chuyện vặt so với vụ Vũ Văn Hưng tham gia buôn bán ma túy này. Ông không thể hiểu nổi một người như Hưng lại có thể trở thành kẻ phạm tội buôn ma túy.

Hưng đã tốt nghiệp Đại học Cảnh sát, khi về Công an tỉnh được phân về Phòng Cảnh sát Hình sự và cũng chuyên làm trinh sát đấu tranh chống ma túy. Trong những năm đầu tiên mới về đơn vị, Hưng nổi lên như một trinh sát có năng khiếu bẩm sinh và đặc biệt nhạy cảm với án ma túy. Hưng đã phá hàng chục vụ án lớn nhỏ, hai lần được lên lương trước thời hạn và đã một lần bị thương khá nặng vì bị bọn buôn ma túy tấn công trong một vụ vây bắt chúng. Hoàn cảnh nhà Hưng rất khó. Bố mẹ còn và đều là những cán bộ cấp cao công tác ở Hà Nội, vợ làm việc tại một công ty xuất khẩu thủy sản, lương tháng vài ba triệu đồng. Trong trường hợp này, rõ ràng không phải vì túng thiếu mà làm liều. Mà lạ thật, Hưng cũng không phải là kẻ ăn chơi mà bảo bị chúng đưa vào bẫy rồi không chế. Ông biết rất rõ Hưng không uống được bia rượu, không hút thuốc, sống rất chừng mực. Trong những báo cáo trinh sát của Cục Phòng chống tội phạm về ma túy gửi về, có nghi vấn về việc Hưng quan hệ với Lò Thị xuân, một đối tượng buôn bán ma túy ở Thuận Châu - Sơn La, nhưng cũng không phải là chứng cứ chắc chắn.

Ông ngồi gục đầu xuống bàn, nét mặt đầy đau khổ đến cùng cực. Ông lấy ra một xấp giấy trắng và sau vài phút đắn đo suy nghĩ, ông dứt khoát viết những dòng chữ rần rỏi: “Đơn xin từ chức”. Vừa Viết Xong dòng chữ quyết đoán nọ, bỗng có tiếng gõ cửa:

- Xin mời vào - giám đốc Phúc lấy quyển sách che lên tờ giấy vừa viết rồi ngẩng đầu lên nói với vẻ bình thản.

Tường mở cửa vào và có cả Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Vũ Văn Đắc. Cả hai người cũng đều có nét mặt buồn rười rượi. Trần Phúc hỏi, giọng như người ốm:

Việc thế nào rồi?

- Báo cáo anh, xong rồi ạ. Cậu ấy biết thế nào cũng không tránh khỏi kết cục bi thảm này nên cũng có thái độ bình tĩnh và chấp hành - Tường nói và bỗng nhiên anh ứa nước mắt.

Cậu ấy có trách tôi là tại sao biết là Cục Cảnh sát Điều tra có quyết định khởi tố bắt tạm giam mà không nói cho biết trước - Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Vũ Văn Đắc nói - Cậu ấy có nhờ em gửi lời xin lỗi anh và tất cả mọi người. Toàn bộ số tiền đã gửi tiết kiệm và mới rút về, cậu ấy nộp nguyên vẹn. Nhưng... nhưng vợ cậu ấy thì tệ quá, cứ khăng khăng cãi là tiền của chị ta.

Tường kể luôn:

- Lúc trên ô tô đưa vào trại giam của Bộ, em có hỏi cậu ấy là tại sao lại đến nỗi này thì cậu ấy nói biết là sẽ chết, biết là sẽ bị bắt nhưng không dừng được. Và bây giờ cũng đành chấp nhận thôi, chứ khai ra, không khéo vợ con chịu họa thay. Sau khi làm thủ tục nhập trại, cậu ấy xin gặp em một phút để nói hai điều.

- Điều gì vậy?

- Thứ nhất là cậu ấy nói sẽ tìm mọi cách tự sát vì tội của cậu ấy chỉ có một mức án là tử hình.

- Thứ hai là cậu ấy khuyên chúng ta hãy để mắt tới thằng cha Tiến, Giám đốc Thành Đạt.

Giám đốc Phúc:

- Thế là chúng ta mất ba cán bộ. Một người thì dính đến băng nhóm tội phạm có tổ chức, hai người dính đến buôn bán ma túy. Lỗi này thuộc về tôi hôm qua, tôi đã trực tiếp báo cáo lãnh đạo Bộ và tôi sẽ làm đơn xin từ chức. Về nguyên tắc thì lãnh đạo Bộ cũng đã đồng ý, nhưng yêu cầu tôi cùng các đồng chí điều tra xong chuyên án này.

- Về trường hợp đồng chí Cường, cấp trên quyết định kỷ luật là giáng một cấp từ trung tá xuống thiếu tá và từ trưởng phòng xuống đội trưởng. Đảng ủy Công an tỉnh muốn đưa đồng chí ấy về Tiểu đoàn Cảnh sát Cơ động nhưng hôm qua, khi trao đổi với tôi, đồng chí ấy có nguyện vọng là xin ở lại Phòng Cảnh sát Hình sự. Đồng chí ấy muốn chuộc lại lỗi lầm và cũng là muốn lấy trường hợp của mình ra làm bài học cho anh em cảnh sát hình sự. Đồng chí Đắc thấy có vấn đề gì không?

- Báo cáo anh, thế thì tốt quá ạ - Đắc nói như reo lên - Anh Cường là người rất có kinh nghiệm trong đấu tranh chống tội phạm loại côn đồ, lưu manh chuyên nghiệp. Chúng tôi tin rằng sau lần vấp ngã này, đồng chí ấy sẽ tỉnh ngộ. Chúng tôi đề nghị lãnh đạo Công an tỉnh hãy để anh ấy làm Đội trưởng Đội đặc nhiệm. Ngày trước, anh Cường trưởng thành từ lính đặc nhiệm, bây giờ quay về, có khi cũng hay. Còn việc này nữa. Thằng Lâm, con anh Cường đã bị cảnh sát Úc trả về Việt Nam rồi. Cũng may là nó chưa đến mức phải xử lý bằng luật pháp. Anh Cường xin cho nó đi cai nghiện ở trại của tỉnh rồi.

- Anh Đắc hãy quan tâm hơn nữa đến gia đình Cường. Đồng chí nên gặp giải thích tất cả cho vợ Cường và trong lúc này, cô ấy sẽ là chỗ dựa tinh thần cho Cường đấy. Nào, bây giờ chúng ta bắt đầu từ việc cái chết của Hoàng Ngọc Quả.

Tường mở cặp lấy ra tập hồ sơ:

- Báo cáo Giám đốc, báo cáo các đồng chí. Theo kết quả giám định pháp y của Viện Khoa học Hình sự thì Quả đã bị kẻ nào đó cho uống thuốc ngủ gác-ñê-nan. Lượng thuốc không nhiều và không thể gây đến cái chết cho Quả nếu như số thuốc này được uống với nước trắng. Nhưng thuốc ngủ bị pha với rượu đã xộc thẳng lên não, khiến hệ thần kinh bị liệt nhanh chóng. Quả đã chết trước khi bị ném xuống cống.

- Nếu vậy phải cho bắt ngay Phụng “vải” - Giám đốc Phúc đứng phắt dậy.

- Chúng tôi cũng đã đề nghị Phòng Cảnh sát Điều tra Công an tỉnh Vĩnh Phú áp dụng tất cả các biện pháp nghiệp vụ, không để cho Phụng “Vải” Và tên Chu trốn thoát. Các anh ấy đảm bảo rằng bây giờ chúng có biến thành cá cũng không thoát. Tôi đề nghị trước mắt cứ cho bắt ngay Phụng và Chu với tội danh: buôn lậu hàng qua biên giới. Cục Cảnh sát Kinh tế vừa đánh trúng ổ buôn lậu Hàng Dơi trên Lạng Sơn. Qua tải liệu thu giữ được của bọn chủ và lời khai của chúng thì tên Chu và Phụng đã mua của chúng gần năm trăm kiện vải các loại, rất nhiều máy lạnh, quạt máy, nồi cơm điện, và hiện còn nợ chúng hơn ba trăm triệu.

- Tôi đồng ý - Giám đốc Phúc nói với vẻ quyết đoán - Cử ngay đồng chí Thành và Đức đi Vĩnh Phú.

Giám đốc Phúc đứng dậy nói với vẻ lo lắng:

- Tôi có cảm giác rằng lần này, chúng ta đang phải đấu mưu, đấu trí với những tên cáo già chính cống. Chúng đã có những bước đi trước chúng ta. Đó là việc tên Quả bị giết để bịt đầu mối, đó là việc chúng ngừng đưa hàng về khiến giá ma túy tăng đột biến... Chúng hành động cứ như là chúng đoán trước được tất cả ý đồ của ta. Tuy nhiên, tôi không tin là trong hàng ngũ của chúng ta còn những con sâu Vì vậy, có thể khẳng định là tên cầm đầu băng nhóm này rất nguy hiểm, khôn ngoan, lọc lõi, và là kẻ cực kỳ quyết đoán. Lúc trước cậu có nói là Hưng khuyên chúng ta phải để mắt tới Thành Đạt phải không?

- Vâng!

- Các đồng chí cho làm thủ tục xin ý kiến cấp trên thực hiện các biện pháp nghiệp vụ cần thiết đối với Hoàng Văn Tiến và bố trí cơ sở giám sát chặt chẽ hẳn.

- Báo cáo Giám đốc chúng tôi sẽ làm ngay.

Còn bây giờ chúng tôi xin trình bày kế hoạch đưa đồng chí Tâm vào trang trại Thiên Sơn.

Giám đốc Phúc giờ tay ngăn lại:

- Các đồng chí nên chọn người khác, và tốt nhất là đưa cơ sở vào trang trại, như vậy vừa đảm bảo được bí mật, vừa an toàn. Còn về cậu Tâm, tôi cần phải nói chuyện với bác Tân đã. Tâm là đứa con duy nhất của bác Tân. Ngày xưa, bác ấy đi chiến trường, bị nhiễm chất độc màu da cam, sau này hai bận sinh nở đều không nuôi được. Tôi đã có thời kỳ công tác cùng bác ấy, tôi biết hai bác buồn thế nào khi có những đứa con sinh ra không hoàn chỉnh. Bây giờ đưa cậu ấy vào hang ổ của bọn buôn bán ma túy, có mệnh hệ gì Không, không được.

Thấy Giám đốc có thái độ dứt khoát và cũng cảm thấy đưa Tâm vào Thiên Sơn là quá mạo hiểm, nhất là khi mọi người lại biết hoàn cảnh gia đình nhà anh, nên không ai có ý kiến gì khác. Một lát sau, Tường rút rề:

- Báo cáo anh, cho phép chúng tôi tính toán lại kế hoạch này.

- Chọn phương án khác. Trên Lai Châu, một đồng chí trung úy của Phòng Cảnh sát Phòng chống tội phạm Về ma túy vừa bị hy sinh vì bọn buôn ma túy bắn, mặc dù Ban chuyên án đã đặt ra cả chục tình huống và có kế hoạch bảo vệ đồng chí ấy chu đáo. Nhưng bọn tội phạm đã hành động ngoài tất cả các phương án ta đã có.

Hoàng Văn Tiến và Minh thối” vừa đi họp trên Sở Kế hoạch và Đầu tư về tới nhà thì đã được báo là có khách chờ. Nghe cô nhân viên lễ tân báo như vậy, Tiến khẽ nhếch mép cười rồi bảo Minh:

Không ngờ họ lại đến đúng hẹn thế. Thành hay bại hôm nay là ở anh đấy nhé.

- Anh yên tâm đi. Việc này tôi quá rành mà.

Nhưng tôi nghĩ cũng khó vì nghe nói hai thằng cha này là buôn bán đất đai vào hàng có máu mặt đấy. Chính bọn này hồi năm ngoài đã tạo cơn sốt nhà đất giả ở Hà Nội.

- Hà Nội là đất năm cha ba mẹ, lừa rất dễ. Nếu chúng ta có năm ngôi nhà trên Hà Nội thì cũng đủ sức tạo ra cơn sốt. Nhưng cần gì phải thế nhỉ, chỉ với chiếc máy tính và với mấy chiếc máy trục đặc của anh là xong thôi mà.

Minh “hời” cười khoái chí và trong lòng thầm phục kiểu làm ăn của Tiến.

Trong hai người đến đàm phán mua đất của Tiến hôm nay có một người tên là Bình mà Tiến đã biết khá lâu. Anh ta cao lớn, có ánh mắt sắc lạnh và có điều lạ là hình như không bao giờ biết cáu giận. Lúc nào cũng điềm tĩnh, nói năng cẩn trọng và cực kỳ lễ phép. Chính vì vậy mà Bình có được thiện cảm của nhiều người, nhất là các quan chức có trách nhiệm đến quản lý đất đai, nhà cửa. Nhưng Tiến cũng biết rất rõ phía trong con người này là một sự tính toán chi ly đến lạnh lùng và bao giờ cũng có hàng tá thủ đoạn nhằm dìm giá hoặc nâng giá bất động sản. Bình vồn vã chào Tiến và Minh:

- Chúng tôi chờ hai anh từ sáng. xin giới thiệu người cùng đi với tôi đây là anh Tài cán bộ địa chính của Hà Nội và cũng là người cùng có ý định với tôi.

Tiến mời mọi người ngồi, gọi phục vụ mang nước ngọt lên rồi khoanh tay:

- Giờ cũng hơi muộn rồi, có lẽ chúng ta vào việc luôn. Hôm nọ, anh gọi điện thoại, cũng không tiện trao đổi kỹ.

- Chúng tôi rất phục tầm nhìn xa của anh Tiến. Thú thật là hai năm trước, khi biết anh mua năm héc ta đất ao chuôm đó, chúng tôi đã cho là anh... điên. Nhưng bây giờ thì hóa ra là chúng tôi chỉ biết nhìn không quá sống mũi của mình. Hôm nay chúng tôi đến đây, cũng là chỉ muốn nói với anh một câu: Chúng tôi muốn mua lại năm héc ta đất thổ canh đó.

- Các anh mua nó để làm gì? - Tiến cao giọng hỏi. - Có một công ty của Mỹ đã muốn cùng chúng tôi xây dựng một nhà máy nhỏ sản xuất đồ chơi trẻ em và họ hứa sẽ cấp vốn cho chúng tôi mua đất.

- Có chắc không, hay là các anh lại xé vụn mảnh đất đó ra, bán theo giá ngựa phi.

- Có hai nơi mà người ta tha hồ nói dối - đó là trong buôn bán và trong chính trị. Anh đã hỏi vậy, chúng tôi thấy có gì thêm cũng là vô duyên. Mua của người chán, bán cho người thích, như vậy có hơn không. Còn chúng tôi thích mua, và vì sao thích... Thì có gì quan trọng đâu.

- Tôi chưa thể quyết định được ngay. Đây là một đề nghị nghiêm túc đấy chứ?

- Anh còn lạ gì chúng tôi và chúng tôi cũng quá hiểu về Thành Đạt. Mua đất là cũng phải gặp duyên như là chuyện trai gái ấy. Không có duyên thì “đổi diện bất tương phùng”.

Tiến đứng dậy đi lại ra vẻ suy nghĩ đăm chiêu:

- Tôi thực không biết nói sao. Quả là tôi đang rất cần tiền, cần nhiều tiền. Tôi muốn đầu tư cho một nhà máy sản xuất lắp ráp máy tính. Và để có tiền, cần phải bán hết cả đất cát hiện có, bán cả nhà ở và đi thuê chung cư. Nhà thì tôi đã bán rồi, các anh biết. Nhà chung cư tôi cũng mua rồi. Chủ nhật này tốt ngày, tôi làm lễ nhập trạch. Các anh chờ tôi thêm ba ngày nữa có được không? Nếu tôi không vay được tiền của Ngân hàng Đầu tư và Phát triển Việt Nam thì tôi sẽ bán đất và tôi tin là giá không đến nỗi nào.

- Như vậy là anh cần bán, chúng tôi cần mua.

- Nhưng ba ngày thì lâu quá. Vả lại, anh mà không vay được tiền Ngân hàng thì trên đời này còn có ai vay nổi nữa?

- Các ông đánh giá tôi quá cao rồi. Sau hàng loạt vụ ngân hàng cổ phần bị đổ vỡ vừa rồi, thủ tục cho vay thay đổi nhiều lắm. Vay vài trăm triệu thì không khó, nhưng hàng chục tỉ, đâu có đùa.

Minh “hỏi” im lặng từ nãy đến giờ mới lên tiế hàng:

- Các ông này hay thật. Đi mua đất mà cứ như đi mua rau. Mà ai đảm bảo với các ông là khu đất ao ruộng đó nằm trong khu đô thị mới.

- Đó không phải việc ông lo hộ. Chúng tôi bỏ tiền ra, chúng tôi phải tính chứ.

- Nếu các ông mua ít hơn, khoảng một héc ta, tôi sẽ bán của tôi - Minh “hỏi” cao giọng nói.

- Chúng tôi muốn mua nhiều hơn cơ. Vậy một héc ta của ông, giá bao nhiêu?

- Tôi cho các ông đi hỏi giá. Về đây, ta sẽ bàn thêm nhưng tôi hứa là lấy thấp hơn giá thị trường ba phần trăm.

Hai người buôn đất càng lúc càng tỏ ra cay cú và muốn mua ngay:

- Giá thị trường chính xác là loại đất ao hồ ở khu đầm Vạc đó, một trăm năm chục ngàn một mét vuông.

- Các ông nắm giá chắc quá. Tôi xin thua! - Minh “hỏi” giơ tay lên về bất lực - Tôi đồng ý bán.

Tiến giơ tay ngăn lại:

- Không, lô đất của anh, tôi sẽ lấy - Tiến đi lại phía tấm bản đồ quy hoạch và chỉ cho hai người kia:

- Đây là khu của anh Minh, đây là khu của tôi Theo như quy hoạch thì khu của tôi gần đường cao tốc lại có đường thông ra cảng sông.

- Khu của anh Minh có đường nhỏ và là đường dân sinh, cấm xe tải, như vậy sẽ rất yên tĩnh. Tôi muốn xây dựng cho mình một biệt thự tại đó. Tôi bán đất của tôi.

- Có thể chứ - Một người buôn đất thốt lên - Giá cả thế nào?

Thế này nhé, còn lấy chỗ đi lại, tôi cho các ông ra giá. Tôi hứa sẽ giảm năm phần trăm so với giá thị trường. Các ông về đi, ngày mai ta bàn tiếp. Và nếu được, tôi xin các ông đặt cọc một phần ba số tiền.

- Hai người buôn đất lặng đi nhìn nhau, vẻ vui mừng hiện ra trong ánh mắt. Họ kéo nhau ra một chỗ bàn bạc, trong khi Tiến vẫn nhìn như bị hút vào tấm bản đồ quy hoạch chi tiết. Một lát sau, hai người quay lại: Giá đất như của anh hiện nay là hai trăm ngàn một mét vuông.

- Vậy là tôi sẽ bán cho các anh với giá một trăm chín chục ngàn. Được, bao giờ các anh đặt - Ngay bây giờ.

- Bao nhiêu?

Xin đặt anh một trăm ngàn đô la Mỹ - Bình mở cặp cho Tiến thấy những tập đô la xếp ngay ngắn.

Tiến tỏ ý thần phục:

- Quả là không hổ danh cao thủ đất Hà thành. Tôi đồng ý.

Rồi Tiến gọi cô thư ký lên:

- Cô làm cho tôi văn bản bán toàn bộ năm héc ta đất thổ canh của khu Đầm Vạc cho hai ông này.

- Hai ngày sau, chúng tôi chuyển hết số tiền còn lại.

- Ba ngày cũng chưa có vấn đề gì.

Cô thư ký nói ập ứng:

- Thưa Tổng giám đốc, xin ông cứ từ từ đã.

Giá đất đang tăng rất nhanh, nhất là khi từ lúc trưa nay, trên trang “oép” của ủy ban nhân dân tỉnh chính thức công bố quy hoạch khu đô thị mới và yêu cầu không được mua bán chuyển nhượng.

- Thế à. Nếu cầm thì bán làm sao?

- Việc đó, chúng tôi lo - Một người mua đất nói với vẻ tự tin - Chỉ mong ông đừng thay đổi.

- Không, quân tử nhất ngôn. Chỉ tiếc là tôi... tôi vội vã mất rồi.

Nét mặt của Tiến lộ ra vẻ tiếc nuối.

Hai người mua đất ra về, còn lại Tiến và Minh trong phòng. Tiến bỗng cười mẫn nguyện:

- Anh biến khu đất ao ấy thành khu đô thị mới giỏi thật đấy. Chiều nay, cho người đi nhổ ngay những cọc mốc và mấy tấm bảng quy hoạch.

- Tôi cũng tính đến việc này. Nhưng có lẽ cứ để thêm vài ngày nữa. Mấy ông lãnh đạo ủy ban đang lo tét nhất, không ai nghĩ đến chuyện xác minh tìm hiểu. Cứ để cho chúng thanh toán tiền xong thì ta nhổ sạch.
- Anh nghiên cứu lại khu nhà tập thể ở ngoài bờ sông và chúng ta xin mua lại rồi xây nhà nơi khác cho hai chục hộ đó ở.

Có tiếng chuông điện thoại di động của Minh:

- Vâng, tôi Minh đây... Sao, phát bệnh rồi à... Ngoài này trời mưa phùn gió bắc, bệnh hen suyễn khổ lắm. Thôi, cứ bảo chúng vào Sài Gòn nghỉ ngơi ít ngày. Khi nào thời tiết khô ráo hãy ra. Trong lúc Minh nói, Tiến lắng nghe vờ vờ tò thò và nhìn ánh mắt đó, có thể hiểu rằng Tiến đã biết có chuyện gì không hay xảy ra.

Minh tắt máy, nét mặt lộ rõ sự lo lắng.

- Tôi phải về nhà có chút việc gấp.

Tôi hiểu:

- Anh cầm lấy số tiền này - Tiến mở ngăn kéo lấy ra một phong bì dày đưa cho Minh:
- Ông gửi anh vì đã giúp đỡ ông giải quyết mấy việc vừa qua. ông muốn anh lên trên đó để bàn việc. Càng sớm càng tốt. Mà này, mấy đứa mà anh sợ nó hen suyễn, bảo nó đi thật xa và nằm im thở khê.
- Tôi hiểu. Anh nói với ông, tôi sẽ lên ngay.

Minh chào Tiến rồi vội vã ra đi.

Từ hôm bị cảnh sát hình sự gọi. hỏi, Chu luôn luôn lo sợ sẽ bị công an bắt. Chu hiểu rằng khó có thể giấu được công an chuyện gì nếu như họ tập trung tất cả vào việc đó. Tại tỉnh này, Chu đã biết cảnh sát điều tra tìm ra được nhiều vụ án mà tưởng như đáy bể mò kim. Chu hầu như không đi ra ngoài bãi xe ngoài mỗi buổi sáng chỉ tạt ra xem mấy chiếc xe có làm sao không và cũng là để cho mọi người thấy mình vẫn bình thường.

Một buổi trưa, ăn cơm xong, Chu không sao chợp mắt được, hần đi lại bồn chồn và chột chột dạ khi thấy ngoài cửa nhà hần có một thanh niên chạy xe ôm đứng bên kia đường. Chu chăm chú nhìn anh ta và thấy thì thoáng anh chàng đó lại liếc nhìn lên nhà Chu. Mà lạ thật, từ trước đến nay làm gì có xe ôm đón khách ở đây. Một suy nghĩ thoáng qua, Chu bảo thằng con trai khoảng mười sáu tuổi:

- Mày đi ra bảo thằng xe ôm kia chờ ra cãng.

Nhưng mày hãy đi cửa sau rồi vòng lại.

- Để làm gì hả bố? Tao nghi thằng đó là công an. Hình như đang có công an theo dõi tao. Mày biết hôm kia họ tìm thấy xác một người dưới cống chứ gì. Thằng đó tao mới thuê lái xe, chả hiểu sao nó chết. Công an nghi tao và cô Phụng... Mày ra hỏi, nếu nó chờ đi thì không phải là công an.

- Con hiểu. Bố cho con tiền?

- Đây, nhớ là cẩn thận nghe chưa - Chu đưa cho thằng con tờ 100.000Đ

- Bố không phải dặn.

Thằng con Chu mở cổng hậu đi ra vườn rồi lải vòng về đường chính. Trong lúc đó, Chu đi ra cổng, tay cầm chai nước lã nhưng giả vờ như đang say rượu. Hần cố tình nốc rượu để cho anh xe ôm nhìn thấy rồi nói lè nhè với con yểng:

- Yểng ơi!

- Chu ơi? Chu ơi... Có khỏe không? - Con yểng nói rồi cười khùng khục.

Đúng như Chu dự đoán, anh chạy xe quả là một cảnh sát điều tra chính cống được giao nhiệm vụ theo dõi di biến động của Chu. Thấy Chu đi lão đảo, anh đoán là Chu say. Chu kiểm tra lại khóa cửa rồi nói:

- Tao ngủ đây. Say rồi.

- Cút đi! Cút đi - Con yểng nói - Chu trợn mắt:

- Mày bảo tao cút à, thế thì ai cho mày ăn.

- Ai tắm cho mày?- Nói rồi Chu đi vào nhà nhưng lên trên gác, kín đáo nhìn qua cửa sổ xuống đường.

Vừa lúc đó, thằng con Chu đến, nó nói với anh cảnh sát điều tra:

- Anh chờ em đi ra cãng.

- Mệt lắm, không đi đâu - Anh cảnh sát thoái thác.

- Em có chút việc ngoài cãng, chờ em đi nhé.

- Không là không? Mày đi kiểm xe khác.

- Không chờ thì thôi, việc gì anh phải quát.

- Đã chạy xe ôm lại còn tinh tướng. Hay là ông anh chờ bồ. Cả dãy nhà này, chả có đứa con gái nào đâu. Nghe cái giọng xấc xược ấy, anh cảnh sát nghiêng răng chịu nhận. Thằng con Chu lại thông thả đi tiếp. Trong nhà, Chu gật gù mỉm cười. Bỗng có tiếng chuông điện thoại:

- Alô, tôi Chu đây.

- Anh Chu à. Đang đọc Đông Chu liệt quốc phải không? Tìm kế ba sáu của Tôn Tử mà đọc.

Nói rồi, đầu dây bên kia cúp máy. Chu nghe giọng và biết đó là của Minh “hối”, hấn chột hiểu ra tất cả. Chu vội vàng mở tủ, lấy ra tập tiền, gói ít quần áo cho vào chiếc ba lô du lịch rồi lại mở cửa sau chuẩn đi. Trong lúc đó, anh cảnh sát vẫn ngắm trời ngắm đất.

Chu thuê một xe ôm, chờ đi qua nhà Phụng “vải” và hấn cũng thấy có hai người chạy xe ôm đứng gần đó. Hấn vào một nhà cho thuê điện thoại và gọi cho Phụng:

- Cô làm thế nào trốn khỏi nhà ngay. Công an giả làm xe ôm đang theo dõi đấy... Chiều nay là họ bắt tất cả. Nếu thoát được, đi Hải Phòng. Anh chờ ở chỗ ngày xưa.

Nói xong, Chu bỏ máy và bảo gã xe ôm chờ ngay về Hà Nội..

Phụng “vải” nghe xong điện thoại của Chu liền ngồi phịch xuống giường, mặt tái nhợt. Mất một lúc lâu, Phụng mới trấn tĩnh được, cô ta mím môi suy nghĩ giây lát rồi bảo cô em gái rất giống mình:

- Mặc bộ quần bò của chị, đội cả chiếc mũ kia nữa. Ngoài cửa có bọn công an đang theo dõi chị. Chúng giả là xe ôm. Lấy xe máy của chị mà đi. Làm thế nào để chúng đuổi theo, đi càng xa càng tốt.

Cô em Phụng hỏi trơ tráo:

- Bồi dưỡng bao nhiêu đây?

- Ngân này nhé - Phụng dúm cho cô em khá nhiều tiền.

Vài phút sau, cô em Phụng “vải đeo kính râm, dắt xe máy đi ra. Cô ta lăm lét nhìn trước ngó sau và nổ máy phóng vút đi. Lập tức, hai anh chàng xe ôm đuổi theo. Trong nhà, Phụng cười nhặt và ăn mặc như một bà già, ôm chiếc túi dắt xe đạp đi ra. Phụng đạp xe vào một cửa hàng bách hóa, gửi xe rồi vào mua bộ quần áo mới, mua chiếc túi du lịch, sau đó ả vào phòng vệ sinh, thay quần áo rồi xách túi mới đang hoàng ra cửa. Phụng vẫy một xe tai và thuê chạy về Hà Nội.

Hai cảnh sát trong vai người đi xe ôm bị cô em Phụng đưa xuống tận Vĩnh Yên. Cô ta chạy xe và mỗi khi liếc vào gương lại thấy hai chiếc xe đi sau, cô ta cười khoái chí. Đến Vĩnh Yên, bỗng cô ta rẽ vào trụ sở công an một phường. Một anh cảnh sát ra đón:

- Sao hôm nay em mặc lạ thế này. Đến tìm anh có việc gì đấy.

- Bên ngoài, hai anh cảnh sát chung hừng và dùng điện thoại di động báo cáo về Phòng Cảnh sát Điều tra. Trong công an phường, sĩ quan trực ban nghe chuông điện thoại. Anh nhắc máy lên:

- Vâng, công an phường xin nghe đây... Sao, cô gái mới đến à? Vâng, cô ấy tên là Phương, buôn bán thiết bị nội thất... Không, chúng tôi lạ gì chị em nhà ấy. Tôi biết cả Phụng “vải”, chị của cô Phương... Quái lạ, các anh không tin tôi à. Thôi được, tôi sẽ giữ cô ta ở đây, các anh xuống kiểm tra... Vâng, nếu không cần thì thôi.

Anh trực ban buông máy rồi vào hỏi Phương đang nói chuyện vui vẻ với một công an:

- Này, sao công an tỉnh lại hỏi là có phải Phụng đến đây không?

- Em không hiểu có chuyện gì? Bà này mà bị công an hỏi, chắc chỉ lại tội buôn lậu.

Thành và Đức lên thành phố Việt Trì. Họ đến Phòng Cảnh sát Điều tra Công an tỉnh và đưa lệnh bắt khẩn cấp Chu và Phụng “vải”.

Anh trưởng phòng nói:

- Hiện nay chúng tôi vẫn cử hai cơ sở và một cảnh sát giám sát hấn. Mới cách đây nửa giờ, họ báo cáo về là hấn say rượu chưa hề ra khỏi nhà.

Còn Phụng “vải” cũng vẫn ở nhà. Lúc trước, em cô ta phóng xe máy đi, anh em ta tưởng là Phụng bám theo. Hóa ra nhầm.

- Vậy bây giờ Phụng còn ở nhà không? - Thành lo lắng hỏi lại. Chắc là vẫn còn. Nào, chúng ta đi, đến nhà thằng Chu trước. Họ cùng cảnh sát khu vực gõ cửa nhà Chu.

Không có ai ra mở cửa. Thằng con của Chu lúc này cũng về:

- Các chú tìm bố cháu ạ?

- Bố có nhà không?

- Chắc có, uống rượu vào là ngủ say như chết, phải đến tối mới tỉnh.

Cửa mở, mọi người xông vào nhà, nhưng Chu đã biến mất. Lúc này họ mới phát hiện ra nhà Chu còn một cửa sau thông ra cánh đồng rau.

Mọi người sững sờ. Thành nghiêng răng:

- Thằng này cao thủ thật. Nếu vậy, có lẽ con Phụng cũng biến mất rồi.
- Một cảnh sát có chuông điện thoại di động.
- Thành nghe xong và thở dài sườn sượt:
- Phụng cũng đã trốn. Quả là chúng nó giỏi, trốn ngay trước mắt công an

Tâm thấy mình không được cử đi thâm nhập vào trang trại Thiên Sơn mặc dù anh đã bỏ rất nhiều công chuẩn bị nên tỏ ý buồn. Ông bố anh thấy vậy liền hỏi:

- Mấy hôm nay mày làm sao thế. Có chuyện gì không vui à?
- Vâng, Giám đốc bác bỏ kế hoạch cho con vào trình sát ở trang trại Thiên Sơn rồi.
- Vì sao?
- Giám đốc sợ không an toàn và nhà ta thì lại có mình con.

Ông bố lặng đi suy nghĩ hồi lâu rồi thốt lên:

- Làm lãnh đạo phải vậy mới là “lương tướng”.
- Nhưng sao lại nguy hiểm đến mức như vậy cơ à.
- Thôi được, để bố trao đổi với Giám đốc xem sao.
- Làm công an, nhất là nghề trình sát, cầu toàn quá cũng không ổn. Đôi khi cũng phải liều. Mày có nhớ chuyện ngày trước, tranh cãi mãi về chuyện khen thưởng cho cậu Ân ở công an phường không. Kẻ cướp rút súng gi vào đầu và bắt giờ tay hàng. Cậu ấy dứt khoát không giờ tay và bảo: Mày có giỏi thì cứ bắn, còn bảo tao hàng mày, hàng thằng kẻ cướp thì không có công an nào đi hàng kẻ cướp cả. Cuối cùng, cậu ấy thuyết phục được nó buông súng đầu hàng. Nhưng khi thu súng, thì hóa ra súng nó không còn đạn. Tao đề nghị phải tặng Huân chương Chiến công cho cậu ấy, nhưng có người không chịu. Cái lý của họ là súng làm gì có đạn...

Nhưng vào giờ phút ấy, ai biết được súng có đạn hay không có đạn. Một khẩu súng đồ chơi trẻ con gi vào đầu còn gai cả sống lưng, huống chi đây là khẩu K54 thật, nằm trong tay một tên cướp thật.

- Đó là anh cảnh sát rất dũng cảm, có bản lĩnh, và coi danh dự người công an cao hơn cái chết. Phải dũng cảm con ạ. Được, tao sẽ bảo Giám đốc. Đánh án bây giờ cũng phải có cái lý như đánh Mỹ ngày xưa: Bom bỏ chưa chắc đã trúng. Trúng chưa chắc đã nổ. Nổ chưa chắc đã có mảnh văng vào mình.
- Vâng vào mình chưa chắc đã chết.

Hai bố con nói chuyện, không ngờ bà mẹ nghe thấy. Bà đi vào, nói thủng thẳng:

- Ngày xưa, bố anh đi “bê”, tôi chờ tám năm không sao. Nhưng bao giờ cho đến... ngày xưa? Bây giờ, anh muốn đi đánh án chỗ nào cũng được, nhưng lấy vợ, để cho tôi đưa cháu đã, rồi lên giờ xuống bể cũng được. Bằng không, tôi lên gặp Giám đốc đây
- Bà gặp tôi cũng gặp. Để xem Giám đốc nghe ai.
- Ông tướng tiếng nói của ông là có trọng lượng với Giám đốc hả. Còn lâu nhé. Tôi là người giới thiệu anh ấy vào Đảng đây, ông biết không?

Nghe vợ nói vậy, ông Tân ngồi lặng đi. Ông biết rất rõ là nếu để vợ lên gặp Giám đốc thì chắc chắn Giám đốc phải nghe bà ấy.

Trang trại Thiên Sơn nằm trên một khu vực đồi thấp khá rộng và cây cối sum sê. Vài thiêu, nhãn, dứa, đu đủ, bưởi, cam... đó là những cây chính của trang trại. Trại được bao quanh bằng một hàng rào dây thép gai khá cao và có mấy chòi canh ở các góc trại. Cổng vào trang trại được xây cất khá đẹp và có hàng chữ đề: “Công ty trách nhiệm hữu hạn Thiên Sơn. Chuyên cung cấp giống cây trồng, vật nuôi, xuất nhập khẩu nông sản thực phẩm.”

Mười năm trước thì khu vực này chỉ là khu đồi hoang và thuộc quyền quản lý của một lâm trường mang cái tên hết sức ấn tượng: Nông trường Cờ Đỏ. Vào những năm chống Mỹ, nông trường Cờ Đỏ chủ yếu là nuôi bò cung cấp thịt cho cửa hàng bán cho cán bộ trung cao cấp ở phố Nhà Thờ và phố Tôn Đức. Ngoài chăn nuôi thì nông trường cũng làm nhiệm vụ trồng rừng, nhưng chả hiểu cây rừng cứ trồng được vài ba năm lại có trận hỏa hoạn thiêu sạch. Cho đến khi Đảng, Nhà nước bắt đầu sự nghiệp đổi mới xây dựng kinh tế đất nước thì nông trường này cũng giải thể và toàn bộ khu đất nông trường cũng bị bỏ hoang. Cho đến năm 1993 thì Hoàng Văn Túy, khi đó mới là cán bộ thương nghiệp của tỉnh Sơn La về hưu theo chế độ nhận lương một lần đã về quê và xin chính quyền xã cho thuê lại toàn bộ khu đất này trong năm chục năm với cái giá năm chục triệu đồng. Đó quả thực là một giá rẻ như cho. Thế rồi chỉ hai năm sau, người ta thấy một sức sống mãnh liệt đã bùng lên ở khu đồi hoang.

Vải thiều Hải Dương, nhãn lồng Hưng Yên, xoài Thái Lan... mọc lên tốt mơn mớn. Dưới những tán lá của cây ăn quả lâu năm Túy cho trồng dưa, đậu xanh, lạc... “Lấy ngắn nuôi dài”- đó là phương châm làm ăn của Túy. Và người ta đã lấy tấm gương lao động quần quật của Túy “đen” ra làm gương cho toàn tỉnh. Quả đó là một mẫu người đáng học tập trong thời đại đổi mới: Dám làm, dám đầu tư, lao động quên mình và biết áp dụng kỹ thuật mới. Hình ảnh một ông chủ trang trại ăn khoai lang luộc cùng công nhân và chuyển từng xô bùn từ ao lên để cải tạo đất đồi đã được truyền tụng khắp nơi.

Sau bốn năm trời sống khổ cực và chi tiêu tiết kiệm từng đồng, trang trại Thiên Sơn đã cho thu hoạch đại trà cây ăn quả và lúc này, tiếng tăm của Hoàng Văn Túy đã bay xa, rất xa. Các vị lãnh đạo của Trung ương về tỉnh công tác đều được đưa đến Thiên Sơn để xem “mô hình sản xuất mới”.

“Mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, khi những cây vải thiều sai quả trĩu trĩt và thương lái từ tận Trung Quốc đến đặt mua thì ông Túy xin xã cho thuê thêm ba chục héc ta nữa và mua thêm hái chục héc ta của hàng chục gia đình quanh đó. Nhiều gia đình bán đất cho Túy đã được ưu tiên cho con cái vào làm công nhân trong trang trại với mức lương khởi điểm bốn trăm ngàn một tháng, chưa kể hai bữa cơm nuôi. Với người nông dân nghèo thì được đi làm với mức lương như vậy là giấc mơ chưa bao giờ đến với họ.

Trong căn nhà xây cất giản dị trên đồi, Hoàng Văn Túy, Giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Thiên Sơn và cũng là chủ trang trại đang ngồi trước máy vi tính và vào mạng Internet. Đó là một người đàn ông nom cao lớn, đường bệ, có cặp mắt hơi nhỏ nhưng lạnh lùng và đặc biệt là không có chút vẻ gì là một ông nông dân làm trang trại cả.

Túy sử dụng máy tính khá thành thạo.

Phía dưới chân đồi, có một dãy nhà ngang là nơi làm việc của các bộ phận kỹ thuật, kế toán, tài vụ và là văn phòng của công ty.

Tại phòng tài vụ, vợ Túy tên là Ngô Thị Liễu còn khá trẻ nhưng có khuôn mặt nom rất đanh đá đang ngồi trước bàn thanh toán tiền lương cho công nhân. Liễu vừa tra sổ vừa nói luôn mồm:

- Tháng vừa rồi anh nghỉ ốm hai ngày, lại về quê năm ngày nữa, vị chi là bảy ngày. Lương có ngần này thôi. Ký vào.

Chị ta đẩy quyển sổ lương ra cho anh công nhân ký. Anh ta nhận tiền, nhăn nhó:

- Bà xem cho cháu. Cả một tuần vừa rồi, cháu thức đêm canh cho sáu con lợn nái đẻ...

- Việc của anh là nuôi lợn, thì thức đêm canh lợn đẻ là việc phải làm, có gì mà bồi dưỡng. Nếu thích làm có bồi dưỡng ngoài giờ thì xin vào cơ quan nhà nước mà làm.

Nào, đến lượt anh -. Liễu chỉ người tiếp theo.

Một người khác đến gần bàn:

- Anh bị phạt một trăm ngàn vì làm đổ xe dưa xuống ao.

- Nhưng có phải tại cháu đâu. Con chó nhà bà nó bị tuột xích, đuổi cắn cháu nên cháu mới buông tay...

- Anh nói lạ nhỉ. Chó nhà tôi là chó được huấn luyện, chó có giáo dục, rất biết phân biệt bạn thù, địch ta. Đừng có nại lý do. Ký vào rồi về đi cắt dưa. Nhớ chọn cho đều. Nhà máy bây giờ cũng kén dưa lắm. Quả hơi nhỏ một tý là họ trả về ngay. Nào, anh kia. Nhanh nhanh lên cho tôi còn đi làm việc khác.

Liễu mãi mê trả tiền cho công nhân mà không biết rằng Túy đã đến và đứng ngoài cửa sổ.

Nghe những lời vợ nói với công nhân cứ xoe xoe và hơi tý là mặt sạt người ta, Túy rất khó chịu. Trở về phòng làm việc của mình, Túy bảo người phục vụ đang lau bàn gọi vợ lên. Túy bảo vợ:

- Từ nay, mình giao việc trả lương cho thằng Hòe nó làm.

- Để người khác quản lý tiền, tôi không yên tâm. Vả lại, chúng nó cứ lợi dụng...

- Lợi dụng cái gì?

- Nó thấy mình thương công nhân, thế là học ăn gian nói dối rồi đòi hỏi đủ thứ. Hôm nọ có dưa còn thối mốc là không được mua bảo hiểm.

- Họ thối mốc thì giải thích. Nhưng không được nói ngoa ngoắt với người ta. Họ làm công ăn lương. Phát lương cho họ mà cứ như bố thí ấy.

- Mình đừng có nghĩ mấy đồng tiền ấy là to. Công nhân mà sinh chuyện, chỉ cần tưới cây thiếu nước là sạt nghiệp.

- Ôi giờ, sợ gì sạt nghiệp về mấy thằng làm thuê, mà sợ sạt nghiệp về các ông chủ lớn, chủ bé kia.

- Mình nói cái gì đấy?

- Là tôi nói ở cái nhà này. Tôi chả hiểu thằng con anh, tiếng là tổng giám đốc nọ, tổng giám đốc kia, vậy mà cứ chờ tiền đầu tư của bố. Năm vừa rồi ông đưa cho nó bao nhiêu? Năm trăm triệu à? Vậy nó trả ông được đồng lãi nào chưa?

Túy quắc mắt nhìn vợ:

- Cô im mồm đi. Tôi đầu tư cho nó cũng là đầu tư cho nhà này. Mà đó không phải việc của cô. Đừng có nói lằng nhằng.

- Thế nào là lằng nhằng. Tôi nói không đúng hay sao. Nó giàu nứt đổ đổ vách nhưng có khi nào nghĩ đến ông không. Nó mua cho ông cái ô tô, cũng chạt chém hơn ba chục triệu, thậm chí nó ăn của ông từ giàn máy vi tính, từ chiếc ti vi; ngôi nhà mua cho ông ở trên thành phố, nó cũng ăn hơn hai trăm triệu... ông tưởng cha con ông giấu giếm nhau làm ăn, tôi mù chắt. Chẳng qua là tôi bất hạnh không có con... - Nói rồi Liễu oà lên khóc.

Thấy vợ Chẳng những không sợ mà còn lu loa, Túy phát hoảng:

- Thôi mà mình, tôi nói rồi, mấy hôm nữa, ta đi vào viện Từ Dũ, chỉ mất một chiếc “đờ-rim” là có con ngay thôi.

- Có con... “Nòng nọc” của ông làm gì có đuôi mà đòi có con.

- Mình chả hiểu khoa học bây giờ. Bệnh viện sẽ lọc, bắt hết những con không có đuôi vớt đi, còn thằng nào còn đuôi thì cho thụ tinh nhân tạo.

- Sao tôi tưởng thụ tinh nhân tạo là... là nhốt đàn bà vào phòng rồi cho một thằng... bịt mắt như “ninda” nó... thụ tinh.

Túy ôm lấy vợ, cười sáng sặc:

- Đúng là... đúng là đồ đàn bà không chịu đọc sách. Mình cứ chừa để đi, bất luận là con gái hay con trai, tôi cũng cho một nửa cơ nghiệp này.

Trong lúc hai vợ chồng nói chuyện thì người phục vụ tên là Bình lắng nghe và anh ta nhếch mép cười khó hiểu.

Một người từ bên ngoài hốt hải chạy vào, đó là Lê Văn Hà, người được giao điều hành toàn bộ các hoạt động của trang trại Thiên Sơn. Hà nói hấp tấp:

- Thừa anh, ao nuôi cá thịt không hiểu sao chết nhiều quá. Có những con trăm bảy tám ki lô cũng chết.

Cho mời nhân viên khuyến nông của huyện đến họ tìm hiểu xem sao? Bao giờ thì ông Giám đốc Sở Nông nghiệp đưa kỹ sư về cho ta? Hỏi ông ấy là nếu có được thì nhanh lên, còn không, chúng ta đi tìm người khác.

- Em hỏi hôm qua, ông ấy nói cậu ấy đang làm thủ tục xin thôi việc ở Hà Tây. Báo cáo anh, hôm qua, trong lúc anh đi về tỉnh họp thì Ban giám thị trại cải tạo có đến đặt vấn đề là họ muốn anh giúp đỡ cho trại.

- Giúp cái gì? xin tiền à?

Không, họ muốn cử một phạm nhân am hiểu làm kinh tế đến học tập cách sản xuất của trang trại ta để về áp dụng. Các anh ấy cũng muốn là sẽ hợp đồng với trang trại, bán toàn bộ nông sản cho trang trại.

Túy gật gù nhưng lại lơ đãng hỏi:

- Hay, hay lắm. Nhưng cậu có biết họ cử ai đến học không?

- Nghe nói là họ đưa ông Lê Minh, ngày xưa là Tổng giám đốc Minh Đức.

- Cậu gọi điện thoại trao đổi với anh Tỳ, Giám thị. Trang trại sẵn sàng hợp tác và truyền đạt kinh nghiệm trồng cây ăn quả, cây công nghiệp với đơn vị Nhưng việc cử ông Lê Minh đến, xin Ban giám thị xem xét. Đơn giản là vì tôi không thích thằng cha này. Ngày xưa, nó giàu có, mỗi khi gặp nhau ở tỉnh trong các cuộc họp, mặt nó cứ vác lên trời. Hắn cứ tưởng chỉ có hắn mới biết làm kinh tế, còn thiên hạ ngu cả đấy. Còn việc xây dựng nhà quán ủng hộ ở bệnh viện huyện làm đến đâu rồi?

-Cuối tháng này khánh thành. Tuy nhiên, cũng bị lạm phát hơn hai chục triệu. Em sẽ báo cáo anh riêng về khoản này.

Nếu hợp lý thì chi, đừng có bỏ vào túi cậu là được Tôi mà biết thì đừng có trách.

- Anh cứ tin ở em.

Chào anh chị Hà đi ra, Liễu cười khẩy:

- Anh biết chuyện thằng Hà mới xây nhà cho con vợ bé trên thành phố chưa. Nó không ăn cắp tiền nhà này, lấy đâu ra nhỉ?

- Tôi biết quá đi chứ. Nó cũng đã báo cáo, xin ý kiến tôi. Phải thông cảm với nhà nó, đang khát con trai. Mà này, sao mình để ý lắm chuyện thế. Biết lắm chóng già đấy.

- Vấn đề là nó lấy đâu ra tiền xây nhà. Hay là ông dúi cho nó?

- Mình hay nhỉ, tiền của tôi có phải là vô hên đâu Em định tuần tới đi Hà Nội vào mỹ viện sửa lại mi mắt và nâng gò má.

- Tốt, em càng đẹp, anh càng thích. Nghe nói có dịch vụ kéo chân cho dài ra, giá em chịu đau, kéo cho chân dài như bọn hoa hậu thì hay quá.

- Diên, em đã cao mét sáu, cao nữa để đi đấu bóng chuyền à.

Một chiếc xe con màu trắng đỏ bụi đường lao vào trang trại. Đó là xe của Minh “hói”. Dừng xe dưới chân đồi, Minh “hói” tay rút túi quần, lừng thững đi lên nhà của Túy, mắt thì nhâng nháo nhìn khu trang trại rồi lầm bầm: “Lão này quả là cao thủ võ lâm. Nằm ở cái xó này mà thò tay ra khắp nơi”.

Tâm và Kim đi chơi trên con đường ven hồ.

Tâm vui vẻ ra mặt vì cuối cùng bố anh cũng đã thuyết phục được Giám đốc cho anh tham gia chuyên án và thâm nhập vào trang trại Thiên Sơn.

- Anh được đi làm án lần này là cũng có công của bố em đấy.

- Bố em chứ không phải bố anh hả?

- Thì chưa cưới, gọi bố cứ ngược ngượng thế nào ấy. Mà hai cụ cũng lạ nhỉ, cứ coi con mình như là lính của các cụ ngày xưa. Nhà trai cũng ra lệnh phải cưới. Nhà gái cũng ra lệnh phải cưới.

- Thì anh cứ chống lệnh cũng được chứ sao?

- Em thì chả đại gì mà chống lại lệnh cả - Kim cười rinh rích. Tâm cũng bật cười, rồi anh nói tiếp:

- Mẹ thì có về lo.

- Có bà mẹ nào lại chẳng lo cho con đi xa.

- Hôm qua, cụ còn kiểm tra quần áo, rồi bắt mang cả kim chỉ đi. Cứ làm như bộ đội đi chiến trường ngày xưa ấy.

- Anh có sợ không?.

- Đã sợ thì chẳng nhận nhiệm vụ. Nhưng anh sợ nhất là phải lội ruộng, lội ao, đĩa nó bắm. Có lẽ mai anh phải về vùng quê nào đó lội ruộng vài ngày cho quen đi.

- Hèn thế, nếu bị đĩa bắm, nhổ tý nước bọt là nó rời ngay.

- Anh chuẩn bị hết chưa?

- Chuẩn bị xong rồi. Hôm qua lại còn phải mất cả buổi chiều để trả lời các câu hỏi của hai ông giáo trưởng Đại học Nông nghiệp. Hoa hết cả mắt. Anh Tường cẩn thận khủng khiếp. Ngồi nghe lại còn ghi chép rồi vạch ra bao nhiêu là tình huống.

- Có ai bảo vệ cho anh không?

- Không, nhưng đã lót ổ rồi. Chắc chỉ nửa tháng, chậm lắm là một tháng, anh về thôi.

Kim nói với vẻ buồn buồn:

- Em đọc thơ Đường, bài tiễn chồng đi xa có hai câu tuyệt hay:

“xin đem giọt lệ làm mưa nhỏ. Mai sớm bên đường níu bước anh”.

Tâm đạp xe đạp đến trang trại Thiên Sơn và mang theo thư giới thiệu của Giám đốc Sở Nông nghiệp và dưới cái tên mới là Lê Văn Tấn. Ông Túy đón anh niềm nở:

- Chào anh Tấn, chúng tôi mong quá. Được Giám đốc Sở giới thiệu thì nhất còn gì - Rồi Túy đổi giọng thân mật - Chú cố ở đây giúp anh. Cần gì, cứ bảo. Nếu phải làm cả phòng thí nghiệm, anh cũng làm. Tỉnh lại giao thêm cho anh bảy chục héc ta đất nữa. Không có kỹ sư giỏi thì chết.

Nói rồi Túy nhìn như xoáy vào Tâm.

Một ngày sau khi đến trang trại Thiên Sơn, Tâm đã phải bắt tay ngay vào công việc của một “kỹ sư nông nghiệp”, và theo như lời giới thiệu của ông Giám đốc Sở Nông nghiệp và Phát triển nông thôn thì anh là một “kỹ sư” không những giỏi về áp dụng công nghệ mới cho việc tăng năng suất giống cây trồng vật nuôi mà còn am hiểu công tác thú y, và rất thiện nghệ trong “triệt sản lợn, gà, chó, mèo”.

Ngay chiều hôm trước, Túy đã thử tài Tâm bằng cách nhờ anh triệt hộ cho... đàn gà sống gần chục con. Trước con mắt tò mò của mọi người, Tâm đã biểu diễn màn thiện gà hết sức thành công.

Không cần phải ai phụ giúp, không phải chỉ khâu, không phải thuốc sát trùng và chỉ bằng một lưỡi dao cạo râu, hai đoạn ống trúc nhỏ để luồn dây cắt, Tâm thiện hết đàn gà chỉ trong nửa giờ.

Nhìn Tâm túm cổ từng chú gà, một bàn chân đè giữ cánh, một bàn chân đè giữ chân gà, và rạch nhát dao chính xác vào dưới nách con gà, lật miếng da mỏng lên, lại rạch tiếp vào lớp thịt rồi dùng một mảnh nứa uốn cong để banh rộng vết mổ, anh luồn hai ống trúc vào và hai ngón tay kéo nhẹ đầu dây làm bằng cật tre... chỉ loáng cái, một hòn cà đã rơi ra và mấy giây sau, lại hòn nữa, vốc nước vào lòng bàn tay, Tâm vạch mở ổ vào mồm con gà... Thế là xong, Tâm thu dụng cụ, thả con gà ra ngay. Và thật kỳ lạ, những con gà được thiện lại chạy tung tăng như thể không có chuyện nó vừa bị mất một bộ phận quý giá nhất của giống đực. Thiện xong đàn gà, Tâm còn cao hứng bảo sẽ giúp trang trại thiện tất cả những loài động vật nào cần... thiện.

Nghe Tâm nói vậy, mọi người phá lên cười.

Túy hỏi Tâm là học thiện gà ở đâu mà tài thế, Tâm nói phét là khi học về thú y, có môn triệt sản động vật. Và sau này, khi cần tiền tiêu trong trường đại học, anh vẫn đi thiện gà, chó, lợn cho bà con quanh vùng. Thật ra, Tâm thạo trò này là từ hồi đang học Đại học Cảnh sát. Khi vào năm thứ ba, các anh phải đi thực tập và Tâm được phân công về Công an huyện Quảng Hà của Quảng Ninh. Anh được cử xuống xã và ở ngay tại nhà một gia đình người Hoa. ông cụ chủ nhà có nghề thiện gà không cần khâu giỏi nhất vùng và phiên chợ Quảng Hà nào ông cũng thiện cả trăm con gà. Thấy hay hay, Tâm xin ông dạy và ông cũng truyền nghề cho anh. Vốn là người khéo tay nên chỉ sau ba tháng thực tập tại xã, Tâm đã học hết nghề của ông.

Sáng sớm, sau khi ăn sáng bằng hai chiếc bánh mì chấm với đường, Tâm và một công nhân nữa xuống ao thả cá. Hai người dùng lưới quây một góc ao. Những con cá trắm cỏ, cá trôi, cá mè khá lớn nhảy loạn xạ trông rất vui mắt. Tâm dùng vợt bắt một con cá mè, anh xem kỹ rồi chỉ cho người công nhân kia thấy những vết đỏ trên vây cá và vây cá bị lở nhăm nhở:

- Cá bị nhiễm bệnh khá nặng. Bệnh này gọi là bệnh lở vây, chỉ vài ngày nữa, các vết đỏ này lan lên đến mang là cá chết. Căn bệnh này là do ao quá bẩn, đã lâu không được thay nước, không làm vệ sinh ao.

- Em ở đây hai năm rồi mà chưa thấy ai tát ao bao giờ.

Tâm lại chỉ về phía vườn bạch đàn trồng sát bờ ao:

- Lá bạch đàn có tinh dầu, rụng xuống ao sẽ làm thôi nước. Cậu gửi nước mà xem.

Anh công nhân vốc nước đưa lên mũi ngửi và nhăn mặt:

- Đúng là có mùi thum thum.

Ao bẩn như thế này, cá mè sẽ chết trước, sau đó là cá trắm và tiếp là cá trôi.

- Chữa bệnh này có khó không?

- Đơn giản thôi, nhưng với ao lớn như thế này, cũng phải mất thời gian. Phải tiến hành thay nước ngay, đánh bớt cá làm giảm mật độ cá trong ao, không cho cá ăn trong khoảng nửa tháng và bắt những con cá bị bệnh đi.

Anh công nhân vẫy tay ra hiệu cho hai công nhân nữa xuống giúp:

- Chúng mày chọn cá, con nào không bị đốm vàng, đốm đỏ thì thả ra, con nào có dấu như vậy, bắt hết, nấu cho lợn ăn.

- Ông diên à, cá to thế này, nấu cho lợn. Mang ra chợ, bán được tất.

Tâm cười:

- Đừng mang ra chợ bán, đội kiểm dịch động vật họ phát hiện được, họ tìm đến tận nơi phát sinh nguồn bệnh là họ bắt hủy hết đấy.

Rồi anh lại vốc bùn đưa lên mũi ngửi và lắc đầu Từ phía trên nhà, Túy và Hà đứng theo dõi Tâm đang xử lý ao cá.

- Anh ạ, em trông thằng Tấn này lạ lắm. Nó học nông nghiệp mà nom như công tử thành phố.
- Hôm qua chú mày xem nó thiến gà rồi chứ gì? Đúng là dân nông nghiệp chính cống. Mà chú kiểm tra về nó được những gì rồi?
- Hôm qua, em bí mật kiểm tra túi của nó. Chỉ có một ít sách nông nghiệp, chăn nuôi, có một quyển nhật ký, nhưng ghi không đều. Đọc quyển nhật ký ấy thì thấy nó là thằng cũng ghê đấy. Dám cãi nhau với cả Chủ tịch huyện về việc quy hoạch vùng canh tác huyện Hòa Trung. Nó chỉ mong làm giàu bằng nông nghiệp thôi.
- Thế thì loại này phải xem. Có ai lấy nông nghiệp để làm giàu bao giờ đâu. Muốn giàu thì phải làm nghề khác, chứ nghề nông, đủ ăn là may. Trồng lúa liệu lãi lờ là bao nhiêu. Trang trại như của mình, có đầu ra ổn định vậy mà mỗi năm chỉ lãi được không quá ba trăm triệu.
- Hôm qua đi kiểm tra vườn vải, nó đề nghị là phun thuốc sâu thực vật chứ không dùng hóa chất. Xem ra nó có vẻ tinh và có học lắm. Nó ăn cơm, hết nông dân. Mấy cái lá lộc vùng, vọng cách, vải ngon rau húng, cuộn lại chấm tương... Nó ăn thun thút, vẻ khoái chí.
- Chú dành thời gian, kiểm tra tận gốc gác nhà nó xem sao.
- Bố mẹ nó vào Nam đã lâu. Nhà có bốn anh chị em thì nó là thứ hai. Nó không chịu vào Nam sống là vì nó không muốn xa quê.

- Thế thì chưa đủ. Phải đến tận cơ quan cũ của nó. Mà này, đêm nay hàng về à?
- Vâng. Đi theo xe chở khung làm nhà sàn.
- Cho bóc gỗ xuống ban ngày. Không cần phải làm đêm vì dễ gây sự tò mò. Chú cho một người giám sát chặt chẽ thằng kỹ sư kia. Chúng ta chỉ tin được nó khi nào mà thấy an toàn.
- Vâng. Anh cứ yên tâm. Em cứ thằng Hiếu theo nó rồi. Chị nhà cũng tinh lắm, không rời mắt khỏi nó đâu.

Nghe Hà nhắc đến vợ, Túy thở dài:

- Hôm nay bà ấy đi đâu mà từ sáng tới giờ tôi không thấy?
- Thưa anh, em tưởng chị nói với anh rồi.
- Nói cái gì?
- Sáng nay, chị đi dự khai trương một cửa hàng chăm sóc sắc đẹp phụ nữ do công ty “bông... bông” gì đó của Hàn Quốc tài trợ. Có lẽ đến chiều mới về.
- Mày biết địa chỉ cửa hàng đó chứ gì?

Trên báo mới có quảng cáo.

- Mày cho hai thằng lên kiểm tra, xem bà ấy còn đi những đâu. Thật kín đáo đấy.
- Vâng.
- Bà ấy biết nhiều quá. Tao không hiểu sao, chuyện cấp tiền cho thằng Tiến kín thế mà bà ấy cũng biết. Suốt ngày hăm hực về chuyện đầu tư cho thằng Tiến. Mà bà ấy thì còn thiếu gì tiền đâu cơ chứ. Sài Gòn cũng có nhà, Hải Phòng, Hà Nội cũng có nhà. Mỗi năm chỉ lai vãng đến ngủ một vài đêm. Mày biết mỗi năm tao phải trả tiền điện nước cho mấy ngôi nhà bao nhiêu không?
- Hơn năm chục triệu, đó là chưa kể tiền công cho mấy người trông nhà.
- Theo em... anh nên cẩn thận. Em nghe bạn em ở Hà Nội nói rằng mỗi khi bà chị vào đấy, là lại thấy thằng người yêu cũ đến. Mà nghe nói đang có hội nghị khách hàng của Tổng công ty xây dựng, thế nào hẳn ta cũng về dự.

Túy quát, mắt nhìn Hà khiến anh ta cụt hứng, nhưng rồi ánh mắt hẳn lại dịu đi ngay:

- Tao giao việc ấy cho mày, nhưng trước khi định làm gì thì hỏi tao.
- Em nhớ ạ Nói rồi Túy đi chậm chậm về phía ao. Đúng lúc đó Tâm lội dưới ao lên. Anh chợt rùng mình khi thấy ở kheo chân có con đĩa to xù đang bám. Nhưng liếc thấy Túy và Hà đang chăm chú theo dõi mình, anh cố lấy bình tĩnh đi thẳng về phía hai người.

Tâm nói với Túy:

- Anh ạ, ao đã quá lâu ngày không tát vét. Lá cây rụng xuống nhiều, nhất là lá tre và lá bạch đàn. Cá thả mật độ quá dày. xử lý ao không khó. Chiều nay xin anh cho đặt máy bơm, hút hết hai phần ba nước trong ao ra và lấy nước ngoài ruộng thủy nông cho vào. Chỉ thay nước khoảng ba lần là cá khỏe ngay thôi. Nhưng đó chỉ là biện pháp tạm thời. Cuối năm, anh nên cho bắt cá, cải tạo lại ao rồi thả tiếp và quan trọng là phải xử lý vườn bạch đàn ven ao.
- Chú cứ lên kế hoạch và bàn trực tiếp với anh Hà. Tôi đồng ý mọi kế hoạch của chú.

Hà nhìn thấy con đĩa:

- Này, con đĩa bám ở khoeo chân của cậu kìa?

Tâm cúi xuống, nhỏ nước bọt vào tay, rồi thông thả gỡ con đĩa ra. Anh lại ném con đĩa xuống ao. Túy ngạc nhiên:

- Sao không giết nó đi?

- Đĩa là loại rất nhạy cảm với môi trường nước. Nó không sống được nếu nước quá bẩn. Ao còn đĩa là còn nuôi được cá.

Máu ở kheo chân rỉ rỉ chảy ra. Tâm lại bóp luôn tí đất rịt vào. Túy và Hà nhìn Tâm và qua cái nhìn đó, có thể thấy Tâm đã chiếm được một phần lòng tin của hai người.

Từ ngoài cổng, một chiếc xe U-oát rẽ vào trại.

Nhìn biển số xe, Tâm giật mình vì đó là xe của Trại cải tạo. Anh vội vàng chào Túy và Hà:

- Xin phép hai anh, em đi thay quần áo.

Nói xong, anh vội lui xuống dưới dãy nhà ngang dành cho công nhân.

Một công nhân của trang trại nhìn thấy chiếc xe và có hai cảnh sát vào gặp Túy, anh ta nói với Tâm về bức tức:

- Mang tiếng là một trại cải tạo lớn mà phải sử dụng mấy thằng tù làm cố vấn. Mà sao hôm nay không thấy thằng tù ấy nhỉ?

Tâm nhúm mày, hỏi:

- Sao lại dùng tù làm cố vấn?

- Chả là thế này. Trại số Bảy đang muốn mở rộng sản xuất, nhưng không biết trồng cây gì, nuôi con gì cho có hiệu quả kinh tế, thế là phải nhờ lão Lê Minh, bị án tù chung thân giúp cho. Lão ấy lại nói với trại là cho đến đây học tập kinh nghiệm. Cách đây mấy hôm đã đến rồi. Bàn bạc với ông Túy nhậu cả một ngày. Hai anh cảnh sát dẫn giải thì uống rượu vào, ngủ lã như chết. Nhưng không hiểu sao hôm nay lại chỉ có hai cảnh sát.

Tâm không hỏi gì thêm, nhưng rồi lại thấy hai cảnh sát và Túy, Hà lên xe đi.

Hôm nay, cửa hàng chăm sóc sắc đẹp cho phụ nữ mang tên "Đẹp", ở phố Hàng Bài (Hà Nội), được hãng mỹ phẩm nổi tiếng Hàn Quốc "De bon" tài trợ mới khai trương. Vì là ngày thứ hai đầu tuần nên khách hàng có vẻ vắng. Chủ cửa hàng vốn là một ca sĩ khá nổi tiếng trước có cửa hàng uốn tóc nay có tiền chuyển sang mở cửa hàng dịch vụ chăm sóc sắc đẹp. Liều là khách quen của chị, vì vậy khi khai trương, chị ta cho gửi giấy mời cho Liều.

Sau buổi lễ khai trương ngắn gọn đơn giản, nhưng khách hàng đặc biệt như Liều được một buổi chăm sóc miễn phí. Trong số hàng chục nhân viên của cửa hàng, Liều rất thân với Hồng cho nên cô yêu cầu được Hồng làm cho mình. Hồng là người cũng quê với Liều và dạt về Hà Nội sống từ lâu. Cô rất hiểu hoàn cảnh của Liều cho nên luôn tìm ra được những lời khuyên, những câu an ủi cho Liều mỗi khi cô có chuyện gì buồn. Mà thực sự thì Liều cũng chỉ còn mỗi Hồng là bạn và là người không bị Túy đê ý, theo dõi, cho nên có chuyện gì Liều cũng kể với Hồng.

Vừa bôi những loại kem dưỡng da đời mới lên khuôn mặt trái xoan đã bắt đầu xuất hiện những chấm da mồi rất mờ nhạt trên gò má của Liều, Hồng vừa thủ thỉ:

- Lâu lắm rồi em mới lại được gặp chị. Trông chị cứ như trẻ ra. Có lẽ vì chị có nước da đẹp quá. mà có nước da như chị, có vóc dáng như chị thì em đi thi "người đẹp thanh lịch ngay". Mà sao người như chị lại chịu ở nơi vùng sâu vùng xa thế

- Số phận nó đưa đẩy thì làm thế nào. Chị em mình như cánh bèo, như hạt mưa. "Thân em như hạt mưa sa Hạt rơi xuống giềng hạt ra ruộng lầy".

- Đây là ngày xưa, chứ bây giờ, cam chịu là khổ cả đời đây chị ạ. Hôm nay chị lên đây, có gặp anh Hoàn không?

Liều thần mặt nói băng quơ:

- Không biết hôm nay anh ấy họp mấy giờ mới xong. Máy di động cứ khoá.

- Chị ạ, em thấy chị cứ thôi quách cái lão Túy "đen" ấy đi. Em trông thấy lão mà cứ ghê ghê. Nói xin lỗi chị, loại như lão ấy, có các vàng em cũng chả thể nằm chung được một lúc.

- Thế em tưởng chị sung sướng à? Tiền nhiều đấy, nhưng sống như ở tù.

Chợt Liều nhòe dãi:

- Em lấy cho chị mảnh giấy. Cô gái mang tờ giấy lại, liều lấy bút viết: "Em chờ anh trưa nay ở chỗ cũ".

Liều đưa mảnh giấy cho cô gái:

- Em nhắn tin theo số máy này cho chị.

Cô gái lấy máy điện thoại di động của mình nhắn tin xong lại quay sang xoa mặt cho Liễu, và tiếp tục thủ thi:

- Ông ấy đòi với chị tử tế không?
- Tử tế, và quá tử tế. Tử tế đến mức mình phải sợ hãi.
- Hồi chị lấy ông ấy, em đã ghen rồi, mà em cũng không hiểu sao chị đâm đầu vào cái trang trại đó.
- Có những điều mà tự mình không tính toán nổi số phận cho mình. Nhưng thôi, đừng nói chuyện ấy. Chị bây giờ có muốn lương thiện cũng không được nữa rồi.
- Chị nói gì mà cứ như đọc truyện của Nam Cao ấy. Muốn lương thiện cũng không được? Loại như lão Túy thì mới nói như thế, còn chị, có gì mà quá lo thế. Nhưng em hỏi thật, chị có hận hấn không?
- Hận, hận lắm chứ. Cũng nhiều lúc chị đã nghĩ đến trả thù.

Liễu nói xong, ứa nước mắt.

Hồng xoa mặt cho Liễu nhưng trong lòng lại nghĩ về câu cô vừa nói. Lạ thế đấy, một người phụ nữ bị buộc phải làm Vợ người ta, căm thù thằng chồng đến xương tủy vậy mà vẫn nghĩ mưu, nghĩ kế chăm lo vun vén cho chồng. Hồng cũng đã vài lần đến chơi với Liễu ở trong trang trại và cô nhanh chóng nhận thấy Liễu đang sống với hai cuộc sống trong một con người. Nếu bàn chuyện về Túy, Liễu luôn tỏ thái độ coi thường, thậm chí coi khinh về một người đàn ông mà Liễu gọi là “thằng đực” “thằng ti tiện”, “lão già Tào Tháo”. Nhưng khi nói về chuyện làm ăn của Túy thì Liễu tỏ ý khâm phục thực sự và phải công nhận đó là người biết nhìn xa, dám làm và biết dùng người. Một điều lạ là Liễu tham gia vào công việc của Túy rất nhiệt tình và những sáng kiến mà cô đưa ra trong làm ăn thì lại được Túy rất nghe.

Trong khi Liễu đang sửa sang sắc đẹp thì bên kia đường ở một quán cà phê đối diện với cửa hàng chăm sóc sắc đẹp, Hà và một gã công nhân đang ngồi uống cà phê mắt nhìn chòng chọc vào cửa hàng.

Khi đồng hồ chỉ mười một giờ thì Liễu xuất hiện và nhìn quanh quất như thể muốn tìm ai.

Liễu vẫy một chiếc taxi và lên xe.

Trong quán cà phê, Hà vội vàng trả tiền và đi xe máy bám theo.

Chiếc taxi chạy ra phía ngoại ô và dừng lại trước một nhà nghỉ khá sang trọng. Liễu xuống xe, nhìn quanh với vẻ cảnh giác và vào chỗ lễ tân nói câu gì đó rồi lấy chìa khóa phòng. Hà dặn. tên đi cùng

- Mày sang bên kia đường chờ và kiểm cái gì mà ăn. Tao sẽ phục ở đây. Đợi hai thằng dễ bị bà ấy phát hiện.

Hà vào nhà nghỉ, hấn hỏi cô gái ở quầy lễ tân:

- Cho anh lấy một phòng, loại tử tế ấy.
 - Phòng ở đây, loại nào chả xịn. Anh lấy phòng 203 nhé. Có điều hòa, có đầu video, có sẵn băng để xem đấy.
 - Em gọi cho anh cô bạn được không, nằm một mình buồn lắm. Anh ở đến mai cơ. Đưa tiền trước nhé.
- Nói rồi Hà đưa cho cô gái hai tờ giấy bạc loại 100 ngàn đồng. Cô gái nhìn Hà từ đầu đến chân:
- Ông anh ơi, nếu ông anh có bồ hay kiếm được ở đâu thì bọn em không ngại, còn ở đây gọi ư? Không được đâu. Cảnh sát hình sự dạo này quét ác lắm. Không khéo lại can tội chặn dất, môi giới gái mại dâm thì đời ra cái lạt.
 - Thế... thế con bé lúc nãy vào đây một mình, chả bọn em gọi là gì.
 - Bậy nào, chị ấy là bồ của một ông giám đốc. Bao giờ đến đây cũng lấy phòng ở tầng ba.
 - Tầng ba thì có gì vui hơn?
 - Có hai phòng rộng, có phim hay.
 - Cho anh một phòng tầng ba vậy. Nếu lát nữa bạn anh đến có hỏi thì cho lên nhé.
 - Thôi được, anh lấy phòng 301.

Hà cầm chìa khóa đi lên phòng. Hấn nhìn tờ hướng dẫn sử dụng điện thoại và bấm sang phòng bên cạnh:

- Alô... alô?

Liễu cầm máy:

- Ai gọi tôi đây?

Hà hơi bịt mũi, nói giọng khác đi:

- Nhưng đây à? Sang phòng anh đi.
- Nhưng lựa nào, chỉ vớ vẩn!
- Xin lỗi, tôi nhầm máy.

Hà bỏ máy, rồi cười khoái chí. Hấn mở cửa sổ trông xuống đường rồi bật băng video ra xem và đó là phim Sex. Đang xem phim, bỗng có tiếng còi ô tô.

Hắn nhòm dậy, mở rèm nhìn xuống.

Một chiếc xe con khá sang trọng rẽ vào cổng nhà nghỉ rất nhanh, chứng tỏ người lái khá quen lối vào xe dừng, một thanh niên từ trong nhà nghỉ chạy ra. Người lái xe bước ra và ném chùm chìa khóa cho anh ta rồi nhanh nhẹn đi vào. Đó là một người còn khá trẻ, có vóc dáng đường bệ. Tay thanh niên nọ lái xe lùi vào phía trong rồi lấy chiếu che lên số xe và kính.

Hà hé cửa nhìn sang phòng bên và khi thấy người lái chiếc xe con gõ cửa vào phòng Liễu, hắn cười tinh quái rồi đóng cửa phòng lại và xuống nhà.

Mấy tháng rồi không gặp người yêu cũ, Liễu và anh chàng giám đốc quán lấy nhau mê mẩn:

- Liệu thằng chồng em có biết em đến đây không?
- Chắc chắn là lão ấy không biết. Nếu biết, mình chả gặp được nhau. Anh về họp bao lâu?
- Còn hai ngày nữa.
- Ngày mai lại đến nhé.
- Nếu thế thì tốt quá. Hay em về sống với anh đi.
- Đừng có nói đùa bời. Con vợ anh nghe nói là cảnh sát hình sự, em không muốn vào tù đâu. Hồ vò không sợ bằng lấy vợ công an. Anh sống thế nào?

- Cũng tạm ổn.
- Thế mà gã người ta về? Đúng là đồ giấu đầu hở đuôi.
- Anh chỉ yêu có mình em.
- Thôi, anh đang có sự nghiệp. Nhớ đến em thế này là tốt lắm rồi. Em cũng biết mình phải làm gì chứ. Nhiều lúc cứ nghĩ đến cuộc sống hiện tại, chỉ muốn chết cho rồi, nhưng cũng may là còn có anh.
- Anh cũng biết điều đó lắm, nhưng không sao liên lạc thường xuyên với em được.
- Em có cách rồi, không lâu nữa đâu.
- Cách gì?

- Em lập công ty trên Hà Nội và sẽ lên đó ở thường xuyên.
 - Thế em tưởng thằng chồng em là thằng ngốc chắc.
 - Hắn không ngốc nhưng em bảo được. Thôi, bây giờ đừng nói gì nữa.
- Tại phòng bên, Hà mỉm cười đắc ý rồi xuống nhà, hắn nói chuyện với cô nhân viên:
- Số anh đen rồi. Phải đi “tậu” một em về vậy

- Anh đến quán karaoke Mơ Huyền ở cuối đường, tại đây có mấy em trường múa hay lắm. Nhưng giá cả không dễ chịu đâu?

- Chất lượng là quan trọng, hàng nào tiền nấy. Có gì đâu.

Hà ra ngoài và vào quán bia bên kia đường.

Thằng đi cùng đang ngồi chờ ngủ gà ngủ gật. Thấy Hà, tên kia choàng tỉnh:

- Thế nào, bà ấy vào làm gì?
- Nghe đây, mày muốn kiếm tiền, thật nhiều tiền hay muốn bị tống cổ khỏi trang trại?
- Anh bảo gì, ai chả muốn kiếm nhiều tiền.
- Vậy thì hãy coi như không nhìn thấy gì, không biết gì. Chỉ được phép nói bà chị vào cửa hàng chăm sóc sắc đẹp. Nhớ chưa?
- Nhưng... nhưng em sợ ông

- Mày ngu lắm. Đành rằng tao với mày nhìn thấy bà chị vào nhà nghỉ, nhưng ai bắt được trai trên gái dưới, ai làm chứng cho chúng mình. Nếu lộ ra, thứ nhất là bà chị sẽ cho cả tao và mày biến ngay, thứ hai, là ông chủ cũng không muốn tin vợ mình đã có bồ bịch. Thì cứ để ông ấy sống với niềm tin đó. Chứ để ông ấy sụp đổ, không khéo tao với mày dính họa đấy.

- Bây giờ thì em hiểu rồi.

Hà lấy điện thoại di động gọi vào nhà nghỉ:

- Cho tôi nói chuyện với khách ở phòng 301.

Đầu dây đang kia vừa có tiếng “Alô, ai gọi đấy”, Hà nói ngay:

- Cho tôi nói chuyện với chị Liễu.

Làm gì có “Liều Đào” nào ở đây?

- Ông có muốn chim ọc xe của ông mang đi bán sắt vụn không thì bảo. Đưa máy cho chị ấy nhanh lên. Sau một lát im lặng, có tiếng ngáp ngừng của Liễu:

- Tôi nghe đây.

Hà nói thùng thảng:

- Em Hà đây.

- Chú Hà ư? Đang ở đâu thế - Liễu nói hốt hoảng.

Hà nghiêm giọng, nói rành rẽ:

- Bà chị này, ba giờ chiều chị phải có mặt ở nhà. Ai hỏi gì thì cứ nói là đi chăm sóc sắc đẹp, sau đó đi ăn trưa với hai đứa nhân viên của cửa hàng. Nhớ là nói ăn trưa ở quán Vị Hương. Món ngon nhất là cá giò hấp gừng... Dĩ nhiên là không nhìn thấy em... Chị cứ yên tâm đi.

Hà nói xong cúp máy rồi về trang trại. Túy đang ngồi uống rượu một mình, thấy Hà về, nét mặt tươi hẳn lên:

- Thế nào mày, có thấy bà ấy không?

Hà lắc đầu, mỗi mệ:

- Bà chị cầu kỳ lắm. Làm riêng cái mặt hết hai giờ. Bộ móng chân móng tay hết một giờ. Rồi lại kéo mấy con nhân viên ra quán Vị Hương ăn cá giò Cát Bà.

Túy thở phào nhẹ nhõm:

- Tao cũng nghe nói thằng kia có vợ mới, mà nó lại là cảnh sát hình sự, con vợ nó dữ lắm. Thôi, mày đi nghỉ, nhớ cử người theo thằng Tấn đấy. Nó vừa cam đoan với tao là vụ vải thiều năm nay, sẽ cho quả chín sớm hai chục ngày. Nếu được như vậy thì chỉ một vụ vải, mình cũng kiếm được dăm trăm triệu.

Hà lễ phép chào rồi đi ra. Thấy Túy vui vẻ, huýt sáo véo von, Hà mỉm cười và hiểu rằng hắn đã quyết định đúng khi bảo vệ cho Liễu.

Gần ba giờ chiều, Liễu về, nét mặt vẫn vương vẻ lo âu và má đỏ hồng vì hơi men. Túy đón vợ, đơn Chà chà, em đẹp ra nhiều đấy. Sao về muộn thế Liễu ngáp ngừng:

- Em chờ làm hơi lâu. Cửa hàng mới khai trương, đông quá. Làm xong em lại lòi con Đào và mấy đứa bạn nó đi ăn cơm.

Túy cười đắc ý:

- Ăn ở Vị Hương chứ gì?

Liễu run người:

- Sao... sao anh biết?

- Đoán mò thế thôi vì anh biết em thích ăn món cá giò hấp gừng, mà chỉ có quán đây là ngon. Bây giờ thì Liễu hiểu và thấy yên tâm hẳn.

Cô ta ôm lấy Túy, nũng nịu:

- Anh thấy cái mặt em có khá hơn không?

- Đẹp lắm.

- Mai em lại đi làm nữa nhé. Anh đi cùng em. Nước da của anh cũng nên làm mịn đi tí chút.

- Nếu thấy hiệu quả, em tiếp tục làm mấy buổi.

- Mai anh phải vào trại cải tạo họp bàn cùng Lê Minh.

- Hay anh cho đứa nào đi cùng em?

- Sao lại phải đi cùng?

- Cho vui và nếu có việc gì còn nhờ được.

- Chẳng cần. Anh mua cho em một chiếc điện thoại di động. Nếu phải đi xa, có gì gọi cho tiện. Mà này, em giúp anh để mắt tới thằng kỹ sư mới nhé.

Liễu gọi Tâm lên phòng làm việc và cô ta ngạc nhiên khi thấy Tâm đem theo một chiếc quần dài. Liễu hỏi:

- Anh thấy công việc ở đây thế nào?

- Thừa chị cũng rất hay ạ.

- Anh tính xem, nếu để vườn vải này ra quả sớm hai chục ngày thì cần phải đầu tư bao nhiêu. Còn khu ao cá thịt, anh làm sao kiếm được mười con cá trắm đen loại thật lớn... Tôi muốn mời mấy anh trên Hà Nội về câu. Cần bao nhiêu tiền, anh cứ đề xuất Ngày mai, anh Túy phải vào trại để duyệt kế hoạch sản xuất mới. Phải công nhận tay Lê Minh giỏi. Từ một thằng tù chung thân, bây giờ lại có giá, được giám thị tin cậy. Không hiểu hắn vẽ ra chương trình gì mà xem ra Ban giám thị có ủng hộ lắm.

Tâm lễ phép nói với Liễu:

- Em xin phép chị cho em ra ngoài phố huyện vá chiếc quần. Lúc này bị ngoắc dây thép gai, rách một miếng.

Nói rồi Tâm chia chiếc quần rách mông ra cho Liễu. Chị ta cười ngặt nghẽo:

- Anh kỹ sư ơi, thời buổi này còn ai vá quần nữa. Anh làm ơn vứt cái quần cũ ấy đi. Tôi mua tặng anh hai chiếc nữa.

- Dạ, em thấy nó còn dùng được. Hơn nữa, mặc đi làm ruộng cũng còn tốt chán.

Liễu lắc đầu ra ý chê Tâm rồi cao giọng:

- Thằng Hiếu đâu, mày lấy xe máy đưa cậu Tấn ra hiệu may nhà bà Tư “lùn”, bảo vá cho chiếc quần. Và may đo luôn cho cậu ấy hai chiếc nữa. Vải loại gì do cậu ấy chọn. Hiếu vội lấy xe máy chở Tâm ra cửa hàng may. Miên đang đo áo cho một cô gái thì thấy hai người vào, cô hơi giật mình.

- Các anh cần gì đây ạ?

Hiếu buông lời chọc ghẹo:

- Cô em mới về may ở đây à? Bà Tư ơi, sao lại để người đẹp về phố huyện thế này cho uống tuổi xanh.

- Đây Hiếu, cháu tao đây. Mày có dám làm cháu rể không thì chịu khó đến đây.

- Thừa u, con nhất trí ngay. Nhưng đành phải chờ con ly dị vợ đã.

- Thế thì đừng hòng nhé - Miên bĩu môi và liếc nhìn Tâm nhưng vẫn thấy anh đứng đưng như không.

- Cô em vá cho anh kỹ sư này chiếc quần và may cho anh ấy hai chiếc nữa. Có lẽ nên chọn vải ka ki mặc cho mát.

Miên đo cho cô gái xong, vẫn thấy Hiếu cứ đứng kè kè. Cô biết là Tâm đã đến đây chắc chắn có chuyện cần trao đổi rồi. Cô vào nhà gọi bà Tư ra rỉ tai, bà gọi với ra:

- Hiếu ơi, ra đằng sau giúp cô việc này với.

- Việc gì hả cô?

Mày khỏe, vẫn cho tao chiếc cối ra gốc cau.

- Chuyện vặt. Có người đẹp chứng kiến, bảo con ném ra sông con cũng ném.

Hiếu hăng hái giúp bà chuyển chiếc cối.

Trong lúc Miên đo may quần cho Tâm, anh nói:

- Báo cáo gấp. Trại cải tạo số Bảy cho Lê Minh đến học mô hình làm kinh tế. Ngày mai, trại cho Lê Minh vào Thiên Sơn để bàn kế hoạch. Nếu để Lê Minh đến trại, không khéo là lộ hết đấy

- Các ông trại số Bảy này liệu thật, cho phạm nhân án chung thân đi ra ngoài. Anh sống trong ấy ổn chứ?

- Cũng được.

- Làm thế nào mỗi ngày ra đây một lần. Em sợ lắm.

- Sợ cái gì, chúng nó chả sợ mình thì thôi.

Đúng lúc này, Hiếu đã quay lên:

- Đo xong chưa? Lúc nào may xong, cô em mang vào hộ nhé.

- Vâng, em cũng muốn vào thăm trang trại ông Túy. Anh dẫn em đi được không?

- Xin sẵn sàng. Trang trại đẹp như công viên.

- Chà, dắt tay nhau đi dưới vườn vải thì thôi rồi... “Lượm ơi”.

- Chỉ được cái khéo mồm. Không khéo về nhà, vợ ho một tiếng cũng rúm người rồi - Miên đùa lại.

Trong phòng họp của Giám đốc. Có Giám đốc Trần Phúc, Tường, Thành, Lưu, Đức và Vũ Văn Đắc Thượng tá Hoan. Tường báo cáo:

- Thực hiện kế hoạch của Giám đốc, chúng tôi đã đưa đồng chí Tâm vào trang trại Thiên Sơn.

- Mấy ngày vừa qua, cậu ấy vào vai rất tốt. Tuy nhiên, Túy đã giao cho một người tên Hiếu bám sát Tâm. Điều đáng lo ngại là Hiếu vốn học Trung cấp kỹ thuật Nông nghiệp nên khá am hiểu về cây trồng và hay đặt ra những câu hỏi như để dò hỏi.

Đồng chí Miên vừa báo về là Tâm cho biết Trại cải tạo số Bảy đã cho Lê Minh vào trang trại Thiên Sơn để học tập kinh nghiệm chăn nuôi, trồng trọt.

Tâm đề nghị cần có biện pháp không để Lê Minh vào Thiên Sơn và cũng không cho cán bộ của trại cải tạo vào trang trại. Trại còn mời Túy vào để bàn kế hoạch hợp tác sản xuất.

- Việc này thì đơn giản - Trần Phúc nói và nhắc máy điện thoại bấm số - Alô, Trại cải tạo số Bảy đấy à? Tôi Trần Phúc đây. Tại sao các đồng chí cho phạm nhân bị án tù chung thân ra ngoài hả?

Không biết đầu dây bên kia Giám thị nói gì nhưng chỉ thấy Trần Phúc nghiêm mặt:

- Đồng chí cứ nói tiếp đi... Không, việc đó là sai nguyên tắc. Rất sai. Tuyệt đối không được cho Lê Minh ra khỏi trại. Đây là mệnh lệnh. Tôi yêu cầu chấp hành nghiêm. Thật nghiêm... Nếu cần thiết, cứ mời ông Túy vào trại và đề nghị ông ấy hợp tác làm án. Còn riêng đồng chí, sáng mai vào Công an tỉnh gặp tôi.

Giám đốc buồng máy, thở dài:

- Từ hôm đưa cậu Tâm vào, không đêm nào tôi ngủ yên giấc. Lo lắm các đồng chí ạ. Đồng chí Tường tìm thêm biện pháp bảo vệ cho Tâm. Thú thực là nếu không có cả hai bác đồng ý, tôi sẽ không quyết. Đây các cậu chú ý thông tin này:

Chính Lê Minh đề nghị Ban giám thị cho đi học tập kinh nghiệm trồng vải trên đất đồi ở trang trại Thiên Sơn. Trại đã cho đi một ngày và trong ngày đó Lê Minh đã ăn cơm riêng với Túy.

Tường tiếp tục báo cáo:

- Có hai cảnh sát đi kèm nhưng họ đã uống rượu quá say.

- Thật chẳng ra sao cả. Mắt cảnh giác đến thế là cùng.

- Báo cáo Giám đốc, ngay sau khi cô Miên báo về, chúng tôi đã xác minh và được biết ông Túy và Lê Minh ngày xưa có quen biết nhau. Trong thời kỳ Minh Đức còn hưng thịnh, đã nhiều lần Túy đến Công ty Ngọc Thảo I, tuy nhiên, hẳn thường xuất hiện rất bí mật nên công ty không mấy người biết.

- Vậy là có tình huống mới xảy ra đây -. Giám đốc trầm ngâm - Như vậy là rất có khả năng giữa hai tên đang có mối liên hệ nào đó. Làm thế nào để biết chúng đã gặp nhau bàn điều gì. Cần phải cho Túy và Lê Minh thường xuyên gặp nhau, có như vậy mới dễ tìm hiểu được ý đồ thực của chúng.

Đồng chí Tường và Đắc hãy tính kỹ các biện pháp nghiệp vụ cần thiết. Sáng mai, tôi sẽ giao nhiệm vụ cho Giám thị trại giam.

Thượng tá Hoan đứng dậy:

- Báo cáo các đồng chí, mấy tháng vừa qua, giá hêrôin và giá thuốc lắc đã sụt giảm mạnh, như vậy chúng tôi vẫn đang có những đường dây buôn bán nào đó tiếp tục đưa hàng về với khối lượng lớn. Cơ sở của chúng tôi ở ngoại biên cho biết, hàng vẫn đi từ Nghệ An qua cửa khẩu Nậm Cắn và tập kết ở tỉnh ta. Như vậy, tôi đề nghị các đồng chí tập trung vào ba nhân vật: Lê Minh - Túy - Cheng.

- Chúng tôi đã nghĩ đến điều này, vì vậy mới quyết tâm cho trình sát thâm nhập trang trại Thiên Sơn. Chúng tôi hy vọng rằng chỉ khoảng một hoặc hai tuần tới, chúng ta có thể thấy được sự thật của Thiên Sơn.

Giám đốc bồng tỏ ra sốt ruột:

- Việc truy bắt Chu và Phụng “vải” đến đâu rồi? Các cậu nên kể lại câu chuyện đó cho phóng viên báo Công an nhân dân họ viết trình sát kể chuyện. Trong công an chúng ta, khối anh vẫn nghĩ bọn tội phạm bây giờ nó ngây thơ và không hiểu gì về nghiệp vụ công an. Thực ra công tác nghiệp vụ công an bây giờ chả có gì bí mật được và bọn tội phạm không biết. Chỉ có điều là chúng không biết được ta sẽ làm vào lúc nào, cách nào.

Phim ảnh, truyện trình thám của nước ngoài tràn ngập đã dạy chúng những thủ đoạn để qua mắt công an.

- Báo cáo Giám đốc, đã có người cho trình sát biết là Phụng và Chu đã đi Hải Phòng. Chúng tôi cũng đã nhờ Cảnh sát Hình sự Hải Phòng giúp đỡ.

- Nếu chúng xuống Hải Phòng, chắc chắn hình sự Hải Phòng sẽ tóm được, chỉ mong chúng đừng đi nơi khác. Như vậy tôi có thể yên tâm về việc này. Còn việc nữa, tôi nhắc các đồng chí hết sức cảnh giác với các nhà báo. Việc để lộ ra vụ ngừng thi hành án tử hình tên Tám khiến công việc của chúng ta chậm lại rất nhiều. Hoá ra người cung cấp tin cho phóng viên lại là ông Phó chánh án. Hôm nọ, báo cáo của Tỉnh ủy về tình trạng mất đoàn kết nội bộ của Huyện ủy Hà Trung gửi Ban Bí thư, đóng dấu tuyệt mật hẳn hoi, vậy mà phóng viên báo Thanh Niên của tỉnh ta cũng có được; thậm chí báo Pháp luật và cuộc sống cũng lấy được báo cáo của Ban Nội chính tỉnh về vụ tham ô ở Văn phòng ủy ban. Lãnh đạo Bộ Công an mới có chỉ thị về giữ bí mật công tác và việc cung cấp tài liệu cho báo chí. Các đồng chí phải quán triệt thật kỹ cho cán bộ chiến sĩ. Người ta có câu tránh xa con trâu ba bước, tránh xa thằng say mười bước và tránh xa nhà báo ba mươi bước không phải là không có lý.

Tường có điện thoại di động. Anh nhìn màn hình, thấy số rất lạ nên xin phép ra ngoài:

- Alô, tôi Tường xin nghe.

- Anh Tường ạ, em là Hòa... Hòa “đen”, con rể ông Tiên đây.

- A, Hòa hả. Trốn kỹ quá nhỉ? Đang gọi điện từ Trung Quốc về phải không?

- Vâng, em đang ở Đông Hưng. Em muốn về Việt Nam, các anh xử em thế nào cũng được. Sống lang bạt như con chó hoang, nhục lắm rồi, vào tù còn sướng hơn, còn có ngày được về nhà. Nhưng em muốn... em muốn xin được lập công chuộc tội.

Tường mím môi suy nghĩ rồi anh quả quyết:

- Tôi tin là cậu nói thật. Tôi sẵn sàng gặp cậu bất cứ lúc nào và ở đâu... Và tôi cũng hứa với cậu rằng, có thể cuộc gặp giữa hai chúng ta không đi đến kết quả nào thì tôi vẫn để cho cậu trốn tiếp tục, nếu như cậu không muốn đầu thú. Chúng tôi sẽ bắt sau.

- Em không muốn trốn nữa. Em muốn trước khi đầu thú, em được lập công chuộc tội.

- Thế thì rất tốt. Mà này, con gái cậu vừa được giải thưởng thi Tiếng hát nhi đồng đấy.

Gớm, nó biểu diễn trên truyền hình, mới có sáu tuổi mà mắt mũi cứ như diễn viên chuyên nghiệp.

- Thôi, về với con đi. - Tường mới nói đến vậy, đầu dây bên kia có.

tiếng khóc oà.

Túy lại vào trại giam bàn bạc với Lê Minh về kế hoạch sản xuất mới của trại. Lê Minh vẫn mặc bộ quần áo tù, nhưng nét mặt xem ra đầy tự tin và vẫn vẻ cao ngạo như ngày xưa. Tham gia bàn kế hoạch còn có ba cán bộ công an của trại. Họ trải tám bản đồ quy hoạch các khu vực sản xuất của trại ra bàn. Túy nói trước:

- Tôi đã nghiên cứu rất kỹ kế hoạch sản xuất của Trại giam do anh Lê Minh chuẩn bị - Lê Minh giờ tay ngắt lời:

- Xin ông đừng nói là do tôi chuẩn bị. Tôi chỉ là người thực hiện ý tưởng của Ban giám thị thôi.

- Vâng, cứ coi đó là một công trình tập thể. Kế hoạch đã được chuẩn bị rất kỹ và có tính toán hết sức chi li về khả năng tiêu thụ nông sản. Tôi xin đề xuất Ban giám thị thế này: Công ty Thiên Sơn chúng tôi sẽ ký hợp đồng mua toàn bộ các loại hoa quả của Trại như dưa, đu đủ, cam, toàn bộ tinh dầu bạc hà mà Trại sản xuất được. Chúng tôi sẽ chuyển trước cho Ban giám thị hai trăm triệu, coi như vốn đầu tư ban đầu. Sau này trừ, nợ dần.

Riêng về chăn nuôi, tôi đề nghị nên thay đổi kế hoạch nuôi lợn lấy thịt. Chúng ta nên nuôi lợn sữa xuất khẩu. Loại thực phẩm này đang có sức tiêu thụ rất mạnh. Đồng chí Phó giám thị cười rất tươi:

- Cám ơn anh Túy. Tôi không ngờ mọi việc lại thuận lợi đến như vậy. Riêng về ý anh định ứng trước tiền, chúng tôi phải xin ý kiến Ban giám đốc đã.

Nếu gọi là “ứng trước”, thì Ban giám đốc không bao giờ đồng ý. Nhưng nếu coi đây là sự đầu tư của nhà tiêu thụ đối với cơ sở sản xuất thì chả có vấn đề gì. Hiện nay, các nhà máy nông sản vẫn phải đầu tư cho nông dân đấy thôi.

- Tôi có đề nghị thế này, các anh nghiên cứu: việc trồng cây ăn quả có lợi ích kinh tế cao, đòi hỏi chăm sóc rất bài bản và tuân thủ nghiêm ngặt các quy trình kỹ thuật. Chính vì vậy, tôi muốn ngay từ khi đào hố trồng cây, tôi cử một kỹ sư nông nghiệp đến giúp trại. Anh ta sẽ giúp cho ông Lê Minh có thêm những kiến thức nông nghiệp.

- Thế thì tốt quá - Anh Phó giám thị xoa tay.

- Chúng ta còn bàn nhiều việc, có lẽ cho phép tôi gọi anh kỹ sư ấy đến luôn.

- Không có vấn đề gì. Đúng là phải có kỹ sư. Họ có học vấn hơn.

Túy dùng ngay điện thoại của Trại gọi về cho Hà:

- Anh Hà à, anh đưa ngay cậu kỹ sư mới về đến trại cải tạo nhé... Sao, cậu ấy chỉ huy phun phân vi sinh lên lá à? Thôi, dừng lại, đưa đến đây ngay.

Túy quay ra nói với mọi người:

- Hay thật, ngày xưa bón phân thì cứ đổ xuống đất. Bây giờ lại phun lên lá. Khoa học mới phát triển như vũ bão, nếu không theo kịp thì chả bao giờ khá lên được.

Tâm đang chỉ huy ba công nhân phun thuốc kích thích ra hoa và phân vi sinh lên lá cho những cây vải thiều thì Hiếu chạy tới:

- Anh ơi, ông Túy bảo anh đến ngay Trại cải tạo số 7 để bàn việc với Ban giám thị.

- Cái gì - Tâm sững người, ngạc nhiên. Anh biết hơn ai hết nếu bây giờ phải đến trại thì lộ hết cả. Sau một thoáng lúng túng, Tâm nói:

- Anh gọi điện báo lại với ông, đang dở việc thế này, không thể dừng được. Chậm là hỏng hết vụ vải này đấy.

- Tôi không biết, lệnh là phải đi ngay. Anh Hà sẽ đưa anh đi bằng ô tô.

Từ đây đến trại bao nhiêu cây số nhỉ?

- Gần ba chục cây, nhưng nhiều đoạn khó đi. Chạy nhanh phải hết năm chục phút.

Tâm tặc lưỡi lẩm bẩm: “Đành phải tùy cơ ứng biến thôi”. Anh đi về thay quần áo và cố ý chậm chạp để kéo dài thời gian. Hà ngồi trong chiếc xe Toyota loại xe tải nhẹ thò đầu ra giục:

- Nhanh lên. Không phải thay quần áo.

Hà cầm lái. xe chạy đến phố huyện, Tâm vội Anh dừng lại hiệu may nhà bà Tư “lùn” cho tôi mấy phút. Tôi phải thay cái quần. Ai lại mặc quần rách đầu gối vào gặp công an. Họ cho là mình coi thường.

Hà dừng xe ngay cửa hiệu may. Tâm nhảy xuống vào nhà:

- Cô Miên đâu hả bác? - Anh hỏi bà Tư.

- Nó đi chợ rồi, lát nữa mới về. Quần của anh may xong rồi. Có lấy ngay không?

Tâm rụng rời chân tay. Anh thoáng nhìn thấy chiếc điện thoại loại kéo dài, liền đưa cho bà năm ngàn và bảo:

- Cho cháu gọi điện thoại cho thằng bạn trên tỉnh.

Rồi Tâm cầm quần chạy ra giờ cho Hà xem, và ra hiệu cho hắn là anh vào buồng đổi quần.

Vừa thay quần, Tâm vừa gọi điện thoại cho Tường:

- Anh Tường, gay rồi. Lão Túy bắt em phải vào Trại cải tạo số Bảy để cùng Lê Minh kiểm tra dự án sản xuất... Thằng Hà đưa đi... Biển số xe là 30 - 79. Xe Toyota loại “bích-cốp” màu chì.

- Cậu yên tâm đi. Chiếc xe đó không thể đến cách trại giam mười cây số - Tường nói như để cho Tâm yên lòng.

Xe vừa ra khỏi phố huyện được ba cây số thì bị một tốp cảnh sát giao thông chặn lại kiểm tra bằng lái xe và giấy tờ xe.

Hà không có bằng lái. Hắn rút túi lấy tiền ra dúi cho anh cảnh sát giao thông:

- Anh thông cảm, em làm ở trang trại Thiên Sơn, lính ông Túy, các anh lạ gì. Em có việc phải vào Trại Bảy gấp, lái xe lại ốm nên đành phải nhờ Anh cầm lái tý chút ăn trưa. Chiều em xin gặp anh sau.- Nói rồi Hà dúi vào tay anh cảnh sát tờ giấy bạc 100.000Đ

- Anh cất đi. Dừng để tôi lập biên bản về tội hối lộ - Anh thượng úy quắc mắt và nói - Các đồng chí lập biên bản, thu giữ giấy tờ xe.

Ba cảnh sát giao thông lập biên bản rất cẩn thận và cứ như thái độ của họ thì rõ ràng là họ muốn kéo dài thời gian. Hà bực tức, lẩm bẩm:

- Hôm nay sao lại dờ chừng thế không biết. Để rồi bỏ mày cho biết tay.

- Anh kia, nói ai dờ chừng. Anh là bố của ai ở đây Anh thượng úy quát - Lái xe đã không có bằng, chạy quá tốc độ, định hối lộ cảnh sát, lại còn có thái độ hỗn xược. Đã thế, các đồng chí đưa cả người và xe về phòng cảnh sát giao thông.

- Thôi thôi, em xin các anh. Em nhớ mồm...

Trong lúc đó, Tâm ngồi nép vào thành xe và chụp mũ xuống cổ không để cho ai nhận ra. Thi thoảng anh lại cười vì biết màn kịch này chắc là Tường đạo diễn.

Cuối cùng thì sau khi lên lớp cho Hà một bài về luật giao thông, các cảnh sát cũng cho Hà lái xe đi, nhưng mất toi gần hai chục phút.

Xe của Hà vừa đi, anh thượng úy gọi bộ đàm:

Báo cáo anh, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Vừa lái xe, Hà vừa căn nhắc:

- Thế này là lại bị chửi cho mất mặt đây. Sao hôm nay số mình đen thế nhỉ.

Tâm không nói gì, nhưng thấy Hà chạy ẩu quá, anh cũng chột dạ. Là người biết lái xe, lại còn lái giỏi nữa là đằng khác, Tâm cứ giở chân phải, tựa như mình đang điều khiển phanh.

Xe chạy được khoảng hai chục cây số thì trên con đường độc đạo chạy ven sườn đồi dẫn vào trại có hai chiếc xe tải to dùng gần như đầu đầu vào nhau. Hai gã lái xe trèo lên nóc xe. Một tay thì nằm vắt chân chữ ngũ đọc sách. Một tay thì lấy bếp ga ra đun nước pha chè. Lại có một tốp mấy tay nữa xúm vào đánh tã lã, họ dừng dừng như không. Những người đi xe máy chửi um lên khi phải xuống xe và dắt một cách khó khăn qua hai chiếc xe.

Thấy cảnh đấy, Hà vội năn nỉ:

- Các anh nhường nhau một tí. Em có việc vào trại giam gấp.

- Gấp, thế để bọn này không gấp đấy. ông sang mà bảo thằng đang đun nước pha chè. xe tôi đang chở hàng nặng, không lùi được. Nó chỉ cần lui hai trăm mét là xong ngay thôi - Tay lái xe đang đọc sách chỉ sang tay lái xe đang đun nước.

Hà lại sang nói với tay lái xe kia. Gã không thèm trả lời mà cao giọng:

- Này, ông bạn, ông bảo xe ông nặng, thế xe tôi chở lông gà đấy à? Ông chịu khó lùi đi năm chục mét là xong ngay. Bằng không, chúng ta cư xử với nhau cho có văn hóa. ông đọc sách gì vậy?

- Thép đã tôi thế đấy. Tái bản lần thứ hai mươi lăm.

- Hay quá. Tôi nấu cơm ăn, ông đọc xong, cho tôi mượn nhé. Đọc quyển sách ấy là nên người đấy - Nói rồi hắt ngấn nga - Đời người chỉ sống có một lần...

Hà lúng túng không biết làm cách nào, bỗng hắt nổi khùng:

- Các ông có đẹp không thì bảo. Tôi gọi cảnh sát giao thông đây.

Một lái xe cười sảng sặc:

~ Này, ông chạy bộ đi gọi được à. Quay lại mà xem. Lui đi đâu bây giờ.

Hà ngoái lại, hóa ra lại có đến chục chiếc công nông đầu ngang ườn tới.

Tường và hai trinh sát nửa trong vai người chạy xe ôm len lỏi đi tới. Đến ngang xe, Tường ngó vào nhìn Tâm và nháy mắt ra hiệu. Tâm bảo

- Hay là em đi xe ôm vào trại. Để ông chờ lâu, không được.

- Phải đấy, chú đi xe ôm vào, nói lại với ông. Tao ở đây, thi gan với chúng nó vậy. Nói với Ban giám thị gọi điện cho cảnh sát giao thông đến giải tỏa.

Tâm chỉ chờ có thể, anh nhảy ra khỏi xe và bảo Tường:

- Ông anh chở em vào Trại giam số Bảy với.

- Lên xe đi. Hai chục ngàn.

Hà vội đuổi theo dúi tiền cho Tâm:

- Tiền đây này.

Tường chở Tâm đi. Qua khúc ngoặt, Tâm cười ngặt nghẽo:

- Hú vía. Làm sao mà anh bày ra trò này nhanh thế Thế cậu không nhận ra hai tay lái xe à. Lính lái xe chở quân của phòng cảnh sát bảo vệ. Cậu gọi điện, tôi cũng sợ quá. Liên gọi báo cáo Giám đốc rồi mượn được hai chiếc ô tô tải ngoài bến xe.

Chiếc xe ôm phía sau cũng vượt lên. Hóa ra đó là Lưu và Thành. Họ cho xe chạy vào một cánh rừng bạch đàn.

Trong Trại giam số Bảy, chờ mãi không thấy Tâm, anh Phó giám thị bảo:

- Ta giải lao vậy. Anh Lê Minh và anh Túy cứ bàn thêm với nhau. Lát nữa ta tiếp tục.

- Cám ơn Ban - Lê Minh lễ phép - Xin phép Ban cho chúng tôi ra ngoài vườn hoa được không - Có gì mà không được. Chỉ đừng có ra khỏi trại mà thôi.

- Chúng tôi không dám - Túy cười.

Hai người đi sổng đôi ngay ở vườn hoa trước nhà Ban giám thị.

Lê Minh:

- Đạo này hàng về thế nào?

- Mấy tháng trước tạm ngừng, nhưng từ hôm gặp anh, chúng em lại cho tiếp tục.

- Thăng Tám và thằng công an khai thế nào?

Thăng Tám khai ra tay công an đó và nó đã bị cảnh sát điều tra của Bộ bắt rồi. Bọn hải quan và biên phòng cũng bị bắt năm xưa. Tuy nhiên, chúng lại là nhánh khác. Em đã kiểm tra kỹ, chưa có dấu hiệu bị lộ.

- Có ba việc chú phải làm ngay. Thứ nhất, bảo thằng Tiến, tìm mọi cách cho tay Giám đốc Trần Phúc đi chỗ khác và cả thằng Tường. Thằng này cực kỳ nguy hiểm. Cần phải tung ra bao nhiêu tiền cũng đừng tiếc. Thứ hai là loại đi tất cả những thằng không đủ tin cậy, mắt xích nào thấy yếu, phải thay, phải chặt. Thứ ba là ký sớm hợp đồng xuất khẩu hoa quả cho Công ty Phát Lộc. Có như vậy mới đưa hàng đi an toàn được. Ai giữ liên lạc với ông Cheng:

- Thằng Tiến nhà em. Nhưng nó liên lạc qua mạng.

- Nhớ nhắc nó phải thay mặt khẩu hàng ngày.

- Thằng Tiến mà gài mặt khẩu thì đến Bộ Công an cũng đừng hòng tìm ra.

- Tôi biết con anh giỏi vì tính. Nhưng anh không biết công an cũng tuyển những người giỏi tin học ư? Không được phép chủ quan.

- Anh nên giữ thái độ bình thường đối với Ban giám thị. Đừng nhiệt tình quá. Khi nào dự án này bắt đầu thực hiện, anh nên lấy cớ không hợp tác với tôi nữa. Hoặc giữ khoảng cách càng xa càng tốt. Nhưng phải tìm cho tôi một người tin cậy để giao việc.

- Em hiểu ạ.

- Số tiền tôi gửi chú, vẫn còn đấy chứ?

- Dạ còn nguyên. Em đã cho vào hũ sành chôn sâu hơn hai mét.

- Tôi cho phép chú sử dụng một nửa số đó. Chú phải làm thế nào để tôi không ở trại này quá mười năm. Chú đầu tư cho thằng Tiễn bao nhiêu rồi?
- Khoảng hơn mười tỉ. Trong đó riêng của anh đã là bốn tỉ rưỡi.
- Bảo nó làm thế nào tầy càng nhanh càng tốt Nếu cần thì phối hợp cùng ông Cheng.
- Em hiểu. Anh cứ yên tâm. Em cũng nói với Ban giám thị rồi. Từ tháng tới, mỗi tháng cho anh ra nhà Hạnh Phúc hai lần.
- Kể cũng hay đấy. Nhưng vợ tôi mất khả năng ấy từ lâu rồi.
- Em biết, nhưng sẽ có người thay thế chị ấy.
- Anh đừng ngại.

- Chú làm thế nào cho kín thì làm. Nhưng nhớ là phải giải quyết thằng cha giám đốc và thằng Tường sớm ngày nào hay ngày ấy.

Họ quay vào nhà. Thấy kim đồng hồ đã chỉ 11 giờ, Túy nói:

- Có lẽ tay kỹ sư gấp trục trục gì đó nên đến muộn. Thôi xin phép các anh, tôi về. Tuần sau, chúng ta ký hợp đồng cũng không muộn.
- Cũng được - Anh phó giám thị nói - Chúng tôi cũng cần có thời gian xin ý kiến chỉ đạo của Giám đốc. Tường và Hạnh cùng con gái ăn cơm ở nhà.

Hạnh hỏi:

- Công việc của anh dạo này thế nào?
- Nói chung là nhàn. Không có trọng án. Còn mấy vụ án tham ô, tham nhũng thì cũng không có gì phức tạp.
- Vụ thằng Tám khai ra đường dây ma túy, anh có phải điều tra lại không?
- Cục Cảnh sát Điều tra của Tổng cục Cảnh sát làm. Chả hiểu kết quả đến đâu rồi. Hạnh cười nhạt:
- Lấy chồng công an, cứ phải nghe nói dối. Chẳng biết thật giả thế nào.
- Sao em nói thế?

- Anh đang là Phó ban Thường trực của Chuyên án M-12, có đúng không?

Tường tròn mắt:

- Cái gì, em biết cả như vậy sao?
- Vâng, em còn biết là các anh đang tập trung vào ai? Nhưng tay Quả chết rồi, xem ra cũng không dễ đâu. Còn chỗ Thiên Sơn, nếu anh muốn chấm dứt sự nghiệp thậm chí chấm dứt cuộc đời thì hãy lao vào.

Tường hoảng hốt thực sự:

- Anh xin em... Hãy nói cho anh biết làm sao mà có được những thông tin ấy.
- Đang có người muốn Giám đốc Trần Phúc phải rời khỏi ghế Giám đốc Công an tỉnh, và anh cũng phải đi. Chỉ vài ngày nữa thôi, sẽ có đơn gửi tố cáo Giám đốc thiếu trách nhiệm, để nội bộ nát bét gửi về tận Trung ương. Báo chí cũng chuẩn bị “đánh” Trần Phúc. Và dĩ nhiên, họ lôi anh vào cuộc. Việc anh không cho thi hành án tử hình tên Tám là cái cớ...
- Điều này thì quả là lạ. Em có biết ai đứng sau trò này không?
- Cô thư ký mới của Cheng mới cho hay. Cô ta đọc trên thư điện tử của ai đó gửi cho Cheng. Trong bức thư mới nhất, kẻ đó còn nói đến việc phải sử dụng biện pháp mạnh đối với anh. Anh phải cực kỳ thận trọng mới được.

Tường lặng đi suy nghĩ. Hạnh nói tiếp:

- Em cũng đã làm đơn xin thôi việc chỗ ông Cheng. Em sẽ về làm Công ty Tường An của anh. Anh đồng ý chứ?
- Anh cũng muốn như vậy.

Có chuông điện thoại di động của Tường:

- Anh Tường ạ, em là Hòa “đen” đây. Em chờ anh ở quán cà phê Trung Nguyên cuối phố Trần Hưng Đạo.

- Được rồi, tôi đến ngay.

Tường phóng xe máy đến quán cà phê Trung Nguyên và không khó khăn lắm, anh thấy Hòa “đen” đang ngồi một mình trong một góc khá kín đáo.

- Trông cậu gầy đi nhiều.

- Anh bảo suốt nửa năm trời dặt dẹo ở Đông Hưng, rồi Bằng Tường. Thỉnh thoảng lên về Móng Cái, gọi vợ đến hỏi thăm chút tình hình rồi lại trốn.

- Đã về gặp vợ con chưa?

- Chưa ạ. Em định xong đây thì xin anh cho về.

- Tôi đã hứa và sẽ giữ lời.

Hai người ngồi nói chuyện, nhưng họ không ngờ đã bị một cặp trai gái bàn bên đề ý. Đó là nhà báo Vọng nay đã chuyển sang làm đại diện cho một tờ báo của Trung ương đóng trên địa bàn tỉnh.

Vọng nghiêng đầu vừa là để tránh không cho Tường phát hiện ra, vừa là để cố nghe những lời họ nói. Nhưng không thể nào nghe được.

Trong lúc Tường đang nói chuyện với Hòa thì tại trang trại Thiên Sơn, có ba chiếc xe Kamaz loại thùng dài chở đầy gỗ vào trang trại.

Hà đứng ra chỉ huy:

- Bây giờ tối rồi. Để ngày mai dỡ xuống rồi sắp xếp lại Bố trí chỗ cho các lái xe nghỉ ngơi.

Một lái xe vội nói:

- Chúng em có chỗ nghỉ ngoài phố huyện rồi ạ. Tôi nay cũng muốn vui vẻ tý chút.

- Tùy các anh. Nhưng sáng mai đến dỡ nhé.

- Vâng ạ. Chủ nhà trên đó đã đánh số từng cột kèo cẩn thận lắm.

Tâm và một anh công nhân nữa ngồi trong nhà nhìn ra. Anh công nhân nói:

- Ông Túy mua nhà sàn của người Thái ở Nghệ An ra đấy. Lần trước đã mua hai bộ, định dựng ngoài ao cá. Nhưng rồi chả hiểu sao lại bán đi. Bây giờ lại mua về. Nhưng mà ông Túy bị bọn bán nhà lừa?

- Sao anh nói thế?

- Gỗ làm nhà sàn, mà nhất là nhà sàn dỡ ra thì thường là gỗ rất tốt. Bà con dân tộc vùng núi miền Tây Nghệ An thiếu gì gỗ quý mà phải dùng gỗ tạp, gỗ nhóm năm, nhóm sáu. Hai bộ khung nhà sàn lần trước, toàn gỗ đều, thậm chí có cả gỗ tươi. Loại gỗ ấy, đun còn khói cay mắt. Bố em là dân buôn gỗ, em nhìn qua là biết gỗ.

- Hai bộ khung trước bán cho ai?

- Em không rõ, nhưng hình như chở xuống Hà Anh nhân viên phục vụ của văn phòng Thiên Sơn tên là Bình đã được Tường gây dựng thành cơ sở bí mật và Tâm cũng mới được biết vào nhà. Tâm đơn đả:

- Mời anh ngồi. Mấy hôm nay, có nhiều khách, ông anh chắc vất vả?

- Có gì đâu. Hôm qua, ông ấy tiếp Phó chủ tịch tỉnh, ông Chi ấy, linh đình quá.

- Tôi ở khu cây giống, lúc về thì đã tàn cuộc rồi.

- Trong lúc ăn cơm, ông Chi nói Giám đốc Công an tỉnh ghê quá. Nào là nhu nhược, là thiếu trách nhiệm trong quản lý cán bộ, rồi nói lãnh đạo Bộ là bao che cho ông Phúc. Ông ấy nói lần này phải đề nghị lãnh đạo Bộ Công an thay ông Phúc.

- Chuyện nói xấu công an là chuyện vặt. Thời buổi này, đòi hỏi người ta yêu công an là khó lắm - Tâm nói.

- Em cũng biết thế. Không yêu công an cũng được, nhưng phải tuân theo họ, vì họ là đại diện của luật pháp.

Tâm phá lên cười:

- Cậu nói cứ như giáo viên giảng bài ấy. Thế ngày mai bốc khung gỗ làm nhà sàn, cậu có phải tham gia không?

- Có bọn làm riêng. Mà chớ có ai bén mảng đến lúc xếp khung nhà. Thằng cha Hà ghê lắm.

Rồi anh xem, sáng mai, hẳn bắt mọi người đi xa đây cho mà xem. Hai lần trước đều thế.

- Bốc xuống xếp vào kho à?

- Không, để ngoài sân phía sau nhà.

Trong quán cà phê, Tường nói với Hòa “đen”:

- Những điều anh nói, chúng tôi sẽ xem xét và điều tra. Nhưng tôi muốn, anh đến xin việc chỗ công ty của Minh “hối” được không.

- Được em và Minh “hối” ngày xưa khá thân nhau. Anh cứ tin em. Những điều em nói là hoàn toàn đúng. Ngày xưa chúng nhiều lần gạ bố vợ em tham gia đường dây này, nhưng ông ấy cự tuyệt. Chính vì vậy mà chúng lợi dụng vụ con Thanh để hại bố em.

- Ngày xưa, có phải cô Liễu, vợ ông Túy bây giờ là người ông Tiên “chỉ” mê lắm phải không? Anh có biết nhiều về Liễu không?

- Bố vợ em, thấy gái đẹp thì mắt hết cả khôn ngoan. Về mẹ Liễu này, em quá biết và biết nhiều nữa là đằng khác.

Hòa nói xong thì ngừng lại như để lục lợi trí nhớ:

- Liễu là dân Thái Bình. Bố là chiến sĩ Điện Biên ngày xưa rồi ở lại xây dựng nông trường. Nhưng rồi ông ấy cũng tham gia buôn bán thuốc phiện và là nguồn cung cấp thuốc phiện chủ yếu cho lão Túy. Hàng ông ấy lấy từ bên Mường Khoa của Lào rồi thuê bọn cừu vạ người Mông ở xã Na ư đưa về tập kết tại chợ Bản Phủ. Vào cuối những năm 70, nhà của Liễu cũng đã có lúc giàu nứt đổ vách, nhưng cũng từ đó, ông bố đổ đốn. Đầu tiên là cờ bạc và sau đó là gái. Có tiền nhiều, ông ta sống với một ả kém đến hơn ba chục tuổi và bị ả bòn rút không biết bao nhiêu là tiền. Nhà cửa khánh kiệt dần và ông ta nợ Túy đến hàng trăm triệu. Lúc này thì vợ cũ của Túy đã chết vì ung thư phổi. Túy có bốn người con trai. ông cả là cán bộ quân đội, do bất đồng với bố nên hầu như không bao giờ về nhà. Người thứ hai là thằng lớn là Tiến, Giám đốc Công ty Thành Đạt. Từ ngày vợ chết, Túy càng tàn công Liễu quyết liệt. ông bố Liễu thì chỉ muốn con gái mình lấy Túy vì như vậy sẽ thoát được món nợ, nhưng Liễu thì chê Túy quá già. Cũng do yêu đương nhiều và là người biết dùng nhan sắc của mình để làm ăn, nhất là trong khoản chinh phục các nhân viên hải quan, cửa khẩu, vì vậy, đến hơn ba mươi tuổi mà Liễu cũng không lấy được chồng. Cay cú vì không chinh phục được Liễu, Túy bèn lập kế. Lão ta cho người lén bỏ năm cân thuốc phiện vào nhà rồi báo công an. Liễu bị bắt, nhưng Túy đã cứu ra với điều kiện phải làm vợ lão. Thế là Liễu đồng ý. Nhưng bọn con trai của Túy thì phản ứng quyết liệt, nhất là thằng Tiến, vì vậy, giữa con chồng và dì ghê luôn mâu thuẫn căng thẳng. Liễu sống với Túy nhưng vẫn lén bỏ bịch.

Tường cười:

- Không ngờ anh biết nhiều đến vậy.

- Em lẫn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm, với những người Lê Minh, như lão Túy và gia đình, nào có lạ gì. Liễu là người đàn bà rất lạ, cực kỳ cứng rắn, rất thông minh nhưng dám làm những điều mà không phải mấy người đàn bà đã dám làm. Theo em biết thì cô ấy sống với Túy trong nhung lụa nhưng vẫn căm lão ta lắm.

Thấy đã khuya, Tường bảo:

- Thôi, chúng ta về. Ngày mai, anh cứ lên Phòng Cảnh sát Điều tra đầu thú. Chúng tôi sẽ giúp anh.

- Cám ơn anh. Em không biết nói thế nào... nhưng từ bây giờ, cuộc đời em do anh sắp đặt- Hoà nói với giọng hết sức thành thật khiến Tường cũng thấy nao lòng.

Tường ra về trước. Anh cho xe đi chậm chậm và suy nghĩ rất căng thẳng. Đến một đoạn đường vắng, bỗng có một chiếc xe con không bật đèn pha, từ phía sau tăng tốc độ lao vút lên và húc thẳng vào xe của Tường, hất anh bay lên vỉa hè. Chiếc xe quay ngoắt lại bằng một đường cua rất ngọt được điều khiển bởi một bàn tay rất thiện nghệ, và nhanh chóng mất hút. Tường thoáng nhìn và thấy - đó là một chiếc xe tải nhỏ rồi ngất đi.

Hạnh vào bệnh viện trông Tường suốt từ đêm hôm qua và đến khi trời sáng, anh em trong phòng cảnh sát điều tra nói khan nói vãn mãi cô mới chịu về Hạnh về văn phòng công ty và vào phòng làm việc của mình đóng chặt cửa lại. Trong cô, một cảm giác ân hận, xót thương xen lẫn cay đắng cứ trào lên trong lòng như đợt sóng. Từ lúc nhìn thấy Tường nằm bất tỉnh trên giường cấp cứu, xung quanh đầy những dụng cụ máy móc, cô bỗng bàng hoàng hiểu ra một điều là nếu bây giờ không có anh thì không hiểu cô sẽ sống như thế nào. Thời gian qua, tuy hai người không ở với nhau, nhưng hình bóng anh không lúc nào dứt ra khỏi cô. Càng ngày, sự xa cách càng làm cho cô thấy những nét đẹp chân chất trong con người anh và lắm lúc cô tự nghĩ rằng quả thật mình không còn xứng đáng với anh. Cũng chính vì như vậy mà thái độ của cô đối với Cheng thay đổi hẳn. Cô là người yêu ghét bộc lộ ra mặt ngay cho nên có gì không giấu được mọi người. Lẽ ra, cô đã về Công ty Tường An làm Giám đốc rồi, nhưng Giám đốc Trần Phúc đã thuyết phục cô cố gắng ở lại với Phát Lộc một thời gian ngắn nữa. Nhiệm vụ mà Giám đốc Phúc giao cho cô là cố gắng tìm hiểu thêm phương thức tẩy rửa tiền của Cheng tại Việt Nam là như thế nào và Cheng mang ma túy ra khỏi Việt Nam ra sao.

Cheng biết Hạnh về và đang ở trong phòng làm việc. Cheng mang nước cho Hạnh. Cô nhân viên thư ký của Cheng nhìn Tổng giám đốc mang nước cho Phó tổng giám đốc bằng con mắt lạ lùng.

Thực ra cô chả lạ gì mối quan hệ của hai người, nhưng cô cũng biết rõ là mối quan hệ đó đến nay thì chả còn gì, ngoài công việc. Cheng phải gõ cửa đến lần thứ ba mới nhận được tiếng nói khô khốc:

- Cứ vào đi

Cheng mang ly nước vào, rút rề đặt lên bàn Hạnh .

- Tình hình anh Tường thế nào rồi? Nếu anh vào thăm Tường có được không?

- Anh ấy bị vỡ đầu, gãy bốn xương sườn, gãy tay trái. Không biết có qua nổi không?

- Công an đã phát hiện được gì chưa?

- Chưa, tai nạn xảy ra trong đêm, không ai nhìn thấy gì. Chỉ vài người nghe thấy tiếng xe quay ngoắt rít lên ghê rợn - Hạnh nói và nhìn nhu xoáy vào Cheng khiến ông ta chột dạ.

- Hiện nay anh ấy vẫn mê hay tỉnh?

- Mê man không biết gì nữa.

- Như vậy còn là may. Bị tai nạn vào đầu, nếu tỉnh táo là nguy hiểm lắm. Gãy xương sườn, gãy tay thì không ngại. Chỉ sợ cái đầu.

Cheng lấy ra một phong bì tiền:

- Em cầm lấy để lo việc cho Tường.

Hạnh cầm tập tiền rồi trả lại:

- Em vẫn còn. Anh cứ giữ lấy.

- Em làm sao thết Chả lẽ anh không thể giúp đỡ em và Tường được chút ít hay sao?

- Giúp ư? - Hạnh quắc mắt - Anh Cheng, anh đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Hãy nói ngay cho tôi biết: Kẻ nào định hại chồng tôi. Kẻ nào? Kẻ nào?

Hạnh chồm lên túm lấy áo Cheng.

- Em nói cái gì vậy? Hạnh, em điên rồi. Làm sao anh biết được việc đó. Em nói thế tức là nghi cho anh rồi.

- Có thực anh không biết không? Anh biết. Anh biết rất rõ kẻ nào đứng đằng sau vụ này. Có thể anh không làm, nhưng chắc chắn là anh có biết. Nào, nếu anh bảo anh không biết, anh hãy thề với hai đứa cháu nội của anh. Anh dám thề độc không?

Cheng lúng túng hồi lâu rồi thú nhận:

- Em nói vậy, tức là em đã tìm ra một điều gì đó. Đúng là có một số người đang rất căm tức Giám đốc Công an tỉnh và Tường. Họ bàn nhau phải loại hai người này ra khỏi guồng máy công an. Họ có nhờ người bần tin cho anh, nhưng anh gạt phắt ngay. Đây, em xem, và em có thể mang hai thứ này đến trình công an, nói hộ cho anh nếu họ tỏ ý nghi ngờ.

Cheng bật máy tính và mở hộp thư điện tử:

- Đây là thư kẻ nào đó gửi cho anh hai hôm trước.

Hạnh đọc thư: “Gửi ông Cheng. Để công việc làm ăn thuận lợi, chúng tôi đã bàn tính là phải để hai người nghỉ việc - nghỉ vĩnh viễn, và bằng hai cách khác nhau. Với kẻ tình địch của ông thì giải quyết gọn, còn với sếp của nó, phải từ từ và có phương pháp riêng. Rất mong ông ủng hộ và cho ý kiến. Ký tên 007”.

Cheng lại đảo trang trên máy: “Gửi ông 007.

Tôi không hiểu các ông định nói về điều gì. Tôi không muốn biết, không quan tâm và càng không thể cho các ông ý kiến. Các ông muốn làm gì thì làm. Tôi không phải là công an, tòa án. Mong từ nay các ông đừng gửi cho tôi những lời lẽ lăng nhăng như vậy nữa “.

Chờ Hạnh đọc xong, Cheng giải thích:

- Hôm qua anh kiểm tra lại thì nó lại đổi hộp thư rồi. Với tên e-mail cũ của hắn, anh nhờ bưu điện tìm, nhưng cũng chưa thấy. Rõ ràng đây là kẻ rất am hiểu kỹ thuật vi tính. Rất có thể kẻ này gửi thư cho anh nhằm mục đích đánh lạc hướng cơ quan công an hoặc muốn đồ cái vạ này cho anh.

Hạnh cười nhạt:

- Vậy sao anh không nói cho em biết. Nếu như hôm qua, anh nói điều đó thì đầu đến nỗi này. Nếu anh là người vô can, anh có thể đến cơ quan công an khai báo việc này không?

- Liệu sự khai báo của anh có giúp được gì bây giờ.

Hạnh bật khóc nức nở.

Chờ cho Hạnh bình tĩnh trở lại, Cheng nghiêm giọng:

- Bây giờ hãy nói đi, làm sao em biết được điều đó Hạnh im bật. Cô không biết nói thế nào thì cửa phòng bật mở. Cô thư ký trẻ của Cheng vào: Thưa ông Cheng. Rất mong ông thứ lỗi. Tôi đã nói điều đó với chị Hạnh. Hôm qua, ông mở hộp thư rồi quên đóng vì ông có khách. Lúc ông sai tôi vào lấy hộp đồng, tôi có đọc lén. Tôi có lỗi, nhưng tôi không mong ông tha thứ. Tôi sẽ xin nghỉ việc ngay sau đây.

Cheng hơi tái mặt rồi lại cười như không có chuyện gì xảy ra:

- Ra vậy. Nếu thế thì đó là lỗi ở tôi, đã không biết bảo mật. Cô báo cho Hạnh biết thế là tốt. Cần phải bảo vệ nhau, lo cho nhau... Cô không phải xin nghỉ việc, cô cứ làm ở đây, cho đến khi tôi nghỉ. Còn Tổng giám đốc mới chọn ai thì tùy, nhưng tôi vẫn giới thiệu hai người. Thời gian tôi ngồi ở cái ghế này, hai người đoán xem còn bao nhiêu?

- Chắc phải Vài ba năm nữa. - Hạnh nói dừng dừng.

- Không - Cheng xua tay - Hãy tính bằng ngày chứ không phải bằng tháng.

Hạnh và cô thư ký nhìn nhau ngạc nhiên.

Cheng đọc được trong ánh mắt hai người điều đó:

- Các cô ngạc nhiên lắm ư?

Hạnh thùng thảng:

- Mới ít hôm trước, anh còn nói là ở Việt Nam cho đến khi đầu bạc răng long... ỉ

- Thì tôi bây giờ đầu bạc răng long thật sự rồi còn gì. Chủ nhật vừa rồi phải đi nhổ răng, hôm qua phải đi nhuộm tóc. Rồi cũng có lúc tôi nói cho các cô hiểu, nhưng chưa phải lúc này.

Tường nằm trong bệnh viện, băng bó khắp người và phải thở ôxy. Bác sĩ nói với Giám đốc Trần Phúc:

- Thưa anh, chúng tôi đã chụp “xi ti” não. Không có vấn đề gì, nhưng không hiểu sao, đến giờ này mà anh ấy vẫn hôn mê. Chúng tôi đã cho mời hai bác sĩ thần kinh của bệnh viện Bạch Mai đến hội chẩn.

- Cảm ơn các anh đã hết lòng cứu giúp. Chúng tôi xin rất cảm ơn.

- Sao anh khách sáo thế. Đó là bổn phận của chúng tôi.

Anh bác sĩ đi khỏi, chỉ còn lại Giám đốc Trần Phúc và Vũ Văn Đắc. Đắc vừa đóng cửa xong thì bỗng Tường mở mắt. Trần Phúc mừng quá:

- Tường ơi, cậu tỉnh lại đi. Mình đây, Phúc đây Có cả Đắc đây này.

Tường mở to mắt, nhưng nói đứt quãng, mệt mỏi và đau đớn:

- Các anh đừng lo quá. Em không hôn mê đâu, nhưng các anh làm thế nào để mọi người tưởng là em bị nặng. Rất có thể sẽ có kẻ vu vạ việc này cho Hòa “đen”, nhưng các anh chớ nghe. Hòa “đen” đang thực hiện kế hoạch mới của em. Anh trực tiếp chỉ đạo cậu ấy thay cho em. Chiếc xe đâm vào em là xe Toyota tải, hai ca bin. Chiếc xe đó, có lẽ là của Công ty Thiên Sơn.

Giám đốc thở phào nhẹ nhõm:

- Cậu đóng kịch giỏi quá. Hôn mê một ngày rồi còn gì. Hạnh vừa cho tôi hay tin là có kẻ nào đó đã gửi thư điện tử cho lão Cheng và nói phải thanh toán cậu bằng con đường bạo lực và thanh toán tôi bằng con đường chính trị. Như vậy không nghi ngờ gì nữa là tại tỉnh mình đang có một tổ chức tội phạm rất nguy

hiếm. Chúng hoạt động trên nhiều lĩnh vực: ma túy, tẩy rửa tiền; và không ngần ngại hành xử theo lối “xã hội đen”.

Giám đốc quay sang Vũ Văn Đắc:

- Chúng ta phải tương kế tựu kế. Đồng chí bố trí lực lượng cẩn thận để bảo vệ Tường, đồng thời bàn với lãnh đạo bệnh viện. Chúng ta cứ nói thẳng với các anh ấy các yêu cầu nghiệp vụ của mình, chắc chắn họ sẽ giúp đỡ.

- Chúng ta có cần áp dụng biện pháp nghiệp vụ với Cheng không?

- Không hãy cứ để ông ta yên tâm với công việc kinh doanh mới của mình. Nhưng các đồng chí hãy thử nổi những kẻ này lại với nhau xem có được không: Lê Minh - Túy - Tiến - Cheng.

Nghe Giám đốc nói, Tường hiểu ra, anh cười nhún nhó và cố nói:

- Chúng là một đấng.

Lê Minh đang ngồi viết lại quy hoạch sản xuất mới của Trại và nghe chương trình phát thanh của tỉnh bằng chiếc đài bán dẫn luôn mang theo người. Bỗng hắn buông bút vặn to volume đài: “Theo tin từ bệnh viện đa khoa của tỉnh, tình hình sức khỏe Trung tá Vũ Mạnh Tường vẫn đang diễn biến theo chiều hướng xấu. Huyết áp tụt liên tục, nhịp tim loạn, và cho đến giờ Trung tá Trảng vẫn không tỉnh. Chánh văn phòng Công an tỉnh cho biết, hiện nay Công an tỉnh đang tập trung truy tìm chiếc xe gây ra tai nạn. Có khả năng đó là một chiếc xe tải, loại gầm thấp. Không có dấu hiệu gì chứng tỏ đây là vụ âm mưu giết hại Trung tá Tường”.

- Lê Minh nghe và gật gù, mẫn nguyện. Hắn châm thuốc lá hút và ngả người ra ghế, lim dim mắt. Một cán bộ quản giáo vào nói:

- Anh Minh chuẩn bị làm việc với anh Hà ở Công ty Thiên Sơn.

Hà mang theo một chồng sách. Toàn là sách nông nghiệp. Anh ta có vẽ thạo quy chế của Trại nên giao nó cho quản giáo:

- Thưa anh, đây là một số sách kinh tế và nông nghiệp. Anh Minh nhờ ông Túy mua hộ... xin các anh kiểm tra xong rồi giao cho anh Minh.

- Anh cứ để vào góc kia - Thái độ anh quản giáo không chút thiện cảm - Chúng tôi sẽ kiểm tra sau.

Thấy người quản giáo căng thẳng, Lê Minh chột dạ nháy mắt cho Hà. Hắn ta đến đưa cho quản giáo bao thuốc ba số 5.

- Anh cầm lấy hút tạm.

- Cảm ơn. Tôi dùng thuốc lão quen rồi - Nói rồi anh quản giáo ra khỏi phòng - Các anh cứ bàn với nhau về kế hoạch sản xuất. Tối nay, Ban giám thị sẽ nghe anh Minh báo cáo lại.

- Vâng ạ: Thưa Ban, tôi nhớ - Lê Minh sung sướng đáp.

Chỉ còn hai người, Lê Minh bảo Hà:

- Các anh giải quyết vụ thằng Tường giỏi lắm. Tôi sẽ có thưởng.

- Sao lại sẽ... mà không phải là bây giờ? - Hà nói không úp mở gì cả.

- Được thôi. Tạm ứng lấy hai ngàn đô la. Khi nào có kết quả thằng Tường hoặc chết hoặc vĩnh viễn tàn tật, ta sẽ thưởng thêm gấp ba như vậy. Anh đã kiểm tra lại chiếc xe chưa?

- Dạ rồi, xe chỉ bị móp đầu tí chút. Mai chõm sơn sửa lại. Hiện đang cất kín trong ga ra. ông cứ yên tâm.

- Hàng về đủ chưa?

- Dạ đủ, nhưng chưa lấy ra.

- Phải hết sức bí mật. Bí mật là sự sống còn của tất cả chúng ta. Anh nhắc ông Túy là phải nghe theo lời tôi. Có được bao nhiêu tiền, hãy chuyển qua Thành Đạt, và nhắc thằng Tiến cần giải quyết sớm tay Giám đốc..

Thấy có bóng người từ bên ngoài, Lê Minh cao.

giọng:.

- Nếu như trồng toàn bộ vải thì phải cần ba ngàn cây vải giống. Liệu Công ty Thiên Sơn cung cấp được bao nhiêu? Tối đa là một ngàn. Như vậy còn hai ngàn, ta phải đi mua ở Công ty giống cây trồng trung ương. Lượng phân chuồng bón lót ban đầu là hơn một trăm tấn, chưa kể ba tấn phân vi sinh...

Tâm đi kiểm tra khu vườn vải về thì bắt gặp toán công nhân đang xếp dỡ gỗ khung nhà từ trên xe xuống. Họ làm rất cẩn thận và cứ như là đang xếp đồ dễ vỡ. Một tay tổ trưởng tay cầm quyển sổ đứng chỉ huy xếp Các Cột mang số một. Từ một a (la) đến một ét (ls) Toàn bộ đòn tay bằng vầu xếp sang nhột bên. Đòn tay số chẵn để riêng, số lẻ để riêng.

Tâm nhìn cảnh khuôn khung nhà sàn, anh nhíu mày suy nghĩ: lạ nhỉ, mấy bộ khung nhà lần trước bán cho ai? Chả lẽ lão Túy ngu đến mức mua khung nhà sàn mà lại bằng gỗ nhóm năm. Tại sao xếp gỗ mà chúng lại gượng nhẹ như vậy? Mà tại sao khung nhà lại được làm cầu thả đến thế kia.

Có cây gỗ vẫn còn vỏ. Rõ ràng đây là khung mới chứ không phải khung cũ. “Ta thử đến đó xem sao-Nghĩ vậy, Tâm cầm theo cuộn thước dây, thùng thẳng đến chỗ tay công nhân đang chỉ huy xếp gỗ.

- Bao nhiêu tiền một khung nhà này đấy ông bạn? - Tâm hỏi.

- Chịu, cái đó phải hỏi ông Túy.

- Khung nhà đều rồi, toàn gỗ tươi.

Tâm vừa nói vừa quan sát những cây gỗ và anh thấy có cây gỗ bị vá những mảnh có màu khác.

Một gã công nhân mặt mũi nom đàng đàng sát khí đang đứng ghi chép trợn mắt nhìn Tâm:

- Thôi, ông biến ra chỗ khác. ở trại này, ai biết việc người ấy, đừng có hỏi, không khéo mang họa vào thân đấy.

- Làm gì mà ghê thế. ông Túy lành như đất. Lão nông chi điền...

- Ông chả hiểu gì cả, hãy đi mà đo độ kiềm, độ a xít của ao cá chép vàng. Sắp đến tết rồi ông Túy lại chuẩn bị mang cá đi biểu đấy. Nó mà chết là đời ông ra cái lạt.

Tâm tỏ vẻ bất cần vừa ra khỏi bãi thì Liễu, vợ Túy gọi:

- Chú kỹ sư, lại đây tôi bảo.

- Thưa, chị gọi em.

- Chú giúp tôi xoay lại cái bàn phần. ông ấy kê cho tôi đúng hướng mặt trời thành ra trang điểm không thật mặt. Lúc trong nhà, tưởng là đẹp, ra ngoài nắng mới thấy như quét vôi vào mặt.

- Nước da như của chị, đừng dùng son phấn.

Liễu phồng mũi vì được câu khen đúng chỗ.

Chỉ mất vài phút, Tâm đã xoay xong hướng chiếc bàn. Liễu đơn đả:

- Mời chú ngồi uống nước.

Họ ra ngồi ngoài hiên. Liễu tự tay pha nước cam cho Tâm: , .

- Năm nay chú Tấn bao nhiêu tuổi rồi?

- Em hai mươi tám.

- Thế mà chưa vợ con gì ư?

- Nghèo quá, chưa dám nghĩ đến chuyện lấy vợ Chị tính công ăn việc làm của em chưa ổn định, lại không nhà không cửa, ai dám nhìn đến.

Liễu nghe Tâm nói vậy thì cười:

- Lấy vợ bây giờ thì có gì khó khăn, ở. trang trại đây có mấy đứa nhân viên hay lắm, nếu chú ưng đứa nào, chị làm mối cho.

- Em mới vào làm được ít ngày, chưa dám nghĩ đến chuyện đó. Hôm nọ lúc em đi với ông đến một nhà máy đồ hộp, gặp anh Tiến, anh ấy cũng bảo làm mối cho em cô nhân viên vi tính. Em không dám, mình thân phận chân lấm tay bùn thế này...

Nghe nói đến Tiến, Liễu sầm mặt:

- Tin thế nào được thằng ấy? Nó đang muốn tống tôi ra khỏi nhà này.

- Em xin lỗi chị, chuyện con chồng không ưa dè ghê là bình thường. Mà kẻ nào dám gây sự với chị đây?

- Tôi biết chứ, người ngoài thì không dám, mà toàn những đứa con cháu trong nhà. Còn thằng Tiến, nó chỉ từ tể ngoài mặt để ông ấy róc tiền cho làm ăn. Rồi hầu bao của ông ấy ra, Công ty Thành Đạt của nó chết sớm.

- Sao người ta đồn, Thành Đạt là công ty mạnh nhất tỉnh về tin học và đầu tư bất động sản.

- Ấy, cũng là chết từ đầu tư bất động sản. Đất đai, nhà cửa mua vào lúc đang sốt, nay giá hạ, vàng thì lên giá như tên lửa, bán không ai mua. Nợ ngân hàng hàng chục tỉ. Toàn lấy tiền của vợ chồng tôi đi trả lãi ngân hàng.Đó là chưa kể chuyện nó đầu tư nhà của trong Sài Gòn, bị lừa mất mấy tỉ Liễu nói dường như không cần giữ gìn và nhìn Tâm bằng ánh mắt tin cậy:

- Từ hôm chú đến, tôi để ý lắm, ông ấy cũng cho người không rời mắt khỏi chú đâu. Nhưng bây giờ thì chúng tôi tin. Hôm qua ông ấy nói với tôi, chú đúng là kỹ sư yêu nghề. Mà này, đẹp trai như chú, sao lại chọn cái nghề “quần đùi áo bông”?

- Sao lại “quần đùi áo bông”?

- Thì mùa đông, phải mặc áo bông, nhưng khi lợi ruộng, chỉ phải mặc quần đùi là gì? - Liễu cười khoái chí. Tâm đưa đây:

- Người như chị, sống ở thành phố hợp hơn. ở đây, tuy chả thiếu gì, nhưng mãi tuổi xuân nơi trang trại, xem ra hơi phí. Liều thử dài ngắn ngắm:

- Biết làm thế nào được.

- Sao chị không xin ông cho lập công ty con, cũng là công ty vệ tinh cho Thiên Sơn. Chị mở văn phòng giao dịch tại Hà Nội. Người như chị lại giỏi giao du, đi cửa nào mà chả lọt.

- Hay, ý kiến hay. ừ nhỉ, tại sao tôi không nghĩ ra điều này. Chú giúp tôi nhé. Nhớ cẩn thận với thằng Hiếu và thằng Hà đấy. Chúng nó là “Giave” của ông Túy. ông ấy tin chúng còn hơn cả tôi hơn cả thằng Tiến.

Chị ạ, hôm nào ông Lê Minh đến đây, chị nói với ông cho em gặp. Nghe nói ông giỏi kinh doanh lắm. Em muốn hỏi ông ấy vài kinh nghiệm.

- Lê Minh không đến nữa đâu. Nghe nói, Giám đốc Công an tỉnh quạt cho Giám thị một trận ra trò vì tội cho Lê Minh đến đây. Từ nay, có việc gì phải vào trại mà làm. Ông Minh và nhà tôi, ngày xưa gần bó lắm. Nhưng lúc ấy khó gần. Lão Lê Minh có ánh mắt đến khiếp.

Giám đốc Trần Phúc đang ngồi làm việc thì có sĩ quan trực ban vào báo cáo:

- Báo cáo Giám đốc, có anh Vọng là nhà báo, xin gặp có việc gấp.

- Anh ấy có nói việc gì không?

- Dạ, không, mà chỉ đề nghị xin gặp khẩn cấp và chỉ gặp Giám đốc thôi.

- Đồng chí mời anh ấy vào.

Lát sau, Vọng được dẫn vào phòng làm việc của Trần Phúc.

- Chào nhà báo. Nghe nói dạo này cậu làm đại diện cho báo Lao Động ở tỉnh ta phải không?

- Vâng ạ. Em mới chuyển sang được ba tháng. Hôm nay em xin gặp giám đốc là về chuyện vụ án anh Tường. Em biết kẻ nào hại anh Tường.

- Cậu uống nước đi. Nào, cứ nói hết, tôi nghe.

- Thưa Giám đốc, tối hôm đó, anh Tường đã gặp Hòa “đen”, đối tượng đang bị truy nã từ hồi vụ Tiên “chí”, tại quán cà phê Paloma. Em ngồi gần đó nên biết rất rõ. Sau đó thì anh Tường về và bị tai nạn. Em cho là tên Hòa đã bày kế đưa anh Tường đến, sau đó cùng đồng bọn gây ra vụ tai nạn nhằm giết anh Tường để trả thù. Em đã viết xong bài báo, nhưng trước khi đăng, em muốn hỏi ý kiến Giám đốc. Tại sao Tường lại gặp Hòa “đen” mà không bắt hấn?

Trần Phúc tái mặt:

- Cậu đã nói với ai chuyện này, và bài báo đã có ai đọc chưa?

- Em chưa nói với ai, và chưa ai đọc bài báo này.

- Cậu viết bài báo này ở đâu?

- Bểng máy vi tính ở văn phòng. Máy anh em chung nhau một máy.

Trần Phúc đứng phắt dậy:

- Vọng, tôi sẽ giải thích rõ mọi việc cho cậu. Nhưng bây giờ, cậu chạy về văn phòng, xóa ngay bài báo này. Sớm phút nào hay phút đó. Tất cả thông tin cậu vừa nói, nó liên quan đến một kế hoạch của Công an tỉnh, mà người chỉ đạo là tôi.

Nó liên quan đến sinh mệnh của đồng chí Tường. Nhanh lên... về nhanh lên. Khi nào xong việc, quay lại đây

Vọng về đến văn phòng thì đã thấy một nữ phóng viên đang ngồi trước máy đọc bài báo của mình. Anh vội lúi. cô ta ra:

- Làm cái gì thế! Em đang đọc bài báo của anh. - Thôi thôi, anh có việc gấp.

- Anh gặp thằng Hòa “đen” à?

- Nhầm rồi. Hóa ra người khác, giống Hòa, đen” quá. Lúc nãy đi vào phòng cảnh sát điều tra, gặp lại, mới ngã ngửa ra đó là công an.

- Thế mà dám bịa như thật. Nào là mắt Hòa “đen” thế nọ, mồm Hòa “đen” thế kia. Không khéo rồi lại có đũa cho mười phút sung sướng như lần trước - Cô phóng viên bĩu môi rồi ngúng nguẩy đi.

Vọng xóa hết thông tin trong máy, anh lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm rồi lại đến phòng Giám đốc Công an tỉnh. Lần này, ngoài Giám đốc còn có một người khác, đó chính là Hòa “đen”.

Sau khi trốn thoát khỏi sự truy lùng của cảnh sát điều tra, Chu và Phụng “vải” chuồn xuống Hải Phòng và sống lang bạt ở các nhà nghỉ. Thường là Chu chọn nhà nghỉ không sang trọng lắm nhưng nằm ở vị trí kín đáo. Được vài ngày thì Phụng chị không nổi, cô ta khóc tím mắt:

- Em chán sống cảnh thế này lắm rồi. Chẳng lẽ mình cứ chui lủi mãi ư.
- Anh cũng biết thế, nhưng bây giờ trở về, công an họ bắt ngay vì chắc chắn họ cho là em và anh bày mưu giết thằng Quả. Mà em đọc báo thì biết đấy. Thằng Quả là dân buôn bán ma túy, mất nó, công an không lần ra đầu mối. Chúng ta cứ chờ thêm thời gian nữa, anh tin là thế nào họ cũng bắt được bọn thủ phạm chính, lúc đấy chúng ta sẽ tính.
- Vào tù còn sướng hơn thế này. Cứ nơm nớp lo bị bắt. Anh thấy báo An ninh thế giới đăng lệnh truy nã chúng mình chưa?
- Biết quá đi chứ. May mà thằng chủ nhà không đọc báo.

Chu an ủi, vỗ về Phụng rồi bảo:

- Em ở nhà, anh đến chỗ một thằng đệ tử thăm dò xem tình hình thế nào. Anh đi đến chiều thì về. Em đừng đi đâu nhé. Có đói, cứ gọi chủ mang đồ ăn đến cho, hoặc em kêu taxi đi dạo chốc lát cho khuây khỏa.
- Em chả đi đâu hết. Anh cứ đi, tối về chúng ta đi ra Đồ Sơn.
- Được, mà có lẽ chúng ta nên chuyển chỗ ở khác. Theo anh, ngày mai, ta đi Quảng Ninh và thuê riêng mỗi đứa ở một nhà nghỉ khác nhau. Anh đi đây.

Chu đi rồi, Phụng cứ ngồi thở ngắn than dài.

Bỗng dưng, Phụng như bừng tỉnh, cô thay quần áo, mang theo vài thứ đồ lặt vặt rồi xuống nhà và kêu một chiếc taxi.

- Cho tôi đến công an thành phố.

Xe chạy đến trụ sở Công an thành phố Hải Phòng. Phụng trả tiền, xuống xe, vào phòng tiếp dân. Anh sĩ quan trực ban niềm nở đón:

- Chị có giấy hẹn làm việc ở phòng nào?
- Em xin gặp anh chỉ huy phòng cảnh sát hình sự.
- Chị có thể nói là gặp có việc gì không?
- Em chỉ nói với chỉ huy thôi ạ. Có việc cần lắm.

Anh sĩ quan trực gọi điện thoại:

- Alô, anh Dương, Trưởng phòng đấy à. Có một cô gái xin gặp anh... Vâng, cô ta không cho biết tên... Chỉ xin gặp Trưởng phòng thôi.

Phụng ngồi nép một chỗ và rất lo sợ. Lát sau, Trung tá Dương Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự đến.

- Chị cần gặp tôi?

Vâng, em là Phụng. Hoàng Thị Phụng ở Vĩnh Phú đây. Em đang bị truy nã. Em xin ra đầu thú.

- Thế còn Chu đâu?

- Anh ấy đang đi tìm bạn, em trốn đến đây.

Ngay lập tức, Trung tá Dương huy động một tổ cảnh sát đến mai phục quanh nhà nghỉ. Nhưng cho đến khi trời tối, vẫn không thấy bóng dáng Chu đâu. Anh tổ trưởng gọi điện về xin ý kiến Dương và nhận được lệnh chỉ để lại một trinh sát, còn tất cả về Công an thành phố và tiến hành một cuộc lục soát tất cả các nhà nghỉ. Khi anh em vừa ra khỏi cửa thì thấy có một chú bé con đến nói với chủ nhà nghỉ:

- Chú cho cháu gửi thư này cho cô Phụng.

Chủ nhà chưa kịp cầm thì một trinh sát giữ ngay lấy. Các cảnh sát hình sự mở thư ra xem:” Em Phụng. Anh phải đi xa đây. Anh đã ở tù một lần rồi nên sợ lắm. Em cứ về nhà và nói mọi việc do anh sai. Em chỉ làm theo những gì mà anh chỉ dẫn. Chúc em may mắn. Lê Bá Chu”.

Họ mang lá thư về Phòng Cảnh sát Hình sự và đưa cho Phụng xem. Cô òa lên khóc.

- Cô có biết Chu sẽ đi đâu không?

- Anh ấy không nói, nhưng có lẽ anh ấy sẽ ra Quảng Ninh hoặc trốn sang Trung Quốc Chuyen Hòa “đen” ra đầu thú công an và được tài ngoại khiến giới giang hồ ngạc nhiên, trong đó có Minh “hói”. Ngày xưa, Minh “hói” đã có thời gian cùng Hòa đi buôn thuốc phiện. Nhưng từ khi Hòa làm con rể Tiên “chị” thì hai người không hề quan hệ với nhau nữa. Mỗi thù giữa hai bên càng tăng khi mà Tiên “chị” bị Minh “hói” nghi cho là thủ phạm chính giết Thanh “sói”. Nhưng rồi vụ án đã được làm rõ, chính vì vậy, Minh “hói” rất thuận nể lại quan hệ với Hòa. Là người đã từng làm ăn với nhau nên Minh hiểu Hoà cũng là một kẻ tức trí đa mưu và có máu liều.

Minh “hỏi” đến nhà Hòa “đen”. Hòa đang bế con chơi ở ngoài sân, vợ Hòa thì đang chăm cây cảnh. Minh “hỏi” đứng ngoài cổng ngắm nghía hồi lâu bằng con mắt thèm muốn. Hòa liếc ra ngoài thấy Minh vội chạy ra mở cổng:

- Chào ông anh. ông anh đi đâu thế này?
- Chả đến thăm chú thì còn đi đâu nữa.

Nghe Minh nói vậy, Hòa có vẻ lúng túng rồi mở cổng.

- Em mời anh vào nhà. Từ hôm em về đến giờ cũng chưa đi đến thăm nom ai được cả.

Hai người vào nhà, Hòa rót nước mời Minh.

Minh ngắm nhìn ngôi nhà rồi gật gù:

- Suốt thời gian vừa rồi chú dạt đi Trung Quốc à?
- Vâng. Sống lang thang như một con chó. Chịu không nổi nữa rồi, em phải về. Ngẫm lại, tội của em có ra tòa cũng chỉ năm năm là kịch bản thôi thì cứ nằm kho hai hoặc hai năm rưỡi rồi về, như thế lại được yên thân.
- Thế sao cảnh sát điều tra lại rộng rãi với chú như vậy?
- Thì chính sách đối với người ra đầu thú mà lại.

Minh “hỏi” trầm ngâm:

- Trước kia, cũng có lúc anh không phải với ông cụ, với chú. Nói thật là sau cái chết của cái Thanh, mấy vụ trả thù vật là anh làm. Chuyện cũ, hôm nay, anh đến xin chú tha lỗi.

Nói rồi Minh đến bàn thờ có ảnh Tiên “chỉ”, châm ba nén hương và rút trong túi ra một phong bì có đựng năm trăm ngàn, đặt lên bàn thờ và thành kính đứng khấn vái.

- Thừa hương hồn anh Tiên, em là thằng Minh “hỏi” đây. Dưới suôi vàng, anh có khôn thiêng chứng giám cho em là anh em cùng hội cùng thuyền với thằng Hòa, con rể anh. Em có lỗi với anh, với gia đình, với Hòa, em mong tha tội và phù hộ độ trì cho chúng em được hai chữ bình an.

Minh khấn khá to và nghe giọng khấn thật lòng như vậy, Hòa cũng mỉm cười.

- Em biết. Nhưng thôi chuyện cũ rồi dù sao thì bố em cũng không phải là kẻ giết người. Em cũng đang muốn tìm đường sống, bởi vì theo anh Tường nói việc đưa em ra xét xử cũng còn lâu. Anh có của nào, cho em theo với.

- Anh lập công ty chú biết rồi chứ gì?
- Em cũng mới nghe nói. Anh làm với tay Tiến thì hay quá còn gì.
- Nếu chú không chê, về với anh. Anh thích những người quyết đoán, dám làm dám chơi như chú.
- Vậy em sẽ làm việc gì?
- Hiện nay đang có một số nơi nợ tiền mua đất, mua nhà của công ty, nhưng đòi thì khó quá, họ cứ lì ra. Đưa ra tòa mà kiện thì chẳng có thứ thủ tục gì bởi khi mua bán có ký hợp đồng đâu.

Hòa lặng đi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Em nói anh đừng giận, nếu đi đòi theo kiểu ngày xưa em xin chịu.
- Không, có kiểu khác. Làm sao vừa đòi được tiền lại vừa an toàn. Chú cứ yên tâm, anh bây giờ cũng nhất đòn lắm.

Nghe vậy, Hòa đồng ý.

- Ngày mai em sẽ đến công ty anh.

Minh “hỏi” vỗ vai Hòa:

- Còn việc này nữa anh muốn hỏi chú.
- Anh cứ nói đi.
- Chú còn nhớ ông Túy chủ trang trại Thiên Sơn không?
- Em lạ gì ông ấy. Ngày xưa, khi em còn chạy cơm đen cũng đã nhiều lần giao hàng cho ông ta. Bây giờ nghe nói ông ấy giàu có lắm, lại có thằng con đầy thế lực. Nhưng anh nhắc đến chuyện ấy làm gì.
- Ông Túy nghe tin chú về, cũng muốn gặp chú.
- Anh có biết gặp để làm gì không?
- Không rõ. Nhưng mấy lần ngồi nói chuyện với ông ta, nhắc đến chú, ông ta có vẻ quý mến lắm. Ông ấy kể mãi cái lần chú đánh lừa mấy tay công an ở Lai Châu, đưa trót lọt bốn chục cân thuốc phiện về Hà Nội. Thôi, theo anh chú cứ đến gặp ông ấy xem sao. Người ta cần mình, chắc chắn cũng có lý gì đó.
- Em chỉ muốn làm việc gì lật vật thôi để kiếm đồng tiền sống qua ngày. Bởi vì, chưa biết tòa sẽ xử lúc nào. Và mức án ra sao.
- Như thế này. Chú tin anh đi. Anh sẽ đảm bảo cho chú có mức án dễ chịu. án treo là được chứ

Hòa trở mắt ngạc nhiên:

- Anh nói thật đấy chứ?

- Với những chuyện thế này chú biết tính anh rồi Anh chưa bao giờ đùa. Anh hứa với chú tòa sẽ tuyên cho chú mức án ba năm án treo.

Hòa thần thờ.

- Em tin anh. Thôi thì trăm sự nhờ anh. Anh bảo gì em cũng xin vâng.

- Thế nhé. Ngày mai anh đến đây đưa chú vào Thiên Sơn.

Mình rút ra một tập tiền dúi cho Hòa:

- Chú cầm lấy tiêu tạm. Mọi việc ta bàn sau.

Sau mấy lần hẹn hò không thành, cuối cùng Túy và Tiến cũng mời được Phó chủ tịch tỉnh Lê Văn Chi đi ăn cơm tối. Cũng là để tránh mọi người dòm ngó, Túy mời ông Chi lên khách sạn Me lia ở Hà Nội ăn cơm tự chọn. Túy gọi cô nhân viên lấy cho chai rượu vang Medoc của Pháp sản xuất từ năm 1990, rồi tới về sảnh điệu, khi cô nhân viên rót ra ly mời thử, Túy uống một ngụm rượu nhưng không nuốt ngay mà ngậm trong miệng một lát rồi hít sâu như muốn để hơi rượu ngấm vào từng phế nang của phổi... Mắt Túy lim dim, trầm tĩnh. Rồi hần mở mắt ra, cười và ra hiệu cho cô gái rót đều ra ba chiếc ly pha lê cao chân.

- Xin chúc sức khỏe ông anh. Năm hết Tết đến rồi, ông anh dành cho đàn em thời gian thế này là quý quá. Trong mấy năm qua, nhờ anh giúp đỡ cho nên trang trại Thiên Sơn cũng như Công ty Thành Đạt của thằng cháu đây ăn nên làm ra, cái đó có sự che chở, giúp đỡ của anh.

Ông Chi cười thỏa mãn nhưng rồi lại nghiêm nét mặt:

- Các anh làm ăn được chúng tôi rất mừng. Nhưng từ sau vụ Lê Minh, nói thực là trên Trung ương, họ nhìn tôi bằng con mắt cũng có khác. Nói thật, những kiểu làm ăn của Lê Minh đến ông tổ mình sống lại cũng không thể phát hiện được. Thời buổi bây giờ phức tạp thế đấy. Có những người mới hôm trước là anh hùng, hôm sau đã là tội phạm.

Lại có những người danh là nhà thơ này, nhà văn kia nhưng rồi đến lúc đổ bể thì hóa ra văn thuê viết thơ thuê làm. Rồi cây có tiền thuê mấy thằng bồi bút tâng bốc lên, thế là thành hội viên nọ hội viên kia. Cho nên các anh làm ăn phải hết sức cẩn thận. Nếu xảy ra chuyện gì thì cứ việc công phép nước tôi làm, lúc ấy đừng có trách.

Tiến nói bằng giọng lễ phép:

- Thưa chú, cháu có biết những chuyện làm ăn ma bùa của Lê Minh, nhưng nói thật biết mà không dám nói, bởi vì hồi đó ông ấy quá khỏe. Còn việc làm ăn của cháu, chú cứ yên tâm. Làm tư vấn, đầu tư bất động sản, làm tin học thì có muốn phạm tội cũng không được. Bên kiểm toán đã có báo cáo gửi chú chưa?

- Có rồi. Chú đã đọc và rất mừng. Theo chú nếu không có gì phải giữ bí mật lắm, cháu nên kiếm một tay nhà báo nào đó bảo nó viết cho một bài để bàn dân thiên hạ người ta rõ phương thức làm ăn, cung cách quản lý của mình. Bài học trong sản xuất kinh doanh của Công ty Thiên Sơn cũng đã được tỉnh báo cáo lên Bộ Nông nghiệp. Tết xong, sẽ có một đoàn khảo sát của Bộ về nghiên cứu và nhân rộng ra toàn quốc. Tỉnh ta cũng sẽ mở hội nghị nhân điển hình tiên tiến trong sản xuất nông nghiệp, đặc biệt là chú trọng về thay đổi cơ cấu cây trồng vật nuôi. Làm nông nghiệp bây giờ không phải là lo đủ ăn mà phải biến nó thành nền kinh tế hàng hóa. Cho nên anh Túy phải chuẩn bị thật kỹ càng các số liệu cần thiết. Túy cười rạng rỡ:

- Thú thật với anh, em cũng không ngờ rằng có ngày lại được như thế này. Em nhớ mãi hồi xin thuê đất lập trang trại, cả tỉnh chỉ có mỗi anh ủng hộ. Ông Phó chủ tịch tỉnh phụ trách nông nghiệp hồi ấy còn chu môi bảo em, cậu thì chỉ có biết cấy hái và gặt trên chiêm, ý ông ấy nói là em chỉ biết mỗi đánh bạc mà thôi. Nhưng thưa anh, hôm nọ giỗ bố ông ấy, em biếu năm chục cân cá, hai chục con vịt. Lúc ấy ông mới công nhận là em có tầm nhìn xa.

Tiến nói rụt rè:

- Thưa chú, mạng vi tính ở ủy ban hoạt động ra sao ạ?

- Rất tốt! Rất tốt Nhờ có nó đỡ bao nhiêu thời gian, lại tiết kiệm được hơn một chục biên chế. Bây giờ buổi tối tôi ngồi ở nhà mở máy ra là có thể biết hết ngày hôm nay ở ủy ban đã làm được những việc gì. Nhưng cũng có vấn đề này...

Tiến nói với vẻ sốt ruột:

- Có vấn đề gì hả chú?

- Tay kỹ sư tin học của văn phòng ủy ban bảo rằng tốc độ xử lý của máy hơi chậm có lẽ cần phải nâng cấp. Thứ hai là việc bảo mật thông tin không hiện đại; bọn tin tặc muốn mở khóa xâm nhập mạng không khó lắm.

Tiến cười:

- Chuyện vặt mà chú. Tuần tới cháu nhập một loạt máy mới về, cháu sẽ đổi lại cho ủy ban chiếc máy chủ. Còn chiếc máy cũ cháu xin lại và mang tặng cho Công an tỉnh hoặc cho Sở Văn hoá. Về gài mật khẩu mới chú cứ bảo anh kỹ sư tự làm bởi vì anh ấy đã học rất bài bản.

Ba người ngồi uống rượu với nhau được một lát thì Tiến nói sang chuyện khác.

- Chú ạ, có việc này, chuyện nội bộ của chính quyền lẽ ra cháu không được tham gia nhưng nếu chú cho phép cháu xin được nói.

- Cứ nói đi, người nhà cả có gì mà ngại.

- Cháu thấy việc xử lý cán bộ của tỉnh mình có nhiều điều không hiểu nổi. Cục trưởng hải quan tỉnh để hơn một chục cán bộ bị kỷ luật, bị đưa ra tòa vậy mà vừa rồi vẫn còn được khen thưởng. Chỉ cục thuế làm thất thoát hơn 10 tỉ, vậy mà chỉ cục trưởng lại vô can... Rõ ràng chuyện quy trách nhiệm và xử lý cán bộ thiếu tinh thần trách nhiệm đang rất có vấn đề. Ngay ở Công an tỉnh cũng vậy, Giám đốc Công an để một trưởng phòng cảnh sát hình sự quan hệ với bọn xã hội đen; lại một thiếu tá vừa bị Cục Cảnh sát Điều tra của Bộ bắt vì dính đến đường dây buôn bán ma túy; rồi phòng hậu cần, cô thủ quỹ tham ô gần trăm triệu, vậy mà Giám đốc vẫn yên vị.. Dân người ta bàn tán lắm. Cháu nói điều này chú tha lỗi, họ còn bảo rằng, chú là Phó chủ tịch phụ trách nội chính chắc là được mấy ông ấy nuôi chu đáo nên đã bỏ qua.

Túy lờm Tiến:

- Mày nói lằng nhằng. Việc của chính quyền mày biết cái gì mà tham gia.

Chi sầm mặt:

- Cháu nó nói đúng đấy. Tôi và anh già cả rồi. Bọn trẻ bây giờ nó có cách nhìn khác. Chúng nó sòng phẳng hơn trong quan hệ, trong làm ăn và chúng nó dám làm hơn. Việc của Giám đốc Trần Phúc, lãnh đạo tỉnh cũng đã xem xét đến. Trong buổi kiểm điểm trách nhiệm tuần trước, Trần Phúc cũng đã thẳng thắn nhận khuyết điểm, và xin được thôi giữ chức giám đốc công an tỉnh. Nhưng ông Bí thư và Chủ tịch thì không nghe. Đúng là tổ chức nói thế nào cũng được. Họ bảo rằng, việc Công an tỉnh phá được vụ án Lê Minh, triệt được băng nhóm Tiên “chị”; làm trong sạch được nội bộ thì rõ ràng công an vẫn rất mạnh, rất đáng tin cậy. Nếu như vụ án vừa rồi mà để Bộ Công an xuống làm thì việc Trần Phúc mất chức là đương nhiên. Nhưng vụ này lại do chính Trần Phúc chỉ đạo cho nên chỉ phải rút kinh nghiệm trong công tác quản lý cán bộ. Tôi có quan điểm khác... nhưng thôi tỉnh đã quyết thế rồi mình phải chấp hành.

Tiến thủng thẳng:

- Cháu sợ rằng trên Trung ương người ta không nghe đâu. Chú thấy như mấy vụ án tham nhũng mà Bộ Công an mới làm vừa rồi đấy, quan điểm nhất quán từ trên xuống là phải xử lý nghiêm tất cả những người phạm tội dù bất kể người đó ở cương vị nào. Cháu biết, một số cán bộ lão thành của tỉnh đã ký thư tập thể gửi lên Ban Bí thư không đồng tình với cách xử lý ông Phúc như vừa rồi. Chú kiểm tra lại mà xem. Theo cháu, việc gì của tỉnh thì tỉnh nên xử lý sớm đừng để trên Trung ương thò tay vào.

- Có chuyện ấy à? Nếu vậy thì phải giải quyết sớm thôi. Được, tôi sẽ bàn với các anh lãnh đạo. Kể ra nếu ở trên Trung ương có ông nào phân về cho một câu thì xử lý dễ lắm.

- Cháu có bản copy đây, chả lẽ chú lại chưa biết ư? Còn cần cú phân, đơn giản mà chú. Cháu đảm bảo rằng Bí thư sẽ phải mời chú lên để bàn về việc xử lý Trần Phúc - Nói rồi Tiến mở cặp lấy ra một lá đơn dài đến ba trang, đồng thời đưa một phong bì cho ông Chi - Bố con cháu gọi là có chút quà Tết gửi chú. Cũng xin nói với chú trước, Tết này bố con cháu không đến chúc Tết chú đâu. Cháu biết cô chú rất giữ ý, không muốn các doanh nghiệp đến nhà quà cáp lúc tết nhất.

Ông Chi cầm lá đơn liếc qua:

- Lại mấy ông này. Cậu biết không, người đứng chủ đơn ngày xưa là đại tá quân đội nhưng đã từng bị ra tòa án binh. Bị tù treo, bây giờ nghỉ ở nhà suốt ngày làm đơn kiện tụng tố cáo lung tung, mà hơi tí lại giờ cái danh cựu chiến binh, lão thành cách mạng. ủy ban lắm lúc cũng mệt. Còn quà tết của hai bố con, tôi xin nhận nhưng chỉ nhận mừng tuổi thôi.

Nói rồi, ông Chi mở phong bì trong đó toàn đô la:

- Sao lại cho tôi lắm đến như thế này? Tôi chỉ lấy một tờ mừng tuổi thôi.

- Ấy chết. Anh làm như vậy thì bố con em áy náy lắm. Lúc đầu em đã nói công lao của anh gây dựng cho hai bố con em thật là lớn. Chả nhẽ lại lập sinh từ cho anh, chứ nếu được em sẽ làm ngay một sinh từ ở trang trại.

Nói rồi Túy giằng lấy tập phong bì và nhét bằng được vào phía trong túi áo comple của ông Chi.

Tại trang trại Thiên Sơn buổi đêm. Một bầu không khí yên tĩnh bao trùm khắp trang trại.

Trong các phòng nghỉ của công nhân mọi người đã ngủ say. Nhưng ở tại khu kho phía khuất xa, Hà, Túy cùng hai công nhân nữa đang đứng bên cạnh đồng khung nhà sàn bằng gỗ. Bằng con mắt thành thạo Hà chỉ vào một cây gỗ:

- Nhắc cây này ra. Chúng mày mở chỗ này - Hấn chỉ vào giữa thân cây.

Một người công nhân lấy đục lần vào một kẽ hở trên thân cây gỗ và bắt đầu nạy ra. Hóa ra bên trong có một hốc nhỏ. Hấn thò tay vào và lôi ra hai gói hêrôin rồi lại bịt miếng gỗ lại. Túy cầm gói hêrôin, lấy dao nhỏ khoét một tí và đưa lên miệng nhắm rồi gật gù:

- Hàng được đấy.

Tiếp theo chúng lại nạy ở một số cây gỗ khác và lấy ra được hơn hai chục bánh. Hà cho tất cả vào một chiếc cặp xách lên phòng Túy. Còn hai người công nhân thì lại đi về phòng ngủ.

Từ phòng riêng của mình, Tâm vạch ri đô quan sát nhưng anh chỉ thấy bốn người đang làm gì đó ở khu kho.

Trong phòng của Túy, Hà hỏi:

- Số hàng này anh định chuyển đi đâu?

- Có nơi tiêu thụ rồi. Nhưng như thế này họ vẫn chê là ít. Ngày mai chú đi lên Lai Châu làm sao mang về được ngần này nữa. Trên đây còn mấy bộ khung nhà?

- Còn một bộ.

- Không đưa về theo cách này nữa. Chú chuẩn bị hàng, anh sẽ ký hợp đồng với xí nghiệp bánh đậu xanh ở Hải Dương và mua hai tấn xuất sang Trung Quốc bằng xe đông lạnh. Khi nào quay về thì dùng xe đó chở hàng. Còn việc này nữa, thằng Hòa “đen” đã nhận lời làm với chúng ta. Ngày trước nó có một mối hàng rất hay ở trên Lai Châu và ở Nghệ An. Mấy năm vừa rồi nó không quan hệ, bây giờ giao cho nó móc lại. Nhưng hàng không được đưa về đây nữa mà phải chọn chỗ khác.

Hà rụt rè:

- Anh ạ, anh nên xem lại việc chuyển tiền cho Tiến. Chị nhà có vẻ khó chịu với Tiến lắm rồi. Anh thấy đây “nữ nhân nan hóa”, khi các mẹ áy khùng lên vì tiền và vì tình thì không có điều gì họ không dám làm. Vì thế theo em anh không nên để chị ấy ở đây và biết quá nhiều công việc của anh em mình.

Theo chú nên thế nào?

- Em có thiện ý thế này. Nếu bà chị thích lập công ty riêng và mở chi nhánh ở Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh, anh nên đồng ý, phải tách chị ấy ra.

- Tao cũng đã nghĩ đến điều đó. Nhưng tao biết bà ấy muốn đi xa là vẫn mơ tưởng đến thằng bò cũ.

- Đó là chuyện vặt mà anh. Anh có hai thằng con trai một đứa con gái, số đứa hương khói như thế là quá đủ. Còn như bà chị cũng chỉ là một thứ cây cảnh. Không có cây này ta bày cây khác, quan trọng gì.

Túy thờ người hồi lâu, rồi nói với về chán chường:

- Nhưng tao không thể chịu được về thằng bò cũ của nó.

Anh để em xử lý cho. xin hứa với anh nó sẽ không dám bén mảng đến.

- Được chú làm thế nào thì tùy. Nhưng đừng để công an nó sờ đến. Còn chuyện thằng kỹ sư Tâm, chú thấy thế nào?

- Thằng ấy tin được.

- Không. Tao chưa yên tâm. Tao thấy ánh mắt nó lạ lắm. Thứ hai tuần tới mày lẳng lặng về tận công ty cũ của nó xem sao. Mày nhớ bài học lão Lê Minh chưa. Công an dám bày ra chuyện kỷ luật thằng cha Tường, cho nó lập doanh nghiệp để rồi nó điều tra cách làm ăn của Lê Minh... Vậy lấy gì đảm bảo họ không giờ võ cũ với mình.

- Em hiểu. Muốn điều tra nó thì khó gì đâu. Nhưng ngày xưa nó làm tí tẹo tận trong Thanh Hóa. Theo thằng Hiếu cho em biết thì thằng Tấn không hề quan tâm gì đến công việc của chúng ta. Điều nó thắc mắc duy nhất là tại sao anh lại đại dốt đi mua các khung nhà toàn bằng gỗ đều. Nó bảo nếu giao cho nó chọn gỗ thì không thể có loại gỗ vớ vẩn như vậy.

Túy sáng mắt lên:

- Hay. Tại sao ta không cho nó đi làm việc này. Nó sẽ đi mua gỗ, còn việc xử lý thế nào thì ta làm sau. Như vậy càng được tiếng là minh bạch không có gì khuất tất.

Hà ra về, còn mình Túy ngồi lại. Túy mở tủ lấy ra một túi tiền vừa đô la vừa tiền Việt.

Hắn cầm những tập tiền âu yếm đưa lên hít thềm thuồng. Rồi Túy nhấc chiếc bình cắm hoa rất lớn ở góc nhà ra, cây viên gạch và thả tiền xuống đó. Trong lúc Công an tỉnh đang tập trung điều tra về Thiên Sơn thì có một người khác cũng lảng lảng đi thu thập tài liệu về Thiên Sơn và về Công ty Thành Đạt, đó là nhà báo Vọng. Tại trụ sở của tòa báo, Vọng trình bày với anh phụ trách:

- Thưa anh, theo kết quả kiểm toán thì năm vừa rồi, Công ty Thiên Sơn đã nộp thuế hơn hai trăm triệu và số lãi ròng là một tỉ tám. Nhưng theo em biết thì với tất cả số lượng hàng nông sản thực phẩm của công ty đã xuất không thể nào có con số lãi lớn như vậy. Bên cạnh đó em cũng có một số thông tin về Công ty Thành Đạt có những biểu hiện lừa đảo về đất cát. Vì thế em muốn anh cho em thời gian để điều tra. Còn việc này nữa nhưng anh phải giữ thật kín. Có người nói với em rằng, ông Túy vẫn buôn ma túy nhưng không bán trong nội địa mà chuyển ra nước ngoài.

Sao cậu không làm báo cáo gửi Công an tỉnh, hoặc gửi Bộ Công an.

- Em muốn có thêm chứng cứ đã.

- Vậy bước đi của cậu là như thế nào?

- Em sẽ đến trang trại Thiên Sơn xin viết một phóng sự về quá trình xây dựng phát triển của Thiên Sơn rồi từ đó em sẽ tìm ra được những điểm bất hợp lý về tài chính. Trước mắt phải như vậy đã

- Tôi đồng ý. Và việc này chỉ có cậu với tôi biết mà thôi.

Buổi sáng, Túy ngồi ăn sáng, bữa ăn sáng của ông ta hết sức đơn giản. Chỉ là một chiếc bánh mì chấm với đường nhưng vợ Túy thì ăn uống rất là cầu kỳ: Chim bồ câu hầm hạt sen, sữa canxi và kẹo sôcôla. Đạo này trông Liễu đẹp ra hẳn, hai má lúc nào cũng phơn phớt hồng, mắt long lanh ướt ướt và dáng đi thì lại có tung tăng lắm. Cái sự thay đổi đó, một gã đàn ông thô thiển và chỉ biết nghĩ mưu nghĩ kế tính tiền như Túy không thể nào biết được, hoặc giả là hắn cũng không còn thời gian đâu mà để ý tới. Nhưng có một người biết rõ chính là Hà.

Biết bà chủ đang sung sướng, Hà bèn nói với Túy là cho Liễu hàng tuần đi lên Hà Nội để sửa sang sắc đẹp và nếu cần cho một vệ sĩ đi kèm. Túy đồng ý nhưng không dám cho vệ sĩ bởi sợ Liễu nổi cơn tam bành lên thì khôn. Nhưng Túy giao cho Hà “chịu trách nhiệm giám sát. Nếu để cô ấy lút gắp bò cũ thì đòi mày ra cái lạt”. Hà thông báo tin đó cho Liễu và cái giá được trả là đúng năm ngàn đô la. Từ đây, tuần nào Liễu cũng lên Hà Nội và thường là bắt Hà đi cùng để che mắt Túy.

Nhưng đến Hà Nội thì Hà cứ việc tìm một nhà nghỉ và gọi gái đến hú hí, còn Liễu, sau khi chăm sóc sắc đẹp lại đến sống với người yêu. Liễu nhìn chồng ăn và cần năn:

- Sao mà anh cứ làm khổ thân mình thế. Tiền thì nhiều mà ăn uống thì cứ như thời xưa ấy.

- Anh thích như vậy, chứ có phải tiếc tiền đâu. Chẳng thế mà người ta bảo anh là thằng keo kiệt, ra chợ mua con gà cũng mặc cả hết cả tiếng.

- Mua bán mà không mặc cả người ta cho rằng mình hợm của. Và lại, anh có cướp được tiền thiên hạ đâu. Còn việc em định lập công ty thì đã xúc tiến đến đâu rồi?

- Tay Hà đang giúp em làm thủ tục, còn cậu Tấn kỹ sư thì đang lên cho em một kế hoạch kinh doanh và những nguyên tắc hoạt động của một văn phòng công ty. Cậu ấy rất thông minh, kể ra em làm giám đốc mà có một người giúp việc như cậu ấy thì tốt quá.

- Nếu em muốn anh chuyển nó cho em. Nhưng mà này nó thông minh hay là nó đẹp giai?

Liễu cười khẩy, rồi nhìn chồng bằng ánh mắt khinh bỉ ra mặt:

- Vớ vẩn, cái thằng chíp con ấy bằng tuổi thứ tư nhà em. Mà này, đạo này ông già rồi thì phải, hay ghen bóng ghen gió. Người bảo “lục thập như nhi”, sáu mươi tuổi, tính tình như trẻ con, hay hờn dỗi, ông đúng như thế đấy.

Túy cười khùng khục:

- Em không biết bây giờ đang có một phi công trẻ cười máy bay bà già à?

Liễu nổi nóng:

- Vậy thì anh kiếm cho tôi một lão già mà lê không nổi nữa để anh yên tâm. Mà anh thì cũng trẻ trung gì, tôi đặt lưng xuống giường là ngáy như lợn xề.

- Nói vậy thôi, nếu em cần thằng Tấn, anh đồng ý. Còn tiền cho công ty, trước mắt anh chuyển cho em hai trăm triệu, được chưa?

- Hai trăm triệu? Với tôi thì anh đo lọ nước mắm đếm củ dưa hành, còn với con anh sao mà rộng rãi thế

- Em lại gay gắt rồi, chuyện thằng Tiến là chuyện khác. Bước đầu em cứ làm như vậy, sau này phát triển đến đâu, cần bao nhiêu anh rút vốn.

- Không được, em muốn công ty của em vốn . pháp định phải là một tỉ!

- Nhiều quá, không cần đến thế. Thôi, anh đưa cho em một nửa.

Vừa lúc đó có người chạy vào nói:

- Thưa ông, có anh nhà báo Vọng đến xin gặp.

- Mời vào, mời vào - Túy vui mừng - Mình đang cần nhà báo thì tay này đến, em có nghe tiếng nhà báo Vọng không?

- Nghe nói ngày xưa đã từng bị bọn xã hội đen nện cho gần chết.

- Đó là một nhà báo đang nổi. Hắn viết phóng sự khá lắm, năm vừa rồi được giải báo chí toàn quốc đấy. Em chuẩn bị cho anh một phòng, anh sẽ mời anh ta ở lại đây vài hôm để anh ta tha hồ tìm hiểu về Thiên Sơn.

Nói rồi Túy đi vào phòng khách đón Vọng.

Liều ở lại một mình đang suy nghĩ ngờ ngẩn điều gì đó thì Hà vào, Liều lên giọng kẻ cả:

- Chú ngồi đây. Chuyện hôm nọ, tôi hỏi chú, là do chú tình cờ biết hay do ông ấy sai khiến?

- Chị quan tâm ba cái việc lật vật ấy làm gì. Tấm lòng em thế nào, chị hiểu quá rồi còn gì.

- Tôi rất cảm ơn chú, nhưng có điều tôi phải tìm hiểu cho ra nhẽ. Nếu là ông ấy cử người đi giám sát, dò xét chuyện riêng tư của tôi, thì tôi sẽ rũ áo ra đi khỏi căn nhà này ngay.

- Em xin chị, anh ấy không dám dò xét chị đâu. Chẳng qua là hôm đó, có thằng nào ấy là bạn anh Tiến, trông thấy chị đi vào nhà nghỉ liền gọi cho Tiến. Hắn ta gọi cho ông nhà và ông ấy lệnh cho em. Còn tấm lòng em với bà chị thế nào, chị quá rõ còn gì.

Nhắc đến Tiến, Liều sầm mặt:

- Thằng chó này. Nếu giết được chị, nó cũng sẽ không tha đâu. Vừa rồi, nó lừa người ta, bán mấy héc ta đất, lãi hơn một chục tỷ, vậy mà bố nó có được đồng nào không. Chú có biết từ năm ngoái đến nay, ông ấy rút cho nó bao nhiêu tiền rồi không?

- Em làm sao biết được.

- Phải là hàng tỉ. Nghe nói nó lại còn định làm mối cho ông ấy một bà quan chức nào đó có chồng đã chết bảy năm rồi. Nó còn tung tin là mệnh tôi và ông ấy khắc nhau, nếu sống với tôi, ông ấy chết trẻ.

- Chị tin làm gì. Có gì khó khăn chị cứ gọi em.

- Tôi tin chú. Nghe nói chú định sửa lại căn nhà trên phố phải không. Chị giúp cho chút ít.

Liều vào nhà, lấy tiền đưa cho Hà. Cầm số tiền lớn, Hà mừng run người:

- Em cảm ơn chị.

Hà giấu tiền vào trong bụng đi ra ngoài thì gặp ngay đứa đi cùng hôm nọ. Nó phát hiện ra ngay cục tiền lòi lên dưới áo:

- Ông anh được bà chị thưởng đấy à?

- Tao vay để sửa nhà- Hà vội nói dối.

- Em cũng đang cần vay để mua xe. Thôi, ông anh bây giờ là đệ tử của bà chị, vay lúc nào chả được. Cho em vay ông anh dăm triệu, được không?

Hà biết là không nuốt trôi một mình bèn giả giọng vui vẻ:

- Đùa mày thôi, bà chị thưởng cho đây- Nói rồi Hà bỏ cục tiền trong người ra - Tao cũng chưa biết là bao nhiêu.

Thằng kia cầm cục tiền, liếc qua:

- Mười lăm triệu. Thôi, ông anh công lớn thưởng nhiều, em chỉ dám xin tý lộc rơi lộc vãi.

Nói rồi, hắn điềm nhiên xé ba số tiền và lấy đi một phần. Chờ cho hắn đi khỏi, Hà nghiêng răng nhìn theo. Vọng vào phòng khách đang ngồi chờ thì vô tình Tâm đi qua, nhìn thấy Tâm, Vọng trở mặt, Tâm cũng nhìn thấy và anh sững người.

Vọng rất ngạc nhiên khi thấy Tâm chỉ giơ một ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng rồi vội vã quay đi. Nhìn thấy Tâm như vậy, Vọng chột dạ.

Ông Túy vào phòng khách vồn vã:

- Chào anh “văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình”, nghe tên anh, đọc bài của anh mãi nay mới được gặp.

- Bác cứ quá khen, em viết giỏi, viết hay thì đã sống được ở tỉnh nhà. Vì viết lách chả ra gì nay phải chạy lên báo Trung ương làm.

- Anh nói quá rồi, rỗng lớn thì phải ra biển, nằm trong ao tù vùng vẫy vào đâu.

Túy mời nước Vọng rồi nói:

- Hôm nay anh đến đây chắc là sẽ giúp được tôi việc gì chăng?

Vọng cười:

- Em đang cần bác giúp mới phải chứ. Trên giao cho em viết một phóng sự về một điển hình làm kinh tế giỏi mà lại là kinh tế trang trại. Lãnh đạo ủy ban giới thiệu em đến Thiên Sơn. Giấy giới thiệu của em đây.

- Thôi mà, giấy tờ làm gì. Anh đã nói vậy thì tôi xin có ý kiến thế này. Anh cứ ở đây chơi mấy ngày cũng được. Trang trại của tôi đủ chỗ cho anh nghỉ ngơi, anh thích câu cá thì xuống hồ, thích bắn chim thì vào rừng. Và tôi muốn trong những ngày này, anh kể cho tôi nghe về cung cách làm ăn ở những nơi khác. Còn phần mình xin anh thứ lỗi. Tôi chẳng biết nói cái gì cả. Vả lại những điều tôi làm được thâm tháp gì so với nhiều nơi khác. Nhất lại là ở các tỉnh phía Nam. Vả lại, nói thật nhé, tôi không thích lên báo. Người họ hiểu cho thì không sao, người ghen ghét, mà số người này bây giờ nhiều lắm, lại cho là tôi thuê mướn báo chí tô vẽ cho mình.

Vọng xua tay:

- Bác nghi thế là sai rồi. Mô hình kinh tế trang trại của bác cần phải được nghiên cứu, tìm ra bài học kinh nghiệm, nguyên nhân dẫn đến thành công để cho các nơi khác học tập. Em sẽ ở đây với bác khoảng vài ba ngày. Nếu bác bận, bác cứ lo việc mình, còn em chỉ cần bác cho em gặp một số công nhân họ đã ở đây lâu năm hoặc gặp người điều hành công việc của công ty và trang trại. Còn lúc nào bác rỗi chúng ta nói chuyện sau. Em cũng thừa thật là viết về kinh tế em không giỏi, nhưng em muốn qua phóng sự này để giới thiệu về một con người, một tấm lòng và một tư duy mới trong làm kinh tế. Em viết xong bác phải xem lại, góp ý cho em.

Trước đề nghị của Vọng, mặc dù Túy rất khoái chí nhưng vẫn cố tỏ ra không quan trọng lắm:

- Việc viết lách ta tính sau. Còn bây giờ tôi muốn đưa anh đi một vòng trang trại để cho anh hình dung ra được một phần công việc của chúng tôi

Nói rồi, Túy xin phép:

- Anh cho tôi về thay bộ quần áo đã.

Túy vào phòng trong, lấy bộ đồ bảo hộ lao động của công nhân ra mặc rồi đưa Vọng ra vườn vải:

Vừa đi Vọng vừa gọi hỏi:

- Chất lượng vải của Thiên Sơn so với vải của Hải Dương thì thế nào?

- Tất nhiên là không được như vải Thanh Hà nhưng nói thật với anh người ăn bây giờ cũng tạp lắm, cứ thấy vải đẹp là mua ăn còn làm sao mà biết đâu được vải Thanh Hà với vải Yên Bái, vải Bắc Giang, vải Vĩnh Phú... Còn người bán thì chả bao giờ họ nói rằng đây là vải lai đời “ép” nọ “ép” kia. Nhưng vải của tôi bán trong nước không nhiều mà chủ yếu là xuất khẩu đi một nước thứ ba hoặc bán cho nhà máy hoa quả.

- Tại sao bác không nghĩ đến chuyện bán trong nước. Tiền tươi thóc thật mà lại không phải lằng nhằng những chuyện kiểm hóa kiểm dịch.

- Năm nay tôi đã ký hợp đồng bán cho Công ty Phát Lộc của ông Ly Cheng và ông ấy đề nghị là tăng số lượng lên 30 tấn. Lượng vải của chúng tôi chỉ được khoảng gần 200, như vậy tôi phải mua thêm 100 tấn nữa. Tuy nhiên bên Phát Lộc chê vải chúng tôi hơi nhỏ cho nên tôi đã phải thuê một kỹ sư nông nghiệp về để cải tạo lại vườn vải làm sao cho quả vải to hơn, đẹp hơn và ra quả sớm hơn bình thường khoảng nửa tháng.

Nói rồi Tú chỉ tay về phía một tốp công nhân đang phun thuốc kích thích lên lá cây trong đó Tâm đang chỉ huy.

- Anh kỹ sư kia là người mà Giám đốc Sở Nông nghiệp giới thiệu cho chúng tôi đấy. Lát nữa nếu anh muốn tìm hiểu về kỹ thuật thì hãy hỏi thêm cậu ta.

Nghe Túy nói vậy, Vọng thần người và bất giác anh nhớ lại cuộc gặp giữa Giám đốc Công an tỉnh với anh và có cả Hòa “đen”:

- “Tôi không giấu đồng chí điều gì - Giám đốc Trần Phúc nói - đồng chí là nhà báo, công việc của đồng chí cũng có nhiều nét tương đồng với công việc của người công an trong đó rất quan trọng là việc điều tra tìm ra những hành vi phạm tội. Hiện nay chúng tôi đang thực hiện một chuyên án lớn để khám phá ra một đường dây buôn bán, vận chuyển ma túy và tẩy rửa tiền đen. Bọn tội phạm đã đánh hơi thấy được điều này và chúng tổ chức sát hại đồng chí Tường. Còn việc anh Hòa ra đầu thú chúng tôi rất hoan nghênh và sẽ hết sức tạo điều kiện để giúp đỡ anh Hòa. Hiện nay chúng tôi đang giao cho anh Hòa thực hiện một số nhiệm vụ nhằm giúp cho Ban Chuyên án. Những điều đồng chí biết, nếu để lộ ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ quá trình điều tra vụ án. Cho nên tôi rất mong đồng chí hiểu điều này. Và có lẽ, sắp tới đây tôi sẽ cho đồng chí dự một số cuộc họp của ban chuyên án. Có như vậy đồng chí sẽ hiểu được thực chất của vụ án và tính chất nguy hiểm của bọn tội phạm buôn bán ma túy hiện nay”.

Nghe giám đốc nói như vậy, Vọng xúc động:

- Báo cáo anh, xin anh cứ tin ở em. Em rất hiểu.

Nói rồi Vọng bắt tay Hòa “đen”:

“Tôi xin lỗi anh vì ngày xưa tôi cứ nghĩ cái vụ chúng hành hung tôi là do anh chỉ huy. Bây giờ được biết như thế này tôi rất mừng cho anh”.

Hòa “đen” cũng lộ vẻ xúc động ra mặt:

- Em xin hứa với Giám đốc, với anh Tường là sẽ không phụ lòng tin của các anh.

Giám đốc Trần Phúc lấy một túi bánh kẹo đưa cho Hòa:

- Tôi gửi chút quà cho cháu. Mọi công việc sẽ có anh em trực tiếp bàn bạc với cậu.

Hòa về, chỉ còn lại hai người, Giám đốc Trần Phúc vỗ vai Vọng:

- Trong công tác công an, việc giữ bí mật quá trình điều tra, phương pháp điều tra và các biện pháp nghiệp vụ là quyết định mọi thắng lợi. Để thực hiện chuyên án này, chúng tôi cũng đã phải thực hiện nhiều kế hoạch nghiệp vụ trong đó lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát và Cục Phòng chống tội phạm về ma túy trực tiếp chỉ đạo. Đồng chí nếu có tài liệu gì hoặc có những thông tin gì hãy góp sức cùng chúng tôi”.

Vọng hơi ngạc nhiên:

- Thưa giám đốc, tại sao giám đốc cứ gọi em là đồng chí. Em chưa phải là đảng viên.

- Tôi gọi là “đồng chí” bởi vì tôi muốn thể hiện sự tin cậy đối với anh. Đây là lúc dùng từ “đồng chí” thích hợp chứ không phải như người ta nói “lúc đấu tranh gọi nhau bằng đồng chí”.

Nghĩ lại cuộc gặp đó Vọng đoán rằng việc Tâm xuất hiện ở đây trong vai người kỹ sư nông nghiệp hẳn là có chuyện không bình thường và chắc chắn có liên quan đến chuyên án đang làm.

Vọng biết Tâm khá rõ bởi cách đây bốn năm anh đã viết một bài theo thể loại người tốt việc tốt nói về chiến công của Tâm trong vụ tiêu diệt một nhóm cướp có vũ trang.

Vọng cũng đã được gặp bố Tâm, một đại tá công an đã nghỉ hưu nhưng vẫn còn rất tâm huyết đối với công tác giữ gìn trật tự an toàn xã hội. Ông tâm sự với anh rất nhiều điều và đặc biệt là trong con người ông, không hề có sự nhập nhằng, không hề có chút mập mờ trong giải quyết công việc, trong cuộc sống hàng ngày. Ông là một mẫu người của thế hệ những người Việt cảm hứng đánh Mỹ...

Chính từ những buổi nói chuyện với ông mà Vọng hiểu thêm về công việc thầm lặng, phức tạp vô cùng của người công an.

Vọng nói với Túy:

- Thôi được lúc nào em sẽ gặp anh kỹ sư kia sau.

Họ đến chỗ tốp công nhân làm, Tâm hơi lúng túng nhưng rồi anh cố trấn tĩnh và trình bày với Túy:

- Thực hiện yêu cầu của anh, em đang cho phun thuốc kích thích cho hoa ra sớm, nhưng ngay sau khi hoa ra thì sẽ đập hết hoa buộc cây vào phải cho ra hoa tiếp. Như vậy quả sẽ thừa hơn nhưng to hơn, chất lượng tốt hơn và sẽ chín sớm hơn bình thường từ mười đến mười lăm ngày.

- Nếu được như vậy, tôi sẽ thưởng mà là thưởng rất lớn. Hình như anh vẫn phải đi xe đạp.

- Vâng. ở trong trang trại cũng chẳng có việc gì phải đi xa mà phải đi xe máy.

Túy cười ha hả:

- Chiếc xe máy bây giờ nó cũng giống như đôi khuyên tai của đàn bà. Nó vừa là đồ trang sức vừa là phương tiện, vừa là của để dành. Chẳng có một đứa con gái nào chịu lấy một anh kỹ sư mà đến cái xe máy cũng không có đi. Tôi sẽ cho anh vay tiền mua một chiếc “dim Tàu”, được không.

- Dạ, nếu thế thì cảm ơn anh quá. Nhưng em mới vào làm, được anh ưu ái, sợ anh em họ dị nghị

- Tôi sử dụng anh là sử dụng chất xám, chứ không phải cơ bắp. Người có chất xám thì phải được hưởng theo đúng giá trị của mình.

Rồi Túy giới thiệu Vọng với Tâm:

- Đây là anh Tấn, kỹ sư mới về chỗ tôi, nếu anh cần tìm hiểu các vấn đề về kỹ thuật, giống cây trồng vật nuôi thì trao đổi với cậu ấy. Còn đây là nhà báo Vọng về thực tế ở trang trại chúng ta. Các anh có biết không?

Tâm cười có vẻ ngượng ngùng:

- Em chưa được biết.

- Thế cậu không nghe thấy tên à?

- Dạ không, thú thực là em không thích đọc báo. Và lại, trước em làm ở tỉnh trong nên không biết gì ở ngoài này. Nhưng thôi trước lạ sau quen, qua lần gặp gỡ này anh Vọng lại khiến em trở thành nhà báo thì sao.

Vọng đùa lại:

- Tôi thì lại chẳng biết làm nghề gì nên mới phải đi viết báo, cho nên anh đừng có đại mà lao vào cái nghề “bói chữ” này.

Rồi Vọng quay lại hỏi Túy:

- Hôm nay “tổng quản” của anh đi đâu?

- Cậu Hà ấy à? Cậu ấy có việc đi Thanh Hóa, tôi mới về.

Tâm nhíu mày khi nghe thấy Túy nói vậy.

Chờ cho Túy và Vọng đi khuất sang phía quả đồi bên kia, Tâm vội bảo ba anh công nhân:

- Các anh cứ làm nhé. Tôi có việc chạy ra phố huyện một chút.

Tâm đạp xe ra phố huyện và đến thẳng hiệu may bà Tư “lùn”. Anh gặp Miên:

- Em gọi điện báo cáo ngay với lãnh đạo: Nhà báo Vọng vào trang trại và rất có thể anh ta sẽ nói điều gì đó về anh với ông Túy. Phải xác minh ngay xem Hà vào Thanh Hóa làm gì. Chưa biết chừng hẳn lại mò đến nơi gọi là cơ quan cũ của anh. Nói với các anh ấy chuẩn bị phương án hai. Rất có khả năng chúng nhét ma túy vào các cây gỗ làm khung nhà vì vậy đề nghị lên kế hoạch sớm...

Miên lo lắng:

- Bây giờ làm cách nào để liên lạc thường xuyên được với anh?

- Em có thể liên lạc công khai qua anh Bình là người phục vụ của ông Túy. Anh Bình là cơ sở của anh Tường, hôm qua, anh đã trao đổi với Bình. Anh ấy rất mừng. Nhưng hiện nay, Túy đang cảnh giác rất cao độ.

Đúng như dự đoán, Hà lẳng lẳng vào Thanh Hóa và đến Sở Nông nghiệp tỉnh để tìm hiểu về người được gọi là kỹ sư Tâm. ở đây mọi người cho biết chả có ai như vậy cả. Hà gọi điện thoại về cho Túy trong lúc ông ta đang ngồi tán chuyện phiếm với nhà báo Vọng:

- Alô, anh à? Em Hà đây. Hãy hết sức cẩn thận với thằng kỹ sư. Lý lịch của nó là giả hoàn toàn. Ở Sở Nông nghiệp họ cho biết không có thằng nào như vậy cả. Anh cho gọi Hòa đến ngay nếu đúng nó là công an thì thế nào Hòa đến cũng biết.

- Nếu nó là công an của Bộ thì sao?

- Chắc chắn không phải của Bộ bởi vì công an tỉnh không bao giờ để cho Bộ thò tay vào việc của họ. Anh không được để cho thằng Tấn ra ngoài.

Nghe Hà nói vậy, Túy thù người và bỗng dưng thấy sống lưng lạnh buốt. Túy rùng mình nét mặt bỗng lộ vẻ lo sợ. Thái độ ấy không qua được mắt Vọng.

- Anh làm sao vậy?

- Tự nhiên thấy rét, mình có tuổi rồi thời thế hơi thay đổi là sinh chuyện.

Nói rồi, Túy bảo Bình:

- Anh gọi kỹ sư Tấn về đây cho tôi Anh ấy vừa xin phép đi ra phố huyện. Hình như định mua thêm thuốc gì đó.

- Bao giờ anh ấy về nói gặp tôi ngay.

Tại phòng làm việc của Tường, có Thành y; Đức Hộ đang hỏi cung Phụng “vải”. Thành nói:

- Chúng tôi tin lời chị trình bày. Rất có thể chị không biết là chính liều thuốc ngủ của chị pha với rượu đã giết chết Quả. Thuốc ngủ nếu uống với nước lã thì ngấm rất lâu vào cơ thể có thời gian điều chỉnh. Nhưng nếu thuốc ngủ uống với rượu thì chỉ cần một lượng rất nhỏ cũng đủ chết người bởi vì lượng thuốc được rượu dẫn thẳng lên não gây liệt não tức khắc.

Phụng khóc:

- Em có ngờ đâu. Chúng chỉ bảo em cho mấy viên thuốc ngủ để anh Quả uống rồi chúng sẽ đưa anh ấy về Hà Nội.

- Bây giờ cô còn nhớ được mặt mấy thằng ấy không?

- Lúc ấy trời bắt đầu tối rồi, trong ba đứa thì có hai thằng cao, một thằng béo và thấp, mặt tròn, mắt một mí.

Thành mở ngăn kéo lấy ra một loạt mấy chục tấm ảnh đối tượng và bày lên bàn:

- Cô cứ bình tâm nhìn kỹ từng tấm ảnh này may ra có thể nhớ được điều gì.

Phụng lật nhìn từng tấm ảnh và cô dừng lại ảnh của một người tóc cắt cua, mặt tròn, mắt hùm hụp.

- Khả năng là thằng này. Hình như nó là lái xe vì lúc nó vào em thấy nó cầm chùm chìa khóa trong đó có cả khóa ô tô.

- Chúng có nói gì không?

- Dạ không, chúng chỉ bảo: “Cám ơn cô em. Bọn anh tìm mãi mới thấy được ông anh này”. Rồi chúng đưa anh ấy ra ô tô. Lúc đó anh Quả không biết gì nữa.

Thành nhìn bức ảnh rồi nói với Đức:

- Đây là thằng Dũng “lợn”, đệ tử của thằng Hùng “sát thủ” trong nhóm của Minh “hói”. Nó chuyên lái xe và tổ chức một sòng bạc ở phường Quan Hoa. Nhưng từ khi Tiên “chị” bị bắt thì nó không đánh bạc nữa. Bây giờ phải xác minh ngay trong đêm hôm ấy Dũng “lợn” đi đâu.

Hai anh em đi ra một bãi xe con và họ tìm thấy Dũng “lợn”:

- Này Dũng, các anh có việc hỏi chú đây.

Nhìn ra hai cảnh sát, Dũng chột dạ nhưng rồi lại tươi cười:

- Các ông anh có việc gì, cứ sai bảo.

- Không ai dám sai bảo chú - Đức nói - Chỉ muốn hỏi chú tí ti thôi. Cách đây một tháng, vào đúng ngày rằm, chú đi Việt Trì với hai thằng nữa có phải không?

Dũng nhú mày suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu:

- Không, hôm ấy em ở nhà, nhưng phải để em xem sổ xe đã.

Nói rồi Dũng mở cốp xe lấy ra quyển sổ và lật cho cả hai người xem:

- Đây nhé. Hôm đấy em đi Hải Phòng chở hai ông Việt Kiều từ sân bay Nội Bài về. Tiên là một trăm năm chục đô la. Em mua hết bốn mươi lít xăng cả đi lẫn về. Ngày hôm sau, em lại đi Hà Tĩnh chở hai ông bà đi lễ miếu ông Hoàng Bảy. Cả đi lẫn về là một triệu hai. Em mua xăng hết hơn tám chục lít. Cú này lãi lời chả là mấy.

Thành và Đức xem kỹ quyển sổ và không có dấu hiệu gì chứng tỏ là giả cả. Hai người thờ người ra không biết nói gì hơn đành bảo:

- Thế là được rồi. Các anh đang phải điều tra một vụ tai nạn. Có người bảo là xe của chú. - Thôi được như vậy là chú vô can.

Hai người vừa đi khỏi thì Dũng “lợn” dùng điện thoại di động gọi:

- Alô, anh ạ? Tay Thành và Đức cảnh sát điều tra vừa đến chỗ em và hỏi việc có đi Việt Trì không. Rất may là trong sổ em lại ghi là đi Hải Phòng và Hà Tĩnh. Như vậy là bọn công an đã lần gần đến địa chỉ rồi đó ông anh phải tính trước.

Giọng của Hùng “sát thủ” :

- Mày cứ yên tâm đi, không một ai có thể biết được việc này.

- Nhưng liệu hai thằng kia có giữ được mồm không?

- Chúng nó đang đi buôn hàng ở Campuchia Thành và Đức lại đến chỗ văn phòng điều hành xe của công ty. Ông giám đốc công ty là người quen của các anh và cũng là người rất nhiệt tình trong việc giúp đỡ công an.

Nghe Thành và Đức đặt vấn đề, ông nói ngay:

- Từ lâu tôi có nghe đồn thằng này sử dụng ma túy nhưng chưa bắt được. Ngày xưa nó là đệ tử của thằng Minh “hói” và cũng là đàn em của Thanh “sói”. Sau khi Thanh “sói” bị chết, băng đảng của nó tan rã, các

anh hình sự của quận bảo tôi tạo điều kiện giúp đỡ công ăn việc làm cho nó hoàn lương, tôi đã nhận nó về công ty. Đầu tiên là làm sửa chữa xe, sau rồi cho nó lái. Nó lái rất khá chưa hề gây ra việc gì nhưng mấy lần tôi gặp nó cứ ngáp vặt, không hiểu nó có nghiện hút hay không.

Nói rồi ông bấm máy điện thoại gọi anh phụ trách bảo vệ của công ty lên.

- Anh cho gọi em. Anh kín đáo xác minh giúp các anh công an xem ngày giữa tháng trước thằng Dũng “lợn” có lái xe đi Việt Trì không.

Anh bảo vệ nói ngay:

- Nó có đi Việt Trì. Sáng hôm đấy nó bảo em là lái xe đi Hải Phòng trở khách Việt Kiều. Nhưng đến hôm sau trong lúc ngồi ăn sáng nó lại kể chuyện hôm trước được ăn cá anh vũ ở Việt Trì trong quán cá Bờ Sông. Em còn hỏi nó là cá anh vũ bao nhiêu tiền một cân nó bảo là ba trăm ngàn. Rồi nó còn kể cá anh vũ người ta làm thế nào ăn ra làm sao.

Thành hỏi:

- Nó có nói rằng đi với ai không?

- Nó chỉ bảo là đi với bạn thôi.

Thành và Đức tươi nét mặt:

- Cám ơn các anh. Tôi lại phải ra chỗ thằng Dũng vậy.

Hai người lại phóng xe máy ra bãi xe. Dũng đang cúi húi lau xe thì Thành túm gáy nhắc dậy:

- Thế nào thằng em, mày định nói dối đến bao giờ? Ồi, ối? Em có nói dối gì đâu?

- Cá anh vũ ở Việt Trì bao nhiêu một cân?

- Chúng mày ăn ở quán cá Bờ Sông lúc buổi trưa có đúng không?

Dũng ghét mặt, ấp úng không nói được.

Đức thủng thẳng:

- Đây là chuyện không đùa đâu. Bây giờ thì khóa xe lại và theo chúng tao về phòng cảnh sát hình sự. Tại trang trại Thiên Sơn, Túy để mặc nhà báo Vọng đi xuống khu chế biến đồ gỗ xuất khẩu chơi với công nhân, còn ông ta thì chấp tay sau đít lồng lợn đi lại trong phòng, trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ. “Nhu vậy là những điều ta lơ mờ hiểu đã đúng rồi. Thằng kỹ sư Tấn kia chắc chắn là người của công an đánh vào nhưng không biết nó là của tỉnh hay là trên Bộ. Nếu nó ở công an tỉnh thì còn dễ đối phó chứ nếu ở Bộ thì chắc chắn sẽ lăm chận đây. Bây giờ phải giải quyết thế nào? Chả nhẽ lại đưa nó ra rừng và xóa dấu vết nó trên mặt đất này. Làm như vậy cũng được nhưng nó lại là người của Giám đốc Sở Nông nghiệp giới thiệu về, che giấu làm sao đây. Trời ơi.

không biết từ hôm ấy đến nay nó đã nhìn thấy những gì, nó đã biết những gì về công việc của ta. Và không hiểu bọn công nhân kia cũng đã nói với nó những gì?”.

Liều vào phòng tay cầm một tờ báo cũ. Thấy chồng đi lại trong phòng lồng lợn như vậy liền hỏi:

- Anh làm sao thế. Có điều gì lo lắng phải không?

Túy quay ngoắt lại:

- Phải, đang lo đây. Đang lo về thằng kỹ sư yêu quý của cô đây.

Liều xòe tờ báo cũ ra:

- Nó là công an chính công. Anh coi tờ báo này.

Túy cầm tờ báo tay run bần bật. Hắn đọc lướt qua rồi nói:

- Hóa ra nó là cảnh sát hình sự của tỉnh. Thôi được ta nghĩ ra cách đối phó rồi.

- Anh định làm gì?

- Từ hôm ấy đến nay anh tin rằng nó chưa biết được gì về trang trại này cả. Cho nên ngày mai anh sẽ bảo nó nghỉ việc để cùng em thành lập công ty và nó sẽ về giúp em. Thành lập công ty xong, em cho nó nghỉ việc. Lý do nào thì tùy.

Liều cười có vẻ đắc ý.

- Em không ngờ anh lại nghĩ ngắn đến vậy. Có công an trong nhà nó bảo vệ cho mình càng tốt chứ sao?

- Em nói cái gì? Định đùa đây à?

- Em không đùa. Bây giờ anh hãy tỏ ra mình là người hết sức minh bạch và hết sức công khai trong chuyện làm ăn để cho nó không thắc mắc gì. Anh hãy giao cho nó giúp thằng Hà chỉnh lý lại toàn bộ sổ sách kế toán trong thời gian qua. Như vậy, buộc lòng nó phải báo cáo về chỉ huy là chúng ta không giấu giếm gì cả. Anh hãy tỏ ra rộng rãi với nó và tìm cách biến nó thành người của mình. Với những tay công an trẻ thế này chỉ cần cho nó ném mùi sung sướng ít bữa là buộc nó phải có cách nhìn khác về cuộc đời.

Túy nhìn vợ ngạc nhiên:

- Quả là một sáng kiến hay. Anh chờ thằng Hà về bàn thêm với nó.
- Không nên bộc lộ hết ý đồ của mình với thằng Hà. Cái loại đàn ông khi nói chuyện với người khác mà mất cứ cụp xuống thì cũng không tin được lắm đâu. Tốt nhất là những gì anh cảm thấy không yên tâm thì tự mình giải quyết.

Túy khoái chí ôm lấy vợ:

- Không ngờ bên cạnh anh lại có một Võ Tắc Thiên tái thế.

- Nếu em là Võ Tắc Thiên thì anh là gì?

- Anh chả còn là gì cả...

Tại phòng làm việc của Giám đốc Công an tỉnh có Thành, Đức, Trưởng phòng Vũ Văn Đắc, Thượng tá Hoan, hai cán bộ công an nữa.

Vũ Văn Đắc báo cáo:

- Thực hiện nhiệm vụ của đồng chí Giám đốc giao cho là đảm nhận công việc của đồng chí Tường đang nằm viện. Cho đến nay tôi đã có thể báo cáo sơ bộ được như sau: Rõ ràng đang có đường dây buôn bán vận chuyển chất ma túy mà trong đó chủ yếu là chuyển ra nước ngoài đang hoạt động trên tỉnh ta. Đường dây này có quy mô chặt chẽ tồn tại từ lâu Theo tất cả những gì chúng tôi đã có được thì chỉ huy đường dây này vẫn là Lê Minh. Ngày xưa Lê Minh buôn bán ma túy thông qua ông Túy, Hoàng Ngọc Quả và một số đệ tử nằm trong Công ty Ngọc Thảo I, đường dây này hoạt động rất kín đáo và lại chuyển hàng vào trong thành phố Hồ Chí Minh không hề tiêu thụ chút nào ở tỉnh cho nên không ai biết cả. Mặc dù Lê Minh đã bị đưa đi trại giam nhưng do sự mất cảnh giác của trại nên thời gian qua hắn vẫn điều hành đường dây thông qua ông Túy. Theo báo cáo của đồng chí Tâm ở trang trại Thiên Sơn đưa về thì kết quả kinh doanh của trại trong những năm qua lãi không đáng kể. Trung bình mỗi năm chỉ lãi được từ một trăm cho đến một trăm hai mươi triệu. Vậy mà cũng trong ba năm qua, ông Túy đã rút cho con trai là Tiến - Giám đốc Công ty Thành Đạt - hơn năm tỉ. Với số tiền này Tiến đã dùng để đầu tư bất động sản, buôn bán máy tính và làm nhiều việc khác. Như vậy có khả năng Công ty Thành Đạt là nơi tẩy rửa tiền đen. Tuy nhiên hiện nay có vấn đề chúng ta phải tìm hiểu tiếp là nếu hắn bán ma túy ra nước ngoài thì tiền quay trở về bằng cách nào?

Đức báo cáo:

- Theo báo cáo của Hòa “đen”, từ khi được Minh “hối” đưa vào làm ở công ty thì chính Minh “hối” đã đạo diễn để biến toàn bộ khu đầm lầy thành một khu dân cư mới và Tiến đã bán được với giá cắt cổ cho hai tay buôn đất ở Hà Nội. Cách đây ba ngày hai tay buôn đất đã đến đặt vấn đề với Tiến là xin trả lại khu đất và nộp phạt một tỉ nhưng Tiến không nghe. Hai tay chủ đất thề sẽ thanh toán với Tiến. Hiện nay Tiến đã phải thuê người của Công ty bảo vệ Long Đức bảo vệ suốt ngày đêm. Nhưng quan trọng hơn là Minh “hối” đã đưa Hòa “đen” vào gặp Túy. Tại cuộc gặp này Túy đã ngỏ ý muốn Minh “hối” dựng lại đường dây buôn bán thuốc phiện ngày xưa. Theo chỉ đạo của chúng ta thì Hòa xin suy nghĩ một thời gian.

Thượng tá Hoan:

- Thắc mắc của các đồng chí về việc chúng chuyển tiền như thế nào thực ra là rất đơn giản. Chúng không chuyển bằng chuyển khoản, bằng séc mà bằng tiền mặt cầm trực tiếp về. Số tiền hàng tỉ nghe ra thì to nhưng nếu đổi ra đô la không là bao nhiêu. Những điều các đồng chí có được đã giúp làm sáng tỏ nhiều vấn đề quan trọng trong việc triệt phá đường dây này. Trước lúc tôi về đây đồng chí Thiếu tướng Phó tổng cục trưởng có nhờ tôi nói lại với các đồng chí rằng: Lãnh đạo rất tin tưởng vào đồng chí giám đốc, mặc dù hiện nay đang có một số đơn thư tố cáo vụ không giám đốc và đồng chí Tường. Việc này có liên quan đến chuyện chúng ta đang phá án, chính vì vậy nội bộ phải hết sức đoàn kết và từng đơn vị cán bộ chiến sĩ phải giữ nghiêm kỷ luật phát ngôn. Đồng chí Thiếu tướng cũng nhắc lại là cần phải có bảo vệ an toàn tuyệt đối cho đồng chí Tâm. Nếu đồng chí Giám đốc cảm thấy chưa thực sự yên tâm thì tìm cách rút đồng chí Tâm về ngay, kiên quyết không để xảy ra trường hợp chúng bắt cóc rồi dùng Tâm để khống chế.

Vũ Văn Đắc:

- Xin đồng chí báo cáo lại với lãnh đạo Tổng cục là chúng tôi đã có đầy đủ phương án để bảo vệ đồng chí Tâm.

Vừa lúc ấy có điện thoại của Giám đốc:

- Tôi Trần Phúc nghe đây.

- Anh Phúc, em là Vọng, em thấy anh Tâm ở trong trang trại Thiên Sơn. Buổi sáng thì thấy ông ấy vồn vã và vui vẻ với anh Tâm lắm. Nhưng mới từ chiều đến giờ em thấy thái độ của ông Túy với anh Tâm khác lạ.

- Đồng chí có nói chuyện được với Tâm không?
- Không, bởi vì em không ngờ là gặp anh ấy. Nhưng em nghĩ rằng anh ấy đang thực hiện nhiệm vụ nên em không dám hỏi han gì cả và coi như không quen biết.
- Rất cảm ơn đồng chí. Bao giờ đồng chí về tỉnh?
- Em sẽ còn ở đây.
- Vậy có gì đồng chí báo cho chúng tôi ngay. Và đồng chí chuyển lời của tôi đến Tâm là đang chuẩn bị phương án hai.

Trần Phúc đặt máy quay sang nói với mọi người:

- Không ngờ Vọng lại vào trang trại Thiên Sơn và gặp Tâm. Cũng may mà không để lộ điều gì. Đây cũng là bài học của chúng ta đối với nhà báo. Nếu chúng ta thực sự tin cậy ở họ thì chắc chắn những nhà báo sẽ giúp được ta rất nhiều.

Lại có chuông điện thoại. Tiếng của Miên ở đầu dây gấp gáp:

- Báo cáo thủ trưởng. Anh Tâm bị lộ rồi. Tay Hà đã đi Thanh Hóa xác minh ra là anh Tâm không phải là người của Sở Nông nghiệp. Bà Liễu vợ ông Túy lục trong đồng báo cũ lại thấy có bài viết về anh Tâm bắt cướp hai năm trước. Hiện nay ông Túy chưa tỏ thái độ gì nhưng cho người kèm anh Tâm rất kỹ. Cơ sở Bình ra báo cáo và xin ý kiến.

Đồng chí tổ chức làm sao gặp được Bình thường xuyên. Nhưng không được để động đến ông Túy.

Giám đốc nói với mọi người:

- Bây giờ chúng ta phải thực hiện ngay phương án ngăn chặn mọi ý đồ chạy trốn, tiêu hủy chứng cứ hoặc chúng liêu lĩnh giữ người của ta.

Tâm được mời lên gặp ông Túy và có cả Hà.

Túy vồn vã:

- Anh Tấn, từ hôm anh về giúp chúng tôi nói thực là tôi rất mừng. Tuy nhiên có hai việc này tôi muốn anh cố gắng giúp thêm. Thứ nhất là tôi muốn anh cùng với anh Hà kiểm tra chính lý lại toàn bộ sổ sách kế toán của công ty trong hai năm qua. Thứ hai, giúp anh Hà tổ chức lại nhân sự của công ty và trang trại. Bà nhà tôi muốn lập công ty riêng, tôi thấy ý định đó là được nhưng bà ấy lại muốn anh giúp. Anh xem thế nào?

Nói rồi Túy như xoáy vào mặt Tâm. Anh mắt ấy làm anh chột dạ: “Sao bỗng dưng ông ta lại đề nghị với mình như vậy. Định thử thách gì chẳng” Tâm khê kháng từ chối:

- Rất cảm ơn anh đã tin tưởng. Nhưng em chỉ biết về kỹ thuật cây trồng, còn các vấn đề quản lý tiền nong, em có được học hành gì đâu mà biết. Còn việc về tổ chức nhân sự lại càng mù mờ - Tâm cười - Đến thân mình còn chả lo được thì lo gì cho người khác.

Hà nói:

- Chúng tôi đã biết khả năng của anh rồi. Đây là thiện ý và cũng là lòng mong mỏi của anh Túy và cũng là của công ty chúng tôi. Xin anh đừng từ chối.

Tâm im lặng không biết nói thế nào nữa thì Túy lại sôi lời:

- Thôi coi như là ta đã đồng ý với nhau. “Gái có công chồng không phụ”. Từ nay, anh Hà nên chăm sóc cho cậu Tấn tốt hơn. Tôi thấy con trai như cậu là không được. Ngoài phố huyện cũng nhiều thú vui lắm.
- Thưa anh, em rất cảm ơn. Còn xin các anh cứ coi em như công nhân bình thường. Nếu có gì khác đi trong đối xử mọi người dễ nghĩ sai.
- Việc đấy chú không phải lo - Hà nói dứt khoát và vỗ vai Tâm.

Hà cho người đến chuyển phòng ở cho Tâm.

Hành lý của Tâm chả có gì ngoài một túi du lịch nhỏ và một chiếc hòm gỗ. Hà bố trí cho Tâm ở dãy nhà mới xây xong và khá sang trọng. Hà giới thiệu về khu nhà này:

- Biết ông Túy có khu trang trại đẹp nên nhiều vị lãnh đạo tỉnh và cả trên Trung ương muốn về chơi, nghỉ cuối tuần. Chính vì thế ông Túy phải cho xây dãy nhà này. À, còn chuyện này nữa, chiều nay sẽ lắp máy cho một phòng karaoke ở gần nhà khách. Tối nay, chúng ta khai trương. Tôi sẽ kiếm mấy con bé tiếp viên đến cho vui

Họ dừng lại trước một căn buồng nằm ở đầu hồi nhà:

- Ông chủ bảo anh là cứ ở đây, hàng ngày, sẽ cho mang sổ sách kế toán xuống và có hai nhân viên giúp việc.
- Theo tôi, cứ để sổ sách ở văn phòng, như thế tiện hơn.

- Văn phòng đông người, không hay, anh cứ ở đây, mà này, con bé nhân viên kế toán hay lắm đấy nhé. Đẹp nhưng kiêu kỳ, chưa chàng trai nào lọt được vào mắt xanh của cô ta đâu. Biết đâu lần này nên duyên thì hay đấy.

Tâm cười nhắc nhó:

- Tôi chả hiểu sao ông Túy lại đẩy tôi vào công việc này. Mà tôi nói trước, nếu có gì sai là ông phải nói ngay đấy nhé.

- Yên tâm đi.

Phòng ở mới nom giống như phòng của một khách sạn. Mọi thứ đồ đạc còn mới tinh và có cả ti vi bắt qua ăng ten Parabôn. Để đồ đạc cho Tâm vào phòng xong, Hà bảo Tâm:

- Đầu đĩa VCD đã lắp sẵn rồi. Trong chõng đĩa nghe nhạc kia, anh thấy chiếc đĩa nào không có nhãn hiệu là phim” chần nuôi” đấy. Nhiều đĩa hay lắm. Còn nếu xem phim xong mà không chịu được thì bảo thằng Hiếu lo cho. Ông Túy cũng là người tâm lý và thoải mái khoản ấy lắm. Thôi, bây giờ ông cứ nghỉ ngơi. Mấy hôm vừa rồi cứ quần quật ngoài vườn... Phải công nhận là ông khỏe. Bọn công nhân ở đây, đứa nào cũng khiếp cường độ làm việc của ông. Chính vì thế mà ông Túy quyết định tăng lương cho ông đấy Tâm cười:

- Theo tôi, định bảo ông Túy cứ từ từ, vấn đề là hiệu quả công việc phải thế nào đã.

Hà đi khỏi, Tâm thù người ra suy nghĩ:”Tại sao lão ta và tay Hà bỗng dung tử tế với mình đến mức độ này nhỉ? Tại sao bỗng dung hẳn lại giao cho mình việc kiểm tra sổ sách kế toán? Rõ ràng đây là những biểu hiện không bình thường, cần phải cảnh giác cao độ với đám này. Tiếc thật, giá bây giờ có chiếc điện thoại di động thì hay bao nhiêu.”

Tâm đang nằm xem ti vi chương trình đá bóng đá nước ngoài thì có tiếng gõ cửa. Anh mở cửa và hơi ngỡ ngàng trước sắc đẹp của một cô gái:

- Sao anh nhìn em như kẻ trên gò rơi xuống thế. Em là Hiền, nhân viên kế toán của Thiên Sơn. Anh Hà bảo em xuống bàn với anh về kế hoạch kiểm tra sổ sách kế toán.

Tâm mời Hiền ngồi:

- Thì chúng ta cứ bắt đầu từ chiều nay. Buổi sáng tôi phải ra vườn vãi và lo cứu mấy hồ cá, còn các buổi chiều thì ta làm việc này. Nhưng phải nói thật đây là công việc mà con mẫn phải gánh việc của con cậu. Em phải giúp anh để ý.

- Con mẫn là con gì?

Tâm cười ngất nghẹo:

- Con mẫn là con mèo, con cậu là chó... Nghĩa là. nghĩa là bắt mèo ăn cú!

- Khiếp cái anh này. Đừng có giả vờ nhé. ông chủ tin anh lắm mới cho anh nhòm vào sổ sách kế toán. Chắc anh cũng là loại siêu.

- Siêu “đắt” thì có.

- Hiếm có ai mới đến làm mà được cả ông chủ bà chủ quý như anh. Hôm nọ, chị Liễu còn bảo em là ai có phúc mới lấy được anh.

- Tất cả đều nhầm rồi. Anh là kẻ chả ra gì, vì thế có ai để ý đến đâu.

- Em chỉ sợ có người để ý đến, anh lại chê thôi. Anh Hà dặn em là từ trưa nay, anh ăn cơm với bộ phận chúng em. Mười một giờ nhé, em chờ. Thôi em đi đây. Anh em mình còn gặp nhau nhiều.

Cách nói liến thảng và xem chừng quá ư là thân mật của cô ta làm Tâm cảm thấy lo sợ. Anh thoáng rung mình khi thấy cô ta rẽ ngay vào khu làm việc của ông Túy.

Tại Trại cải tạo số Bảy, cuộc họp của Túy với Ban giám thị và có Lê Minh đã đến hồi kết.

Túy đứng lên hùng hồn nói:

- Chúng tôi hy vọng rằng tuần tới ta sẽ ký hợp đồng liên doanh bao tiêu sản phẩm nông sản thực phẩm của Trại. Tôi đã báo cáo anh Chi và lãnh đạo Sở Nông nghiệp, mọi người rất phấn khởi. Công ty Phát Lộc cũng sẵn sàng ký hợp đồng mua toàn bộ hàng nông sản của chúng ta. Như vậy, với số đất đai hiện có chưa đủ. Tôi đề nghị Ban giám thị xem xét khả năng thuê thêm đất. Nếu chúng ta có thêm một trăm héc ta đất nữa thì sự phát triển sẽ bền vững hơn nhiều. Hôm nay đây tôi cũng xin cảm ơn anh Lê Minh đã có rất nhiều ý kiến hay trong việc gợi mở ra hướng liên doanh liên kết giữa Thiên Sơn và trại.

Giám thị trại phát biểu:

- Ban giám đốc Công an tỉnh hết sức ủng hộ chủ trương này. Chúng tôi hy vọng rằng đây sẽ là một mô hình kinh tế mới. Rất cảm ơn anh Túy và chúng tôi mong chúng ta sẽ hợp tác với nhau chặt chẽ hơn.

Cuộc họp giải tán. Túy Và Lê Minh đi trong vườn hoa. Từ phía căn gác đối diện vườn hoa có một sĩ quan dùng camera quay lại cảnh hai người đi và nói chuyện.

- Tôi phải nói cho ông biết một tin rất không hay đó là thằng kỹ sư mà Sở Nông nghiệp giới thiệu về lại là một cảnh sát hình sự. Nó tên là Tâm.

Lê Minh sững người:

- Có phải thằng đó đẹp trai, da dẻ trắng trẻo không?

- Đúng.

- Thế thì chết rồi. Không ngờ bọn thằng Tường lại cao tay đến như vậy. Nó đã biết nhiều chưa?

- Không rõ nhưng từ hôm nó đến trang trại chỉ cắm đầu cắm cổ vào vườn vải và mấy ao cá. Tôi cũng cho quân bám rất chặt thằng này nhưng không phát hiện được gì.

- Hiện nay anh xử lý ra sao?

- Tôi muốn tương kế tựu kế để lừa lại bọn công an. Tôi đang giao cho nó kiểm tra lại sổ sách kế toán và giúp vợ lập công ty mới. Nó có vẻ phấn khởi.

- Anh không được rồi nó nửa bước và nếu thấy nó có biểu hiện gì là đã hiểu về công việc của chúng ta thì phải bịt mồm nó lại. Tuy nhiên, trước khi quyết định biện pháp mạnh anh phải cho tôi biết. Còn trong trường hợp không thể liên lạc được thì hãy hỏi thằng Tiến.

- Theo anh thằng Hòa “đen” có tin được không?

- Tôi tin được thằng này. Vấn đề là nó có dám tiếp tục làm hay không? Hãy đưa nó đi thử một chuyến thì biết ngay thôi. Nhưng vẫn phải có cách cột chặt nó vào mình.

Nói rồi Lê Minh ngừng lại nhìn thẳng vào mặt Túy:

- Ông Cheng đã rời Việt Nam, toàn bộ công việc kinh doanh ông ấy giao lại cho người khác. Theo tất cả những điều mà tôi nhận được từ ông Cheng thì người mới này sẽ còn khủng khiếp hơn Cheng nhiều lần. Hiện nay ở Đài Loan, đang có cuộc giành giật thị trường ma túy giữa những tên trùm mà anh và tôi là những người đang nằm trong bàn cờ này. Cheng vì quá sợ hãi sau cú tôi bị bắt nên đã mất hết ý chí và đã phải ra đi. Nhưng điều đó không có nghĩa là ông ấy đã cho tay vào túi áo. Bàn tay ông ấy còn vươn rất dài sang lĩnh vực khác. Còn tôi...

Lê Minh ngừng lời, lại nhìn như xoáy vào mắt Túy làm hắn sợ hãi cúi đầu lảng tránh:

- Hình như anh nghĩ là tôi không còn giá trị nữa phải không? Tôi nghe nói thằng con trai anh đã ngang nhiên tuyên bố. “Lão Lê Minh ư, quên hẳn đi”.

Túy hoảng sợ:

- Làm gì có chuyện thằng Tiến dám ăn nói lếu láo thế. Những năm trước đây, bố con em có mở mày mở mặt cũng là nhờ anh, chúng em đâu dám quên.

- Khi người ta nghèo thì dễ đồng cam cộng khổ. Hai con chó cùng chung sức bắt con thỏ, nhưng khi ăn hết chỉ còn khúc xương thì lại cắn nhau, tôi... tôi không thích cắn ai, nhưng cũng không để ai cắn tôi trước. Tôi rất thích câu nói của Tào Tháo, “thà ta phụ người còn hơn để người phụ ta”. Khi tôi giao một phần cơ nghiệp của tôi cho anh, tôi rất tin là anh sẽ có thể thay tôi một khi tôi thúc thủ. Tất nhiên, anh đừng nên nghĩ xấu về tôi quá, bởi lẽ, tôi vẫn có phương án dự phòng. Tôi cho anh biết điều này, cảm anh tiết lộ cho thằng Tiến, anh có dám hứa không?

- Em xin thề nếu em tiết lộ thì sẽ... sẽ chết không nhìn thấy anh.

- Anh sẽ thấy tôi chết trước - Lê Minh vẫn nói lạnh lùng - Điều đó là hợp quy luật phải không nào. Có điều là tôi... tôi rất ghét ai bép xép. Người không biết giữ bí mật thì chết, vua không biết giữ bí mật thì mất nước. Tôi cho anh xem lá thư.

Nói rồi Minh lấy trong túi áo ra một lá thư đánh máy vì tính và ngay đầu trang có dòng chữ in đậm: “Báo cáo tình hình hoạt động của Thành Đạt trong tháng”.

Túy đọc mà bàng hoàng tưởng như đang đọc một loại truyện viễn tưởng nào đó. Bản báo cáo tường trình một cách rất chính xác hoạt động của Thành Đạt cũng như tổng doanh thu và tiền lãi của công ty sau khi nộp thuế. Báo cáo cũng ghi rõ số tiền đen mà Thiên Sơn đưa về cho Thành Đạt để tẩy trắng. Túy toát mồ hôi, lấm lét nhìn Lê Minh:

- Làm sao mà anh có bản báo cáo này... nhưng không đúng đâu.

- Làm sao mà có thì không quan trọng, nhưng quan trọng là... là anh đã giấu tôi. Cách đây ít hôm, anh bảo tôi là ba tháng rồi, không có hàng về, vậy mà trong mỗi bộ khung nhà, vẫn có được hơn ba chục kilôgam phải không? Nhưng thôi, lần này tôi cho qua, bảo thằng Tiến hãy làm ăn trung thực, đừng nên tham bát bỏ mâm. Hãy nhai tờ giấy đó đi?

Túy vội vàng vo lá thư cho vào miệng và trợn mắt nhai rồi vờ nuốt cái món ăn quái gở nhá trên đời. Mặt Túy tái nhợt, trông bộ dạng của hắn bây giờ thật thảm hại. Cái vẻ cao ngạo, oai phong lúc trước đã biến mất thay vào đó là sự run sợ, kiêu run sợ của con chuột trước con rắn hổ mang bành.

Từ trên gác, các trinh sát thấy hết toàn bộ thái độ của Túy và Lê Minh, đặc biệt là họ chú ý đến việc Túy đọc tờ giấy rồi nhai nuốt.

Túy hoảng sợ mất ít phút, nhưng rồi hắn lấy lại được bình tĩnh và bảo Lê Minh:

- Cho đến giờ này, em muốn chúng ta sòng phẳng, nếu như anh thấy cần tiếp tục cuộc chơi này.

- Tất nhiên là sẽ tiếp tục nhưng vấn đề, người cầm cái phải là tôi.

Túy nhíu mày:

- Anh vẫn cứ tham như ngày xưa. Anh thử nghĩ xem, anh nằm trong trại giam, nếu cứ gặp gỡ, cứ điều hành, thì sớm muộn cũng sẽ lộ, như vậy là không thực tế. Em đề nghị thế này, việc điều hành đường dây, em sẽ làm. Anh được ba chục phần trăm số lãi, toàn bộ số vốn của anh, em sẽ bảo toàn như cũ bằng cách mua vào cổ phần của Thành Đạt và một số công ty khác, cụ thể thế nào, sẽ báo anh sau. Số đệ tử của anh, đứa nào vẫn việc ấy. Anh sẽ kiểm tra qua chúng nó.

Lê Minh cười nhạt:

- Tôi biết là thế nào anh cũng nói ý đó, mà có phải điều này cha con anh bàn từ cách đây hai tháng không. Thôi, không phải bàn cãi gì hết, tôi hứa sẽ nghiên cứu nghiêm túc ý kiến của anh, và sẽ trả lời anh sau. Còn bây giờ, hãy tạm quên điều đó đi và tập trung vào giải quyết cái thằng Tâm cho khéo. Có lẽ không còn cách nào hơn là hãy để cho nó mất tích. Nói rồi Lê Minh thở dài:

- Tôi bị án tù chung thân, sống cũng như chết, cho nên cái chết bây giờ không có gì là quan trọng.

- Nhưng cha con anh, sự nghiệp đang lên, hãy cố mà giữ gìn. Để đổ vỡ bây giờ là nguy lắm.

Rồi Lê Minh vỗ vai Túy:

- Mà này, rùi có ai nhìn thấy chuyện anh nuốt lá thư thì nói thế nào?

Túy ngẩn người chưa biết trả lời ra sao thì Lê Minh đã nói:

- Cứ bảo là tôi viết giấy vay anh năm chục triệu để giúp đỡ vợ con, nhưng anh không đồng ý.

Tại văn phòng Công ty Phát Lộc, Cheng và Hạnh ngồi trong phòng. Một bầu không khí buồn bã bao trùm hai người. Cheng nói chậm chạp:

- Thời gian chúng ta ở bên nhau chỉ còn tính bằng giờ. Em có điều gì muốn nói nữa không?

- Em muốn chúng ta quên hết mọi chuyện.

- Khi người ta muốn quên thì lại cứ buộc phải nhớ. Anh về và sẽ vui thú điền viên. Với người Tổng giám đốc mới này, có lẽ em không thể hợp tác được. Vì vậy, em nên lập công ty riêng.

- Em chưa tính đến chuyện đó.

- Trước lúc ra đi, anh muốn nói với em điều này và anh muốn em nói điều đó với Tường.

Cheng nói xong rồi yên lặng lúc lâu như thể đắn đo suy nghĩ lần cuối có nên nói hay không.

Cheng đứng dậy, đến bên Hạnh, đặt tay lên vai cô:

- Có một người này em cần phải thận trọng và tránh xa khi quan hệ. Đó là Tiến, Tổng giám đốc Thành Đạt. Tiến vẫn là đệ tử tin cậy của Lê Minh mà hắn giấu từ xưa. Nếu Lê Minh có mệnh hệ gì, người thay thế sẽ là hắn. Còn Túy chỉ là kẻ đầu sai. Tất cả đám này đang lao vào buôn bán ma túy và họ đã có một đường dây rất lớn, quy mô tổ chức rất chặt chẽ. Toàn bộ tiền buôn bán ma túy, Túy và Lê Minh cho đầu tư vào Thành Đạt

- Thế còn anh? - Hạnh nhìn Cheng và hỏi với vẻ mỉa mai.

- Anh là một thằng già vô tích sự rồi. Chính vì vậy anh phải ra đi sớm. Làm kinh doanh cũng như làm chính trị là phải học cầu thủ đá bóng, nên biết rời sân cỏ vào lúc nào chứ đừng để đến lúc người ta đuổi ra. Đó mới là cái quan trọng của cuộc đời.

- Hôm nay chúng ta chia tay nhau, có lẽ không biết bao giờ gặp lại, em muốn anh nói thật một điều?

- Em cứ hỏi - Có phải anh cùng Lê Minh và lão Túy đang buôn bán ma túy chẳng hạn.

Cheng lặng người đi hồi lâu:

- Anh không tham gia, nhưng anh biết. Chính vì anh không chịu tham gia nên bây giờ anh mới phải ra đi. Em đã hỏi có nghĩa là em đã biết, vì thế phải rất cẩn trọng. Bài học của Tường đừng có quên. Mà tốt nhất là sau khi anh đi, em cũng rời đây ngay.

Cheng nhìn Hạnh rồi cười độ lượng:

- Từ khi quay trở lại Việt Nam cho tới nay, anh hiểu là em đã thay đổi nhiều và sự thay đổi lớn nhất chính là việc em đã cung cấp toàn bộ hoạt động của công ty cho công an. Chính vì vậy mà anh không muốn tiếp tục công việc này. Anh không muốn mình phải sống cạnh một người mà mình từng yêu quý, nay lại sắp thành kẻ thù, và không muốn sống trong sự nghi ngờ lẫn nhau.

Rồi Cheng đưa cho Hạnh cho xem một lá thư viết bằng chữ Trung Quốc. Lá thư chỉ vền vện có mấy dòng: “Anh đã chăm sóc quá mức cho cô bạn gái rồi đấy. Họ đã đến từ đó. Hãy chấm dứt ngay anh về Đài Loan nửa tháng, mọi việc có người khác giải quyết” Hạnh lạnh người khi đọc những dòng chữ đó.

Cô hỏi Cheng, giọng không giữ được bình tĩnh:

- Có nghĩa là chúng muốn giết em?

- Đúng thế, và chúng muốn anh về Đài Loan để tạo chứng cứ ngoại phạm, nhưng anh chống lại quyết định này, vì vậy, anh cũng không còn con đường nào khác. Em cứ yên tâm, nếu anh chưa cho phép, không kẻ nào dám đụng đến em đâu. Còn vụ tai nạn của Tường, em biết là ai rồi chứ?

Hóa ra không có cái gì qua được mắt Cheng, con người này quả là ghê gớm, nhưng có lẽ đồng bọn của ông ta còn khủng khiếp hơn

Cô khẽ thở dài:

- Em biết rồi, chúng sẽ phải trả giá nay mai thôi. Rất cảm ơn anh cho em biết sự thực.

Cheng đứng dậy:.

- Em vào viện cho anh gửi lời chúc anh Tường chóng khỏe và rất mong anh ấy hãy thận trọng, bởi việc anh ấy đang làm hiện nay sẽ quyết định sinh mạng của nhiều người. Vì thế, chúng sẽ không từ một thủ đoạn nào để ngăn chặn việc điều tra của công an. Thôi em về đi. Anh sẽ ra sân bay một mình. Ngày xưa khi anh đến Việt Nam không có người ra đón thì bây giờ anh trở về cố quốc cũng không muốn có người tiễn đưa.

Hạnh lặng người. Bỗng cô ôm choàng lấy Cheng, gục đầu vào ngực Cheng, khóc nức nở.

Ban Chuyên án tập trung ngồi xem cuốn băng video quay lại toàn bộ cuộc gặp của Túy và Lê Minh. Cuốn băng được quay khá tốt nhưng chất lượng âm thanh thì lại quá tồi mặc dù đã có micro định hướng. Nhưng do khoảng cách xa, trời lại có gió lớn và nhất là có tiếng nổ của chiếc máy phát điện ba trăm kw của trại đặt gần đó, thành ra không thu được lời của hai người nói với nhau.

Giám đốc Trần Phúc xem đi xem lại đoạn Lê Minh đưa cho Túy tờ giấy, Túy xem và sau đó nhai nuốt.

Giám đốc chợt hỏi anh sĩ quan của phòng kỹ thuật nghiệp vụ:

- Tại sao đồng chí không cho quay cận cảnh lúc hắn đọc lá thư?

- Báo cáo anh, em... em cũng chưa có kinh nghiệm, vì có được đi học ngày nào đâu. Trên đưa máy về cứ thế là mang đi làm, miễn sao có hình là được Em xin lỗi.

- Bây giờ có “xin” cũng chả giải quyết được gì.

Các đồng chí thử nghĩ xem, lá thư đó đối với Túy quả là rất quan trọng và hình như làm hắn sợ hãi, toàn thấy hắn nhìn xuống - Trần Phúc trao đổi với Vũ Văn Đắc và thành, Đức, cung mấy sĩ quan an ninh mới được tăng cường vào Ban Chuyên án- Các đồng chí có để ý thái độ của tên Lê Minh không? Hắn như một ông chủ, còn tên Túy thì rõ là kẻ đầy tớ bị chửi.

Vừa lúc đó, Trung tá Tỳ, Giám thị Trại số Bảy có mặt. Anh đưa cho Giám đốc một bản báo cáo viết tay. Trần Phúc xem rồi đọc cho mọi người:

- Trong tháng qua, có năm lần Lê Minh được người đến thăm. Người đến nhiều nhất ba lần đó là Đỗ Phúc Toàn, Phó Giám đốc Thành Đạt, còn hai lần khác thì là con gái và một người là bảo vệ cũ của Công ty Minh Đức. Trong ba lần gặp với Toàn, thì lần ngắn nhất là khoảng mười phút, lần lâu nhất là nửa tiếng.

Giám đốc ngừng nói rồi quay sang hỏi Đức:

- Có tài liệu gì về tay Toàn này không?

Đức gờ sổ tay:

- Báo cáo anh, Toàn là cháu gọi Lê Minh bằng cậu, nhưng mà họ khá xa. Toàn học năm thứ ba đại học kinh tế thì bỗng dưng thôi học và một thời gian sau về làm cho Tiến. Tuy nhiên, rất ít người biết Toàn có họ hàng với Lê Minh và hình như chính Hoàng Văn Tiến cũng không biết.

- Quan hệ giữa Toàn và Tiến thế nào?

- Tiến tin cậy Toàn tuyệt đối vì vậy mới giao cho phụ trách tài chính, đối ngoại.
- Cậu có tìm hiểu vì sao hẳn lại được tin cậy không?
- Báo cáo giám đốc, thời gian qua, thực hiện sự chỉ đạo của đồng chí Tường, chúng tôi đã làm công tác sưu tra toàn bộ nhân viên của Thành Đạt và xác minh mối quan hệ của từng người với Hoàng Văn Tiến. Trong công ty, Tiến chỉ tin Toàn và Thiệu và hầu như không có sự nghi ngờ, cảnh giác với hai người này. Ngôi nhà của Toàn mới xây hồi đầu năm, Thành Đạt cho hai trăm triệu và cho vay trả chậm một trăm triệu nữa. Tiến còn mua ô tô riêng cho cả hai người.

Một sĩ quan an ninh nói:

- Đề nghị Giám đốc cho giám sát kỹ thuật máy nhân vật chủ chốt của Thành Đạt.
- Được, các đồng chí làm thủ tục đi. Vậy có khả năng tên Toàn là người do Lê Minh đưa vào để giám sát Hoàng Văn Tiến, và nếu đúng như vậy thì rõ ràng Thành Đạt là nơi tẩy rửa tiền đen.

Buổi đêm ở trang trại Thiên Sơn. Tâm ngồi miệt mài bên đồng giấy tờ kế toán và dùng máy tính cộng các con số. Anh mệt mỏi ra ngoài sân vườn vai hít thở. Cả khu trang trại vắng lặng. Tâm quay vào nhà. Anh vừa đóng cửa thì lại có tiếng gõ cửa rất nhẹ. Tâm ngạc nhiên, anh mở cửa.

- Hiền ập ngay vào và cô ta tắt đèn luôn. Tâm vội bật đèn lên:

- Cô làm trò gì thế này?

- Anh Sao nỡ nói với em như vậy? Từ hôm anh đến, em chỉ mong được nói chuyện với anh. Đừng đuổi em.

Tâm cười nhạt:

- Cô về bảo thằng Hà, không cần phải dùng mỹ nhân kế đâu.

Hiền lặng người đi:

- Anh biết điều đó ư?

- Sao tôi không biết. Tôi đoán ra ngay từ lúc cô gặp tôi. Nào, thằng Hà còn giao việc gì cho cô nữa?

Cô gái bỗng bật khóc:

- Anh ơi, em khổ lắm. Em mà không làm được theo yêu cầu của nó thì chết mất.

Tâm dỗ dành:

- Em đừng sợ. Có gì anh bảo lãnh cho.. Cứ bảo là anh... anh chả ra gì. Cứ nào đó thì tùy em.

Sau một thời gian ngẩn thẩn dò và cũng là để kiểm tra thêm vì sợ Hòa có ý gì khác không, khi thấy yên tâm, Minh “hỏi” mới đưa Hòa “đen” vào trang trại Thiên Sơn gặp Túy.

Sau mấy câu xã giao, Túy nói sòng phẳng:

- Hôm nay anh mời chú đến là để bàn chuyện làm ăn. Chú là người thế nào, anh biết rất rõ và cũng đã có chú Minh đây cho anh biết nhiều thông tin rất hay về chú. Tóm lại là anh tin chú. Còn phần anh, chú cứ tự mình xét đoán. Nếu thấy chơi được thì chúng ta hợp tác, còn nếu không thích thì đường ai người ấy đi, miễn sao sau này có gặp nhau, còn chào là được. Anh biết ngày xưa chú có mấy thằng đệ tử rất hay ở Nậm Cắn. Bây giờ chú gặp liệu chúng còn như trước không?

- Thời thế thay đổi không hiểu chúng thế nào. Nhưng muốn biết được phải đi vào đó một chuyến.

Túy gật gù:

- Đúng vậy. Bây giờ ta thỏa thuận với nhau như thế này. Chú gọi bọn trên đó đưa hàng về. Bằng cách nào thì chú tính. Vốn anh lo, đầu ra anh tính, còn lãi thì ta chia đôi.

Hòa “đen” không cần suy nghĩ lâu:

- Đồng ý. Nhưng tôi có nguyên tắc của tôi đó.. là không ai được hỏi về công việc và chớ có nghĩ đến chuyện theo dõi, thử thách tôi..

Nói rồi Hòa “đen” lườm về phía Minh “hỏi”.

Minh cười lấy lòng:

- Ai dám theo dõi thử thách chú. Trong nghề này bọn anh còn phải sách dép đi học chú và ông cụ. Vậy chú có cần người bảo vệ không?

- Không cần.

Từ bên ngoài, Bình pha cà phê và lắng nghe cuộc nói chuyện. Trong lúc đó Tâm đang đi lang thang ở khu rừng bên cạnh.

Bỗng anh giật mình khi thấy phía xa xa có mấy người đang vác gỗ và họ ném xuống ao ở sát bìa rừng. Tâm lén đi đến gần và anh thấy rõ ràng họ đang ném những bộ khung nhà xuống. Thế rồi bỗng dưng anh lại thấy có một kẻ xuất hiện như chui ở dưới đất lên. Lúc này Tâm mới bừng tỉnh, anh nghĩ đến lần bố anh đã nói, ngày xưa phải lo việc bảo vệ bí mật ở khu này như thế nào. Bởi vì trong thời kỳ chiến tranh đây là khu kho vũ khí của bộ đội.

Chiều hôm đó, Tâm cầm một quyển tiểu thuyết và anh nói với Bình:

- Tôi đi vào rừng tìm chỗ yên tĩnh đọc sách. Tôi sẽ về.
- Anh nhớ về đúng giờ vì chiều nay ông Túy mời anh và nhà báo Vọng ăn cơm.
- Tôi nhớ rồi. Lát nữa anh có ra chỗ nhà cô Miên không?

- Em định tôi sẽ đến.

- Bảo cô Miên là tôi đã phát hiện ra điều quan trọng nhất của Thiên Sơn.

Bình nói:

- Em đang nghĩ bọn chúng chuyển hàng đi chỗ khác. Mọi khi chúng vẫn để ở dưới căn hầm trong nhà kho máy nổ. Lúc nào cũng có người canh. Nhưng hai hôm nay không thấy ai ở đấy nữa.

- Anh nói hết với Miên để cô ấy báo cáo.

- Còn việc này anh phải lưu ý, em có cảm giác rằng chúng đã biết về anh đấy.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. không phải bỗng dưng mà chúng cho tôi thêm tiền, giao cho tôi thêm việc.

Tâm ra bờ ao mà chúng mới ném gỗ xuống buổi sáng ngồi đọc sách. Nhưng anh không ngờ rằng Hà và hai tên khác đang bám theo anh rất chặt. Thấy một cây gỗ hơi thò đầu lên, Tâm xuống kéo lên bờ và anh nhìn thấy cây gỗ bị khoét dọc thân như một cái hộp nhỏ. Tâm thả cây gỗ xuống rồi nhìn quanh quất. Anh nhớ lại ban sáng, phía sau một mô đất lớn có một thằng như mọc lên.

Tâm đến đó và anh phát hiện thấy một cửa hầm bằng gỗ. phía bên ngoài dây leo bám chằng chịt.

Nhưng rõ ràng vẫn có người ra vào căn hầm này, và còn có một đường dây điện đi ngầm dưới đất đến gần cửa hầm mới nhô lên. Ngoài cửa được khóa khá chắc chắn. Tâm nhìn cánh cửa hầm rồi gặt gù và bỗng anh giật mình khi thấy một mảnh giấy có in hình hai con sư tử vờn quả địa cầu - đó là giấy bọc gói hêrôin, Tâm nhặt lên đút vào túi nhưng ngay lúc đó thì Hà và hai tên đệ tử xuất hiện.

- Xin chào anh Tâm cảnh sát hình sự. Cuối cùng thì anh cũng đã thể hiện đúng nghề nghiệp thật của mình. Chúng tôi cũng không ngờ anh lại dám liều đến như vậy.

Biết không còn gì để giấu nữa, Tâm nói lạnh lùng:

- Các anh hiểu ra được thì hơi muộn rồi. Cách tốt nhất và an toàn cho các anh hơn cả là theo tôi về công an tỉnh. Như vậy sẽ giảm nhẹ được nhiều tội đấy. Thật là nằm mê giữa ban ngày - Hà nghiêng răng nói, rồi rút phất khẩu súng ngắn ra. Khẩu súng đã được lắp ống giảm thanh - Mày phải biết là đụng đến chúng tao có nghĩa là đụng đến cái chết. Mày sống thì tao chết, hoặc ngược lại. Chúng ta lên võ đài rồi không còn đường lùi đâu.

Nói rồi hần hất hàm ra lệnh cho hai tên đứng phía sau lưng Tâm, bọn chúng ập đến nhưng Tâm chủ động đánh trước. Cuộc ẩu đả diễn ra quyết liệt, nhưng rồi sức Tâm đuối dần và anh bị chúng đánh vào gáy gục xuống. Hà cho lòi Tâm vào trong căn hầm, lấy dây trói tay trói chân và dùng cả băng dính dán miệng. Nhưng rồi nghĩ thế nào hần lại rút trong túi ra một ống thuốc ngủ loại dùng để tiêm. Và với vẻ thành thạo hần tiêm vào tĩnh mạch của Tâm.

Với số thuốc này. Nó sẽ ngủ hơn một ngày, lúc đó ta có thời gian để tính. Chúng mày thay nhau canh ở đây. Nếu phát hiện thấy nó chạy trốn thì cứ xử lý.

- Có biến thành giun cũng không ra được khỏi nơi này - Một tên nói.

Trong phòng ăn của trang trại Thiên Sơn, Túy cùng Liễu, Vọng và Hiền ngồi bên mâm cơm thịnh soạn với thịt cây hương và cá trắm đen.

Trong lúc chờ Tâm về ăn cơm, mọi người nói chuyện phiếm nhưng hình như mỗi người đang theo đuổi những suy nghĩ riêng nào đó nên những câu chuyện cứ nhạt như nước ốc.

Túy nhìn đồng hồ đã thấy sáu rưỡi, hần sốt ruột:

- Quái lạ, anh chàng kỹ sư này đi đâu nhỉ?

Bình đi vào nói:

- Thưa anh, chiều nay anh ấy nói là đi vào rừng đọc sách cho yên tĩnh.

- Hay là có cô sơn nữ nào bắt mất hồn rồi.

Nhà báo thấy anh chàng kỹ sư này có lạ không.

- Chiều nay tôi đã dặn cẩn thận rồi đấy chứ Túy nói như ra lệnh cho Bình:

- Anh bảo bọn công nhân đi tìm xem. Ra cả ngoài phố huyện đến hiệu may bà Tư “lùn”, hình như anh chàng này phải lòng một cô gái mới đến ở đấy. Thôi bây giờ không đợi nữa, chúng ta cứ ăn đi. Anh chàng này về sau, phải phạt ba chén.

Phần 2 - Chương kết

Hôm nay, Tường được ra viện, mặc dù vẫn còn một tay phải bó bột. Các bác sĩ đã tận tình chăm sóc anh những ngày qua đều rất vui. Đến đón Tường là Hạnh, con gái và Đức, Thành, Lưu.

Tường nắm chặt tay ông bác sĩ trưởng khoa ngoại:

- Em xin cảm ơn anh đã hết lòng chữa chạy cho em. Thật lòng không biết lấy gì cảm ơn bác sĩ và anh chị em.

- Đừng khách sáo thế. Chúng tôi phải cảm ơn anh. Anh đã lật mặt nạ được được bọn “cỏ cùn trắng” giúp trừ hại cho dân cho nước. Mà này, trong ngành y chúng tôi, cũng có bọn “cỏ cùn trắng” đấy nhé. Tôi nói nghiêm túc đấy.

Tường không hiểu ông bác sĩ nói đùa hay nói thật thì một y tá nói chen vào:

- Thì lợi dụng nghề y, kiếm tiền trên nỗi đau khổ của người khác, buôn bán thuốc giả, thuốc kém phẩm chất, thuốc quá hạn, thuốc không có nguồn gốc xuất xứ, loại tội phạm ấy nhiều lắm anh Tường ạ. Anh cứ an dưỡng cho khỏe đi. Khi nào anh tìm bọn “cỏ cùn trắng” trong ngành y, chúng em sẽ giúp anh một tay.

- Nếu vậy thì chúng ta bắt đầu từ ngày mai.

- Tôi đã khỏe lắm rồi. Thôi một lần nữa cảm ơn bác sĩ, cảm ơn các anh, các chị. Tôi hy vọng rằng sẽ sớm được trở lại thăm mọi người chứ không phải trở lại để mọi người chữa chạy cho.

Họ đi trên chiếc xe chín chỗ ngồi. Thành và Đức rất muốn nói điều gì đó với Tường nhưng ngại vì thấy anh vẫn còn đang yếu. Nhưng linh cảm của một người cảnh sát điều tra mách bảo cho Tường thấy đồng đội của anh đang lo lắng điều gì đó. Anh bảo Hạnh:

- Em và con cứ về nhà, chuẩn bị bữa cơm thật ngon và có đủ rượu cho mấy anh em uống. Anh đến cơ quan một lát rồi về.

Hạnh cười:

- Em biết ngay là thế nào anh cũng muốn đến cơ quan trước khi về nhà. Cũng được thôi, nhưng phải nói cho mấy anh em biết rằng nếu trước sáu giờ tối mà chưa thấy về là tôi đến cơ quan kêu với Giám đốc cho mà xem.

Hai mẹ con xuống xe xong, Tường hỏi ngay:

- Có chuyện gì phải không?

- Anh ạ, từ chiều qua đến nay, không thấy tin tức gì về Tâm cả. Sáng nay, cơ sở Bình cho biết là chiều qua, lúc năm giờ, Tâm tha thân ra rừng vải chơi, nhưng rồi không thấy về. Tối hôm qua, ông Túy có chương trình mời cơm nhà báo Vọng và cả Tâm nữa, họ chờ mãi, không thấy Tâm. Đêm hôm qua, ông Túy và tay Hà huy động mọi người đi tìm, nhưng cũng không phát hiện ra dấu vết của Tâm.

- Đã báo cáo Giám đốc chưa?

- Rồi ạ. Giám đốc đã ra lệnh cho đội đặc nhiệm của anh Tuấn và đại đội cảnh sát cơ động sẵn sàng lên đường làm nhiệm vụ. Các đội cảnh sát chống cướp, đội địa bàn, lực lượng cảnh sát kinh tế, phòng chống ma túy cũng được lệnh trực chiến trăm phần trăm quân số. Riêng khu vực địa bàn trại Thiên Sơn, trụ sở Công ty Thành Đạt, công ty của Minh “hói”... đã được bố trí lực lượng giám sát chặt chẽ. Giám đốc nhận định là rất nhiều khả năng tên Túy và đồng bọn đã bắt anh Tâm.

- Nhưng tại sao bây giờ chúng mới bắt, chẳng phải chúng phát hiện ra Tâm là cảnh sát hình sự từ mấy hôm trước sao?

- Đây là câu hỏi khó trả lời, bởi lẽ, Túy công khai giao cho Tâm rất nhiều việc, trong đó có những việc mà bấy lâu nay chỉ có hấn và tay Hà biết mà thôi. Nhà báo Vọng và cơ sở cũng xác nhận chuyện này.

- Như vậy thì chỉ có ba khả năng- Tường nói quyết đoán - Lúc đầu, tên Túy tương kế tựu kế, giao cho Tâm làm những việc liên quan đến tiền nong, đến các hợp đồng buôn bán với mục đích là tỏ ra minh bạch và không có điều gì giấu giếm. Sau đó, do Tâm phát hiện ra điều gì quan trọng trong làm ăn của công ty và chúng không thể giấu được nên chúng đã tìm cách bắt giữ Tâm. Khả năng chúng thủ tiểu Tâm là chưa thể xảy ra, bởi vì, người điều hành chính mọi chuyện là Lê Minh chứ không phải là ông Túy. Trong trường hợp Lê Minh bị vô hiệu hóa, hoặc chúng không liên lạc được thì người chỉ huy chính là thăng Tổng giám đốc Thành Đạt. Túy chỉ là kẻ thực hiện mọi kế hoạch ban đầu của Lê Minh.

- Nhưng em chưa hiểu tại sao Túy lại sợ Lê Minh đến như thế - Thành thắc mắc.

- Trong buôn bán ma túy, chúng có những luật bất thành văn với nhau. Lê Minh là người đầu tiên lập ra đường dây và hấn đã gây dựng được một đội ngũ tay chân tin cẩn, đội ngũ này vẫn còn đủ sức khổng chế và trừng phạt những kẻ nào định phản bội.

- Ai là người thay thế Lê Minh ở bên ngoài?
- Lão Cheng, cha con Hoàng Văn Túy? Tuy nhiên, Cheng giữ vai trò cố vấn là chủ yếu bởi lẽ trước kia Cheng dùng Lê Minh để tẩy rửa tiền từ Đài Loan mang vào.
- Cheng ư? Lão ấy đã thôi làm Tổng giám đốc Phát Lộc và bán công ty cho người khác rồi.
- Cheng có đội ngũ tay chân khá đông nhưng không nằm ở tỉnh ta mà chúng hoạt động tại Thành phố Hồ Chí Minh. Khi nào cần, chúng mới kéo ra ngoài này. Tuy nhiên, từ sau vụ Lê Minh, Cheng thay đổi phương thức làm ăn khá nhiều và nói chung là hấn chui vào vỏ như con ốc để bảo toàn. Có việc gì cần giải quyết, hấn dùng tiền và đưa bọn sát thủ từ Sài Gòn ra để thực hiện. Nhưng hiện nay Cheng đã từ bỏ Công ty Phát Lộc, như vậy có hai khả năng: Hoặc Cheng làm ăn thua lỗ phải bán công ty cho người khác, hoặc Cheng không chịu hợp tác làm ăn với các ông trùm, cho nên bị thay thế.
- Anh giỏi thật đấy. Mà sao nằm viện, anh vẫn biết lắm thế - Đức nói với sự thán phục.
- Cái này là nhờ cô Hạnh. Giám đốc cũng biết cả rồi và đã có báo cáo lãnh đạo Tổng cục để xin đổi sách. Nghe Tường nói vậy, Thành và Đức nhìn nhau cười sung sướng bởi lẽ họ biết là Hạnh đã thay đổi và hai người sẽ quay về với nhau.

Nhìn nụ cười của họ, Tường rất hiểu tấm lòng của đồng đội đối với mình. Trong những ngày nằm viện, lần đầu tiên anh mới thấy hết ý nghĩa của cuộc sống nếu như vắng bàn tay người phụ nữ. Hạnh đã chăm sóc nâng giấc cho anh từng miếng cháo, từng giấc ngủ. Lắm lúc thấy Hạnh âm thầm khóc, Tường cũng thấy nao lòng và rất muốn tìm lời gì đó để an ủi, xoa dịu những nỗi đau đang dần vật Hạnh, nhưng anh không sao mở miệng ra được. Và cứ mỗi lần như vậy, anh lại thấy như có gã người Hoa mập, lùn đeo kính trắng đứng bên cạnh. Nếu lấy hết can đảm, Tường cũng không có đủ dũng khí để tuyên bố bỏ Hạnh, nhưng anh cũng càng không đủ can đảm để nói lời tha thứ cho Hạnh. Còn Hạnh, cô chăm sóc anh với tất cả lòng yêu thương, sự kính trọng và xen vào đó là sự hối hận. Dường như cô muốn rằng anh sẽ cảm nhận được suy nghĩ ấy của cô. Thế rồi cho đến khi trước ngày anh được ra viện ba hôm, cô em gái anh cũng làm công an, nhưng ở một đơn vị nghiệp vụ của Tổng Cục An ninh, chuyên phải đấu tranh với những phần tử chống Đảng, Nhà nước hay có những hoạt động xâm hại đến an ninh quốc gia đã về thăm anh. Tường rất thương cô em gái vì đã lấy phải một người chồng, tuy cũng làm công an nhưng chẳng ra gì và mới bị sa thải khỏi công an vì tội làm lộ bí mật. Sau khi ra khỏi lực lượng, anh ta lao vào kinh doanh vũ trường, nhà hàng và bây giờ thì bỏ mặc vợ với hai đứa con, còn mình đi sống với một ả ca ve. Trước khi về, chợt cô em nói với Tường:

- Hôm qua, em ngủ với chị Hạnh. Em đã thay anh, nói là anh xin lỗi chị ấy rồi đấy. Chị ấy khóc ghê lắm.

Tường ngạc nhiên:

- Sao cô lại nói như thế. Anh có lỗi gì mà phải xin. Này, hay là cô ấy nhờ em làm trung gian hòa giải đấy?
- Có bà chị dâu nào lại nhờ em chồng làm trung gian hòa giải bao giờ hả ông ngốc. Đây cũng là em làm theo lệnh của bố. Anh cứ vất tay lên trán mà nghĩ xem đã đối xử với vợ như thế nào, lo cho cuộc sống gia đình làm sao. Anh tưởng anh cứ làm công an là không còn nghĩa vụ gì với vợ con, gia đình ư? Còn lần này, phá vụ án xong, có khi mức khen thưởng của chị ấy còn cao hơn anh đấy.
- Tôi cần gì cái thứ khen thưởng ấy. Tôi không có lỗi gì hết. Nếu cô ấy muốn giữ lại gia đình này, cô ấy phải nói.

Cô em gái cười ngặt nghẽo:

- Thôi đi anh hùng rơm. Hãy quên chuyện cũ đi nhớ chưa nào. Tin lời em đi, chị Hạnh là người tốt đấy. Nói rồi, cô em gái ra về và đêm hôm đó, Tường không sao ngủ được, anh mong cho trời chóng sáng để Hạnh mang cháo vào...

Họ về đến Công an tỉnh. Nhiều cán bộ chiến sĩ thấy Tường về, vui vẻ đến chúc mừng. Giám đốc Công an tỉnh đã chờ Tường ngay tại phòng làm việc của anh và có cả Vũ Văn Đắc:

- Chúc mừng cậu đã trở về. Tôi biết ngay là thế nào cậu cũng về phòng trước rồi mới về nhà sau. Đồng chí Phó giám đốc thấy tôi nói có đúng không?

Tường hơi ngỡ ngàng rồi anh hiểu ra rằng Vũ Văn Đắc đã được đề bạt Phó giám đốc:

- Xin chúc mừng anh.
- Phải chúc mừng cậu trở về đúng lúc và... đúng chỗ mới phai.
- Trên xe, chắc Thành và Đức đã nói cả rồi phải không?
- Vâng, xung quanh chuyện Tâm bị mất tích.
- Cậu xem đi, đơn trình báo mất người của ông Túy đây. Trong đơn, ông ta ca ngợi Tâm không còn từ gì để nói.

Tường đọc lá đơn xong, anh bảo:

- Như vậy là chúng đã ra tay trước chúng ta. Tôi đoán chắc là do Tâm đã phát hiện được điều gì liên quan đến chúng buôn bán hay tàng trữ ma túy nên chúng đã bắt, nhốt Tâm vào chỗ nào đó rồi tìm cách giải quyết sau. Nhưng Lê Minh đã có dấu hiệu gì chưa?

- Túy vừa gọi điện cho Giám thị trại giam và xin làm việc với Lê Minh, cùng lãnh đạo trại ngày mai với mục đích là để thông qua hợp đồng liên kết bao tiêu sản phẩm nông sản thực phẩm của trại. Mà hấn nần nều chỉ xin gấp vào sáng mai thôi. - Vũ Văn Đắc nói.

- Vậy là có khả năng hấn phải vào xin chỉ thị của Lê Minh về giải quyết Tâm như thế nào. Nếu vậy thì chúng ta còn đêm nay.

Giám đốc cười:

- Những người có chí lớn thường gặp nhau ở một điểm. Chúng tôi cũng vừa trao đổi với nhau và thống nhất như thế. Như vậy, ta còn đêm nay để giải thoát đồng chí Tâm. Hiện nay, tôi cho anh em công an huyện tập trung làm các thủ tục thông thường tại trang trại Thiên Sơn, nhưng quân số khá đông, với mục đích không để cho chúng làm liều và đã giao cho cơ sở giám sát chặt hành vi của tên Hà.

Một sĩ quan trẻ của Phòng Tổng hợp vào và đứng nghiêm:

- Báo cáo Giám đốc, có anh Cường, đội trưởng đội đặc nhiệm xin gặp.

Cường vào phòng, quân hàm của anh từ trung tá nay chỉ còn thiếu tá, tuy nhiên trên gương mặt không còn vẻ u uất như trước nữa.

- Mời đồng chí vào đây, chúng ta bàn luận.

Cường nắm chặt tay Tường:

- Sức khỏe anh thế nào rồi?

- Nửa tháng nữa là tháo bột tay, coi như lại hoàn hảo.

Cường lấy trong cặp ra một tấm bản đồ quân sự địa hình chi tiết loại 1/2500 và một chiếc địa bàn có con lăn đo khoảng cách.

- Báo cáo Ban giám đốc và các đồng chí.

- Chúng tôi đã mượn một tấm bản đồ địa hình chi tiết của Bộ chỉ huy quân sự tỉnh. Tấm bản đồ này ghi rõ đến từng thửa ruộng và từng gốc cây cổ thụ, từng ngôi nhà. Sở dĩ tôi phải đi mượn bản đồ là vì tôi nhớ khu vực trang trại này, ngày xưa là nơi có một khu kho vũ khí của Bộ Tư lệnh Phòng không – Không quân. Khi tôi đang đi học phổ thông thì.

cũng nhiều lần được huy động vào đào hầm để cất giấu vũ khí, trong đó có những căn hầm lớn có thể chứa được cả khẩu cao xạ loại 101 ly. Tại khu vực này, có một căn hầm bằng bê tông dành cho Ban chỉ huy kho và cũng là nơi cất giữ tiền của Ngân hàng tỉnh trong thời kỳ Mỹ đánh phá. Sau năm 1975, bộ đội rút đi, nhiều căn hầm bị phá sập do ta chủ động phá, còn hầu hết bị bỏ hoang. Riêng hầm bê tông đã bị cỏ cây phủ kín mít, nhưng thời gian gần đây, nghe nói ông Túy cho sửa sang lại và kéo một đường điện vào hầm. Căn hầm này, trong trang trại chỉ có vài người biết.

Cường lấy con lăn di chuyển trên nhưng con đường mòn dẫn vào hầm một cách thành thạo:

- Như vậy, từ đường lớn, chúng ta phải qua một khu đồi trồng dưa và vài thiêu mới một tuổi. Phải qua một con ngòi nhỏ rồi qua một đồi bạch đàn... Quảng đường khoảng hơn một cây số. Phải vượt qua ba chòi canh rừng của Thiên Sơn. Tôi tin rằng có khả năng chúng giấu đồng chí Tâm trong hầm và tìm cách xử lý sau. Vì vậy tôi đề nghị Ban giám đốc cho phép đội đặc nhiệm đêm nay đột nhập vào trang trại Thiên Sơn và giải cứu đồng chí Tâm. Hoặc chúng ta lấy cớ đi tìm Tâm và đến kiểm tra luôn khu hầm.

- Nếu làm được như vậy thì chúng tôi đã quyết từ hồi sáng. Vấn đề là như thế này: Nếu ta không tìm thấy Tâm ở đây, thì tên Túy và con trai hấn sẽ lu loa lên rằng công an đánh người giả danh kỹ sư vào trang trại để dò xét. Nếu chúng ta không tìm thấy ma túy hoặc các dấu hiệu đến buôn bán ma túy thì coi như chuyên án thất bại và hậu quả không biết thế nào mà lường đâu. Tôi quyết định thế này: đêm nay, đồng chí Cường chọn một tiểu đội tinh nhuệ, thiện chiến, bí mật đột nhập trang trại. Nếu phát hiện ra dấu vết của Tâm, các đồng chí tìm cách bảo vệ cho Tâm, nhưng không đưa Tâm ra và phục kích quanh hầm. Sáng mai, chờ cho Túy vào gặp Lê Minh xong, thế nào chúng cũng lợi dụng thời cơ bàn bạc với nhau, và dĩ nhiên, ta để cho chúng bàn thoải mái, sau đó, chúng có động tĩnh gì, ta xử lý tiếp. Nhưng việc quyết định xử lý tình huống mới nảy sinh tại khu vực hầm, Giám đốc giao cho đồng chí Cường toàn quyền quyết định. Nếu có gì khó khăn, thì báo cáo anh Đắc và Tường. Chúng ta cho lập một cơ quan chỉ huy ngay tại công an huyện. Đồng chí Tường chỉ huy ở đó.

Cường sung sướng:

- Báo cáo Giám đốc, đội đặc nhiệm quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ.

- Trước khi đi, đồng chí cho kiểm tra lại các phương tiện thông tin, không được để thông tin đứt đoạn. Phòng kỹ thuật thông tin cử một tổng đài hỗ trợ cho đội.

Bổng Giám đốc quay sang nhìn Tường:

- Cậu nên về nhà một lát cho cô ấy yên tâm.
- Báo cáo anh, để xong việc cũng được, cô ấy hiểu mà.

Tại trang trại Thiên Sơn. Trời đã về chiều.

Túy và vợ ngồi ở phòng khách. Còn xung quanh có mấy bóng cảnh sát đang đi lại. Có hai cảnh sát của huyện đang hỏi Hà về “kỹ sư Tấn”.

Túy nhìn cảnh ấy và cần nấn:

- Tay kỹ sư này đi đâu nhỉ? Rõ ràng là mọi người thấy anh ta cầm quyển sách, lang thang vào khu vườn vải. Thế mà lặn không thấy sủi tăm. Anh Vọng thấy có lạ không. Cuối cùng thì mang vạ cho trại. Suốt từ trưa đến giờ, công an huyện đến hỏi đủ mọi thứ. Mà ông Phúc này cũng lạ. Tôi làm đơn báo cáo công an tỉnh, lẽ ra phải cử cảnh sát điều tra, hình sự xuống, đằng này cho mấy ông công an huyện, hỏi linh ta linh tinh. Người ta bảo công an huyện là gì nhỉ? Là đội ngũ nông dân được ăn lương nhà nước và đeo quân hàm. Nghề nghiệp chính là trồng cây, phá rừng và giúp vợ thực hiện VAC...

Liều lườm chồng:

- Anh chỉ nói phũ. Vạ từ mồm mà ra đấy. Lần trước bọn nghiện hút lấy trộm cả máy cày nhà mình, không công an huyện tìm ra cho thì chắc là Bộ về đấy.

Túy bảo Bình:

- Em cho làm cơm để các anh công an ăn và thu xếp chỗ cho các anh nghỉ tối nay ở đây.

Nói rồi Túy hát hàm ra hiệu cho vợ. Liều hiểu ý ra hỏi một anh công an đeo quân hàm thiếu tá là Phó công an huyện đang đứng vờ ngoài cửa:

- Chiều nay, mời các anh ở đây ăn cơm tập thể với gia đình nhà em. Tối nay, có lẽ các anh còn phải đi tìm, nhà em muốn gửi các anh chút bồi dưỡng làm đêm.

Liều dúi vào tay anh cảnh sát một phong bì tiền dày cộp. Anh Phó công an huyện gạt trả lại và nhã nhặn:

- Chị cứ giữ lại, khi nào tìm thấy anh ta, dùng tiền này, mua con lợn ăn mừng, chúng tôi sẽ kéo cả huyện đến

- Ấy chết, lúc ấy, nhà em sẽ mổ bò, chỉ sợ các anh không tới. Bây giờ, anh cứ cầm cho chúng em.

- Cảm ơn chị. Nhưng chị cứ cầm, lúc nào cần, chúng tôi xin sau. Tết năm ngoái, trang trại chả tặng cho công an huyện hơn chục triệu còn gì. Lúc ấy chúng tôi có từ chối đâu.

Liều tiu ngưu đi vào nhà. Túy trông thấy hết và cười nhạt. Hà đã trình bày với anh cảnh sát xong, Túy ra lệnh:

- Anh Hà ở nhà cùng với các anh công an. Nếu các anh ấy cần gì, chú cứ giải quyết. Ra lệnh cấm tất cả công nhân ra khỏi trại. Muốn ra khỏi cổng, phải có giấy của tôi hoặc anh Hà. Tôi lên tỉnh gặp anh Trần Phúc có chút việc.

Một chiếc xe Toyota loại hai ca bin chạy đến.

Túy vút lên thùng xe một giỏ khoai sọ, một giỏ khoai lang, rồi nói như thanh minh với anh Phó công an huyện:

- Ông Phúc là chỉ thích hai thứ này. Kể cũng lạ, ông ấy có thể ăn khoai sọ, khoai lang luộc trừ bữa được. Cái lần ông ấy đi giải quyết điểm nóng trong vùng giáp ranh, khi thấy Giám đốc ăn khoai lang luộc với cà muối, uống nước chè tươi và hút thuốc Lào sông sọc, dân cứ thích mê đi.

Túy đi ra thành phố nhưng không đến nhà ông Giám đốc mà tới thẳng văn phòng Tổng công ty Thành Đạt. Tiến đang ở đó với Minh “hói”. Thấy Túy, Tiến sầm mặt:

- Thăng Tâm thế nào rồi?

- Vẫn nhốt trong hầm. Hiện nay công an huyện đang ở nhà, họ ghi lời khai của công nhân.

- Bố làm một việc rất ngớ ngẩn. Tại sao làm đơn báo công an. Thăng ấy là kỹ sư giả danh hay là công an, nhưng nó có phải trẻ con đâu mà quản lý nó. Chờ dăm mười ngày, không thấy nó đâu, ai hỏi, bảo không biết. Bố có hay vừa rồi con phải sử dụng bao nhiêu mối quan hệ để công an tỉnh họ không đến lục tung cả trang trại không?

- Mày nói thế mà làm gì. Có cả thằng Minh ở đây, tính xem sao?

- Minh tính thế nào được, phải xin ý kiến Lê Minh.

- Lúc này con phải thư điện tử hỏi lão Cheng. Nhưng lão ấy từ chối không cho biết ý kiến. Hóa ra lão ấy đã gác kiểm và toàn bộ công việc giao cho thằng cha Ngô nào đó. Lão Cheng cho biết một hộp thư điện

tử khác và nói có gì cứ liên lạc. Con cũng đã gửi thư, nhưng không có trả lời. Có lẽ đành phải xử lý thằng công an đó thôi.

- Nhưng xử lý bằng cách nào?

- Con và anh Minh đang nghĩ đây. Thả ra thì cũng không được, mà để nó im đi thì cũng không xong.

Minh “hói” rụt rè:

- Em xin có ý kiến thế này. Trước mắt lo giải tỏa ngay số hàng hôm nọ nhận về. Toàn bộ số cột nhà, cây nào bị lộ, cho cưa cắt ngay để phi tang, còn thằng Tâm, tiêm thuốc mê, đưa lên xe, cho đi nơi nào thật xa, ném xuống, miễn là đừng chết. Riêng thằng Hà và ba thằng tham gia đánh, phải cho trốn ngay vào Nam rồi tìm đường đi nước thứ ba. Còn nếu anh tin được khả năng của mình, thì đành cho thằng Tâm đi luôn. Đưa ra sông Hồng...

thế là xong.

Túy thừa người:

- Không ngờ lão Trần Phúc, nom nông dân một cục mà lại ghê gớm đến thế, cả thằng Tường nữa. Nó nằm viện, dở sống dở chết mà vẫn chỉ huy được bố đã nói chuyện Với Lê Minh, ông ta cũng bảo cần phải xử lý êm, coi như nó mất tích.

Tiến đi lại trong phòng, bỗng hần dừng lại nghiêng răng nói rành rề:

- Không cần hỏi Lê Minh nữa. Sau cú này, chúng ta gạt lão ấy ra ngoài. Tại sao chúng ta lại phụ thuộc vào một thằng đang nằm trong tù.

Túy giật mình vội can:

- Chớ vội, chớ vội. Lão ấy rất nguy hiểm. Hôm vừa rồi, gặp nhau trong trại lão ấy cho bố xem một bản báo cáo toàn bộ hoạt động của chúng mày và tất cả những lô hàng bố giấu lão ấy cũng bị nó đưa vào báo cáo.

Tiến và Minh “hói” sững sờ:

- Bố nói thật đấy chứ?

- Tao bịa chuyện với chúng mày ai Lão ấy còn dọa, nếu còn tái diễn việc này, lão ấy tung hê tất và chấm dứt ngay hoạt động của Thành Đạt.

Tiến ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu, bỗng hần ngẩng lên nói dứt khoát:

Tôi biết ai là kẻ nội gián rồi

- Hần nói xong liền ngừng lại, hai mắt long lên dữ dội.

Túy rụt rè hỏi:

- Ai vậy, người vào làm ở công ty này toàn do mày chọn lựa.

- Thằng phó Giám đốc của con.

- Thằng Toàn ư? Tao không tin. Nó gắn bó với mày từ những ngày đầu tiên...

- Không ai khác... Không ai khác - Tiến nói lầm bầm, rồi giải thích - Tôi nhớ ra rồi, ngày xưa, có lần thằng Thiệu nói với tôi là thằng Toàn có họ xa với Lê Minh. Chính nó là người đã hăng hái nhất giục tôi chấp nhận phương án tẩy tiền cho cả Lê Minh. Bố có nhớ ngày xưa, khi bố nó hợp tác với Lê Minh, con đã phản đối không, nhưng bố không nghe. Người hiểu việc này nhất, không ai ngoài nó. Và cũng chỉ có nó mới biết được toàn bộ sổ sách tiền nong và hàng hoá. Cách đây mấy ngày, một tay quản giáo của trại Bẫy chơi với tôi có cho biết là vừa rồi thấy thằng Toàn vào trại, nhưng không rõ là thăm ai. Mình lại chủ quan không điều tra luôn.

Tiến nghiêng răng kèn kẹt, rồi hần chùng người xuống:

- Tại sao lão ấy lại cho chúng ta biết điều bí mật ấy nhỉ? Có lẽ lão muốn dẫn dắt chúng ta và chắc chắn trong công ty này phải có vài ba kẻ là tay chân của lão ấy Minh “hói” hỏi, giọng run run:

- Nếu thế thì nguy hiểm quá. Nhưng theo tôi, việc này ta xử lý sau, trước mắt hãy lo chuyện thằng Tâm.

Tiến gật đầu:

- Việc này tôi chịu trách nhiệm và tôi yêu cầu từ nay chuyện điều hành mọi việc, bỏ để tôi. Qua cái hạn này, tôi sẽ tính sổ với lão Lê Minh. Bây giờ thế này, anh Minh gọi thêm thằng Hòa “đen” xử lý thằng Tâm. Đưa ra cho nó một cái giá mà nó nằm mơ không thấy. Nếu nó không đồng ý hay có thái độ phản phúc, anh cho nó đi luôn.

- Nói với nó giá bao nhiêu?

- Ba trăm triệu. Nhưng làm thế nào để thằng Tâm không nổi được trên sông nữa.

- Bao giờ cần làm?

- Sớm giờ nào hay giờ đấy.

Minh “hỏi” lặng đi suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Thằng Hà tay đã nhúng chàm, nên để cho nó đi luôn thể.

Tiền quát mắng:

- Thế anh tưởng anh sạch hả. Con Phụng “vải” khai hết, thằng Dũng “lợn” cũng khai hết.

May phúc cho anh là chúng chưa vô được thằng Chu. Theo tôi, việc này, phải là anh.

- Không, tôi không làm. Chú tìm người khác. Sao anh hèn thế. Sao lúc anh nhận tiền từ ông già, từ tôi, anh không từ chối. Thôi không nói nhiều. Tôi giao việc này cho anh. Sáng mai, tôi muốn biết kết quả, còn bây giờ, hai người về đi. Giải quyết thế nào, anh Minh lo.

Nhìn ánh mắt nẩy lửa của Tiền, cả Minh lẫn Túy đều sợ. Tiền quay ngoắt lại nhìn bố.

- Còn việc này, con phải nói để bố hiểu thêm về bà vợ trẻ yêu quý của bố. Bà ấy đã ca thán khá nhiều về con và cung cấp cho thằng nhà báo Vọng rất nhiều thông tin nguy hiểm.

- Cô ấy nói những gì?

- Bà ấy bảo rằng Thiên Sơn đã rút cho Thành Đạt gần năm tỉ trong mấy năm qua. Vậy nếu cảnh sát kinh tế lần đến, đặt câu hỏi: Thiên Sơn lấy đâu ra ngân ấy tiền để đầu tư cho Thành Đạt. Chỉ cần một thằng văn hóa lớp năm, biết bấm máy tính là nó tính ra ngay được mỗi năm Thiên Sơn có lãi bao nhiêu tiền.

- Sao anh biết?

Tiền hầm hằm đến bên máy vi tính và mở trang Web nội bộ của tòa báo ra.

- Đây, bài viết của thằng Vọng trên máy tính về cái gọi là Thiên Sơn đây. “Sự thật bên trong của Thiên Sơn”. May mà nó viết chưa xong. Con phải tốn bao nhiêu tiền để không bao giờ có bài báo này nữa. ông đọc đi, ngay cả chuyện ông thích ăn bánh mỳ với đường nó cũng lòi ra viết chế diễu.

- Minh mất cảnh giác quá. Cứ nghĩ là nó đến viết diễn hình tiên tiến, ai ngờ?

- Bố thì có ngờ được cái gì đâu. Nhìn cái gì cũng ngẩn tun ngẩn.

- Mày nói với bố mày thế phải không? Thế tao hỏi mày, những năm qua, ai lao tâm khổ tứ để cho mày có được như ngày hôm nay Quân... quân qua sông đấm.... đấm bòi vào sổng.

Minh “hỏi” vội can:

- Thôi xin hai cha con. Lúc này không phải là lúc cãi nhau. Được rồi, em về Thiên Sơn ngay với bác. Anh Tiền cứ yên tâm.

Tiền lại nói như ra lệnh:

- Bố chỉ cho anh Minh thoải mái để anh ấy lo việc Không được tiếc tiền lúc này. Bố gọi về trang trại xem tình hình ra sao?

Túy dùng máy điện thoại để bàn gọi. Nhưng vừa nhấc máy lên đã bị Tiền ngăn lại:

Ông dùng điện thoại này - Tiền đưa ra một chiếc điện thoại di động.

Túy gọi cho vợ:

- Minh đây à. Công an ăn cơm chưa?

- Ăn xong rồi. Họ rút về, chỉ để một cảnh sát nghĩa vụ ở lại thôi. Em đang cho cậu ta xem phim tâm lý.

- Rất tốt. Cho nó uống cả rượu nữa và gọi con bé ở tổ phục vụ bếp ăn lên xem phim cùng nó cho “ấm áp”..

- Vâng ạ. Bao giờ anh về?

- Một giờ nữa.

Túy cúp máy:

- Bọn công an về hết rồi, nhưng vẫn để lại một thằng cảnh sát nghĩa vụ. Loại ấy thì chỉ cần cho con bé kia chăm sóc thì hồn vía lên mây cả. Thôi ta đi. Mà này, phải cảnh giác đấy! Anh Minh chui vào cốp xe mà nằm. Lúc này đi hai, bây giờ về ba, ai dám đảm bảo là bọn công an không bí mật theo dõi.

Khi Túy và Minh “hỏi” đi rồi, Tiền lồm lổm đi lại trong phòng như con thú bị thương. Một cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có trong hần bỗng nhiên xuất hiện. Tiền nhìn quanh quất trong căn phòng làm việc rộng lớn của mình và thấy sao nó lạnh lẽo vô cùng. Tiền gọi điện thoại về nhà nhờ ông Chi, nhưng khi tiếng “tút” vừa vang lên, hần vội vàng cắt máy ngay. Tiền biết rất rõ tính tình của ông này là không bao giờ đứng ra cứu giúp đàn em khi gặp nguy khốn.

Tiền mở toang cửa sổ nhìn xuống đường và chợt thấy lạnh sùng lưng có mấy người bán giải khát rong và vài ba gã xe ôm đang đứng lảng vảng ngay trước cửa công ty. Tiền nghiêng rặng, đóng sầm cửa lại và lấy tay đấm vào đầu mình tự nhủ: “Tiền ơi, sao mày hèn thế. Hãy bình tĩnh đi nào? Đã có chuyện gì xảy ra đâu. Rồi hần bình tĩnh trở lại một cách lạ thường và lại ngồi vào máy vi tính. Tiền mở mạng Internet, nhưng đường dây không hoạt động. Tiền nhấc máy điện thoại thì chỉ nghe thấy tiếng tút dài báo hiệu

đường dây bị đứt. Tiến giật mình làm bầm: “Có lẽ công an cắt đường dây điện thoại rồi”. Tiến -dùng máy di động gọi cho Thiều:

- A lô, Thiều đây à... Cậu có thể đến ngay chỗ tôi được không?
- Thưa anh, cho em mười lăm phút được không ạ?
- Được, càng nhanh càng tốt.

Vừa lúc đó, người bảo vệ của công ty vào phòng, Tiến quắc mắt hỏi:

- Đường dây điện thoại đứt từ khi nào?
- Thưa anh, mới được hơn nửa tiếng. Đoạn dây chằng qua ngõ đi vào công ty mình hơi thấp, vừa bị mấy thằng thợ xây vác tre đi qua, chúng kéo đứt.
- Đúng chúng nó hay là công an?
- Dạ đúng, em đã tìm hiểu kỹ rồi.

Tiến thở phào nhẹ nhõm:

- Anh bảo ai pha cho tôi hai ly cà phê sữa đá và kiếm cho tôi ít bánh ngọt ăn đêm. Tối nay chúng tôi phải làm việc khuya. Hai cho đến ba người đây.
- Vâng ạ, em sẽ cho đi mua bánh ngọt của Kinh Đô.

Tiến tỏ ra không quan tâm lắm đến bánh mua ở đâu, anh ta nói bằng quơ:

- Anh làm ở đây được mấy năm rồi nhỉ?
- Thưa anh được năm năm.
- Nhanh quá nhỉ, năm năm... chỉ như một cái chớp mắt. Tôi nhớ mới hôm nào, chỉ có vài ba chiếc máy tính cộc cạch, chui rúc trong những căn buồng chật như nêm và tối như hũ nút, vậy mà nay được như thế này, lăm lức cứ tưởng như mơ.

Anh bảo vệ cười cầu tài:

- Đúng là như mơ, chúng em được vào làm dưới cờ của anh, thật không có gì may mắn hơn.
- Lương của anh bây giờ bao nhiêu?
- Thưa anh, lương cố định năm trăm ngàn còn thưởng, ăn trưa và lễ tết, công tất cả, chia bình quân, mỗi tháng em được chín trăm ngàn ạ.

Tiến tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao, có chín trăm ngàn thôi à? Lạ nhỉ, tại sao kế toán trưởng báo cáo với tôi là lương thưởng của bảo vệ, tạp vụ, trung bình là triệu hai. Tôi đã yêu cầu tăng thu nhập của các anh lên triệu ba từ cách đây ba tháng rồi cơ mà?
- Đúng thế ạ, em không dám nói sai, anh cứ kiểm tra, nếu sai, em chịu kỷ luật.
- Tôi tin anh, nhưng hóa ra cấp dưới họ báo cáo láo Ngày mai tôi sẽ cho cô ta nghỉ việc. - Tiến nghiêng răng lại, lạnh lùng nói - Còn các anh, tôi cho truy lĩnh lương của ba tháng.

Người bảo vệ sung sướng đến mức không còn biết nói gì hơn, anh gấp người xuống chào Tiến rồi len lén quay ra.

Một lát sau, khi một cô nhân viên của khách sạn bên cạnh mang cà phê, bánh ngọt đến thì Thiều cũng tới.

Tiến chỉ tay vào mớ bánh:

- Cậu ăn đi rồi chúng ta bàn với nhau một số việc.

Thiều nhìn mớ bánh ngọt, lắc đầu:

- Em xin phép chỉ uống cà phê thôi, bánh ngọt thì không nên ăn buổi tối. Em đi kiểm tra sức khỏe, mới tăng hơn hai ki lô.
- Nghe nói cậu kiêng cả thuốc lá?
- Vâng, rượu, bia em cũng không dùng được.

- Thế thì tôi tăng lương cho cậu để làm gì nhỉ- Tiến cười phá lên - Người ta sống chết có số. Cậu biết ông Thượng tọa Thích Viên Thành, trụ trì Chùa Hương và Chùa Thầy chưa, mới mất rồi, đúng năm năm mươi ba tuổi. Có mấy ai sống thanh tịnh và lành mạnh như ông ấy nào? Bia rượu, thuốc lá không; ăn uống thì chay tịnh, môi trường sống thì trong sạch, vậy mà có thọ đâu, lại lên cửa Phật vì bệnh ung thư phổi. Trong khi đó, ông chú ruột tôi, tuổi gần bảy mươi, hút thuốc lào, thuốc lá như ông khói tàu hỏa suốt ngày, rượu uống cả lít, và vẫn lén đi chơi gái điếm loại rẻ tiền, mà không bao giờ phải dùng bao cao su, thế mà bệnh tật xa lánh ông ấy. Tôi chưa bao giờ thấy ông ấy ốm cả. Thỉnh thoảng, ông chú lại đến xin tiền, chủ yếu là để uống rượu và đi chơi gái điếm. Cho nên, theo tôi, thích gì thì cứ ăn, cứ uống, cứ hút, cứ chơi. Cụ Nguyễn Du có câu thơ rất chí lý “Nhân sinh vô bách tải. Hành lạc đương cập kỳ”, nghĩa là “người ta chả mấy ai sống được trăm tuổi, vậy thì hãy tìm cách mà hưởng lạc đi”.

Thiều vừa nhấp từng ngụm nhỏ cà phê vừa lắng nghe với vẻ tò mò pha lẫn sự ngạc nhiên vì bỗng nhiên Tiến lại triết lý dài dòng về cuộc sống vậy Thiều cười:

- Sao hôm nay ông anh cao hứng chuyện gì vậy?

- Đang lo cháy ruột đây. Bây giờ, tôi muốn cậu trả lời cho tôi mấy việc, hãy nói thật trung thực, chính xác, bởi vì mọi quyết định sắp tới, nó liên quan đến vận mệnh của toàn công ty và của anh, với tôi.

Thiều tròn mắt:

- Có gì nghiêm trọng vậy hả anh?

- Tôi sẽ giải thích cho cậu sau, bây giờ cậu có thể cho tôi biết, liệu chúng ta có bị lộ không khi mà cậu cho ném các thông tin giả vào các trang “Oép”(Web) của một số tờ báo và của ủy ban nhân dân tỉnh?

Thiều cười nhạt:

- Nếu chúng ta bị lộ, liệu có còn yên được cho đến ngày hôm nay không.

- Tôi cũng cảm thấy như vậy. Thế còn chuyện cậu xâm nhập vào mạng của Bộ Công an thì sao?

- Chưa xâm nhập được. Thực ra hàng rào lửa họ dựng không phải là ghê gớm, nhưng em không muốn cố bởi lẽ nếu như bị lộ thì rất gay, hơn nữa em biết những thông tin có giá trị thì không bao giờ Bộ Công an cho đưa lên mạng nội bộ. Anh biết không, mấy chuyên án lớn của Bộ Công an vừa rồi, các văn bản đều là lãnh đạo trực tiếp viết tay hoặc dùng máy chữ ngày xưa.

- Thế thì tôi tạm yên tâm.

Tiến vừa nói dứt lời thì có tiếng chuông điện thoại. Tiến ngạc nhiên nhắc máy nghe:

- A lô, tôi nghe đây.

- Máy nghe tốt không anh, chúng em ở Bưu điện, nhận được tin báo đường dây bị đứt, đã nối lại rồi. - cảm ơn các anh. Mời các anh qua văn phòng công ty, chúng tôi có tý chút bồi dưỡng anh em làm đêm.

- Cảm ơn anh, không cần đâu ạ. Chào anh nhé.

Tiến buông máy, gật gù:

- Bưu điện bây giờ cũng đã thay đổi cung cách làm việc ghê thật. Đêm hôm thế này mà báo đứt dây, họ đi nối ngay.

Thiều tròn mắt:

- Dây đứt từ bao giờ?

- Cách đây hai tiếng. Lúc tám giờ tối.

- Ai làm đứt?

- Bọn công nhân xây dựng vác tre đi qua.

Thiều bậm môi suy nghĩ:

- Có chuyện lạ đây, em cam đoan với anh, nếu không phải là máy của Chủ tịch, Bí thư thì không bao giờ có chuyện ban đêm nhân viên bưu điện đi nối đường dây.

- Cậu đa nghi quá, bảo vệ vừa nói cho tôi biết lúc này mà?

- Em thử thì biết ngay thôi.

Nói rồi Thiều bấm nút speaker và gọi cho nhân viên trực tổng đài báo sửa máy. Thiều vừa nói số máy cần chữa xong, cô nhân viên nói ngay:

- Anh ơi, anh thông cảm đi, để sáng mai, chúng em cho thợ nối dây.

- Cô cho nối ngay được không, chúng tôi sẽ bồi dưỡng. Tiến không là gì ông anh ơi. Đêm hôm thế này rồi, ai mà đi nối cho được.

Cô ta buông máy một cách phũ phàng.

Thiều tắt máy rồi quay sang Tiến:

- Ông anh thấy chưa, chả lẽ mấy thằng thợ xây nó nối dây cho anh ư?

Tiến thần mặt, lẩm bẩm:

- Sao lại lạ thế nhỉ.

Sau mấy phút suy nghĩ căng thẳng, Tiến nói dứt khoát:

- Ngay đêm nay, cậu gọi thêm hai thằng kỹ thuật nữa đến, đem tất cả những tài liệu đã lưu trữ trong ổ cứng của tất cả các máy chuyển vào đĩa mềm hoặc đĩa CD, còn cho xóa hết, không trừ một máy nào. Những loại thông tin vô thưởng vô phạt thì cứ để, còn phải chuyển... chuyển hết. Sáng mai có xong không?

- Dạ, nếu làm quyết liệt thì sáng sớm mai sẽ xong.

- Còn việc này nữa, cậu có suy nghĩ gì về anh Toàn không?

Thieu thần người không biết trả lời sao bởi lẽ trong thâm tâm, hắn biết Tiến và Thieu là một. Nhưng nay Tiến đã hỏi vậy thì chắc chắn có chuyện không bình thường. Thật ra, từ lâu Thieu cũng lơ mờ biết Toàn đang làm một việc gì mờ ám bởi lẽ nhiều lần hắn phát hiện thấy Toàn xâm nhập vào máy của kế toán trưởng và máy của Tiến, mặc dù Tiến đã cấm. Tuy nhiên, Thieu chỉ cho rằng đó là sự tò mò chứ hoàn toàn không có ý đồ gì xấu. Nhưng gần đây, Thieu lại biết được một thông tin rằng Toàn và Lê Minh có họ hàng với nhau...

Tiến đã hỏi vậy, chắc là hắn đã nghi ngờ Toàn:

- Em chưa đủ chứng cứ để kết luận chính xác về Toàn nhưng em biết từ lâu, anh ấy có tìm cách vào máy của anh và cô Lua, kế toán.
- Sao cậu không báo cho tôi ngay?
- Em cũng chỉ nghĩ đơn giản là có lẽ anh ấy muốn thử vượt hàng rào lửa. Chứ có ai dám nghi thế này thế khác về anh ấy.

Tiến nghiêng răng, cắn hờn:

- Thăng đều! Thăng gián điệp... sao mình ngu đến thế hả!

Trong lúc Tiến và Thieu bàn bạc với nhau thì tại văn phòng của Giám đốc Trần Phúc cũng có một cuộc họp quan trọng của Ban Giám đốc với đại diện của Tổng Cục An ninh. Mọi người ngẩn ra khi được Tổng Cục An ninh thông báo cho biết về những hoạt động của Hoàng Văn Tiến trong sử dụng kỹ thuật tin học để tiến hành các hoạt động phạm tội.

Nhìn về mặt ngơ ngác của các thành viên trong Ban Giám đốc công an tỉnh, Thượng tá Đăng, một chuyên gia tin học có tiếng của Bộ Công an, là thành viên quan trọng trong Hội tin học Việt Nam xuất bật cười. Anh rất hiểu là với hầu hết cán bộ công an các tỉnh, kỹ thuật tin học đối với họ tuy không còn là điều mới mẻ nhưng hiểu được nó thì vẫn còn cực kỳ xa vời. Họ hoàn toàn không thể hiểu được cách mà Hoàng Văn Tiến xâm nhập vào các mạng vi tính nội bộ, đưa thông tin bịa đặt, vu cáo bôi nhọ những người mà không ăn cánh vào mạng. Vụ Tiến sĩ Tráng ở Công ty xây dựng là một điển hình trong việc Hoàng Văn Tiến đưa thông tin láo vào mạng để hạ uy tín ông Tráng, từ đó làm giảm giá cổ phiếu của công ty. Khi giá cổ phiếu của công ty giảm còn hơn một nửa thì Thành Đạt đã cho mua vào hơn hai chục ngàn cổ phiếu và nửa tháng sau, khi biết thông tin về ông Tráng là “đều” giá cổ phiếu tăng cao, Thành Đạt đã cho bán lại toàn bộ và lãi hơn ba tỷ trong thương vụ ma quỷ này. Ăn cắp thông tin. Khi nhận được báo cáo của tỉnh ủy và Ban Giám đốc công an tỉnh về các hiện tượng bất thường trong hoạt động tin trên mạng thuộc địa bàn tỉnh, Tổng Cục An ninh đã cử một bộ phận kỹ thuật tin học gồm những cán bộ xuất sắc nhất vào Ban Chuyên án của Tổng Cục.

Và phải sau gần sáu tháng điều tra vất vả bộ phận này mới tìm ra những mảnh khoé của Hoàng Văn Tiến. Không những chỉ tung thông tin bịa đặt trên mạng, Tiến còn chui vào mạng nội bộ của UBND tỉnh, Sở Kế hoạch và Đầu tư, Ngân hàng Công thương tỉnh, chui vào mạng của Bộ Thương mại, Bộ Xây dựng, Bộ Kế hoạch và Đầu tư để lấy cắp những thông tin mật về các dự án và kế hoạch phát triển kinh tế rồi bán cho nhiều doanh nghiệp nước ngoài...

Thượng tá Đăng nói:

- Loại hoạt động phạm tội như Hoàng Văn Tiến và các cộng sự của hắn đã làm là một loại tội phạm mới ở Việt Nam, còn trên thế giới thì người ta gọi đó là tội phạm công nghệ cao. Nếu chúng ta không ngăn chặn sớm loại tội phạm này và có các biện pháp phòng chống tích cực về sau thì hiểm họa của loại tội phạm này sẽ là khôn lường. Hôm qua, chúng tôi đã chuyển cho đồng chí Giám đốc báo cáo của tổ kỹ thuật về các hành vi của Hoàng Văn Tiến, nhưng lãnh đạo Tổng Cục An ninh sợ các đồng chí hiểu chưa hết sự nguy hiểm của loại tội phạm này nên yêu cầu chúng tôi xuống phối hợp với các đồng chí và nếu có gì thì còn giải thích cho mọi người.

Giám đốc Trần Phúc trầm ngâm:

- Đúng là chúng tôi không hiểu gì về loại tội phạm công nghệ cao này cả. Ngày trước, khi thấy nó trang bị cho ủy ban, cho tỉnh ủy máy tính rồi nay tặng nói này máy, mai đào tạo giúp nói kia nhân viên vi tính, có ngờ đâu đây là cách nó gài bẫy mình.

Rồi ông quay sang hỏi Phó Giám đốc vũ Văn

- Việc giám sát di biến động của Hoàng Văn Tiến các đồng chí triển khai thế nào?

- Báo cáo anh, thực hiện kế hoạch của Ban Chuyên án, từ năm ngày nay, chúng tôi không rời hắn một phút. Lúc này, Hoàng Văn Túy có đến gặp Tiến và Minh “hỏi”, chắc là để bàn bạc tìm cách đối phó với

công an về việc đồng chí Tâm mất tích. Chúng vừa ra về rồi. Chúng tôi cũng đã cho “tạm dừng” điện thoại và đường truyền của Internet của Tiến. Nhưng sẽ cho nối lại ngay.

- Đồng chí cho làm lệnh bắt khám xét khẩn cấp Hoàng Văn Tiến, Nguyễn Quang Thiệu, Đỗ Văn Toàn; cô Lua kế toán trưởng của Thành Đạt và toàn bộ số nhân viên tin học của Thành Đạt.

Vũ Văn Đắc rụt rè:

- Có cần phải xin ý kiến lãnh đạo tỉnh không? Vì vì

Đắc ngập ngừng bỏ dở câu nói:

- Vì cái gì? - Trần Phúc tỏ ý khó chịu - Đồng chí cho là vì hắn có lắm ô dù chứ gì. Tôi ra lệnh phải bắt khẩn cấp ngay. Nếu để chậm, chúng tiêu huỷ tài liệu, chứng cứ trong máy tính thì lại phức tạp thêm nhiều đấy.

Thượng tá Đăng đề nghị thêm:

- Các anh có cách gì cắt điện toàn bộ khu vực có trụ sở của Thành Đạt thì tốt vì không có điện hệ thống vi tính sẽ nằm chết và chúng ta sẽ thốt được chứng cứ.

Trần Phúc quay sang bảo Vũ Văn Đắc:

- Đồng chí tìm cách cho cắt điện ngay khu nhà của Thành Đạt. Cách gì cũng được, mai ta giải thích với Sở Điện sau.

Chiếc Toyota của Túy phóng vùn vụt về trang trại, Minh “hói” nằm trong thùng xe và trùm bạt lên người. Từ góc phố, hai trinh sát gọi

- Báo cáo chỉ huy, xe đã quay về Thiên Sơn. Vẫn chỉ có một mình ông Túy.

- Tôi thế làm sao cậu nhìn được?

- Đèn trần trong xe bật máy.

- Hắn cố ý cho ta nhìn thấy chỉ có hắn và tên lái xe, như vậy trên thùng xe khả năng còn một người nữa.

Tại trụ sở công an huyện. Bên ngoài thì vẫn có vẻ bình thường nhưng phía trong, tại đây nhà tập thể của cán bộ chiến sĩ thì một không khí sẵn sàng chiến đấu, căng thẳng đang hiện lên trên từng gương mặt. Anh em công an đang kiểm tra máy bộ đàm, công cụ hỗ trợ như roi điện, súng bắn tia, súng bắn hơi cay...

Trong phòng ăn của công an huyện, Tường chỉ huy một bộ phận tác chiến.

Đồng chí tìm cách xác minh ngay xem Minh “hói” và Hùng “sát thủ” đang ở đâu.

Một cảnh sát hình sự dùng điện thoại di động gọi đến nhà Minh:

- Alô! Chị Lệ đây à. Cho em gặp anh với.

- Ông ấy đến làm việc với anh Tiến từ trưa, đã về nhà đâu.

Sau khi nghe báo cáo lại, Tường bảo Thành:

- Ban Giám đốc quyết định bắt khẩn cấp Hoàng Văn Tiến rồi, đồng chí Đắc chỉ huy, nhưng Ban Giám đốc yêu cầu đồng chí quay về chỉ huy một mũi bắt khẩn cấp những tên cộng sự của Tiến.

Nói rồi, Tường bảo một nhân viên mang máy bộ đàm:

- Gọi xem tổ của anh Cường thế nào rồi.

Cường đang chỉ huy một tốp đặc nhiệm bảy người đột nhập vào Thiên Sơn. Họ đi rất êm và khi đến gần chòi canh, họ phải bò trườn như rắn. Các chiến sĩ đặc nhiệm mặc quần đùi áo rằn ri, mặt bôi đen, đầu đội mũ vải mềm... Có tín hiệu gọi từ máy bộ đàm, Cường nghe và nhận ra Tường:

- Anh Tường à, đi đến đâu rồi?

- Chúng tôi sắp vượt ngòi.

- Cố nhanh lên anh. Xe chờ tên Túy đã về.

- Rất có thể chúng đưa Minh “hói” về cùng. Phải tính đến khả năng chúng làm liều.

- Rồi. Khoảng mười phút nữa chúng tôi sẽ đến cửa hầm.

- Chúc anh thành công.

Ở sân trong của công an huyện, các chiến sĩ cảnh sát cơ động ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật.

xe của Túy rẽ vào nhà Hòa “đen”. Minh “hói” ngóc đầu lên khỏi thùng xe quan sát. Không thấy có động tĩnh gì, hắn nhảy ra bấm chuông cửa.

Hòa “đen” ra mở cửa:

- Khuya thế này, anh đến chắc có việc gì?

- Mặc quần áo vào, đi với tao có việc cần lắm.

Vài phút sau, Minh và Hòa “đen” nằm trên thùng xe. xe phóng về trang trại Thiên Sơn. Khi đi qua công an huyện, Túy bảo cho xe đi chậm lại.

Khi thấy chỉ huy phòng trực ban còn sáng đèn, các phòng khác tắt hết, hắn cười hài lòng.

Chạy qua được công an huyện vài trăm mét, bỗng Túy quát:

- Dừng lại. xe dừng, Túy nhảy xuống, bảo Minh “hỏi” và Hòa “đen”:

- Chúng bay xuống đây, nấp vào chỗ nào đó chờ, tao quay lại công an huyện xem sao.

Minh “hỏi” và Hòa “đen” nấp vào rặng cây ven đường. Túy quay xe lại và chạy vượt qua trụ sở công an huyện rồi lại quay đầu và đi vào cổng, dường như để cho mọi người thấy là hướng xe từ tỉnh về. xe đỗ ở cổng, Túy nhảy xuống bảo anh cảnh

- Cho anh vào gặp lãnh đạo công an huyện với.

- Xin lỗi, anh cho biết tên và anh muốn gặp ai?

- Tôi là Túy ở Thiên Sơn, muốn gặp bất cứ đồng chí lãnh đạo nào cũng được.

- A, Công ty Thiên Sơn, đang có anh công nhân mất tích chứ gì. Anh chờ đây, tôi vào báo lãnh đạo đã. Hôm nay có mỗi anh Tài, Phó huyện trực thôi.

Anh cảnh sát gọi điện thoại vào trực ban:

- Alô! Trực ban hả... Này, báo cáo lãnh đạo là có ông Túy ở Công ty Thiên Sơn đến xin gặp có việc khẩn nhé.

Sĩ quan trực ban vội chạy vào báo cáo với Tường và các đồng chí trong Ban chỉ huy công an huyện:

- Báo cáo các anh, có ông Túy đến xin gặp lãnh đạo công an huyện.

Tường giật mình:

- Ông ta đâu?

- Đang đứng ngoài cổng.

Tường nhíu mày suy nghĩ rồi quả quyết:

- Chắc lão ta đến trình sát đây. Anh Tài có li rượu nào đây không?

Đại úy tài, Phó công an huyện nói ngay:

- Anh uống vài hớp, làm ra vẻ say rồi ra nói chuyện với hắn. Nếu hắn hỏi việc tìm Tâm thì cứ bảo là công an tỉnh chịu trách nhiệm. Huyện hết nhiệm vụ rồi, nhưng không được để hắn vào trong trụ sở.

- Tôi hiểu.

Lát sau, Tài ăn mặc quần áo lôi thôi, đi hơi có vẻ “say” ra cổng

- Ông Túy đây à, đêm hôm có việc gì gọi bản huyện thế

- Thì cứ cho nhau vào trong nhà đã, tôi có việc muốn trao đổi?

- Lại việc thăng kỹ sư chứ gì? Lệnh của Ban giám đốc là giao lại việc này cho cảnh sát điều tra.

- Tôi muốn hỏi thêm anh mấy việc.

Tài ngáp ngắn ngáp dài:

- Ông nói với tôi việc gì thì... thì cứ vạch đầu đuôi ra mà nói. Tôi bây giờ mụ người vì rượu rồi. Chiều nay, ương quá chén, mệt quá.

Túy nhìn ngó vào trụ sở, thấy im phăng phắc, đèn đóm tắt cả, trừ có phòng trực ban là còn sáng đèn và có tiếng người đánh cờ cãi nhau:

- Hàng đi em. Kẻ thông minh là kẻ biết dừng đúng chỗ. Sáng mai anh lấy chú một bữa sáng đậm bạc thôi!

- Đừng hòng! Chiều tướng... Chạy đi đâu hả bố

- Ha ha? Chiều này, tao ăn gói con mã. Chiều lại

Tài ngoảnh mặt vào, quát to:

- Bé miệng chứ, có để anh em ngủ không?

- Thôi, ông về đi, sáng mai ta gặp nhau.

Túy lau bàu:

- Công an mà cũng rượu chè... Bây giờ mà có án xảy ra thì làm sao?

Túy bực bội quay lưng đi luôn ra xe. Tài nhìn theo nhếch mép cười. xe chạy đến chỗ Minh và Hòa nấp thì dừng lại. Minh “hỏi” hỏi:

- Có thấy gì lạ không?

Không, mỗi lão Tài đang trực chỉ huy nhưng say rượu, đi không vững.

Chiếc xe lao thẳng vào ga ra xe của Thiên Sơn. Minh “hỏi” cùng Hòa “đen” về thẳng phòng ngủ của vợ chồng Túy. Túy hỏi vợ

- Tay công an ra sao rồi?
- Ngủ rồi. Cho mấy chén rượu, lại có cô em phục vụ, có mà gối cột nhà cũng phải nẩy mầm. Ngủ say rồi. Liều nói xong cười đắc chí. Túy lừ mắt:
- Mình đi chỗ khác, mấy anh em tôi có việc cần bàn.
- Việc gì? Chắc lại việc thằng Tâm mất tích chứ gì? Tôi hỏi thật, ông và thằng Hà làm gì tay
- Cô im mồm đi. Đàn bà con gái, biết gì mà nói.
- Hừ, thế sao hôm nọ bảo tôi là... là Võ Tắc Thiên. Này, tôi nói cho mà nghe, không tính nhanh lên, sáng mai, công an tỉnh họ đến này từng viên gạch ở đây ra cho mà xem.
- Sao cô biết?

- À chú lính nghĩa vụ tâm sự với cô em.
- Nói rồi, Liều ngúng nguẩy đi ra. Hòa “đen” tròn mắt:
- Thế này là thế nào? Các anh bắt thằng Tâm Việc không được. Nó phát hiện ra có cây gỗ được khoét lỗ giấu hàng trắng. Thằng Hà phải bắt nó, tiêm thuốc mê cho nó ngủ và đang nhốt trong hầm ở ngoài rừng.
 - Các anh định tính sao? - Hòa hỏi giọng run run.
 - Anh định hỏi chú mày đây - Minh “hỏi” nói - Chúng tao tính kỹ rồi, nó mà thoát ra được thì tất cả vào tù hết, bởi nó biết quá nhiều. Cả tao, cả mày cũng không thoát. Nó lần ra cả nhóm đánh hàng của mày trên cửa khẩu Nậm Cắn ngày xưa. Bây giờ, anh em mình đành phải cho nó ra sông thôi.
- Hòa suy nghĩ rồi lắc đầu:
- Không, các ông đi mà làm. Tôi ớn cái trò này lắm rồi.
 - Thằng em, mày nghe đây. Mày sẽ có ba trăm triệu...
 - Ba tí tôi cũng không làm. Tôi về đây.
- Túy vẩn mắt rút súng ngắn lấp ống giảm thanh trong ngăn kéo:
- Về ư? Hoặc mày phụ giúp thằng Minh, hoặc mày nằm lại đây như nó.
- Hòa “đen” sừng người nhìn hòng súng:
- Hóa ra ông vác súng ra dọa thằng này. Thôi được tôi nhận lời. Nhưng tôi nói trước, sau vụ này là coi như ông và tôi không biết nhau nghe không?
 - Cũng được..
 - Thế còn tiền.
 - Mày cầm lấy ngay bây giờ? - Túy nói rồi mở tủ lấy ra một cọc tiền đô la đưa cho Hòa. Hòa đút túi áo cẩn thận rồi hỏi:
 - Anh định làm cách nào?
 - Cho nó liều thuốc mê nữa rồi bỏ bao tải, cho mấy viên bi sắt nghiền đá vào rồi đem ra sông Hồng.
 - Còn những ai

- Ngoài hầm có hai thằng canh rồi.
- Được Nhưng ông đừng giở trò đều đây nhé.
- Yên tâm đi.

Đúng lúc đó, Hà xuất hiện. Túy giao súng cho Hòa và cả ba tên đi. Hà đi sau như thể giám sát hai người. Từ trong nhà, Bình kín đáo theo dõi và anh ta chuẩn bị ra cổng.. Trong lúc đó, đội đặc nhiệm do Cường chỉ huy bắt đầu đột nhập vào trang trại. Anh em đều mặc áo giáp đòi mũ sắt mang súng bắn đạn cao su, đạn hơi cay và có một nhóm mang theo súng bắn tia. Do được tập luyện nhiều nên các động tác kỹ thuật của anh em trong đột nhập rất thành thạo và không phát ra một tiếng động nào. Sau khi vượt qua một vương bạch đàn, một vườn vải họ bắt đầu lợi qua con ngòi. Nhưng có một điều mà anh em không ngờ tới là hôm trước, khi gió mùa đông bắc đổ về đã gây ra trận mưa rất to, vì vậy nước con ngòi dâng khá cao và chảy mạnh. Mấy chiến sĩ đi đầu bị nước cuốn khá xa và phải quay vào bờ. Cũng may là Cường đã chuẩn bị rất kỹ nên chỉ mất mấy phút là anh khắc phục được ngay. Cường cho một chiến sĩ bơi giỏi bơi qua ngòi và kéo theo một sợi dây dù loại lớn. Sang đến bên kia, anh chiến sĩ buộc dây vào một gốc cây, và mọi người cứ bám theo dây bơi sang.

Trong hầm, Tâm đã tỉnh. Anh mệt mỏi giương cặp mắt nhìn bóng đèn điện đỏ đục như một hòn than treo trên nóc hầm. Phải mất một lúc lâu anh mới nhìn kỹ được xung quanh. Đó là một căn hầm bê tông khá lớn vì ở trong hầm, vẫn đi thẳng lưng một cách thoải mái. Từ chỗ Tâm nằm, có hai ngách rẽ và không hiểu đường rẽ đó dẫn đi đâu. Hầm khá sạch sẽ và không nặng mùi ẩm mốc, chứng tỏ nơi đây thường xuyên có người đến ở và được quét dọn cẩn thận. Tâm bị chúng trói hai tay ra đằng sau, hai cổ chân bị chúng dùng băng dính quấn chặt. Thấy có bát nước to để bên cạnh, Tâm đành nằm nghiêng, oằn oại trườn tới và vục cả mặt vào bát nước. Nước ao vẫn còn tanh mùi bùn nhưng vơi anh lúc này thì quý giá vô cùng. Bát nước lạnh làm anh thấy tỉnh táo hẳn. Tâm dựa lưng vào cạnh hầm bê tông rồi nhích dần ra phía ngoài cửa hầm và ghé mắt nhìn qua những lỗ thủng trên cánh cửa bằng tôn bị thủng lỗ chỗ vì han rỉ đã lâu ngày.

Bên ngoài, ánh trăng suông tỏa nhạt trên khu trang trại vắng lặng. Gió đông bắc đất mùa đông se lạnh luôn qua những lỗ thủng trên cửa chui vào hầm. Gió mang theo hơi đất mới được cày vỡ ở cánh đồng phía ngoài trang trại. Gió mang theo hương thơm cay nhẹ của rừng bạch đàn hơn năm tuổi trồng ven hồ và mùi khói khen khét ngai ngái của những đồng cỏ cháy âm ỉ trên những vườn vải phía xa.

Bỗng Tâm nghe thấy có tiếng nói rì rầm và tiếng đập muỗi. Anh chọn mãi góc nhìn cuối cùng thì cũng thấy bên trái cửa hầm, có hai tên bảo vệ đang ngồi canh. Nhìn chúng ngáp, chúng xoa mặt Tâm biết chúng đang phải chống chọi với cơn buồn ngủ và muỗi đốt. Một gã cần nhằn:

- Muỗi quá? Hay mày chạy về nhà lấy hương chống muỗi và lấy cái chăn ra ngủ đi. Thức cả đêm thế này, chịu thể nào nổi.

- Ủ, mày ở đây, tao về lấy mấy thứ. Cũng phải ăn cái gì, đói bỏ mẹ rồi.

Nghe giọng nói, Tâm nhận ra đó là thằng Quân cháu gọi lão Túy bằng ông trẻ và một thằng nữa tên là Chiêu, tổ phó tổ bảo vệ, chuyên môn giám sát việc dỡ gỗ trên xe. Chợt thằng Chiêu nói, giọng run run:

- Này, tao sợ lắm mày ạ?

- Mày sợ cái gì? Minh chỉ là đầu sai, có gì ông Túy, thằng Hà chịu.

- Mày nói như đùa, nếu công an bắt được, thì tao với mày chạy đi đâu cho thoát tội. Mà tao... tao sợ ông Túy cho tay công an này đi tàu suốt đây.

- Tao tính thế này, mày xem có được không?

- Tính kiểu gì?

- Tao với mày biến, kệ mẹ họ với nhau. Nếu sau này yên ổn, về đập đầu van lạy lão Túy là xong, còn có bề gì xảy ra, mình cũng nhẹ tội.

Một thoáng im lặng kéo dài rồi thằng Quân nói một mội:

- Mày về lấy thức ăn đi, tao thấy cũng có lý đây. Lát nữa bàn thêm.

Thế rồi không gian lại trở nên im lặng. Tâm vẫn ghé mắt nhìn ra ngoài và trong lòng ngổn ngang suy tư.

Không biết bây giờ đã mấy giờ rồi, những hắc không phải là đã quá khuya vì hai thằng kia đang bị muỗi đốt, mà muỗi thì chỉ hoành hành từ lúc chập tối cho tới quá nửa đêm, và lại, chúng còn nói đến chuyện về tìm cái ăn, tìm chỗ để ngủ thì chắc là mới chỉ hơn mười một giờ.

Không hiểu bây giờ ở đơn vị, mọi người đã biết chuyện mình bị bắt nhốt vào đây chưa?

Nghĩ đến đó, Tâm tin là mọi người đã biết bởi cơ sở Bình, khi không thấy anh, thế nào cũng báo cho Miên. Tâm mừng tượng ra vào lúc này đây các anh trong Ban Giám đốc, trong Ban chỉ huy phòng Cảnh sát điều tra, cảnh sát hình sự các đội trưởng hình sự, chỉ huy cảnh sát bảo vệ cảnh sát cơ động, lực lượng ngoại tuyến, rồi an ninh điều tra, các phòng bảo vệ chính trị, công an huyện đang vắt óc dự đoán xem Tâm đang ở đâu. Dứt khoát mọi người sẽ nghĩ đến tình huống Tâm bị bắt cóc bởi vì chuyện thằng Hà ở Thanh Hóa xác minh ở Sở Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn về Tâm là cơ sở Bình đã báo cho Miên biết...

Nếu cấp trên đặt tình huống Tâm bị bọn Túy bắt cóc thì chắc chắn là sẽ có kế hoạch giải thoát cho anh, mà nếu như vậy thì chỉ trong đêm nay thôi. Anh hình dung ra vào giờ này, trên các ngã đường dẫn vào trang trại đều được bịt kín bởi cá nhóm trinh sát. Còn trong trang trại, hẳn lão Túy và những tên đồng phạm đang lo tẩu tán tang vật tiền bạc... Không rõ được trong những năm qua nhóm tội phạm này đã buôn bán bao nhiêu ma túy, nhưng có lẽ con số phải là hàng trăm kilôgari và chúng đã thu được một lợi nhuận khổng lồ. Chính từ những đồng tiền bẩn thỉu này mà Túy mới gây dựng được trang trại và rót cho Hoàn Văn Tiến để đầu tư bất động sản.

Thấy đầu đã bắt đầu nhức, Tâm quyết định phải tự giải phóng cho mình. Anh lê dần vào phía trong hầm và tới đoạn rẽ sang ngách khác, anh dựa lưng vào một cạnh bê tông, tỳ hai cổ tay bị trói vào cạnh, nhẹ nhàng mài...

Thấy đã gần mười một giờ đêm, Bình lo đến cháy lòng, anh quyết định liều chạy ra ngoài báo cho Miên. Bình len lén đi ra cổng. Gã bảo vệ đang cúi đầu xem truyện chương thấy Bình, hần hắt hàm hỏi:

- Mày đi đâu thế Bình?
- Tao đi mua thuốc đau bụng cho bà Liễu.
- Có giấy của thằng Hà không?
- Không? Mày vào mà hỏi bà Liễu.

Hần lâu bầu:

- Đêm hôm rồi, làm gì có hiệu thuốc nào còn mở cửa.
- Tao quen nhà cô y sĩ bán thuốc, ngay ngoài kia. Chỉ hai trăm mét.
- Thôi, kệ mày. Tao được lệnh, ai ra cổng phải có giấy. Tao không làm theo lệnh, mai bị đuổi, ai thương.

Bình nói:

- Mày cứng nhắc quá. Thôi được tao về lấy giấy. Mà này, còn thuốc cho tao một liều.

Gã bảo vệ mở cửa phòng:

- Có đây Thuốc ba số hần hỏi..
- Sao sang thời

- Bà chủ bồi dưỡng.
- Cho tao tí lửa.

Gã lấy tay che gió bật lửa cho Bình. Bình cúi xuống châm thuốc rồi bất ngờ đâm mạnh vào bẹn hắn. Cú đâm bất ngờ và quá hiểm khiến hắn gục ngay xuống. Bình nghiêng răng chém mạnh sấn bàn tay phải vào gáy hắn rồi lòi vào phòng trói chặt, nhét giẻ vào miệng. Anh lục túi lấy khóa 1 mở cổng và chạy cật lực đến nhà bà Tư Lùn:

- Miên ơi, bà Tư ơi, mở cửa. Miên bật đèn, ra mở cửa:
- Trời ơi, anh Bình. Có tin anh Tâm chưa?
- Vừa thấy thằng Hà dẫn Minh “hỏi” và Hòa “đen” đi vào rừng. Chắc chúng vào để giết anh ấy.

Miên vội dùng bộ đàm gọi cho Tường:

- Anh Tường, cơ sở Bình trốn ra được, nói Minh “hỏi”, Hòa “đen” đi vào rừng. Tên Hòa cầm súng ngắn đi sau.

- Có Hòa “đen” à? Thế thì tạm an tâm rồi Miên đưa Bình đến chỗ tôi ngay.

Hai người vội vã lấy xe máy phóng đến công an huyện.

Tường bật máy bộ đàm gọi cho Cường:

- Anh đến đâu rồi?
- Còn cách hầm năm chục mét. Chỉ thấy một tên gác. Có ba người đang đi đến.
- Minh thôi”, Hòa “đen” và tên Hà đấy. Tên Hà có súng ngắn, đi sau. Nhớ bảo vệ cho Hòa “đen”.
- Hòa “đen” cố tình đi chậm lại phía sau Minh “hỏi” và trong lòng rối bời vì chưa biết làm cách nào để cứu Tâm. Khi chỉ còn cách hầm vài mét, tên đứng gác đứng dậy và nhả nỏ:
- Các ông anh đấy à? Cho nó đi phải không?
- Thằng Chiêu đâu? - Hà hỏi.
- Nó chạy về nhà lấy hương muỗi.
- Có động tĩnh gì không?
- Không ạ, chắc vẫn chưa tỉnh thuốc mê đâu.
- Mày mở cửa hầm ra.

Thằng Quân lục túi, không thấy chìa khóa, hần lúng túng:

- Chết rồi, khóa thằng Chiêu cầm.
- Hà nổi nóng đâm ngay vào ngực Quân, rít - Chạy nhanh về, lấy chìa khóa mau. Thằng dò người, đã bảo không được đi đâu một bước cơ mà.

Quân ù té chạy đi. Chờ cho hần khuất bóng, Hà mới lấy chùm chìa khóa trong túi ra, mở cửa hầm. Hóa ra là hần không muốn cho thằng Quân chứng kiến nên kiếm cơ đuổi nó về. Khi chiếc chìa vừa chọc vào khóa thì Hòa “đen” đạp chân vào Minh “hỏi” khiến hắn ngã khụy, đồng thời túm tóc Hà đạp đầu hắn vào cửa hầm. Khẩu súng trong tay Hà văng ra, Hòa nhặt lấy ném thẳng cánh vào bóng đêm rồi anh ù té chạy. Tên Hà sau phút loạng choạng, hần rút vội khẩu súng thứ hai nhét trong thắt lưng bắn ngay ba phát vào Hòa đang chạy. Hòa gục xuống...

Cường nói vào máy bộ đàm:

- Chúng tôi tấn công đây!

- Đồng ý - Tường nói rồi hô to - Các đồng chí xuất phát.

Cánh công công an huyện mở rộng. cả đoàn xe chở quân và xe chỉ huy lao vọt ra, chạy hết tốc lực.

Lúc này, tại khu hầm, một chiến sĩ đặc nhiệm nổ súng bắn gục tên Hà, Minh “hói” quay đầu chạy nhưng bị hai chiến sĩ đặc nhiệm lao bổ tới, quật xuống và hấn bị khóa tay, nhét giẻ vào miệng để không cho kêu. Một chiến sĩ dùng riệu đem theo phá cửa. Cường xông vào hầm, lúc này Tâm đã mài đứt dây trói. Thấy Cường, anh nhoen miệng cười:

- Em biết thế nào ông anh cũng đến mà lại.

Cường ôm lấy Tâm và ôm xiết anh bằng hai cánh tay rắn chắc của mình. Tâm gỡ nhẹ tay Cường:

- Ai bị thương đây kia?

Hòa “đen” đây.

Tâm chạy lại chỗ Hòa đang được cảnh sát đặc nhiệm băng vết thương ở đùi. Hòa nén đau, cười nhăn nhó:

- May quá, ông anh không việc gì.

Tâm nắm chặt tay Hòa:

- Cảm ơn... Cảm ơn cậu đã cứu tôi.

- Anh khách khí thế, các anh cứu đời em thì có.

Tên Hà cũng đang được cấp cứu. Vết thương của hắn khá nặng. Viên đạn AK đi xuyên qua ngực, qua phổi và phá bung một mảng lưng. Hắn thở khò khè, bọt khí lẫn máu trào ra ở hai lỗ mũi.

Hắn rên rì:

- Các anh ơi, đừng để em chết. Em trăm lạy các anh.

Cường ra lệnh:

- Ba đồng chí ở lại băng vết thương cho Hòa, và thằng Hà, thằng Minh “hói” phải giữ cẩn thận, trói hấn vào gốc cây kia. Còn các đồng chí theo tôi, tấn công vào vào nhà tên Túy.

Túy ngồi một mình trong phòng để chờ tin bọn Minh “hói” đi xử lý Tâm thì nghe tiếng súng nổ. Đầu tiên là ba tiếng súng ngắn; Túy đứng phắt dậy:

- Sao lại nổ to thế... Chúng mày quên lấp ống giảm thanh, chết tao rồi.

Rồi không gian lại vỡ toang ra bởi hai loạt tiếng nổ liên nhau mà bất cứ một người nào đã đi lính đều dễ dàng nhận ra đó là tiếng súng AK bắn điêm xạ hai viên một.

Túy sững người, mặt tái nhợt. Lặng đi mấy giây, hấn hét lên:

- Bỏ mẹ, lộ rồi. Đúng là bọn cảnh sát đến rồi!

Túy chạy xuống nhà rồi lại chạy lên. Liều mặc quần áo ngủ, bám lấy Túy, nói líu cả lưỡi:

- Cái gì đây. Sao lại có súng nổ Anh giết thằng Tâm rồi à?

- Cam đi. Nó sắp giết tao đây.

Vừa lúc đó, những chiếc xe chở cảnh sát cơ động lao vào sân. Các dàn đèn pha trên ô tô làm cả khu trang trại sáng bừng.

Tiếng của Tường hô đánh thép:

- Tất cả đứng yên, úp mặt vào tường. Ai chống cự bị xử lý ngay.

Mấy người công nhân thân tín của Túy chạy ra gào to:

- Cướp cướp bà con ơi!

Nhưng ngay lập tức, chúng bị các cảnh sát cơ động lao tới quật ngã sấp và khóa tay lại không chút nương nhẹ..

Tất cả mọi người trong gia đình Túy được gom về đứng giữa nhà làm việc của hấn. Các công nhân thì bị xé lẻ ra và mỗi cảnh sát cơ động giữ một người. Liều đứng không vững phải ngồi bệt xuống sàn gạch hoa, dựa lưng vào tường, còn Túy thì vẫn nhằng nháo về thách thức.

Tường vẫn lăm lăm khẩu súng ngắn, anh hỏi Túy:

- Thế nào, ông có chỉ chỗ giấu hêrôin ra hay để chúng tôi đào cả nhà lên.

Túy trợn mắt nhìn Tường. Cặp mắt hấn đỏ ngầu trông như mắt thú ăn dèn:

- Các ông đào nhà chứ đào cả đời cũng không thấy. Tôi không buôn bán hêrôin.

- Thôi được. Đồng chí Tâm - Tường gọi.

Tâm từ ngoài chạy vào:

- Báo cáo thủ trưởng, có tôi.

- Đồng chí chỉ hộ cho ông Túy thấy chỗ ông ta giấu ma túy.

Tâm dẫn mọi người ra nhà kho. Anh em khuân một cỗ máy nổ ra và nạy gạch. Họ tìm thấy một cái hố đào sâu xuống nền nhà có đến hơn nửa mét. Một trình sát cúi xuống thò tay khoắng kỹ nhưng không có gì cả.

Túy cười khẩy:

- Các ông nhầm rồi, tôi đã nói là nhà tôi không buôn bán ma túy. Tôi sẽ kiện lên tận Trung ương cho mà xem.

- Ông còn nhiều thời gian để mà kiện. Cứ chờ đây.

Máy bộ đàm giắt ở lưng Tường kêu tích... tích.

Tường bấm nút nghe và nhận ra ngay tiếng của Giám đốc:

- Tình hình thế nào rồi?

- Báo cáo Giám đốc, đội đặc nhiệm đã cứu được đồng chí Tâm... Vâng, có Hoà “đen” bị thương nhẹ vào đùi, đang sơ cứu, còn tên Hà bị khá nặng, đã đưa đi bệnh viện tỉnh rồi. Chúng tôi bắt đầu khám nhà tên Túy.

- Rất tốt. cho tôi gửi lời hỏi thăm đồng chí Tâm. Hiện nay anh Đắc cũng đang chỉ huy khám văn phòng và khám nhà tên Tiên. Các đồng chí phải cảnh giác cao độ, nhất là tên Túy, không được để hắn tự sát. Tập trung toàn bộ điều tra viên, lấy cung nhanh những đối tượng là nhân viên của công ty, chú ý những tên được Túy tin cậy

- Báo cáo rõ. Còn việc này nữa, cậu cho xe đưa Tâm là về nhà ngay, hai bác và cô Kim đang ở chỗ tôi. Hay bảo cậu ấy nói chuyện với bác gái nhé.

Tường cười đưa máy cho Tâm. Anh háng giọng mấy lần rồi cao giọng:

- Con đây, con vẫn khỏe, bố mẹ không phải lo.

- Thế mày không hỏi thăm cái Kim lấy một lời à? - Tiếng ông bố Tâm quát lên trong máy khiến mọi người bật cười.

Tường ra lệnh cho đội cảnh khuyển đưa chó nghiệp vụ đến. Để chuẩn bị cho việc phá án và cũng lường trước là cuộc truy tìm chỗ chúng cất dấu hồ- rô-in sẽ rất khó khăn nên từ buổi chiều, Giám đốc Trần Phúc đề nghị Ban Giám hiệu trường dạy chó nghiệp vụ giúp đỡ. Trường đã cho huấn luyện viên đem ba chú chó lên, trong đó có hai con chuyên tìm ma túy và một con chó chiến đấu. Nếu như chục chiến đấu cao lừng lững như một con bê và tiếng sủa của nó khiến kẻ yếu bóng vía phải run sợ thì chú chó nghiệp vụ chuyên tìm ma túy lại chỉ là những chú chó Nhật bé nhỏ. Một chú có bộ lông màu vàng sẫm, có đôi tai thông xuống như tai thỏ, một chú giống như con chó Phốc, bé lùn cùn. Chú chó có đôi tai thỏ được đưa đến. Nó hít quanh chỗ máy nổ rồi cứ chúi mõm vào cái hố dưới chân máy mà sủa và khi huấn luyện viên kéo đi thì nó rít lên, giằng dây cương lao trở lại, hai chân cào như điên xuống bên cạnh hố. Tường bấm đèn pin soi xuống hố và anh thấy lớp xi măng láng đáy có vẻ như còn rất mới. Tường nghi ngờ, anh gọi huấn luyện viên chó nghiệp vụ ra hỏi điều gì đó rồi quay vào:

- Đồng chí nào tìm cho tôi chiếc xà beng, hay chiếc thuổng cũng được. Tường vừa dứt lời thì một tiếng rú thê thảm cất lên và Túy đổ vật ra, ngất tại chỗ.

Hóa ra hắn đã cho chôn năm chục bánh hêrôin xuống hố cũ rồi láng xi măng lên. Mục đích của hắn là mong công an sẽ mất cảnh giác khi phát hiện thấy không có gì...

Túy được một bác sĩ của trạm xá công an tỉnh tiêm cho một mũi thuốc trợ tim và tăng lực.

Hắn tỉnh lại nhưng không sao nhấc nổi chân. Hai cảnh sát phải xốc nách nhấc hắn đi mới đưa được hắn về phòng làm việc.

Tường nói với Túy:

- Ông giấu tiền buôn bán ma túy ở đâu thì nên khai nhanh ra, điều đó may ra giúp cho ông được chút gì đây.

Túy cười khẩy:

- Các ông cứ đi mà tìm, còn với mấy chục bánh hồ- rô- in kia liệu có mức án nào khác dành cho tôi. Tôi không phải là thằng Tám đầu mà dọa.

Đúng lúc đó, đang ngồi gục ở góc nhà, Liễu đứng phắt dậy và đồng dục:

- Thừa cán bộ công an, tiền được giấu dưới chân chiếc lọ lộc bình kia.

Nói rồi Liễu chỉ thẳng vào chiếc lọ lộc bình bằng sứ Minh Long, cao đến mét rưỡi để ở góc phòng, trong đó đựng đầy nước mưa.

Túy gầm lên:

- Con ớ, mày phản bội ông thế à. ông... ông giết mày Dứt lời, hắn gạt phăng hai anh cảnh sát cơ động đang giữ hắn bằng một sức mạnh khủng khiếp khiến họ văng ra hải bên rồi hắn lao bổ vào Liễu. Đúng lúc đó từ góc phòng, anh huấn luyện viên cảnh khuyển thả dây cương, con chó Becgiê chiến đấu lao vọt tới và gằn như nó húc thẳng vào ngực Túy làm hắn ngã ngửa. Trong nháy mắt, hàm răng sắc nhọn và dữ tợn của con chó đã ngoạm ngang cổ họng Túy.

Liều quắc mắt nhìn thẳng vào Túy, nói như nhắc từng chữ:

- Tôi chờ cái giờ phút ông bị công an bắt như thế này từ lâu rồi, từ cái ngày ông cho người ném thuốc phiện vào nhà tôi để buộc tôi phải lấy ông!